

STAR
TREK
VOYAGER

Negyedik Évad

68. Scorpion, Part II - Skorpió, II. rész

"Jelentést!" fordul Chakotay Torres felé. "A Borg hajó pajzsa kikapcsolt, bemértem Janeway kapitányt." "Hozza ki onnan, aztán hagyjuk itt a kockát! Minden fegyvert készenlétbe!" "Megkezdem a sugárzást... A Borg megszakította a sugarat." "Kompenzálja!" "Nincs hatás." rázza meg a fejét Torres. "Befutó hívás." jelenti Tuvok. "Képernyőre." A fomonitoron Janeway jelenik meg: "Parancsnok, ne próbálkozzanak a sugárzással." "Kapitány...?" "Csinálja! ... Megegyezésre jutottam a Borggal. Segítünk nekik elkészíteni a fegyvert a 8472-es faj ellen, ok pedig cserébe lehetővé tették a biztonságos áthaladást." "A kocka irányt változtat. Az Alfa Kvadráns felé fordul." jelenti Paris. "Ez is a terv része. Útközben dolgozzuk ki a fegyvert, és miután kiértünk a területükről, megkapják a módosított nanoszondákat. A jelek szerint ok betartják a megállapodás rájuk eső részét, javaslom, hogy mi is tegyük ugyanezt." "És hogy képzeled el, hogyan kellene ennek az... Együttműködésnek kinéznie?" kérdezi Chakotay. "Én itt maradok, a kockában. Az o technológiájukkal gyorsabban el tudjuk végezni a munkát, ki akarom használni ezt az elonyt." "Nem kell ott maradnia, létre tudunk hozni egy állandó kommunikációs kapcsolatot..." "Ez is része a megállapodásnak. Itt dolgozom." "Rendben. Mivel együttműködünk, a Borg talán kikapcsolhatná a vonósugarát. Anélkül is követjük őket, hogy pórázon vonszolnának maguk után." jegyzi meg Chakotay. "Javasolni fogom. ... Mr. Tuvok, sugározzon át az én jelenlegi koordinátáimra." "Értettem." "Végrehajtjuk a tervet, parancsnok. Janeway kilép." "Hallották a kapitányt..." néz körül Chakotay a hídon, miután a Borg bontja a kapcsolatot, "Végrehajtani."

"Megközelítőleg tízmillió Borg nanoszondát replikáltam, mindegyik újraprogramozva az én előírásaim alapján." mondja a Doktor a gyengélkedőben, miközben Chakotay egy mikroszkóp segítségével a vivofolyadékban nyüzsgő parányi gépeket tanulmányozza, "Mindegyik képes hasonlítani az idegen szövethez, és..." "Asszimilálni." bólint Chakotay. "Legalábbis ideiglenesen. A Borg technológia ezután néhány másodperc alatt elpusztul, szétroncsolva eközben az idegen szöveteket is." Chakotay és a Doktor ezzel átsietnek a mutatóba, a Doktor kezében egy nanoszondákat tartalmazó oltópisztoly van. "Mr. Kim, most beadok egy szert a nyaki artériáján át. Bizsergo érzést fog tapasztalni rögtön utána, de semmi oka a pánikra." Harry mellkasát, és fejét idoközben teljesen elborították a zöldessárga nyúlványok, ám miután a Doktor bejuttatta a szervezetébe a nanoszondákat, lassú változás kezdődik. Kim arcának egy részén halványszürke minták jelennek meg, ahogy a nanoszondák hatalmas sebességgel szaporodásnak indulnak, az idegen szöveteken táplálkozva. Egy kicsivel később a szürkesség kiterjed a bőrfelszín behálózó nyúlványokra is, amelyek sorvadásnak indulnak, és úgy fél perc múlva semmi sem marad belőlük, minek következtében egy jó darab felszabadul Kim arcának jobb oldalából, lehetővé téve, hogy Harry kinyissa jobb szemét, és a mellette állókra pillantson. "Örülök hogy újra látom, zászlós." mondja a Doktor, majd elégedetten Chakotayra pillant. "Működik..." állapítja meg a diagnosztikai pultnál dolgozó Kes. "Készítsen elő egy újabb dózist." mondja a Doktor. "Igen." "Ez szép volt. Azonnal szóljon, mikor sikerült talpra állítaniuk." indul Chakotay a kijárat felé. "Parancsnok... Szeretnék hangot adni a fennálló szövetségünk miatti kételyeimnek. A Borg azt gondolja, hogy a nanoszondákkal le lehet győzni az ellenfelüket. De egy orvosi eljárás még nem fegyver." "Ezt bízsa a kapitányra. A helyzet nem igazán előre jelezhető, ezért maradt érvényben a vörös készültség is. Tároljon minden, a szondákra vonatkozó adatot a holomátrixában." "A baj első jelére meg fogom semmisíteni magam... Hát... Ha nem is a legelsőre..." mondja a Doktor bizonytalanul.

"Épp most kaptam a hírt..." mondja Torres a hídra sietősen érkező Chakotaynak, "Tuvok átment a kockára, a kapitánnyal van." "Tartsa bemérve mindkettejüket." "Megpróbálok, de a Borg megkezdte a pajzsuk regenerálását." "Igazítsa hozzá a rendszereinket." "Nem működik, túl gyorsan változnak az értékek." "Nem vagyok kíváncsi arra, mit nem lehet, hadnagy!" csattan fel Chakotay, "Találja meg a módját, hogyan tudjuk kihozni onnan az embereinket, ha szükséges!" "Igen, uram." A Voyager ekkor megrázódik, mire Chakotay kérdőn Paris felé fordul. "Kikapcsolták a vonósugarat." "Írányt és sebességet tartani." "Nem gondoltam volna hogy valaha lesz okom ezt mondani, de a jelek szerint a Borg... Együttműködik."

Kes a gyengélkedo egyik nagyobb fali termináljánál dolgozik. A terminál sima fekete felületén egy tükörkép bontakozik ki, a 8472-es faj egyik egyedének képe. Kes, megpillantva a tükörképet, ijedten fordul hátra, de rajta kívül nincs senki a gyengélkedoben. A no tesz néhány lépést, ekkor azonban a háta mögül dühödt sziszegés hallatszik. Kes megfordul, és a hatalmas termetu lényt pillantja meg, amint az három lábán furcsán billegve közeledik feléje. Kes felsikolt, és mivel másfelé nem menekülhet, behúzódik a fal tövébe. A következő pillanatban árnyék vetül rá, és... "Kes, jól van?" rázza meg a vállát a Doktor, "Mi történt?" "Figyelnek minket...!" néz körül Kes rémulten.

"Megkérdezhetem, hová visznek minket?" kérdezi Tuvok, miközben Janewayjel együtt egy Borgot követnek a Borg kocka egyik belső, zárt folyosóján. "Tizenkettes alcsomópont, kilencvenkettes rácspont. Az elkülönített munkahelyünk, a kocka középpontjának közelében." "Ezek a bio-hajón elvégzett méréseim adatai. Kielégítőnek fogja találni őket." nyújt át Tuvok egy jegyzetfüzetet Janewaynek, miközben épp beérnek egy sötétebb részre. "Összehasonlította ezt a Doktornak az idegen szövetekről készült elemzésével?" "Igen. A sejtszerkezet megegyezik." "Az idegenek és a hajóik ugyanabból a szerves struktúrából vannak?" torpan meg Janeway meglepetten. "Nyilvánvalóan." bólint Tuvok, miközben a mögöttük érkező Borg megragadja, és tovább tereli őket. "Beléptek a tizenkettes alcsomópont kilencvenkettes rácspontjára. Kezdjék." fordul feléjük Borg vezetőjük, mikor megállnak egy kisebb helyiségben, melynek falainál néhány dolgozó áll regenerációs kamrákban. "Rendben..." néz körül Janeway, "Megvizsgáltuk az idegenek egyik hajóját. A jelek szerint szerves anyagból áll, olyanból, amelyekre a módosított nanoszondák hatással vannak. Tehát ki kell dolgoznunk egy célbajuttató-rendszert, amivel megfertőzhetjük a hajóikat, és mikroszkopikus szinten..." Ekkor egy-egy Borg ragadja meg Janewayt és Tuvokot: "Elkezdjük." "Mire készülnek?" kérdezi Tuvok. "A hatékony kommunikációhoz szükség van egy neuro-adóvevőre." feleli az egyik Borg, miközben egy-egy speciális manipulátorral ellátott dolgozó megragadja Janeway és Tuvok nyakát, "Egy tudatként fogunk dolgozni." "Nem. Ez nem felel meg a megállapodásnak." "Ideiglenes neurális kapcsolat kerül létrehozásra. Nem fognak károsodást szenvedni." jelenti ki a Borg, miközben egy-egy kisméretű, fémlábakkal ellátott szerkezetet helyeznek Janeway nyakára. A szerkezet belekapaszkodik a bőrébe, az elhelyezést végző Borg pedig állíthatni kezd rajta. "Engem nem érdekel, maradok a verbális kommunikációnál." mondja Janeway. "Ez a primitív kommunikációs eljárás nem hatékony." "Épp ellenkezőleg." mondja Tuvok, miközben rá kerül a sor, "Jobb munkát végzünk érintetlen személyiséggel. Azt hiszem, ezt már eddig is elég jól bizonyítottuk." "Lényegtelen. Engedelmeskedniük kell." "Egyáltalán semmit nem kell. Mondja meg a dolgozóinak, hogy szedjék le az adóvevőket!" szól Janeway. Az elhelyezést végző Borg eközben a legközelebbi adat-csomóponthoz megy, hogy bekapcsolja a két új fél-Borgot a kollektívába. "Mit szólnának... Egy képviselőhöz?" próbálkozik Janeway kétségbeesetten, "Egy olyan Borg, akivel együtt dolgozhatunk, és akihez beszélhetünk?" "Körülményes." "Megtették már korábban is... Mikor Jean-Luc Picard-t átalakították Locutussá." mutat rá Janeway, "Nem fognak minket asszimilálni! Válasszanak képviselőt, vagy ugrott az üzlet!" A kapcsolat létrehozását végző Borg néhány pillanattal később lezárja a csatlakozófedelet, és alapállapotba hozza a csomópontot. Az implantokat leszedik Janeway és Tuvok nyakáról, majd felrángatják őket a földről. A szobával szomszédos helyiségben néhány védolemez húzódik szét nagy zajjal, mögöttük egy regenerációs kamra válik láthatóvá, benne egy mélyregenerációban lévő nonemu Borggal. A no páncélozott mellkasához csatlakozó ellátó-vezetékek egymás után leoldanak, zöldeskék energiaívot húzva a fekete páncélzaton, majd a no ép jobb szeme felpattan, és a Borg merev mozdulatokkal a dermedten figyelő Janeway elé sétál: "Én beszélek a Borg nevében." "Janeway kapitány vagyok, o pedig Tuvok hadnagy." "Ismerjük a megnevezéseiket." mondja a Borg, miközben körüljárja Janewayt és Tuvokot. "És mi a maga... Megnevezése?" "A nulla-egyes unimátrix kilenc negyedleges alkotója közül a hetedik. De maguk nevezhetnek Seven of Nine-nak. ... Egy nagy volumenu fegyvert javasoltak. Egyetértünk." "Ezt el is vártam." jegyzi meg Janeway. "Az átalakított nanoszondákat beépíthetnénk néhány fotontorpedónkba." javasolja Tuvok, "Így azok bio-molekuláris robbanófejeké változnának." "A torpedóik alkalmatlanok. Sem a hatótávolságuk, sem a rombolóerejük nem elegendő." "Talán van jobb ötlete?" kérdezi Janeway. "Borg vagyunk." mondja erre a no, majd megfordulva útnak indul egy folyosón. "Ha jól sejtem, ez igen jó válasz." jegyzi meg Tuvok, majd a Borg nyomába szegődnek.

Az csak néhány helyiséggel odébb vezeti őket, egy kerek monitorhoz, ahol egy összetett alakú szerkezet sémáját látható. "Multi-kinetikus neutronakna. Ötmillió izotonnási romboló." mondja Seven of Nine. "Egy ekkora erejű robbanás egy egész naprendszerre képes hatást kifejteni." jegyzi meg Tuvok. "Így van. A lökéshullám öt fényév sugarú körben fogja szétszórni a nanoszondákat." "Ez egy kicsit nagyobb, mint amire én gondoltam." mondja Janeway meglepetten, "Úgy látom, maguk tömegpusztító fegyvert akarnak készíteni." "Igen." "En azonban nem. Ártatlan világokat is veszélyeztetnének." "A fegyver hatékony volna." jelenti ki a Borg. "Úgy ötvenbillió nanoszonda lenne szükséges ennek az aknának a megtöltéséhez." mutat rá Tuvok, "A Doktornak hetekre volna szüksége ennek a mennyiségnek az előállítására." Seven of Nine eközben megint útnak indul, látszólag ügyet sem vetve Tuvok szavaira. "Már így is vesztesre állnak ebben a konfliktusban. Hajlandók kockáztatni a további késlekedést?" szól Tuvok a Borg után, mire az megtorpan, majd félig visszafordul. "Az ellenfelük jelen pillanatban sebezhetetlennek hiszi magát. Ha kisebb hajókat építenénk, bevetnénk a torpedókat, és megsemmisítenénk néhány hajójukat, azzal elrettentenénk őket. Feladásra, visszavonulásra kényszerülnének." mondja Janeway. "Maguk egyéniségek. Jelentéktelenek, és jelentéktelen méretekben gondolkodnak." jelenti ki a Borg majd egy darabig valahová a távolba figyelve mered maga elé. Végül felzúmmögnek a szervői ahogy megfordul, és visszatér Janewayékhez: "De a jelenlegi helyzet szükségessé teszi, hogy mozgásba lendítsük a tervüket." Seven of Nine a korábban használt monitorhoz megy, és újabb adatokat jelenít meg rajta. Mikor Janeway megpillantja az új képernyőtartalmat, meglepetten pillant Tuvokra. "A Voyager fegyverzete." mondja a Borg, "Fototorpedók száma harmincketto, VI-os osztályú robbanótöltet, kétszáz izotonna romboló." "Honnan szerezték az adatokat?" kérdezi Tuvok, mire a Borg megsemmisítő pillantást vet rá: "Borg vagyunk." "Hát persze..." néz Tuvok Janewayre.

A Doktor összevont szemöldökkel vizsgálja az egyik asztalon üldögélő Kest a gyengélkedőben, egészen addig, míg Chakotay meg nem érkezik. "Parancsnok, nyugtalanító híreim vannak." "Már kezdek hozzászokni." sóhajt Chakotay. "A telepatikus látomásai egyre erősebbek lesznek, és gyakrabban jelentkeznek." mondja a Doktor, Kesre pillantva. "Most teljesen más az érzés, olyan mintha... Itt lennének... Ebben a helyiségben..." Kes szeme ekkor egy pillanatra felakad, és a nő úgy érzi, mintha a Doktor helyett egy idegen bámulna rá kereszt alakú pupillájú sárga szemével. "Megint itt van..." állapítja meg a Doktor. "Megpróbálom blokkolni őket... De nem sikerül." "Minden látomás idején a nagyagy bizonyos területei hiperaktívvá válnak." mondja a Doktor, "Nem vagyok ugyan biztos benne, de azt hiszem, nem csak jó napot akarnak kívánni."

"Nagyítsa ki azt a négyszöget, jobban meg akarom nézni a detonátort." mondja Janeway Tuvoknak, aki állít valamit az előttük lévő Borg monitoron. A munkahelyüket meglehetősen érdekesen jelölték ki, ugyanis az nem több egy kis beugrónál egy folyosón, ahol Borgok jönnek-mennek szinte állandóan. Úgy látszik, Janeway és Tuvok már egészen hozzászoktak a látványhoz, csak Seven of Nine közeledtére figyelnek fel. "El kell végeznünk a bio-hajók analizisét. Kérem az adataikat." mondja a Borg, mikor megáll Janewayék mellett. A kapitány elhúzza a száját, majd kellenetlenül átad egy jegyzetfüzetet Seven of Nine-nak, aki elsiet vele. Janeway a nyomába szegődik, majd miközben a Borg megáll egy adat-csomópont mellett, hogy letöltse az adatokat a miniszámítógépből, kíváncsian figyeli a ténykedését. "Maga földi, igaz?" kérdezi kisvártatva. "Ez a test tizennyolc évvel ezelőtt került asszimilálásra." érkezik a szenvtelen hangú válasz, "Abban a pillanatban megszunt földiként funkcionálni." "Kíváncsi volnék... Mi volt a neve, mielőtt..." "Ne töltse az időt lényegtelen kérdezősködéssel." utasítja rendre Janewayt a Borg. Ekkor hangjelzés szólal meg valahonnan a közelből. "A hajójuk hív minket." mondja Seven of Nine, ezzel átsiet egy másik falszakaszhoz, és bekapcsol rajta egy kerek monitort. "Parancsnok... Mi történt?" kérdezi Janeway a monitoron megjelenő Chakotayt. "Kesről van szó... A Doktor szerint az idegenek meg akarják szerezni az emlékeit." "Akkor lehet hogy máris tudják, mit tervezünk." "Távolsági szenzorokkal kerestem a bio-hajóikat, de eddig semmit nem találtunk." "Írányt kell változtatnunk, próbáljuk meg lerázni őket." fordul Janeway a Borg felé. "Jóváhagyva." mondja az, majd néhány pillanatra mozdulatlaná dermed, "A sebesség és irány megváltoztatva." "Kövessenek minket." mondja Janeway Chakotaynak, "És Kessel kapcsolatban folyamatosan tájékoztasson." "Chakotay kilép." bólint a parancsnok, majd a kapcsolat megszakad. "Most szükségünk van néhány torpedójukra, és a nanoszondákra." mondja a

Borg. "Csak szépen sorjában. Még nem hagytuk el a területüket." mutat rá Janeway. "Azonnal el kell kezdenünk a prototípus előállítását, és tesztelését. A támadás kockázata megnövekedett."

"Lényegtelen." jelenti ki Janeway, egészen átvéve a Borg stílusát, "Megegyeztünk, maguk pedig most azt várnák el tőlünk, hogy feladjuk a garanciát az asszimiláció elkerülésére. Ez túl kockázatos." "Tehát inkább a velünk való közvetlen konfliktust részesítenék elonyben? ... Ha átsugároznánk ötszáz dolgozót a hajójukra, gondolja hogy sikeresen tudnának védekezni?" "Meghálnánk érte." jelenti ki Janeway elszántan. "Nem lesz szükséges. ... Terveznünk kell az igényeknek megfelelő kiveto-rendszert." fordul Seven of Nine a munkára használt monitor felé.

Kim lendületes léptekkel érkezik a hídra, mire a szolgálatban levők örömmel fordulnak felé. "Örülök, hogy itt látom, Mr. Kim." mondja Chakotay. "Harry... Jó hogy visszajött." fordul hátra Paris is. "Köszönöm. ... Szolgálatra jelentkezem, uram. A Doktor kielégítonek ítélte meg az egészségi állapotomat. Lemaradtam valamiről?" "Nem sokról." feleli Chakotay félmosollyal, "Foglalja el a szolgálati helyét." Kim a muveleti tiszt pulthoz siet, ahol Torres átadja neki a helyét. Azonban mielőtt a főmérnök távozna, faarccal így szól: "Mi az ott az orra tövéénél?" Kim a mondott helyhez kap, Torres pedig szélesen vigyorogva eltunik a környékről. "Parancsnok, gravimetrikus torzulást észlelek, tizenkétezer kilométer, hátul." jelenti ekkor Paris, "Egy szingularitás."

"Támadás alatt állunk." kapja fel a fejét Seven of Nine a Borg hajón.

Az idegen bio-hajó csápjait szétnyitva veszi üldözobe az egymás mellett haladó Voyager-t és a Borg kockát.

"Aktiválja a fegyverzetét." jelenti Paris. "Pajzsokat! Tartsa bemérve a felderítőket!" pillant Chakotay Torresre. Az idegen hajó tüzet nyit, a hatás azonnali. "Közvetlen találat a külső burkolaton." jelenti Torres. "A transzporter leállt, pajzs és fegyverzet üzemképtelen." teszi hozzá Kim.

A Borg kocka, valószínűleg a támadásból eredő pajzssterhelés csökkentésére forogni kezd függőleges tengelye körül, és közben zöld plazmazáport zúdít az idegen hajóra, jobbra eredménytelenül.

"A Voyager komoly károkat szenvedett." mondja Tuvok. "Nem hagyhatjuk, hogy a nanoszondák elvessenek." jelenti ki Seven of Nine.

"Bemérték." jelenti Paris. "Ütközésre készülj!" szól Chakotay.

A bio-hajó fegyvere újra tuzkész állapotba kerül, a Voyager-t véve célba. Ám a Borg kocka hirtelen lassítani kezd, hagyja hogy a Voyager megelőzze, majd kilométernyi fémszövedékből álló pajzsként felzárkózik mögé. A bio-hajó fegyverének meglehetősen nagy tehetetlensége miatt a Voyager-nek szánt lövés a Borg kocka oldalába mar bele.

Janeway, mikor meglátja a folyosó falain végigkúszó sárga energifolyamot, megpróbál elhúzódni az útjából, de az egy pillanat alatt kiterjedve minden oldalról lesújt rá. A találat a közeli regenerációs kamrákban pihenő Borgokkal is elbánik, Tuvok és Seven of Nine azonban megússzák a dolgot.

A bio-hajó felgyorsít, hogy a Borg kocka mellett elhúzva újra legyen megoldása a Voyager-re, de a pilóta a jelek szerint megfélekedezik arról, hogy a méretei miatt lomhának gondolható Borg jármű valójában nagyon is jól manőverezik. Ott, ahol az imént még csillagok fénylettek, egyszer csak a kocka masszív oldala jelenik meg, ahogy a Borg hajó az idegen elé fordul, és azt már semmi nem mentheti meg a becsapódástól. A bio-hajó darabokra szakad, ám a becsapódás a Borg kocka számára is a véget jelenti, robbanások sorozata indul meg a jármű belsejében.

A közelben lezajló robbanás nagyot taszít a Voyager-en. "A kocka?" kérdezi Chakotay, miután talpra küzdötte magát. "Megsemmisült." jelenti Paris, "De magával vitte a bio-hajót is." "Tuvok... Hívja Chakotayt..." hallatszik a vulcani elgyötört hangja. "Mondja, Tuvok... Hol van?"

"A kettes raktérben... A kapitánnyal együtt..." üzeni Tuvok, miközben kikúszik néhány nagyméretű szerkezet közül, a füstös levegoju raktérben, "Valamint... Egy csomó Borggal..."

"Közvetlenül a becsapódás előtt sugároztak át minket. Segítségre van szükségünk..." "Tuvok...? Tuvok?!" próbálkozik Chakotay, majd Torres felé fordul: "Lezárni a teljes szintet! Biztonsági osztagokat a kettes raktérhez! Paris, magáé a híd!"

Mire Chakotay, a nehézfegyverzetű biztonságiak, és egy kékbetűs egyenruhát viselő férfi megérkeznek a raktérbe, a Borgok már egészen komoly lépéseket tettek a helyiség átalakítását illetően, és az érkezők által nem zavartatva magukat, nyugodt tempóban folytatják a Voyager asszimilálását. Janeway és Tuvok a bejáratától nem messze hevernek a padlón, eszméletlenek, ám szemre nincs komolyabb bajuk. Chakotay az orvosteknikusra hagyja őket, majd a biztonságiakkal együtt elkezdik

bejárni a rakteret, ami pillanatról pillanatra egyre inkább egy Borg hajó belsejére kezd emlékeztetni. "Eresszék le a fegyvereiket." szólal meg egy kissé mesterséges zengésű női hang a berendezések közül, és Chakotayék megfordulva Seven of Nine-al találják szemközt magukat, ahogyan az rájuk szegezi a jobb karjába épített plazmavetítőt, "A kapitányuk engedélyével vagyunk itt. Fel kellett áldozni a hajónkat, hogy megvédjük a magukét." A Borg leereszti a karját, majd Chakotayhoz sétál: "Szövetséget kötöttünk... Ha igaz."

"Jelenleg a teljesen asszimilált kettős raktérre korlátozódik a tevékenységük." tájékoztatja Chakotay Tuvokot a gyengélkedőben, "A másodlagos energiahálózatból vonnak el energiát." "Nem fenyegetnek terjeszkedéssel?" kérdezi Tuvok, miközben Kes egy orvosi műszerrel vizsgálja. "Nem... Még nem. De a biztonság kedvéért a kilencestől tizenhármáig terjedő szinteket lezártam, és biztonságiak vannak minden átjáróban." "Terjesszék ki a védelmet a gyengélkedő köré is." tanácsolja Tuvok. "Már megtörtént. Hogy állnak azzal a fegyverrel?" "El tudunk készíteni egy prototípust." "Teljesen szolgálatra alkalmas állapotban van, hadnagy." mondja Kes, mire Tuvok lecsusszan a vizsgálóasztalról. "És ön, Kes?" "Én jól vagyok. A látomások egyelőre abbamaradtak." mondja a nő, ezzel elsiet. Chakotay és Tuvok a mutorészleg felé fordulnak, ahol a Doktor épp akkor nyitja szét a diagnosztikai keret íveit az asztalon fekvő Janeway körül. "A mellkasi plazmaégéseket el tudom látni, a belső vérzéseket megszüntettem. De az idegrendszeri károsodások rendbehozatalához egy kis... Kreatív gondolkodásra van szükség." mondja a Doktor Chakotaynak. "Közvetlenül a sugárzás előtt egy idegen energia-kisülés csapódott be a kapitány közvetlen közelében." magyarázza Tuvok. "Ettől a teljes neuro-elektromos rendszere instabillá vált. Mesterséges kómába fogom helyezni, hogy elejét vegyem az agykárosodásnak. De ha nem sikerül a károkat helyrehozni... Soha nem fogja visszanyerni az öntudatát." "A Borgnak ott kell maradnia, ahol van." fordul Chakotay Tuvok felé, "Taktikai helyzetjelentést kérek húsz percenként." "Igenis, uram. Folytassam velük a munkát?" "Várja a parancsot." feleli Chakotay, mire Tuvok távozik. "A kapitány beszélni akar önnel... De kérem, fogja rövidre." mondja a Doktor. Chakotay a mutoasztalhoz siet, és Janeway fölé hajol. "A Doktor... Elmondta, mi a helyzet. Magáé a hajó." mondja Janeway halkán. "Igen, értem." "Sürgetni fogják... Fenyegetni. De szükségük van magára. Ez a szövetség létfontosságú a számukra. ... Gondoskodjon róla, hogy működjön a dolog. ... Azt akarom, hogy sikerrel záruljon..." Janeway megragadja Chakotay vállát, úgy folytatja: "Vigye haza a legénységet." "Most már el kell kezdenem." mondja a Chakotay mellé lépő Doktor. A parancsnok megfogja Janeway kezét, miközben a Doktor a kapitány feje köré igazítja az idegstimulátor emitterét, felkészülve a magas szintű agyi folyamatok leállítására.

Chakotay és két biztonsági tiszt fézkerabélyokkal felszerelve, óvatosan haladnak előre a kettős raktérben, a rájuk ügyet sem vető Borgok között. Az egyik regenerációs kamrából Seven of Nine toppan eléjük: "Hol a kapitányuk? Beszélünk kell vele." "A gyengélkedőben van. Velem kell beszélniük." feleli Chakotay. "A körülmények megváltoztak." mondja a Borg. "Ebben egyetértünk." "A hajónk elvesztése miatt szükségessé válik a megegyezés módosítása." "Már gondolkodtunk ezen. Lehetővé tesszük a fedélzeten maradásukat, és folytatjuk a munkát a fegyveren. De amint elhagytuk a Borg területet, megkapják a nanoszondákat, kezét rázunk, és megy mindenki a maga útján." "Nem hatékony. Legutóbbi taktikai előrejelzéseink azt mutatják, a háborút ebben az esetben elveszítjük." jelenti ki Seven of Nine, miközben egy Borg terminálhoz megy, és adatokat kér le Chakotay számára: "A legközelebbi Borg hajó negyven fényévyire van. Ennek megfelelően irányt változtatnak, és odavisznek minket." "Még maximális görbülettel is öt napos út volna. Ráadásul rossz irányba. Mi kifelé akarunk haladni a Borg területről, nem pedig még mélyebbre." "Nincsenek alternatívák." jelenti ki a Borg. "Tiszteletben tartom az eredeti megállapodásunkat, de a hajó nem fog megfordulni. Túl veszélyes." "Ugyanolyan veszélyes ellent mondani a követeléseinknek." mondja erre Seven of Nine. "Majd még meggondolom." "Gondolkodjon gyorsan." mondja a Borg, ezzel faképnél hagyja Chakotayt.

"Öt napos út vissza, a Borg terület közepe felé... Ez túl veszélyes." mondja Chakotay a tanácssteremben összegyűlt tisztikarnak, "Ezekkel a dolgozókkal, meg a nanoszondákkal a fedélzeten akár céltáblát is festhetnénk a burkolatra. Elsődleges célpont vagyunk a 8472-es faj számára, és nem élénk túl a támadásukat." "Milyen alternatíváink vannak?" kérdezi Neelix. "Véget vetünk a szövetségnek, itt és

most. Kitesszük a Borgokat a legközelebbi lakatlan bolygón, otthagyjuk nekik a nanoszondákat, és egyedül próbálunk szerencsét. Ok meg szépen megvárják, míg egy Borg hajó felszedi őket, és majd befejezik a fegyvert maguk. Az enyém a parancsnokság, azt kell tennem, ami szerintem a legjobb a legénység számára. Tom, keres egy lakatlan bolygót, és arrafelé indulunk." "Igenis, uram." bólint Paris. "Figyelmeztetnem kell, parancsnok, valószínű, hogy nem lesz békés az elválás a Borgoktól." jegyzi meg Tuvok. "Majd meglátjuk. Hozzák azt a nonemu dolgozót a készenléti helyiségbe. Lelépni."

"Amint megérkeztek a felszínre, megkapják a nanoszondákat, és a kutatási eredményeket." mondja Chakotay a készenléti helyiség közepén, eros orizet alatt álló Seven of Nine-nak. "Elfogadhatatlan. Nincs idonk erre a..." "Ez nem képezi vita tárgyát. Visszafordulni semmi esetre sem fogunk. ... Megkapják amit akarnak, és azt javaslom, váljunk el békében." "Van még egy lehetőség. Asszimilálhatjuk ezt a hajót." "Ha bármelyik dolgozó is csak egy milliméternyire elhagyja a raktér területét, kinyitjuk a szintet az ur felé. Az urben lebegve nem nagyon fognak több bajt keverni nekünk." "Mikor a kapitányuk eloször lépett kapcsolatba velünk, gyanítottuk, hogy egy egyezés a földiekkel hosszabb távon nem tartható fenn. Szeszélyesek, ellentmondásosak, szervezetlenek. Vitáznak a döntéseken, a tetteket megkérdőjelezzik. Minden egyénnek joga van a saját, jelentéktelen véleményéhez. Hiányzik magukból a harmónia, az összetartás, a nagyság... Ez áll majd a sírfeliratukon." "Vezessék vissza a vendégünket a raktérbe." mondja erre Chakotay ridegen. A Borg ellenkezés nélkül távozik az örökkel a nyomában.

Chakotay, megérkezve a letompított világítású gyengélkedobe, egyenesen a mutorészlegben fekvő Janewayhez siet, és megáll a mozdulatlan test mellett. "Meghoztam a döntésemet. És ha egyszerűen csak a felettesem által adott parancsnak szegülnék ezzel ellen... De ön több, mint a kapitányom. A barátom is. És remélem, meg fogja érteni..."

Valahol az urben kegyetlen csata folyik néhány tucatnyi Borg kocka, és ugyanennyi idegen bio-hajó között, mint ahogy eddig is, az idegenek állnak nyeresre.

"A 8472-es faj behatolt a nulla-egy-nulla mátrix tizenkilences rácspontjára. Nyolc bolygó megsemmisült. Háromszáztizenkét hajó harc képtelenné vált. Négy milliő-hatszázhuszonegyezer Borg elpusztult. Irányításunk alá kell vonni az Alfa Kvadránsból származó hajót, és behatolni vele az idegenek területére." zengi a kórus a mozdulatlan dermedve figyelő Seven of Nine fejében. "Értettük." nyugtázza a parancsokat a Borg, miközben néhány társa már hozzá is látott, hogy bejussanak a Voyager Jeffries-folyosóhálózatába, egy szakaszajtón keresztül. Elsőként Seven of Nine kúszik be a folyosóba.

"Egy 'H' osztályú hold, oxigén-argon légkör." jelenti Paris, mire Chakotay a kormányospulthoz siet. "Az megteszi. Lassuljunk le görbületi sebességről és álljunk pályára." "Igen, uram." "Tuvok, készüljön fel a Borgok lesugárzására. Amint mindannyian odalent vannak, biztonsági osztagokkal..." "Energia-ingadozás észlelhető a deflektoremmitterben." jelenti ekkor Kim. "Oka?" kérdezi Chakotay. "A jelek szerint a Borg hozzáfért a vezérléshez, és az átállításon munkálkodnak." "Szakítsa meg!" szól Chakotay. "Áthidalták a biztonsági rendszereket."

A deflektoremmitterből egy zöld sugárnyaláb formálódik ki, és indul útnak az urbe. A sugár nem sokkal a Voyager előtt megszakad, és valami formálódni kezd belőle.

"Egy rezonáló gravitonsugarat bocsátanak ki. Szingularitás formálódik előttünk." jelenti Torres.

"Írányt változtatunk." szól Chakotay. "Egy eros gravimetrikus torzulás ellen küzdünk... Nem tudok kiszabadulni." mondja Paris. "Híd a kettes raktérnek: hagyjanak fel a tevékenységükkel, vagy kiengedjük a nyomást a szintrol, és mennek repkedni!" üzeni Chakotay, "Ez az utolsó figyelmeztetés!"

A deflektorból továbbra is árad a gravitonenergia, így Chakotay kiadja a parancsot: "Csinálja, Tuvok." A Voyager parancsnoki egységének peremén feltáruznak a kettes raktér kör alakú rakodónylásai, és a kizúduló levegovel együtt Borgok repülnek ki a hajóból. A nyitott szakaszajtó miatt a raktérből nyíló Jeffries-folyosó is elkezd leürülni, Seven of Nine a nyílás felé csúszik, ám ahhoz nem elég gyorsan, hogy ne tudja beékelni magát a nem túl tágas folyosó falai közé, így kerülve el, hogy a többiek sorsára jusson.

"Teljes dekompresszió." jelenti Tuvok. "Még mindig nincs deflektorvezérlés." mondja Kim.

"Parancsnok, egy Borg életben maradt." állapítja meg Tuvok. "Besodródunk..." szól Paris

figyelmeztetően, mikor a szingularitás teljesen kialakul, és a Voyager egyre gyorsulva felé mozdul. A hajó egy darabig egyre erősödve rázkódni kezd, majd a mozgás lecsendesedik. "Jelentést." szól Chakotay. "A jelek szerint egy dimenzióközi hasadékban vagyunk." mondja Tuvok. "Mindenesetre nem a saját galaxisunkban. Se csillagok, se bolygók..." állapítja meg Paris. "Képernyőre." A fomonitoron egy inhomogén, enyhén örvénylo sárgászöld felület jelenik meg, mintha valamiféle folyadék venné körül a Voyager-t. "Újraszabályozom a szenzorokat." mondja Torres, "Az egész térséget valami... Valamilyen szerves folyadék tölti ki. Ez nem az ur... Anyag vesz körül minket!" "Chakotay parancsnok, behatoltunk a 8472-es faj gömbjébe." szólal meg Seven of Nine hangja az interkomból, "Jelentkezzen a raktérben." "Paris, állítsa helyre a nyomást a kettős raktérben." indul Chakotay a lift felé, "Tuvok..."

"A belépésünk a folyékony térbe egy nyomásváltozás-hullámot indított el." mondja a Borg a mögötte haladó Tuvoknak és Chakotaynak, "Tudják hogy itt vagyunk. Egy bio-hajóflotta már el is indult a jelenlegi pozíciónk felé. Három óra tizenhét perc van hátra az elfogásig." Chakotay döbbsen mered a Borgra, majd így szól: "Maguk már voltak itt! Különben honnan tudnának a folyékony térről?" "Fel kell készülnünk azoknak a hajóknak a lebontására. El kell készítenünk néhány bio-molekuláris robbanófejet." "Miért? Miért jöttek ide?!" kérdezi Chakotay, de Seven of Nine nem válaszol. "Maguk kezdték ezt a háborút." állapítja meg Chakotay, "Így volt?! Hát a mi galaxisunk nem volt elég nagy maguknak?! Mindenáron újabb területet akartak. De ez a faj védekezett... Beleszaladtak egy fajba, ami ugyanolyan gonosz, mint maguk!" "A 8472-es faj több ellenállást tanúsított, mint amire számítottunk. A technológiájukat biogenetikai úton állítják elő, ezért az jobb, mint bármely fajé, amivel eddig találkoztunk." mondja a Borg. "Ami pedig pontosan az, amit maguk akarnak." jegyzi meg Tuvok. "Ok a biológiai evolúció csúcsa. Az asszimilációjuk elősegíthette volna a tökéletessé válásunkat." "Mivel nem sikerült asszimilálniuk oket, ok nyitottak kapukat ami galaxisunkba." állapítja meg a vulcani. "Csak egyetlen megoldás maradt. Ezeknek a lényeknek el kell pusztulniuk. A kollektívával fennálló szubtéri kapcsolatot az interdimenziós hasadék meggyengítette. Nem tudunk segítséget kérni. Egyedül vagyunk. ... Bio-molekuláris tölteteket kell készítenünk, és átalakítani a fegyvereket, hogy célba tudják juttatni oket." "Jobb ötletem van." mondja Chakotay, "Nyissa meg még egyszer azt a hasadékot, és vigyen vissza minket." "Ha megtenném, nem engedelmessé válnék többé." jelenti ki Seven of Nine. "A Doktor hívja Chakotayt." "Hallgatom." "Jöjjön azonnal a gyengélkedőbe." "Úton vagyok." indul a parancsnok a kijárat felé.

Chakotay, alig hogy belép a gyengélkedő egyik ajtaján, meglepetten torpan meg: "Kapitány..." Janeway éppen a nyak- és vállizmait próbálja kilazítani a mutoasztal mellett állva, már egyenruhában. "Ah... Amint látja, rendbe hoztam az idegi károsodásokat." újságolja a Doktor, "Kim zászlós, a kapitány... Egyszerűen zseniális vagyok." "Doktor, ha megbocsátana egy pillanatra..." mondja Janeway. "Hm? Ööö... Ah, persze... Számítógép, VOH programot kikapcsolni." A Doktor eltunik, Janeway pedig nem éppen boldogan fordul Chakotay felé: "A Doktor tájékoztatott. A legfontosabbat azonban nem tudta megmondani. ... Miért?" "A Kollektíva azt parancsolta, forduljunk vissza. Negyven fényév arra, amerre jöttünk. Ön mit tett volna?" "Valószínűleg megfordultam volna, hogy minél tovább fenn tudjuk tartani a szövetséget." "Számomra az már régen véget ért." "Soha nem bízott bennem ezzel kapcsolatban." csóválja meg a fejét Janeway, "És csak a lehetőséget várta, hogy hatálytalaníthassa a parancsaimat." "A bizalomnak ehhez semmi köze. Taktikai döntést hoztam." "Én úgyszintén!" "Az első pillanattól kezdve csak kihasználtak minket." mutat rá Chakotay. "Mi is tettünk engedményeket, ok is." "Hazudtak. A Borg kezdte a háborút a 8472-es fajjal." Janeway erre döbbsen mered Chakotayra, majd járkálni kezd a helyiségben. "És most már csak egy Borg van itt, ami miatt aggódnunk kell. Működésképtelenné kell tennünk, és visszatérni a Delta Kvadránsba. Talán le tudjuk másolni az eljárást, amivel megnyitotta a szingularitást." "Nem szeretnék épp könyékig a deflektorban matatni, mikor azok az idegenek nekünk esnek. Nem látok más kiutat ebből a helyzetből, és most már túl késő vitatkozni, érveket felsorakoztatni. Ideje állást foglalnunk, és én meg is fogom tenni! Felvesszük a harcot az idegenekkel, mégpedig a Borg közreműködésével!" "Kapcsolatban álltam egy kollektívával, már elfelejtette? Neuro-adóvevőt rögzítettek a koponyámhoz, tudom, kikkel van dolgunk! Meg kell szabadulnunk az utolsó Borgtól is, és egyedül szerencsét próbálni." "Csakhogy azzal nem járunk sikerrel." jelenti ki Janeway, "És ezzel a vírával sem jutunk előre. Jelenleg két háború folyik: egy odakint, egy idebent. És mindkettőt el fogjuk veszíteni." "Ez lesz a sírunkra írva..."

motyogja maga elé Chakotay. "Mi?" "Az ellentmondásos természetünk... Az egyéniségünk. Seven of Nine úgy vélte, hiányzik belőlünk a kollektív szellem összetartó ereje. Egy napon ez oszt majd meg, és pusztít el minket. És most itt tartunk. Mi vagyunk rá a bizonyíték." "Tudja, mikor vesztettük el az irányítást? Hol hibáztunk eloször? ... Abban a pillanatban, hogy szembehelyezkedtünk egymással. Nem kell lemondanunk a személyiségünkrol. Csak nem egymás ellen kell harcolnunk."

"Janeway kapitány..." mondja Seven of Nine, miután kilépett Tuvok mögött a hídra. "Most, hogy Chakotay parancsnokot felmentettem a kötelezettségei alól, és letartóztatásba helyeztem, újra én irányítom a hajót." mondja Janeway. "És maga átlátja a helyzetet?" "Teljes mértékben. Tuvok, adja át a nanoszondákat, és segítsen. Építsenek annyi robbanófejet, amennyit csak tudnak, és alakítsák át a fegyverzetünket. Javaslom, hogy a védelmi rendszereinket is erősítsék meg. Ha már csatába indulunk, meg is akarom nyerni." "Ebben egyetértünk." jelenti ki Seven of Nine. "Remek. Íme a terv: itt támadjuk meg az ellenséget, a saját területén. Megmutatjuk a lényeknek, mi vár rájuk, és ha van bennük önfenntartási ösztön, vissza fognak vonulni. A teljes Delta Kvadránsból. Persze csak ha hatékonyak bizonyulnak a fegyvereink. Ha nem..." Janeway a Borg felé fordul, "Akkor örültem, hogy együtt dolgozhattunk. ... Kevesebb mint két óra alatt harckésszé kell tennünk a hajót. Háborúba megyünk." Janeway ezzel elszánt arccal leereszkedik a székébe.

"Az átalakítások befejeződtek." jelenti Kim a hídon, ahol Kes ül az első tiszt székében. "Aktiválják őket." mondja Janeway.

A Voyager úgy néz ki, mintha szürkésfehér páncélzatán fekete kelések jelentek volna meg. A Borg technológiáról árulkodó ráépítésekben zöld fények gyúlnak, ahogy Kim energiát ad a rendszerekre. "Torpedóvetok aktívak, burkolati védelem üzemel. A pajzs stabil." jelenti Kim. "A biomolekuláris fegyverzet bevetésre kész. Tizenhárom normál, és egy X-es osztályú fotontorpedó, nagy teljesítményű robbanótöltettel ellátva." mondja Tuvok. "Figyelem, minden! Itt a kapitány. Foglalják el a harcálláspontokat, zárják le a szakaszajtókat. Felkészülni az idegenekkel való összecsapásra. Várják a parancsaimat."

Az áramvonalas idegen hajók prédájukra támadó cápákként száguldanak a Voyager felé a sárgászöld folyadékban.

"A bio-hajók szenzortávolságban." jelenti Paris. "Harckészültség." szól Janeway. "Kékapcsolat." mondja Kim. "Képernyőre." "Hallom őket..." mondja Kes, "Beszélni akarnak rajtam keresztül. Azt mondják, megfertőztük a térségüket." "Nem volt más választásunk. Mondja meg nekik, hogy csak magunkat igyekszünk védeni." fordul Janeway Kes felé. "Úgy vélik, a mi galaxisunk tisztátalan. A közelségünk fenyegetést jelent ezeknek a lényeknek a genetikai épségére." "Mondja meg: van egy fegyverünk. Egy félelmetes fegyverünk, ami sejtszinten képes elpusztítani őket. Ha közelebb jönnek, megtámadnak minket, kénytelenek leszünk bevetni." Kes ezúttal hosszabban koncentrálni, majd így szól: "Azt mondják, meg kell tisztítani a galaxisunkat." Az idegen hajók ekkor tüzet nyitnak, és bár a találati pontosságuk ezúttal nem annyira tévedhetetlen mint korábban, a Voyager-t az egyetlen sikeres találat is alaposan megrázza. "Pajzsok és fegyverzet üzemképtelen." jelenti Kim. "Tartaléke energiát vezetnek a kiveto rendszereknek." mondja Tuvok. "Újabb támadáshoz készülnek!" állapítja meg Paris, "A manőverező rendszer nem működik." "Bio-molekuláris robbanótöltetek élesítve, készen." jelenti Tuvok. "Tüz." szól Janeway.

A Voyager egyik ráépítéséből négy zöld fénycsóva vágódik elő, és a vadul cikázó bio-hajók felé veszik az irányt. Rövid kergetőzés után becsapódnak kijelölt céljaikba, ám a találatok mintha nem viselnék meg különösebben az idegenek hajóit.

"Közvetlen találat mind a négy hajón." jelenti Tuvok, "Semmi hatás." "Aktiválják a fegyvereiket." mondja Kim.

Az élen haladó bio-hajó burkolati energiavezetői felfénylenek, ahogy az idegen tüzeléshez készülődik. Ám a hajó hirtelen megbillen, sárgásbarna felszíne szürkészölddőlő válik és megkeményedik, majd a hajó darabokra hullik. A másik három bio-hajó pillanatokon belül hasonló sorsra jut.

"A nanoszondák sikerrel jártak, ha nem is azonnal. Mind a négy hajó megsemmisült." jelenti Tuvok. Seven of Nine szinte elégedetten pillant Janewayre. "Ez jó lecke lesz a számukra." mondja a kapitány, "Most nyisson szingularitást, és vigyen el innen minket." A Borg a hátsó központi konzolhoz megy, félretolja az ott dolgozó ügyeletet, és munkához lát.

A Voyager kisiklik a fénylo nyílásból, a megszokott csillagokkal pöttyözött feketeségbe. A következő pillanatban bio-hajók özönlenek elő a szingularitás zsugorodó örvénye mögül.

"Kapitány..." szól Paris figyelmeztetően, mikor az idegen hajók felzárkóznak a Voyager mögött. "Kes, kapcsolatban van még velük?" kérdezi Janeway. "Igen." "Mondja meg nekik, ha újra támadnak, megint bevetjük a fegyvert." "Nem válaszolnak." "Kitéromanover!" "Igenis, kapitány. ... Rajtunk maradnak." "Felkészülni a nagyteljesítményű töltet kilövésére, hátsó vetocsó." szól Janeway. "Készen, kapitány." "Tuz."

A hátsó vetocsövek egyikéből egy nagyobb zöld fénycsóva száguld el a bio-hajók felé. Azok tudomást sem véve róla tartják az irányt, a robbanótöltet pedig zavartalanul repül be az alakzatuk közepére. Mikor megfelelő pozícióba állt, begyűjtja a magával hordott speciális töltetet. Élénkzöld, többszörös lökéshullám indul útnak a robbanás középpontjából, egy pillanat alatt elsöpörve a közelebbi idegen hajókat.

"Tizenhárom bio-hajó megsemmisült. A többiek visszavonulnak." jelenti Tuvok. "Újra teljes kapcsolatban állok a Kollektívával." mondja Seven of Nine, mire Janeway felé fordul: "És, mit mondanak a többiek?" "Mindegyik, a Delta Kvadránsban lévő bio-hajó visszavonul az idegenek területére. A Borg győzedelmeskedett." "Egy kis segítséggel tőlünk." jegyzi meg Janeway, "Most pedig itt az ideje, hogy maguk is teljesítsék a megállapodás magukra eső részét." A Borg lesiet a híd közepére, és megáll Janewayjel szemben. "Mondja meg a Kollektívának, hogy biztosítsák a szabad áthaladást. Adunk magának egy siklót, azzal eljuthat a legközelebbi Borg hajóig." "Elfogadhatatlan. A szövetség felbontva. A hajójuk és a legénységük átalakításra kerül, és minket fog szolgálni." mondja a Borg, ezzel a kormányospult felé indul. Paris már felkészülve várja, azonnal tüzet nyit rá a nála lévő fézerből, ám a felvillanó szubtérpajzs gond nélkül hárítja a lövést. "Az ellenállás hasztalan." torpan meg a Borg annyi időre, hogy félrelökhesse Parist az útból, majd nanoszonda-injektora segítségével kapcsolatot létesít a navigációs konzollal. "Kapitány, behatolt a kormányzó vezérlésbe, megpróbálja megváltoztatni az útirányunkat." jelenti Kim. "Akadályozza meg." "Nem megy..." Janeway arcvonásai ekkor megkeményednek, és a kapitány így szól: "Híd hívja Chakotayt: skorpió!"

A kettes raktérben lévő parancsnok nyakára ebben a pillanatban helyezik fel a külső neuro-adóvevo kis korongját. A szerkezet a parancsnok borébe mélyeszi három lábát, és aktiválja magát.

"Seven of Nine, hagyjon fel a tevékenységével. Maga földi ember, emberi személyiség. A tudatunk kapcsolatban áll, egyek vagyunk. Hallom a gondolatait." szólal meg Chakotay hangja a Borg fejében. "Az összeköttetés stabil, de nem sokáig." mondja a Chakotayt vizsgáló Doktor, majd a közelben, az egyik Borg berendezésnél dolgozó Torres felé fordul: "Igyekeznie kell!" "Csak még néhány másodperc..."

"Látom az emlékeit..." folytatja Chakotay, miközben egy füves réten szaladó kislány képe villan be neki, "Emlékszik arra, hogy földi ember." "Borg vagyunk." feleli Seven of Nine fennhangon is. "Egy kislányt látok... Egy családot." "Lényegtelen. Hasztalanul próbál az emberi származásomon át hatni rám."

"Mindjárt megvan, Chakotay. Még egy kicsit fel kell tartania, hogy be tudjam fejezni." mondja Torres, futólag az egyik regenerációs kamrában álló parancsnokra pillantva.

"Hallgasson az emberi énjére... Hallgasson magára! Arra a kislányra! Seven of Nine... Annika!"

Chakotay rángatózni kezd a kamrában, a Doktor trikorderéből riasztójel szólal meg. "Elveszti a kapcsolatot!" mondja a hologram. "Indítom az energialökést... Most!" szól Torres, a helyére taszítva egy alkatrészt, amitől a kezelésbe vett szerkezet fényei vakítóvá erősödnek. A Chakotay nyakához rögzített adóvevoból szikrák csapnak ki, a parancsnok teste megfeszül.

Seven of Nine felnyög, miközben egy zöldesfehér energia-kisülés ugrik át páncéljájának nyakrésze, és a bal vállon lévő egyik ellátó-csatlakozó között.

A Chakotay nyakán lévő szerkezet vakító fénnel felvillan, és leoldódik a parancsnokról.

A Borg fejének bal hátsó részén a fekete fémburok felizzik, majd vakító kék ívfény lobban fel a kommunikációs beültetésből. Seven of Nine fájdalmasan felkiált, a kiégett implantához kap, és a kormányospultra hanyatlik. "Megszakadt a kapcsolata a Kollektívával." állapítja meg a trikorderrel közelebb lépo Tuvok. "Vigye a gyengélkedőre." szól Janeway, "Híd a Doktornak: jelentést!"

"Chakotay parancsnok teljesen rendbe fog jönni. Bár miután felébredt, egy darabig hasogatni fog a feje." "Tom, számoljon ki egy pályát, kifelé a Borg területre. Teljes görbület." "Igenis, asszonyom."

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. CsillagIdo 51003.7. Három nap telt el, és sem Borgoknak, sem bio-hajóknak semmi nyoma. A jelek szerint nem vagyunk már közvetlen veszélyben, de a teljes legénység nagyon kimerült, velem együtt. Még da Vinci mester műtermének nyugalma sem elegendő ahhoz, hogy ellazulhassak."

Janeway, miután papírra vetette a naplóbejegyzést, elgondolkodva bámul az írópult két sarkán lobogó gyertyák egyikének fényébe. Néhány pillanat múlva felhangzik a holodeck ajtajának jellegzetes hangja, és Chakotay siet be a helyiségbe. "Remélem, nem zavarok..." "Egyáltalán nem." fordul felé Janeway, "Csak a hajónaplóba írok." "Látom, a hagyományos módon." "A lehető legmesszebbre akartam kerülni bio-implantoktól, meg folyékony tértől... És ez a hely itt valahogy... Nagyon emberi." "Nem szívesen rombolom le a pillanat varázsát, de vetne egy pillantást erre a jelentésre?" nyújt át a parancsnok egy jegyzetfüzetet, "Legalább két hetünkbe fog kerülni, hogy eltávolítsuk a Borg alkatrészeket a rendszereinkből. Viszont B'Elanna észrevette, hogy a nyolcas szint energia-elosztói jobban üzemelnek a Borg módosításokkal együtt." "Akkor hagyjuk így. Az utasunk hogy van?" "A Doktor szerint stabilizálódik. Az emberi sejtei regenerálódni kezdtek." "Azon tudom, mi marad meg a Borg technika alatt. Lehet még egyáltalán ember?" "Itt akarja tartani a fedélzetet?!" "Átvágtuk a kábelt, felelősek vagyunk azért, mi lesz vele." mondja Janeway, felállva a pulttól. "Nagyon fiatalon asszimilálták... Nem ismer semmi mást, a Kollektíván kívül. És talán nem is akar maradni." "De az is lehet, hogy igen. Mert itt találhat valamit, amit a Borg soha nem adhat meg neki. Barátságot." pillant Janeway Chakotayra jelentőségteljesen. "Volna még valami... A parancsainak megtagadása a legnehezebb dolgok egyike volt, amit valaha meg kellett tennem." "Értem. És tiszteletben tartom a döntését, még akkor is, ha nem értek egyet vele. Csak egy dolog fontos, hogy túl vagyunk rajta. Közösén. ... És nem akarom, hogy itt véget érjen a dolog." "Egyet értek." "Remek. Hát... Azt hiszem, ideje visszatérni a hídra." indul Janeway a kijárat felé. "Nincs ellenvetésem." csatlakozik hozzá Chakotay.

A csendes gyengélkedő mutorészlegében egy másodszor is elárvult lény fekszik mozdulatlanul az asztalon. Eloszor szüleitől tépték el, most pedig azt a köteléket szüntették meg, ami ahhoz kötötte, amit szinte egész életében családjának mondhatott. Az implantok lankadatlan végzik munkájukat az általuk elcsúfított emberi testben, apró fényjelekkel tudatva a világgal: működünk. Valahol mélyen pedig egy szöke kislány keresi az utat kifelé, a hideg, gépi sötétségből a fényre, elvesztett, s most újra megtalált fajtársai közé

69. The Gift – Átalakulás

A Borg által átalakított raktérben csak az idegen berendezések tompa mormolása hallatszik, egészen addig, míg a raktér biztonsági ajtajának jellegzetes hangja meg nem töri a viszonylagos csendet. Janeway, a Doktor, és Tuvok érkeznek a helyiségbe, és rövid séta után meg is találják az egyik regenerációs fülkében mozdulatlanul álló nonemu Borgot. Janeway kíváncsian áll meg a lény előtt, és kihívó pillantással méri végig. "És... Hogy van a mi legújabb családtagunk?" "Jelen pillanatban stabil az állapota, de ez nem hosszú távú diagnózis." feleli a Doktor, "Az emberi fiziológiája helyet követel magának. Légzőrendszer, neurológiai funkciók, immunrendszer... Csakhogy mindezen rendszerek tele vannak tömve Borg beültetésekkel. A testében harcot vív egymással a biológia, és a technika. És fogalmam sincs, melyik oldal fog győzni." "Hát... Jó lenne informálódni efelől. Ébressze fel." mondja Janeway. A Doktor a készenlétbe helyezett oltópisztolyból bead valamit a Borgnak, amitől az hamarosan aktív állapotba lép a pihenőfázisból, és kíváncsian néz körül. Pillantása végül az elotte komorló Janewayen állapodik meg. "Janeway kapitány. Mit tettek..." A Borg ekkor kissé meglepetten elhallgat, néhány háttorzongató kattanással lecsatlakozik a fülke rendszereiről, és egy fél lépést előre lép. "A többiek... Nem hallom a többieket. Eltűntek a hangok." "Semlegesítenünk kellett a gerince felső részéhez csatlakoztatott neuro-adóvevot. ... Megszakadt a kapcsolata a Kollektívával." mondja Janeway. "Hagyni fogják, hogy ez a dolgozó visszatérjen a Borghoz." "Sajnálom, ezt nem tehetem." "Hagyni fogják, hogy ez a dolgozó visszatérjen a Borghoz." ismétli meg a Borg. "Ha

megfordulnék, és visszavinném a hajót Borg területre, azzal nagy veszélynek tenném ki a legénységet. Erre pedig nem vagyok hajlandó. ... Meg kell értenie: maga itt marad, a Voyager fedélzetén. ... De függetlenséget kínálok a Kollektívától, és mindent megteszünk, hogy megkönnyítsük az átállást." "Ellát minket egy szubtéri adóval, és kitesz a legközelebbi bolygón. A Borg majd eljön értünk." "Ahhoz már túl késő. Az emberi sejtei regenerálódni kezdtek. Orvosi felügyelet nélkül nem marad életben." "Maguktól semmire sincs szükségünk. Borg vagyunk. Egy..." A lény ekkor felnyög, és kezét a fejének jobb oldalát borító implantra szorítva meginog. A Doktor elokapja orvosi trikorderét, és letapogatja a kérdéses részt: "A környező szövet elkezdte kilökni a beültetést. El kell távolítani." "Azonnal el kell nyomni az emberi immunrendszert." jelenti ki a Borg. "A dolog már túlságosan előrehaladott, azonnal a gyengélkedőre kell vinnünk." csóválja a fejét a Doktor. "Nem!" kiált fel a lény, félrelökve a hologramot, "Borg vagyunk... Borg vagyunk!" Tuvok gyorsan visszaszorítja a Borgot a regenerációs kamrába, a Doktor pedig benyugtatózza, majd bizonytalan pillantást vet a kissé döbbenetesen álló Janewayre. A kapitány közelebb lép a Tuvok által álló helyzetben tartott lényhez, és aggodalmas pillantással veszi szemügyre.

"Ezt a páncéllemezt több mint hárommillió mikro-csatlakozó horgonyozza a koponyához." mondja a mutoasztalon fekvő Borgot vizsgáló Doktor a nem messze figyelő Tuvoknak, "Túl sokáig tartania mindet szétválasztani. Jobb ha a koponyacsont egy vékony rétegével együtt eltávolítom." A hologram útnak indul egy muszerkocsiért, de közben összeütközik az egy lépést sem tágitó Tuvokkal, mire bosszankodva megjegyzi: "Hadnagy... Kérem hagyja el a mutorészleget." "Ez a Borg biztonsági kockázatot jelent." mondja erre a vulcani. "Nyugtatót kapott, nem fog elszaladni." húzza el a száját a Doktor, mire Tuvok hátrébb lép majdnem egy teljes fél métert. "Nagyon köszönöm." morogja a Doktor, majd folytatja útját. "Kes..." áll meg az asszisztense mellett, "Szeretném ha érzéstelenítené a koponyatáji idegeket. Húsz milligramm anitrizine-t." "Igen, Doktor." bólint Kes, majd megfordulva egy néhány méternyire álló asztalkára néz, ahol több oltópisztoly sorakozik. Az egyik a következő pillanatban felemelkedik, átrepül a helyiségen, és Kes kezében köt ki. "Kes...?" bámul rá a Doktor, és Tuvok is közelebb lép. "Ezt nem értem... Csak ránéztem az oltópisztolyra, és az iderepült a kezembe..." "Próbálgatta a pszichokinetikus képességeit mostanában?" kérdezi Tuvok. "Már hónapok óta nem. De elég furán érzem magam az utóbbi időben..." feleli Kes, miközben a Doktor vizsgálni kezdi, "Tele vagyok energiával, pedig alig alszom." "Már látom is, miért. A serotonin-szintje hatvankét százalékkal a normális érték fölött van." állapítja meg a Doktor, mire Kes maga is szemügyre veszi az orvosi trikorder által mutatott értékeket. "Az agyának telepatikus központját valami erosen stimulálja. ... Mint pár napja, mikor kapcsolatban állt a 8472-es fajjal." mondja a hologram. "A lények megint kapcsolatba próbálnak lépni önnel?" kérdezi Tuvok. "Nem. És ez most nem is olyan. Nem érzem a jelenlétüket." "Talán valamilyen utóhatásról van szó." véli Tuvok "Nem is rossz diagnózis... Egy biztonsági tisztól." füstölög a Doktor, "Később elvégzek majd egy szinaptikus mikroanalízist. Elobb azonban a Borgunkkal kell foglalkoznunk..."

Janeway gondterhelt arccal tanulmányozza az asztali terminálon olvasható adatokat a készenléti helyiségben, miközben egy csésze teát kortyolgat. "Igen, tessék." szól ki a hídra vezető ajtó csengőjének hangjára. "Az állapotjelentés..." lép be Chakotay, "Két csoport dolgozik a burkolaton a Borg ráépítések eltávolításán. Folyamatosan dolgoznak, de el fog tartani egy darabig." "A görbületi hajtómu hogy áll?" "Torres nehezen halad a plazmaelosztók megtisztításával, az antianyag-reakció folyton leáll. Egyelőre impulzussebességgel tudunk csak haladni. ... Kérte, hogy mozgósíthasson minden hármas, vagy annál magasabb besorolású technikust." "Jóváhagyva." bólint Janeway, miközben átveszi Chakotaytól a részletes jelentést, "A taktikai állapot?" "A távolsági szenzoraink transwarpra utaló jeleket regisztráltak. Borg hajók, amelyek úgy három napja haladhattak át a területen." "Tehát még nem jutottunk biztonságos távolságra." sóhajt Janeway. "Az a tény, hogy a meghajtórendszer tele van pakolva Borg kiegészítésekkel, nem könnyíti meg túlságosan a munkát." Janeway ezen elgondolkodik, majd így szól: "Seven of Nine a segítségünkre lehetne ebben." "Minden bizonnyal, ha rá tudnánk venni valahogyan. De nem mondhatnám, hogy túlteng benne az együttműködésre való hajlam." "Megváltozhat még a helyzet... Ha kicsit közelebb tudunk jutni hozzá." mondja Janeway, miközben Chakotay felé fordítja az asztali terminált. Annak kijelzőjén egy hatéves forma, mosolygós szöke kislány látható, mellette adatok sorjáznak. "Annika Hansen..." mondja

Janeway. "A mi Borgunk?" húzódik közelebb Chakotay. "Elég mélyre kellett leásnom a Szövetségi adatbázisba, de végül rábukkantam, a Deep Space 4 adatai között. ... A szülei elég különös emberek voltak..." mondja Janeway, miközben feláll, és megkerülve az asztalt megáll Chakotay mellett, "Kutatóknak tartották magukat, de nem akartak közösködni a Csillagflottával, sem a Szövetséggel. A nevükrol utoljára az Omega szektorban esik említés. Nem voltak hajlandók repülési tervet leadni. ... A jelek szerint a Delta Kvadráns felé vették az irányt, ahol aztán nyomtalanul eltűntek." "Annika és a szülei valószínűleg az első földiek voltak, akiket a Borg asszimilált." mondja Chakotay. "Azok után amit nekem elmondott, mindez már úgy húsz éve történt." "Tehát a Borgok között nőtt fel, más életet szinte nem is ismert. A terve, hogy felébressze benne az embert, aligha kivitelezhető." véli Chakotay, mire Janeway hitetlenkedve mered rá: "Milyen más megoldást lát? Vessük újra a farkasok elé?" "Gyengélkedo hívja Janeway kapitányt." "Mi az, Doktor?" "Ide tudna jönni, kapitány? Gondjaink adódtak..." "Azonnal ott vagyok." mondja Janeway Chakotayra pillantva, ezzel a kijárat felé indul. "Mintha egy hagyma rétegeit fejtenék le..." mondja a Doktor, miközben leemeli az ívelt páncéldarabot a Borg koponyájának jobb oldaláról, majd ráteszi azt a Kes által közelebb nyújtott tálcára, "Helyezze ezt el egy biosztázis-tartályban. ... Lehet hogy még mindig működik." fordul a Doktor a pár lépésnyire csendben figyelő Tuvok felé, "Ha akarja, nyugodtan körbeveheti egy olyan kis erotérrel..." "Ésszerű biztonsági intézkedés... Egy orvostól." mondja erre Tuvok, majd a kíséretében jelen lévő biztonsági tisztet hátrahagyva Kes után siet. Janeway ekkor érkezik a gyengélkedobe, és a hologram felé veszi az irányt. "Attól tartok, döntést kell hoznunk... Elég komolyat." fordul a kapitány felé a Doktor, "Az emberi immunrendszere újra működik, és teljes erővel védekezik. ... Testpáncél, bio-szintetikus szervek és vezetékek... Mindenre kilökődés vár. Veszélyben van az élete. Nem sok más lehetőség kínálkozik a Borg beültetések eltávolításán kívül..." "Ami pedig az utolsó volna, amit Seven of Nine kívánna." bólint Janeway. "Ez nehezíti meg a döntést. Ha egy beteg nem akarja a kezelést, még életveszélyes állapotában sem... Az orvosi etika alapján tiszteletben kell tartanom ezt a kérést." "Csakhogy o nem szokványos beteg. Felnőtt volt a Borgok között, úgy is gondolkodik mint egy Borg. De most itt van velünk, és ezalatt a sok szerkezet alatt egy emberi lény van. Akár kész o maga elfogadni ezt a tényt, akár nem. ... És amíg o maga nem kész erre, másnak kell döntenie helyette." mondja Janeway, majd rövid töprengés után így szól: "Folytassa, Doktor." "Igen, kapitány." bólint a hologram, majd miközben Janeway távozik, az imént leemelt páncéldarab alól elokerülő beültetésen folytatja a munkát. "Kes...?" Tuvok és Kes hamarosan elokerülnek, a Doktor pedig így szól: "Most a tápcsöveket összeköto mikro-csatornákkal folytatjuk." A mutoasztalon fekvő Borg teste ekkor ívbé feszül, majd görcsösen rángatózni kezd. "mi történt?" kérdezi Tuvok, elokapva a fézert a fegyverövéből. "Nem tudom biztosan..." siet a Doktor a diagnosztikai konzolhoz, "Neurális sokkot kapott, de nem találok az okát. ... Kes próbálja meg egy neuron-rendezovel stabilizálni a motorikus funkcióit." Kes azonban nem indul az orvosi muszerért, hanem lassan közelebb lép a mutoasztalhoz. "Kes, stabilizálnia kell a kérgi funkcióit, különben elvesztjük!" szól rá a Doktor. "Várjon egy kicsit... Már látom." mondja Kes. "Mit?!" mered rá a hologram. "Megvan a baj helye. ... Igen, látom már... Egy Borg beültetés, ami egy idegszálnak nyomódik..." "Meg tudja mondani, hogyan távolíthatjuk el anélkül, hogy átvágnánk az ideget?" "Ennél sokkal többet is tehetek..." mondja az erosen koncentráló Kes. A Borg teste néhány másodperc múlva elemnyed, és az életjelei is normálissá válnak. "A beültetés széthullott..." állapítja meg a Doktor döbbenten, "Az idegrendszere stabilizálódik. ... Szép munka volt, Kes. Nem éppen szokványos... De nagyon hatékony."

"Úgy tartják, a szem a lélek tükre..." mondja a Doktor, a Janeway elotti asztalon, egy kis tartón nyugvó szemgolyót nézegetve, "Ez azonban egy kicsit még annál is több. Ezt a mesterséges szervet az optikai protézisének helyettesítésére készítettem. Ám meg kellett hagynom a Borg áramkörök egy részét a látóidegen... Így az egyik szem optikai észleloképessége jelentosen jobb lesz. ... Látja milyen jól sikerült eltávolítanom az írisz színárnyalatát?" "Első osztályú munka. Csodálom a részletek iránti fogékonyságát." mondja Janeway, "Mikor beszélhetek vele?" "A közvetlen veszély elmúlt, az eltávolítási folyamatot pedig csak holnap tervezem folytatni. Ha kívánja, azonnal felébresztem." "Kíváncsi..." bólint Janeway, mire a Doktor átsiet a gyengélkedo másik részébe, a Borghoz. "És ön hogy van, Kes?" fordul a kapitány az orvosi muszereket rendezgeto nohoz. "Nagyon jól érzem magam, kapitány. Egész életemben nem voltam még ennyire összeszedett. És a telepatikus képességeim erősebbek mint valaha." "A mai tettei bámulatosak voltak." lép közelebb Tuvok, "Azonban a

pszichokinetikai képességei még edzetlenek, és ezért... Kiszámíthatatlanok." "Azt hiszem, kordában tudom tartani." jelenti ki Kes. "Akkor is nagyon óvatosan kell eljárnia... És csak a közreműködéssel." "Mit javasol?" kérdezi Janeway. "Írányított meditációt, hogy ennek segítségével megismerhesse az új képességei mélyebb összetevőit is." "Készen állok." bólint Kes. "Rendben. Akkor ha megbocsát..." pillant Tuvok Janewayre, "A legjobb lesz ha azonnal nekikezdünk." Tuvok és Kes ezzel elsietnek, Janeway pedig a gyengélkedő másik kezelőszéke felé veszi az irányt.

"Én készen vagyok, kapitány." mondja az oltópisztollyal a kezében a mutoasztal mellett megálló Doktor. Janeway bólint, így a hologram felébreszti az időközben némiképp átalakított Borgot. Seven of Nine beépített páncéljának egy darabja már eltávolításra került, a nyaka bal oldalán, a bal vállán, és a mellkasa felső részén, ezen kívül a korábban a fejét borító burkolatból is inkább csak a koponya hátsó részén, és a bal szemöldök fölött maradt egy ívelt darab. A bal szemet helyettesítő optikai implantból csak a szemüregbe süllyesztett csatlakozó maradt meg, és a szabaddá tett borfelület is sokkal egészségesebb színu, mint a korábbi halottfehér. A Borg lassan mocorogni kezd, mire a Doktor eloveszi legbarátságosabb mosolyát: "Ne ijedjen meg, a gyengélkedőben van... Minden rendben lesz." A Borg felül, végignézi magát: "Mit csináltak velem?!" "A teste elkezdte kilököni a Borg technikát. Meghalt volna... Sajnálatos, de nem volt más választásunk." A Borg eközben bizalmatlanul nézegeti a szabaddá tett borfelületére tapasztott ezüstszerű csíkokat. "Dermaplaszt tapasztok." mondja a Doktor, "Segítik a bőr regenerálódását." "Elfogadhatatlan!" jelenti ki a Borg Janewayre nézve, majd leszökken az mutoasztalról: "Hagynia kellett volna meghalni minket." "Nem tehettem." áll elé Janeway elszánt arccal. "Ez a dolgozó nem maradhat életben a Kollektíva nélkül." "Ennek ellentmondanék... Most, hogy a Borg beültetések eltávolításra kerülnek, az emberi szervei újra működni kezhetnek. És nem is akárhogyan. Ami azt illeti, én máris..." mondja a Doktor lelkesen, de mikor a Borg megsemmisítő pillantást vet rá, gyorsan elhallgat, majd odébbáll. "Segíteni akarok, de meg kell értenem, min megy keresztül jelenleg..." mondja Janeway. "Ne próbáljon felületet szimpátián alapuló viszonyt létesíteni velünk." "Szörnyen érzi magát. ... Fél, és úgy érzi, el van szigetelve. Egyedül..." "Maga egy egyéniség. Elhanyagolható. ... Ezért nem is értheti, mit jelent Borgnak lenni!" "De el tudom képzelni." mondja Janeway, miközben lassan körüljárja a Borgot, "Egy hatalmas tudat része volt... Agyak milliárdjai működtek együtt. A szándék és a gondolatok harmóniája... Nincs határozatlanság, nincs kétség. Csak az egyesített akarat biztonsága és ereje. ... Ezt veszítette el." "Ez a dolgozó hirtelen elárvult... Kicsi lett. ... Egyetlen elme, egyetlen hang... Ez a csend elfogadhatatlan, szükségünk van a többiekre!" mondja Seven of Nine kétségbeesetten. "A Borghoz nem engedhetem vissza, de nincs gyedül! Mostantól egy emberi közösség része. Egy emberi kollektíváé... Meglehet, mi önálló személyiségek vagyunk, de közösen élünk és dolgozunk. A közösségi érzésnek egy részét itt a Voyager-en is megkaphatja." "Nem kielégítő." "Pedig be kell érnie ennyivel. ... És a helyzet az, hogy ennek a közösségnek is szüksége van önre. A hajón végrehajtott Borg módosítások megakadályozzák a görbületi hajtómu működtetését. Szükségünk van magára az eltávolításukhoz. ... A szaktudására, az együttműködésére. ... Be kell illeszkednie!"

"Eltávolítottam azt a Borg szemétdombot a plazmaelosztókból..." bújik elő Torres egy szerviznyílásból a gépházban, "Próbáljuk meg újraindítani az antianyag-reakciót." Kim és egy másik technikus munkához látnak a keverokamra köré telepített ideiglenes berendezéseken. A magas, karcsú oszlopban lassan kék fényminták kezdenek örvényleni, ahogy beindul az alapszintű reakció, ám az örvénylés néhány pillanat múlva le is áll. "A szentség! Most meg mi van?!" csattan fel Torres. "A tizenegyes és a tizenhármas elosztó még mindig blokkolva van." állapítja meg Kim. "Ezek olyanok mint a gaz..." méltatlankodik Torres, "Az ember már azt hiszi hogy mindet kiirtotta, erre..." "Elfelejtették eltávolítani az autonóm regenerációs egységeket." jegyzi meg Seven of Nine, aki az imént érkezett Janewayjel, és egy biztonsági tiszttel. "Torres hadnagy, Kim zászlós... Már ismerik Seven of Nine-t." mondja Janeway, mire Torresék nem éppen boldogan mérik végig a Borgot. "Hogyan is felejtették volna el..." húzza el a száját Kim. "Nem késlekedhetünk tovább a javításokkal, ezért o is segíteni fog a Borg módosítások lebontásában. De néhány órán belül vissza kell térnie a gyengélkedőbe, úgyhogy használják fel a segítségét okosan." mondja Janeway. "Akkor kezdhet a plazmaelosztóknál. A tizenhármas Jeffries-folyosó..." "Tizenhármas Jeffries-folyosó, tizenkettes szektor, alfa szakasz." mondja a Borg, "Ismerjük a hajójuk technikai adatait." "Remek. Azt is tudja hogy nézett ki azelőtt,

hogy Borg-cirkusszá változtatták?!" kérdezi Torres dühösen. "Igen." hangzik a kimért válasz. "Nos... A tiszteletkörök után akár hozzá is láthatnának a munkához..." jegyzi meg Janeway, "Folyamatos jelentést várok." A kapitány ezzel távozik, magukra hagyva az egymást kihívóan méregető Torrest és a Borgot.

"A mécses lángja... Fegyelmezett tüz." mondja a kis asztalka mellett térdelő Tuvok a vele szemben ülő Kesnek, az asztalon égo mécsest figyelve, "Okkal ég, irányítás alatt áll. ... Ez lesz a fókusz az előttünk álló feladatnak." "Hogyan kezdünk hozzá?" kérdezi Kes. "Megpróbálom rávezetni, hogyan tudja szubatomi szinten befolyásolni a lángot. ... Összpontosítson a lángra, igyekezzen átlátni a felszínen. Át a fényen... Egészen az energia és anyag mintázataiig." "Látom a tüz lényegét..." bólint Kes. "Remek. Ragadja meg ezt az elméjével, és erősítse fel a lángot." Kes nyugodt arccal figyel egy darabig a mécsesre, aminek lángja lassan kinyújtózik. "Forróbb lett... Sokkal fényesebb." "Most csökkentse le újra a lángot... Csak a tudatával." mondja Tuvok. A mécses lángja összehúzódik, mire a vulcani elégedetten bólint: "Kiváló. Soha nem tanúsított még ekkora összpontosítási szintet." "Olyan mintha... Mintha pontosan tudnám, mit kell enni, és csak..." Kes ekkor elhallgat, mire Tuvok megkérdi: "Mi az?" "Történik valami... Még mélyebbre látok, a szubatomi szinten túl!" "Kes... A szubatomi szinten túl nincs már semmi." "De én látom, Tuvok. ... Egy új valóságszint... Csodaszép." "Azt hiszem, mára be kellene fejeznünk." véli Tuvok. "Várjon még néhány másodpercet. Megpróbálok hatást gyakorolni rá..." Tuvok kíváncsian pillant le a mécsesre, aminek anyaga egyszer csak hullámszerűen kezd, mintha valamiféle folyadék volna. "Ne aggódjon Tuvok..." nyugtatja meg Kes, majd kiengedi a mécses elméje szorításából, így annak anyaga visszatér alapállapotába.

"Mi van ezzel a csatlakozással? Akárhányszor szétbontom, újra létrejön." mondja az egy szerviznyílásban kotorászó Torres a mögötte álló Seven of Nine-nak. "Önjavító rendszer. A feladata, hogy semlegesítse az ellenállást." "Bámulatos. Hogyan sikerült kifejleszteniük a mintamásolásnak ezt a szintjét?" kérdezi Kim. "Nem fejlesztettük ki. A Borg ezt a technikát a hármas galaktikus fürt 259-es fajtától asszimilálta." "Mellozni tudnám a rögtönzött történelemórát..." morogja Torres, "Hogy lehet kikapcsolni?" "Le kell választania az összes vezérlovezeték az inicializáló modulról." "Mi lenne ha elindulnának végre a Jeffries-folyosókba, és kezelésbe vennék a plazmaelosztókat?" kérdezi ekkor Torres, mire Kim és a Borg útnak indulnak, a Seven of Nine mellé kirendelt biztonsági tiszt kíséretében. Egy szintközi átjáróba mennek, aminek egyik falán számos Borg berendezés díszel. "Itt kezdünk hozzá." néz körül Kim, ezzel vizsgálatni kezdi az egyik szerkezetet, "Szóval a Borg a 259-es fajtól szerezte ezt a cuccot... Kik ok?" Seven of Nine nem válaszol, az egyik berendezés szétszerelésével van elfoglalva. "Gondolom a Borg sok emberrel fut össze..." próbálkozik tovább Kim, amire egy futó oldalpillantást kap válasz gyanánt. "Hülye kérdés..." morogja a zászlós, majd kiránt egy kábelt a szerkezetek közül. "Milyen ott kint, a hármas galaktikus fürtben?" kérdezi kicsivel később. "Ez meghaladja a képzeleterejét." feleli a Borg. "Az nem olyan biztos..." jelenti ki Kim, mire Seven of Nine feléje fordul: "A hármas galaktikus fürt egy átmeneti anyagú energiaszint, amely huszonkétféle omnikord élőlényből áll." "Ah... Érdekes..." mondja Kim megsemmisülten, majd egy valamivel odébb lévő másik szerkezetet kezd tanulmányozni. A Borg folytatja a munkát, de közben alaposan szemügyre veszi a közeli szerviznyílásban lévő modulokat is. Ebben Borg optikai implantjának maradványa is a segítségére van, ami a jelek szerint alapvető funkciók ellátására jelen állapotában is képes. Segítségével a Borg rá is bukkan a Voyager kommunikációs hálózatának egyik csomópontjára. "Segítsen nekem, Kim zászlós." hívja közelebb Harryt, majd úgy vágja szájon a gyanútlanul közelebb lévő Kimet, hogy az repültében magával sodorva a valamivel odébb háttal álldogáló biztonsági tisztet is. Miután megszabadult tőlük, Seven of Nine a kommunikációs csomópontra kezd összpontosítani.

"Kapitány, valaki a szubtéri adóval próbál kapcsolatot létesíteni..." hívja közelebb Paris Janewayt a hídon. Janewaynek nem tart sokáig hogy kitalálja, kirol lehet szó.

"Kapitány, nem tudom hogy sikerült elérnie, de egy eroteret létesített az ajtónál." üzeni Torres a gépházból, miközben két technikus a Jeffries-folyosók hálózatába vezető ajtó kinyitásával próbálkozik, "Mindenesetre nem tudunk bejutni hozzá."

"Megkerülte a biztonsági rendszert." jelenti Chakotay, miközben Janeway leül mellette a kapitányi székbe. "Kapcsolják ki az adót!" "Túl késő..." rázza meg a fejét a parancsnok.

"A mentális képességei meghaladták ennek a vulcani gyakorlatnak a szintjét." mondja Tuvok Kesnek, "Azt javaslom, hogy..." Kes azonban hirtelen feláll, és lassan a helyiség másik része felé indul. "Mi az?" kérdezi Tuvok, csatlakozva hozzá. "Valami nincs rendben... A Borg kapcsolatba próbál lépni a többiekkel." "Tuvok az egyes biztonsági osztagnak: behatolási riadó a gépházban!" aktiválja a kommunikátorát a vulcani, miközben az ajtó felé indul. "Várjon... Azt hiszem, meg tudom állítani." szól utána Kes, mire Tuvok várakozón fordul vissza.

A Borg megfordul a lezárt szintközi átjáróban, mikor valami hangot hall a háta mögül, azután tanácstalanul nézi a folyadékként hullámszerűen kezdő falat. A hullámok körbevonulnak a helyiségen, majd megérkeznek Seven of Nine elé. A fal robbanásszerűen kitüremkedik, és néhány elektromos kisülés kíséretében ellöki a Borgot a szerviznyílástól, majd visszanyeri eredeti alakját.

"Vége van." mondja Kes. "Tuvok hívja a hidat: az állapotunk?" "Valamiféle robbanás történt a helyiségben, épp mikor megkezdte volna az adást." üzeni Janeway, "Nem tudjuk, mi okozhatta." "Úgy vélem, a válasz itt van velem, kapitány." mondja erre Tuvok, Kest méregetve.

"Az arckifejezéséből látom, hogy rossz hírei vannak." mondja Janeway, a folyosón mellette haladó Tuvokot fürkészközve. "Bármiféle arckifejezés távol áll tolem." jelenti ki a vulcani, "A feltételezés azonban helyes. Két tekintetben valóban rosszak a híreim. ... Ellenőriztem a szubtéri adási tartományt. Egy részleges jel mégis útnak indult a Voyager-tól." "Tudná követni egy Borg hajó?" "Elképzelhető." "És a másik kellemetlen vonatkozás?" "Aggodalomra adhat okot, ami Kessel történik." "Ezt fejtse ki bővebben." torpan meg Janeway, mire Tuvok szembefordul vele: "A belső szenzorok naplója alapján a Jeffries-folyosó szerkezete molekuláris szinten destabilizálódott. A jelenség hatása a teljes szint szerkezetét meggyengítette. ... O szeretné tovább fejleszteni a képességeit, én azonban nem vagyok biztos benne, hogy mindez teljesen veszélytelen. Mind Kes, mind a Voyager számára." Janeway folytatja útját, miközben így szól: "Van egy ocampám, aki több akar lenni, és egy Borgom, aki fél attól, hogy kevesebb lesz. ... A vulcani stabilitás dicsérete..." A páros hamarosan megérkezik a fogdaszekcióba, ahol a bentlakóra való tekintettel fézerkarabéllyal felszerelt or is posztol az ügyeletes mellett. "Várjon meg itt." állítja meg Janeway Tuvokot az ajtóban, majd az egyik cellához siet, amelyben a Borg járkal fel s alá. "Tehát ezt nevezik emberi szabadságnak..." fordul Seven of Nine Janeway felé, határozott gúnnyal a hangjában. "Addig marad a cellában, amíg nem leszek biztos benne, hogy nem próbál újra ártani nekünk. És ha szükséges, a Doktor itt is le tudja látni. ... És én még azt hittem, hajlandó segíteni nekünk." "Nem vezettük félre önt, Janeway kapitány. Szándékunkban állt segíteni." "Akkor mi történt?" "Lehetőség nyílt a Kollektívába való visszatérésre, mi pedig kihasználtuk. ... Az ennek a dolgozónak az asszimilálására tett kísérleteik kudarcot fognak vallani. ... Megváltoztathatják a fiziológiánkat, de a természetünket soha. Újra el fogjuk árulni. Borg vagyunk." "Találkoztam a kollektívától elszakadt Borgokkal. Nem volt könnyű nekik elfogadni a személyiségüket... De idővel sikerrel jártak. Önnel sincs ez másként." A Borg erre tüntetően elfordul Janewaytól, de az folytatja: "Elismerem, nagyon fiatalon asszimilálták, és a visszatérése nehéz lesz. De... Meg fog történni." A Borg sokáig hallgat, de végül, még mindig háttal Janewaynek, megkérdi: "Ha ez esetleg mégis bekövetkezne... Teljesen emberiek lennénk?" "Igen, remélem." "Önállóak, függetlenek lennének?" "Pontosan ebből áll az egyéniség." bólint Janeway. Seven of Nine erre felé fordul: "Ha akkor úgy döntünk, visszatérünk a Kollektívához... Lehetőségünk lesz rá?" Janeway komoran nézi egy darabig a Borgot, majd így szól: "Azt hiszem, nem fog erre vágni." "Vagyis meg fogja tagadni tőlünk a választási lehetőséget..." állapítja meg a Borg, "Ugyanúgy, ahogy most megtagadja. ... Az emberiség nevében fogságban tart itt minket! Nem teszi számunkra elérhetővé a legfontosabb emberi jogot: a saját sorsunk fölötti döntéshozatal jogát. ... Semmiképpen nem akarunk olyanok lenni, mint maguk! Vigyen vissza minket a Kollektívához!" "Elvesztette a racionális gondolkodás képességét akkor, mikor asszimilálták. A Borg elvette magától. És csak akkor hagyom, hogy önmaga döntsön, mikor meggyőzödtem róla, hogy újra képes rá. Addig itt marad." "Akkor nincs különbség a Borg és maguk között." jelenti ki Seven of Nine, majd elhúzódik a cella erotérkapujától.

"Talaxiai pezsgó... A kedvenced..." mondja Neelix, mikor két pohárral a kezében megáll az üres kaszinó egyik asztalánál üülő Kessel szemben. "Ezt meg honnan szerezted?" kérdezi Kes. "Megőriztem még egy palackot. Valami egészen különleges alkalomra. ... Emlékszel még, mikor ittunk ilyet utoljára?" "Három éve. Miután a Voyager-re jöttünk." "Köszöntöt mondtam..." bólint Neelix. "Igen. A

kalandra!" emeli fel a poharát Kes. "A kalandra..." Mindketten isznak egy kortyot, majd Neelix így szól: "Miután elhagytuk az ocampákat, azt mondtad... Elnyomják a néped képességeit. Hogy sokkal többre lennének képesek. És neked sikerült..." "Tudom, nem alakult úgy minden, ahogy elterveztük." mondja Kes. "Csak hátráltattalak a fejlődésben. Csak most értettem meg." "Nem. Nélküled soha nem jutottam volna el idáig. ... És szeretlek. Mindig szeretni foglak. Csak a..." "A szakácstudományom... Azt hiszem, sosem szeretted." "Pontosan arra gondoltam." ismeri be Kes mosolyogva. "Hát... Mesélj még arról, ami veled történik. Mit jelent mindez?" "Nem tudom. És éppen ettől olyan izgalmas. Bekukucskálhatok egy olyan helyre, ahol a különbség az anyag, az energia... És a gondolatok között... Szinte nem is észlelhető. És ez még csak a kezdet. Úgy érzem, mintha a korlátok egymás után dőlnek le bennem." "Ez nagyon... Tényleg érdekesen hangzik." mondja Neelix zavartan. "Csak koncentrálnom kell valamire, és szinte azonnal látom, ahogy az atomok közti tér megtöltődik... Valami mással." Kes szavai közben a kettejük között levo asztal hullámmá kezd. "Kes...?" "Látom... Látom, ahogy..." "Kes, hagyd ezt abba..." húzódik el Neelix az asztaltól. "Nem!" pillant rá Kes, amitől a talaxiai hátralökődik. "Neelix...?" indul felé Kes aggodalmas arccal, de félúton fájdalmasan felkiált, és térdre hull.

"Kapitány különös energiaértékeket észlelek a kettes szinten, a kaszinóból." jelenti Kim a hídon. "Híd Neelixnek: mi folyik odalent? ... Neelix, jelentkezz!" "A környező szektorok anyaga destabilizálódik." jelenti Kim. "szerkezeti védomezot megerősíteni a kettes szinten." rendelkezik Chakotay. "Tuvok..." szól Janeway a lift felé indulva.

Hamarosan megérkeznek a kaszinóba, ahol Kes még mindig a padlón térdelve találják. Neelix döbönt arccal járkal körülötte, ami azt illeti, érthető okból. Kes felsötötte ugyanis félig áttetszővé és színtelenné válva bizonytalanul hullámmá. a jelenség néhány másodperc múlva véget ér, és a mindeddig feszült testtartásban térdelő no összeroskad.

"Minden elképzelhető neurológiai vizsgálatot elvégeztem... Az agy sebészi feltárásának kivételével." mondja a Doktor Janewaynek és Tuvoknak a foorvosi irodában, "A szinaptikus aktivitása növekszik, de nem tudom, mitől. Vagy hogy lehet megállítani. A belső szenzorok találtak valamit?" "Kes teste tizenégy egész négytized másodpercig celluláris változóállapotban volt. Szubatomi szintű destabilizáción ment keresztül." feleli Tuvok. "Azután valamilyen okból az atomjai visszatértek alapállapotba, és felvette az eredeti alakját." mondja Janeway, egy jegyzetfüzetet tanulmányozva. "De mi fog történni legközelebb? Az állapota egyre előrehaladottabb lesz. Meg kell állítanunk a folyamatot, különben egyszer csak azt vesszük észre, hogy Kes molekulái útra kelnek a szelloztetorendszerben." mondja a Doktor fölöttébb szemléletesen fogalmazva. "Tuvok, erősítse meg a szerkezeti védomezot. Ha még egyszer elfordulna valami ilyesmi, szeretném elkerülni a burkolati kárt." fordul Janeway a vulcani felé, mire az elsi, hogy teljesítse a parancsot. "Doktor, talán tágítanunk kellene a láthatárunkat... A jelek szerint ez a dolog túlmutat az eddigi orvostudományi ismereteinken... És inkább részecskefizikai jellegű." "Átnézem a kvantumszerkezettani adatbankot. Talán onnan kapok... Ihletet..." "Értesítsen, ha van valami." bólint Janeway. "Kes..." lép ki a Doktor a foorvosi irodából, "Amíg nem jut eszembe újabb vizsgálati módszer, visszatérhet a kabinjába." "Inkább itt maradnék, segíteni a kutatásban." "Nem szeretném, ha megerőltetné magát, és egy újabb telepatikus baleset sülné ki a dologból. Pihenjen egy kicsit." "Hadd maradjak... Legalább egy kicsit... Alig láttam az utóbbi napokban. ... Már kezdett hiányozni." szól Kes az iroda felé induló hologram után, mire az visszafordul, és elmosolyodva bólint: "Hát jó... De csak egy rövid ideig."

Seven of Nine dühösen járkal a cellájában, majd az erotérkapu felé fordul. méregeti egy darabig, majd felülvoltva nekiront a szikrázva tiltakozó védomezonek. A fogda ügyeletes kissé tanácstalanul figyel az előadást, majd kapcsolatba lép a híddal: "Ayala zászlós hívja a hidat." "Hallgatom, zászlós." jelentkezik be Janeway. "Jó lenne ha lejönné a fogdába, asszonyom."

"Egy... Egy..." motyogja a cellában járkaló Borg, mikor Janeway megérkezik. "Az azonosítóm Seven of Nine. ... A többiek elmentek... Az azonosítók többé már nem számítanak. ... Most már... Egy vagyok." mondja a Borg keserűséggel a hangjában. "Igen, az." bólint Janeway. "De én... Nem tudok ilyen módom... Muködni! Egyedül!" "Nincs egyedül. Kész vagyok segíteni önnek." "Ha így volna, nem tenné ezt velem. ... Vigyen vissza az enyéimhez!" "Most is ott van. Az emberek között." "De én

nem emlékszem arra, hogy valaha is ember lettem volna! azt sem tudom, mit jelent embernek lenni!" mondja a Borg, majd fájdalmasan felszisszenve a homlokához emeli a kezét. Janeway elgondolkodva nézi egy darabig, majd az ügyeletes pultjához lép, és kérden Ayalára pillant, a pulton hevero jegyzetfüzetre mutatva. A zászlós bólint, mire Janeway elveszi a lapos miniszámítógépet, a cellaajtóhoz lép, és az eroteret vezérlo panelhez fordul. "Mit akar tenni?" kérdezi a Borg. "Bemegyek." "Meg fogom ölni." jelenti ki a Borg. "Nem hiszem, hogy megteszi." csóválja a fejét Janeway, ezzel kikapcsolja az eroteret. A biztonsági tiszt fézert rántana, de Janeway leinti, majd lassan átlép az ajtó emitterkeretén. Lehív valamit a pultról elvett jegyzetfüzetre, majd Seven f Nine felé fordítja a szerkezet kijelzo felületét: "Emlékszik rá? ... Annika Hansen volt a neve. CsillagIdo 25479-kor született a Tendara kolónián. ... Csak nagyon keveset tudunk a kislányról. Volt testvére? Milyenek voltak a barátai? Hova járt iskolába? Mi volt a kedvenc színe?" A Borg hosszan nézi saját kislánykori képét, majd kiveri a jegyzetfüzetet Janeway kezébol: "Lényegtelen! ... Vigyen vissza a Borghoz!" "Nem tehetem." Seven of Nine megint a homlokához kap, és összegörnyedve motyogja: "A csend... Egyetlen hang..." "Egyetlen hang... Erosebb mint ezer ember hallgatása. A tudata most már önálló, egyedüli, és különleges személyiséggel rendelkezik." "Rám kényszerítik ezt a személyiséget, de attól még nem az enyém!" "Dehogynem. Csak vissza akarom adni, amit elloptak magától. Azt az életet, amire született. Az a gyerek nem élhette azt az életet, amit most maga." "De én nem akarom ezt az életet!" "Abban áll a személyisége... Ne zárkózzon el elole..." "Nem!" kiáltja a Borg, majd megüti Janewayt. A kapitánynak sikerül talpon maradnia, és bár néhány pillanatig azt sem tudja az ütés erejétol hogy fiú-e vagy lány, mégis sikerül elkapnia az egyensúlyát elveszto Borgot, aki elgyengülve lóg a karjai közt. Janeway a priccshez vonszolja Seven of Nine-t, és csak miközben o is lerokad mellé, kerül olyan állapotba, hogy már többé-kevésbé rendszeresen tud levegot venni. "Nem..." nyöszörgi a Borg kétségbeesetten, mire Janeway bátorítón átöleli.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. Kiegészítés. A görbületi hajtómu még mindig üzemképtelen, és azt sem tudjuk, hogy a Borg felfedezett-e bennünket. Kes pszichokinetikus képességei további károkat okoznak a hajóban, ami a védelmi rendszereink hatékonyságát is csökkenti."

"Jöjjön be, kapitány." szól ki Kes kabinja csengőjének hallatán. "Beszélni akart velem?" lép be Janeway, majd mikor meglátja a vulcani meditációs kellékeket a Kes elotti asztalon, hozzáteszi: "Ah, Tuvok meditációs mécsese... Vele voltam, mikor kapta, hat évvel ezelott, egy vulcani mestertol. Azonnal megkészszerződött az ára, mikor meglátta rajtam az egyenruhát." "Valószínűleg így volt logikus." jegyzi meg Kes vidáman, miközben Janeway leül mellé. "Gondolkodtam... Mindenrol, ami történt. És már tudom, mit kell tennem. Itt az ideje, hogy elhagyjam a Voyager-t." "Kes..." "Valami fontos dolog történik velem, és szeretném megismerni. De itt nem maradhatok, mert veszélyt jelentek mindenkire." "Utánajárunk a dolognak. A Doktor már dolgozik egy új vizsgálati módszeren." "Mindenki úgy gondolja, hogy ami velem történik, az orvosi probléma. De egyáltalán nem az. Inkább valamiféle átalakulás. Nem tudom még, mivé, hogyan... De a testem minden sejtje azt mondja, hogy változom... Valami többé." "És ha nem így van? Ha csak az önnel történtek fölött érzett lelkesedése ragadta magával... De valójában rosszul értelmezte mindezt? ... Egy megérzés... Sugallat alapján elvárja tolem, hogy engedjem el? ... Talán örökre...? Nem tehetem." "Ez az én döntésem. A sorsom. Tényleg visszatartana?" "Nem... De érvelni fogok, ha kell könyörögni is hogy gondolja át alaposan, ameddig csak szükséges." "Nem fog sikerülni. Nézzon csak rám, kapitány. Az a Kes vagyok, akit már jól ismernek. Megvan az ítélőkéességem, és idegen hatalom befolyása alatt sem állok. ... Azt hiszem, valami döntő fontosságú dolog történik velem, és át akarom élni. Megérti ezt?" "A fél életét töltötte itt..." bólint Janeway, szeretetteljes pillantást vetve Kesre, "A Voyager volt az otthona. És mindig nagyon fontos volt ennek a családnak. ... Mennyire hiányozni fog nekem." teszi hozzá, teljesen elérzékenyülve, majd könnyes szemmel megöleli Kest. "Most már csak a Dokornak kell elmondanom. Nem fog túlzottan örülni neki." mondja a no vidáman, miközben teste megint destabilizálódik, de már szemmel láthatóan nem zavarja a dolog, "Kezdodik." "Janeway hívja a hidat." aktiválja a kapitány a kommunikátorát. "Itt Chakotay." "Készítsenek fel egy siklót az indulásra, és mondja meg Tuvoknak, hogy találkozzon velem a hatos szinten." "Kapitány?!" "Kes elhagy minket."

"Jöjjön csak..." mondja Janeway Kest támogatva az egyik folyosón, útban a siklóhangár felé.

"Kapitány... Nem tudom megfékezni..." hogy mit, az is kiderül hamarosan, ugyanis alig néhány lépéssel mögöttük egy robbanás dobja le egy energia-elosztó fedelét. Kes kétségbeesetten pillant hátra.

"Janeway hívja Chakotayt: sugározzanak át a siklóhangárba."

"Kes testében destabilizálódnak a molekulák, képtelenség sugározni." csóválja meg a fejét Kim.

"Kapitány, nem tudjuk bemérni önöket."

"Értettem. ... Akkor a nehezebb utat kell választanunk." bólint Janeway, majd átkarolja Kest, és tovább indulnak. Mögöttük aggasztó rendszerességgel robbannak ki az energia-elosztók és vezetékek a folyosó falaiból.

"Mi folyik itt?!" néz körül Chakotay, mikor a hídon egyre több vészjelzés szólal meg. "A burkolat destabilizálódik, a molekuláris kötések kezdenek felszakadni." állapítja meg Paris.

Tuvok egy liftből kilépve szinte beleütközik a füsttel töltött folyosószakasz felől érkező Janewaybe és Kesbe. "Tuvok..." sóhajt Kes, "Nem tudok továbbmenni..." A vulcani erre odalép Keshez, és a no arcának mentális kontaktuspontjaira igazítja ujjait: "Megpróbálkozom egy tudategyesítéssel, hogy késleltessük az átalakulási folyamatot. ... Egy a tudatunk... Egyek a gondolataink... Próbálja meg visszazerezni az uralmat egy pillanatra... Csak egy pillanatra..." Ám a jelek szerint a vulcani mentális tréning már nem elegendő a Kesben feszülő erők lecsendesítésére, mert Tuvok kimerülten tántorodik hátra, és a falnak dölve csak ennyit mond: "Siessenek!"

"Burkolati kár a hármas, négyes és ötös szinteken." jelenti Kim. "Szigetelomezeket!" rendelkezik Chakotay. "Janeway hívja a hidat: Kes a siklóban van, indítsák a kidokkolási manóvert." "Értettem." nyugtázza a hívást a parancsnok.

A Voyager hangárkapuján kirepülő sikló nagy ívben jobbra-felfelé kanyarodva távolodni kezd a hajótól.

"A sikló távolsága százezer kilométer, sebesség egynegyed impulzus." jelenti Paris, miközben Janeway és Tuvok megérkeznek a hídra. "Kapcsolatba tud lépni vele?" kérdezi Janeway. "Próbálom." feleli Kim. Hamarosan létrejön a hangkapcsolat, és Kes hangja szólal meg: "Itt az idő... Most megtörténik..." "Az atomszerkezete teljesen széthullik." jelenti Kim. "És az ajándékom önöknek..." A bizonytalanul bukdácsoló sikló ablakain csillagfény ragyogás árad ki, majd lassan maga a sikló is széthullik.

"Torres hívja a hidat: működik a hajtóműmag! Az anyag-antianyag reakció százket százalékon fut. ... Száztíz százalék... Százhús...?!"

A Voyager testén finom remegés fut végig, majd földöntúli hanggal zümmögni kezd az egész hajótest. A hajó megbillen, miközben egy pillanatra halványkék aura veszi körül, majd a csillagok egyre vékonyodó fényszálakká csúsznak szét körülötte.

"Ez nem lehet igaz... A sebességünk... Ez lehetetlen!" bámulja Paris a kormányospultot. "Szétszakad a hajó..." mondja Kim kétségbeesetten. Ám a jóslat nem válik be, mert a Voyager hamarosan abbahagyja a fékevesztett rohanást, és a remegés lecsillapodik. "Lelassítottunk arról a... Nem is tudom milyen sebességről..." állapítja meg Paris. "A rendszerek újra működni kezdenek." mondja Chakotay. "Fomonitort be!" szól Janeway. A képernyőn egy nem túl távoli, kék, lila és fehér színekben játszó köd válik láthatóvá. "Hol vagyunk?" kérdezi a kapitány. "Kilenc és félezer fényévre a korábbi helyzetünkől." állapítja meg Paris, mire döbbszent csend ereszkedik a hídra. "Biztonságban ájtuttatott minket a Borg területen..." mondja Janeway szeretetteljes arccal, "És tíz évvel közelebb az otthonunkhoz."

Egy karcsú, magas, szöke hajú no áll a Borg által átalakított raktérben, ezüstsötörke ruháján színes fényreflexekkel szóródik szét az üres regenerációs kamrákból sugárzó zöld és fehér fény. A raktér ajtajának kinyílására a no félig megfordul, a testhezálló ruha alatt megmozdulnak a mellkasi, és hasi páncélzat maradványainak egymásra simuló lemezei. A Doktor, Janeway és egy biztonsági tiszt megállnak a félig feléjük fordulva mozdulatlanul álló volt Borg mellett. A Doktor végignéző mún, majd elégedett arccal így szól: "Sikerült eltávolítanom a Borg hardver nyolcvankét százalékát. A maradék bio-implantok stabilan üzemelnek, és jobbakk, mint amiket én tudtam volna készíteni rövidtávú megoldásként." A no végül teljesen feléjük fordul, és így szól: "Elfogadható." A külsőleg is látható Borg implantok közül a hasi páncélzaton kívül csak a no bal kézfején az ujjak hegyéig

végigfutó fémes-szürke mechanikus kiegészítés, a hajdani optikai implantnak a bal szemöldök fölötti ívelt része, és a jobb arccsonton valamivel a fül előtt látható fém virágszirmokra emlékeztető implant maradt meg. "A divat ugyan nem az erősségem, ám azt hiszem, megfelelő módon sikerült összhangba hoznom az esztétikát, és a hatékonyságot." pillant a Doktor Janewayre, "Vettem a bátorságot, és regeneráltam az eredeti hajhagymáit is. ... Igazán komoly művelet sor volt." A Doktor ezután elsiet, Janeway veszi át a szót: "Naponta néhány órát regenerálnia kell egy Borg fülkében, amíg az anyagcseréje nem képes önállóan működni. Egyet működésben hagyunk." "Értettem." "Majd meglátjuk, hogy alakulnak a dolgok a következő hetekben. ... Talán engedélyezem a hozzáférést a hajó más részeihez is... Amint meggyozodtem arról, hogy már nem akar mindannyiunkat asszimilálni." "Ez nem fog többé előfordulni." "Helyes." bólint Janeway, majd átad egy kommunikátort Seven of Nine-nak: "Ha szüksége van valamire, hívjon." A volt Borg bólint, mire a kapitány és a biztonsági tiszt a kijárat felé indulnak. Seven of Nine elfordul tőlük, ám mielőtt azok elhagynák a rakteret, fennhangon így szól: "Vörös." "Hogyan?" fordul vissza Janeway. "A gyerekek, akirol beszélt... A vörös volt a kedvenc színe." mondja Seven of Nine, majd eltunik a Borg berendezések között.

Tuvok, kezében a meditációs méccessel a kabinja ablakához sétál. Egy darabig nézi a közönyösen ragyogó csillagokat, majd elhelyezi a mécsest a széles ablak keretének közepén, hogy a kicsiny melegsárga láng útjelzőül szolgáljon a fagyos urben bolyongó magányos lelkeknek.

70. Day Of Honor - A becsület napja

Mikor a raktérajtó kinyílik, és a folyosóról beszűrődő fény a regenerációs fülkék egyikében álló Seven of Nine arcára hull, a volt Borg szeme felpattan, és a no kilépve a fülkéből, az ajtó felé indul. "Chakotay parancsnok...?" áll meg az ajtótól nem messze várakozó első tiszttel szemben. "Úgy hallottam, beszélni akart velem." "Mivel ön a személyzeti ügyekért felelős tiszt. És ön készíti a... Szolgálati beosztást is. Ha jól tudom, ez a helyes kifejezés." "Így van." "Nehezemre esik... Ilyen sok időt egyedül tölteni. Nem vagyok hozzászokva. Csak lassan telnek a percek." "Ezt nagyon is megértem. hogyan segíthetünk?" "Sokat gondolkodtam ezen. ... Szeretnék szolgálati beosztást kérni." "Gondolt valami konkrét dologra?" "Igen."

Vorik meglehetősen boldogtalan ábrázattal kukucskál be egy szerviznyíláson a gépházban, az odabent egy vezetékből süvítve előtörő gázt fixírozva. "Mi van már...?!" érkezik Torres sietve. "Repedés keletkezett a hutofolyadék-injektoron." "Azt én is látom." grimaszol Torres, "Miért nem zárja le?!" "Éppen azon vagyok." feleli Vorik, miközben egy szerszámot igyekszik megfelelő helyzetbe pozícionálni a meglehetősen szűk nyílásban. Néhány másodperc múlva a szivárgás megszunik, mire Torres elégedetlenül jegyzi meg: "Miért nem sikerült ez elsőre?" A főmérnök ezzel odébbáll, Vorik azonban a nyomába szegődik: "Hadnagy, volna egy ötletem. Ha átalakítanánk a hutorendszer, megjavulna a nyomásszabályzó szelepek fölötti irányítás lehetősége." "Talán igaza van. Holnap meg is csinálhatjuk, de ma semmiképpen." "Ezt nem értem. Miért kell holnapig várnunk, mikor ma sokkal..." "Ma nem, Vorik!" csattan fel Torres, épp mikor Paris megérkezik a gépházba. Tom kissé meglepetten néz a vitázókra, majd a Vorikot otthagyo Torres felé indul: "Jó reggelt. Itt van a kormányzó vezérletének kiértékelése, amit kért." "Nagyon köszönöm." veszi át a jegyzetfüzetet Torres, majd egy konzolra dobja azt. "A ma esti vacsora áll még?" kérdezi Paris. "Lehet, hogy dolgoznom kell. Majd szólok." feleli Torres ridegen. "Aha... Na jó. Most jutott eszembe, eldöntötte már, hogy... Megcsinálja, vagy sem?" "Eldöntöttem, és... Nem csinálom. Ma nem vagyok különösebben jó hangulatban, és már más nem is hiányozna, mint egy ostoba klingon szertartás." "Hah... hiszen éppen maga javasolta!" jegyzi meg Paris. "Tudom. És egy szentimentális pillanatomban valóban meg is akartam tenni, de most már nem akarom." "Persze hogy nem. Hiszen nem szeret túl szentimentális lenni." Torres erre sorsüldözött ábrázattal fordul Paris felé: "Ma reggel elaludtam, mert elfelejtettem beállítani az ébresztést. Azután kiegészítettem a szonikus zuhanyom akusztikus invertere..." "Így tönkrement világszép frizurája..." szúrja közbe Paris. "Ezért nem volt idom reggelizni, ráadásul arra jöttem be hogy két emberem beteget jelentett, ezért törölnöm kellett az üzemanyagcellák nagyjavítását. Azután minden ok nélkül eldurant egy injektor, és telefújta plazma-hutoanyaggal a fél gépházat." "Igen, ezt hívják pechszeriának." bólint Paris. "Na hát ezért nem vagyok különösebben jó hangulatban. Sot, kimondottan dühös vagyok!" "Nem, semmi baj... Azért gondolja meg még egyszer... Legalább a vacsorát." mondja Paris, ezzel a kijárat felé indul. Félúton találkozik a Torres felé igyekvo Chakotayval, és odaszól neki: "Jobb ha nagyon vigyáz vele." A parancsnok meglepetten bámul a gépházat elhagyó Paris után, majd folytatja útját Torres felé. "Épp az imént valami nagyon érdekes dolog történt..." "Ugyani mi?" kérdezi Torres olyan hangsúllyal, mintha a választól függene hogy leharapja-e Chakotay fejét, vagy csak simán kitekerje a nyakát. "Seven of Nine szolgálati beosztást kért tolem." "Érdekes..." húzza el a száját Torres, nem mutatva különösebb érdeklődést. "A gépházban akar dolgozni." "Mi?!" kapja fel a fejét a főmérnök. "A Borg transwarp csatornákat használnak, amivel a normál görbületi meghajtásnál gyorsabban haladhatnak. Nem tudnánk mi is előállítani egy ilyet?" "Semmit sem tudunk a transwarp technológiáról, és nagyon veszélyes lenne ilyesmivel játszazodni." "Itt lép be a képbe Seven of Nine. Szeretne együtt dolgozni önnel." "És vajon mi az igazi oka?" kérdezi Torres bizalmatlanul. "Nehéz neki megbirkózni a Kollektívától történt elszakadással. Szeretne csinálni valamit." "Soha nem gondoltam volna magáról hogy ennyire naiv, Chakotay. ... Hogy oszinte legyek, én nem akarom hogy a gépházban dolgozzon." "Hogy oszinte legyek, ez egy parancs, aminek engedelmeskednie kell. Hadnagy." "Ahogy óhajtja, uram." Chakotay elégedetten távozik, Torres pedig nagyot fújva néz utána.

"Seven of Nine..." fordul Janeway a készenléti helyiségben álló no felé, "Ígéretet tett arra, hogy soha többé nem próbál meg kapcsolatba lépni a Borggal. Ezt örömmel el is hinném..." "Biztosíthatom, így lesz." "Nem lesznek biztonsági orök a közelében, de ne feledje el, hogy vannak szabályok, amelyeknek a betartását elvárják magától. Torres hadnagy alá lesz beosztva, és minden tole kapott parancsot végrehajt." "Értem." "És még valami... Az azonosítója... Seven of Nine, egy kicsit nehézkesen hangzik. Nem lenne jobb ha a születésekor kapott nevén szólítanánk?" "Mióta csak emlékszem, Seven of Nine voltam." "Hát jó. ... De talán rövidíthetnénk rajta. mit szólna mondjuk ahhoz, hogy Seven?" "Pontatlan... De elfogadható." mondja a volt Borg rövid mérlegelés után, mire Janeway halványan elmosolyodik. "Tuvok hívja Janeway kapitány." "Igen, Tuvok?" "Kérem, jöjjön a hídra. Egy hajó közeledik." Janeway erre a hídra vezető ajtó felé indul, Seven pedig kicsit lemaradva követi.

"A hajó sérült, de üzemképes." jelenti Tuvok a hídra lépo kapitánynak, "Az energia-kibocsátása annyira csekély, hogy nem lehet képes görbületi sebességu repülésre. több tucat életjel észlelhető a fedélzeten. ... Hívják minket, kapitány." "Nyisson csatornát." mondja az idoközben a kapitányi székhelyen elhelyezkedett Janeway. "Kathryn Janeway kapitány vagyok, a Voyager nevu szövetségi csillaghajóról." mondja a kapitány a fomonitoron megjelenő humanoidnak. "Ranen vagyok, a ketatik népéből. A kinézetünkért... És a hajónk állapotáért elnézésüket kérem. ... Népünk legnagyobb részét asszimilálta a Borg... Több mint egy évvel ezelott. Mindent elvesztettünk." Ennek hallatán Janeway és Chakotay összenéznek. "Mennyien tudtak elmenekülni?" kérdezi a kapitány. "Néhány ezren. ... Harminc hajón. Ennyi maradt egy több milliós lakosú bolygóból." "Nagyon sajnálom." "Kapitány, el kell mondanom, hogy a népem valaha muvelt, és büszke faj volt." "Értem." "Ezért nagyon fáj nekem, hogy ilyesmit kell kérnem... De nyolcvannyolc ember van ezen a hajón, akikrol gondoskodnom kell. Élelmiszerre van szükségünk, és gyógyszerekre. ... Lát valamilyen módot a segítségnyújtásra?" "Természetesen. Küldjenek egy listát, meglátjuk, mit tehetünk." "Határtalan hálára kötelez ezzel. ... Ha nem túl nagy kérés... Tudnának nélkülözni egy kis mennyiségű tórium-izotópot is? Anélkül üzemképtelenné válnak a rendszereink." "Ezt biztosan el tudjuk intézni." bólint Janeway, "Beszélni fogok a fomérnökünkkel." "Elképzelni sem tudja, milyen sokat jelentene ez nekünk, kapitány. Köszönöm."

"Hogy haladnak azzal a tórium-izotóppal?" kérdezi Janeway a keverokamra körül cirkáló Vorikot, aki idonként a hajtóműmag körüli korlátra rögzített egyik konzolnál dolgozó Sevenre pillant. "Gondjaim vannak a neutronelnyelés szabályozásával." feleli Vorik. "Növelje meg egy kicsit a plazmahomérosékletet." tanácsolja Torres, "Vigye majd el a kapitánynak a tóriumot, ha elkészültek." "Meglesz." A fomérnök ezután továbbmegy Sevenhez, és a korlátnak dölve megáll mellette. "Volna egy kérdésem... Ha egy olyan fajról hall, mint például a ketati... Érez valamit?" Seven gondolkodik egy darabig, majd kijelenti: "Nem." "Ennyi? Csak egy 'nem'?" "Milyen további választ várna?" "Ah, semmit... Esetleg egy vallomást, valami olyasmiről, hogy segített elpusztítani néhány milliárd életet... Egy bocsánatkérés, vagy legalább egy kis buntudat!" "A bun lényegtelen." "Milyen megnyugtató..." morogja Torres. "A transwarp csatorna létrehozásához szükséges tachyonimpulzus paraméterei beállításra kerültek. A deflektor módosításához azonban csak néhány óra múlva foghatunk hozzá. Addig a legjobb lesz, ha visszavonulok a kamrámba." "Azt hiszem, ebben nagyon egyetértünk." bólint Torres ridegen, mire Seven elsiet.

B'Elanna étvágytalanul piszkálja egy darabig a tálcáján levo ételt a kaszinóban, majd nagyot sóhajtva hátradol. Neelix azonnal lecsap rá, odasompolyog az asztalhoz, majd így szól: "Ha van olyan ok, amiért szükség van hangulatfelelőre, az azt hiszem épen itt ül elottem. Miben segíthetek?" "Nah... Ez nagyon komoly kihívás lenne..." emeli fel a fejét Torres. "Én azonban szeretem a kihívásokat." jelenti ki Neelix, majd elohúzza jobb kezét, amit eddig a háta mögött dugdosott. Egy tányért rejtegetett vele, amit most Torres orra alá dug. "Ettol kellene jobban éreznem magam?" kérdezi Torres rezignáltan. "Vérpástétom. A Becsület Napjára." "Honnan tud erről? ... Csak nem Tom mondta el?!" élénkül fel Torres. "Nem, egyáltalán, dehogy... Csak... Fontosnak tartom tudni az ilyesmit. És ha nem tévedek, sok klingon családnál hagyományos étel a vérpástétom a Becsület Napján." "Ööö... Értékelem a gesztust, Neelix, de... Úgy döntöttem, figyelmen kívül hagyom ezt a hagyományt. ... Szóval semmi vérpástétom, semmi önbecsölgetés, hogy klingon módon viselkedtem-e az elmúlt év során." "Értem."

bólint Neelix, visszavonulót fújva a konyha irányába. Azonban hamar meggondolja magát, visszafordul, és leül Torressel szemben: "Hadnagy... Anélkül hogy tudnám, miért kíséreti ez a csúnya fekete felho... Javasolhatnék valamit?" "Igen, ki vele." "Van önben egy bizonyos... Düh, amit mindeddig elfojtott. És néha ez gyakran addig halmozódik, míg az embernek robbanásszerűen kell kiadnia magából." "Azt mondanám, ez a megállapítás nagyjából helytálló." "Akkor nyomásleeresztonek ajánlkozom." "Minek?" mered Torres a talaxiára. "Levezetheti rajtam a felesleges gozt. ... Ha dühös, jöjjön csak hozzám. sértegessen egy kicsit, kérdojelezze meg a származásomat... Én nem fogom személyeskedésnek venni, magának meg nem kell tovább magával hurcolnia a gondjait." "Meg kell mondja, hosszú ideje ez volt a legkedvesebb felajánlás, amit hallottam." mondja Torres, egészen megilletodve, "Köszönöm, Neelix. Ön nagyon kedves, de... Nem hiszem hogy ilyesmit tudnék tenni." "Én itt leszek, ha esetleg kellenék." hajol közelebb a talaxiai, majd a konyha felé veszi az irányt. "Neelix..." szól utána Torres, "Ami a Becsület Napját illeti... Gondolja hogy végig kellene csinálnom?" "Én mindig úgy találtam, hogy a hagyományok hasznosak. Érdemes követni őket." "Sokat gondolkodtam azokon a szertartásokon, amiket anyámtól tanultam. És... Most már nem tunnek annyira gyűlölettel telinek, mint mikor gyerek voltam. Annyira távol voltam mindentől ami klingon, hogy talán ez megváltoztatott." "Biztosan nem árthat végrehajtani egy szertartást." véli Neelix. "Nem tudom, milyen hatással lesz rám. ... És ez a legijesztőbb." Neelix erre bátorítón megveregeti Torres kezét. "Hát jó..." szánja el magát Torres, "Ide azt a vérpástétomot. ... Valahogy majdcsak legyuröm."

Torres kíváncsian siet végig egy fáklyákkal megvilágított sziklafolyosón. Egyszer csak egy hagyományos klingon öltözetet viselő harcos bukkan fel mögötte: "Qapla! Melyik harcos áll elottem?" "B'Elanna a nevem." mondja Torres, összeszedve magát. "Azért jöttél, hogy próbára tedd becsületedet?" "Azt hiszem... Igen." "Végre akarod hajtani a szertartást, egészen a végéig?" "Ez a lényege az egésznek, nem? Mit kell tennem?" "Hosszú, és nehéz próba lesz. ... Eloszor is enned kell egy nagy tark szívéből." Erre egy másik klingon érkezik egy tálcával a kezében, amin fakó színű húsdarabok vannak. Torres kicsippent közülük egyet, és elszánt arccal a szájába dobja. "A tark szíve nagy bátorságot ad annak, aki eszik belole." mondja az első klingon, miközben Torres a húsdarabot rágcsálja. "Ezután mat'lakh-ot fogsz inni, Kahless kelyhéből." Eközben egy kupát nyújtanak át Torresnek. "Igyál, Kahless, minden idők legnagyobb harcosa nyugalmaért." B'Elanna felhajtja a kupa tartalmát, majd miközben kiköhögi magát, a klingon folytatja: "Kahless minden ellenségét legyozte a csatatereken. És eros birodalmat épített. Te mivel bizonyítottad eddig, hogy értékes vagy?" "Nem alapítottam birodalmat, és azt sem mondhatom, hogy személyesen gyoztam le ellenfelet a csatamezon. De tudnod kell, hogy nem harcosok közt élek, és ezért..." "Akkor mivel akarod kitüntetni magad?" mordul Torresre a klingon. "Nem tudom. Azzal, hogy megteszem, ami tolem telik." "Hah! ... Milyen szánalmas válasz. ... Kezdjük hát! Egy harcosnak keménynek kell lennie, ezért próbára teszünk a hús fájdalombot próbájával. Utána harcban mérkőzöl meg a batlh'etlh mesterével, végül átkelsz Gorath kénlagúnáin." "Tudod, ezt kötve hiszem. Már akkor sem volt kedvem hozzá, mielőtt elkezdted a felsorolást, most meg pláne nincs. Inkább elmegyek." Torres ezzel elindulna arrafelé, amerrol jött, de a nála vagy két fejjel magasabb klingon elállja az útját: "Majd ha a szertartás véget ért, p'tak!" Eközben elokerültek a fájdalombotosok is, és bökdösni kezdik B'Elannát, aki minden érintés után fájdalmasan felkiált. A harmadik ütés után azonban megelegeli a dolgot, elkapja a felé lendülő fájdalombotot, és a tartójának lendületét kihasználva úgy irányítja a fegyvert, hogy annak töltete egy másik klingon testén süljön ki. A bot gazdája nem örül különösebben a dolognak, megragadja, és a földre dobja B'Elannát, de ő sem marad adós a válasszal. Ellenfele amennyivel nagyobb, annyival lomhább is, ezért nem igazán tud lépést tartani Torres dinamikus támadásaival, így egy fél perc múltán a porban köt ki. "Köszönöm, igazán nagyszerű volt." néz B'Elanna a másik két szimulált klingonra, majd menekülore fogja a dolgot.

Torres magába roskadva gubbaszt a kabinjában, egy párnát ölelve magához. Mikor a csengo megszólal, csak nagy sokára fordul az ajtó felé: "Tessék..." "Már kerestem korábban is, de a holodeckben volt..." mondja a belépo Paris. "Így van." "Elfelejtette leállítani a programot." jegyzi meg Paris beljebb lépve, majd miközben felkap az asztról egy odahajított ruhadarabot, és akkurátusan összehajtogatja, hozzáteszi: "Odabent pedig egy fölöttébb boldogtalannak látszó klingonnal

találkoztam." "Tényleg?" "Igen, éppen egy csinos kis monoklit ápolgatott. ... Szerintem beleszaladhatott valakibe, akinek éppen nagyon pocsék napja volt." "Nagyon vicces." húzza el a száját Torres. "És, hogy alakult?" kérdezi Paris, abbahagyva a viccelődést. "Sehogy. Nem lehetne témát váltani?" "Én legszívesebben ennél maradnék." ül le Paris Torres mellé, "Egész nap mérget köpköd mindenfelé, mint egy dühös kobra... Lassan kezd unalmassá válni. Közösén készítettük el azt a programot, azt hiszem, legalább tisztességesen elmondtná, mi történt." "Nevetséges, szánalmas színjáték volt! Becsület vagy becstelenség... Ugyan mit számít?!" "Elég sokat, ugyanis ez is a maga része. Ami elol egész életében menekült!" "Hogy jön maga ahhoz, hogy ilyet mondjon nekem?!" "Eléggé kedvelem magát..." pattan fel Paris, "De ha újra meg újra elüldöz, akkor mégis miért jöjnek vissza megint?!" "Nagyon igaza van. Úgyhogy jobb is lesz ha békén hagy!" "Ne aggódjon. Ha mindenki így bánik aki barátságos próbál lenni, hamarosan nagyon egyedül lesz!" mondja Paris, ezzel elviharzik, Torres pedig boldogtalanul néz utána, mintha máris megbánta volna hogy elüldözte.

"Csak a mi három hajónkon is több mint kétszáz ember van." mondja Ranen a Voyager tanácsstermében, "És mindannyian alutápláltak vagyunk. ... A legrosszabb azonban mégis a gyerekek helyzete. A szülők minden áldozatot meghoznak értük, de így sincs elég ennivaló. Ha hallanák a gyerekek sírását, önként sem aludnának sokkal többet éjszakánként, mint én." "Nem gondoltak arra, hogy letelepedjenek egy bolygón, ahol megtermelhetnék a szükséges élelmiszert?" kérdezi Tuvok. "Dehogynem. De sehol nem fogadnak örömmel minket. Mivel nem rendelkezünk erőforrásokkal, csavargóként kezelnek bennünket... Néha pedig egyenesen bunözöként." "Nem hiányzik belőlünk az együttérzés, de a készleteink sajnos korlátozottak." mondja Chakotay, "Képtelenek lennénk ellátni a teljes népüket." "Már megbocsássanak, de... Az én nézőpontomból nézve luxuskörülmények között élnek. Nem gyengítik magukat betegségek, vannak energiaforrásaik, replikátoraik, A legénységük nagyon jól táplált. ... Úgy látom, fontosabbnak tartják azt hogy továbbra is jólétben éljenek, mint hogy segítsenek azoknak, akiknek kevesebb jutott." "Ez nem így van!" jelenti ki Neelix, "Ezek az emberek odaadóbbak, mint a legtöbben. De ha mindenkinek segítenénk aki rászorul, nekünk semmi nem maradna." "Neelix..." fordul felé Janeway, "Mit tudunk nélkülözni?" "Hmm... Tudnánk adni mindhárom hajójuknak... Néhány száz kilogrammot." becsüli a talaxiai. "Intézzék el. És kérje meg a Doktort, hogy nézzen utána, o mennyit tudna felajánlani." "Igen, kapitány." bólint Neelix. "Köszönjük. Legyenek az istenek önhöz és a legénységéhez jóindulatúak." hálálkodik Ranen. "Tuvok, kérem kísérje a vendégünket a szállítóhídra." fordul Janeway a vulcanihoz.

"Még soha nem navigáltam transwarp csatornában." mondja Paris a vele együtt egy liftből kilépo Sevennek, "Milyen probléma léphet fel amiről jó ha tudok?" "Úgy látom, alapvető ismeretei sincsenek az eljárásról. Miután beindítottuk a rendszert, ét kell vennem a kormányu vezérlését." "Viszont nagyon gyorsan tanulok." jelenti ki Paris, miközben befordulnak egy kereszteződésben. Tuvok és Ranen is épp akkor érnek oda, a ketati felfigyel Sevenre: "O ott milyen fajú?" "Egy földi, aki korábban Borgként élt." "Borg!" kiált fel Ranen, és Parisék után siet, hiába próbálja Tuvok megállítani: "Elválasztottuk a Kollektívától, nem árthat senkinek." "Hol van a feleségem?! Hol vannak a gyerekeim? Mi lett, miután elhurcolták őket?! Mit csináltak a családommal?" kiabálja a ketati, akit ha Tuvok, és később Paris is nem fogja vissza, a nyugodtan álldogáló Sevenre vetné magát. "Mr. Paris, kérem haladjanak tovább." mondja Tuvok, miközben elrángatja Ranent a közelből, a hadnagy pedig Seven terelgeti a másik irányba a karjánál fogva, aki eközben kíváncsian figyeli a tovább kiabáló ketatit. "Nagyon sajnálom." mondja Paris, miután befordultak egy sarkon. "Mire gondol?" kérdezi Seven. "Arra, ahogy magára reagált." "Nem volt sérto számomra." "Akkor jó..." bólint Paris. "Itt is vannak olyanok, akik hasonlóképpen éreznek irántam." jelenti ki Seven megállva. "Ehm... Attól tartok, igaza van. Nyugtalanítja a dolog?" "Nem." "Hát... Engem nem kell közéjük számolnia. Mindannyiunknak... Megvan a maga múltja, de csak a jelen számít." "Nem értem, mit akar ezzel mondani." "Hogy... Ha tudok segíteni abban, hogy kialakuljon az élete itt a Voyager-en... Nyugodtan szóljon." "Vissza fogok térni az ajánlatára." jelenti ki Seven rövid mérlegelés után, mire Paris bólint, majd sietosen távozik. Seven elgondolkodva néz utána egy darabig, majd o is a dolga után ered.

"Minden rendszer készen áll." jelenti Seven a gépházban. "Csak rövid időre kapcsolunk be." érkezik Torres, "Megnyitunk egy csatornát, elvégzünk annyi mérést amennyit csak lehet, azután lezárjuk. Szép sorjában akarom végigcsinálni." "Ideiglenesen egy tachyonsugárzót helyeztünk el a

deflektoremitterben. Muködésre kész." jelenti Vorik. "Gépház hívja a hidat: készen állunk, kapitány." "Kezddhetik. mi innen kísérjük figyelemmel a folyamatot." érkezik Janeway válasza. "Görbületi sebességre kell gyorsítanunk, hogy megfelelo méretu szubtérmezot generáljunk. Át kellene irányítanom a kormánymuvet a gépházba." "Engedélyezem. Janeway kilép." "Gyorsítsunk..." fordul Torres Paris felé. "Kettes görbület fölé." fejezi be a mondatot a hadnagy, "Tudom." Paris ezzel elfoglal egy üres konzolt, ahová átírányítja a navigációs adatokat és a kormánymu vezérlését, majd munkához lát. "Ketto egész hármás görbülettel haladunk." jelenti kisvártatva. "Akkor rajta..." néz körül Torres, "Vorik, kezdje meg a tachyonkisugárzást." "Emitter aktiválva." Torres ezután Sevenhez megy, aki így szól: "Szubtérmeznek semmi jele. Magasabb energiaszintet javaslok." Torres mérlegeli egy darabig a kérést, majd odabólint Voriknak. "Van valami hatása..." állapítja meg Paris. "A szubtérmezo formálódni kezdett." állapítja meg Seven. Néhány pillanat múlva szokatlan hang hallatszik a keverokamra felöl, majd riasztás szólal meg. "Tachyonok árasztják el a hajtómuvet." állapítja meg Torres. "Deflektort kikapcsolni!" rendelkezik Paris. "Végrehajtva. De a szivárgás nem szunt meg." jelenti Vorik. Ekkor valami felrobban a gépterem emeleti részén, szikrákkal szórva tele a keverokamra körül dolgozókat. "Janeway hívja a hidat." "A hajtómumagot tachyonok árasztották el, kapitány." "Üritsek ki a gépházat, ha nem tudják stabilizálni a magot." "Értettem, kapitány. Majd jelentkezem." "Kikapcsoltam az összes energia-elosztót, de a tachyonszint továbbra is növekszik." jelenti Vorik. "Na jó... Akkor mindenki kifelé!" kiáltja Torres, "Azonnal!" A technikai személyzet a kijárat felé indul, Seven, Torres és Paris kivételével. "Ez magára is vonatkozik." pillant Torres a volt Borgra. "Talán a hasznukra lehetek..." "Ez parancs volt!" torkolja le Torres Sevent, aki végül kelleetlenül távozik. "Nekem viszont nem parancsolgathat, egy rangban vagyunk." jegyzi meg Paris vigyorogva. "Le kell állítanunk a magot." mondja Torres. "Megpróbálok lecsatlakoztatni a dilithium-tartót." Torres erre átbújik a keverokamrát körülvévo korlát alatt, és vizsgálni kezdi a hajtómumagot. "Semmi változás. Próbálja meg még egyszer." "Nem fog összejönni... Közel a burok-átszakadás." csóválja a fejét Paris. "Valamit még megpróbálok..." mondja Torres, de Paris más véleményen van: "B'Elanna, erre nincs ido, el kell tunnünk innen!" Tom ezzel kirángatja Torrest a korlát mögül, aki végül belátja, hogy Paris igaza van. "Számítógép, elokészíteni a hajtómumag kivetését! Azonosító: Torres ómega pí kilenc három!" kiabálja, miközben a kijárat felé igyekeznek. Mikor a gépház ajtaja becsukódik mögöttük, a fomérnök kiadja az utolsó parancsot: "Számítógép, hajtómumagot kivetni!" Az egyelőre még görbületi sebességgel haladó Voyager hasi részének közepén jelzofények villannak fel egy kerek mélyedés körül. A mélyedést lezáró félkör alakú ajtószárnyak széthúzódnak, és a keverokamra hosszú hengere lassan kicsusszan a nyílásból. Az alsó részen felszabaduló négy fo plazmacsatornán, és a henger tetején megnyíló vésszellozokön keresztül néhány pillanat alatt leürül a hajtómumag tartalma, és a henger felső harmadában levo két áttetszo sáv, ami a gépházban is látható, lassan elsötétedik. A Voyager még egy másodpercig görbületi sebességen marad, amíg a gondolákat tápláló vezetékekből ki nem ürül a maradék plazma, majd impulzusmeghajtásra lassul vissza. "Torres hívja Janewayt." csap a kommunikátorára a gépház ajtaja mellé lerogyó Torres. "Beszéljen." "Kivetettük a hajtómumagot. ... Üdvözlök mindenkit életem legrosszabb napján." néz végig Torres a körülötte állókon.

A gépház kissé üresnek hat a keverokamra oszlopa nélkül, a károk helyreállításán dolgozó technikusok idorol idore a helyén ásító üresség felé pillantgatnak, önkéntelenül keresve valamit, aminek ott kellene lennie de mégsem látható. "Vorik, üzembe kell helyeznünk az impulzushajtómuvet." érkezik Torres a gépház hátsó része felöl, "Maga és Nicoletti lássanak hozzá." "Igen, hadnagy." "Jelentést." érkezik Janeway a bejárat felöl. "Ki vagyunk ütve." siet oda hozzá Torres, "A keverokamra eközben már millió kilométerekre van tölünk, az impulzushajtómu komolyan károsodott. Csak a navigációs hajtómuvek maradtak." "Mikor lesz újra impulzusmeghajtásunk?" "Nehéz volna megbecsülni, még folyik a kárfelmérés. ... Hát ennyit a transwarp csatornákról. Visszaküldtem a Borgot a kamrájába. Most már nincs rá szükségünk itt." "De legalább egyben van a mag..." jegyzi meg Janeway, majd közelebb szólítja a nem messze dolgozó Parist: "Tom, fogjon egy siklót, és keresse meg. Vontassa vissza a Voyager-hez." "Igenis, asszonyom." "Instabil lesz. Rendbe kell hozni, mielőtt ráfoghatunk a vonósugárral." jegyzi meg Torres. "Rendben. Akkor menjen vele." bólint Janeway, mire Paris és Torres bizonytalanul merednek egymásra, "Mindegy hogyan csinálják, de hozzák vissza egy darabban."

Paris és Torres csendben üldögélnek a siklóban, legalábbis addig, míg az enyhén rázkódni nem kezd. "Beleszaladtunk egy ionáramlatba." állapítja meg Torres. "Írányt változtatok, hogy elkerüljük." bólint Paris. A sikló hamarosan megnyugszik, Torres pedig nagyot sóhajtva dol hátra: "Van még valami, ami elromolhat ma?! ... Amint elkaptuk a magot, ágyba bújok, és fel sem kelek holnapig, hátha úgy megúszom a nap hátralevo részét." "Rosszul fogja fel a dolgot. Ennél rosszabb már úgysem lehet... A keverokamra kidobása az abszolút mélypont." "Talán én vagyok a hibás... Lehet hogy vonzom a bajt." "Vagy csak egy újabb pechséria." jegyzi meg Paris vidáman, "A szenzorok egy fémötvözet tárgyat jeleznek. Lehet hogy megvan a mag." "Tényleg úgy néz ki." állapítja meg Torres, "De valami más is van ott... Egy hajó? ... A szenzoradatok alapján ugyanolyan energia-kisugárzása van mint a ketati hajóknak." "Talán vigyáznak rá, míg érte nem megyünk." véli Paris. "Minden bizonnyal." mondja Torres nem túl nagy meggyozodéssel. "Már látni..." mondja Paris, kibámulva a sikló ablakán, "Mit csinálnak ezek?!" "Megpróbálják vonósugárra venni!" állapítja meg Torres kétségbeesetten. "Cochrane sikló hívja a ketati hajót. Válaszoljanak!" üzeni Paris. "Ne jöjjenek közelebb, mentoakciót hajtunk végre." "Nocsak, mino véletlen, mi úgyszintén." mondja erre Paris. "S ajnálom, de mi voltunk itt előbb. Ne avatkozzanak bele, különben tüzet nyitunk." "Tisztában vannak azzal, hogy az a hajtómumag fölöttébb instabil? Ha tovább próbálkoznak a vonósugárral, antianyag-robbanást idéznek elő!" üzeni Torres. "Nem válaszolnak." állapítja meg Paris rövid csend után. "Idióták!" tájékoztat Torres. "Meg kell akadályoznunk, hogy a hajtómumag elpusztuljon..." mondja Paris. "Megpróbálom megszakítani a vonósugarat." fordul Torres a kiegészítő rendszerkonzol felé, és rövidesen egy kékeszöld energiasugár indul útnak a sikló emitteréből a ketatik vonósugarához. "Muködik..." állapítja meg Paris, de nem sokáig örülhetnek, mert a sikló néhány másodperc múlva megrándul, és az energiaellátás bizonytalanná válik. "Ez meg mi volt?" "Egy antianyag-impulzust küldtek vissza a részecskesugarunkon." állapítja meg Torres. "Figyelem! A szerkezeti védomezo károsodást szenvedett. Jelenlegi szintje ötvenhárom százalék, csökken. A burkolat két perc húsz másodperc múlva átszakad." jelenti be a számítógép. "Írányítson át energiát a hajtómutól és a fegyverzettől." tanácsolja Torres. "Figyelem! A burkolat két perc tíz másodperc múlva átszakad." "Semmi hatás." rázza meg a fejét Paris. "Figyelem! A szerkezeti védomezo összeomlott. A burkolat két perc múlva átszakad." "Azonnal le kell lépnünk innen!" mondja Paris, majd a sikló utasterébe siet, és elkezd kirámolni az ülések alatti tárolókban rejtőzö urruhákat. Mire beöltöznek, a ketati hajó is odébbáll, maga után vonszolva a Voyager keverokamráját. "Számítógép, küldjön vészjelzést a Voyager-hez, a koordinátáink megadásával!" mondja Paris, de a számítógép nem jelzi, hogy nyugtázta a parancsot. "Számítógép? Visszajelzést!" "Úgy látszik, leállt a kommunikációs rendszere." állapítja meg Torres. "A transzporter még muködik..." állapítja meg Paris, majd miközben egymáshoz rögzíti a két urruhát az azok derekánál levo csörlok vékony köteleivel, hozzáteszi: "Készüljön a sugárzásra! ... Sugárzás!" A két urruhás alak néhány száz méternyire a siklótól materializálódik a semmiben, a hajó pedig alig pár másodperccel később látványos tuzijáték kíséretében felrobban. "Paris hívja a Voyager-t! ... Hallanak engem? ... Válaszoljanak! ... Paris hívja a Voyager-t!" "Semmi értelme." mondja a Paristól úgy másfél méternyire lebego Torres, "A ruhák kommunikációs rendszerének nincs elég hatótávolsága." "Amint rendbe szedik az impulzushajtómúvet, értünk fognak jönni." jelenti ki Paris bizakodva. "Nekem azonban semmi kedvem itt lebegni a semmi közepén, arra várva hogy valaki majdsak erre jön. Tennünk kell valamit." "Így van. ... Ha sikerülne összekapcsolnunk a két ruha kommunikációs rendszerét, talán létre tudnánk hozni egy fázisvivos adót. A Voyager azt észlelné, és tudná hogy tolunk származik." "Jó ötlet. Engedélyezi a hozzáférést a vezérléséhez?" "Már azt hittem, sosem kérdezi meg..." mondja erre Paris kaján vigyorral. Ezután a rögzítő kötéll segítségével közelebb húzzák egymást, majd Paris addig igazgatja Torrest, míg az hozzáférhet ruhájának mellpaneljéhez. "Azért sokkal egyszerűbb volna... Ha lennének megfelelő szerszámaim. ... Ne mocorogjon." mondja Torres, miközben munkához lát. "Miért kell nekünk urruhába öltözve kisugározni magunkat az urbe, hogy hozzákezdhessek a... Kapcsolatfelvételi eljáráshoz?" kérdezi Paris vidáman. "Miért kezd maga mindenféle kapcsolatokra gondolni minden alkalommal, mikor harminc másodpercnél tovább vagyunk kettesben?!" "Ah... Ez nem is igaz. Legutóbb is, a gépteremben... Eltartott legalább négy percre, mikor végül eszembe jutott a dolog." "Megvolnánk. Kisugározom a vivojelet..." mondja Torres. Parisnak a következő pillanatban olyan érzése támad, mintha valaki szonikus támadást intézett volna ellene, ruhájának kommunikációs rendszere ugyanis begerjed, és fültépo visításba kezd. "Bocsánat... Most már jobb?" szünteti meg

Torres a káros visszacsatolást. "Igen... Reméljük, hogy akkor is így fog üvölni, mikor eléri a Voyager-t."

"Tessék..." néz fel Janeway az asztali terminálról, mikor megszólal a készenléti helyiség ajtócsengője. Mikor Seven siet be, fel is áll az asztal mögül, és a nohöz siet: "Megkínálhatom teával, vagy esetleg kávéval?" "Nincsenek ilyen irányú igényeim. A regenerációs kamra ellát energiával." "Lassan már képesnek kell lennie táplálékot magához venni..." jegyzi meg Janeway. "Legalábbis a Doktor ezt mondja." mondja erre Seven, "Miért hivatott?" "Minden alkalommal, mikor baleset történik a hajón... Akár csak valami jelentéktelen is, kivizsgáljuk az ügyet, hogy csökkentjük annak a kockázatát, hogy ilyesmi újra előfordulhasson." "Ésszerű eljárás." ért egyet Seven. "Torres hadnaggyal már nem tudtam beszélni, mielőtt elhagyta a hajót, ezért... Önt szeretném kikérdezni a gépházban történekről. A szenzornapló szerint tachyonok árasztották el a hajtómumagot. Van valami elképzelése arról, hogyan kezdődött ez a folyamat?" "Nincs. Átállítottuk a deflektoremittert tachyonok kibocsátására. És a jelek szerint ebből keletkezett a szivárgás." "Ki felügyelte a tachyonkibocsátást?" "Vorik zászlós." "És ön mit csinált?" "A transwarp folyamatot felügyeltem." "Létesített hozzáférést a deflektorvezérléshez?" Seven kissé meglepetten néz Janewayre: "Úgy gondolja, én vagyok a felelős a balesetért. Hogy szándékosan szabotázst követtem el a hajó ellen. ... Olyan mint a többiek, fenyegetésnek tekint engem." Janeway tunodik egy darabig, mielőtt válaszol: "Nem akarok hazudni, felébredt bennem a gyanú. Volt már dolgunk tachyonmezovel, de még nem okozott ilyen gondokat." "Kapitány, teljességgel idegen tolem az ilyen alattomos viselkedés. A Borg között az ilyesmi nem volt lehetséges. Nem létezett hazugság, nem voltak titkok. Semmi közöm a gépházban történekről, erről biztosíthatom." "Hiszek önnek. Köszönöm." mondja végül Janeway, mire Seven szinte megkönnyebbülten sóhajt. "Rendkívül nehéznek találom a csoportba való beilleszkedést. ... Sokkal összetettebb társadalmi struktúra, mint amit ismerek. A Borggal összehasonlítva ez a legénység alacsony hatékonyságú, és hajlamos az egyet nem értésre. Mindazonáltal képes... Együttérzésből fakadó meglepo tettekre." "A barátságosság váratlan megnyilvánulásai teljesen megszokottak egy ilyen csoportban. Többek között ettől vagyunk mindannyian azok, amik." "Van még valami?" kérdezi ezután Seven. "Igen. ... Azt még mindig ki kell találnunk, mi okozta a tachyonszivárgást. Mire emlékszik pontosan a hajtómurendszer bizonytalanává válása idejéről?"

"Ez egyáltalán nem olyan, mint az Akadémiai szimuláció..." méltatlankodik a Paristól másfél-két méternyire lebegő Torres, "Ott olyan... Békés érzés volt. Mintha az anyaméhben lebegne az ember. ... De most, hogy szinte legyek... Kicsit kavargó a gyomrom." "Túl korán szállt ki." fordul felé Paris, már amennyire ez kapaszkodó nélkül, a semmiben lebegve kivitelezhető, "A harmadik évben van egy hathetes kurzus... Valódi ursétákkal, hogy az ember hozzászokhasson." "Semmiképpen nem húztam volna a harmadik évig. Ha nem léptem volna le, hamarosan úgyis elküldtek volna." "Bár ismertem volna akkoriban..." "Biztos hogy nagyon utált volna." jelenti ki Torres. "Nem tudok olyan helyzetet elképzelni, amiben ne keltette volna fel az érdeklődésemet." A következő pillanatban valami átszágu a két urruhas alakon, halványkék aurába vonva mindkettejüket. "Ez meg mi az ördög volt?!" néz körül Paris. "Egy újabb ionáramlat." állapítja meg Torres. "Figyelem! Oxigénnyomás százötven millibar." jelenti be ekkor a Paris öltözékét ellenorzo miniszámítógép. "Ereszt az oxigénellátóm..." állapítja meg Paris, máris levegoért kapkodva. "Akkor meg kell osztanunk az én készletemet." mondja Torres, ezzel közelebb manoverezik Parishoz, és egy vezeték segítségével összekapcsolja a két ruha létfenntartó rendszerét. "Most már kap levegot?" "Igen..." feleli Paris, miután kilihegte magát, "Köszönöm. ... Most meg mi van?" Torres aggodalmasan vizsgálja öltözéke ellenorzorendszerét: "Az áramlat a jelek szerint az én ruhámat is megrongálta. Az oxigéntartaléknak úgy huszonnégy óráig ki kellene tartania... Viszont alig egy fél órára való maradt."

"Gépház hívja Janeway kapitányt." szólal meg Vorik hangja a készenléti helyiségben. "Hallgatom, zászlós." "Az impulzushajtómu körülbelül egy óra múlva üzemkész lesz." "Nagyon jó. Értesítsen, ha elkészültek." "Igen, asszonyom." Miután a fiatal vulcani bontotta a kapcsolatot, az íróasztaltól nem messze állva egy jegyzetfüzetet tanulmányozó Seven szólal meg: "Kapitány, megtaláltam a baleset okát. Rendszertelen energiaszint-ingadozások léptek fel. A keverokamra belso nyomása akkor kezdett növekedni, mikor a tachyonszivárgás elérte a rezonancia-frekvenciát." "Tehát valóban véletlen baleset

volt." állapítja meg Janeway, átfutva a Seventol kapott adatokat. Ekkor csengetnek, és Janeway engedélyére Chakotay lép be. "Kapitány... Egy Csillagflotta-azonosítóval ellátott vivojelet észleltünk. Valószínűleg Tom és B'Elanna, de nem válaszolnak." "Talán nehézségük támadt. Amint lesz impulzusmeghajtásunk..." "Tuvok hívja a kapitányt: a hídra tudna jönni?" "Máris ott vagyunk." indul az ajtó felé ja, Sevennel és Chakotayval a nyomában.

"Egy ketati hajókból álló flotta közeledik." jelenti Tuvok, mikor Janeway kilép a hídra a taktikai konzol melletti ajtón. "Hívnak minket." mondja Kim. "Képernyőre." fordul Janeway a fomonitor felé.

"Jó napot, kapitány." jelentkezik be Ranen. "Barátokkal érkeztek..." állapítja meg Janeway.

"Szükségben szenvedo barátokkal. Azt reméljük, hogy ellátnak bennünket további segélyekkel."

"Nemrég elmagyaráztam, hogy képtelenek volnánk az összes hajójukat készletekkel ellátni." "És akkor el kellett fogadnom, mert a maguk hajója erősebb volt mint a miénk. De a helyzet most megváltozott, igaz? Jelenleg mintha maguk lennének a gyengébbek. Nálunk van a keverokamrájuk... Nem menekülhetnek. Azt hiszem, ettől kissé nagylelkűbbek lesznek." "Odaadtuk, amit nélkülözni tudunk. Adják vissza a hajtómumagot, hogy tovább mehessünk." "Egy hajónk nem jelenthet fenyegetést a maguk számára. De biztosíthatom, huszonhét már komoly károkat tud okozni. És mi kétségbe vagyunk esve. ... Készüljenek fel a fegyverek, élelmiszerük, és tóriumkészletük átadására. És azt a Borgot, amit védenek... Azt is akarjuk! Sokunk nagyon élvezné, ha legalább az egyiknek visszaadhatnánk azt, amit ok tettek velünk." Janeway erre Sevenre pillant, aki kifejezéstelen arccal áll egy kicsivel hátrébb.

"Szegényítem az oxigénkeveréket." mondja Paris, miközben munkához lát a ruhája karján levo kis billentyűzeten, "Ezzel is nyerünk néhány percet." "Valahogy... Olyan furcsán érzem magam..." jegyzi meg Torres. "Az oxigénhiány miatt van." "És maga még tovább csökkenti?" "Igyekeznünk kell olyan sokáig életben maradni, ameddig lehet." "A sors iróniája, nem?" "Mire gondol?" kérdezi Paris. "A mai nap... A Becsület Napja... Az elmúlásom napja." "Nem fogunk meghalni. Ne beszéljen ilyen ostobaságokat." "Szembe kell néznünk a tényekkel, Tom." "Mindig meg akartam kérdezni valamit..." "Most vagy soha, ki vele!" "Mikor eloször találkoztunk... Nem volt valami jó véleményem rólam." "Milyen finoman fogalmaz..." jegyzi meg Torres halvány mosollyal, "Egy arrogáns, önzo disznónak tartottam." "Hiába hízeleg, nem kap több oxigént." jelenti ki erre Paris, "Gondolja, megváltoztam?" "Nagyon. ... Most egy arcátlan, zsarnokoskodó disznó. ... Csak vicceltem. ... Már megint kezdem... Próbálok elüldözni. Igaza volt velem kapcsolatban, tényleg folyton ezt csinálom. Próbálok senkit sem közel engedni magamhoz." "Ez a legbiztosabb módja annak, hogy ne bántsák meg az embert." "Milyen gyáva alak vagyok..." mondja Torres kétségbeesetten. Paris eközben lassan közelebb lebeg B'Elannához, majd, amennyire a kissé ormóltan urruha lehetővé teszi, magához öleli.

"Fegyverzetben jobbak vagyunk náluk." jelenti ki Chakotay a Voyager hídján, "Szerintem harcoljunk." "És ha adnánk nekik valamit?" kérdezi Kim. "Ugyan mit? Nem tudok olyasmit elképzelni, ami kielégítené őket." rázza meg a fejét Janeway. "Én megyek." mondja ekkor Seven, "Engem is követeltek. Talán megengedik hogy tovább repüljenek, ha engem átadnak." "Ez igazán nagylelku, de nem fogom átadni ezeknek." jelenti ki Janeway. "Csak azt ajánlottam fel, ami a legjobb ennek a csoportnak." mondja Seven értetlenül. "Csakhogy maga is a csoport része, ezért megvédjük. ... Elég a szövegből, most már tegyünk valamit. Tom és B'Elanna bajban van. Tuvok, milyen állapotban van a fegyverzetünk?" "A fegyverek bevetésre készek. De a pajsz erossége rendkívül kicsit." "Kapcsolja ki a nem létfontosságú rendszereket, és vezesse a felszabaduló energiát a pajszsokba. Harcolni fogunk." mondja Janeway. "Erre talán nem lesz szükség." szólal meg Seven, "A kakatik technológiája tóriumizotópokra épül, maguk is elo tudnák állítani, ha lenne nekik ehhez elég." "Nekünk viszont nem maradt ehhez elég tóriumunk." jegyzi meg Kim. "A Borg asszimilálta a ketatikat, a túlélők pedig nem képesek az izotóp eloállítására. Én azonban rendelkezem a szükséges ismeretekkel. Építeni tudnék egy eszközt, ami nagy mennyiségű tórium eloállítására képes." "Ha rendelkezik ezzel a tudással, miért nem szólt róla elöbb?!" kérdezi Chakotay. "Nem vagyok hozzászokva ehhez a gondolkodásmódhoz. A Borg nem ad tovább technológiát, csak asszimilál." "Akkor pedig milyen okból hajlandó most erre?" kérdezi Janeway. "Nem tudom pontosan." "Lehetséges volna, hogy... Ez a jóindulat spontán megnyilvánulása volt?" kérdezi a kapitány, mire Seven meglepetten mered rá, "Kezdjék meg Vorikkal

a berendezés elkészítését, én pedig addig meggyozom a ketatikat arról, hogy van jobb megoldás." Seven kissé bizonytalan léptekkel indul a lift felé.

"Ez az eszköz kilencszázötvennégy gramm tóriumot képes eloállítani naponta." mondja Seven a Voyager egyik laborjában, miközben letesz egy nem túl nagy méretű szerkezetet Janeway és Ranen közé egy asztalra. "Elegendo energiát a rendszereik számára. Ezzel újraindíthatják a replikációs rendszereiket." mondja Janeway, "Most már megengedik, hogy folytassuk az utunkat?" "Egy ilyen berendezés nem elég az összes hajónknak." "Ha az eszközt prototípusként használják fel, tetszoleges számú másikat készíthetnek. Ellátjuk önöket alkatrészekkel, és muszaki leírással." mondja Seven. "További kellemes utat..." mondja végül a ketati, "És nagyon köszönjük." "Nagyon szívesen." hajt fejet Seven, saját magát is meglepve a gesztussal, Janeway pedig elégedett mosollyal nyugtázza a dolgot.

"Figyelem! Oxigénnyomás száztizennégy millibar." jelenti be Paris ruhájának számítógépe. "Tom..." kezd mocorogni a Paris ruhájába kapaszkodó Torres. "Heh...?" "Gyerünk, nyissa ki a szemét..." "Figyelem! Oxigénnyomás hetvennyolc millibar." "Álmodni akarok..." suttogja Paris. "Mondanom kell valamit..." "Nekem is. ... Örülök, hogy ön az utolsó, amit láthatok." mondja Paris. "Minden tekintetben gyáva voltam. Mindenben... Ami igazán számít." "Nem... Kicsit túl keményen ítélkezik maga fölött." csóválja meg a fejét Paris. "Nem. Egy fikarcnyi becsület nélkül... Fogok meghalni. ... És most, életemben eloször... Jelent ez nekem valamit. És ezért kell mondanom valamit." "Figyelem! Oxigénnyomás hetvenegy millibar." "Meg kell mondanom az igazságot..." "Miféle igazságot?" kérdezi Paris. "Én... Én... Szeretlek!" Paris döbbsenten mered B'Elannára, a sisaklemezekén át. "Mondj már valamit..." "Nagyszerű pillanatot választottál." méltatlankodik Tom. Ezután Paris és Torres összekapaszkodnak, és szemüket lehunyva felkészülnek a hosszú álmra. A B'Elanna sisaklemezen tükrözödo csillagok között egyszer csak egy szürkésfehér alak tükörképe sejlik fel, ahogy lassan egyre nagyobb lesz. "Voyager hívja Tom Parist." szólal meg Janeway hangja a két sisakban, "Válaszoljon!" "Itt... Vagyunk." "Készüljenek a fedélzetre sugáráshoz." És a szállítószugarak néhány pillanat múlva körülfogják a semmiben egymást ölelve lebego két alakot.

71. Nemesis - A végzet arcai

Kicsiny, fegyveres csapat nyomul előre zajtalanul az éjszakai dzsungelben, minden gyanús jelre megtorpanva. A kis csapat egyszer csak szétszóródik, és a katonák rohamra indulnak valami, vagy valaki ellen. Néhány pillanat alatt be is kerítik célpontjukat, aki nem más mint... Chakotay parancsnok.

A katonák egy expedíciós táborba kísérik Chakotayt, ahol egy kisebb könnyűgyalogosági egység készül a következő napi feladatokra. "Ez meg micsoda?" kerül elő egy fiatal férfi, aki a jelek szerint az egység parancsnoka. "A fennsíkon találtuk, úgy száz lépésnyire a Groove Yellow-tól." feleli az osztagvezető. "Fegyverek?" "Nem volt, uram." "Az egyenruhája?" "Nem kérdeztük, kikhez tartozik." "Nem kradin bestia, ez nyilvánvaló." "Nem, uram. De nem is voray színeket visel." Az egység parancsnoka közelebb lép Chakotayhoz, és alaposan szemügyre veszi: "Hmm... A tekintete túl békés ahhoz, hogy kradin legyen." "Erre nem is gondoltam, uram." "Akkor most gondolkodj el rajta. O nem a Nemesis, igaz?" "Nem tudom pontosan, mi ez, uram." "Nem képezték ki arra, hogy felismerd a Nemezist?" "De igen, uram." "Mi azonban nem harcolunk senki más, csak a Nemesis ellen." "Nem, uram." "Akkor engedd szabadon. ... Nem hallottad, újonc?!" Az osztagvezető erre végül eloldozza a Chakotay csuklóit összefogó köteléket, majd a parancsnok szájáról is leveszi a kötést. "Köszönöm." mondja Chakotay. "Most pedig menj, és hozz ennivalót." A felderítőosztag lassan szétszéled, Chakotay és az egység parancsnoka maradnak csak a helyükön. "Ha jól látom, ön itt a rangidos." mondja Chakotay. "Brone osztagvezető, Négyes Voray Védelmi Kontingens." "Chakotay parancsnok, Voyager csillaghajó." nyújt kezét Chakotay. Brone bizonytalan mozdulattal fogadja a gesztust, majd a tábor belseje felé invitálja Chakotayt. "Bocsásson meg a védekezőimnek. Újak még a harctéren, és mindenhol a Nemezist látják." "Harctéren? Háborúban állnak?" "Szépen beszélt a kellos közepébe." "Akkor ez megmagyarázza, miért lóttek a siklómra." "Az egyik védekezőm látta, ahogy egy hajó lezuhan a Groove Yellow-n. Valószínűleg az öné volt. ... Miért repült ilyen közel ehhez a gömbhöz?" "Felderítőúton voltam. Omicron-sugárzást észleltem a légkörben, és utána akartam nézni. Ahogy lelassítottam, azonnal megtámadtak. A kormánymu tönkrement, vésztranszporttal kellett lejönnöm a felszínre." "A kradinek lóttek magára." "A kradinek?" "A Nemezisünk." "Értem... Hiába jeleztem, hogy nem ellenséges szándékkal érkeztem, tovább tüzeltek." "A Nemezisé a légi főlény. Mindenre támadnak, ami nem kradin színeket visel." "Kapcsolatba akartam lépni a hajómmal, de a kommunikátorom nem működik." mutat Chakotay a Csillagflotta-logóra. "A teljes kommunikációs sávot zavarják a háborús zónában." "Meg kell keresnem a hajómat, talán meg lehet menteni." "Valószínűtlen." rázza meg a fejét Brone, "Az a parancsunk, hogy találkozzunk a Hetedik Kontingenssel, két újfény múlva. Az ottaniak talán kapcsolatba tudnak lépni az embereivel. Odáig pedig velünk tarthat." "Köszönöm a felajánlást, de nem várhatok két napot. Sürgösen meg kell találnom a hajómat." "Nem lenne okos dolog visszamenni oda. A Nemesis arrafelé mindenütt ott van." "Akkor majd igyekszem elkerülni oket." "Nem akar változtatni a tervén." "Nem akarok." "Akkor legalább várja meg az újfényt." Chakotay erre körülnéz, majd rábólint: "Mégfogadom a tanácsát, és várok." Brone erre helyeslően bólint, majd magára hagyja Chakotayt. A parancsnok átsétál a táboron, majd mikor rábukkan arra a fiatalemberre, aki az öt behozó csapatot vezette, letelepszik mellé. Egy darabig csendben ülnek egymás mellett, majd a voray egy fémtányért nyújt oda Chakotaynak: "Fejadag... Nem valami ízletes..." Chakotay megkóstolja, majd így szól: "Köszönöm. Egyáltalán nem olyan rossz." "Rafinnek hívnak." "Chakotay. Nagyon örvendek." "Odafont, látta oket?" "Kiket?" "Kradin bestiákat." "Egyet sem." "Rafin sem nézett még soha a Nemesis arcába." jegyzi meg egy katona a közelben, "Nem igaz, Rafin?" "Nem. ... Ez az első bevetésem a harci zónában." "Hamarosan eljön az ideje. ... És akkor majd megérted, hogy az ő testükben nem dobog szív." mondja a másik katona, miközben ellenorzi fegyverét, és az erdő fái közé céloz vele, "Hány bestiát akarsz a másvilágra küldeni, Rafin?" "Ezt... Nem tudom." "Én minden elvesztett testvérért semmivé fogok tenni egyet. ... Azután pedig még egyet. Így lesz, vagy nem, szövetségeseim?" "Így!" hallatszik a válasz mindenfelől. "Még egyszer megkérdelem, Rafin... Te mennyit fogsz semmivé tenni?" "Annyit... Amennyit csak tudok." "Remeg a hangod... Ha nem tudod a remegésedet dühvé változtatni, szövetséges, a Nemesis fog semmivé tenni téged." "Ez a Nemesis, amirol beszélnek..." szólal meg Chakotay, miután a többi katona visszahúzódott a tüzek köré, "Miért nevezik bestiának?" "Mindnek ugyanolyan borzalmas arca

van... A húsuk nyirkos és ragyás, mint a bomló hulláé. A tekintetük parázslík, mint a tüz. És ha elég közel van hozzájuk az ember, érezni a leheletük buzét." "Gyakran mesélnek szörnyű dolgokat az ellenségről... Hogy gonoszabbnak tunjenek, mint amilyenek valójában." jegyzi meg Chakotay, "Valahol odakint... Talán van egy kradin katona, aki még annál is jobban fél magától, mint ahogy maga fél tőle." "A Nemezis nem félt, mikor felégették a falunkat... Semmivé tették testvéreinket. És anyám idős anyját. ... Aki soha egy rossz szót nem szólt ezen a gömbön, még egy bogarat sem tett semmivé." "Ez kemény dolog." bólint Chakotay. "És akit a kradin bestiák semmivé tesznek, felfelé kiterítve hagyják hátra, hogy ne léphessen a békés túlvilágra." "Felfelé kiterítve?" kérdezi Chakotay. "Ki segít Chakotaynak megkeresni a repülőeszközét, mikor eljön az újfény?" kérdezi ekkor Brone, valamivel odébb. "Köszönöm a felajánlást, de egyedül is boldogulok." mondja Chakotay. "Nem ismeri a környéket, és nincs fegyvere sem. A védekezőim egyike magával fog tartani. ... Ki lesz az? Te, Rafin?" "Uram, én..." "Én jelentkezem, uram." lép előre az a katona, aki nemrég a kradinekre vonatkozó fogadalmat tette, "És ha egy bestia ránk támad, semmivé teszem." "Jól beszélsz, Namon. ... Most pedig hunyjátok le szemeiteket, védekezők... És álmodjatok anyáitokról és hűgaitokról."

"Még soha nem tett semmivé senkit, idegen?" kérdezi Namon másnap reggel, miközben Chakotay oldalán utat tör a suru dzsungelben. "Ölni a legrosszabb, amit az embernek valaha is tennie kell." "Akkor a Nemezis, akit maga megölt, félig sem volt olyan kegyetlen, mint a kradinek." "Lehet hogy nem." bólint Chakotay. "Az a szemükben mi a semminél is kevesebb vagyunk. Felgyűjtják a házainkat, kiirtják a kertjeinket. Elszórakoznak a hűgaitokkal. ... Ha voray volna, maga is hozzám hasonlóan próbálná eluzni őket ezzel a gömbrel." "Talán. De azon a gömbön, ahonnan én jövök, mi másképp próbáljuk feloldani az ellentéteinket. Békés módokat keresünk, tárgyalunk." "Maga nem ismeri a Nemezist." "Nem." "Könyörögjön a hatalomhoz, amiben hisz, hogy soha ne is kelljen megismernie."

"Hamarosan elfogy a fény..." néz körül Namon, "Okosabb volna találkozni a többiekkel." "Most már csak percek kérdése, hogy elérjük a helyet." "Okosabban tenné, ha hallgatna a tanácsomra." "Térjen vissza a többiekhez, ha akar. Én folytatom a kutatást." indul tovább Chakotay. "Várjon... Megígértem, hogy magával tartok." zárkózik fel a voray. Alig tesznek néhány lépést, Namon a földre mutat: "Nézzon csak oda..." Chakotay egy kormos fémdarabot talál ott, ahol kísérete mutatta: "Úgy látszik, nem sok maradt a siklómból." "Akkor velünk kell jönnie a Hetedik Kontingenshez." jelenti ki Namon. Ekkor mozgolódás támad a közeli bozótban, mire a voray célra emeli a fegyverét. A növényfalból kilépo, fekete harci öltözetet viselo, meglehetősen hátborzongató kinézetű humanoidok egyikét sikerül leterítenie, ám közben ő maga is találatot kap a másik kradintól. Chakotay rohamra indul a talpon maradt ellenség felé, ledönti a lábáról, és felkapja a közelében heverő fegyvert: "Ne kényszerítsen arra, hogy lelojjem!" Ekkor azonban lövések hallatszanak, és a kradin összeesik. Chakotay meglepetten fordul hátra, és a fák közül kitörő Hatodik Kontingenst pillantja meg, Brone-al az élen. "Területet biztosítani! ... Fésüljétek át a környéket, több bestia is ólálkodhat erre! ... Vigyázat, lehet hogy csapda. ... Védekezők, minden irányt biztosítani! Maradjatok takarásban." A csapat gyorsan védekező pozíciót foglal el a vaskosabb fatörzsek mögött, felkészülve egy bármelyik irányból érkező támadásra. Chakotay az elesett Namonhoz, és mellette térdelő Rafinhez siet: "Hogy van?" "Semmivé tették."

"Arra kérjük az erőt, ami vorayvá tett minket, hogy kísérje Namont... A békés túlvilágra." mondja a kék halotti lepelbe burkolt test fejénél térdelő Brone. A halott körül legjobb barátai térdelnek, majd Brone búcsúszavai után gyengéden arccal lefelé fordítják Namon testét, és elkezdik beborítani a közelben felhalmozott kövekkel. Brone közben a nem messze álló Chakotayhoz megy, és egy csomagot nyújt át neki. "Ez meg mi?" "Namon álcaruhája." "Nem küldik el a családjának? Vagy valakinek, aki közel állt hozzá?" kérdezi Chakotay. "Hosszú az út a találkozási pontig. Okosabb egybeoladni az erdővel. ... A maga flottájának színei miatt mindannyiunkat semmivé tennének." "Sajnálom, hogy Namon elesett." mondja Chakotay, miközben átveszi a csomagot. "A Nemezis már semmivé tett egy csapatomat... És most sem lesz ez másként. ... De most már nem sokára... Rákényszerítjük őket, hogy hagyják el ezt a gömböt. És akkor visszatérhetünk majd anyáinkhoz, és hűgaitunkhoz." Brone ezzel Chakotay felé nyújtja Namon fegyverét, de a parancsnok csak a fejét rázza.

"Vegye el." "Ez nem az én háborúm. Nem akarok lelöni senkit." "Mikor a Nemezis ránk talál az erdőben, magára ugyanúgy löni fognak, mint bárki másra. ... Amíg köztünk van, figyel a szavamra. Meggondolta?" "Meggondoltam." bólint Chakotay, ezzel átveszi a fegyvert. "Rafin..." szólítja közelebb Brone a temetésnél segédkező fiatalembert. "Igen, uram?" "Tanítsa meg Chakotayt a voray fegyverek használatára."

"Most maga..." nyújtja át Rafin a fegyvert a terepruhát viselő Chakotaynak, miután szétlőtt vele egy kis célkorongot, ami egy közeli fa egyik ágán lógott. A parancsnok célra emeli a szokatlan fegyvert, és elsüti. A hagyományos, szilárd lövedéket lövő fegyver visszarúgása kissé készületlenül éri, el is hibázza a célt. "Rosszul céloz." állapítja meg Rafin, "Ezzel a fegyverrel egy kicsit a cél fölé kell löni." A voray ezzel átveszi a rohampuskát, és szétlő egy újabb célkorongot. "Jól lö." állapítja meg Chakotay. "Ne gúnyolódjon." "Én elismerésnek szántam." "Célkorongra löni mindenki tud. De a Nemezist semmivé tenni, valamivel másabb. ... Namon mondta ezt. És igazat szólt, mielőtt a békés másvilágra költözött." "Igaza volt. Nem könnyű dolog ölni." bólint Chakotay. "Napjaimat és éjeimet kockáztatom, hogy elűzzem a Nemezist erről a gömből. ... Olyan könnyűnek kellene lennie, mint egy hosszú álom." "Ezt meg ki mondta?" "A Testvérem, aki volt a háborúban... Brone, a kiképző... És Namon, a szövetségesem. Akit miattam semmivé tettek." "Azt hiszi, a maga hibája volt, hogy Namon meghalt?" "Ha nem reszkettem volna gyáván, én tartottam volna magával. És akkor nekem, nem pedig neki kellett volna a túlvilágra mennie." "Nem dobta el magától a fegyvert, Rafin. Az pedig nem szégyen, ha az ember fél a harctól. Természetes dolog, hogy reszket." "Miért gondolja ezt?" "Én is harcoltam már eleget. Hogy megszabadítsam a népet a Nemezistől, akik cardassiaiaknak nevezik magukat." "Ezek a cardassiaiak... Bestiák voltak?" "Mondjuk úgy, nem éppen barátságos népség. A fontos az, hogy bár helyesnek éreztem amit teszek... Mindig féltem a harc előtt." "De a reszketése dühvé változott... Igaz?" "Azt hiszem. De nem az én..." "Azt parancsolták, hogy képezem ki, Chakotay. ... De maga képez ki engem. Arra, hogy a dühre gondoljak." Rafin ezzel a célkorongokkal teleaggatott fa felé fordul, és gyorsan lelövöldözi a célpontokat, egyet sem hibázva el.

A Negyedik Kontingens az éj leszálltával sem pihen meg, a hold sápadt fényénél haladnak előre a találkozási pont felé. Chakotay nem sokkal az élen haladó Brone mögött lépked a kissé széthúzódtott arcvonallal. A parancsnok egyszer csak megtorpan, és a földet kezdi vizsgálni maga előtt. "Brone..." "Mi az?" fordul meg a voray. "Nem, tudom..." Brone erre felkattintja a rohampuskára szerelt lámpát, és a földre irányítja a fénykévét. Egy voray férfi holtteste válik láthatóvá a földön. Arcal felé fekszik, kezeit és lábait földre szúrt karókhöz kötötték, fejét az álla alatt áthúzott zsinórral hátrafeszítették. "Felfelé kiterítve hagyták itt." "Magukhoz tartozik?" "Az álcaruhájából ítélve a Hetedik Kontingenshez. Valószínűleg egy felderítő." "A kradinek megszegényítették..." mondja Chakotay. "Soha nem fordíthatja az arcát a túlvilág felé." jegyzi meg Rafin. "Háromszáz lépésnyire vagyunk a találkozási ponttól. ... Jelezzetek a Hetediknek." rendelkezik Brone. Az egyik katona erre egy kis kommunikációs eszközt vesz elő, és leadja a hívőjelet, amire nem érkezik válasz. "Ismételd." mondja Brone. "Miért nem válaszolnak?!" kérdezi Rafin. "Lehet hogy átköltöztették a tábort máshová?" véli Chakotay. "Nem valószínű. ... Ti ketten, futólépés a találkozási ponthoz, nézzetek meg mindent, amit lehet." mutat Brone két katonára. "Uram..." mondja Rafin. "Mi az." "Hadd menjek én is." "Jól beszélsz, újonc." bólint Brone elégedetten, "Tartsd lent a fejed, és tekints messzire." Rafin bólint, majd csatlakozva a felderítokhoz, elsietnek a találkozási pont felé.

Chakotay és a többiek türelmetlenül várakoznak a hirtelen fölöttébb barátságatalanná vált dzsungelben. A felderítok végül visszatérnek, meglehetősen sietve. "Uram..." "Mit láttatok?" fordul feléjük Brone. "A Hetedik Kontingens, uram... Semmivé tették." "Mi...? A teljes Hetediket?" "Legalább húsz védekezőt. És ez még nem is a legrosszabb. ... Mindannyiukat... Mindannyiukat..." "Mondd már, Rafin!" "Mindannyiukat felfelé terítették ki. A földhöz kötötték őket, arccal felfelé." "Ezek a kradin bestia fattyak..." sziszegi Brone, majd Chakotay felé fordul: "Most átlátja már, idegen?" "Igen. Azt hiszem." "Most már elgondolkodik azon, miért hívjuk őket bestiának, és nem embernek." "Sajnálom, ami történik." "Hát nálunk ez sokkal több, mint sajnálat. Igazam van, védekezők?" "Igen, uram!" "A Nemezis a kertjeinket akarja..." "Igaz." "A házainkat akarja..." "Igaz." "A hűgaineinket akarja... De elég neki, hogy semmivé teheti őket?" "Nem!" "Megszegényíti őket, bemocskolja őket... Megtagadja tőlük a békés túlvilágra való belépést! Mi pedig nagyon sajnáljuk ezt, igaz?" "Igen, uram." "Nagyon dühösesek vagyunk, igaz?" "Igen, uram!" "És nem turjék el... Sem most, sem soha később!" "Így lesz!"

fogadkoznak a katonák. A következő pillanatban golyózápor csap le rájuk. "Támadás!" kiáltja Brone, miközben a csapat tagjai egy pillanat alatt fedezéket keresnek, "Vonuljatok vissza fedező tűz alatt!" A csapat lépcsőről lépcsőre haladva igyekszik eltávolodni a sűrű sötétben rejtő kradin katonák elöl, jelentős veszteségeket szenvedve eközben. Chakotay, Rafin, és még néhányan önként vállalják a hátvéd szerepét, időt adva a sebesülteket is menteni igyekvő többieknek a visszavonuláshoz. Rafint eltalálják, majd néhány pillanattal később a segítségére siető Chakotay is lövést kap a bal vállába. "Kérem... Fordítsa az arcomat a túlvilág felé..." mondja Rafin a fölé hajló Chakotaynak a halála előtt. A parancsnok arccal lefelé fordítja a fiatal vorayt, majd egy közelben heverő fegyvert felkapva elindul arrafelé, amerre a többiek távoztak.

Chakotaynak végül a jelek szerint nem sikerült megtalálnia a Negyedik Kontingens maradvékát, mert másnap reggel is egyedül kóborol a dzsungelben. Sebesülése nem könnyíti meg túlzottan a helyzetét, ám egyszer csak meglepetten torpan meg, ugyanis a véletlen egy faluba vezet. A falu lakói főként nők és gyerekek, valamint néhány idősebb férfi. "Nézzetek ide... Nézzétek, ki érkezett... Egy védekező!" mondja a Chakotay érkezésére elsőként felfigyelő férfi, mire a lakosok egy pillanat alatt a parancsnok köré gyűlenek. "Üdvözlünk Lahana faluban, hos védekező." kerül elő valahonnan egy nyolcéves forma kislány, aki egy koszorút akaszt Chakotay nyakába. A parancsnok végignézi az összegyűlteken, majd eszméletlenül rogy össze.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. CsillagIdo 51082.4. Több mint két napos kutatás után rátaláltunk arra, ami Chakotay parancsnok siklójából megmaradt. Csak remélhetem, hogy a parancsnok jobban járt, mint a járműve."

"A nagykövet szerint a parancsnok siklója ellenséges tűzbe keveredett, és a déli kontinensen zuhant le." mondja Tuvok a tanácssteremben, az egyik fali terminálon látható térképen mutatva a lezuhanás helyét Janewaynek. "Vagyis a harci zóna kellos közepén." állapítja meg Janeway. "Attól tartok, igen." ért egyet Tuvok. "Be tudjuk mérni?" "A légkör háttérsugárzása túl erős a folyamatos fegyvertűz miatt." mondja Kim, "Nem tudjuk letapogatni a felszínt." "Ez azt jelenti, hogy azt sem tudjuk, él-e még." mutat rá Tuvok. "Azért csak induljunk ki ebből." mondja Janeway. "Vele kellett volna mennem..." jegyzi meg Paris. "Nem a maga hibája, nem lehetett előre látni. Most inkább igyekezzünk megbirkózni a helyzettel." pillant rá Janeway, "B'Elanna, érje el, hogy a letapogatók boldoguljanak az interferenciával." "Igen, kapitány." "Neelix, mit tud erről a háborúról?" "Borzalmas... Treen nagykövet népe már több mint egy évtizede védekezik egy vad, és kegyetlen támadó ellen." "Segíteni fog a nagykövet Chakotay keresésében?" "Hajlik rá, de hogy örömmel teszi-e..." ingatja a fejét Neelix. "Nagyon korlátozottak a lehetőségei, és a felszínen uralkodó állapot kaotikus." teszi hozzá Tuvok. "De biztosított arról, hogy ha a csapataik rábukkannak Chakotayra, orvosi ellátásban részesítik, és a legközelebbi támaszpontra viszik." mondja még Neelix. "Reméljük hogy ez hamarabb bekövetkezik, mint hogy a támadók kezére jutna." jegyzi meg Torres. "Kapitány, küldjön le egy csapattal. Visszahozom." jelenti ki Paris. "Megértem az érzéseit, Tom, de csak szépen sorjában. ... Tuvok, lépjen kapcsolatba Treen nagykövettel. Szükségünk van minden taktikai adatra, amit csak megkaphatunk. Térképek, fegyverzet-analízis, titkosszolgálati jelentések..." sorolja Janeway, mire Tuvok bólint, majd sietve távozik. "Mielőtt további életet kockáztatok, tudni akarom, mibe készülünk belemászni." néz Janeway a többiekre, akik helyeslően bólintanak.

"A ruhája alapján maga egy újonc védekező..." mondja egy öreg férfi Chakotaynak, aki egy kisebb barlangban üldögel a tűz mellett. Odakint időközben besötétedett, a barlang szájánál a falu lakossága tolong kíváncsian. "Jól gondolom?" kérdezi az öreg. "Figyeljenek, ez csak félreértés... Én nem vagyok védekező. ... A kradinek leloptak, és a harci zónában értem földet. Aztán találkoztam egy orjárral, tőlük kaptam ezt az egyenruhát." "Melyik kontingenssel?" "A Negyedikkel." "A Negyedikkel..." lép beljebb egy nő, "Azok kemény harcosok." "Mondja csak... Maga és a szövetségesek... Elúzták a Nemezist az erdőből?" kérdezi megint az öreg. "Keményen védekeztünk..." feleli Chakotay kitérően. "Akkor maga is védekező, akár annak vallja magát, akár nem." jelenti ki a nő. "Marna igazat szól, Chakotay." ért egyet az öreg, "Örömmel látom én is, és a szomszédság is." "Köszönöm. ... Nagyon kedvesek." "Kívánna valamit? ... Italt, meleg ruhát..." kérdezi Marna. "Egy kommunikációs eszközzel volna szükségem, hogy kapcsolatba léphessek a legénységemmel." "Semmink sincs, amivel jelezhetne

az embereinknek." rázza meg a fejét az öreg. "A kredinek elutaztak a házainkból, az ültetvényeinkről. Hátra kellett hagynunk minden gépünket." magyarázza Marna. "És van olyan hely, ahol hozzáférhetnék egy kommunikációs berendezéshez?" "Talán az ellátó-osztag..." tunodik az öreg. "Hogyan jutok el oda?" "Nincs éppen közel... Legalább tízezer lépés, a legsurubb erdoségen át." "Akkor jobb, ha azonnal indulok." keríti elo Chakotay a Rafintol örökölt fegyvert. "Míg... Míg az újfény jön, legalább addig maradjon." mondja Marna. "Igen, kérem, Chakotay. Pihenjen az újfényig." kéri az öreg is. "Talán valóban így lesz jó..." ereszkedik vissza a parancsnok a tüz mellé. "Jöjjetek, szomszédok. Hagyjuk Chakotay védekezőt pihenni..." indul az öreg a barlang szája felé, mire a többiek is szétszélednek lassan. Egyedül a Chakotayt megérkezésekor üdvözlő kislány marad itt, aki bizonytalanul megkérdezi, a Chakotay mellett heverő üres tányérra mutatva: "Csak... Azt szeretném tudni, nem kér-e még..." "Nem, köszönöm. Nagyon finom volt." "És a virágok... Tetszenek? Én gondoltam oket." "Nagyon szépek." veszi szemügyre Chakotay a nyakában lógó virágfüzért. "Azt mondják, a kredinek felfelé kiterítve hagyják ott a semmivé tett védekezőket... Igaz ez? ... Oszintén megmondhatja. Penno szerint túl fiatal vagyok, hogy ilyesmikről halljak... De nem vagyok az." "Igaz, hogy a kredinek nem tisztelik a vallásokat." "A kredinek bestiák. Nem értem, miért égetik fel a házainkat, és miért akarnak minket semmivé tenni." "Én sem." rázza meg a fejét Chakotay. "Mi nem tettük tönkre az ültetvényeiket, vagy romboltuk le a házaikat... Miért gyűlölnék minket?!" "Bár csak tudnám. De ez olyasvalami, amit én sem igazán értek." "A bátyám is védekező." mondja a lány. "Tényleg?" "Két ültetéssel ezelőtt csatlakozott a háborúhoz. Akkor még sokkal kisebb voltam. ... Olyan jó volt ránézni, ahogy büszkén állt az egyenruhájában... Talán találkozott is vele. Tarionak hívják." "Sok katona harcol a háborúban, és én csak kevéssel találkoztam." "Osztagvezető, a Hetedik Védelmi Kontingensben." "A Hetedikben...?" kérdez vissza Chakotay, remélve, hogy csak rosszul hallotta, "Egészen biztos, hogy a Hetedikben?" "Ok nagyon keményen harcolnak. Hallott valamit felölük?" "Az orjáratnak, amivel találkoztam, az volt a parancsa, hogy találkozzon velük." "Miért nem tették ezt? Akkor találkozhatott volna a bátyámmal." "Csapdába csaltak minket." feleli Chakotay kitérően. "De mikor csatlakozik a harcosokhoz, talán találkozik majd Tarioval. Írnék neki egy levelet. El tudná vinni?" "Nem megyek vissza a harci zónába. Azt ellátó-osztaghoz kell mennem, hogy onnan kapcsolatba léphessek a hajómmal." "Akkor vigye el a levelemet oda. És onnan egy védekező majd továbbviheti, ha arra indulnak." Megtenné? Kérem..." Chakotay végül elmosolyodva bólint, mire a kislány gyorsan arcon csókolja. "Sietek, meg kell írnom a levelet, még az újfény előtt." Chakotay nagyot sóhajtva néz az elsiető lány után.

"Jó napot kívánok." mondja Penno, miközben Chakotay oldalán kifelé tartanak a faluból. Marna éri utol oket futva, és egy tarisznyát nyújt oda Chakotaynak: "Ennivaló a hosszú meneteléshez..." "Jó utat, Chakotay védekező." búcsúzik az öreg, mikor megérkeznek a falu szélére. "Köszönöm. Mindannyian nagyon kedvesek voltak." néz vissza a parancsnok a falu felé. Ekkor a kislány is elokerül: "Itt a levél a bátyámnak... Gondoskodik róla, hogy megkapja?" "Megteszem ami tolem telik." "Annyi elég lesz. ... A virágok illata majd távol tartja magától a Nemezist." Chakotay erre letép egy virágot a koszorúról, és odaadja a lánynak: "Akkor egyet tarts meg magadnak." Eközben az egész falu összegyűlt körülöttük, akiken Chakotay még egyszer végignéz, mielőtt útnak indul.

Chakotay óvatosan hald előre az erdoségben, míg egyszer csak távoli dübörgést nem hall valahonnan a magasból. A hang irányát egy darabig nem igazán lehet meghatározni, ám egyszer csak felerosödik a zaj, és hirtelen két légköri vadászbombázó száguld el alacsonyan a tisztás fölött, amelynek szélén Chakotay megállt hallgatózni. A gépek pont arrafelé tartanak, amerrol Chakotay jött, és néhány pillanattal később meg is szólal a nem túl távoli robbanások moraja, és a nagysebességu lövedékek éles füttyölő hangja. Chakotay futva indul meg vissza a falu felé.

A vadászokat a jelek szerint földi csapatok is támogatták, ugyanis mire Chakotay visszaér a falu széléhez, több kredin gyalogos épp a támadás túlélőit tereli össze a falu foterén. Chakotay célra emeli fegyverét, hogy elonyös helyzetét kihasználva elintézzze a mit sem sejto kredin katonákat, de épp mikor meghúzná a ravaszt, fegyvercső nyomódik az oldalának. "Meg ne moccanjon, különben semmivé tesszük!" hangzik fel egy kissé fojtott, mély zengésű hang, és mikor Chakotay hátrapillant, három kredinnel találja magát szemközt. A kredinek lefegyverzik, és elindulnak vele a falu belseje felé.

"A sikló roncsai között nem találtak sejtmaradványokat." pillant fel Janeway a kezében lévő jegyzetfüzetrol Paris és Tuvok felé, "Vagyis Chakotay nem halt meg a lezuhanáskor." "Azonban sajnálatos módon a roncsot ellenséges területen találták meg." jegyzi meg Paris. "Tehát előfordulhat, hogy a Nemezis foglyul ejtette, vagy akár megölte." mutat rá Tuvok. "Az optimizmusa mindenkibe lelkesedést önt, Tuvok." húzza el a száját Paris. "És mi ez a... Nemezis?" kérdezi Janeway. "Treen nagykövet népe ezt a kifejezést használja ellenfelük megnevezésére." feleli Tuvok. "A jelek szerint gonoszak. Figyelmeztetés nélkül támadnak, biológiai és vegyi fegyvereket vetnek be, civileket mészárolnak... Ha összefutunk velük, nem fognak 'hozott isten' feliratú táblákat lengetni." mondja Paris. "Egy csapatot akarok küldeni a felszínre, amilyen gyorsan lehet." határoz Janeway. "Végre a lényegre térünk. Jöjjön, Tuvok." mondja Paris elégedetten. "Figyelmeztetnem kell mindkettejüket, hogy a taktikai analízis nem ígér jelentősebb eredményt egy ilyen akció esetére. ... A harci zónában uralkodó viszonyokat figyelembe véve nagy a valószínűsége, hogy egy felderítőosztag súlyos veszteségeket fog szenvedni." "Vagyis egyszeruen mondjunk le Chakotayról?!" fakad ki Paris. "Épp ellenkezőleg." nyugtatja meg Tuvok. "Gondolom, kidolgozott egy alternatív tervet." mondja Janeway. "Így van. Úgy vélem, akkor a legkisebb a kockázat, ha egyetlen legénységi tag hajtja végre a beszivárgást... A Treen nagykövet által megígért kommandó kíséretében." "Értettem. Mikor indulok?" kérdezi Paris. "Van egy olyan érzésem, hogy Tuvok némiképp másra gondolt." jegyzi meg Janeway. "Természetesen a logika azt diktálja, hogy én hajtsam végre ezt az akciót." jelenti ki Tuvok. "Természetesen..." morogja Paris.

Mikor Chakotayt belölik egy mesterséges fényforrásokkal megvilágított sziklaöbölbe, egy ismeros mellé zuhan. "Chakotay..." kúszik közelebb Tarion húga. "Hallottam a robbanásokat... És visszajöttem segíteni." "Mit csináltak magával a kredinek?" kérdezi a kislány, tekintve hogy Chakotay nincs épp a legjobb borben. "Kihallgattak. ... Hol van a nagyapád?" "Fogalmam sincs. Már nagyon osz, és a szíve sem túl eros. ... Foleg én ápoltam." Chakotay ennek hallatán körülnéz, majd felkiabál az egy sziklaperemen ácsorgó kredin ornek: "Hé, maga! ... Maga ott, beszélni akarok a felettesével!" Az or nem válaszol, mire Chakotay talpra áll, és néhány lépést tesz felé: "Tudni akarom, mit csináltak a nagyapjával!" A kredin erre válasz gyanánt kibiztosítja fegyverét, mire a falu lakosai sietve húzódnak el Chakotay közelébol. "Öreg, és orvosságokra van szüksége..." A kredin úgy dönt, egyelőre 'enyhébb' beavatkozás is elég, ezért leüti Chakotayt a puskatussal. "Chakotay..." siet oda hozzá a kislány, "Penno mindig azt mondja, világosabb lesz minden, ha eljön az újfény." "A nagyapád bölcs ember." állapítja meg Chakotay, vérzo száját törölgetve. Ezután mindketten elhúzódnak egy félreeso zugba. "Most próbálj aludni." javasolja Chakotay. "Maga gondoskodik rólam, igaz? Nem számít mi jöjjön még..." néz rá a kislány. "Hunyd le a szemed... És álmodj dicso bátyádról."

Chakotay és a lány a kredin katonák kiabálására ébrednek, akik a reggeli fényben összeterelik az öregeket, és néhányuk kíséretében útnak indítják oket valahová. "Hova viszik oket?" kérdezi a lány. "Megsemmisítő táborokba." feleli Marna. "De miért?" "Mert már túl oszek, és lassúak. És a kredinek szerint nem jók semmire. Nem lenne belolük olyan jó szolga, mint belolünk." "Penno...!" kiált fel a lány, mikor megpillantja a nagyapját, akit egy katona kísér. Oda is szaladna hozzá, de Chakotay visszafogja. "Karya..." fordul felé az öreg. "Mit akarnak veled? Hová visznek?" "Tarts ki, lányom! lánym..." Találkozunk majd újra, Karya... A túlvilágon." A kislány erre megint a nagyapja felé indul, ezúttal Chakotay sem tudja elkapni. Egy kredin azonban igen, mire Chakotay odakiált neki: "Engedje el de rögtön! ... Engedje el!" Egy másik kredin azonban a parancsnok útját állja, miközben egy harmadik Karyához sétál: "Na mi van, kicsim?" "Engedjék el az anyám apját!" "Az az ember, az, akit te akarsz?" mutat a kredin Pennora. "Kérem... Engedjék el nagyapát!" "Csak nem akarhatod látni, hogyan szenved, nem igaz? ... Ne aggódj, az öreg vorayk kínjai hamarosan véget érnek. "Ne...! Penno..." "Vigyétek ezt is a megsemmisítő táborba." mondja végül a kredin, mire Karya is vonszolni kezdik az öregek után. "Engedjétek el! ... Chakotay..." A parancsnok erre néhány gyors ütéssel megszabadul az orétol, majd a parancsot kiadó kredinre veti magát, és addig csépel, míg nyakszirtén nem vágják egy puskatussal.

"Treen nagykövet és a katonái készen állnak a sugárzásra?" kérdezi Janeway, mikor Tuvokkal együtt megérkezik az egyik szállítóhídra. "Igen, kapitány." bólint Kim a pult mögül. "Energia." szól

Janeway. A transzporteremelvénnyel néhány pillanattal később három harci öltözetet viselő kredin jelenik meg. "Üdvözlöm a fedélzeten, nagykövet." fordul Janeway az egyikük felé, "Köszönöm, hogy segítenek megkeresni a társunkat." "Nem szükséges köszönetet mondania, kapitány. A Nemezisünk, a vorayk elleni háború minden kárvallottja barátokra lel a kredinek népénél."

Chakotay éppen akkor kezd magához térni, mikor Brone bukkan elő valahonnan a suruból, hogy megszabadítsa a földre vert karókhhoz kötözött parancsnokot. "Chakotay... Ne féljen. Kiszabadítom. ... Sajnálom hogy ilyen sokáig kellett hagynom itt feküdni felfelé kiterítve... De a fák között kellett bujkálnom addig, míg a kredin bestiák el nem tunnek a környékrol." Miután Brone kiszabadította Chakotayt, odanyújtja neki a kulcsát. "A falu lakói... Mi lett velük?" kérdezi a parancsnok. "Eroltetett menetben indították útnak őket." "És a védekezői?" "Mindet semmivé tették." "Köszönöm, hogy kiszabadított. A saját életét veszélyeztette." "Maga pedig, Chakotay, idegenként ezen a gömbön, a kredinek ellen harcolt. ... Láttam, ahogy kockáztatta az idejét, hogy megmentse Rafint a Nemezisünktől." "Az igazat mondtam... Ezek tényleg bestiák. ... Mihez kezd most, hogy az emberei halottak?" "Csatlakozom az Ötödik Kontingenshez. Ki akarják szabadítani a falu lakosságát. ... Nem valami fényes a helyzetük." "Magával megyek." "Nem. Elviszem a támaszpontra. Onnan küldhet jelzést." "Az még várhat. Most segítségre van szüksége, hogy semmivé tegye a Nemezist." mondja Chakotay, mire Brone felsegíti a földről, és együtt indulnak útnak.

Az Ötödik Kontingens az éj leszálltával lendül támadásba, de a jelek szerint nem túl jók az esélyeik.

"Visszavonulunk... Visszavonulunk!" kiabálja Brone az emberei fülébe, aki közben folyamatosan tüzelnek a kredinek arcvonala felé. "A Nemezis elorenyomul. Okosabb dolog hátrálni." áll meg Brone Chakotay mellett, majd egymást fedezve indulnak a többiek után.

Valamivel később már egy csendesebb környéken haladnak, legalábbis azt hiszik. váratlanul azonban egy sokk-gránát robban fel az elvéd, és a fociapat között, megvakítva- süketítve a katonákat, akiket a lökéshullám a földre dob. Van, akit kevésbé ért a támadás ereje, például Chakotayt, aki gyorsan összeszedi magát, és kúszva indul a nem messze heverő Brone felé. "Voray katonák, körül vannak véve! Tegyük le a fegyvert, és adják meg magukat!" szólal meg egy jellegzetes kredin hang. Chakotay erre otthagyja a lassan feleszmélni látszó Bronet, és a hangok irányába kezd tüzelni. "Szüntesse be a tüzelést." "Ahhoz semmivé kell tenniük!" kiabálja Chakotay. "Ne lojón, Chakotay parancsnok." mondja ekkor a kredin, majd felemelt kézzel elokerül a fák közül, "Ne lojón, parancsnok." "Honnan tudja a nevem?" "Tuvok hadnagy vagyok." mondja a kredin, miközben elindul Chakotay felé.

"Tuvok?! ... Egy lépést se tovább!" szól rá Chakotay. "Azért jöttem, hogy visszavigyem a Voyager-re." "Tegye semmivé, Chakotay. Ez csak egy kredin csel!" kiáltja Brone. "Biztosíthatom, parancsnok, ez nem csapda. Én vagyok az, Tuvok hadnagy. Nem ismer fel?" Ekkor további kredinek kerülnek elő a fák közül, és elkezdik elvonszolni a szerteszét heverő voraykat. "O a Nemezis...!" kiabálja Brone kétségbeesetten, miközben ot is elhurcolják. "Maga egy kredin bestia! Lerombolta a falut, semmivé tette Pennot, és elrabolta Karyát! Pedig o csak egy gyerek!" "Agymosást hajtottak végre magán, parancsnok." mondja a kredin, "Nézzon csak meg jobban... Próbáljon emlékezni... Lelotték a siklóját. Ezek az emberek... A vorayk, fogságba ejtették." "Nem." rázza meg a fejét Chakotay, "Megmentettek maguktól!" "Éppen ezt akarták elhíttetni. ... Félrevezették, kiképezték, hogy harcoljon értük. ... Maga Chakotay parancsnok, a Voyager csillaghajóról. Tudós, és kutató... Nem pedig gyilkos." mondja a kredin, ám hangja közben lassan változni kezd, már nem úgy hangzik mint egy tipikus krediné.

Lassan kinézete is megváltozik, és Chakotay végül rádöbben, hogy aki elotte áll, bár kredin harci öltözetet visel, valójában Tuvok. "Tuvok..." "Igen, parancsnok." "Ez a ruha... Miért ez van magán? A kredinek... Bestiák! Szívtelen gyilkosok!" "Épp ellenkezőleg. A kredinek segítettek nekünk megtalálni önt. Egy voray kiképzőtáborban bukkantak magára. ... Behatoltunk a táborba, de akkor már elvitték onnan. Kiderítettük, hogy idehozták, megvívni ezt a harcot. Semmi, amit eddig a pillanatig átél, nem volt valóságos. A vorayk arra használják ezt az eljárást, hogy kondicionálják, és kiképezzék a katonáikat." "Nem hiszek magának!" mondja Chakotay, újra Tuvokra emelve a fegyvert.

"Bebizonyítom... Ha nem céloz rám tovább azzal a fegyverrel."

Chakotay és Tuvok az ismét nappali fényben fürdő erdőben nyomulnak előre, és hamarosan megérkeznek a Chakotay által már ismert falu határához. A kis település ugyanúgy néz ki, mint mikor a parancsnok először rábukkant. "Felismeri ezt a helyet?" kérdezi Tuvok. "Lahana falu..." mondja

Chakotay elképedve, miközben elindul a fotér felé. Tuvok a falu szélén maradva várakozik. Mikor a lakók észreveszik Chakotayt, hajszálla ugyanaz a jelenet zajlik le, mint először, a parancsnok pedig döbbenet, és megkönnyebbülés keverékével az arcán néz végig a köréje sereglo vorayken.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. CsillagIdo 51096.5. Bár Tuvok hadnagynak sikerült visszahoznia Chakotay parancsnokot a fedélzetre, eltart majd egy darabig, míg a lelki sebek begyógyulnak."

"Én úgy látom, a vorayk gondolatirányítási módszerek, hologramok, megnövelt érzelmi terhelés, és fejlett pszichotropikus anyagok alkalmazásával érik el ezt az eredményt." mondja a Chakotayt a gyengélkedőben vizsgáló Doktor Janewaynek, "A hipotalamus állapotából ítélve a parancsnok olyan állapotba került, hogy még azt is elhitte volna, hogy az anyja egy karalábé volt." "Tehát minden amit átéltem... Csak egyfajta szimuláció volt?" kérdezi Chakotay döbbenten. "Annak a csatának a kivételével, amiben Tuvok magára bukkant." bólint Janeway, "A jelek szerint a kredin parancsnok megtámadása volt az alapkiképzésének záróvizsgálója." "És az emberek, akik oldalán harcoltam... Egyik sem volt valóságos? Namon és Rafin nem előttem haltak meg?" "Amennyire ki tudtuk deríteni, ok is a szimuláció részei voltak. Az volt a céljuk, hogy kötődést hozzanak létre a bajtársai és ön között, hogy az o haláluk dühösebbé tegye." "Miért én?" kérdezi Chakotay, rövid töprengés után. "Pusztán véletlen. Véletlenül berepült a területükre, és ugyanolyan jó volt újoncnak, mint bárki más. Azt mondták, a vorayknak tucatnyi ilyen kiképzobázisuk van, ahol a saját emberiket képzik ki... Meg mindenki mást, akire rá tudják tenni a kezüket." "Összefoglalva, parancsnok, ön egy nagyon kifinomult propaganda áldozata lett." mondja a Doktor. "A kredinek nem ölnek civileket... Nem gyalázzák meg a voray halottakat?" "Ezt nem tudom. De a kredinek ugyanilyen borzalmakkal vádolják a voraykat." mondja Janeway. "Segíteni akartam a vorayknak... A kredineket pedig gyűlöltem, meg akartam ölni mindet." csóválja a fejét Chakotay. "Pontosan ezt akarták elérni." A gyengélkedő ajtaja ekkor kinyílik, és Neelix lép be egy kredin előtt. "Kapitány, Treen nagykövet szeretne néhány szót váltani a parancsnokkal." "Csak azt szeretném elmondani..." áll meg a kredin az ott döbbenten bámuló Chakotay előtt, "Hogy a népem nagyon örül a felépülésének. ... Nagyon sajnálom, hogy nem tudtuk korábban kimenteni a Nemezisünk kezei közül." Chakotay komoran mered Treenre, aki aggódalmas pillantást vet a nem messze álló Neelixre: "Talán... Valami rosszat mondtam?" "Nem tudom." rázza meg a fejét a talaxiai. "Ha megbocsát, kapitány..." mondja Chakotay, majd sietve távozik. Janeway a nyomába ered, Treen pedig értetlenül bámul utánuk. Neelix nem különben. "Chakotay..." éri utol Janeway a parancsnokot a folyosón. "Bár olyan könnyű volna megszabadulni a gyűlölettől... Mint amilyen könnyű megérezni valaki iránt." mondja Chakotay komoran, majd folytatja útját a csendes folyosókon, magára hagyva Janewayt.

72. Revulsion - Vonzás és taszítás

Az ismeretlen építésű csillaghajó csendesen, mozdulatlanul lebeg a mélyurben. A hajó folyosói is csendesek, eltekintve egy halk sűrűlő nesztől, és nehéz léptek hangjától, ahogy egy szürkésfehér boru humanoid egy másik férfit vonzol végig az egyik folyosón, ami nedves vényomot hagy maga után. A sápadt boru humanoid valamivel később megszállottan takarít a hajó egyik helyiségében, félig megszáradt, mélyvörös foltokat igyekszik eltávolítani különböző helyekről. Egyszer csak függőleges csíkok hullámoznak végig a testén, mire a férfi döbbenetesen mered a kezeire, majd kétségbeesett arccal odasiet a helyiség közepén lévő hengeres berendezéshez. "Minden hajónak a közelben... Remélem hallja valaki ezt az üzenetet. Én egy HB-25 izomorf kivetítés vagyok. Baleset történt, a legénységem meghalt. Egyedül maradtam. ... Kérem, segítsenek!"

"Átprogramoztuk a biztonsági konzolt, hogy minden alkalommal, mikor Tuvok adatokat kér a belső szenzoroktól, egy kis üzenet jelenjen meg." meséli Paris a kaszinóban, miközben majd megpukkad a nevetéstől. Ami azt illeti, az asztal körül ülő többieket sem hagyja hidegen a történet, természetesen Tuvokot kivéve, aki a szokásos, karót nyelt testtartásban ül az asztal egyik végénél. "Békét, hosszú életet." teszi hozzá Kim nevetve. "Úgyhogy akármelyik gombot nyomta is meg, folyton csak 'békét, hosszú életet'..." mondja ismét Paris. "Persze senki nem ért rá, hogy utánanézzon a dolognak." szól Kim. "Úgyhogy Tuvok rendíthetetlen vulcani türelme a nap végére igencsak megfogyatkozott." fejezi be a történetet Paris. "Esküszöm, a hírd másik végéből is hallani lehetett, ahogy a fogát csikorgatja." teszi hozzá Kim. "És mikor már azt hitte, végre vége van, és békében elvonulhat a kabinjába, a replikátor az első rendelés után azt felelte..." A poént már kórusban mondja mindenki az asztal körül: "Békét, hosszú életet!" "Mikor én először találkoztam Tuvokkal..." mondja Janeway, miután elült a nevetés, "Három flottaadmirális előtt hívta fel a figyelmemet arra, hogy az első parancsnoklásom alatt figyelmen kívül hagytam a taktikai előírásokat. ... A méltóságomon esett néhány kék folt, de... Természetesen teljes mértékben igaza volt." Janeway ezután feláll, és Tuvokra nézve így szól: "Az elmúlt kilenc év alatt minden alkalommal nyugodtan rábízhattam magam éleslátó, és tévedhetetlenül logikus tanácsaira. ... Ezért nagy örömemre szolgál, hogy taktikai, és biztonsági tiszt munkája elismerésül a korvettkapitányi rangot adományozhatom neki." A kapitány ezzel Tuvokhoz sétál, és a vulcani egyenruhájának nyakrészére tuzi az újabb rangjelző pöttyöt, miközben a jelenlevők tapsban törtnék ki. "Gratulálok, Tuvok." ráz kezét Janeway az újdonsült korvettkapitánnyal. "Köszönöm, kapitány. ... Ha sejtettem volna, hogy az előléptetés egy rituális megszégyenítést is magában foglal, meglehet, eltekintettem volna tőle. ... Hálával fogadom el az új rangomat, és meg fogok felelni a vele járó elvárásoknak. A Voyager-en töltött három évem alatt sokak iránt nagy tisztelet ébredt bennem. Másokat..." itt Tuvok vádlón Parisra mered, "Megtanultam elviselni. ... Taktikai tisztként továbbra is mindent meg fogok tenni, hogy lehetővé tegyem a biztonságos hazatérést mindannyiuknak. Vulcaniként pedig osztom a mostanában gyakran elhangzott jókívánságot... Békét, hosszú életet." "Ezt jól megkapták..." jegyzi meg Janeway vidáman, miközben a jelenlevők felállnak, s tapsal köszöntik Tuvokot. Torres gyorsan vállon veregeti a korvettkapitányt, majd sietve a kijárat felé indul. Paris azonnal a nyomába ered, de csak a folyosón tudja utolérni: "B'Elanna... Mi ez az egész? Lassan már kezd nevetségessé válni a helyzet. Három napja egy szót sem szölk egymáshoz." "Tudom, tudom... Pedig kellene." "Pontosan. Tudod... Tudod, mikor ott azt mondtad... Úgy értem... Azt mondtad, szeretsz engem... Khm... Tisztában vagyok vele, hogy oxigénhiányban szenvedtél. És hogy... Szó szerint csak másodpercek választottak el a haláltól. Ezért feltételezem, nem úgy értetted..." "De, dehogynem. Nagyon is úgy értettem. ... De nem... Nem várom el, hogy viszonyozd az érzéseimet..." siet lezögezni Torres, aki legalább annyira zavarban van, mint Paris, "Erm... Tegyük úgy, mintha nem is mondtam volna semmit. ... Egyszerűen felejtjük el azt a köztételt, és..." "Túl sokat beszélsz..." mondja Paris, majd váratlanul megcsókolja Torrest. "Mr. Paris... Hát itt van..." szólal meg mögöttük a Doktor hangja, mire Tom és B'Elanna szétrebbennek. "Már éppen menni akartam... Hadnagy..." kezd pánikszzerű távozásba Torres, Paris pedig kissé bosszúsán kerülgeti a hologramot egy darabig. "Mit tehetsz önért, doki?" "A kapitány felhatalmazott arra, hogy asszisztentst jelöljek ki az orvosi ismeretekkel rendelkezők közül. Sajnálatos módon az erre legjobban képzett legénységi tag maga." "Én leszek az új novérke?!" kérdezi Paris boldogtalan ábrázattal. "Ha ragaszkodik ehhez a

megszólításhoz..." von vállat a Doktor, "Egyelőre csak ideiglenes megbízatást kap, heti három szolgálattal. Hatkor jelentkezzen a gyengélkedőn. Hozzon egy trikordert, és egy kedves mosolyt." A Doktor ezzel visszatér a kaszinóba, Paris pedig kilo arrafelé, amerre Torres távozott. Az étkezőben fogadás még nem ért véget, de beszédtemaként már elokerültek a hivatalos ügyek is. "Milyen módosítások?" kérdezi éppen Kim, mikor a Doktor elhalad mellettük. "Ki akarjuk bővíteni az asztrometriai labort... A szárazdókk elhagyása óta semmit nem javítottunk rajta." feleli Chakotay. "Azonnal hozzákezek." bólint Kim. "Beosztottam maga mellé Seven of Nine-t." folytatja Chakotay, minek hallatán Kim szemmel láthatóan elbizonytalanodik, "Átad nekünk minden navigációs adatot, amit a Borg részeként erről a területől összegyűjtött. ... Talán ez valami gondot jelent?" kérdezi a parancsnok, mikor észreveszi Kim arc kifejezését. "Nem... Semmi gond." "Elvégre most már o is a csapat tagja." "Persze. A csapat tagja..." bólogat Kim, mire Chakotay elégedetten áll odébb. Valamivel arrébb, egy asztal mellett ülve Neelix és Janeway beszélgetnek: "Sikerült megszerveznie a találkozót az aritriaiakkal?" "A képviselőjük elmondta, mennyire nagy örömmel kötnének üzletet egy ilyen fejlett hajó legénységével." bólint Neelix. "Kiválóan elokészítette ezt a találkozót, Neelix. Azt hiszem, ezt tekinthetjük az első, hivatalos nagyköveti minőségében végzett munkájának." jelenti ki Janeway. "Calhoun zászlós hívja Janeway kapitányt." "Itt Janeway." "Automatikus segélykérést fogtunk, a forrása öt fényévnnyire innen van. Talán jó volna, ha a Doktor is a hídra jönne."

"Én egy HB-25 izomorf kivetítés vagyok. Baleset történt, a legénységem meghalt. Egyedül maradtam. ... Kérem, segítsenek!" mondja a fomonitronon látható humanoid, majd az adás véget ér. "Ez egy hologram." állapítja meg a Doktor döbbenet, "Segítenünk kell rajta! ... Zászlós, mérje be az adás pontos forrását!" Az ügyeletes muveleti tiszt kérdőn Janewayre pillant, aki beleegyezően bólint. "Amint megtaláltuk a hajóját, indulok egy felderítőosztaggal." jelenti ki a Doktor. "Önt is eloléptettem? Mintha nem emlékeznék ilyesmire..." ráncolja a homlokát Janeway. "Ah... Hát... Egyértelmű, hogy én vagyok a legalkalmasabb arra, hogy egy holografikus teremtményen segítsek." "Doktor... Nem hagyja el a Voyager-t hacsak nem feltétlenül szükséges." jelenti ki Janeway, miközben leül a kapitányi székre, "Aggódok amiatt, hogy megsérülhet a mobil emittere." "Értem... De ha az ott egy hologram... Mondhatni az én népemből való... Akkor szeretném megismerni, megvizsgálni. A biztonság kedvéért magammal vinném Torres hadnagyot, ő többet tud az emitteremről, mint bárki más." Janeway töpreng egy darabig, majd így szól: "Akkor mi megyünk az aritriaiakhoz. ... Ott találkozunk, ha elkészültek." "Köszönöm, kapitány." mondja a Doktor az örömtől ragyogva, ezzel elsiet.

Mikor a raktér ajtaja kinyílik előtte, Kim még egy darabig bizonytalanul ácsorog a nyílásban, mielőtt belépne. végül nagyot sóhajt, majd besétál a tárolótartályok, és Borg berendezések rendszertelen keverékébe, és a regenerációs kamrák felé veszi az irányt. A kis beugrók sora azonban üres, így Kim megszólal: "Seven...?" "Itt vagyok." hallatszik a nő hangja valahonnan a raktér sötétjéből, és Kimnek eltart egy darabig, mire felfedezi a felső szintre vezető létrán lefelé ereszkedő hajdani Borgot. "Együtt fogunk dolgozni?" kérdezi Seven, megállva a létrán, egy jó méterrel a padlószint fölött. "Ehh... Igen. ... Úgy gondoltam, a B-32-es Jeffries-folyosóban kellene kezdenünk, és kiterjesztjük az asztrometriai szenzorhálózatot... Ha így megfelel önnek." Seven közben leereszkedett a létráról, és megáll Kim előtt. "Úgy értem, ha rossz az idopont, később is visszajöhetek..." "Kim zászlós... Nekem úgy tunik, zavarja valami." állapítja meg Seven. "Dehogy, szó sincs róla." "A legutóbbi együttműködésünk alatt lesújtottam a koponyalapjára, és megpróbáltam kapcsolatba lépni a Borggal." "Elofordul néha..." von vállat Kim. "Biztosíthatom, többé nem fog." "Ezt jó tudni." "Kidolgoztam egy új navigációs szenzort." lép közelebb Seven, és Kim orra alá dug egy jegyzetfüzetet, "Az adatok egy része Borg jelzésrendszerben készült." "Erm... Nem gond, mindig is meg akartam tanulni Borgul." mondja Kim zavartan. "Ez nem hangzik túl hihetően." jelenti ki Seven. "Csak vicc volt, nem komolyan gondoltam. Tudja... Humor." "Tisztában vagyok a humor alapkoncepciójával. És bár ez aligha észrevehető, de az emberi viselkedés nagyon szórakoztat." mondja Seven, majd a kijárat felé indul. Kim megkönnyebbülten fúj egy nagyot, majd a nő után ered.

"Csak nyugi, Doktor." szól hátra Torres a sikló utasterében ide-oda járkáló hologramnak, "Biztos vagyok benne, hogy megtaláljuk azt a hajót. Emiatt nem aggódom. Abban nem vagyok biztos, okos dolog volt-e Mr. Parisra bízni a gyengélkedővel járó felelősséget." "Tom el fog boldogulni a feladattal."

Valójában nagyon kötelességtudó." "Na igen... Maga biztos jobban ismeri mint én..." jegyzi meg a hologram, mire Torres dühösen fordul felé: "Ezzel meg mit akar mondani?!" "Hm... Nyilvánvaló, hogy... Közelebbi barátokká váltak." "Na tisztázunk valamit! Nagyon nem szeretem, ha maga, vagy bárki más, a barátságaim jellegével foglalkozik! Vagy azzal, hogy egyáltalán kivel barátkozom!" "Elnézést kérek... Nem tudtam, hogy fájó pontra tapintottam. Kér valami nyugtatót?" kérdezi a Doktor sértetten, mire Torres bosszankodva bámulja egy darabig. Mikor azonban jelzés szólal meg a vezérlopaluton, mindketten arra kezdenek koncentrálni. "Meg is van." állapítja meg Torres. "Az o hajója? Próbálja meg hívni." "Nincs válasz." "Életjelek?" "Van néhány energianyom, de rendszertelen. Hajtómu és fő energiarendszer kikapcsolva." "Transzportertávolságba értünk." állapítja meg a Doktor, és már indul is az utastérbe, hogy elokészítse az átsugárzást. Torres jóval kisebb lelkesedéssel követi. A Doktor és Torres az ismeretlen hajó vezérlojébe érkeznek, a menetirányba néző kilátóablak elé. a helyiségben majdnem teljes a sötétség, csak a vészfények hunyorognak, így mindketten elveszik kézilámpáikat. Torres letapogatja a helyiséget trikorderével, majd munkához lát egy konzolnál, a Doktor pedig keresgélni kezd: "Halló...? Van itt valaki? ... Segíteni akarunk..." A hajó hologramja ekkor megjelenik, néhány lépésnyire a Doktor mögött, de mikor Torresnek sikerül bekapcsolnia a helyiség világítását, újra eltunik. "Továbbra sincsenek életjelek?" kérdezi B'Elanna a trikorderét nézegető Doktort. "Még semmi." "Ellenorizni szeretném a mobil emitterét, hogy jól viselte-e a sugárzást." mondja Torres, elokészítve szerszámkészletét. A Doktor engedelmesen tartja oda bal karját, a rajta lévő szerkezettel. "Klinton létre egészen odaadón gondoskodik rólam." jegyzi meg a hologram. "Nagyon köszönöm." "Kíváncsi volnék, vajon Mr. Paris is törodik-e ennyire a betegekkel..." A hajó hologramja eközben újra bekapcsolt egy sötét sarokban, és egy kalapácsot kézbe véve Torresék felé kezd lopakodni. "A holografikus mátrix stabil, de megnézem még az emitter telepeit is." mondja Torres. "Fontolóra kellene vennie az orvosi pályát..." véli a Doktor. A hajó hologramja ekkor megtorpan, meglepetten nézegeti a Doktort és Torrest, majd megint kikapcsolódik. A nála lévő kalapács fémes koppanással hull a padlóra, a váratlan hangtól Torres összezerzenve fordul hátra. A hadnagy felveszi a földrol a kalapácsot, és meglepetten bámulja egy darabig: "Ez meg honnan az ördögbol..." A hajó hologramja ekkor megint megjelenik, ezúttal Torresékkel szemben: "Bocsánat... Bocsánat, nem akartam megijeszteni magukat..." "Maga küldte a vészjelzést..." állapítja meg a Doktor. "Igen. Én voltam, én, igen. ... És maga... Maga is izomorf, mint én?" "Mi a 'hologram' kifejezést használjuk." feleli a Doktor. "Holo... Gram." ismétli a szót az izomorf, majd alakja futólag megremeg. "Megnézném a rendszerét, ha lehet." mondja erre Torres. "Hogy...? Ja, igen, persze... Arról a konzolról hozzá tud férni a rendszereimhez." mutatja az izomorf. Torres munkához lát, a Doktor pedig megkérdezi: "Mi történt itt?" "Borzalmas volt... Egyszeruen borzalmas... Nyolc hónapja hagytuk el a Zerost... Zeros az anyabolygónk. ... Egy hatfős legénységgel." "Mindannyian izomorf kivetítések?" kérdezi a Doktor. "Nem, én vagyok az egyetlen. Én egy HD-25-ös karbantartó egység vagyok, veszélyes környezeti viszonyokhoz tervezve. Az én feladatom a reaktormag tisztítása, az antianyag-hulladék eltávolítása... Meg ilyenek. De... Mikor a legénység megbetegedett, nem tehettem semmit... Orvosi feladatokra nem programoztak be. Én... Én..." "Nyugodjon meg... És mesélje el szépen sorban, mi történt." "A legénység két tagja elment, hogy felmérjenek egy bolygót. Egy halálos vírussal megfertozve tértek vissza. A betegség gyorsan áttért a fedélzeten lévő többi organikusra is... Egymás után. Láttam oket meghalni... Azután megkezdődtek a meghibásodások. Csak korlátozott ismereteim vannak a vezérlorendszerrel, és... Nem tudom mit csináltam volna... Ha nem jönnek." "Stabilizáltam a programját, de mg meg kell nézmem az elsodleges izomátrixot is. Hol találom?" kérdezi ekkor Torres. "Az alsó szinten. De... Nem szabadna lemennie oda." "Miért?" "Túl veszélyes. A szintet sugárzás árasztotta el, az organikus teste pillanatok alatt elpusztulna. ... Innen is hozzáférhet az izomátrixhoz.... Ott, abban a beugróban van egy általános interfész." "Köszönöm." indul a jelzett irányba Torres. "Elvégezhetek egy gyors vizsgálatot?" kérdezi a Doktor, majd az izomorf bólintására elveszi orvosi trikorderét. "Mi a neve?" kérdezi az izomorf. "Nincs nevem. ... Ez egy hosszú történet." "Én szívesen meghallgatnám... És minden mást is, magával kapcsolatban." jelenti ki az izomorf, mire a Doktor elmosolyodva pillant rá.

"Készen állok a kiterjesztett szenzorrendszer energiával való ellátására." mondja Seven Kimnek, miután becsúszta az utolsó modult egy foglalatba. "Hogy? Máris?" megy oda hozzá Kim. "Igen." A zászlós gyorsan ellenorzi a szerviznyílást, aminél Seven dolgozott, mire az így szól: "Úgy gondolja,

hogy a munkám nem megfelelő?" "Természetesen nem, csak ellenőrzöm. Rutin." "Lehet hogy már nem rendelkezem a Borg tökéletességével, de a dolgozóként eltöltött életem pontosságra, és hatékonyságra nevelt." "Ennek ellenére rosszul állította be ezt az optikai csatolót." állapítja meg Kim. "Teljességgel lehetetlen." jelenti ki Seven. "Maga is megnézheti..." von vállat Kim, "Nulla egész öttized fok az eltérés." Seven utánanéz a dolognak, és valamivel kevésbé fennhéjázva jegyzi meg: "Ezért biztosan az elotérbe került emberi természetem a felelos." Kim ennek hallatán elmosolyodik, Seven pedig így folytatja: "Kijavítom a hibát." "És... Mit csinál odalent a kettes raktérben... Szórakozásképpen?" kérdezi Kim. "Szórakozásképpen...?" pillant rá Seven kérdőn. "Hát, tudja... Hogy kikapcsolódjon, hogy eltöltsen valamivel a szabadidejét..." "Regenerálódok a kamrámban... A Csillagflotta-adatbázist tanulmányozom... Vagy a létezésem tőprengék." "Sok időt tölt egyedül..." állapítja meg Kim. "Így van. ... Az optikai csatoló beállítási hibája kiküszöbölve. Az új szenzorrendszer ellátható energiával." "Csak ön után..." mutat Kim az alsóbb szintekhez vezető szakaszajtóra, mire Seven útnak indul lefelé a létrán. Valamivel lejjebb, egy másik szintközi átjáróban folytatják a munkát. Mikor Seven felnyit egy takarólemezt, és a Borg szervókkal kiegészített bal kezével benyúl a nyílásba, Kim gyorsan elrántja onnan: "Megunta az életét?! Ötmillió gigawatt energia áramlik abban a vezetékekben!" "A kar vázrendszere kibírná a terhelést." mutatja fel Seven félig mesterséges bal kezét. "Ez mind nagyon szép, csak hogy vannak biztonsági előírások, amiket követnünk kell!" "Az előírásaik csak idopocséklás." jelenti ki Seven. "Megl lehet... De magát rám bízták, ezért az előírás szerint járunk el. Megértett?" "Ha így gondolja..." mondja Seven egykedvűen. "Hát..." kezdené Kim, majd mikor rájön, hogy eddig félig-meddig átölelve tartotta Sevent, gyorsan visszahúzza kezét, "Akkor ezt is tisztáztuk."

"Ezzel az emitterrel tetszőlegesen mozoghat?" kérdezi az izomorf, szemügyre véve a Doktor karján lévő kis szerkezetet. "A kapitányom bevezetett néhány korlátozást, de... Elhagyhatom a gyengélkedőt, részt vehetek felderítő akciókban, sétál gathatok..." "Ez csodálatos. Én... Én még soha nem hagytam el ezt a hajót. ... Amíg a legénység meg nem betegedett, még az antianyag-tárolót sem hagytam el. Tudja, milyen az, mikor az ember egy kicsinyke szobába zárva tölti el az életét? Nem tudni, mi van az ajtó mögött, milyen a világ valójában... Mikor soha látogatja meg az embert senki, még beszélni sem beszélnek vele, csak ha éppen akarnak valamit." "Hogy oszinte legyek, nagyon pontosan tudom, milyen. ... Mikor eloször aktiváltak, beszélő trikordernek tekintettek." mutatja fel a Doktor a nála lévő szerkezetet bosszús arccal, "Kérnem kellett oket, hogy adjanak bizonyos kiváltságokat. Hogy részt vehessek az eligazításokon, tetszőlegesen ki- és bekapcsolhassam magam... Eltartott egy darabig, de azt hiszem, hogy a legénység most mér egyenrangúként kezel." "Egyenrangúként...?" kérdezi az izomorf hitetlenkedve. "Foglalkozhatok a saját kedvteléseimmel is... Művészet, irodalom, zene... Talán maga is megtehetné ugyanezt..." "Nem, nem... Az én zerosi programozóim ezt soha nem tennék lehetővé." "Meg kell győznie oket erről. Talán az segíthet, ha megtudják, milyen jól helytállt ebben a helyzetben... Hogy segítséget hívott. ... Gondoljon csak bele... Maga máris több, mint az alprogramjainak összessége." jelenti ki a Doktor, miközben összepakolja orvosi felszerelését. Ahogy lecsukja a készlet fedelét, egy vérfolt tunik fel mögüle a pulton, amin a táska állt. A Doktor nem veszi észre a megalvadt foltot, az izomorf azonban igen, és kétségbeesetten igyekszik minél gyorsabban eltüntetni. "Mit csinál?" figyel fel a ténykedésére a Doktor. "Semmit... Csak tisztogatom a hajót. Nagyon kényes vagyok az ilyesmire... Tudom, hogy egy mesterséges lény szájából ez fölöttébb furcsán hangzik..." "Egyáltalán nem." nyugtatja meg a Doktor, "Engem is furcsa viselkedésemről ismernek."

Torres épp egy imént bekapcsolt energiavezetékét vizsgál a trikorderével, mikor egyszer csak azt veszi észre, hogy valaki áll mögötte. Kissé ijedten fordul meg, de csak az izomorf az. "Nem éhes?" kérdezi a hologram, egy tányérral a kezében, "Maga organikus, szüksége van táplálékra... Bár ez csak szabvány fejadag, de remélem ízleni..." "Vigyázzon!" kiáltja Torres, mikor az izomorf előre lépne, ugyanis ahová letenni készül a lábát, ott egy vezeték szabad vége hever, amiből élénk kék energianyaláb áramlik ki, "Ez egy izomagnetikus vezeték... Destabilizálhatta volna a holomátrixát." Torres gyorsan kikapcsolja a vezeték energiaellátását, miközben az izomorf szabadkozni kezd: "Tényleg... Nagyon ostoba vagyok, sajnálom. Nem lenne szabad összevissza járkálnom itt." "Semmi baj. ... Rám is férne egy kis szünet. Köszönöm." mondja Torres, miközben átveszi a tányért, és megkóstolja a rajta lévő

ismeretlen ételt. Az izomorf kíváncsian figyeli, majd B'Elanna bizonytalan arckifejezését látva kuncogni kezd. "Úgy csipkedi... Mint egy hal." "Ezt bóknak veszem..." mondja Torres, halványan elmosolyodva. "Annak is szántam. Igaz, nem láttam még halat soha... Vagyis valódi halat nem. De sokat olvastam róluk a hajó adatbankjában. ... A halak mások, mint a többi organikus. Sokkal... Nyugodtabbak, legalábbis azt hiszem, a legtöbbjük az. És olyan tiszták... Segíthetek valamit a javításnál?" "Hmm... Ha befejeztem az evést, segíthetne hozzáférni az elsodleges képkalkoló rendszeréhez." "Örömmel." bólint az izomorf, miközben összevont szemöldökkel nézi a Torres által felnyitott szervizpanelt. "Valami baj van?" kérdezi a hadnagy. "Csak ahogy nézem, amint a hajó itt van felnyitva... Nem tehetek róla, de bizonyos mértékig vonzódok ehhez a hajóhoz. ... Ez tartalmazza a valómat, és néha úgy érzem, a testem része... A menedékem. ... Gondolom, mindez szörnyen hangzik a maga számára." "Nem... Megértem az érzéseit." "Nem lehet képes felfogni, mit érzek, hiszen maga organikus... Maguk a hajójukon kívül is létezhetnek. Megértem az érzéseit..." "Sajnálom, nem akartam megsérteni." "Inkább maguk vannak bezárva, nem én. ... Maguk az egész életüket egy húsból, vérből, és csontokból álló ketrecbe zárva töltik..." "Így van. Most megyek, és jelentést teszek a Doktornak." Az izomorf azonban elállja az útját: "Én viszont... Tiszta energiából állok. Nincs szükségem vízre és tápanyagokra az életben maradáshoz... hogy oszinte legyek, undorítóknak is találom ezt! Nézze csak meg magát... Növények és állatok maradványait orli meg a fogaival, aztán feldolgozza azokat a különböző nedvekkel töltött belső vezetékeivel... És rosszul esik magának, ha valaki szembesíti azzal, hogy milyen undorító teremtmény! Hull a haja, hámlik a bőre, zsíros ujjlenyomatokat hagy mindenütt. Azt hiszi, maga a világegyetem legfejlettebb teremtménye, pedig nem több a többi idiótánál, és még azt állítja, hogy a mi fajtánkat a saját képmására alkotta..." Torres kissé döbbenetesen figyeli az izomorf kirohanását, az pedig mondókája végeztével elhúzódik tole: "Bocsásson meg... Kialakult bennem bizonyos mértéku ellenségesség az organikusokkal szemben. Nem személyeskedésből mondtam az iméntieket. ... A legénység elég rosszul bánt itt velem." "Ezt sajnálattal hallom. De azt látnia kell, hogy mi segíteni akarunk. ... Köszönöm az ellátást..." mondja Torres, majd óvatosan megkerülve az izomorfot, a központi helyiség felé veszi az irányt. "Van egy kis probléma..." mondja Torres, mikor rábukkan a Doktorra. "Valóban?" "Mégpedig a mi kis izomorfunkkal. És nem az emitterének állapotára gondolok." "Magyarázza el, mire gondol." kéri a Doktor. "Az elmúlt tíz percben a biológiai életrol vallott nézeteit kellett hallgatnom. Az egyszerűség kedvéért mondjuk úgy, hogy nem éppen szokványosak. Tudta például azt, hogy mi organikusok, értéktelen, és undorító állatok hordája vagyunk?" "Hát most, hogy így megemlíti..." jegyzi meg erre a Doktor vidáman. "Azután meg arról kezd papolni, milyen nagy felelősséggel tartozik az organikusokkal szemben... Már azt hittem, nem hagyhatom le a helyiséget harc nélkül." "Nos, elismerem, hogy kissé talán kiegyensúlyozatlan..." "Kiegyensúlyozatlan?! Ez egy örült!" "Ez nem éppen egy megalapozott orvosi diagnózis." csóválja meg a fejét a Doktor. "Mindezektol eltekintve ráadásul hazudott is. Végeztem egy trikorderes vizsgálatot az alsóbb szintekre vonatkozóan. Azt állította, sugárzással vannak elárasztva... Sugárzásnak azonban nyoma sincs." "Miért hazudna nekünk?" kérdezi a Doktor. "Fogalmam sincs. Talán mert nem akarja, hogy lemenjünk oda... Mert rejteget ott valamit..." "Megértem az aggodalmát, hadnagy." jelenti ki a Doktor rövid töprengés után, "Én is beszéltem vele, és annyit mindenesetre megállapítottam, hogy van pár... Neveltetési hiányossága. De ha azt is figyelembe vesszük, hogy min ment keresztül... Bezárva egy szekrénynél alig nagyobb szobába... Szinte alig volt kapcsolata organikus lényekkel... Persze hogy kommunikációs gondjai, sőt, némi ellenszenv is van. ... Emlékezzen csak arra, én hogy viselkedtem, mikor eloször bekapcsoltak?" "Hogy oszinte legyek, fölöttébb idegesítő jelenség volt." bólint Torres. "Ezzel azt akarom mondani, hogy bizonyos értelemben... Idegenkedtem a legénységtol... És beletelt néhány napba, míg csiszoltam a modoromon." "Tisztában vagyok azzal, hogy o a maga holografikus... Kollégája. És hogy igyekszik segíteni neki. De örülnék neki ha ki tudnánk kapcsolni... Ha szükségét érzem." "Amennyiben szükségesnek érzi..." bólint a Doktor. "Lemegyek az alsó szintre, megpróbálok hozzáférni az elsodleges izomátrixához. Foglalja le, amíg vissza nem jövök, mert attól tartok, nem örülne túlságosan, ha egy olyan undorító teremtmény mint én..." Torres gyorsan elhallgat, mikor felhangzik az izomorf megjelenítő rendszerének bekapcsolását jelző hang, és a hologram néhány pillant múlva megjelenik. "Remélem, nem rosszkor zavarok." mondja az izomorf, aki egy hatszögletű, vízzel teli üvegedényt tart a kezében, amiben egy kis hal úszkál. "Nem. Egyébként is menni akartam..." mondja Torres, ezzel sietve távozik. "Doktor... Be szeretném mutatni valakinek. ... Ez itt

Spectrum." "Egy holografikus hal..." állapítja meg a Doktor, megkocogtatva az akvárium falát. "Aranyos, nem? Olyan békés, és elégedett... Azért programoztam, hogy legyen valami társaságom Magának van háziállata?" "Nincs, nem is volna tanácsos... A gyógyászati célú helyiségekben." "Nekem sem akarták megengedni, el kellett rejtennem." "Nagyon valóságos. Úgy látom, van tehetsége hologramok programozásához." állapítja meg a Doktor. "Igen... Sokféle dolgot programoztam már." bólogat az izomorf.

"Ez a csomópont Borg navigációs adatokat tartalmaz." mondja Seven, miután felnyitott egy, a Borg által módosított konzolt a kettes raktérben. "És hogyan fogunk hozzájutni?" kérdezi Kim, megszemlélve a szerkezetet. "Az erre szolgáló berendezés a mellkasi páncélom része volt, amíg a Doktor el nem távolította. Radikális diszlokációt javaslok." "Mit?!" mered Kim Sevenre. "Ki kell tépnünk onnan." mondja Seven, mire Kim felnevet, "Segít?" "Rendben." Ezzel mindketten benyúlnak a nyíláson, hogy megragadhassák a szóban forgó alkatrészt. "Háromra." mondja Kim. "Háromra?" "Háromig számolok, és akkor egyszerre húzzuk meg." "Otromba, de hatékony megoldás." jelenti ki Seven. "Egy... Ketto... Három!" számol Kim, majd mindketten nekifeszülnek, és sikerül kirántaniuk az alkatrészt, ám közben Seven kissé ijedten nyög fel. "Károsodást szenvedtem." állapítja meg, szemügyre véve a jobb tenyerén keresztülhúzódnó vágást, ami boségesen vérzik. "Elég csúnyán néz ki." állapítja meg Kim, "Jobb ha jelentkezik a gyengélkedon." "Borg dolgozóként néhány másodperc alatt regenerálódtam volna... Gyenge lettem." mondja Seven kétségbeesetten. "Nem gyengébb, mint bárki más. Majd megszokja. ... Jöjjön, elkísérem." mondja Kim, ezzel felsegíti, és a kijárat felé kezdi terelgetni Sevent.

"Ha egy fél milliméterrel mélyebbre sikerül, megsérült volna egy ideg, és akkor meg kellett volna mutennem..." mondja Paris, miközben ellátja Seven sérülését, "Most már egyszeru halandó, és én, mint a házi orvos, azt tanácsolom, legyen egy kicsit óvatosabb. ... Kész, most már olyan mint új korában." Seven ökölbe szorítja a kezét, hogy meggyozodjon Paris munkájának eredményéről, miközben Kim így szól: "Akkor... Találkozunk a raktérben." Seven bólint, majd távozik, a zászlós pedig Parishoz fordul: "Mi volt ez a fura viselkedés?!" "Megkérdezhetem, mire gondol?" "Nem vette észre, hogy milyen érzékeny? Maga meg idegsérülésről, meg mutétrol magyaráz itt neki!" "Nyugi, csak fel akartam vidítani egy kicsit. Egyébként meg nem látszott különösebben nyugtalannak." jegyzi meg Paris, miközben bevonul a foorvosi irodába, és ledobja az orvosi muszereket az asztalra, az ott heverő többi mellé. "Pedig nagyon is az volt! Csak maga nem vette észre." "Mintha az átlagosnál jobban aggódna miatta... Pedig ma reggel még attól is félt, ha egy helyiségben kell lennie vele." "Hát... Időközben egy kicsit jobban megismertem. Azt hiszem, a legtöbbünk számára nem nyilvánvaló, hogy már nem valamiféle Borg robotgép. Valójában sokkal... Összetettebb." "Ah... Valóban?" "Igen, az! Még humorérzéke is van. ... Egy kicsit elesett, de éles eszu... És nagyon intelligens." "Persze hogy az. Éppen elég embert asszimilált hozzá." húzza el a száját Paris. "Na látja, pont erre gondoltam. Borg így, Borg úgy... A viccek céltablája. Pedig egy csodálatos no rejtozik odabent... Ha valaki veszi a fáradságot, hogy megkeresse." "Heh... Harry, úgy látom, maga teljesen bele van esve." "Mi?! Nem, dehogy. Szó sincs róla. ... Talán egy kicsit." "Mindig ilyen a tekintete, mikor fülig szerelmes lesz..." csóválja meg a fejét Paris, "De mindig a legnehezebb lehetőséget választja. Legutóbb is mi volt... Egy hologram?" Kim nagyot sóhajt a meglehetősen váratlan végeredménnyel zárult affér felemlegetése miatt, Paris pedig így folytatja: "Nem sokat tudok a Borg nokrol, de akkor is azt mondom: ne csinálja..." "Csak azt szeretném, hogy úgy érezze, a csapathoz tartozik." "Hogy a csapathoz tartozik... Kezd egészen úgy beszélni, mint Chakotay. ... Hallgasson ide... Nagyszeruen néz ki, és okos. És biztos vagyok benne, hogy nagyszeru... Beszélgetotárs. De alig egy hónapja még Borg volt! Nem tudhatja, hogy valójában kicsoda. ... Tényleg nagy dolog, hogy mindent megtesz azért, hogy jól érezze itt magát... Csak azért vigyázzon." "Köszönöm a tanácsot." bólint Kim az ajtó felé indulva, Paris pedig elgondolkodva néz utána egy ideig. "Remélem, meg is fogadja." jegyzi meg magának, miután Kim mögött becsukódott az ajtó.

"Nos... A kormánymuvel ezzel végeztünk is." lép odébb a Doktor az idegen hajó vezérlojének egyik konzoljától. "Annyi tanulnivaló van még..." néz körül az izomorf. "Nagyon jól halad." nyugtatja meg a doktor, "Fontos, hogy minél jobban megismerkedjen a hajó rendszereivel, így sokkal függetlenebb

lesz. ... Nos, itt van a létfenntartás, és a környezetszabályzás vezérlése." "Azokra nem igazán lesz szükségem." jegyzi meg az izomorf, "Nincs már legénység a hajón." "Jelen pillanatban nincs. "Ötvenkilenc egész kéttized százalék." "Ezt meg hogy értsem?" "Annyi energiát fogyaszt a étfenntartás. Ötvenkilenc egész kéttized százalék azért, hogy lélegezni tudjanak, meleg, és kellemes klíma legyen..." "Elég sok törodést igényelnek, nem igaz?" kérdezi a Doktor vidáman. "Nagyon is jól tudom, mennyit. Egész eddigi életemben utánuk takarítottam. Mikor aludtak... Vagy ettek. Vagy az undorító kis játékaikat játszották." "Ööö... Ez pedig itt a szenzorrendszer. Meg fogja látni, milyen hasznos, hogy..." próbál témát váltani a Doktor, de az izomorf nem is figyel rá. "Mindig csak kihasználtak! ... Bár olyan lehetnék, mint maga. Maga megmutatta, hogy az ember több is lehet ezeknek a biológiai lényeknek a szolgájánál."

Torres eközben trikorderét figyelve bolyong a hajó alsóbb szintjein, remélve, hogy fényt deríthet néhány dologra.

"Nem adom vissza ezt a hajót az organikusoknak." mondja az izomorf, "Nem térek vissza ahhoz a létformához!" "Ez azért egy kicsit túlzás, nem?" kérdezi a Doktor. "Csatlakozzon hozzám! Hagyja el a Voyager-t, szökjön meg a börtönéből. Utazzunk együtt, és derítsük fel a galaxist..."

Torres végül megérkezik egy kisebb helyiségbe, melynek összehajló falainak felső részénél sima fekete panelek láthatók. Legalább az egyik ilyen panel kijelzőnek bizonyul, mert rendszeradatok jelennek meg rajta, mikor Torres dolgozni kezd az alatta lévő konzolon. "Na tessék..." mondja Torres, mikor sikerül hozzáférnie az izomorf alapadataihoz. Hamarosan működésbe hozza a többi konzolt is, minek következtében fény gyúl a fölöttük lévő sima lapokon. Az egyik azonban nem kijelző, vagy ha az is volt, szerepe időközben megváltozott. Mikor ugyanis Torres munka közben odapillant, a döbbenettel elakad a lélegzete, mert az átlátszó lap mögött egy holttest látható, ami valahonnan fentől lóg alá. Torres gyorsan bekapcsolja a többi lap világítását is, és azok mögött is egy-egy hulla válik láthatóvá.

"Nem kellene így meglepednie ezen, hiszen maga adta az ötletet." mondja az izomorf, ide-oda járkálva. "Hogyhogy én?!" mered rá a Doktor meglepetten. "Maga mondta, hogy sokkal függetlenebbnek kellene lennem." "Azon a véleményen vagyok, hogy egyenrangúan, a legénység tagjaként kell bánniuk velünk. De attól még fényből és energiából álló kivetítések maradunk, az ezzel járó korlátokkal együtt." pontosít a Doktor. "Nem! Nem, nem, nem, nem, nem! Nincs szükségünk ennivalóra! Nem leszünk betegek! Mi vagyunk a magasabb rendű élőlények!"

Torres, miután összeszedte magát a meglehetősen háborzongató felfedezés után, folytatni próbálja a munkát, ám valamivel riasztást vált ki.

"Ez meg mi?" néz körül a Doktor. "Az alsóbb szintek... Valaki megpróbál hozzáférni a mátrixomhoz." mondja az izomorf, ezzel eltunik. A Doktor egy pillanatig tanácstalanul álldogál a vezérlo közepén, majd sietve Torres nyomába ered.

Mikor megszólal a hologram-emitter aktiválását kísérő hang, Torres ijedten fordul hátra. Ahogy sejtette, az izomorf áll mögötte: "Maga..." Torres megpróbálja leütni a fenyegetően közeledő hologramot, de keze átlendül annak alakján, Az izomorf ezután fordítva használja fel ezt a trükköt: egyik kezével megragadja B'Elanna karját, a másikat pedig csuklóig belemélyeszi Torres mellkasába, ami szemmel láthatóan nem tesz jót a hadnagy belső szerveinek. Torres eközben a fájdalomtól levego után kapkodva igyekszik egyik kezével elérni az egyik muszerpultot, ahol egy nagyobb szenzorfelület villog sürgetően. Végül sikerrel jár, és miután megérintette a szenzort, az izomorf alakján hullámok futnak végig. "Neeem..." mondja a hologram elhaló hangon, majd kikapcsolódik. Torres a padlóra roskad, a Doktor azonban néhány pillanat múlva megérkezik. "B'Elanna..." térdel le az öntudatlan hadnagy mellé.

"Kim zászlós magánnaplója, CsillagIdo 51186.2. A közös munka Seven of Nine-al kezd kissé problémássá válni. Tomnak igaza van, átlépni a barátság határát nem volna tanácsos. De a gondolataim folyton körülötte járnak."

Kim a félhomályos, kiürült kaszinó egyik kétszemélyes asztalánál ül, elotte fél tucat jegyzetfüzet az asztalon. Seven lép be a közelebbi ajtón, és megáll néhány lépéssel beljebb: "Beszélni akart velem, zászlós." "Támadt egy ötletem az asztrometrikus kivetítők átalakításával kapcsolatban. Bár az éjszaka közepén vagyunk, azért remélem hogy nem éppen... Regenerálódott." "Nem." "Elég bonyolult..."

emeli meg Kim az egyik jegyzetfüzetet, "De a maga alaposságával, azzal, ahogyan a dolgokhoz viszonyul... Ha más nézőpontból is szemügyre vesszük, előbbre juthatunk." "Kérem az adatokat." nyúl Seven a jegyzetfüzetért, mire Kim átadja neki. "Miért nem ül le?" kérdezi Kim, mikor Seven állva lát hozzá átnézni az adatokat. "Elonyben részesítem az állást." "Eltarthat egy darabig. Kényelmesebb volna." "A kényelem munka közben lényegtelen." "Rendben..." von vállat Kim. "Nem kielégítő a világítás." néz körül Seven. "Megnyugtató, nem? Egy kis lazítás, a szolgálat után. A Voyager nem csak Jeffries-folyosókból és raktárakból áll. Figyeljen, mi volna ha, miután végeztünk itt, megnéznénk egy k'traiai holdkeltét valamelyik holodeckben? Nagyon szép..." "A szépség lényegtelen." mondja Seven automatikusan, miközben inkább a jegyzetfüzet adataira koncentrál. Am néhány pillanat múlva Kimre pillant: "Hacsak... Nem akarja megváltoztatni a kapcsolatunk jellegét." "Mire gondol?" "Az egyéniség ugyan új a számomra, de az emberi viselkedési mintázatok nem. Észrevettem arra vonatkozó próbálkozásait, hogy könnyed társalgást kezdeményezzen velem. ... Látom ahogy kitágulnak a pupillái, mikor a testemet veszi megfigyelés alá." "Ehh... Fogalmam sincs, mirol beszél..." "A holodeck meglátogatását nyilvánvalóan azért javasolta, hogy megpróbáljon romantikus hangulatba hozni engem. Szerelmes belém, zászlós?" Kim egy darabig csak tátog, de végül csak sikerül kinyögnie: "N... Nem..." "Közösülni akar velem?" "Nem...!" tiltakozik Kim kétségbeesetten, "Úgy értem... Nem is tudom, hogy értem..." Seven összevont szemöldökkel mered Kimre: "Ezek a rituális félrevezetési manöverek... Nem tudtam, hogy ilyen nehéz lesz újra embernek lenni. A szexualitás különösképpen bonyolultnak tunik. Borgént nem volt igényünk a személyes hódításra, egyéni mértékű megtermékenyítésre. Ha találtunk egy fajt, ami érdekelt minket, asszimiláltuk. ... Mindazonáltal kész vagyok alaposabban megismerni emberi mivoltomat. ... Vegye le a ruháit." "Ööö... Seven..." "Nem kell félnie, nem fogok károsodást okozni." "Figyeljen... Ez így egy kicsit gyors... Én csak azon igyekeztem, hogy... Kicsit a csapathoz tartozónak érezze magát. ... Ööö... Egyelőre azt hiszem, ennyinél is kellene maradnunk." "Rendben. ... Értesítsen, ha újra munkához akar látni." mondja Seven kissé kétértelműen, majd faképnél hagyja a döbbent Kimet.

"Ne féljen, B'Elanna... Most már nem lehet semmi baj." mondja a Doktor, miután magához térítette a kis helyiség padlóján heverő Torrest. "Az izomorf?" "Úgy látszik, sikerült kikapcsolnia." "Legalábbis az emittereit..." mondja Torres, megtapogatva a mellkasát. "Épp az utolsó pillanatban. Hat holttestet találtam ezen a szinten, mindet meggyilkolták. Majdnem maga lett a hetes sorszáma..." Torres megpróbál felülni, de mikor olyan érzése támad, mintha az izomorf megint a mellében kotorászna, gyorsan felhagy a kísérletezéssel. "Mit csinált velem...?" "Benyúlt a mellkasába, összenyomta a szívét, és sikerült perforálnia a negyedik szívkamráját." "Nagyszerű..." morogja Torres. "Stabilizáltam a szívburkot, de a belső vérzés aggaszt." "Előrejelzés?" "Rossz esélyek, ha nem jutunk vissza gyorsan a Voyager-re. ... De nem tudom elérni a transzporterünket." "Valahogyan megszakította a kommunikációs kapcsolatunkat a siklóval..." állapítja meg Torres, "Segítsen vissza a vezérlobe." "Úgy látom, zavarómezt hozott létre..." állapítja meg Torres a vezérlo egyik konzoljánál dolgozva, "Át tudom törni, de ahhoz... Fel kell nyitnunk azt a vezérlopanelt. ... A szerszámkészletem ott van a másik konzolnál..." A Doktor a jelzett irányba indul, miközben Torres tovább vizsgálódik. "B'Elanna... Nem azt mondta, hogy minden emittert kikapcsolt?" kérdezi a Doktor. "De igen. miért?" "Jobb lenne ha utánanézne..." mondja a hologram, majd lehajol, és megszemléli a hatszögletű akváriumában úszkáló Spectrumot. A következő pillanatban tompa puffanás hallatszik Torres felől, és mikor a Doktor megfordul, az izomorfot pillantja meg, ahogy egy kalapáccsal a kezében áll Torres teste fölött. "Azt mondta, segíteni fog nekem." fordul az izomorf vádlón a Doktor felé. "Az a kalapács nem segít magán..." "Hazudott nekem! Hazudott... És én még azt hittem, a társam lehet..." "Csak a javát akartuk. Valakinek meg kell javítani a programját, mert hibásan működik. Instabil." "Nem, nem, nem! Maga instabil! Maga egy hologram, aki úgy gondolkodik, mint egy organikus!" kiabálja az izomorf, majd a Doktor felé lendíti a kalapácsot. A Doktor a száját elhúzva figyel, ahogy az alkalmi fegyver átlendül a testén, majd visszakézből az izomorfhoz vágja a válláról lekapott orvosi táskát. A doboz persze akadálytalanul repül át a másik hologramon, mire a Doktor bosszankodva megjegyzi: "Ez nagyon unalmas fog válni..." Az izomorf azonban újra támad, és a kitartása meg is hozza az eredményt: egy félrecsúszott ütés eltalálja a Doktor mobil emitterét, mire a hologram körvonalai megremegnek, majd a kis szerkezet fémes koppanással hull a padlóra, hordozója eltűnése után. Az izomorf felveszi az emittert, és elégedetten megszemléli: "Végre szabad vagyok..." A helyzet azonban nem ilyen

egyértelmű, ugyanis a vérző homlokú Torres ekkorra magához tér, és a konzolokba kapaszkodva igyekszik talpra küzdeni magát. "Ah... Mindent összeken vére..." bosszankodik az izomorf, "Úgy látom, ki kell kapcsolnom." Torres megpróbálja megkerülni a hologramot, de annak nem kell betört fejjel, és belső vérzésekkel küzdenie, így gond nélkül elállja a hadnagy útját. Mikor azonban támadásba lendül, kissé elszámítja magát, mert B'Elannának sikerül elkerülnie a halálosnak szánt csapást, és bemenekül a vezérlo egy kis elkerített részébe, amit ajtóval lehet leválasztani a helyiség többi részétől. Ám a hologramnak a falak nem sokáig tudják útját állni, hamarosan átsétál rajtuk, a saját magát csapdába ejtett Torreshez. A hadnagy kétségbeesve hátrál az eszelos arckifejezéssel közeledő hologram elöl, eközben átkúszik egy ismerős vezetékcsonkon. Az izomagnetikus vezeték ugyanúgy hever a földön, hogy Torres otthagya, az újra energia alá helyezése csak egy pillanat kérdése. B'Elanna a vezeték kéken felizzó végét a hologram testébe mélyesztí, mire az izomorf a padlóhoz ragad, és egyre erősebben reszketni kezd. Alakja eltorzul, és ahogy az emitterek kiégnek a túlterheléstől, végleg eltűnik.

Torres a vezérlo padlóján ülve igyekszik életet lehelni a mobil emitterbe, Mikor úgy ítéli meg, hogy érdemes megpróbálkozni a dologgal, eltartja magától a szerkezetet, és bekapcsolja. A Doktor meglepett arcot vágva jelenik meg nem messze Torrestől, majd aggodalmasan néz körül: "Hol...?" "Kikapcsoltam." "És maga?" "Kész vagyok eltűnni innen." pakolja össze a szerszámait Torres. A Doktor erre feláll, majd talpra segíti a hadnagyot, és útnak indulnak.

"Jöjjön be..." mondja az irodájában dolgozó Chakotay a csengo hallatán. Kim lép be, egy jegyzetfüzettel a kezében: "Készen van az asztrometriai labor bővítési terve." "Máris?" veszi át Chakotay a jegyzetfüzetet, "Úgy látom, ön és Seven jó sokat túlóráztak..." "Nem szereti elhúzni a dolgokat." mondja Kim. "Ezt el is hiszem. ... Úgy látom, hozzáláthatnak a munkához." hagyja jóvá Chakotay a terveket. "Jobb volna... Talán helyesebb volna egy gépészcsoporthoz megbízni a munkával." véli Kim. "Megkapják a szükséges támogatást." "Én úgy értettem, hogy... Teljesen átvennék a munkát." "Nem akarják felügyelni a munkát? Az asztrometriai labor a maguk gyermeke." "De, szeretném... Csak ez nem a leghatékonyabb módja volna a legénység felhasználásának." próbál kibúvót keresni Kim. "Újra lehet szervezni a beosztást..." mutat rá Chakotay. "Hagyja, parancsnok, ezzel igazán nem kell fáradnia. ... Biztos vagyok benne, hogy Seven nélkül is boldogul." "Harry... Talán valami baja van vele?" "Nem, dehogy... Semmi gond." "Ha esetleg mégis így volna, szeretnék tudni róla." "Nem, nincs semmi baj, uram. A legcsekélyebb sincs. ... Ha megengedi, távoznék." "Kim zászlós..." szól Chakotay az ajtó felé induló Harry után, "Hadd halljam..." Kim nagyot sóhajtva fordul vissza. "Mi... Adódott köztünk egy félreértés." "Milyen jellegű?" "Tulajdonképpen semmi komoly. ... Csak kisebb kulturális eltérések Borgok és földiek között..." "Tényleg?" kérdezi Chakotay, majd sokat sejtető arckifejezéssel hozzáteszi: "O egy kicsit másképp mesélte." Kim ennek hallatán döbbenten mered Chakotayra, és egyik lábáról a másikra állva dadogja: "O... Beszél... Elmondta?" "Azt mondta, maga nagyon jól halad. Bizonyos területeken hatékonyak találja, és nagyon sokat tanult öntől a társadalmi kapcsolatokról. ... Van valami ötlete arra, hogy ez alatt mit értett?" "Nem, fogalmam sincs." jelenti ki Kim, megkönnyebbülten. "Maguk ketten jó csapatot alkotnak. Együtt fogják befejezni ezt a munkát." "Uram..." tiltakozna Kim, de Chakotay pillantása beléfojtja a szót, "Igen, uram." "És a jövőben lehet, hogy gyakrabban kerülnek majd össze. ... Jó szórakozást." veregeti meg Chakotay Kim vállát vidáman. Harry bizonytalan léptekkel indul a kijárat felé, Chakotay pedig kajánul vigyorogva néz utána.

"Elállítottam a belső vérzést, és rendbe hoztam a szövetkárosodást." mondja az orvosi eszközöket gyűjtögető Doktor a gyengélkedő egyik ágyán ülo Torresnek, és a mellette álló Parisnak, "A szívburka csillog-villog, mintha új volna. ... Ugyanezt azonban nem mondhatom el a gyengélkedőmről..." A Doktor bosszús arccal távozik, Paris pedig utána szól: "Bocsánat a rendetlenségért, de nem értem rá kitakarítani." Torres kérdőn Parisra pillant, és a Doktor is félig hátrafordul, útnak az irodája felé menet. "Zsúfolt napom volt." jelenti ki Paris, "Volt két csonttörésem, egy gyomorrontásom, meg egy csúnya vágott seb egy kézen." "Vagyis mindez azt jelenti, hogy túl fáradt vagy ahhoz, hogy találkozzunk a kabinomban?" kérdezi Torres. "Biztos vagyok benne, hogy a szíved bírni fogja?" kérdezi Paris. "Növekvő hormonszintet regisztrálok..." jegyzi meg ekkor a Doktor, egy orvosi trikorder

letapogatófejét irányítva Parisékra, "Ha nem higgadnak le egy kicsit, a végén még kénytelen leszek orvosi vészhelyzetet elrendelni." A hologram ezzel folytatja útját az iroda felé, Paris pedig Torreshez fordul: "Akkor ha megbocsát... Még találkoznom kell Harryvel, azt hiszem, az idegösszeomlás szélén áll." Torres kérdően néz a távozni készülő Parisra, mire az nagyot legyint: "Hosszú történet..." "Ne olyan sietve, Mr. Paris... Elobb segíteni fog megtisztítani ennek a helyiségnek minden négyzetmilliméterét. ... Az ujjlenyomatai ott vannak mindenhol, a hajszálaival van tele a padló..." Torres döbbenten mered a Doktorra, aki felé fordul: "Vicc volt. ... Ami a rendszeretemet illeti, kissé megváltozott a véleményem. Egy kis rendetlenség még nem ártott senkinek." A Doktor ezzel eldobja a kezében tartott oltópisztolyt, majd az iroda felé veszi az irányt, de közben még megjegyzi: "Egy kis organikusokra jellemző felfordulás nem volna olyan rossz. Legalább egyesek otthon éreznék magukat..." "Ennek meg mi baja?!" bámul Paris a Doktor után. "Hosszú történet..." feleli Torres, miközben a Doktort figyeli, ahogy az kényelmesen hátradol az irodai széken, lábait az asztalra téve.

73. The Raven - A fekete madár

"Az első szabály: ne féljen az agyagtól." "Én nem félek semmitől." jelenti ki Seven Janeway Da Vinci-szimulációjában. "Úgy értettem... Ne féljen attól, hogy elrontja. Egyszerűen formázza meg, ne tördjön azzal, hogy az ön előtt kialakuló alak nem egyezik meg a képzeletében létezővel." folytatja Janeway, miközben egy kis állvány körül járkal, amin egy meglehetősen kezdeti stádiumban lévő, agyagból készült fej látható. A kapitány átnyújt egy darabka agyagot Sevennek, aki tanácstalanul mered a vörösesbarna masszára. "Lásson csak hozzá... Azt hiszem, az orrán lehetne igazítani." tanácsolja Janeway. Seven a fej orrára biggyeszti a kis darab agyagot, majd kérden Janewayre pillant. "Hmm... Kezdetnek nem rossz. Folytassa csak..." Seven erre összevont szemöldökkel szemügyre veszi a fejet, és igazgat egy kicsit az orron, ám nem sikerül igazán jelentős eredményt elérnie. "Ez a tevékenység egyáltalán nem termelékeny." állapítja meg Seven kis idő múlva, "A végtermékre nincs különösebb szükség, nem tölt be jelentősebb szerepet. ... Csak az idő telik vele. Semmi több." "Ez csak nézőpont kérdése." mondja Janeway, "Nekem segít kikapcsolódni." "A kikapcsolódás alapelve számomra igen nehezen érthető. Borgként személyre szabott feladatokat kaptam, és amint végeztem velük, újabb feladatot bízta rám. ... Az a megoldás hatékony volt." "Ez is az." gyozködi Janeway Seven, "Segít egy időre elfelejteni a Voyager-en betöltött szerepemet." A kapitány közben kiigazítja az agyagfej orrát, majd nem túl elégedetten szemléli meg a művét: "Hmm... Nem merném ezt Leonardo mesternek megmutatni. ... De a munka az agyaggal, örömmel tölt el. Alkotok valamit." "De miért ebben a szimulációban? Ezen archaikus tárgyak között, ebben a rendezetlen környezetben?" néz körül Seven. "Hmm... Hogy szinte legyenek, időnként nagyon szívesen búcsút mondok a huszonegyedik századnak. És egy kis rendetlenségtől... Szárnyra kaphat a képzelet. ... Talán egy napon majd maga is megpróbálkozik ilyesmivel." "Azt javasolja, hogy készítenem kellene egy holodeck-programot?" "Érdekesen alakulhatna..." bólint Janeway, "Ez is egy módszer arra, hogy az ember megismerje önmagát. Olyan dolgokat, amelyek nem illettek bele Borg-életébe. ... Képzeloero, kreativitás, fantázia..." "Nem látom át, miért szükségesek mindezen dolgok." "Nem szükségesek, Seven. De fontos részei az életnek. ... Mert a fantázia felszabadítja a szellemet... Új ötletekre, megoldásokra inspirál, és nagyon boldoggá teheti az embert. ... Az emberiség fejlődése... Az emberi szellem nem létezhet nélküle. ... Az itt látható festményeket tanulmányoztam gyerekkoromban... Néhány modellt az itteniek közül magam is megépítettem. Da Vinci számomra mindig is az ihlet forrása volt." "Nagyon szorgalmas ember volt." állapítja meg Seven, körülnézve a zsúfolt muteremben. "Igen, valóban nagyon termékeny művész volt... És tudós is egyben. Jóval meghaladta a korát." Seven közben sétálni kezd a muteremben, majd a plafon alá felhúzott denevérszárnyú repülőszerkezetet kezdi vizsgálgatni. "Az például..." csatlakozik hozzá Janeway, "Repülőgépet készített évszázadokkal az előtt, hogy az első valódi megépítették volna. ... Seven?" A no azonban mozdulatlanul bámulja a némiképp egy madárra emlékeztető szerkezetet, tudomást sem véve Janewayról.

"Asszimilálásra kerül. Az ellenállás hasztalan." zengi a Borg kórus Seven fejében. A no egy sötét, tagolt falú folyosón igyekszik menekülni két Borg elöl, ám hirtelen elotte is felbukkan ketto. "A tulajdonságai modellként fognak szolgálni." folytatja a Borg kórus. "Annika...!" kiáltja egy férfihang, miközben egy sötét tollazatú madár repül szembe Sevennel. "Asszimilálásra kerül... Asszimilálásra kerül..."

"Seven... Mi történt?" lép Janeway a no elé, mire az megreppen, majd zavartan pillant rá: "Nem tudom..."

"Azóta összesen háromszor történt meg, különböző helyeken." mondja a gyengélkedőben járkáló Seven, "És különböző időpontokban. ... Egy sorozat összefüggéstelen kép jelenik meg az elmémben." "Segítene, ha egy kicsit pontosítana." mondja a Doktor, miközben vizsgálni kezdi az elotte megálló Seven, "Hallucináció volt?" "Nem tudom. Még soha nem hallucináltam. ... Mintha egy Borg hajón lettem volna, de... Félelmet éreztem. A képek intenzitása döbbenetesen nagy. A Borg üldöz, asszimilálni akar. Menekülök elölük, azután... Azután... Minden alkalommal egy madarat látok." "Egy madarat?" kérdezi Janeway. "Igen. Egy nagy, fekete madarat. Ami felém repül, károg, és megtámad..." "A hipocampusza izgalmi állapotban van." állapítja meg a Doktor. "És ez mit jelent?" "Miközben az

emberi fiziológiája kezd egyre jobban működni, különböző pszichológiai jelenségek léphetnek fel. Álmodok, hallucinációk, hipnagógikus képek..." "Hipnagógikus képek?" kérdezi Seven. "Emlékképvillanások. Talán valamiféle poszt-traumatikus hatásról van szó." "Elképzelhető volna..." ért egyet a Doktorral Janeway, "A Borg asszimilálta, intenzív, és hosszan tartó trauma érte." "Én nem érzem ezt traumának... A Borg nevelt fel. Én nem érzem okot fenyegetésnek. Miért félnék tőlük?" "Nem tudom." mondja a Doktor. "Vissza fognak térni ezek az... Emlékképek?" kérdezi Seven aggodalmasan. "Tovább kell figyelni a neurális letapogatásának eredményeit. ... Az emésztőrendszere mostanra már működőképesé vált... Itt volna az ideje, hogy szilárd és folyékony táplálékot kezdjen magához venni." "Az effajta táplálkozás nem hatékony." jelenti ki Seven. "És teljesen szükségtelen... Vólna, ha például hologram lenne, mint én. De az emberi szervezetnek szüksége van rá. Össze fogok állítani egy listát a követendő étrendről, majd adja oda Neelixnek a kaszinóban. ... Ugyan nem szívesen szolgáltatok ki az o szakácstudományának, de kénytelen vagyok megtenni." mondja a Doktor, ezzel az irodája felé indul. "Ez az érzés egyáltalán nem tetszik." fordul Seven Janeway felé, "Valami történik velem, és nem tudom, mi az. Mintha valami hajtana valahová..." "Chakotay hívja a kapitányt." "Mondja." "A vendégeink megérkeztek. Szükség lenne önre a tanácssteremben." "Azonnal megyek." indul Janeway a kijárat felé, majd Sevenre pillantva magyarázatképpen hozzáteszi: "A bomarok képviselői. A területükön való átrepülésről tárgyalunk, de eddig elég nehézkesen mentek a dolgok. Remélem, most egy kicsit engedékenyebbek lesznek." "Én itt maradok, megvárom a Doktor előírásait." Janeway nagyot sóhajt, majd megveregeti Seven vállát: "Segíték túlesni rajta. Minden rendben lesz." A volt Borg aggodalmas arccal néz a távozó kapitány után.

"Volt lehetőségük elbírálni a kérésünket?" kérdezi Janeway a tanácssteremben, a Voyager tisztikarával szemben ülo humanoidoktól. "Gratulálnom kell, kapitány. A tiltakozásunk ellenére a Bomar Nagytanács engedélyezte a területükön való áthaladásukat." feleli a delegáció egyik tagja. "A legénység nevében köszönöm. A nagylelkűségüknek köszönhetően az utazásunk három hónappal lesz rövidebb." mondja Janeway. "Azonban vannak bizonyos feltételek... Követendő irányelvek." folytatja a bomar férfi. "Készek vagyunk az együttműködésre." biztosítja Janeway. "Ez a legkevesebb, amit elvárunk. ... A területükön belül a hajójuk nem haladhat hármas görbületnél gyorsabban, a fegyvereiket kikapcsolva tartják. Nem végeznek szükségtelen letapogatásokat, sem egyéb jellegű vizsgálatokat. És semmiképpen nem kísérlük meg a területük behatóbb felderítését. ... Nem kommunikálhatnak nem katonai jellegű hajókkal sem." "Összeállítottuk az útvonalat, amit a hajójuknak követnie kell." teszi hozzá a másik bomar, majd a tanácssterem fali terminálja felé indul, és lehívja a szobán forgó csillagtérkép-részletet. Az azon bejelölt útvonal olyan kanyargós, hogy a követése a terület egyenes átszelésének minimum háromszorosáig tartana. "Hetekig fog tartani, ha ezt az útvonalat követjük..." méltatlankodik Paris halkan. "Hacsak nem hónapokig." ért egyet Chakotay. "Az útvonalat úgy jelöltük ki, hogy a hajójuk azon haladva elkerüli a surubban lakott területeket, és ipari övezeteket. Az ettől való eltérést nem javasoljuk." "Az útvonalon összesen tizenhét ellenőrzőpont van, ahol át fogják vizsgálni a hajójukat." teszi hozzá a másik bomar. "Gorman kancellár... Ha szabadna közbeszólnom." áll fel Janeway, "Nagyra értékeljük a repülési terv összeállításáért végzett munkájukat, de ha lehetséges volna, szeretnék tárgyalni egy olyan útvonalról, ami egy kicsit... Egyszerűbb." A bomarok nem tunnek túlzottan boldognak a javaslat hallatán.

"Nézzenek oda..." fordul az ajtó felé Neelix, mikor Seven belép a kaszinóba, "Micsoda váratlan öröm önt itt látni..." A talaxiai ezzel a no elé siet, megtörölgetve kezét kötényében. "Üdvözlöm a kaszinóban! Kívánja hogy körbevezessem?" "A szervezetem szükségét érzi szilárd táplálék feldolgozására. A Doktor összeállította a szükségleteimet, önnek kell ellátnia engem ezekkel." mondja Seven, átadva egy jegyzetfüzetet Neelixnek. "Lássuk csak, mi van itt..." tanulmányozza a listát a talaxiai, "Kétszázötven gramm glükó-protein, ötvenhárom százalékban poli-peptid, huszonhat százalékban szálas glükogének. Brr... Ez nem valami étvágygerjesztő. ... De biztosan találunk itt olyan fogást, ami mindezeket tartalmazza, ráadásul még gasztronómiai élvezetet is jelent." "Az élvezet lényegtelen." jelenti ki Seven. "Ebben ellent kell mondanom. Az étkezés sokkal több, mint a szükséges tápanyagok magunkhoz vétele." "És miért?" "Erm... Ööö... Bizonyos kielégülést jelent a megfelelően elkészített étel elfogyasztása. Meg fogja érteni, mikor kipróbálja. ... Akkor hát mit

szeretne, fottet, sültet, pároltat..." "Az elkészítés módja..." "Lényegtelen." bólogat Neelix, "De lehet hogy mégsem. Hosszú idő óta elször fog enni, azt hiszem, egyelőre kímélnünk kell a gyomrát... Párolva." Neelix ezzel hozzálát az étel elkészítéséhez, miközben tovább magyaráz a kíváncsian figyelő Sevennek: "Ezt az ételt a családom több nemzedék óta mesteri módon készíti, tulajdonképpen ínycfogatnak számít nálunk." "Maga talaxiai." állapítja meg Seven. "Bunös vagyok a felhozott vádpontban." bólint Neelix. "218-as faj." "Meglehet." von vállat Neelix. "A biológiai és technológiai sajátosságait magunkba olvasztottuk." "Ezt... Nem is tudtam." "Egy kis teherhajó, harminckilenc fős legénységgel. A Dolmyne szektorban fogtuk el. Az asszimilálás könnyen lezajlott, erős izomzatuk nagyszerű dolgozókká tette őket." "Akkor... Szerencsénk volt velünk, gondolom." mondja erre Neelix kissé bizonytalanul. Az étel hamarosan elkészül, a talaxiai egy tálcára rakja a tányért, evoeszközt pakol mellé, majd egy kis vázát felkapva a tálalópultról, az asztalok felé indul: "Kövessen, kérem." Egy kétszemélyes asztalhoz mennek, ahol Neelix gyorsan megteríti, majd helyet kínál a felvont szemöldökkel álldogáló Seven: "Parancsoljon..." "Mit parancsoljak?" "Általában ülve szoktak enni." Seven bizonytalan mozdulatokkal ereszkedik le a székre, és úgy ül rajta, egyenes derékkal, mintha minden pillanatban kész lenne felpattanni róla. "Valami... Nincs rendben?" kérdezi Neelix, észrevéve Seven zavarát. "Nem vagyok hozzászokva. A Borgok nem ülnek le." "Ah... Akkor ez a mai nap tele van első alkalmakkal." állapítja meg Neelix, majd leül Sevennel szemben, "És most, vegyen egy falatot." Seven tanácstalanul méregeti a tányér két oldalán elhelyezett kést és villát, mire Neelix a villára mutatva kísérti: "Ezzel próbálja meg..." Seven felveszi a villát, és megfelelő fogást keresve rajta forgatja egy darabig a kezében. "Vegyen fel rá egy keveset..." adja az instrukciókat Neelix, "Úgy... És most vegye a szájába... Mint egy kis felderítőhajó, amint éppen bedokkol..." Seven bekapja a villán lévő falatot, majd kérden Neelixre néz. "Húzza ki a villát... Az ajkait zárja közben össze. ... Úgy. Most rágja... Rágcsálja egy kicsit. Aztán nyelje le." Seven igyekszik követni az instrukciókat, majd miután az első falat célba ért, a szemét forgatva bámul Neelixre: "Különös érzés..." "Hozzá fog szokni." mondja Neelix vidáman, "Most még egy falatot..." Seven leküzd egy újabb falatot, majd elgondolkodva mered maga elé. "Ööö... Hozzak esetleg valami mást? Íz-semlegesítő teát?" A Borg úgy bukkan elő a semmiből, mintha a sötétségből surusódott volna fizikai valósággá. Száját hátborzongató kiáltás, vagy talán egy madár rikoltása hagyja el, miközben optikai beültetése vakító kék fénnel felragyog. Neelix valami mozgást vesz észre Seven villát tartó kezén. Döbbenet bámulja a bor alatt mocorgó dudort, ami lassan megállapodik a no kézfejen. A bor egyre erősebben felpúposodik, majd az asszimiláció első fázisaként megjelenő fém virágsziromra emlékeztető sokágú szerkezet átszakítja a borfelszínt, és kiteríti vékony fémcsápjait Seven kézfejeire. "Asszimilálásra kerülnek. Az ellenállás hasztalan." mondja Seven kifejezéstelen hangon, majd feláll, félrelöki Neelixet az asztaltól, és határozott léptekkel a kijárat felé veszi az irányt. A kaszinóban tartózkodók döbbenet néznek a no után.

"Mit szólnának ehhez az útvonalhoz?" kérdezi Chakotay, miközben megjeleníti a módosított útvonaltervet a térképen, ami sokkal egyenesebb, mint a bomarok által ajánlott, "Érinto megközelítés. A legközelebbi lakott települést is több mint három fényévre vezet el." "Elutasítjuk az útvonalat. Ez egyenesen átvinné minket az Agrab-Mott ködön." mondja Gorman, "Ami pedig kulcsfontosságú a nassortinokkal megkötött kereskedelmi egyezményünkben." "Feltérképezhetjük a ködöt, és így elkerülhetjük..." javasolná Paris, de a másik bomar a szavába vág: "Nem, nem. Talán hibásan működik a tolmácsgépünk?" "Janeway kapitányt kérem a hídra." szólal meg ekkor Tuvok hangja az interkomból, mire a kapitány sietően a kijárat felé veszi az irányt: "Ha megbocsátanak..."

"Jelentést." fordul Janeway a taktikai konzol felé. "Biztonsági riadót rendeltem el." tájékoztatja Tuvok, "Seven of Nine megtámadta Neelixet a kaszinóban, majd két másik legénységi tagot a kettes szinten." "Janeway hívja Seven of Nine-t. ... Seven, ha hall engem, válaszoljon." "Hol van most?" kérdezi Chakotay, aki Parissal együtt követte Janewayt a hídra. "Hatos szint, alfa huszonnyolcas szektor." felel Tuvok. "Vigyen egy biztonsági osztagot." mondja a parancsnok, miközben átveszi Tuvoktól a taktikai konzolt, így a vulcani a lift felé indul. "Kapitány... Mi folyik itt?" kérdezi Gorman, a jelek szerint a bomar delegáció is Janewayékkal tartott. "Bár tudnám, kancellár." rázza meg a fejét Janeway, "Chakotay, zárja le a hatos szintet."

"Asszimilálásra kerülnek. Biológiai és technológiai sajátosságait a miénk részévé tesszük. Az ellenállás hasztalan. ... Seven of Nine! ... Asszimilálásra kerülnek..." zengi a Borg kórus Seven fejében, miközben az a Voyager folyosóin siet valahová. Közben idorol idore úgy tunik neki, mintha Borgokkal találkozna, ám azok rendre átalakulnak a hajó legénységének tagjaivá. Egy Borg párból két biztonsági tiszt lesz, akik rálonek a feljűk rendületlenül közeledő Sevenre. A not nem viseli meg különösebben a kábító fokozatra állított fézer, kicsit meginog ugyan, majd visszafordul az örök felé. A következő lövés pedig már el sem éri a testét. Mikor a sárga sugár felfénylik, Seven mellkasa körül zöldes fényjelenség villan fel, ahogy a Borg szubtérpajzs elnyeli a lövés energiáját. Seven nyugodtan sétál át a két biztonsági között, akik a rend kedvéért rálonek még párszor, persze eredménytelenül.

"Biztonságiak Janeway kapitánynak: az imént láttuk Seven of Nine-t. A Borg-pajzs aktív, és adoptálódott a fézereinkhez." fut be egy jelentés a hídra, minek hallatán az eddig türelmetlenül járkáló Janeway megtorpan. "Értettem. ... Híd a teljes biztonsági személyzetnek: állítsák a fézereiket folyamatosan változó modulációra, de hagyják kábításon." üzeni Janeway. "Borg...? Borgok vannak a hajóján?" kérdezi Gorman. "A gyanúja nem helytálló, o a legénységünk tagja. Elválasztottuk a Kollektívától, többé már nem Borg." "Akkor honnan van Borg-pajzs?" "Azt én sem tudom."

Seven egyenletes tempóban halad a Voyager kiürült folyosóin. Amikor áthalad egy kereszteződésen, az ott felállított védomezo egy pillanatra felvillan, de nem tudja megállítani Sevent.

"Át tudja törni a biztonsági ereteket." mondja Chakotay a taktikai konzolnál, a mellette megálló Janewaynek, "Belépett a fegyverraktárba a hatos szinten."

Seven, kezében egy fézerkarabéllyal, belép egy liftbe, majd kiadja a parancsot: "Tíz-es szint!" Mikor a kabin elindul, a no a vezérlopanelhez fordul, és dolgozni kezd rajta.

"Beszállt egy liftbe!" jelenti Kim. "Kikapcsolni a liftek energiaellátását!" rendelkezik Janeway.

"Blokolja az utasításaimat, egy Borg kódolási algoritmussal." "Janeway Tuvoknak: Seven a tízes szint felé tart. Oda tudnak éni elotte?"

"Épp most állunk pozícióba." üzeni Tuvok, miközben a nehézfegyverzettel felszerelkezett osztaga széteszlik egy liftajtó előtt. A kabin megérkezik, Seven kilép belole, és végigméri a fogadóbizottságot.

"Adja meg magát." mondja Tuvok, "Tegye le a fegyvert." Seven nem engedelmeskedik, így Tuvok kiadja a tuzparancsot. A fézerek tüze hatástalanul enyészik el Seven pajzsán, az o lövései azonban gond nélkül terítik le a biztonságiakat, Tuvokot kivéve, akinek sikerül fedezékbe húzódnia. Seven nem veszi üldözobe, tovább folytatja útját egyelőre ismeretlen célja felé.

"Tuvok a hídnak: nem jártunk sikerrel. Két sebesültem van, Seven az A-32-es kereszteződés felé tart."

"A siklóhangár..." pillant Janeway Chakotayra. "Erotereket állítok fel... Harry, minden rendelkezésre álló energiát a tízes szintre." "Kész." bólint Kim.

Seven gyanakodva torpan meg a siklóhangár biztonsági ajtaja előtt, majd kinyújtja a kezét az ajtószárnyak felé, mire felszikkázik a biztonsági erotér. A jelek szerint ezzel már Seven sem boldogul, mert megfordul, és odalép az ajtótól nem messze levo fali terminálhoz.

"Kapcsolatba lépett a transzporter-vezérléssel..." állapítja meg Kim. "Fedélzeti sugárzást hajtott végre." teszi hozzá Chakotay, "Most már egy siklóban van, épp a hajtómuveket készíti elo."

"Blokolja a hangárkaput." szól Janeway.

Sevennek azonban ez nem jelent akadályt. A hangárt lezáró masszív ajtó külso felülete zöldes fénnel felizzik, majd egy sikló töri át a meggyengített részt. A nyílásban egy tizedmásodperccel késobb felfénylik a bekapcsolódó légzáró erotér.

"Vonósugarat!" szól Janeway. "Nem tudok ráfogni. Megváltoztatta a pajzsmodulációt." mondja Chakotay. "Kapitány, Seven a Bomar terület felé tart... Görbületi sebességre gyorsított." jelenti Kim.

"Elfedte a sikló ionnyomait, elvesztettem." teszi hozzá Paris, "Eltunt."

"Mindent megteszünk, hogy megtaláljuk, de ehhez szükségünk van a Bomar területre való berepülést lehetővé tevo engedélyre." mondja Janeway a készenléti helyiségben Chakotayval együtt rá váró bomaroknak, mikor befut a hídról. "Foglaljuk csak össze még egyszer..." mondja Gorman, "Egyszer csak megjelennek itt hívatlanul és váratlanul, a rövidebb út reményében át akarnak kelni a területünkön, aztán ránk eresztenek egy ámokfutó Borgot... És most elvárják, hogy segítsünk újra elkapni." "Bocsánatot kérek az eset miatt, de senkit sem eresztettünk magukra. Viszont csak akkor oldhatjuk meg a leggyorsabban ezt az ügyet, ha együttműködünk." "Janeway kapitány, mindazok után amit itt láttam, megkérdőjelezem az alkalmasságát." "Ne feledkezzen meg arról, hogy itt vannak, az én

hajómon." jegyzi meg Janeway fenyegetően. "Maguk pedig csak egyetlen hajó. Szemben sokkal a mieink közül." mondja erre Gorman kíséroe. "A Borgjukat majd mi elintézzük, gyorsan, és hatékonyan. Miközben mi itt beszélgetünk, már megkezdődött a követése." "Követik? Hogyan?" kérdezi Chakotay. "Minden hajót... Minden tárgyat... Sot minden egyes porszemet, ami átlépi a területünk határát, azonnal katalogizálunk, és nyomon követünk a határvédelmi rendszer segítségével." büszkélkedik Gorman társa. "A Borgot megtaláljuk, és megsemmisítjük." "Kancellár..." "Befejeztük az információcserét. A hajójuk azonnal legalább öt fényévnnyire távolodik a határtól, és nem jön ennél közelebb. Bármiféle közeledést ellenséges lépésnek minosítunk." "Parancsnok..." pillant Janeway Chakotayra, miközben visszavonul az asztala mögé, "Vezesse a vendégeinket a szállítóhídra."

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. Kiegészítés. Összeállítottam egy csoportot, amelynek feladata a raktér minden négyzetméterének átvizsgálása. Hiszen az elmúlt két hónapban gyakorlatilag ez volt a szálláshelye, és meg vagyok gyozodve róla, hogy találnunk kell itt valamit, ami fényt deríthet Seven of Nine viselkedésének okára."

"Úgy látom, ez elég rosszul érintette... Nem igaz?" kérdezi a trikorderrel a kezében Kim mellett megálló Torres a kettes raktérben. "Mire gondol?" "Ah..." sóhajt Torres. "Csak munkakapcsolatban voltunk." jelenti ki Kim. "Ezt meg hogy értsem?" "Rossz irányban tapogatózik." jelenti ki Kim. "Miért, merre tapogatózom, Harry?" kérdezi Torres halvány mosollyal. "Nah... Felejtse el." legyint a zászlós, mire Torres odébbáll, hogy megvizsgálhassa a regenerációs fülkék egyikét. A trikorder jelzéseit követve keresgélgni kezd a Borg panel rései között, majd egy masszív szerkezetet rángat elo a regenerációs kamra berendezései közül. "Nézze csak meg ezt..." mutatja oda a leletet Kimnek. Janeway ekkor érkezik a helyiségbe, és a szerkezetet tanakodva forgató Kim felé indul: "Találtak valamit?" "Egy Borg adatmodul. ... Egy sorozat naplóbejegyzést tartalmaz, Borg kódrendszerrel." "Idoközben már elég jól kiismerem magam az írásukban. Azt hiszem, le tudnám fordítani." mondja Kim. "Akkor lászson hozzá." biztatja Janeway. Kim az adataegységgel a kezében elsiet, helyette Chakotay érkezik a bejárat felol: "Úgy látszik nagy hatással voltunk a bomarokra. Az elmúlt órában megkettozték a határ menti orjárataikat." Janeway bosszúsan emeli égnek a tekintetét a jó hír hallatán, pedig Chakotay még nem is végzett: "A határvédelmi hálózat érzékenysége pedig harminchat százalékkal megnott." "Ennyit a diplomáciáról." morogja Janeway. "A Doktor elkészült a Seven legutolsó sugárzásáról szóló transzportnapló-bejegyzés elemzésével." ad át Chakotay egy jegyzetfüzetet a kapitánynak, "Úgy gondolja, ez megmagyaráz pár dolgot. ... Mindez talán elkerülhetetlen volt. Annak ellenére hogy Seven a Voyager-en maradt, a Borg alaptermészete megmaradt. Bár eltávolítottuk néhány beültetését... Lehet hogy örökre a Kollektívához lesz huséges." Chakotay és Janeway eközben elhagyják a rakteret, a kapitány a folyosón jelenti ki: "Nem. Ezt nem fogadom el." Ezután mindketten belépnek a liftbe, Janeway adja meg az útirányt: "Ötös szint. ... Kapcsolatban volt velünk, eloször érezte úgy, hogy a Kollektíván kívül más is szól hozzá. Nagyon jól haladt a legénységbe való beilleszkedése is... Hová akarhat repülni?! ... Negyven fényéves körzetben letapogattuk az urt magunk körül. Borg hajónak semmi nyoma, vagyis nem a Kollektívába való visszatérés kényszere hajtja." "Talán vissza akar menni a siklóval Borg területre." "Tízezer fényévet? Nem hinném. ... Valami másról van itt szó. Még hiányzik egy részlet a történetbol." "Rádásul a bomarok el akarják fogni. Ha megpróbálják, ellenállást fog tanúsítani." mutat rá Chakotay. "Egyel több ok arra, hogy mi találjuk meg elsoként."

"Mit talált, Doktor?" kérdezi Janeway, mikor Chakotayval együtt belépnek a gyengélkedobe. "Valami nagyon különöset." vezeti oda oket a hologram a fo diagnosztikai pulthoz, "Ez a grafikon az anyag-átalakítási adatokat mutatja Seven of Nine utolsó sugárzása alatt. ... Mint láthatják, nagy koncentrációban találhatók Borg eredetu összetevok a csontveloben, és a támasztószövetekben. A Seven of Nine sejtjeiben nyugalmi állapotban várakozó nanoszondák újra aktiválódtak. Felügyelet alá vonták a véresejtek termelését, és új beültetések kifejlodését indították el. A három héttel ezelott eltávolított Borg technológiának tizenhárom százaléka néhány óra alatt regenerálódott." "A vérkeringésében levo nanoszondák nyugalmi állapotban voltak. Mi aktiválta oket?" kérdezi Chakotay. "Nem tudom. De találtam módszert a folyamat megállítására." mondja a Doktor, miközben betölt egy

oltópisztolyt, "Ebben egy genetikai újraszervezési kód van. Ezzel sikerülhet a szondák semlegesítése." "Már csak a közelébe kell jutnunk, hogy ezt megtehessük..." mondja Janeway.

"Jelentést." fordul Janeway a taktikai konzolnál dolgozó Tuvok és Paris felé, mikor Chakotay kíséretében megérkezik a hídra. "Analizáltuk a bomar határvédelmi rendszert. Nagyon fejlett, de megvannak a sebezhető pontjai is. Meglehet, hogy át tudjuk törni, megfelelő frekvenciára kalibrált pajzsokkal." "A trükk az energiamintázatban van." veszi át a szót Paris, "A Voyager túl nagy ahhoz, hogy elrejtjük, de egy sikló, megfelelő pajzsmodulációval, alig üzemelő meghajtással, átcusszanhat anélkül, hogy bárki megneszelné." "Szép munka volt, uraim. Lássanak hozzá." bólint Janeway, majd odaadja Tuvoknak a gyengélkedőben kapott oltópisztolyt: "A Doktor genetikai újraszervezési kódja le fogja nyugtatni Sevent, legalább addig míg visszatérnek. ... Miután áthaladtak a határon, megszunik a kommunikáció a Voyager-el, magukra lesznek utalva." "Kapitány, elfordulhat, hogy Seven alkalmazkodik a szerhez." mutat rá Tuvok. "Tudom. Ha így alakul, és nem tudják észhez téríteni... Engedélyezem a megfékezését... A szükséges eszközökkel." mondja Janeway komoran. "Értettem." bólint Tuvok.

Seven mozdulatlanul mered maga elé a sikló csendjében, a fejében egymást kergető képekre koncentrálva.

"Seven of Nine. Asszimilálásra kerül." hallatszik a Borg kórus hangja, miközben két dolgozó közeledik a valamilyen hajóroncsban, egy irányítópult maradványai között menedéket kereso Seven felé.

Sevent a vezérlés hangjelzése rángatja ki víziójából, a sikló ugyanis egyenesen több tucatnyi bomar hajó felé tart. "Borg dolgozó, a tettei provokációt jelentenek a Bomar Uralmi Területre nézve. Kapcsolja ki a hajtóművét, és eressze le a pajzsait. egy kommandóosztag fog a fedélzetre lépni. ... Nem haladhat tovább! ... Nem haladhat..." A bomar vezérpilóta hangja elakad, mikor a sikló majdnem nyílegyenesen nekiszáguld, majd a felvillanó Borg pajzs hatására lepattan a hajójáról. Seven idonként megeresztve egy-egy lövést az útban levo bomar hajók felé, néha nekikoccanva egyiknek-másiknak száguld át a bomar hajók között.

"Fegyverzeti energiamintákat észlelek." jelenti Tuvok a siklóban, "Szövetségi és bomar fegyvereket. A bomar hajók legtöbbje harcképtelen, komoly károkat szenvedtek. Az életjelek stabilak." "Bemértem Seven siklóját." mondja Paris, "Két és fél millió kilométerre van tőlünk." "Elfogópályára állunk." nyugtázza a közlést Tuvok.

A futársikló hamarosan felzárkózik a Seven által ellopott távolsági hajó mögé.

"A Seven testében működő beültetések zavarják a transzportert. Nem tudom bemérni." mondja Paris.

"Modulálja át a transzporterünket úgy, hogy a pajzsán keresztül is működjön." szól Tuvok, miközben magához veszi az oltópisztolyt. "Vagyis át akar menni?" kérdezi Paris meglepetten. "Igen." "Ezt egyáltalán nem tartom jó ötletnek. Egy Borg-vulcani birkózómérkőzés... Már megbocsásson, de magának semmi esélye, ha o úgy igazán hozzáfog..." "Arra számítok, hogy a meglepetés ereje az én oldalamon lesz." Paris erre csak vállat von. "Van jobb ötlete?" "Ha jobban belegondolok, nincs." ismeri el Paris, majd a jelezni kezdő muszerpult felé fordul, "Aktiválta a fegyvereit." "Küldjön a siklója hátsó részébe." mondja Tuvok. "Kész." "Energíát."

Ami azt illeti, valóban a meglepetés dönti el Tuvok akciójának kimenetlét... Az o meglepetése, ugyanis szinte majdnem hajszálpontosan Seven elé érkezik, akinek már a megérkezés pillanatában lendül a keze, hogy kiüsse a vulcani kezében levo bármilyen tárgyat, jelen esetben az oltópisztolyt. Tuvok igyekszik szembeszállni Sevennel, és ami azt illeti, derekasan helytáll ellene. Egészen addig, míg a no egyik keze fel nem szabadul annyi időre, hogy a vulcani bénítófogást alkalmazhassa Tuvokon, aki ettől eszméletlenül omlik Seven karjaiba.

"Mi lesz már Tuvok...? Adjon valami jelet." türelmetlenkedik Paris a siklóban, de nem egészen olyan jelre várt, amit hamarosan megkap, Seven siklója ugyanis tüzet nyit rá. "Figyelem! A hajtóműrendszer meghibásodott." jelenti be a számítógép néhány találat után. "A szentségit!" mered Paris a gyorsan távolodó másik siklóra.

Tuvok magához térve a sikló vezérlésére koncentráló Sevenre pillant, majd zajtalanul felemelkedik az utastérben levo egyik hosszú ülökérol, és a pilótafülke felé kezd lopakodni. Nagyjából félúton járhat,

mikor beleütközik egy zümmögve tiltakozó erotérbe, így kénytelen meghátrálni. "Az egy ötös osztályú biztonsági erotér, hadnagy." jegyzi meg Seven, hátra sem fordulva, "A jövőben legyen óvatosabb." "Miért hagyta el a Voyager-t?" "Borg vagyok." mondja Seven válasz gyanánt. "Borg volt. De most már ember. A legénységünk tagja." Seven erre félig Tuvok felé fordul: "Egy rövid ideig ember voltam. De felismertem, hogy valójában Borg vagyok. És mindig is Borg leszek." "Mi vezette erre a felismerésre?" "Minden Borg hajó hordoz egy kódot, amit harmonikus frekvenciákon sugároz. Ez vezeti a Kollektívától eltávolodott dolgozókat." "Egy irányjeladó..." bólint Tuvok. "Igen. Egy jeladót követek. Egy Borg hajó vár rám." "A területet letapogattuk Borgok után. Egyet sem találtunk." mondja Tuvok. "Tévednek." jelenti ki Seven, "Itt vannak." A no ezzel feláll, és az erotérhez sétálva megnézi magának Tuvokot: "Vulcani. 3259-es faj. A szokásosnál vastagabb agykéreg fejlett analitikai képességgel látja el. A jellegzetességeiket a miénkhez..." "Seven?" néz Tuvok a hirtelen elnémult nore. "Nem... Nem fogom magát asszimilálni..." mondja Seven, visszanyerve némiképp emberibb hangszínét, miközben eltávolodik az erotértől és Tuvoktól, ezután újra Borggá változik: "A Kollektívába való csatlakozásom után visszatér a Voyager-hez, és jelentést teszt Janeway kapitánynak a történetekről. ... Mondjon neki köszönetet a türelméért, kedvességéért." "Különös." mondja Tuvok, "A viselkedése vonzalomról, és érzelmekről árulkodik. Emberi tulajdonságok... Nem a Borgé. ... Hallucinációi vannak? Emlékképek..." "Igen." "Általános jelenség ez akkor, ha egy jeladó hatósugarába kerül?" "Nem. ... De hallok a hangjaikat... Hívnak. Félek..." "Ez érthető. Kapcsolja ki az eroteret. Visszatérünk a Voyager-re, és kiderítjük, mi történik önnel. ... A bajtársa vagyok. Térjünk vissza a Voyager-re... Együtt." "Egyesülnöm kell a Kollektívával." mondja Seven, ezzel visszaül a pilótaülésbe.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. Kiegészítés. Megpróbáltam rekonstruálni Seven of Nine tevékenységét az utolsó napokban. De így sem értem jobban, mi történhetett."

Janeway az egyik regenerációs fülkében állva töpreng, mikor Kim kerül elő a raktér félhomályából. "Kapitány... Zavarok?" "Egyáltalán nem, Harry." "Sikerült visszafejtenem Seven naplóbejegyzéseit." "És?" lép ki Janeway a kamrából. "Semmi sem utal arra, hogy a hajó elhagyását tervezte volna. Egyetlen szokatlan bejegyzést sem találtam. A napi eseményeket rögzítette... Mennyi időt töltött regenerációval... Ilyesmi. Van néhány magántermészetű bejegyzés, a legénység viselkedéséről rögzített megfigyelések. Némelyikben én is szerepelek, a jelek szerint az én viselkedésemet... Könnyen előre jelezhetnék írja le, bármit értsen is ez alatt." "Ne vegye a szívére. Ha Seven ezt gondolja valakiről, az felér egy bókkal." jegyzi meg Janeway vidáman. Kim ezzel átadja a fordítást tartalmazó jegyzetfüzetet Janewaynek, aki tanulmányozni kezdi a bejegyzéseket. "Az utolsó néhány azért érdekesebb..." mondja Kim, "Bizarr képsorok leírása... Úgy hangzik, mintha az álmait írta volna le." "A hallucinációk..." "Lehetséges. Gyakran egy Borg hajón van, és menekül, vagy roncsok között bujkál. És mindenütt Borgok, akik ot üldözik. Elégge megrázó..." "És mi van ezzel a... Madárral?" "Néhányszor említi, ahogy feléje repül, és károg. Nem tudom, mit jelenthet..." "A tollai feketék, a szárnyfeszítávolsága úgy fél méter... A szemei sárgák." olvassa Janeway, "Eros, háromszögletű csore van. Mikor rám néz... Megdermedek. Nem tudok mozdulni... Azt hiszem, ismer engem. De felfoghatatlan, hogy lehetséges ez. Hiszen csak egy madár... Egy alacsonyabb rendű élőlény. De a pillantása rettegéssel tölt el. ... Mintha egy varjút írta volna le... Nem is, egy... Holló. Egy hollót látott!" "Ez miért ilyen fontos?" kérdezi Kim, a döbbenet a jegyzetfüzetet bámuló Janewayt. "Mert most már tudom, mit kell keresnem!" Janeway ezzel sietve a kijárat felé indul, Kim alig tud lépést tartani vele. "Chakotay, állítsák át a távolsági szenzorainkat olyan Szövetségi jeladó felderítésére, ami nem a mi siklóinkhoz tartozik." mondja Janeway, mikor megérkezik a hídra. "Kapitány...? Csinálja! ... Zászlós, fordulunk! Irány a bomar felségterület." "Igenis, kapitány."

A Seven által ellopott sikló egy szürkés-kék gázóriás egyik holdja felé tart. "A jel a hold felszínéről érkezik." fordul el Seven a sikló egyik konzoljától, "A Borg ott vár rám. Nem tudom, miért félek, hiszen ok az én népem." "Ha fél, jobb volna, ha elhagynánk ezt a helyet." mondja Tuvok. "Amint visszaülök a Kollektívába, a félelmem semmivé lesz." "Kapcsolja ki az eroteret." mondja Tuvok, mire Seven meglepetten pillant rá, "Elkísérem a felszínre. Nem kell egyedül mennie." "Akkor asszimilálják." "Nem hiszem. Úgy gondolom, egészen másról van szó." "Mit akar

ezzel mondani? Mi vár odalent?" "Nem vagyok biztos benne. De azért akarok önnel tartani, hogy erre fényt derítsek." Seven rövid gondolkodás után kikapcsolja a siklót kettéválasztó eroteret, Tuvok pedig átsétál a pilótafülkébe.

"Voyager hívja Parist." szólal meg Janeway hangja Paris siklójában, mire a hadnagy felkapja a fejét: "Itt Paris. Kapitány, örülök hogy hallom a hangját. ... Tuvok Seven of Nine-al van, eddig nem tudtam kapcsolatba lépni velük. Mióta átsugárzott a siklóra... Követtem oket egy 'M' osztályú holdig, ami egy sárga ikercsillag ötödik bolygója körül kering. Szokatlan jeleket fogok a felszínről, az adás rendszertelen, és nem tudom azonosítani." "Értettem. Több bomar hajót észlelünk, ami a jelenlegi pozíciójuk felé tart. Milyen az állapota?" kérdezi Janeway. "A görbületi hajtómu üzemképtelen, a pajzs ötven százalékon." "Próbálja meg bemérni oket. Úton vagyunk maguk felé."

Arról a helyről nézve, ahol Tuvok és Seven próbál utat törni magának, úgy tunik, mintha az egész holdat csipkés szélű hegyláncok, és sziklafennsíkok alkotnák. "A jel erősödik." mondja Tuvok, mikor megállnak egy kisebb sziklaplatón. "Itt vannak. Biztos vagyok benne." jelenti ki Seven. "Arra..." jelöli ki az új irányt Tuvok, majd előreindul. Seven azonban bizonytalanul ácsorog a plató szélén. "Ha akarja, visszatérünk a siklóra." fordul vissza a vulcani. "Nem. Meg kell tudnom." indul Seven a jelzett irányba.

Mikor a páros kiér egy nagyobb sziklaalakzat mögül, a velük szemközti sziklaoromra fennakadva egy hajóroncsot pillantanak meg. Bár a hajótest komoly károsodásokat szenvedett a leszállás során, a jellegzetes, földi technológiáról árulkodó hajtómugondolák jól felismerhetők. "Mi ez?" kérdezi Seven. "Egy Szövetségi hajó." állapítja meg Tuvok a trikorderére pillantva, "A Borg részben átalakította. Életjelek nem észlelhetők. A tritániumburkolat állapotából ítélve úgy húsz éve heverhet itt." Seven és Tuvok hamarosan már a roncsban járnak, ahová a burkolaton tátongó hasadékok egyikén jutottak be. "Ismerem ezt a hajót..." mondja Seven, ahogy a burkolat hasadékein át beszivárgó napfény által megvilágított romos folyosókon haladnak előre. Hamarosan megérkeznek a vezérlobe, ahol az egyik konzol üzemelni látszik. "Ez a jel vonzott ide." állapítja meg Seven, majd letakarítja a konzol szenzorfelületéről a szemetet, kikapcsolja a jeladót. A következő pillanatban egy emlékkép sújt le rá. A vezérlo még épségben van, ahonnan egy-egy Borg vonszol el egy férfit és egy not. "Annika.... Menekülj! ... Fuss, rejtozz el!" kiabálják a lány szülei, miközben egy hatéves forma szoke kislány próbál menedéket keresni egy muszerpult alatt.

Seven zavartan mered Tuvokra, majd botladozva indul útnak a helyiségben: "Apu...? Segíts!" A no a következő pillanatban bevetodik a központi konzol alá, és összegömbölyödve sírva fakad.

"Ne... Ne bántsatok!" kiabálja a szoke kislány a menedékében feléje nyújtózkodó Borgoknak.

"Seven... Itt vagyok." guggol le Tuvok a konzol mellett, és megfogja a reszkezo kezét, "Hallgasson rám, Seven." Seven a következő pillanatban megnyugszik, és zavartan tekint fel Tuvokra. "Jöjjön..." egyenesedik fel a vulcani, magával húzva a not. "Itt történt..." néz körül Seven elgyötört arccal,

"Minden itt kezdődött... Itt asszimiláltak." A no hirtelen a fal egy része felé fordul, odasiet, félrehajt pár lelógó kábelt, és törölgetni kezdi a falon levo táblát, A koszréteg alól egy szárnyaló madarat ábrázoló dombormu bukkan elo, a madár fölött felirat: 'The Raven' "Ez volt a hajónk... Itt éltünk. ... Nagyon sokáig éltünk itt. ... Az apám kísérleteket folytatott. Nagyon fontosak voltak, ezért kellett... Nagyon messzire elutaznunk." mondja Seven, miközben lassan bejárja a helyiséget, megállva itt-ott, többek között az ívelt központi konzolnál álló ülésnél is, aminek fejtámláját hosszan simogatja. "Itt ünnepeltük a születésnapomat... Hat gyertya állt a tortán. És még egy, hogy tovább nojek. ... Azután jöttek azok az emberek. Apu megpróbált harcolni ellenük, de túl erosek voltak. Búvóhelyet kerestem. ... Talán nem is találunk meg, mert kicsi vagyok. ... De megtaláltak. Azután apu azt mondta, le fogunk zuhanni. Azután... A nagy ember megfogott, és egyszer csak... Már nem is voltunk ezen a hajón.

Hanem valahol máshol. ... És akkor Borg lettem." pillant végül Seven a csendben álló Tuvokra.

"Érdekes." bólint az, "Ez a jeladó azóta lehet aktív, hogy a hajót asszimilálták. A Voyager pedig most belépett a hatósugarába." A roncs ekkor egy különös hang kíséretében megrázkódik. "A hajó támadás alatt áll." állapítja meg Seven, idoközben teljesen önmaga lett. A további találatok hatására az erosen megviselt hajótest kínlódva nyöszörögni kezd. "A hajó össze fog omlani. El kell hagynunk." mondja Tuvok, ezzel sietve megindulnak a vezérlo kijárata felé.

Három bomar hajó áll szinkron körpályán a hold körül, és ráeros tempóban lövöldözik a felszínt. Az sem zavarja őket különösebben, mikor a Voyager náluk legalább tízszer nagyobb alakja fenyegetően fölér sikklik.

"A bomarok továbbra sem válaszolnak a hívásra." jelenti Kim. "Tűzelésre készen állok." mondja Chakotay a taktikai konzoltól. "A fegyverzetükre célozzon." fordul felé Janeway, "Tom, mi a helyzet?" "Bemértem Tuvokot és Sevent, de nagyon erős az interferencia. Igyekszem kezdeni vele valamit, kapitány."

"Arra!" mutat új irányt Seven, mikor a Raven egyik folyosója majdhogynem az orruk előtt roppan össze. Az új iránnyal sincs nagy szerencsájuk, valamivel odébb azt a folyosót is roncsok zárják el. "Minden rendben?" kérdezi Tuvok, mikor kikeverednek egy kisebb roncszáporból. "Nem szenvedtem károsodást." nyugtatja meg Seven, "ez volt az egyetlen használható kijárat." "Talán van más út is." veszi elő Tuvok a trikorderét, majd rövid vizsgálódás után így szól: "Van egy nagyobb hasadék a hajó elülso részén. Ott kijuthatunk." Futva indulnak útnak, de hamarosan megint zsákutcába jutnak, ezért visszatérnek a kiindulási ponthoz, és nekiesnek a folyosót elzáró roncschalomnak.

"Két hajót harcképtelenné tettünk, a harmadik még mindig lövi a felszínt." jelenti Chakotay. "Hívnak minket, csak hang." mondja Kim, mire Janeway odabólint neki. "Harci cselekményt követnek el, kapitány!" "Nem hagyott nekünk más lehetőséget... Kancellár." "Az erősítésünk hamarosan megérkezik, és akkor megsemmisítjük magukat!" "Erre most nincs idom." int oda Janeway Kimnek, aki erre bontja a kapcsolatot. "Tűz a fegyvereikre!"

"A segítségére van szükségem." pillant Tuvok Sevenre, majd közös erővel kifordítanak a helyéből egy, a folyosón keresztben beékelődött gerendát. Az út ezzel gyakorlatilag szabaddá is válik, így mindketten átküzdik magukat a maradék roncsokon, és hamarosan egy személyszilipen át sikerül elhagyniuk a lassan összeroskadó roncsot. Az ajtó körül szabvány felirat hirdeti a pusztulásra ítélt hajó nevét: 'U.S.S. Raven NAR-32450' Seven és Tuvok, mikor biztonságos távolságra értek, visszafordulnak a haldokló hajó felé. Annak orr-része épp ekkor válik le a törzsről, és szegmenseire szakadva aláhull a sziklaoromról, a lent tátongó mélységbe. A következő pillanatban szállítószugár ragyog fel Tuvok és Seven körül.

"Megvannak, kapitány. Megyünk vissza a Voyager-re." jelentkezik be Paris a Voyager-nek. "Értettem. Jól csinálták." üzeni Janeway. "Egy bomar hajókból álló flotta közeledik." jelenti Kim, "Hatvannyolc hajó." "Zászlós, amint Mr. Paris siklója bedokkolt, elhagyjuk a bomar területet. Nyolcas görbület." pillant Janeway a kormányügyeletre. "Igenis, kapitány." "Úgy látszik, ezúttal nem lesz rövidebb út." fordul Janeway Chakotay felé lemondó arccal.

Janeway kíváncsian lép be a Da Vinci szimulációba, ahol Sevent pillantja meg a hatalmas muterem fakorlátos galériáján állva, amint a no a mennyezet alá felfüggesztett repüloszerkezetet csodálja. "Hát itt van... Csak azt akartam elmondani, hogy a Doktor át tudja alakítani a megfelelő beültetéseit úgy, hogy többé nem lesznek érzékenyek a Borg tájolójelekre." "Köszönöm. ... Remélem nem bánja, hogy elindítottam ezt a programot." pillant le Seven a galériáról. "Egyáltalán nem." "Gondolkodtam azon, amit mondott. Hogy ez az a hely, ahol szárnyra kap a fantáziája." "Lehet, hogy önre is ilyenhatással van?" kérdezi Janeway, miközben Seven leereszkedik a galériáról. "Nem tudom biztosan... Figyelem magamat, ahogyan helyzeteket gondolok ki... Alternatívákat veszek számításba. ... Mi lett volna akkor, ha soha nem találkozom a Borggal? És a szüleim sem. Hogyan zajlott volna az életünk? ... Ok neveltek volna fel, sokat tanultam volna tőlük, és ez alakította volna ki, mi lesz belőlem. Kivé, mivé leszek..." "Ha szeretne többet megtudni a szüleiről... Van néhány adat a Szövetségi adatbázisban." "Adat?" "A jelek szerint eléggé ismertek voltak. Arról... Hogy nem éppen hétköznapi emberek voltak, és nem általános tudományos nézeteket vallottak. ... Talán elolvashatná az adatokat, meglehet... Szárnyakat adna a fantáziájának." "Talán megteszem... Majd valamikor. ... Jó éjt, kapitány." mondja Seven, ezzel a helyiség, és egyben a holodeck kijáratára felé indul. Hamarosan felhangzik a biztonsági ajtó jellegzetes hangja, Janeway pedig hosszan néz arrafelé, amerre Seven távozott.

74. Scientific Method - A tudomány nevében

Torres boldogtalan ábrázattal kúszik előre a Voyager Jeffries-folyosóinak egyikében, majd megáll, hogy kinyisson egy szakaszajtót. Mikor a vaskos ajtószárnyak széthúzódnak, B'Elanna meglepetten bámul át a következő folyosószakaszba, ahol Seven kuporog egy felnyitott szerviznyílás mellett. A nő kérdően fordul Torres felé, aki bizonytalanul így szól: "Bocsánat... Nem tudtam, hogy mára ide osztották be." "Nem is osztották. De ez a helyiség volt szabad, így idejöttem dolgozni." "És min dolgozik?" "Át akarom alakítani az energia-elosztókat ebben a szektorban." "Miért?" "Az asztrometriai labor pótenérgiát igényelt." feleli Seven, miközben folytatja a munkát. "Értem... Tehát más helyekről vezet el energiát. Például... A gépterembo!?" kérdezi Torres vádlón. "A változtatások minimálisak, az elsődleges rendszereket nem érintik." "Kivéve például azt az esetet, ha valaki hajtómozgá-ellenőrzést próbál végezni. A csoportom reggel óta ezzel kísérletezik... Sok munkaórát vesztegettünk el emiatt!" "Nincs oka dühöngeni. Nem volt szándékomban gondot okozni." mondja erre Seven a tőle megszokott egykedvűséggel. "Mi van? A bocsánatkérés nem tartozik a Borg illemkódexbe?! ... Előbb beszélnie kell velem, mielőtt letámadja az energiarendszert! Megértett?!" "Igen." mondja Seven, majd odaengedi Torrest a nyíláshoz, "Nem vagyok hozzászokva a ranglétra szerinti munkamegosztáshoz. A Kollektívában semmire sem kellett engedélyt kérni." "Ha ennek a legénységnek a tagja akar lenni, jobb ha hozzászokik." füstölög Torres munka közben, "Az eljárások menetét nem véletlenül állapították meg így. Összehangoltan kell dolgoznunk. Ugyanazokat a szabályokat követve..." Torres ekkor hirtelen elhallgat, és odébb húzódik a nyílástól: "Egyszer nekem is ezt olvasták a fejemre... Janeway kapitány, akkor mikor még új voltam a legénységben. ... Ha én be tudtam illeszkedni a Csillagflotta életvitelébe, önnek is sikerülni fog." "Természetesen. És... Bocsánatot... Kérek a kellemetlenségért." mondja Seven, majd elindul arrafelé, amerre Torres érkezett.

"Doki..." néz be Paris a főorvosi irodába, "El kéne intéznem pár dolgot... Azonnal itt vagyok." "Ne olyan hevesen, Mr. Paris..." állítja meg a Doktor az ajtó felé kiloni készülő Tomot, "Nem várhatnak azok a dolgok a szolgálati ideje végéig?" "Igazság szerint egy... Ööö... Jelentésről van szó, amirol most jutott eszembe, hogy elfelejtettem leadni. Chakotay rám fog szállni, ha későn kapja meg." "Egész délután itt volt!" áll fel a Doktor az íróasztala mögül, és Paris elé lépve folytatja: "Csak most jutott eszébe?!" "Hát... Annyira... Elfoglaltak voltunk, hogy megfeledkeztem róla." A hologram erre összevont szemöldökkel néz végig az ürességtől kongó gyengélkedőn: "Értem... Nos, mivel szükséghelyzetről van szó, nem akarom akadályozni." "Köszönöm." hálálkodik Paris, és a következő pillanatban már nyomát sem látni a környéken. Végigsiet egy folyosón, majd nem messze a gyengélkedőtől belép egy terminálszobába, és munkához lát az egyik pultnál. A kijelzőn a Voyager szerkezeti vázlatának egy része jelenik meg hamarosan, minek láttán Paris így szól: "Számítógép, beállítani ezeket a koordinátákat egy fedélzeti sugárzáshoz. ... Nem, egy pillanat... Előbb kérem a központi replikátor-adatbankot." Paris tanulmányozza egy ideig a megjelenő adatokat, majd elégedetten elvigyorodik: "Ah... Tökéletes."

Torres meglepetten kapja fel a fejét, mikor a transzportálás jellegzetes hangja hallatszik fel a közelében a szervizfolyosóban. körülnéz, és egy virágcsokrot tartó kezét pillant meg, ahogy az lelóg a közeli szintközi átjáró felsőbb emeletéről. A kéz láttán B'Elanna nagyot sóhajt, majd a felfelé vezető nyílás alá sétál, és bosszankodva néz fel az ott heverő Parisra: "Talán ezzel akarsz kárpótolni azért, mert tegnap nem jöttél el?" "A nyakamba szakadt egy plusz szolgálat a hídon." feleli Paris, miközben leereszkedik a létrán, "Vagy talán mondtam volna azt Janeway kapitánynak, hogy: 'Sajnálom, kapitány, de randevűm van B'Elannával?'" "És jelen pillanatban mi a helyzet? Nem a gyengélkedőben kellene lenned?" kérdezi Torres odasimulva Parishoz. "Azt mondtam, még meg kell írnom egy sürgős jelentést." "Egész jó... De azt hiszem, ezzel nem sok időt nyertél." "Na és...?" kérdezi Tom, majd csókolgatni kezdi B'Elannát.

A fehér villanásból két szemmel láthatóan élő csontváz bontakozik ki, a csontokon még az azokat borító szövetek árnyképe is látható. A látvány alsó és felső részén különös írásjelek sorakoznak néhány pillanatig, majd mindezt elmosza egy újabb villanás.

Torres összerezzen, gyorsan elhúzódik Paristól, és aggodalmasan kémlel körbe az egyébként nem túl tágas helyiségben. "Mi baj van?" kérdezi Paris. "Olyan érzésem támadt, mintha valaki figyelne minket... No nézd már, attól félek, hogy rajtakapnak valamin?" kérdezi B'Elanna vidáman, inkább csak magától. "Azért valahogy izgalmas, nem?" kérdezi Tom, majd újabb hosszú csókok következnek.

"Olyan merevek az izmai, mint a ko..." zsörtölódik a Janewayt masszírozó Doktor, "Le merem fogadni, hogy nem követi a pihenésre vonatkozó előírásaimat. "Túl elfoglalt voltam." "A szokásos kifogás..." húzza el a száját a Doktor, "Alszik eleget?" "Többé-kevésbé. De inkább kevésbé." "Ühüm... És a fejfájásai rosszabbodnak?" "Nem. De javulni sem javulnak. ... Olyan, mintha forró szögeket vernének a koponyámba." "Nem lepnek meg különösebben a tünetei, kapitány. Feleletlenül dolgozik túl hosszú időszakokat, komoly stressz alatt, kapkodva eszik, keveset mozog, nem alszik eleget... A teste, hogy úgy mondjam, kegyelemért könyörög..." "Igen, ez nagyon találó..." mondja Janeway fennakadt szemmel, mivel a Doktor épp a derekán dolgozik, hangos roppanásokkal igazgatva az ízületeket, "Tényleg kell ez a gyötrelmes masszázs? Valami injekció is biztosan megtenné..." "Mindig a legegyszerűbb megoldás, mi? Pedig néha nincs jobb egy intenzív kiropraktikai kezelésnél. ... Szerencséje, hogy olyan masszoze van, aki egész nap munkára kész, és nem fárad el." "Híd hívja a kapitányt." szólal meg ekkor Chakotay hangja az interkomból. "Parancsnok, hacsak nincs vészhelyzet, a betegem jelenleg nem elérhető." mondja a doktor, mielőtt még Janeway megszólalhatna, de a kapitány nem hagyja magát: "Mondja, Chakotay. Mi történik?" "Elértük annak az energiasugárzásnak a forrását, és gondoltam, szívesen megnézné, mit találtunk." "Azonnal megyek." hagyja ott Janeway a 'kínpadot'. "Kapitány..." tiltakozna a Doktor, de Janeway leinti: "Tudom mit akar mondani, Doktor. De nem hanyagolhatom el a kötelességemet." "Igazság szerint... Csak egy megfelelőbb öltözetet akartam javasolni." jegyzi meg a hologram, mire az öltözékként csak egy maga köré tekert törölközőt viselő Janeway megtorpan a kabin kinyíló ajtajában, az égnek emeli a tekintetét, majd bosszús sóhajjal visszamenekül a kabinba.

"Ikerpulzár..." mondja Chakotay a mellette álló Janewaynek, miközben mindketten a fomonitron látható jelenséget figyelik, két vakító csillagot, amelyek szemmel is látható sugárkévéket lövellnek két-két irányba, "Olyan hatalmas a gravitációjuk, hogy tizenötmillió kilométeres körzetben mindent magukhoz vonzanak." "Ne aggódjanak, biztonságos távolságban vagyunk." jegyzi meg gyorsan Paris. "A gammasugárzás szintje magas, de ha óvatosan járunk el, felbecsülhetetlen értékű adatokat gyűjthetünk." folytatja Chakotay, majd kérden az elbambulva a homlokát masszírozó Janewayre pillant: "Kapitány, untatom?" "Ah... Bocsánat. Attól tartok, most túl fáradt vagyok ahhoz, hogy csillagászati jelenségek vizsgálatára összpontosítsak. ... Önre bíznom a munka irányítását. Hm?" Chakotay nagyot sóhajtván néz a készenléti helyiség felé távozó Janeway után, majd elszánt arccal fordul vissza a fomonitor felé.

"Beszélni akart velem, hadnagy." mondja Paris fennhangon, mikor megáll a gépházban, a keverokamrától nem messze álldogáló Torres előtt. "Ööö... Igen." bólint B'Elanna bizonytalanul, "Meg akarom növelni az impulzushajtómu hatékonyságát, de szeretnék biztos lenni abban, hogy nem veszélyeztetem közben a kormányművet." "Helyes." bólint Paris, "Ez elég ésszerűen hangzik. Segítek önnek." "Nagyszerű. A többit elmondom odafent, a munkahelyemen." pillant fel Torres a galériára. "Felolem indulhatunk." bólint Paris.

A galéria középső részén levo többfunkciós terminál tiltakozó hangokat hallat, mikor Torres nekihátrál, miközben Parissal csókolózik. B'Elanna tapogatózni kezd a konzolon hogy elhallgattassa, majd mikor sikerül, ismét Tom felé fordítja minden figyelmét, ám hirtelen megdermed: "Te nem hallottál semmit?" "Te mindig azt hiszed, hogy hallottál valamit." húzza el a száját Paris. Ezúttal azonban Torres gyanúja beigazolóódik, ugyanis egy pillanattal később Tuvok érkezik a galériára vezető létra felől, mire Paris és Torres igyekeznek ártatlan távolságra elhúzódni egymástól. "Parancsnok..." mondja Paris bizonytalanul. "Hadnagy..." biccent oda nekik Tuvok, majd egy jegyzetfüzetet nyújt át Torresnek: "Hadnagy, itt vannak a kért energiafelhasználási adatok." "Tényleg... Csak nem gondoltam hogy ilyen hamar a rendelkezésemre bocsátja... Bár ez önnél nem szokatlan... Vagyis, köszönöm hogy ilyen hamar összegyűjtötte az adatokat. Köszönöm..." mondja Torres szemmel láthatóan zavarban, majd miután Tuvok távozott, aggodalmas pillantást vet Parisra, aki nagyot sóhaj.

Tuvok alig fordul ki a gépház fobejáratán, mikor Paris utoléri: "Tuvok... Az az elobbi eléggé... Kínos volt." "Nem éreztem magam kínos helyzetben." jegyzi meg a vulcani. "Helyes. Merthogy ugye... Nem is történt semmi rossz dolog... Nem sértettünk meg semmi biztonsági rendszabályt... Vagy ilyesmit." "Nincs róla tudomásom." feleli Tuvok faarccal. "Vagyis... Semmi olyasmi nem történt, amit érdemes lenne megemlíteni... Bármilyen jelentésben..." célozgat Paris, mire Tuvok megtorpan. "Titokban illenék tartanom mindazt, ami az önnek a Torres hadnagyhoz fuzodo viszonyáról a tudomásomra jutott." "Persze arra soha nem kérném, hogy oszintétlen legyen bárkihez is..." jelenti ki gyorsan Paris. "Persze hogy nem." bólint Tuvok, majd faképnél hagyja a hadnagyot.

"Úgy gondolod, elmondja a kapitánynak?" kérdezi Torres aggodalmasan, miközben Paris mellett megáll egy liftajtó előtt. "Nem tudom." "De... Mégis hogy beszélt Tuvok? Mérges volt, vagy szórakoztatta...?" "Vulcani módra beszélt." húzza el a száját Paris, miközben belépnek a liftbe, "Ennyit tudok mondani. ... Egyes szint!" "Jobban kell vigyáznunk nyilvános helyeken." jelenti ki Torres, "Nem érkezhetünk egyszerre az eligazításra sem." "Igen, jó ötlet." ért egyet Tom, "Te menj előre, én meg majd egy perccel később érkezem." "Nem, ez így még gyanúsabb." csóválja a fejét B'Elanna. "Tudod hogy viselkedünk? Mint két bunöző! ... Pedig ezzel nem csinálunk semmi rosszat." "Ezt én sem állítottam soha. Csak... Meg kellene tartani magunknak azt, ami kettonk között van. Meg is akarjuk... Vagy nem?" "Te így akarsz?" kérdezi Tom. "Ha te így akarsz..." Paris tanácstalanul sóhajt, majd így szól: "Számítógép, liftet megállítani. ... Tisztáznunk kellene, hogy is legyen." "Hát... Szerintem nem tartozik semmire, mit érünk egymás iránt." "Szerintem sem." ért egyet Tom. "Akkor megegyeztünk. A nyilvánosság előtt óvatosabban viselkedünk, és nem mondunk senkinek semmit." "Legalábbis most még nem..." "Most még...? Ez úgy hangzik, mintha már a jövőket tervezgetnéd." jegyzi meg B'Elanna, mire Paris elvigyorodik, majd megpróbálva komoly arcot vágni, kijelenti: "Ilyen messzire soha nem mennék, nekem elhiheted." "Jobbulást, hadnagy." húzza el a száját Torres. "Mi mást vártam volna..." füstölög Paris, "Számítógép, tovább!" "Szóval, én megyek eloször, te pedig utánam." mondja B'Elanna kicsit később. "Pontosan." bólint Paris. A lift pillanatokon belül megérkezik az egyes szintre, Torres nyugtalanul kiviharzik a kabinból, Paris pedig álldogál még egy darabig, mielőtt utána indulna.

"Ez volna a terv..." mondja Chakotay, a tanácsterem fő monitorán látható ábrára mutatva, "Megkerüljük mindkét pulzárt, egy, a legszukebb pontján tizenhatal millió kilométer sugarú pályán." "Lehet hogy annyi nem lesz elég." jegyzi meg Kim, "Kiszámíthatatlan protonkitoréseket észleltünk. Egy erosebb ilyen üzemi képtelenné teheti a pajzsunkat." "Tom, akkor a biztonság kedvéért menjünk tizenkilenc millióra." néz Chakotay Parisra. "Igenis, uram." "Tuvok, a pajzsokat tartsa maximális töltöttségen, ha szükséges, kérjen segédenergiát. ... Ennél a muveletnél a biztonság a legfontosabb. Jelentsenek minden nehézséget, bármilyen jelentéktelennek tunjön is." mondja Chakotay, majd Janewayre pillant, jelezve, befejezte. "Lelépni." bólint a kapitány fáradtan, miközben a tisztikar szétszéled, Tom és B'Elanna tüntetően a két átellenben levo ajtó felé indulnak. "Torres és Paris hadnagy..." szólal meg Janeway, mielőtt kiszökhethének a teremből, "Beszélni akarok önökkel." "Nagyon köszönöm." morogja oda Paris a mellette elhaladó Tuvoknak, majd visszafordul Janeway felé. "Általában nem avatkozom bele a legénységem magánéletébe." kezdi a kapitány, "De jelen helyzetben szót kel emelnem a viselkedésük miatt." "Gondolom Tuvok..." kezdené Paris, de Janeway félbeszakítja: "Tuvok? Tole egy szót sem hallottam. ... De a kettejük 'közszerepléseim' csámcsog már a fél hajó." "Higgye el kapitány, mi nem..." védekezne Torres. "Maguk fotisztek! Ezért példaképkül kellene szolgálniuk a legénység többi tagja számára, de ez a gyerekes viselkedés megingatja a magukba vetett bizalmamat. ... Az a maguk dolga, ha szeretnék elmélyíteni a kapcsolatukat. De megparancsolom, hogy nyilvános helyen illo módon viselkedjenek! Világos?" "Igen, asszonyom." "Igen, kapitány." mondja Paris és Torres egyszerre. Janeway elégedetten bólint, majd az egyik ajtóra mutat: "Lelépni." Torres és Paris az eredeti terveknek megfelelően két irányban távozik, Janeway pedig fáradtan hajtja a kezére a fejét.

Chakotay kabinját csak a széles ablakokon át beragyogó csillagok, és az asztali terminál fénye világítja be. A parancsnok feszülten tanulmányozza egy darabig az adatokat, majd nagyot sóhajtva hátradol a fotelben. "Számítógép, egy forró kávét, feketén!" A parancsnok ezután feláll, és odasiet a

replikátorhoz, ahol akkorra meg is jelenik a kávé. Chakotay kiveszi a nyílásból, és nagyot kortyol belöle.

A fehér villanást követően mintha egy emberi test hoeloszlás-térképe, és egy tomográfus felvétel keveréke jelenne meg, amin jól kivehetők a belső szervek. A nyelocsövön kékesfehér fényjelenség vonul végig, és állapodik meg a gyomorban, amit néhány felirat megjelenése kísér. Pillanatokon belül újabb feliratok jelennek meg, majd az emberi alak nyakának több pontján fehér fény villan fel. Chakotay felnyög, a kávésbögre kifordul a kezéből, és a parancsnok összegörnyedve igyekszik talpon maradni, majd remego kezeire pillant. Mikor kicsit összeszedte magát, a mosdóba siet, és megnedvesíti az arcát, majd szemügyre veszi magát a tükörben. Mikor lepillant a mosdókagylóba, meglepetten állapítja meg, hogy az tele van rövidke szorszákkal, nagyjából annyiival, mint amiből kitelne egy egynapos borosta. Chakotay aggodalmas arccal beletúr a hajába, mire sötét hajszálai akadálytalanul mondanak búcsút fejbőrének, egy kopasz csíkot hagyva a parancsnok fején.

"Chakotay parancsnoknak elmeszesedtek a csontjai, szövetelhalás tapasztalható, megromlott a látása... És az öregkor minden egyéb jellegzetes tünete jelen van." mondja a Doktor a gyengélkedőben, miközben a legalább nyolcvan évesnek kinéző Chakotayt vizsgálja, "De mindez órák alatt fejlődött ki nála." "Van valami elképzelése?" kérdezi Chakotay, óvatosan felülve a vizsgálóasztalon. "Egy progeria nevű különleges genetikai elváltozás okoz idő előtti öregedést... Gyerekeknél. De felnőttek esetében még soha nem regisztrálták. Ezen kívül ezt a betegséget két évszázaddal ezelőtt teljesen felszámolták. ... Alaposabban megvizsgáltam a DNS-ét." A Doktor ekkor az egyik diagnosztikai pulthoz megy, ahová Janeway is követi, "Ezek a szakaszok szabályozzák az anyagcseréjét. A letapogatásaim szerint valami túlgerjesztette őket." "A prognózis?" kérdezi Janeway. "Elég nehéz bármit is mondani addig, míg meg nem találok a kiváltó okot... Nem találok fertőző anyagot." "Néhány órát egy ikerpulzár közelében töltöttünk..." mutat rá Janeway, "Ami intenzív gamma sugárzást bocsátott ki." "A pajzsunk folyamatosan üzemelt." mondja Chakotay, "Tehát nem kaphattam sugárzást." "Jelen pillanatban semmit sem zárhatunk ki. Át fogom nézni az összegyűjtött adatokat." mondja Janeway. "Emellett át kellene vizsgálnunk a kabinomat, és az irodámat is. Valamint minden helyet, ahol ma megfordultam." mondja Chakotay, miközben lekászálódik az asztalról. "Nem vagyok hajlandó szolgálatra alkalmasnak nyilvánítani." jelenti ki a Doktor. "Lehet hogy furán nézek ki, de a tudatom tiszta. Jobb szeretnék csinálni valamit, mint itt heverészni." "Nem tudom, hová fejlődhetnek a tüneteik. Jobb lenne ha a gyengélkedőben maradna megfigyelésre." mondja erre a hologram, és Janeway is helyeslően bólogat: "Igaza van, Chakotay. Tájékoztatni fogom, hogy haladunk, rendben?" "A parancsnok DNS-ének változása szubmolekuláris szinten következett be. Szeretném ezt alaposabban szemügyre venni az egyik laborban, egy elektronrezonancia-szkennelrel." "Tegyen meg mindent, amit szükségesnek ítél. Kérje B'Elanna segítségét..." mondja Janeway, miközben a halántékát masszírozva a kijárat felé indul. "Még mindig fáj a feje?" szól utána a Doktor. "Ah... Megbeszéltük, hogy ennyi munka mellett ez nem is csoda. Most inkább Chakotaynak van szüksége a teljes figyelmére." sóhajt a kapitány. "Azonnal hozzákezek a munkához." bólint a hologram, miközben Janeway kiviharzik a gyengélkedőből.

"Magára parancsolt, hogy viselkedjen illendően?" kérdezi Kim vidáman a kaszinóban mellette haladó Parist, "Azt hiszem, ez nem fog túl könnyen menni." "Remélem, azért sikerülni fog." mondja Tom, miközben megállnak az ételkiadó pult mellett. "Egy dologban azért igaza volt. Tényleg lehetnének valamivel diszkrétebbek." "Hah... Már majdnem elfelejtettem, hogy a Csillagflotta legerkölcösebb zászlósa előtt állok." jegyzi meg Paris vidáman. "Jó reggelt..." kerül elő Neelix a konyha felől, "Épp most fogtam hozzá egy adag friss rántottához. Kérnek belöle?" "Én abban reménykedtem, hogy maradt még egy kevés a tegnapi vacsorából..." mondja Kim. "Reggelire?!" mered rá Paris. "Nekem ízlett." von vállat Harry. "Biztos hogy van még egy kicsi." indul vissza a konyhába a dicsérettel ragyogó Neelix. "Szóval... Úgy néz ki, hogy a kapcsolatuk most már nem mondható igazán titoknak..." fordul Kim Paris felé. "Maga szerint bármit is titokban lehet tartani ezen a hajón?!" füstölög Tom. A konyha felől ekkor Neelix kiáltása, majd edénycsörömpölés hallatszik, mire a Paris és Harry besietnek. A talaxiai a padlón találják, teste görcsösen vonaglik. "Paris a doktornak: vészhelyzet! Neelixet viszem a gyengélkedőbe!"

Neelix aggodalmasan vizsgálja magát egy kis kézitükörben, a gyengélkedő vizsgálóasztalán ülve. Ami azt illeti, van is mit nézegetnie, ugyanis a konyhában bekövetkezett rosszulléte óta átesett néhány átalakuláson. Borén egy-két centiméter átméretű, egyenletesen eloszló sötét foltok láthatók, szemei szinte teljesen feketék, mintha kizárólag szivárványhártyából állnának. "Figyelje meg ezt, Mr. Paris..." mondja valamivel odébb a Doktor, a diagnosztikai pult adataira mutatva, "Ennek a letapogatásnak ki kell mutatnia, hogy... Hmm..." "Mi az?" kérdezi Neelix aggodalmasan. "Úgy tunik, mintha a DNS-ét valami túlgerjesztette volna, ugyanúgy mint Chakotay parancsnokét." "De Neelix egyáltalán nem látszik öregebbnek." jegyzi meg Paris. "Nem. Nála egészen más hatást idézett elő." ért egyet a hologram. "Igen. Úgy nézek ki, mint egy myliai. ... Egy faj, ami nem túl messze él a Talaxtól." "Érdekes... A talaxiaiaknak és a myliaiaknak közös őseik voltak?" kérdezi a Doktor. "Nem tudok róla." "Voltak házasságok a két faj között?" "Igen... Sot, most hogy megemlíti, a dédapám myliai volt." bólint Neelix. "Akkor a genetikai anyagának egy nyolcada tőle származik. És az került most aktiválásra." "Ehh... Kár hogy a dédapám nem nézett ki egy kicsit jobban..." bosszankodik Neelix, új külsejét nézegetve a tükörben. "Én úgy látom, az állapota jelenleg stabil." fordul vissza a Doktor Paris felé, "Öné a gyengélkedő, én folytatom a DNS analíziseket." "Ha esetleg behoznak még valakit, elvégezz egy celluláris letapogatást." javasolja Paris, "Tehetek ezen kívül még valamit?" "Igyekezzen fenntartani a jó hangulatot. További ismeretek hiányában egyelőre többet nem tehetünk."

A jelek szerint Neelix azért még sincs teljesen jól, ugyanis erosen húzza a jobb lábát, miközben kissé hunyorogva átbiceg a gyengélkedő Chakotayhoz, kezében egy pohár vízzel: "Gondoltam, szomjas lehet..." "Köszönöm." veszi át a parancsnok a poharat, de mielőtt belekortyolna a vízbe, szimatolni kezd: "Maga nem érez valami furcsát?" "Ermmm... Én... Attól tartok, én vagyok az. Úgy látszik kezdenek kialakulni a myliai verejtékmirigyeim. Sajnálom." "Azért nem olyan vészes." legyint Chakotay. "Legalábbis azt még mindig mondhatjuk, lehetett volna rosszabb is." sóhajt Neelix, miközben letelepszik Chakotay mellé a vizsgálóasztal szélére, "Elvégre megvan az otthonom itt a Voyager-en, a barátaim..." "A haja." jegyzi meg Chakotay bosszúsan. "Igaza van. De adnék egy kis haját, ha visszakaphatnám az ízelembimbóimat." "De legalább nem halad jó úton a teljes vakság felé. Látja ott azt a kijelzőt?" mutat Chakotay egy távolabb lévő terminálra, "Én csak egy színes foltot látok belőle." "Azt hiszi, én szerencsésebb vagyok?" kérdezi Neelix, miközben sziszegve fordul el a termináltól, "A Doktor szerint a pupilláim vagy hatvan százalékkal tágabbak, mint voltak. Én oda sem nagyon tudok nézni, annyira vakít a fénye." "Izületi gyulladásos a kezem... Látja, ezt a poharat is alig bírom megtartani." panaszkodik Chakotay. "A gerincem átalakulóban van. Pár nap múlva már nem fogok tudni járni." kontrázik rá Neelix. "Ebben legyőztem." büszkélkedik Chakotay, "Én már most is alig tudok járni." Ekkor kinyílik a gyengélkedő közelebbi ajtaja, és egy biztonsági tiszt egy zászlósnal kísért be, akinek ijesztő kinézete sebek éktelenkednek mindkét arcfelén. Paris azonnal megérkezik az iroda felől, és a legközelebbi ágyhoz kíséri a not. "Hadnagy, tudunk segíteni?" kérdezi Neelix. "Nem hinném. A legjobb lesz ha visszatérnek a kabinjukba, mert további betegek érkezéséről futottak be hírek. Szükséges leszünk majd..."

"Hogy áll a szkennerek?" áll meg a Doktor a laborban egy berendezésen dolgozó Torres mellett. "Mindjárt kész." "Helyes. Ez a betegség aggasztó gyorsasággal terjed." "Lehet hogy mindannyian megkapjuk?" kérdezi Torres aggodalmasan. "Jelen pillanatban minél gyorsabban válaszokat kell találnunk." "Na jó... Próbálja ki a szkennert." lép odébb Torres a szerkezet felé. "Chakotay parancsnok mintájával kezdem." lát munkához a hologram. "Milyen a felbontás?" érdeklődik Torres. "Meglehetősen jó. ... Lássuk csak... Összpontosítsunk a DNS hiperaktív részére. Tud még nagyítást adni?" "Azonnal." bólint Torres, és a szerkezet nézőkéjének közepén látható DNS-spirál hamarosan a többszörösére növekedni látszik. "Ez érdekes..." motyogja a doktor. "Mit talált?" "Mintha valami szennyeződés került volna a bázispárok egyikének szerkezetébe. De az első letapogatáskor nem lehetett felismerni. Nézzük meg jobban..." "Teljes nagyításra kapcsolok." mondja Torres. A DNS-lánc tovább növekszik, és az egyik alkotójának kissé bizonytalan határfelületű gömbjén egy fekete minta válik láthatóvá, amit a doktor homlokráncolva bámul. "Mit lát?" kérdezi Torres. "Nem is tudom..." "Hogy néz ki?" "Vessen rá egy pillantást maga is." engedi át a szkennerek nézőkéjét a Doktor B'Elannának. "Ugyan nem vagyok mikrobiológus, de... Annak szerintem semmi keresnivalója ott..." állapítja meg Torres a fekete minták láttán. "Teljesen igaza van. Ilyet még soha nem láttam. Ilyen fejlettségu szubmolekuláris

technológiának a Csillagflotta még a közelében sem jár." "Miféle jel lehet ez? Mintha... Talán valami idegen írás?" tunodik Torres. "Bár tudnám... Az legalább utalna az eredetére." húzza el a száját a hologram. "De ki juttathatta ezt Chakotay sejtjeibe, az o tudta nélkül?" kérdezi Torres, "Megpróbálok egy kombinációs analízist." A hadnagy ezzel átsiet a labor egy másik részébe, a Doktor pedig elkezd megvizsgálni a többi mintát. "Mr. Neelix DNS-ével hasonló a helyzet." állapítja meg hamarosan. "Az okozza a mutációt?" kérdezi Torres. "Egy jó tudós soha nem von le elhamarkodott következtetéseket." rázza meg a fejét a hologram, "Egyelőre fogalmazzunk úgy, ez is egy lehetséges ok." "Nehezen kapok pontos értékeket errol a mintáról..." bosszankodik Torres, "Olyan mintha... Hmm... Bármi legyen is ez, de fáziseltérésben volna hozzánk képest." "Ezért nem vettem észre az első letapogatáskor!" ismeri fel a Doktor. "Kiegyenlítem a fáziskülönbséget... Nem fogja elhinni, de egy energiamintát észlelek! Ez az íze olyan, mint egy jeladó." "És kinek jelez?" "Nem tudom. Az adása túl gyenge, hogy messzebb is fogható legyen. Állítsa át a belső szenzorokat, nulla egész egy ötös fáziseltérésre..." "Rendben." siet át a Doktor egy másik konzolhoz, de abban a pillanatban, hogy munkához látna, rövid hang hallatszik a mobil emitter felől, és a hologram alakja megremeg. "Hadnagy..." pillant a Doktor aggodalmasan Torresre, aki odasiet hozzá, hogy szemügyre vegye az emittert. "Törölődik a programja..." "Mitől?!" "Nem tudom, de visszairányítom a gyengélkedő rendszerébe." siet vissza a másik konzolhoz a hadnagynak, és munkához lát. azonban nem végez túl sokat, ugyanis néhány pillanat múlva felnyögve összegörnyed, mintha kést döftek volna a hasába, majd összeesik a konzol mellett. "B'Elanna...?!" siet oda hozzá a Doktor, majd aktiválja kommunikátorát: "A tudományos labor hívja a hidat: itt a Doktor..." Válasz nem érkezik, a hologram azonban újra szétesik egy pillanatra, így a Doktor inkább gyorsan befejezi a Torres által elkezdett áttöltési folyamatot. Az néhány pillanat alatt lezajlik, és a Doktor eltűnése után a mobil emitter halk koppanással hull Torres mellé a padlóra.

"Az elmúlt órában további három beteget hoztak be genetikai elváltozásokkal. A következmények életveszélyesek." tájékoztatja Paris Janewayt, a meglehetősen zsúfolt gyengélkedőben. "B'Elannával mi történt?" kérdezi a kapitány, miközben a mutorészlegben fekvő Torres felé indulnak, az időközben hozzájuk csatlakozott Sevennel és Kimmel. "A tüdő léghólyagjai abbahagyták az oxigén felvételét. Mutidore kapcsoltam... Majdnem meghalt." "A Doktorral mi van?" kérdezi Janeway. "A rendszernapló szerint épp vissza akart sugározni a laborból a gyengélkedőbe. Azonban a sugárzás során valami hiba csúszhatott be..." feleli Kim. A beszélgetést csendben hallgató Seven ekkor összevont szemöldökkel mered maga elé, mivel a Doktor hangja szólal meg a fejében: "Seven of Nine, itt a Doktor. Hall engem? ... Én vagyok az, a Doktor! Becsatlakoztam a kommunikációs implantjába, így csak ön hall engem. Ne szóljon errol senkinek. Valamilyen ürüggyel hagyja el a gyengélkedőt, és menjen a kettes holodeckbe. Ott várom a Da Vinci-szimulációban. Mindent elmagyarázok, ha ideért." "Seven?" pillant ekkor Janeway a nore, aki egy darabig zavartan mered rá. "A Doktor kutatásáról van szó." segíti ki Kim Sevent. "Igen... Körülnéztem a munkahelyén, de nem találtam semmi érdemlegeset. Az elektronrezonancia-szkennerek jelek szerint nem működtek. Visszamehetek... A laborba, hogy megpróbáljam megjavítani." Janeway megdörzsöli a halántékát, majd odabólint Sevennek: "Tájékoztasson a haladásról."

"Tartsa így a fejét, Carlotta..." igazítja a korhú öltözéket viselő Doktor a megfelelő helyzetbe a modelljéül szolgáló szimulált nő fejét, majd visszafordul a nem messze álló Sevenhez, és halkán így szól: "Csak arra tudok következtetni, hogy valaki azért helyezte el azokat a mikroszkopikus lapkákat a legénység DNS-ébe, hogy mutációkat idézzon elő?" "Milyen céllal?" kérdezi Seven. "Nem tudom! És nyilvánvaló, hogy nem is szabadna a kiderítésén fáradoznunk." "Miből gondolja?" "Mikor Torres hadnagy és én elértük az első jelentősebb eredményeket a kutatás során, mindketten munkaképtelenné tették. ... Felőlem tarthat örültnek, de nem hiszem, hogy ez véletlen volt." "Ha így van..." halkítja le a hangját most már Seven is, "Talán figyelik a tetteinket." "Ezért nem kockáztattam, hogy a kommunikációs rendszeren keresztül küldök üzenetet." "Elször is további adatokat kell gyűjtenünk." véli Seven. "Én is ezen a véleményen vagyok." ért egyet a Doktor, majd leereszti a kezében lévő rajztáblát, és Sevennel az oldalán elsétál a modell lerajzolásán fáradozó növendékek mellett, "B'Elanna át akarta állítani a hajó belső szenzorait egy nulla egész tízenötös fáziseltérésre. Én most megtenném ugyanezt a Borg szenzorcsomópontjaival." A Doktor ezzel felnyit egy kis dobozt egy állvány tetején, amiben a holodeck egyik vezérlőterminálja bukkan fel. "Számítógép, generáljon egy

IV-es osztályú mikroinduktort." Az állvány oldalán lógó vödör megbillen, mire a Doktor kíváncsian belekémlel, majd kiveszi belőle a kért eszközt, és munkához lát vele a Seven bal szeme fölötti beültetés-maradványon. Miután végzett a beállítással, így szól: "Nos... Most nézzen körül, és mondja el, mit lát. ... Lát valami... Szokatlant?" Seven körbefordul, de nem vesz észre semmi különösét. "Energiamintázatok... Valami, ami mondjuk jeltovábbítónak tunik..." folytatja a Doktor. "Semmi." rázza meg a fejét Seven. "Akkor egy helyiséggel megvagyunk. Már csak kétszázötvenhat van hátra. ... Végezzon szintenkénti vizsgálatot, a velem való kapcsolattartáshoz használja az epsilon kettes interkom-csatornát. Elszigeteltem a forenszertol." "Értettem." bólint Seven, ezzel a kijárat felé indul. "És legyen óvatos." szól utána a Doktor, "Odakint lehet hogy figyelni fogja valaki." Seven egy hosszú pillanatig nézi a Doktort, majd szó nélkül távozik.

A volt Borg hamarosan már a Voyager folyosóit járja kifejezéstelen arccal, látszólag a dolga után sietve. Azonban alaposan megfigyel mindent, beleértve a mellette elhaladó legénységi tagokat is. Mikor azonban egy kékbetűs egyenruhát viselő férfi fordul ki mellette egy helyiségből, Seven enyhén döbbenettel arcán torpan meg, és hosszan bámul a férfi után. Az ugyanis, míg fáziseltérés nélkül nem látszik rajta semmi, a B'Elanna által megállapított eltérés mellett figyelve, egy csillogó fémből készült, bonyolult pántot hord a feje körül, ami részben a mellkasán, a vállán, és a lapockáin támaszkodik. A szerkezetet több helyen a koponyához rögzítették a bőrön és izmokon át, az elülso részéből két vékony, ívelt fémcso fut be a férfi orrába. Az, mit sem sejtve a testéhez rögzített szerkezetről, nyugodt léptekkel halad végig a folyosón, majd befordul egy kereszteződésben. Ott ugyanebben az időben egy nem igazán meghatározható nemű humanoid bukkan fel, aki futólag megnézi magának a mellette elhaladó férfit, nem is sejtve, hogy a nem messze álló Seven látja őt. A volt Borg a lény nyomába ered, aki egy lift ajtaja felé halad, majd megáll a bejáratától néhány méterre. Seven úgy megy el mellette, mintha nem is látná, majd belép a liftbe, és kiadja az útirányt: "Ötös szint." A humanoid az utolsó pillanatban csusszan be a csukódó ajtószárnyak között, és abban a hitben kezdi nézegetni Sevent, hogy az nem láthatja őt. Az idegen egyszer csak elovesz egy hosszú, három kis átméreau négyyszög keresztmetszetű fémtüskében végződő pálcát, és a fáziseltérésnek köszönhetően akadály nélkül mélyesztí azt el Seven nyakában, aki rezzenéstelen arccal túrí a valószínűleg nem éppen jóindulatú beavatkozást. Mikor a lift megérkezik, a lény visszahúzza az eszközt, majd a nyomába szegődő Sevennel együtt kilép a liftből. A nő valamivel odébb, a kaszinó előtt lefordul az idegenről, és belép a helyiségbe. Az ajtón túl ismét megtorpan, és elkerekedett szemmel néz végig a jelenlevőkön, akiknek legalább a felén látható valamilyen fajta idegen szerkezet, az esetek nagy többségében a fejen, a vállakon, és a mellkason rögzítve. Idegenek is akadnak erre szép számmal, akik elmélyülten tanulmányozzák kísérleti alanyaikat, és a rajtuk elhelyezett hátborzongató kinézetű szerkezeteket. Seven besiet az ételkiadó pult mögé, majd elhúzódva a konyhának a kaszinóból nem látható részébe, aktiválja kommunikátorát: "Számítógép, váltás az epsilon kettes csatornára! ... Doktor, idegen lények vannak a hajón. Gyakorlatilag mindenfelé előfordulnak." "Akkor rosszabb a helyzet, mint gondoltam. Értesítenie kell a kapitányt." Seven, aki egy bögre kávé kitöltésével álcázta a konyhából kezdeményezett beszélgetést, ennek hallatán leteszi a bögrét, és a konyhából a közvetlenül a folyosóra vezető ajtón át távozik.

Janeway kissé ingerült mozdulattal csap le az asztali terminál kikapcsoló gombjára, majd a készenléti helyiség ablakaihoz siet. Ekkor megszólal a hídra vezető ajtó csengője. "Igen. Ki az?!" mordul fel a kapitány. Tuvok érkezik: "Jó reggelt, kapitány." "Még kérdéses, hogy jó lesz-e valamire." húzza el a száját Janeway, "Mi történt?" "A belső letapogatások nem szolgáltak új adatokkal a mutációkat illetően." "A Doktor?" "Továbbra is kikapcsolva. Jelenleg módot keresünk arra..." "Tájékoztasson, ha sikerül előrehaladniuk." vág Tuvok szavába Janeway. "Értettem." fordul az ajtó felé a vulcani. "És még valami... A Tomot és B'Elannát érintő ügy miatt elgondolkodtam a hajó rendtartásán. Illetve inkább az ennek figyelmen kívül hagyásán." "Kapitány?" "Olyan érzésem van, hogy egyesek túlságosan félvállról veszik az ilyesmit. Késnek a szolgálatból, a kijelölt időn kívül is a kaszinóban időznek, és több időt töltenek a holodeckekben, mint a szolgálati helyükön!" sorolja Janeway, majd Tuvok felé fordul: "Maga a biztonsági főnök! Vagy nem kap naponta jelentést mind a harminc részlegvezetőtől?" "De igen." "Akkor itt az ideje, hogy megmosson pár fejet!" "Esetleg meg is korbácsoljam őket?" kérdezi Tuvok faarccal, mire Janeway nagyot sóhajtva fordul felé: "Lehet hogy a Doktornak igaza van. Azt hiszem, tényleg ideje lenne pihennem." "Pontosan így van." ért egyet Tuvok, "Kiegyensúlyozatlannak látszik." "Jobb lenne azt mondani, kiborultam. Azóta nem voltam

ilyen nyugtalan, hogy kineveztek kapitánynak." Ekkor megint megszólal a csengo, mire Janeway összevonja a szemöldökét. "Emlékeztessen majd, hogy lejjebb akartam venni a hangerejét." A kapitány ezzel az ablakok alatti kanapé felé veszi az irányt, majd mielőtt leülne, kiszól: "Jöjjön!" "Kapitány, sürgősen beszél..." mondja a helyiségbe belépő Seven, ám mikor Tuvok mögül kilépve meglátja a kapitányt, elakad a szava. Janeway fejéből ugyanis legalább tucatnyi fáziseltöltő fémtu mered ki főleg a homloka környékén, amelyeket két idegen vizsgál elmélyülten. "Mi az?" néz Janeway kérdésen Sevenre. "Kudarcot vallottam a rezonanciaszkennerek javításával. Segítségre volna szükségem." "Kim zászlóst kellene megkérnie." "Igen, kapitány..." bólint Seven, a kísérleti nyúlak használt kapitányt bámulva. "Ez minden?!" kérdezi Janeway türelmetlenül. Seven bólint, majd bizonytalan léptekkel távozik. "Ha ennek a mutáció-krisisnek vége lesz, néhány napra visszavonulok Toscanába regenerálódni." sóhajt Janeway, "Cien közelében van egy fogadó, ami már régóta vonz..." Tuvok odasétál a kanapéhoz, és leül a kapitány mellé: "Önnel tartok majd... Egy pohár bor erejéig."

"Mennyien?" kérdezi a még mindig a holodeckben rejtőző Doktor Seven-től. "Ötvenhat idegent figyeltem meg. De lehet hogy többen is vannak." "Felismert a tevékenységükben valami mintát? Valami jelet, amiből a céljaikra lehet következtetni." "Úgy látszik, kísérleteket hajtanak végre a legénységen, és figyelemmel kísérik az eredményeket." A Doktor erre megtorpan, aggodalmasan Sevenre pillant, majd felsóhajt: "Mintha a Voyager egy hatalmas Petri-csésze lenne." "Talán engem is érint a dolog. ... A liftben megvizsgáltak egy orvosi eszközzel." "Ezt nem folytathatják tovább." jelenti ki a Doktor. "Analizáltam az energia-mintázatukat. Azt hiszem, volna lehetőség mindenki számára láthatóvá tenni őket." "Hogyan?" fordul a Doktor Seven felé. "Egy pontosan modulált fézersugárral... Talán. Miután megszűnt az álcázásuk, a legénység védekezni tud ellenük." "És ha az idegenek bosszút állnak, és halálos mutációkat idéznek elő mindenkinél? Ez túl kockázatos!" "Mit javasol?" kérdezi Seven, mire a Doktor gondterhelten így szól: "A helyzet kulcsa azokban a genetikai jelölőlapokban van. Egy neuroleptikus sokk használhatatlanná teheti őket. Csak az eljárás fölöttébb... Fájdalmas volna." "Felépülne belőle a legénység?" "Igen. Felépülne. ... A legnehezebb az egészben az, hogy mindenkit egyszerre érjen a hatása." "Módosított energia-elosztókat kell felhasználnunk." jelenti ki Seven. "Remek. Gondolom, ezt el tudja intézni..." "Helyesen gondolja." bólint Seven, "Meg kell kerülnöm néhány biztonsági rendszert, ami időbe fog kerülni." "Akkor jobb ha hozzálát."

Seven, miközben átvág a gépház központi helyiségén, itt is szép számmal lát a legénységet vizsgáló idegeneket. A volt Borg konzoltól konzolig sietve hozzájárul a biztonsági rendszerek szükséges mértékű kiiktatásához.

Azonban a jelek szerint nem eléggé elovigyázatos, ugyanis ténykedése riasztást eredményez Tuvok taktikai konzolján a hídon. "Tuvok hívja Seven of Nine-t!" "Igen?" "Miért próbál hozzáférni az EPS-elosztóhálózathoz?" "Van egy meghibásodás, annak a javításán dolgozom." "Nem lenne jobb ezt a technikai személyzetre hagyni?" kérdezi Tuvok gyanakodva. "Normál körülmények között így is tennék, de jelenleg mindannyian egyéb feladatokkal vannak elfoglalva." "Ezzel azonban megsérti az energiarendszerre vonatkozó biztonsági előírásokat. Azonnal függessze fel a munkavégzést."

"Biztosíthatom, semmi oka nyugtalankodni." mondja erre Seven, de Tuvok mégis sietve hagyja el a hidat.

Nem kell hozzá egy perc, és már a gépházban ügyködő Seven mögött áll: "Lépjön odébb attól a konzoltól." A nő befejezi az ott végzendő munkát, majd nyugodtan a vulcani felé fordul: "Mint azt már említettem, javításokat folytatok." "Nyilvánvaló, hogy félre akar vezetni engem. Miért?" Seven ekkor aggodalmas pillantást vet a közjátékra felfigyelt, és most egy közeli konzol mellett letáborozó, Tuvok számára persze láthatatlan idegenekre, majd így szól: "A jelen helyzetben nincs lehetőségem ennek megmagyarázására. Hagynia kell, hogy folytassam." "A tevékenysége energia-kitörésekhez vezethet, ami káros hatással lehet a legénységre." "Ezt én is tudom." jelenti ki Seven. A hozzá legközelebb álló idegen arcára ekkor kiül a gyanú, így Seven kénytelen cselekedni. Villámgyorsan Tuvok felé lendül, és ugyanazon mozdulattal félrelöki, illetve kirántja fegyveréből a fézert. Átállítja a fegyvert, majd a levegőbe lövi vele, ahol egy pillanattal később megjelenik a kissé meglepett idegen. Seven gyorsan megragadja, és a csak számára látható társai felé fordítja a fézert: "Ne mozduljanak. ... Ha az emberei megpróbálnak cselekvésképtelenné tenni, megölöm magát." "Hiszek magának." bólint a humanoid nő, miközben Tuvok megáll mellette, nem éppen barátságos pillantásokat vetve rá. "Mit szándékoznak

tenni?" kérdezi az idegen. "Elviszem Janeway kapitányhoz. Biztos vagyok benne, hogy lesz néhány kérdése magához." mondja Seven.

Végül azonban mégiscsak a kapitány keresi fel a fogda erotérkapuval védett cellájába dugott idegent, Seven és Tuvok kíséretében. "Próbálkozzanak tovább azoknak a jelölolapkáknak az eltávolításával. Folyamatosan tájékoztasson." pillant Janeway Sevenre, miután alaposan megnézte magának az idegent. "Értettem." "Az idegenek láthatóvá tételéhez módosítom a belső szenzorokat." mondja Tuvok, mire Janeway helyeslően bólint: "Rendben. Tartjuk a kapcsolatot." Seven és Tuvok ezután távoznak, Janeway pedig fenyegető arccal a cellához sétál, ahol az idegen nyugodtan üldögél a priccsen. "Kik maguk? És mi az ördögöt csinálnak a legénységemmel?!" "A csoportom megfigyeli őket, és kísérleteket végez rajtuk. "Kísérleteket..." bólogat Janeway, "Én inkább kínzásnak mondanám." "Megértem, hogy most dühös. Nem örülök annak a gondolatnak, hogy szenvedést kell okoznom valakiknek. De ez gyakran szükséges része a munkámnak." "Miféle munka volna az?!" "Orvosi kutatások. Tudósok vagyunk... Mint önök." "Az én nézőpontomból maguk ellenséges szándékkal érkezett beszivárgók! ... Tudni akarom, mióta vannak már a fedélzeten, és pontosan mit csinálnak velünk!" "Nem válaszolhatok erre a kérdésre. Már azzal is, hogy önnel beszélek, megsértem az előírásainkat." "Ah... Milyen kényelmes..." mondja Janeway gúnyosan, "Így aztán még csak nem is kell szembesülniük az áldozataikkal." "Kapitány, ugyan már... eltúlozza a dolgot. Olyan kíméletesen alkalmazzuk a módszereinket, amennyire az csak lehetséges." "Hát amit velem tettek az elmúlt napokban, az mindennek érződött, csak kíméletesnek nem!" sziszegi Janeway dühösen. "Kérem, értse meg... Megvan az oka a tetteinknek. Az adatok, amelyeket önöktől gyűjtünk be, fizikai és pszichikai betegségekben szenvedők millióinak hozhat gyógyulást. Hát nem ér ez meg néhány kellemetlenséget?" "Biztos vagyok benne, hogy másképp vélekedne, ha a maguk népén végeznék ezeket a visszataszító kísérleteket!" "Mint ahogy az ön nézőpontja is megváltozna, ha az ön népe volna az, ami a folyamat végén tovább, és egészségesebben élhetne." mutat rá az idegen, "Ne feledje el, hogy figyeltük önöket, kapitány. Tudom, hogy önnek a legénysége egészsége, és jóléte a legfontosabb. Még ölné is a védelmükben." "Ha szükséges, igen." bólint Janeway, sokatmondó pillantást vetve az idegenre. "Hát persze hogy megtenné... Ön gondoskodik az embereiről. Akárcsak mi. ... Lehet, hogy sokkal jobban hasonlítunk, mint azt ön hajlandó volna beismerni." mondja a lény felállva. "ez viszont súlyos tévedés." jelenti ki Janeway ridegen, majd kikapcsolja a cella erotérkapuját, és belép a cellába, "Amit maguk csinálnak, nem önvédelemből teszik. Kizsákmányolnak egy másik fajt, a saját jólétük érdekében! Az én népem már hosszú idővel ezelőtt úgy döntött, hogy ez elfogadhatatlan. Még a tudományos haladás nevében sem." "Ön egy figyelemre méltó akaraterevel rendelkező személyiség. Az elmúlt hetekben nagyon lenyugozott az önuralma. ... Egy kicsit megnöveltük a dopaminszintjét, és felerősítettünk bizonyos agresszivitást kiváltó faktorokat... Így akartuk felderíteni a képességei határait. Komoly viták voltak arról, mekkora terhelést képes még elviselni." Janeway erre nekiugrik az idegennek, felkenni a cella egyik falára, és az arcába sziszegi: "Hát már nem sokat!" Ezután elengedi a lényt, akire mintha semmi hatást nem tett volna az iménti atrocitás. "Több együttműködési készséget reméltem azután, hogy tudomást szerez a munkánk jelentőségéről." "Sajnálom, de ezek a laborpatkányok harapnak!" "Attól tartok, ez teljességgel értelmetlen. Figyelemmel kísértük az irányításunk megtörését célzó kísérleteket. Nem fognak sikerrel járni." "Alábecsülnek minket, és erre nagyon hamar rá fog jönni." jelenti ki Janeway. "Gondolja meg, mi áll jobban a legénysége érdekében. Folytatjuk a kísérleteinket, és ha nem próbálják a továbbiakban akadályozni a munkánkat, akkor igyekezni fogok, hogy alacsony legyen a halálozási arány. Bár néhány szerencsétlen eset akkor is előfordulhat majd. És emellett hajlandó leszek megosztani önökkel az eredményeinket." "Nem várhatja el tolem komolyan, hogy ebbe beleegyezzenek." "Ha nem teszi, az a kísérletek, és a kísérleti alanyok végét fogja jelenteni."

"Vagyis semmilyen módon nem lehet használhatatlanná tenni azokat a lapkákat?!" kérdezi Janeway Seventől, elégedetlenül járkálva a készenléti helyiségben. "Az EPS-elosztók segítségével neuroleptikus sokk eloldozására irányuló próbálkozásaim kudarcot vallottak. Amiért az idegenek felelősek." "Én is hasonló nehézségekbe ütköztem a belső szenzorrendszer módosítása során." teszi hozzá Tuvok, "Nyilvánvaló, hogy hozzá tudnak férni a kulcsfontosságú rendszereinkhez." "Nem lehetnek mindenütt egyszerre... Valahogy csak sikerül elonyhöz jutnunk." sóhajt Janeway. "És

lehetőleg minél gyorsabban. Egyre több beteg jelentkezik nálam, súlyosbodó tünetekkel." mondja a Doktor. "Képesek vagyunk láthatóvá tenni őket." mutat rá Seven, "Átalakított szenzorokkal védekezhetünk." "Azonban továbbra is képesek manipulálni a DNS-ünket. Egy közvetlen konfliktus ellenjavallt." mondja Tuvok. "Híd a Doktornak: orvosi vészhelyzet!" szólal meg ekkor Paris hangja a hologram kommunikátorából, mire Janeway nagyot sóhajt, majd mindannyian kisietnek a hídra. Odakint a földön hevero taktikai ügyeletes látványa fogadja őket, akinek mintha sorra robbannának fel a borfelszín közeli véredényei, hatalmas vérálfutásokkal szöve át archorét. "Hipertenziós sokk. Húsz milligramm letrazine-t!" rendelkezik a Doktor, mire Janeway keresgélni kezd az orvosi csomagban. "A vérnyomása háromhatvan per százhuszonöt." "Ez meg hogy lehet?" kérdezi Janeway, miközben beadja a szert a földön hevero nonek. "Adrenalin-terhelés. ... Nincs változás." A no teste egy pillanatra ívbe feszül, majd elemnyed. "Az artériái felrobbannak... Szívmegállás, elveszítjük!" Janeway megkezd az újraélesztést, de a Doktor csak a fejét csóválja: "Kapitány, attól tartok ez nem segít. Túl erős belső vérzései vannak." "Akkor próbáljon meg valami mást! Visszük a gyengélkedőbe!" "Megsemmisült a keringési rendszere, egy ilyen károsodás esetén nincs mit tenni. ... Agyhalott. Többet nem, tehetünk, sajnálom." néz fel a Doktor az orvosi trikorderrel. "Ennek itt és most véget vetünk!" áll fel Janeway a halott no mellől, majd elszántan a kormányospult felé indul: "Leváltom." Az ügyeletes átadja a helyét, Janeway pedig új irány programozásába kezd. "Kapitány, mi a szándéka?" kérdezi Tuvok. "Most én is kísérletezek egy kicsit. ... Vörös készség!"

A Voyager letér eddigi stabil pályájáról, és orrát az ikerpulzárok felé fordítva gyorsítani kezd. "Kapitány, az egyik idegen épp most lépett be a hídra." jelenti Seven. "Értettem." "A pulzárok kevesebb mint egymillió kilométerre vannak. Irányt kell változtatnunk, hogy a gravitációjuk ne ejtsen foglyul minket." mondja Tuvok. "Tartjuk a jelenlegi irányt." jelenti ki Janeway. "Ez a viselkedés zavarba ejtőbb, mint amire öntől valaha is számítottam volna, kapitány." csóválja a fejét a vulcani. "Valóban az." bólint Janeway. "Burkolati terhelés harminc teradyn, növekszik." jelenti Tuvok. "További energiát irányítok a szerkezeti védomezobe, de nem tudom, milyen sokáig fog kitartani." mondja Kim. "Mit akar elérni ezzel a viselkedéssel?" kérdezi a hídon láthatóvá váló fiatal idegen no. "Hogy berepülünk egy pulzár-ikerpár közé?" kérdezi Janeway gúnyosan, "Úgy fog szétszakadni a hajó, mint egy rozsdás konzervdoboz!" "Szerintem valószínűbb, hogy csak megpróbálnak ránk ijesztetni." "Felölem maradhatnak, és majd meglátják." von vállat Janeway. "Burkolati terhelés ötvenöt teradyn." jelenti Tuvok. Az idegen erre lesiet a kormányospulthoz, és megpróbálja megváltoztatni a repülési adatokat. "A pályát rögzítettem. Csak az én jogosultságommal lehet módosítani." jegyzi meg erre Janeway. "Nem viselkedik különösebben racionálisan." állapítja meg az idegen, sokat veszítve eddigi hűvös nyugalomból. "Ezt akarták elérni, nem igaz? ... Hmm? ... Megnövelték a dopaminszintemet hogy összezavarjanak. Négy napja vagyok ébren, a maguk által a koponyámba fúrt muszerek miatti fájdalomtól gyötörve. De hát ez volt a munkájuk csúcspontja, nem? Hát tudja mit? Most van alkalmuk begyűjteni az utolsó vizsgálati eredményeiket..." mondja Janeway, farkasszemet nézve a fomonitoron egyre nagybodó pulzárokkal. "A pajzsok leálltak, a szerkezeti integritás húsz százalékkal csökkent." jelenti Kim. "Adja meg a jogosultsági kódot, és azonnal változtasson irányt!" mondja az idegen, miközben a Voyager megrázkódik. "Úgy látom, még mindig nem jutott el a tudatukig, hogy többé nincs hatalmuk a hajó fölött." csóválja meg a fejét Janeway. "Most azonnal megölhetem magát, és a teljes legénységét!" fenyegetozik az idegen. "Csak rajta." bíztatja Janeway, "Nélkülünk nem tudják megakadályozni, hogy a pulzárok szétépjék a hajót. ... Mekkora esélye van annak hogy ezt túléljük? Egy a tízhez?" "Egy a húszhoz, legjobb esetben." pontosít Tuvok. "Én vállalom a kockázatot. Hát maguk?" kérdezi Janeway, mire az idegen aktiválja az övcsatjába épített szerkezetet, amitől láthatatlanná válik, de az is lehet, hogy elhagyja a hidat. "A páncélzat homérséklete elérte a kilencezer fokot." jelenti Tuvok. "A burkolat kezd elveszteni az alakját." teszi hozzá Kim. "Az idegen hajók megpróbálnak leszakadni a Voyager-rol." állapítja meg Seven.

A parancsnoki egység jobb oldalán két sötét színű, lapos hajó bontakozik ki a fáziseltérítés rejtekéből, egymástól nem messze. Hajtóműveik felfénylenek, és a hajók megpróbálnak a Voyager takarásában maradva a lehető legrövidebb úton eltunni a veszélyes környékről. Az elsoként indulónak sikerül, ám a másik kevéssel a leválás után darabokra hull, és felizzó fémcseppek formájában farvízként szóródik szét a pulzárok belső Lagrange-pontja felé száguldó Voyager mögött.

"Nem tudok a gravitációs erő fölébe kerekedni." mondja Janeway. "Próbáljunk meg minden energiát a pajzsokhoz irányítani." javasolja Kim. "Nem. Ha már mindenképpen át kell repülnünk, legalább teljes

sebességgel tegyük." rázza meg a fejét Janeway. "Kapitány...?" "Ha életben maradunk egyáltalán, a túloldalon elég lendületre kell szert tennünk, hogy elérjük a szökési sebességet. Úgyhogy mindenki kapaszkodjon! ... Remélem alábecsülte az esélyeinket, Tuvok." "Nem tettem." feleli a vulcani, "A burkolati terhelés átlépte a maximális értéket." "A burkolat felnyílt a négyes, hetes, nyolcas és tizenkettes szinten." sorolja Seven. "A légzáró eroterek még kitartanak." teszi hozzá Kim. "Elvesztettem a hajó fölötti irányítást." mondja Janeway. "Az elsodleges energiarendszer leállt." jelenti Tuvok. "Reméljük, elég lesz a sebesség." mered Janeway a rázkódó hídon a pulzárók által ontott nyers energiától teljesen kifehéredett fomonitorra.

Az ikerpulzárók felől özönló fényfolyamban egy sötét alagút jelenik meg, amiből a foltokban izzó burkolatú Voyager robban elő. Ahogy a hajó eltávolodik a pulzároktól a páncélzat vörös foltjai lassan elsötétednek.

"Ezt nem hiszem el..." csóválja a fejét Kim a csak a konzolok fénye által megvilágított hídon, "Még élünk." "Nem is tudtam, hogy vakmeronek tart engem, Tuvok." jegyzi meg Janeway. "Szerencsétlen szóválasztás volt. Nyilvánvalóan alábecsültem a helyzetet." jelenti ki a vulcani.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. CsillagIdo 51244.3. Most, hogy az idegenek távoztak, a doktornak sikerült megszabadítania a legénységet az eszközöktől, és semlegesítette a genetikai jelzólapkákat."

"Kedves, hogy szabaddá tetted az estédet." mondja a civil öltözetet viselő Torres, miközben Paris italt tölt mindkettejüknek, valamelyikük kabinjában. "Ah... Neked talán, de nem nekem. Szolgálatot cseréltem Wailt zászlóssal, ami azt jelenti, hogy holnap dupla szolgálatom lesz a hídon, utána meg a dokinál." "Azonban értékelem az áldozatot. ... És most mesélj valamit erről a borról." nézegeti Torres a poharában vöröslo italt. "Ahh... K'tariai merlot, kétezer-kétszázhuszonnyolcból. Talán hagynunk kellene lélegezni egy kicsit..." "Arra még ott lesz az egész éjszaka..." mondja Torres sokat ígérőn. "Gépház hívja Torres hadnagyot." szólal meg az interkomból egy férfihang, mire Paris bosszúsán mered maga elé, B'Elanna pedig nagyot sóhajt. "Itt Torres." "Gond van a plazmaelosztóval. Gondoltam, szeretne rá vetni egy pillantást." "Nem szeretnék. Zárják le, majd holnap reggel megnézem. Torres kilép. ... néha egész kellemes dolog fomérnöknek lenni..." mondja B'Elanna vidáman. "Akkor talán kóstolja meg a salátát... Fonök." mutat a terített asztalra Paris széles vigyorral. Ezután mindketten falatoznak egy keveset, majd B'Elanna megjegyzi: "Hmm... Ez igazán ízletes." "Köszönöm. Saját kezuleg replikáltam." büszkélkedik Paris. "Teljesen elkényeztetsz..." Ekkor megszólal a csengo, mire Paris égne emeli a tekintetét. "Ne foglalkozz vele." javasolja Torres, de a csengető nagyon kitartónak bizonyul. "Elhajtom innen..." indul az ajtó felé Paris. A folyosón Kim álldogál, "Szia... Bocs a zavarásért, Tom. Üdv, B'Elanna..." Torres megereszt egy már vicsorgásnak is beillo mosolyt Kim felé. "Harry, nem vagyok itt." mondja Paris. "Csak ezt akartam visszaadni." nyújt át Kim egy lapos tárgyat Parisnak. "Köszönöm." kapja ki a kezéből Tom, majd az ajtóvezérlo panelhez fordul, miközben Harry szimatolni kezd: "Hmm... Jó illata van! Ö..." Azonban az ajtószárnyak ekkor összezárulnak elötte, az egyre keskenyedo résen egy pillanatra még látni elképedt ábrázatát. "Elegem van!" jelenti ki Tom, "Nincs több alkalmatlankodás!" Ezzel lekapja a ruhájáról a kommunikátort, és a bejárat melletti asztalkára dobja, majd visszatér B'Elanna mellé. Torres is elrakja kommunikátorát, majd így szól: "Tudod... Gondolkodtam azon, amit a kapitány mondott." "Hmm... És úgy gondolod, talán igaza van." állapítja meg Tom, B'Elanna szemébe nézve, "Én is azt hiszem." "A viselkedésünk... Nagyon féktelen volt..." neveti el magát Torres. "Tényleg úgy gondolod, hogy azok voltunk?" kérdezi Paris. "Mik?" "Féktelenek. Vagy csak ezek az idegenek piszkálták meg a hormonjainkat, hogy lássák, mi lesz belöle?" "Igazad van, elfordulhat. És ki tudja mióta vannak a fedélzeten, lehet hogy már hónapok óta kísérleteztek velünk." "Igen... Sot, ha jobban belegondolok, néhány héttel ezelott igencsak hirtelen gondoltad meg magad. ... Mikor jöttél rá egyáltalán, hogy ilyen nagyon szeretsz?" "Csak... Volt egy olyan érzésem." mondja B'Elanna komolyan, "Tehát egy idegen lények által végzett kísérlet eredménye volna a vonzalmunk?" "Sose lehet tudni..." von vállat Paris. "Magyarázatnak ez is elmegy." bólogat B'Elanna. "Ebben az esetben... Azonnal véget kell vetnünk ennek a kapcsolatnak." jelenti ki Tom. "Szerintem is." ért egyet B'Elanna. "Még jó, hogy idoben észrevettük..." "Nagy szerencse." Azonban a jelek szerint a szakításra még várni kell, legalábbis egy hosszú csók erejéig

mindenképpen. "Nem tudom te hogy vagy vele..." mondja Tom, mikor rövid időre szétválnak ajkaik, "De én nagyon kíváncsi volnék, mi lesz ennek a kísérletnek az eredménye."

75. The Year of Hell, Part I - A pokol éve, I. rész

ELSO NAP

A város pompás keretbe foglalta a tiszta vizu, széles folyót, körülötte pedig zöldello erdoség terült el. Ragyogó napsütésben fürdött a táj, majd lassan sötét árny vetült rá.

A hatalmas szerkezet szinte tapintható gonoszságot árasztva lebegett a város fölött, polipkarokra emlékeztető nyúlványait meregetve feléje. A karokon energifolyamok fényei kúsztak végig, az elkeskenyedo végek közé foglalt soklapú kristálylencse felé. A szerkezet központi tömegének alján, a karok közötti legjobban védett helyen levo mélyedésben halványkék izzás kelt, ami néhány pillanat alatt vakító fényességgé erősödött, és átzúdulva az összetett lencsén, fény-torként döfött a város szívébe. A találathoz legközelebb álló épületek átvették a halvány liláskék sugár színét, majd örvénylo fényalakzatokká válva lassan elhalványultak. A jelenség gyorsan táguló fénygyuruként hömpölygött végig a városon, és ahol elhaladt, a környéken zöldello erdoséghez hasonló maradt utána, mintha az épületek soha nem is léteztek volna.

A folyó pedig háborítatlanul hömpölygött tovább széles medrében.

A különös írásjelekkel tarkított kijelzon végighaladó nagyjából párhuzamos vonalak egy pillanatra összekuszálódnak, hurkokat vetnek, majd új elágazások keletkeznek rajtuk, és egy, az elozotol eltéro stabil formába rendezodnek. "A temporális beavatkozás befejeződött. Minden lény és mesterséges objektum kitörlodött." jelenti a pult mellett álló humanoid férfi. "Ellenorizze a kontinuumot.

Bekövetkezett a célesemény?" kérdezi a helyiség közepén egy kényelmes székben ülo, komor arcú idosebb férfi. "Negatív. ... Negatív célesemény. Ezt nem értem, uram. Hónapokig végeztük a számításokat." "Az ido mindig türelmes hozzánk." sóhajt az idosebb férfi, "Nekünk is türelemmel kell viseltetnünk iránta. ... Egy zahl kolónia kitörlése nem volt elég a teljes helyreállításhoz. Nagyobb méretekben kell gondolkodnunk." áll fel az idosebb férfi a székből, "Vigyen minket a zahl anyabolygóhoz, és készítsenek újabb számításokat. Úgy látszik, a teljes fajt ki kell törölnünk az idoból. Minden egyes egyedet. Egytol egyig."

"A viláгур... A nagy ismeretlen. Csak most kezdjük kicsit jobban megismerni." mondja Janeway, miközben a Voyager térképszobájában a hatalmas, ívelt monitoron lassan láthatóvá válik a Tejút teljes egésze, "Harry..." A képen megjelenik a kvadráns- illetve szektorbeosztás, és egyéb kiegészítő jelzések, majd Chakotay és Janeway a monitor elé lépnek. "Mielott még lettek volna földgömbök vagy térképek... Radarokról és szubtéri szenzorokról nem is beszélve..." kezdi Chakotay, "A tengerészek a csillagok alapján navigáltak. Mi most visszatérünk ehhez az értékes, és megbízható módszerhez. Csak egy kis módosítással." "Kim zászlós, és Seven of Nine..." néz Janeway a térkép-rendszer vezérlopultja mögött állókra, "Egyesítették a Csillagflotta és a Borg navigációs módszereket, és így alkották meg ezt az új technikát. ... Azt hiszem, a teljes legénység nevében beszélhetek, mikor azt mondom: köszönjük." A jelenlevok erre tapsban törnek ki, Janeway pedig kicsit később elcsendesíti oket: "Elég lesz már... És most... Hogy az ördögben mukodik ez az izé?" Seven türelmesen megvárja, míg elhal a Janeway kérdését követo nevetés, majd belekezd a magyarázatba: "Az asztrometriai szenzoraink folyamatosan mérik hárommilliárd csillag sugárzását, és ebbol a rendszer kiszámítja a galaxis középpontjához képesti helyzetünket." "Ez a helymeghatározó rendszer tízszer olyan pontos, mint amit elotte használtunk." mondja Kim, "Seven, legyen öné a megtiszteltetés..." A volt Borg dolgozik egy kicsit a vezérlokonzolon, mire egy halványvörös vonal indul meg a galaxis ábráján, elkigyózik a galaxis központi része mellett, majd megállapodik egy, a kiindulási helyével nagyjából átellenes pontban. "Egy új hazavezeto pályát dolgoztunk ki." mondja Kim. "Számításaim szerint ez az útvonal öt évvel rövidíti meg a hazavezeto útjukat." teszi hozzá Seven. "A mi utunkat." pontosít Neelix, majd a no mellé lépve átkarolja a vállát: "Szép munka volt, Seven." A volt Borg erre kissé bizonytalan pillantást vet a talaxiaira. "Az a terület, ahol a jelek szerint át fogunk haladni, úgy néz ki, mintha sok 'M' osztályú bolygó lenne ott..." állapítja meg Torres. "Így van." bólint Seven, miközben kinagyítja a kérdéses területet, "A nulla nulla ötös rácspont, az elsodleges faj a Zahl." "Mit tudunk errol a fajról?"

kérdezi Tuvok. "Technikailag magasan fejlett, de kerüli az összetuzéseket. Az ellenállási tényezőjük viszonylag alacsony." mondja Seven. "Köszönöm hogy megjelentek itt." néz Chakotay a többiekre, "Sok munka áll még előttünk, ezért..." "Én szeretnék néhány szót szólni, ha lehetséges." jegyzi meg a Doktor, "Írtam egy rövid beszédet erre az alkalomra." A többiek aggodalmas arccal fordulnak a hologram felé, aki belekezd: "Mikor eloször aktiválásra kerültem, CsillagIdo 48315-kor, és szemtől szemben találtam magam a Delta Kvadránsban, úgy gondoltam, egy hétig nem húzzuk itt. Nem hogy három évig. ... Folyamatosak voltak az összetuzések, mindenki egymás torkának esett..." A jelenlevők erre kissé zavartan néznek egykori ellenlábasaikra, miközben a Doktor folytatja: "De ahogy telt az idő, örömmel láttam, hogy a legénység megtanult együtt dolgozni. Munkatársakként... Barátokként." "Hurrá nekünk!" néz körül Paris vidáman, és a többiek is mozgolódni kezdenek, remélve hogy indulhatnak, ám a Doktor még nem fejezte be: "Ki hitte volna, hogy ez az összeférhetetlennek tuno társaság egy családdá női ki magát. Csillagflotta, Maquis, klingon, talaxiai, hologram, Borg... És persze Mr. Paris..." Tom erre meglepetten kapja fel a fejét, majd kérden a Doktorra mered, miközben a folytatja a beszédet: "Voltak nehézségeink, úgy is mondhatnánk... Együtt voltunk jóban, rosszban. ... Szeretnék erről az én kissé sajátos nézőpontomból beszélni. Jóra gondolok például akkor, mikor..." "Híd hívja a kapitányt." szólal meg az ügyeletes hangja az interkomból. "Itt Janeway." "Befutó hívás, egy hajó a bal oldalon." A tisztikar ennek hallatán olyan sebességu távozást produkál, mintha azt jelentették volna be, hogy maga a Föld futott be az Alfa Kvadránsból. "Máris ott vagyunk." üzeni Chakotay a rend kedvéért. "Talán... Később újra összegyulhetnénk..." néz a távozók után a Doktor reménykedve. Épp mikor a tisztikar megérkezik a hídra, a Voyager gyengén megrázkódik, a fomonitoron is látható hajó lövésétől. "Lonek ránk." jelenti a rend kedvéért az ügyeletes taktikai tiszt, miközben átadja a konzolt Tuvoknak. "Kis hajó, tizenöt fos legénység. Alacsony görbületi kapacitás, korlátozott fegyverzet. Nem jelentenek veszélyt." állapítja meg Tuvok. A hajó eközben tovább próbálkozik a Voyager pajzsaival, az újabb rázkódásra Janeway elhózza a száját, majd a híd közepére sétál: "Kérek egy csatornát. ... Szép jó napot, uram. Talán magunkra haragítottuk önt valamivel?" kérdezi Janeway a fomonitoron megjelenő, erosen kopaszodó, sötétbarna öltözetet viselő humanoidtól. "Azonnal visszafordulnak! Ez a terület tiltott a maguk számára, nincs keresni valójuk a Krenim Zónában." "Én abban a hitben voltam, hogy Zahl területre készülünk belépni." jegyzi meg Janeway. "A zahloknak nincs joga ehhez a területhez, csak elvették, ami a miénk volt! ... Forduljanak vissza, vagy megsemmisítjük magukat!" Janeway erre meglepett pillantást vet Tuvokra, majd így szól: "Már megbocsásson... De ha nem rejtegetnek valahol a hajójukon néhány számmal nagyobb torpedókat is, akkor aligha fogok visszafordulni. ... Azonban szívesen megtanácskoznám önnel az eloállt helyzetet." "Nincs tárgyalás, nincs kompromisszum!" jelenti ki a krenim, majd bontja a kapcsolatot. "Visszavonulnak." állapítja meg Tuvok. "A nyelvük élesebb, mint a fogaik." jegyzi meg Chakotay vidáman. "Nagyon elszántsak tunk." mutat rá Janeway, "Sárga készültség, tartjuk az irányt. Talán a zahlaktól kapunk néhány választ."

NEGYEDIK NAP

A Voyager két, nála valamivel nagyobb hajó mellett lebeg az urben, szemmel láthatóan nem harcra készülnek.

"Amíg Zahl területen haladnak át, barátok között lesznek." mondja az elegáns öltözetet viselő zahl férfi a Voyager tanácsstermében, "Bocsánatukat kérem a krenimek okozta közjáték miatt." "Nem volt igazán kritikus a helyzet." legyint Janeway, "De kíváncsi volnék... A krenimek azt állították, ez a terület az övék." "A krenimek sok évig uralkodtak ezen terület fölött. ... A harci potenciáljuk főleg temporális fegyvereken alapszik, ezért hosszú évekig ok voltak hatalmon. De úgy egy nemzedék óta sikerrel tudunk küzdeni ellenük, és sikerült visszazerezniük az általuk megszállt bolygóinkat. Azóta a katonai erejüket gyakorlatilag felszámoltuk, de kisebb hajóik még mindig felbukkannak itt-ott, és mindenféle követeléseket jelentenek be. Ne zavartassák magukat toluk. ... És most... Meséljenek egy kicsit a Voyager-ról. Egyetlen hajó, amit a fél galaxis választ el az otthonától... Milyen izgalmasan hangzik..." mondja a zahl lelkesen. "Híd hívja a kapitányt: bocsánat a zavarásért, de a krenim hajó megint elokerült. Azt követelik, hogy beszélhessenek önnel." Janeway nagyot sóhajt, majd bocsánatkéro pillantást vetve a vendégre, a hídra vezető ajtó felé indul. A zahl is követi oket.

"Örülök hogy újra látom..." mondja Janeway, mikor megpillantja a fomonitoron a már ismeros arcot. "Semmibe vették a figyelmeztetésünket, és most az ellenségünkkel szövetkeznek?!" "Hagyják el a területet, vagy elkobozom a hajójukat, magukat meg egy teherkonténerben küldetem haza!" csattan fel a Janeway mögött megálló zahl. "Uraim... Ha kérhetem... Higgyc el, nem maguk ellen szövetkezünk itt titokban." mondja Janeway a krenimnek. "Kapitány, tértorzulás közeledik." jelenti Kim, "Bármilyen legyen is, hatalmas, az átmérete öte fényév, és terjed." "Keresem a forrást..." mondja Tuvok, "Megvan. Egy hajó, a Zahl anyabolygó közelében." "Micsoda?!" fordul arrafelé a zahl. "A jelenség koncentrált temporális energiából áll, egyfajta térido-lökéshullám." folytatja Tuvok. "Tom?" fordul Janeway Paris felé. "Destabilizálja a görbületi mezőt. A hajtómu üzemképtelenné vált!" "Pajzsokat teljes töltésre, elsődleges rendszereket biztosítani! mindenki készüljön fel ütközésre."

A liláskék fal megállíthatatlanul nyomul a Voyager és a két zahl hajó felé. Eloszor a zahl egységeket éri el, amelyek a fal érintésétől felfénylenek, majd semmivé foszlanak. A lökéshullám ezután a krenim hajót érint meg, aminek körvonalai bizonytalanra válnak, és ahogy a hullám áthalad rajta, a hajó megno, és már nem egy jelentéktelen méretű hajócska, hanem egy tekintélyt parancsoló hadihajó. A hullám végül a Voyager-t is eléri, és átszáguld rajta.

A lökéshullám magában a hajóban is felbukkan, a hajóihoz hasonló módon elmosza a hídon tartózkodó zahl férfit, és ahol elhalad, jelentős változásokat hagy maga után. Az elöbbee még teljes épségben levő híd most romokban hever, a konzolok fele kiégve, vakon mered a semmibe, Janewaytól nem messze egy egyenruhás test hever mozdulatlanul a padlón, a világítás hunyorog, és ritkás füst gomolyog a helyiségben. "Meghalt." mondja a földön fekvő not megvizsgáló Chakotay. "Pajzsok tizenhét százalékon, a krenimek újra tüzelnek." jelenti Tuvok. A hajó megrázkódik a találatától, majd újra a vulcani szóval meg: "Hívják minket." "Itt volt az ideje." morogja Janeway, "Képernyőre. ... Miért támadnak ránk, nem provokáltuk magukat." "A pusztában jelenlétük is elég provokációt jelent." mondja a képernyőn megjelenő krenim, ugyanaz, aki alig egy perccel ezelőtt még egy jelentéktelen méretű hajócska hídjáról fenyegetőzött. "Megpróbáltunk kapcsolatba lépni a hajójukkal, de az egyetlen válasz amit kaptunk, az a fegyvereik tüze volt." mutat rá Janeway. "Azonosítsa magát." "Kathryn Janeway kapitány, a Voyager nevére szövetségi ha..." "Miért sértették meg a területünket?" "Csak megpróbáltunk hazajutni. Ha lennének olyan kedvesek, és lehetővé tennék, hogy..." "Nem. Megadják magukat a Krenim Birodalomnak! Jobb szeretném azelőtt elkobozni a hajójukat, hogy komolyabb károkat kellene okoznunk benne. Adják meg magukat most rögtön, ebben az esetben eltekintünk a legénység kivégzésétől." "Sajnos nem tudom valami jól a fenyegetőzést." mondja Janeway ridegen. "Akkor készüljenek a támadásra." mondja a krenim, majd bontja a kapcsolatot. "Figyelem, mindenki! A harcálláspontokhoz!" szól Janeway, "Úgy látszik, pokoli hetünk lesz." "Aktiválják a fegyvereiket, három másodperc a találatig." jelenti Tuvok. "Kitéromanover!" a Voyager azonban nem tudja elkerülni a találatot, erósen megvonaglik. "Közvetlen találat a másodlagos burkolaton." jelenti Kim. "Nem értem, hogy tudnak áthatolni ezek a torpedók a pajzsunkon." csóválja a fejét Chakotay. A krenim hajó orr-részeiben elhelyezkedő vetocsoból egy fehér-lila energiacsomó száguld elő, és akadálytalan repülés után csapódik be a Voyager parancsnoki tányérjának bal oldalába, valamivel a híd alatt.

"A fegyvereik kronoton-alapúak." állapítja meg Tuvok, "Időeltérített állapotban vannak, ezért képesek áthatolni a pajzsunkon." "Akkor ne haljunk itt hosi halált, hanem tunés. Hatos görbület." szól Janeway. "Hatos görbület." visszhangozza Paris, miközben felgyorsítja a hajót, "Nem követnek minket."

"Helyzetjelentést." szól Janeway. "Tizenöt sebesült, az elsődleges energiarendszer üzemképtelen. A hetes és nyolcas szinten elvesztettük a környezetszabályozást, a számítógép leállt." "Mr. Kim, vannak szenzoraink?" kérdezi Janeway. "Csak a rövidtávúak." "Parancsnok..." áll fel Janeway a székéből, "Huszonnégy órás taktikai készenlét. Tuvok, kérek minden adatot ezekről a kronoton-torpedókról. Próbálják meg módosítani a pajzsokat. ... Ha a krenimek újra támadnak... Készen akarok állni rá."

Az idősebb férfi, nyilvánvalóan egy krenim, elgondolkodva áll a hatalmas, polipszerű hajó egyik csendes helyiségében. Mikor három rövid hangjelzés szólal meg, felemelve a fejét, így szól: "Jöjjen be." "Uram..." lép be a fiatalabb krenim, "Igaza volt. A Zahl anyabolygó volt a fókusz. A kitörése teljes temporális helyreállást idézett elő." "Teljes... Helyreállást?" "Igen, uram." "Ha parancsba adnám, hogy számolja meg az összes csillagot, elkészülne a feladattal valaha is?" "Uram...?" "Az akciónk kielégítőnek tunik... Valamennyire még eredményesnek is. De teljes soha nem lehet. Válassza meg

kissé körültekintebben a szavait." "Bocsánatát kérem." "Mi a pontos eredmény?" "A Krenim Birodalom visszanyerte régi hatalmát. A területünk jelenleg nyolcszáznegyvenkilenc lakott világból áll, ötezer parszakra terjed ki." "Ellen-változások?" "Elhanyagolható mértékűek. Sem túleroben levo ellenséges erők, sem váratlan betegségek. A számítások szerint a helyreállítás kilencvennyolc százalékos. A népünk megújult, uram!" "És... És a Kiana Prime kolónia? Az is helyreállt?" "Nem, uram. A Birodalom ezen az idovonalon nem terjed ki odáig." Az idosebb krenim komor sóhajjal nyugtázza a közlést, majd így szól: "Akkor a küldetésünk kudarccal végződött. Kezdjék meg a számításokat a következő támadáshoz." "Uram... Épp most sikerült elérnünk azt, ami gyakorlatilag lehetetlen. Egy kilencvennyolc százalékos helyreállítás! Egy újabb támadás, még egy korlátozott erejű is, visszafordíthat mindent. Szét kellene szerelnünk ezt a fegyvert, és visszatérni a népünkhöz." "Nem! Csak akkor, ha minden kolóniát, minden egyes személyt, minden fuszátat helyreállítottunk!" "Hiszen ön mondta az imént, hogy soha nem végezhetünk teljesen tökéletes munkát." mutat rá a fiatalabb krenim, "Meg kellene elégednünk azzal, amit elértünk. A kétszáz év alatt senki sem jutott ilyen közel ehhez." "De nem elég közel!" "Elmondhatom, mit gondolok? A legénység több tagja úgy véli, ön elvesztette az objektivitását. Az ön által kijelölt pontosságot... Kivihetetlennek tartják. ... Uram, nem tudjuk visszaállítani száz százalékosan azt, amink valaha volt. Nem kellene további évtizedekig módosítgatnunk a térido-kontinuumot. Az... Soha nem fog bekövetkezni." "Térjen vissza a munkahelyére, és kezdjék meg a számításokat. ... Megértett?" "Teljességgel." bólint a fiatalabb krenim, majd az ajtó felé indul. "Maga még ennyi év után is meglep engem..." szól utána az idosebb, "Még mindig hétköznapi módon tekint az idore. A 'soha' egy olyan szó, aminek itt nincs jelentősége. Amíg ezen a hajón vagyunk, védve tértől és időtől, a teljes örökkévalóság a rendelkezésünkre áll, hogy elvégezzük a feladatunkat." "Természetesen, uram." mondja a fiatalabb krenim, nem túl nagy meggyozódéssel.

HARMINCKETTEDIK NAP

Az impulzussebességgel haladó Voyager nehéz csaták nyomait hordozza egykor makulátlan burkolatán. Kiegett szektorok, félig-meddig befoltozott burkolati károk, a burkolati világítás majdnem teljes hiánya. És a hajó jelenleg is támadás alatt áll.

"Viszonozni a tüzet!" szól Janeway a romos hídon, ahol csak alig néhány munkahely üzemel, és a padlót törmelék borítja. "A fegyverrendszer üzemképtelen." jelenti Tuvok, "A pajzsok módosítására tett kísérlet eredménytelen." "A legutóbbi csata során okoztunk nekik egy kis kárt. A krenimek hátsó pajzsa üzemképtelen, ott sebezhetek." mondja Chakotay. "El kell találnunk őket, minél előbb!" szól Paris. "Ugyan mivel? A fázerek kiégtek, a vetocsövek nem üzemelnek." csóválja a fejét Kim. "Doktor hívja a hidat: energia-kitörés a gyengélkedoben. Azonnal szükségünk van egy gépészre!" "Egy pillanat, Doktor." üzeni Chakotay, "Harry, innen nem tud tenni valamit?" "Nem, uram. A túlterhelés továbbterjed... Öt percen belül felrobban a fél szint." "Doktor, vigye ki onnan a betegeket! ... Figyelem, mindenki! Itt a híd, elrendelem az ötös szint teljes kiürítését!" üzeni Chakotay. "Mennyi torpedónk van még?" kérdezi Janeway. "Tizenegy, kapitány." feleli Tuvok. "Élesítsen be négyet. Felkészülni a vetocsövek kinyitására... Egyszerű aknának használjuk őket." "Igenis, kapitány." "Tom, számítsa az ügyességére. Hagyja, hogy a krenimek megközelítsenek ötezer méterre." "Nem gond." bólint Paris.

"Siessenek, gyorsabban!" terelgeti a Doktor a betegeket az ötös szint egyik folyosóján. "Figyelem! Szerkezeti összeomlás három perc múlva." jelenti be a számítógép.

"Torpedók élesítve, készen." jelenti Tuvok. "Hatótávon belül vannak." teszi hozzá Paris. "Tuvok... Csinálja!" szól Janeway.

A parancsnoki egység hátsó részén futó gerinc félmagasságánál levo dupla vetocsoból két-két torpedó siklik elő, amelyek szeszélyesen pörögve lassan elmaradnak a Voyager mögött. A krenimek a jelek szerint nem törődnek a nem túl fenyegető kinézetű fémtokokkal, amikor pedig az első szabadon repülő torpedót aktiválja a közelségi gyújtó a krenim hajó orr-részének bal oldalánál, már késő. A másik három torpedó egy fél másodperccel lemaradva gyújt, és a négy oldalán bekövetkező robbanás összelapítja a krenim hajó orrát, amiben felrobbannak az ott levo kronotontorpedók, a beinduló láncreakció pedig másodpercek alatt szétveti az egész hajót.

"Elkaptuk!" kiáltja Paris elégedetten, miközben a Voyager kissé megrázkódik a közeli robbanástól. "Az ötös szint energiavezetéke túlterhelődött, harminc másodperc van a robbanásig." jelenti Kim. A Doktor vezette csapat ekkor épp szakaszajtón kúszik át, a szintre vezető egyik Jeffries-folyosóba. "Figyelem! Szerkezeti összeomlás húsz másodperc múlva." Utolsóként a Doktor bújik át a nyíláson, és az ajtóból visszanéz a füsttel telített folyosóra. Ebben a pillanatban széthúzódik az átellenben lévő turbólift ajtaja, és két legénységi tag bújik át rajta. "Figyelem! Szerkezeti összeomlás öt másodperc múlva. Négy..." A Doktor komor arccal nézi a menekülőket, akik már túl messze vannak, hogy ideérjenek a robbanás előtt, majd lassan bezárja, és biztosítja a szakaszajtót. "Három... Ketto... Egy..." A parancsnoki egységen, valamivel a felső fézer tüzív alatt egy helyen átizzik a burkolat, majd a robbanássorozat végigterjed a tat felé, felnyitva a burkolat alatti helyiségeket az új irányába. "Jelentést!" kiáltja a rázkódástól a székeből kizuhant Janeway. "Az ötös szint tízestől harmincötösig terjedő szektorai... Megsemmisültek." mondja Kim. "Veszteségek, Tuvok?" "Most érkeznek a jelentések. ... Tizenkét sebesült, négy súlyos. A Doktor szükségkórházat alakít ki a kaszinóban. A legénység két tagja meghalt az összeomlásban." "Vörös készültség törölve..." mondja Janeway, "fogjon egy biztonsági osztagot, és szintrol szintre vizsgálják át a hajót. Részletes kárjelentést kérek." Tuvok elsiet, Janeway pedig körülnéz a hídon, majd félrehajít az útjából egy lemezdarabot, végül Chakotayra pillant: "A készenléti helyiségben leszek. Magáé a híd... Már ami még megmaradt belőle." Ami azt illeti, a készenléti helyiség sem néz ki jobban, de Janeway azért megpróbálja legalább egy ülőhelyet szabaddá tenni. Nem sokáig rendezkedhet, hamarosan megszólal a csengo. "Jöjjön be. ... Bocsánat a felfordulás miatt." "Látná az én kabinomat..." néz körül Chakotay, "Akkora disznóolt még az akadémiai kollégiumban sem sikerült csinálnom." "Nyomja valami a szívét?" "Igen... De nem fog örülni neki." "Nem mintha ez korábban bármikor is gondot jelentett volna magának." jegyzi meg Janeway, miközben megtalálja az asztali terminált a romok között, "Na, ez megdöglött." "Oszinte leszek... A stratégiánk kudarcot vallott." mondja Chakotay, "A temporális pajzs jó ötlet lett volna, de nem működött." "Még nem. De fog." jelenti ki Janeway határozottan, mialatt a romok közül kimentett, kissé viharvert teáskészletet sorakoztatja fel az íróasztal maradványán, "Minden egyes támadás során több adat jut a birtokunkba a kronotonfegyverzetrol." "De hány támadás kell még? Előbb-utóbb nem lesz hajónk, amit megvédehetnénk." jegyzi meg Chakotay. "Nincs más választásunk." "Talán mégis." "Aha..." bólogat Janeway, elhúzza a száját, "Itt jön az a rész, ami nagyon nem fog tetszeni." "Fontolóra kellene vennünk a hajó elhagyását. Felosztani a legénységet kisebb csoportokra, aztán... Mentoegységek, siklók... Mindegyik más irányba... És ha jól alakul, a krenim terület másik végénél találkozunk." "És ott?" "Majd meglátjuk, ha már ott leszünk. ... De legalább több esélyünk lesz a túlélésre." "Feladni a hajót?" néz Janeway Chakotay szemébe, "A válaszom: nem. Nem tépem szét ezt a családot. Egy csapatként erosebbek vagyunk. Egy legénység, egy hajó! Abban a pillanatban, mikor szétválnak, elveszítjük az együttműködés lehetőségét, és egyenként fognak lelóni minket. Ezért én úgy gondolom, kísértsük meg a sorsot... Közösén." Chakotay nagyot sóhajt, majd így szól: "Hogy oszinte legyek, nekem sem tetszett különösebben az ötlet." "Amíg a Voyager egy darabban van, nem adjuk fel." "Tehát maradunk..." mondja Chakotay körülnézve, majd lehajol valamiért: "Találtam valamit, ami egyben maradt... Ez mihez tartozik?" "A kedvenc teáskészletemhez." veszi át Janeway a csészét. A hajó ekkor megrázkódik, és Paris hangja szólal meg az interkomból: "Vörös készültség, támadás alatt állunk! Két krenim hadihajó a bal oldalon." Janeway leteszi a csészét az asztalra, majd Chakotayval együtt a híd felé indul. A Voyager folyamatosan rázkódik a krenim hajók lövéseitől, mire a csésze az asztal széle felé kezd táncolni, majd lepottyan, és ezer darabra törik egy fémlemezen.

NEGYVENHETEDIK NAP

A Voyager kiégett ötös szintje hatalmas, tépett szélu sebként húzódik végig a parancsnoki egységen, a nyílásokon át látható a szint ép részeit lezáró védomezok halványan parázsló fénye. "Miért nem szednek már ki innen?!" méltatlankodik Torres, aki Kimmel együtt egy elakadt turbólift-kabinban vesztegel. "Próbáljon megnyugodni. Játsszunk tovább. ... Grace Kelly, egy homlokzati létra, A Riviéra. Melyik film, és ki volt a férfi főszereplő?" "Nizza háztetői fölött..." "Helyes." bólint Kim. "Clark Gable." "Eee... Rossz válasz. Cary Grant." "Kétszer láttam a holodeck-átíratát! Biztos hogy Clark Gable." jelenti ki Torres. "Biztosan a megegyező kezdobetuk miatt keveri össze őket. Grant volt." csóválja a fejét Kim. "Nincs több huszadik századi film, különben nem állok jól magamért! ...

Most én jövök. Kategória: atlétika." "Halljuk..." von vállat Kim, az összeroncsolódott kabinban járkálva, a földön kuporgó Torres körül. "Kedvelt sportoló, parisses squares, bajnoksági döntő... Vitatott döntés." "Kota Rit'soh. Az egyetlen klingon, aki valaha is játszotta ezt a játékot. Kétezer-háromszáznegyvenkettőben a végjátékban egy pályabíró büntetot ítélt ellenük, o meg erre meg akarta fojtani." "Le vagyok nyugözve." mondja Torres. "figyelmeztetem, nagy sportrajongóval került szembe. ... Na lássuk... Csillagközi történelem..." "Ah... Ebbol majdnem meghúztak az Akadémián..." húzza el a száját Torres, "Na jó, kérdezzen..." Ám mielőtt Kim gondolkodni kezdhette a kérdésen, Torres fájdalmasan felkiált, és lenyúl a jobb lábához, amiből nem sokat látni. "hé, mindenrendben?" "Csak... Fáj..." nyöszörgi Torres, majd vesz néhány nagy levegot, hogy rendbe jöjjön, "Mintha már napok óta volnánk idebent." "Úgy hat órája lehet... Tartson ki még egy kicsit B'Elanna. A mentocsapat most már bármikor ránk bukkanhat." próbálja biztatni Kim, majd körülnéz a formátlanná deformálódott kabinban: "Na mi lesz már? Mozgás!" "Gyerünk, halljam azt az ostoba kérdést." mondja Torres, "Mielőtt kifekszem, és utána már nem lesz kivel játszania." "Na jó... Híres hajó, a görbület előtti idobol... Hmm... Montana, második széria, vegyi hajtómu." "Mondjon még valamit." "Hmm... Vulcaniak, Föld... Kapcsolatfelvétel..." "Várjon... Ahmm... Zefram Cochrane hajója... Na, hogy hívják.... Pedig itt van a nyelvemen..." Torres ekkor megint felnyög, mire Kim letérdel mellé: "Na jó, eleget játszottunk, jobb ha inkább visszafekszik." "Nem, nem. Kibírom." Az ajtó felol ekkor zörgés hallatszik, majd elöb egy feszítovas vége, utánuk pedig félig fémes ujjak jelennek meg a nyílásban. Seven feszegeti még egy darabig az ajtót, majd bekukkant a kabinba: "Hadnagy, zászlós..." "Ah... Már nagyon itt volt az ideje." sóhajt Torres, miközben Kim talpra segíti, "Mi lett a liftekkel?" "Az utolsó támadás során tizenkilenc energia-elosztó sérült meg." feleli Seven, miközben tovább tágítja az ajtószárnyak közötti nyílást, "A teljes turbólift-rendszer üzemképtelen." "Vigyen a tizenegyes szint Jeffries-folyosóinak bejáratához." kéri ti Kimet, "Az ottani EPS elosztó is kaphatott egyet..." "Seven of Nine is meg tudja nézni. Magát a Doktorhoz kell vinnünk." tiltakozik Kim. "Nem ellenkezem..." adja be végül a derekát Torres. "A Phoenix." mondja Seven, miközben útnak indulnak. "Mi?" mered rá Kim. "A helyes válasz a kérdésére. A Kim zászlós által leírt hajó neve Phoenix." "Nem rossz. Nem is gondoltam, hogy ilyen sokat tud a földi történelemrol." jegyzi meg Kim. "Ez alapvetően nincs is így. De a Borg ennél a bizonyos eseménynél jelen volt." "Tényleg?" kérdezi Kim kíváncsian. "Hosszú, és bonyolult történet. Talán majd egy más alkalommal..." zárja le a témát Seven. "Ezzel egyetérték..." nyögi Torres.

"Megerősített védofalak... Valamint segéd-erotereket állítottunk fel a szintek, és szektorok között." mondja Chakotay a híd hátsó részén levo, a Voyager szerkezeti vázlatát mutató rajzot nézve, "Egy végso összeomlás során a legtöbbünknek védelmet nyújthat." Janeway nézegeti egy darabig az ábrát, majd így szól: "Zseniális." "Foként Mr. Paris érdeme, övé az alapötlet." mondja Chakotay. "Egy régi gozhajó adta az ötletet, a Titanic." veszi át a szót Paris, "A mérnökei elszigetelt kamrákat terveztek bele, amiket lék esetén egyszerűen le lehetett zárni. Elméletben... A hajó úszóképes maradt volna, még ha félig megtelik is vízzel." "A Titanic...?" tunodik Janeway, "Amennyire én emlékszem, elsüllyedt..." "Hát... Mondjuk úgy, hogy javítottam egy kicsit az eredeti terveken." "Tudtam hogy elöb-utöb lesz valami hasznunk a történelem iránti rajongásából. Szép munka volt." jelenti ki Janeway elégedetten. "Doktor hívja Paris hadnagyot: azonnal jelentkezzen a kaszinóban, újabb sebesültek érkeznek." "Azonnal ott vagyok. ... De népszerű lettem ma..."

Seven megáll egy szintközi átjárójában, és megpróbálja kinyitni az egyik vízszintes Jeffries-folyosóba vezető szakaszajtót, de az nem engedelmeskedik. A no erre eloszedi az ajtó fölötti kis tárolóból a kézi zárkioldót, az ajtóra tapasztja, és ezzel már sikerül bejutnia. Mikor lehajol, hogy bekússzon a járatba, egy pillanatra megdermed, mert úgy tíz méternyire elötte egy halványvörösen izzó, éles szélekkel rendelkezo nagyobb fémalakzat fúródott a folyosó falába, félig elzárva a továbbjutás lehetőségét. Seven a nála levo trikordert elokészítve óvatosan bekúszik a folyosóba, és a fémtárgy felé veszi az irányt. mikor megérkezik a közelébe, feléje fordítva a trikordert, megvizsgálja, majd aktiválja kommunikátorát: "Seven of Nine hívja Tuvokot." "Itt Tuvok." "Egy fel nem robbant kronotontorpedót találtam a tizenegyes szint kettes szektorának jobb oldali Jeffries-folyosójába fúródva. A robbanófej még aktív." "Ne próbálja meg hatástalanítani. Tartsa a helyzetét, és várja meg az érkezésemet.

Megértett?" "Jobb ha igyekszik egy kicsit..." jegyzi meg erre Seven, mivel a torpedó valamilyen fehérés gázt kezd eregetni magából.

"Elállítottam a belső vérzést. Meg fogsz gyógyulni..." mondja Paris a kaszinóban berendezett szükségkórházban, az egyik nagyobb asztalra fektetett Torresnek. "Ez most szakértői vélemény?" kérdezi B'Elanna. "Ez egy ígéret." feleli Paris. Torres felnyög, mire Tom így szól: "Tudom hogy még fáj..." "Kibírom." "Egy hajszálrepedés a koponyán... Lássuk, mit tehetünk..." "Mr. Paris, szükségem van a segítségére!" mondja a kicsit odébb egy másik sebesülttel foglalkozó Doktor. "Még egy pillanat..." "Azonnal, hadnagy!" "Mindjárt visszajövök... El ne menj." hagyja magára Paris Torrest. "Ha nem vette volna észre, nem B'Elanna az egyetlen betegünk itt..." zsörtölődik a Doktor, mikor Paris megáll mellette. "Súlyosan megsérült." "De már nincs életveszélyben. A sürgősségi ellátás első szabálya, hogy az ember stabilizálja a beteget, azután megy a következőhöz. ... Az érzelmi távolságtartás létfontosságú... Különben oda az ítélőképesség." "Értem..." bólogat Paris kelletlenül. "Hamarosan lehet hogy újabb közeli barátai bukkannak fel itt... És ha nem tud megbirkózni a dologgal, inkább keresek másik asszisztenst." "Orvos, gyógyítsd meg magad..." morogja Paris, miközben a hologram magára hagyja egy sebesülttel. "ez meg mit jelentsen?" fordul vissza a Doktor. "Nekem úgy tunik, hogy maga reagál túlzottan érzelmi alapon a történésekre." A Doktor ennek hallatán meglepetten álldogál egy darabig, majd így szól: "Néhány hete... Mikor az ötös szint összeomlott... Észrevettem Strickwell zászlóst, és Emanuel matrózt a folyosó végén. Megpróbálták időben elérni a Jeffries-folyosót... Nyitva tartottam az ajtót, és vártam rájuk, ameddig lehetett. De nem volt elég az idő. Nem volt más választásom, le kellett zárom a folyosót." Paris ezen elgondolkodik, majd kicsit másabb hangnemben folytatja: "Nehéz döntés lehetett..." "Ezzel csak azt akartam mondani, hogy rosszabb is lehetett volna. Ha elvesztem az objektivitásomat, és nem zárom le a folyosót, mindannyian odaveszünk. ... Tüdőszöveti károsodás, adjon inoprovalint."

"Ha megpróbáljuk a torpedót eltávolítani, vagy a transzporterrel elmozdítani, valószínűleg felrobban." mondja Tuvok Sevennek, miközben mindketten a veszedelmes szerkezetet vizsgálgatják. "Hatástalanítani nem tudjuk?" kérdezi Seven. "Nem. A robbanófej máris kezd instabillá válni... Becslésem szerint kevesebb mint két perc múlva felrobban. ... Ha segédenergiát vezetnénk az itteni hálózatba, és létrehoznánk itt egy tízes szintu eróteret, az elfojthatná a robbanást. ... Igyekezzünk!" "Ha meg tudnám határozni a torpedó pontos időállandóját, annak alapján tökéletesíthetnénk a temporális pajzsot." mutat rá Seven. "Arra nincs idők." "Viszont aligha lesz még egy ilyen lehetőségünk." "Parancsot kapott... Kifelé innen!" mondja Tuvok, majd megragadva Seven karján, vonszolni kezdi a folyosó vége felé. A no azonban szabad kezével továbbra is a trikordert vallatja, nem is eredménytelenül: "Az időállandó egy egész negyvenhét század mikroszekundum!" "Nagyszerű munka. De ha még egyszer megtagadja a parancs teljesítését..." kezdi Tuvok, de már nem tudja befejezni, mert a torpedó által eregetett gáz ekkor belobban, és egy pillanat alatt szétterjed a szűk folyosóban.

HATVANÖTÖDIK NAP

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. CsillagIdo 51268.4. A ma reggeli támadás elpusztította a tizenegyes szint energiahálózatát. Áldozatok ugyan nem voltak, de a replikátor-hálózat súlyosan megsérült. Szükség-fejadagokra vagyunk kárhozottva, ami tovább rontotta a helyzetünket. Egyre nagyobb területen áll le a környezetszabályozás, hét szint lakhatatlanná vált, össze kellett zsúfolnunk a légénységet. Egyre no a feszültség, és már nem vagyok biztos benne, mit nehezebb javítani: a Voyager sérüléseit, vagy a légénység morálját. ... Ami azonban fontos, hogy együtt vagyunk, és közös célért dolgozunk. A túlélésért."

"Boldog születésnapot." áll meg Chakotay a híd egyik konzolját javító Janeway mellett, egy zsebórát tartva a kezében, ajándék gyanánt. "Boldog... Mit?!" kérdezi a kapitány szórakozottan. "Május huszadika van." Janeway erre abbahagyja a munkát, és döbbenet mered a parancsnokra: "Tényleg...? Hm... Az hittem, még csak április van. ... Elvesztettem az időérzékeimet." "Hát... Ez majd segít." Janeway átveszi az órát, és alaposabban szemügyre veszi: "Nagyon szép." "Tizenkilencedik század, mechanikus óraszerkezet. A brit tengerészetnél szolgált Cray kapitány kronométerének másolata. A

hajójuk tájfunba került a Csendes Óceánon... Azt hitték, mind odavesztek. ... Nyolc hónappal később Cray befutott London kikötőjébe. Csak egy árbocuk, és néhány vitorlájuk maradt... De hazavitte a legénységét." Janeway hosszan hallgat, majd visszanyújtja az órát: "Nagyon kedves gesztus, de... Nem tarthatom meg. ... Nem vesztegethetünk energiát nem létfontosságú dolgokra." "Kapitány, még hónapokkal ezelőtt replikáltam. Azóta orizgetem, hogy egyszer átadhassam." "Ez az óra egy oltópisztoly, vagy egy pár csizma is lehetett volna. Amelyek pedig az élet oldalára billenthetik a mérleget valakinél." Chakotay kiddé elbizonytalanodva forgatja kezében az órát egy darabig, majd csendben távozik.

Tuvok látszólag kabinja törött tükrébe bámulva megfontolt mozdulatokkal borotválkozik, egy kicsiny, díszes pengével. Keze egy pillanatra megrezdül, mire a vulcani bosszúsan felmordul, majd a borotvát gondosan elhelyezve a mosdó szélén, kitapogatja arcán a vágást. Rövid keresgélés után ráakad a mosdó szélén lógó törölközőre, és felitatja vele az arcán kiserkent vért. Ekkor megszólal a csengo. "Jöjjön be." Seven lép be a kabinba, és áll meg néhány lépésnyire Tuvok mögött. "Szolgálatra jelentkezem, hadnagy." "Mi a napiparancs?" "A szokásos ellenőrző séta után szeretném elkísérni a deflektor-vezérlobe. Van egy új elképzelésem a temporális pajzzsal kapcsolatban." "Kiváló." bólint Tuvok, majd folytatja a borotválkozást. "Károsodást szenvedett..." állapítja meg Seven közelebb lépve. "Csak egy jelentéktelen vágás." "Felajánlottam, hogy a segítségére leszek az önellátásban." mondja Seven. "Bizonyos dolgokat jobban szeretek magam megcsinálni." "Elfogadhatatlan. további sérüléseket kockáztat ezzel." "A borotválkozás nem valami életveszélyes tevékenység." mutat rá Tuvok, majd feláll, és kitapogatózik a mosdóból. "Mondja el az elképzelését." "Megpróbáltam a pajzsunkat a torpedóik időállódjához igazítani, de azt hiszem, deflektorokat is be kell állítanunk erre az eltérésre." magyarázza Seven, miközben elokeríti Tuvok csizmáit, és a vulcani kezébe adja őket, hogy az felhúzhassa azokat. "Érdekes. Mikorra lesz készen a deflektor?" kérdezi Tuvok. "Már elkészült. De még nem teszteltük a módosításokat." "Akkor az ellenőrző útnak várnia kell. Vigyen előbb a deflektor-vezérlobe."

"Seven..." biccent oda egy nő a volt Borgnak, miközben az Tuvokot vezeti a romos folyosók egyikén. "Zászlós." fogadja Seven a köszönést. "Egyik barátja?" kérdezi Tuvok. "A szobatársam. Borgként megszoktam, hogy több ezer másik dolgozóval élek együtt. De most az egyetlen emberrel való együttélést is nehéznek találom." "Milyen értelemben?" "Brooks zászlós hanyag. Szerteszét hagyja a felszerelését a kabinban, a ruháit szétszórva a földön." "Valóban. A legtöbb ember hajlamos elhanyagolni lakóhelye rendben tartását." ért egyet Tuvok. "Egyértelműen." "Mr. Vulcani..." toppan eléjük az aranyszín betétes egyenruhát viselő Neelix valahonnan, "Egy taktikai jellegű kérdés, ha szabadna..." "Szabadna." bólint Tuvok. "Már majdnem készen vagyunk a belső biztonsági szenzorhálózat újjáépítésével, épp most akarjuk felprogramozni a riasztási üzeneteket. ... Maradjon a korábbi 'Behatolási riadó', vagy fogalmazzunk kissé drámaibban? Mondjuk: 'Figyelem! Behatolási riadó!' Vagy esetleg: 'Behatolók a hajón! Vészhelyzet! Vészhelyzet!'" "A 'Behatolási riadó' is tökéletesen elegendő lesz." mondja Tuvok. "Tehát maradunk a klasszikusoknál... Értettem, uram." bólint Neelix, ezzel elsiet. "Nem gondoltam volna hogy ez is gondot jelenthet..." füstölög Tuvok, miközben tovább indulnak. "Figyelem, mindenki a harcálláspontokba! Krenim hajó közeledik! ... Ismétlem, mindenki a harcálláspontokba!" szólal meg ekkor Chakotay bejelentése az interkomból. "Menjen a deflektor-vezérlobe, és kapcsolja be az új pajzsokat." húzódik a folyosó szélére Tuvok, "Harcban fogjuk kipróbálni őket."

Tuvoknak a folyosók falát követve sikerül eljutnia a hídra, és miközben Janeway aggodalmas arccal figyel, elfoglalja a helyét a munkahelyénél. "Számítógép, tapintás-interfész üzemmód." mondja a vulcani, a konzol felületére igazítva ujjait, "A fegyverzet állapota?" kérdezi Chakotay. "Fézerek tuzkészek, a torpedóindítók nem üzemelnek." jelenti Tuvok. "A krenimek látótávolságban." mondja Paris. "Képernyőre." szól Janeway, és futólag szemügyre veszi a már valószínűleg túlságosan is jól ismert képet. "Seven módosított temporális pajzsa minden pillanatban üzemkész lehet." jelenti Tuvok. "Hadihajó." jelenti Kim a rend kedvéért, a muveleti tiszt konzol maradványai közül. "Tudják a rutint..." sóhajt Janeway. "Kitéromanover..." bólint Paris. "Hozzánk igazodnak." jelenti Kim. "Tartsuk távol őket amíg lehet. ... Híd hívja Seven of Nine-t: hol maradnak azok a pajzsok?!" kérdezi Chakotay. "Egy pillanat." érkezik a válasz. "Töltik a fegyvereiket." jelenti Kim. "Seven, most jól jönne egy kicsi

abból a híres Borg hatékonyságból." jegyzi meg Janeway. "Nem tudom tovább lerázni oket!" szól Paris figyelmeztetően. "A hidat célozták meg." teszi hozzá Kim. "A temporális pajzs üzemben." üzeni Seven. "Tűzelnek!" mondja Kim. "Jobbra, teljes kitéró!" rendelkezik Chakotay.

A krenim torpedók közül az első elhibázza a Voyager-t, és a második is kicsivel a híd mögött csapódik be. Ám ezúttal a becsapódást nem a szokásos robbanás követi, csupán egy halványkék aura izzik fel a találat helye körül.

"A temporális pajzs kitart." jelenti Tuvok, "Nincs károsodás." "Hívja oket." áll fel Janeway. "Csatorna nyitva." "Krenim hajók, itt a Voyager kapitánya. Gondolom észrevették, hogy sikerrel védekezünk a torpedóik ellen. ... Javasolom hogy vonuljanak vissza." "Nincs válasz." mondja Tuvok néhány másodperc múlva. "Az a dolguk..." von vállat Janeway, "Visszafordulunk! ... Berepülünk a területükre, akár tetszik nekik, akár nem."

"A Gerenor anyabolygó hatótávolságon belül van." jelenti a fiatalabb krenim idosebb társának, az idomanipulátor-hajó fedélzetén. "Idokoordinátákat beállítani. Teljes energiát a fegyverre. ... Készüljenek fel ennek a fajnak a teljes kitörlésére." "A fókuszra célzunk... Minden kész." "Tűz!" A hajó útnak indítja a kékeslila energiasugarat a bolygó felé, ahol a becsapódási pontból elkezdi szétterjedni a változási hullám, ami miután végzett a bolygóval, kilép a körülötte lévő urbe. "A temporális támadás lezajlott." "Változási faktor?" "Növekszik." "Ellen-változások?" "Egyelőre semmi. Az építmények és élőlények kitörlődése folyamatban." "Kövessék a rendszert elhagyó temporális hullámfrontot. Nyomon akarok követni minden, az általa a idovonalon létrehozott változást. Amint bekövetkezik." Igen, uram."

"Kapitány, a krenim hadihajók folytatják az üldözést, de a fegyvereik inaktívak." jelenti Tuvok. "Nem tudják, mitévők legyenek." jegyzi meg Janeway elégedetten, "Most, hogy védve vagyunk a torpedóiktól." "Kapitány, egyfajta tértorzulás közeledik felénk, a szenzoradatok rendszertelenek." jelenti Kim, "Nem tudom azonosítani a jelenséget." "Mi a forrása?" kérdezi Chakotay. "Ismeretlen. De a kiindulási pontja mintegy húsz fényévnnyire van a mi pozíciónktól. Mintha egy térido-lökéshullám volna." "Tom, tunjünk el innen!" szól Janeway. "Nem fogunk tudni elmenekülni előre, kapitány." "Akkor reméljük, hogy az új pajzs segít valamit. Mindenki készüljön az ütközésre!"

A kékeslila hullámfront minden különösebb hatás nélkül halad át a Voyager pozícióján, és folytatja útját a valamivel távolabb lévő krenim hajó felé.

"Igaza volt, kapitány. A temporális pajzs megóvott minket." állapítja meg Tuvok, "A hullámfront elvonult." "Kapitány..." emeli fel a hangját Kim figyelmeztetően. Janeway a fomonitor felé fordul, ahol éppen az látszik, amint a hullámfront eléri a krenim hajót. Annak körvonalai elmosódnak, a jármű áttetszővé válik, és ahogy a hullámfront áthalad rajta, egy sokkal kisebb hajót hagy maga mögött. "Jelentést!" szól Chakotay. "Egyértelműen krenim hajó. Ugyanaz a felségjelzés, ugyanolyan életjelek a fedélzetén." mondja Kim, "De alig fele akkora, és erosen korlátozott a tüzereje." "A hadihajóval mi lett?!" kérdezi Janeway. "A távolsági szenzorokkal sem találom." jelenti Paris, "Úgy látszik, mintha az urnek ez a területe valahogyan megváltozott volna..." állapítja meg Chakotay, "Az imént még tele volt a környék krenim kolóniákkal és hajókkal. ... A mostani letapogatás viszont egyetlen kolóniát sem mutat, és krenim hajó is csak egy pár van." Janeway meglepetten néz hol a fomonitoron látható hajóra, hol Chakotayra, majd így szól: "Harry, továbbítson minden szenzoradatot arról a lökéshullámról az asztrometria laborba." "Igen, asszonyom." "Szóljanak Seven of Nine-nak, hogy ott várom." "Kapitány, az asztrometria néhány nappal ezelőtt súlyos károkat szenvedett." emlékezteti Chakotay, "Jelenleg üzemképtelen." "Akkor meg kéne javítani, nem igaz? ... Úgy tunik, a Krenim Birodalom eltűnt... Lehet hogy ezzel a problémáink véget értek, de tudni akarom, miért."

"Valami rosszul sikerült! ... A teljes Krenim Birodalom görbület előtti állapotba zuhant vissza." mondja a fiatalabb krenim az idomanipulátor-hajón. "Az teljesen lehetetlen. A számításaink tökéletesek voltak!" jelenti ki az idosebb férfi. "Talán megvan a válasz... Egy abnormalis temporális érték, húsz fényévnnyire innen. ... Egy hajó okozza." "Miféle hajó?" "A nulla négy kilenc béta komponens. Egy Voyager nevű hajó." "Azt a hajót inaktív komponensként kategorizáltuk! Nem kelthet temporális mezőt!" "Pedig éppen ezt teszi. És ez éppen elég volt ahhoz, hogy semmissé tegye a

számításainkat." "Vigyenek oda ahhoz a hajóhoz!"

HETVENEDIK NAP

"A szenzorok működnek... Energiaszint stabil..." mondja Seven Janewaynek, miközben az asztrometriai labor rendszereit élesztgeti. "Az adatbankot érte károsodás?" "Nem." "Mutassa meg előbb a terület letapogatási adatait, mielőtt elért bennünket a temporális hullám." "A nulla nulla ötös rácsponthoz." néz fel Seven a nagy, ívelt monitorra, amin megjelenik egy csillagtérkép-részlet. "A Krenim Birodalom. Több mint kétszáz naprendszer... Kilencszáz bolygó... Több ezer görbületes hajtóműves hajó. És most... A lökéshullám mindent megváltoztatott. végezzon egy új letapogatást." mondja Janeway. Seven munkához lát, az új adatok hamarosan kirajzolódnak a képernyőn, a Krenim Birodalmat jelképező folt jócskán összezsugorodik. "A nulla nulla ötös rácsponthoz." mondja Seven a rend kedvéért. "Ugyanaz a hely, mégis mennyire megváltozott..." állapítja meg Janeway, "Pont ahogy Chakotay mondta. A birodalom néhány bolygóra, és pár tucat hajóra redukálódott. Mintha valaki... Vagy valami megváltoztatta volna a történelmet. Minket miért nem érintett?" "Talán a temporális pajzs az ilyen változások ellen is védelmet nyújt." véli Seven. "Hmm... Akkor marad a kérdés: mi idézte elő azt a lökéshullámot? ... Kövesse vissza, egészen a forrásáig." "A lökéshullám egy húsz fényévnnyire levo bolygóról indult." állapítja meg Seven, miközben a képernyőre is adja a kérdéses rendszert, "A Gerenor anyabolygóról." "A gerenorok? Három hete repültünk el mellettük." emlékszik vissza Janeway. "A bolygó jelenleg nem lakott" állapítja meg Seven. "Mi?!" pillant Janeway a pult kijelzőire. "Az asztrometrikus adatok alapján a lökéshullám keletkezésével egy időben a gerenor faj... Eltűnt." mondja Seven. "Kitörölni a történelmet..." tunodik Janeway. "Kapitány?" "Nem vagyok oda az időutazásokért, jobb szerettem elkerülni őket. ... De ez egy okozati paradoxonnak tunik a számomra. Gondoljunk csak bele... Egy temporális lökéshullám kitöröl egy kicsinyke fajt. És ezzel megváltozik a teljes történelem." "Érdekes feltételezés." ért egyet Seven, "Talán a krenimek felelősek érte, ok használnak temporális technológiát." "De miért változtatnák meg úgy a történelmet, hogy ezzel elintézzék saját magukat?" kérdezi Janeway, "Nem, egy nagyon fontos dolog még hiányzik a képből. Tapogassa le még egyszer a..." Janeway szava elakad, mikor a Voyager nem túl erósen, de állhatatosan rázkódni kezd.

Mégpedig attól, hogy a krenim idomanipulátor-hajó méltóságteljesen föléje siklik, majd hozzáigazítja sebességét.

"Letapogatom a hajót. ... A védopajzsuk egy kilences nagyságrendű temporális törést okoz." mondja a fiatalabb krenim. "Gyűjtsön mintákat. Két élőlény, tíz négyzetméter a burkolatból. ... Kapcsolja ki a pajzsokat, és készüljön temporális támadáshoz."

"Az egész hajó időkitérített állapotban van." állapítja meg Kim, "Mintha valamilyen mértékben a térídon kívül létezne." Chakotay eközben megáll Paris mellett, mikor az éppen így szól: "Letapogatnak minket." A következő pillanatban mindketten eltűnnek egy-egy idegen szállítószalagban. "mérje be őket!" szól Janeway Kimhez. "Próbálok, de nem tudom kiválasztani a jeleiket." "Hívják minket." jelenti Tuvok. "Képernyőre." "Nevezze meg magát." mondja a képernyőn megjelenő krenim.

"Janeway kapitány vagyok a Voyager Szövetségi csillaghajóról. Kik maguk, és hová lettek az embereim?" "Annorax vagyok, a Krenim Birodalom képviselője. Az embereiket átszállítottuk a fedélzetünkre, további vizsgálatok elvégzéséhez. A hajójuk... Nem ebből a kvadránsból származik."

"A Földről származunk, egy innen hatvanötezer fényévnnyire levo bolygóról. Hazafelé tartunk."

"Értem..." "Néhány fölöttébb szokatlan jelenséget figyeltünk meg ebben a térségben. A maguk birodalma jelen pillanatban mintha... Soha nem is létezett volna. Talán ön magyarázattal tudna szolgálni..." "Ez nem tartozik magukra." mondja Annorax fenyegető nyugalommal, "Ami azonban fontos, hogy megértsék, nem viseltetem ellenséges szándékkal önök iránt. ... Azonban akadályozzák a küldetésem teljesítését." "A küldetését... Maga felelős az idővonalon történt változásokért!" dőbben rá Janeway. "Maguk nagyon messze kerültek a világuktól, és... Bizonyos értelemben én is. Sajnos csak egyikünk térhet majd haza. A maguk áldozata megszámlálhatatlan számú életet állít helyre. Sajnálom." mondja Annorax, ezzel bontja a kapcsolatot. "Hatalmas mennyiségű energiát észlelek, valamiféle fegyver." jelenti Kim, miközben Janeway leül az elárvult navigátori székbe. "Pajzsokat!"

Az idomanipulátor-hajó csápjai közül kiáramló energia nyalábja olyan széles, hogy a Voyager kényelmesen elfér benne.

"A temporális pajzs gyengül." jelenti Seven. "Kapitány ez az energiasugár elmozdítja a Voyager-t a térido-kontinuumban." állapítja meg Kim. "Megpróbálnak kiírni minket a történelemlékönyvből." mondja Janeway. "Letapogattam a hajtóművüket. A hajójuk tömege miatt nem képesek a hatos görbület meghaladására." jelenti Seven, "Elszökhetünk." "Kapitány, emlékeztetnem kell, hogy a szerkezeti védomezonk még mindig igen gyenge. Ha görbületi sebességre gyorsítunk, a Voyager jelentős károkat fog szenvedni." jegyzi meg Tuvok. "És mi lesz Tommal és Chakotayval?" kérdezi Kim. "Vissza kell jönnünk értük." mondja Janeway, "Figyelem, mindenki! A külső szektorokat és tereket kiüríteni, felkészülni burkolati károokra! ... Tuvok, aktiválja a kiegészítő védofalakat!" "A temporális pajzs leáll." jelenti Seven. "Hetes görbület!" jelenti be Janeway. "Nem követnek minket." mondja Kim. A hajó néhány pillanat múlva megvonaglik. "Elveszítjük a külső páncélzatot. A kiegészítő védofalak tartanak." jelenti Tuvok.

A Voyager tovább menekül görbületi sebességgel a krenim hajó elöl, miközben viharvert burkolatából hatalmas darabok szakadnak le, és maradnak el a hajó mögött, feltárva az alattuk megbújó vázrendszert.

76. The Year of Hell, Part II - A pokol éve, II. rész

HETVENHARMADIK NAP

"Mindannyian a legjobbat adták magukból." mondja Janeway a szükségkórházzá átalakított kaszinóban összegyult legénységnek, "De egyedül az elszántság nem tartja össze a hajót. ... Szembe kell néznünk a valósággal: kilenc szintet veszítettünk el, a hajónak több mint a fele romokban hever, a létfenntartás alig működik. A Voyager többé nem képes gondoskodni a legénységéről. ... Ígéretet tettem magamnak arra, hogy soha nem fogom kiadni ezt a parancsot... Hogy soha nem tépem szét ezt a családot. De ha azt követelném, hogy maradjanak, azt várnám el maguktól, hogy haljanak meg. ... Foglalják el a mentoegységeket, a hajó kiürítésre kerül. ... Tartsanak az Alfa Kvadráns irányába, és próbáljanak meg szövetségeseket szerezni az úton. Szerezzenek gyorsabb hajókat, ha lehetőségük nyílik rá, tegyenek meg mindent a hazajutás érdekében. A vezénylotisztek és én a fedélzeten maradunk, ameddig lehetséges. Megpróbáljuk megmenteni valahogyan Tomot..." itt Janeway megáll Torres mellett, és megveregeti a vállát, "És Chakotayt. .. A mentoegységekben van szubtéri jeladó, így nyomon követhetjük egymást. Ha újra találkozunk... Mikor újra találkozunk... Mert megtaláljuk majd egymást... Elvárom, hogy mindenki egy darabban legyen ám! És hogy legyen a számomra néhány érdekes történetük! ... Sok szerencsét. Indulás."

A Voyager burkolatában szétszórtan elhelyezett, halványsárga, négyzet alakú ajtók egymás után feltárnak, és a hatszög alapú hasábot formázó mentoegységek sorra kiemelkednek belőlük. Az egységek gyorsan stabilizálják helyzetüket az alapjukba épített manoverezó hajtóművekkel, majd egy rajba rendeződve útnak indulnak a távoli csillagok között ásító ur ijesztő mélységei felé.

SZÁZHARMINCHARMADIK NAP

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. CsillagIdo 51425.4. Jelenlegi állapotban ki vagyunk szolgáltatva mindenféle téranomáliának, és az idegen fajoknak, akik számára csak egy darab technikát jelentünk. Ezért egy IX-es osztályú ködben kerestünk menedéket.

Janeway és Kim a hajó egyik sérült részében igyekeznek utat törni a kintrol beszivárgó ködben, arcukon légzomaszket viselve. Céljuk egy fali terminál, amibe a kapitány megpróbál lelket verni, nem túl nagy sikerrel: "Gyerünk... Ne tedd ezt velem!" Végül otthagyják a terminált, és tovább indulnak. "A légzáró eroterek épek... Akkor meg hogy került ide ez a rengeteg gáz?" kérdezi Janeway. "Valószínűleg a szellozorendszer hibája miatt." véli Kim. Hamarosan meg is állnak egy légkörszabályzó modulnál, amit Kim felnyit, majd munkához lát: "Megpróbálok növelni a belső nyomáson..." A modul eloszór szikraesovel díjazza a kísérletet. "A kapcsoló relék korrodálódtak a gáztól." állapítja meg Kim. "Csináljunk egy áthidalást." javasolja Janeway, majd felköhög; a maszkja a jelek szerint nem zár tökéletesen. "Már csak három percre elég a levegőnk." pillant Kim az oldalára szíjazott kis tartályok kijelzőjére. "Meddig tudja visszatartani a lélegzetét?" kérdezi Janeway vidáman.

"Kim zászlós talált időt arra hogy ellássam... Magának is ezt kellene tennie!" dorgálja a Doktor a hídon átvágó, erosen köhögő Janewayt. "És hogy van Harry?" "Talpra fog állni, de csoda hogy nem fulladtak meg. Azt mondtam, nyolc percet engedélyezek azon a szinten. Nem nyolc és felet, nem kilencet, pláne nem tizenkettőt!" "Jobb szerette volna a ködöt vendégül látni a hajóban? Ha nem akadályozzuk meg, hogy a szivárgás tovább folytatódjon, elárasztott volna két további szintet. ... B'Elanna, meghajtás?" "Még nincs, kapitány." feleli a kiéget, összetört fomonitor előtti kormányospultnál ülo Torres, "Az egyik plazmacsatorna még le van zárva, a másik látja el annak a szerepét is." "Minden rendelkezésre álló energiát a működ..." Janewayen ekkor köhögőroham vesz erot. "A tüdőhólyagjai vegyi égést szenvedtek. Az elkövetkező negyvennyolc órát pihenéssel fogja tölteni." mondja a Doktor. "Lehetetlen. Túl sok a munka." "Hét másik legénységi tag is van a fedélzeten, maga pedig a kapitány. Irányítson!" "Adjon egy kis trioxint, attól majd könnyebben

lélegzem. B'Elanna? ... Álljon készen az átirányításra." "Rendben." "A trioxint csak szükséghelyzetben, átmeneti megoldásként alkalmazzuk. A tüdeje komoly károkat szenvedett, rendesen el kell látni. A főorvos parancsa!" "A kapitány parancsa: trioxint, azonnal!" emeli fel a hangját Janeway. "Értettem." morogja a hologram, miközben elokészíti az oltópisztolyt, "A maga teste, mi közöm volna hozzá... Én csak a főorvos vagyok, mit is tudhatnék..." A Doktor ezzel távozik, Janeway pedig időnként fojtogatón felköhögve folytatja a munkát Torressel.

Chakotayt elvakítja a teljesen sötét helyiségbe a váratlanul kinyíló ajtón át beözönló fényt. "Egy krenim siet be, felrángatja a meglehetősen megviselt parancsnokot a földről, és kivonszolja a helyiségből.

Annorax lassan felpillant egy háromszög alapú üveggúláról, mikor az idoközben rendbe szedett Chakotayt bekísérik egy helyiségbe, aminek közepén terített asztal áll. "Nos... Úgy látom, kipihente magát..." "Hol van a társam?" kérdezi Chakotay. "Én is rá várok... A jelek szerint szándékosan nehezíti meg a saját sorsát. Ilyen elszánt fiatalemberrel még nem találkoztam." "Két hónapig elszigetelve tartottak minket, átvilágítottak, megszurkáltak, felszabdaltak... Maga szerint hogyan kellett volna reagálnunk?" "Kicsit visszafogottabban, és főleg sokkal több méltósággal. Amit a társa egyáltalán nem mutatott." "Mit akar tőlünk?" "Jelen pillanatban... Információkat." "Bármit kész vagyok megenni egy ilyen ellenállhatatlan vendéglátónak." morogja a helyiségbe besiető Paris, majd Chakotay felé fordul: "Jól van?" "A menü különleges ínyenségekből áll..." mutat Annorax az asztalra, "Amelyeket sehol máshol a galaxisban nem kóstolhatnak. ... Kérem, csatlakozzanak hozzám." Chakotay és Paris letelepsznek az asztalhoz, mire Annorax feláll, felemel egy halványpiros italt tartalmazó üveget, és így szól: "Malkosi párlat... Nagyon ritka évjárat. Elvileg az utolsó palack, ami még létezik belőle." Annorax ezzel tölt vendégeinek, miközben így folytatja: "A kapitányuk azt mondta, úton vannak hazafelé. Azonban nem voltam tisztában azzal, milyen messze is van ez az otthon. ... Önök anomáliát okozó komponens... Egyedül, elszabadulva... Kiszámíthatatlanul. ... Hm... fogalmuk sincs arról, mennyire megnehezítették a küldetésemet." "Ezt örömmel hallom." húzza ki magát Paris. "Mikor először találkoztam a hajójukkal... Súlyosan sérült volt." ül vissza Annorax a helyére, "Alig működőképes. ... Mi volna, ha azt mondanám, egyetlen pillanat alatt vissza tudnám állítani a Voyager egy korábbi állapotát? ... Olyat, amikor önök és én nem is találkoztunk... És ahol közelebb volnának az Alpha Kvadránshoz..." "Azzal, hogy a történelem megváltoztatására használná ennek a hajónak a fegyverét?" kérdezi Chakotay. "Igen. ... Irányíthatom egyetlen molekula... Vagy egy teljes faj sorsát. Hogy ízlik a bor?" "Kiváló." ismeri el Chakotay. "Ez a palack ital az egyetlen túlélője az egykor hatalmas Malkos fajnak. minden más... A városok, az egyedek, a teljes kultúra... Soha nem is létezett. Mert én így akartam. ... A maguk előtt levo fogások mind egy-egy olyan civilizáció emlékei... Melyeket kitöröltem az idoból. ... Mr. Paris, ön épp most nyelte le az Alsauriai Birodalom utolsó emlékét. ... Világok százairól gyűjtöttem össze tárgyakat. Ez a hajó nem csak fegyver... De az elveszett történelem múzeuma is. ... Önök, uraim, hajszál híján hasonló emlékekké váltak. De úgy döntöttem, megkímélem a hajójukat." "Miért?" kérdezi Paris. "Tekintse az együttérzésem megnyilvánulásának. Önök hazafelé igyekeznek... És én is, bizonyos értelemben. Ha együttműködünk, mindketten elérjük a célunkat." "Mit javasol?" kérdezi Chakotay. "A Voyager helyreállítását célzó számítások elvégzéséhez szükségem van valamennyire az önök által ebben a kvadránsban szerzett tapasztalatokból. ... Milyen fajokkal találkoztak, milyen hatásokat váltott ki a jelenlétük a környezetükben..." "Nem találja oket, igaz?" kérdezi Paris enyhe gúnnyal a hangjában, "Azt hiszem, Janeway kapitány az elmúlt két hónapban sikeresen bujkált maga elől. Különben már megsemmisítette volna a Voyager-t." "Kiutat kínálok a jelenlegi helyzetből. Fogadják el az ajánlatomat. ... Vagy megsemmisítem a Voyager-t, amint megtalálom." "És ahhoz hány civilizációt kell majd kitörölnie, hogy minket hazajuttasson?" kérdezi Paris, "Nem, köszönjük. ... Nem szennyezzük a kezünket ilyesmivel." pattan fel Paris a kijárat felé indulva. "Tom..." állítja meg Chakotay, "Várjon még. ... Azt mondta, egyetlen molekula sorsát is irányítani tudja. Ha pontos számításokat tudna végezni, helyreállíthatná a Voyager-t anélkül, hogy másnak kárt okozna?" "Elképzelhető. De nagyon nehéz volna az együttműködésük nélkül." "Hah... Akkor inkább töltök pár évet fogságban, mint hogy ezt hallgassam." "Tom, üljön le!" "Chakotay... Nem bízhatunk ebben az emberben." "Teljesen igaza van. A fennálló körülmények között semmi okuk megbízni bennem." ismeri el Annorax, "De bízalom itt nem is kell... Hiszen szükségünk van egymásra!" Annorax ezzel megérint egy szenzort az asztalon,

mire az asszisztense siet be. "Obrist..." fordul felé Annorax, "Kísérje a vendégeinket az új szálláshelyére. ... Minden tolem telhetot meg fogok tenni, hogy jól érezze itt magát, Mr. Paris. Cserébe csak annyit kérek, hogy legyen egy kicsit nyitottabb." Paris Chakotayra pillant, majd Obrist kíséretében távozik. "A kérdése nagy benyomást tett rám." mondja Annorax Chakotaynak, "A jelek szerint át tudja látni az ido apró finomságait." "Vassbender professzor örömmel hallotta volna ezt a véleményt. Általában ellógtam a temporális mechanika előadásairól." "Csakhogy a tanulmányok és a gépek mellett ott van még... Az ösztön. ... Nem mindenki képes teljes valójában felfogni az idot. A színét... A hangulatait. Talán ön képes rá." "Kész vagyok megpróbálni." mondja Chakotay.

"A távol levo barátokra." mondja Torres, felemelve bögréjét a kaszinóban, mire a többiek is mellé teszik a magukét: "A barátokra." "Nos?" néz körül Neelix, mikor a többiek ittak egy-egy kortyot. "Érdekes..." öni szavakba Tuvok diplomatikusan a véleményét. "Nem rossz... Tulajdonképpen nem." ingatja a fejét Kim. "Pontosan... Mi is ez?" kérdezi Torres gyanakodva. "Én a kitartás italának neveztem el. ... Tele van aminosavakkal, szénhidrátokkal, és mindenféle tápanyaggal, amire a legénységnek szüksége van ebben a feszült, megpróbáltatásokkal teli idoszakban." "Leoola-gyöker..." morogja Torres. "Hát... Igen. De ezúttal ledarálva, és talaxiai fuszerekkel ízesítve." mondja Neelix. "Ez nyílt támadás." jelenti ki Seven, mire Kim elvigyorodik, "Még szerencse, hogy az íz lényegtelen." "Volt már pár napja, hogy mind együtt voltunk." mondja Janeway, elfordulva az egyik ablaktól, amin át mindeddíg a kinti ködöt nézte, "Jó alkalom az információcserére. Hogy haladnak a javítások?" "Én azt jelenthetem, hogy sikerült leküzdenem a programomban fellépett optronikai eredetu hibát." mondja a Doktor. "Mi a helyzet az energiahálózattal?" "Harminckét százalékos hatékonysággal üzemelünk." feleli Kim, "Remélhetőleg fel tudom vinni ötvenig, de szükségem van néhány napra." "Görbületi hajtómu?" "Még mindig nehézségeim vannak a jobb oldali plazmavezetéssel." mondja Torres. "Mennyi ido?" "Három hét. ... Minimum." Janeway ennek hallatán nagyot sóhajt, majd így szól: "Ideiglenes búvóhelynek terveztem ezt a ködöt, de lassan állandó lakhelyünkkel válik. Vissza kell térnünk a nyílt urbe! Szövetségeseket találni, flottát gyujteni... Hogy szembeszállhassunk Annoraxal. ... Elhagyjuk ezt az átkozott ködöt, méghozzá holnap reggel!" "Kapitány, hibát követ el." jelenti ki Seven. "Tényleg?!" "A hajó jelen pillanatban védekezésképtelen. Addig kellene itt maradnunk, míg nem érünk el egy magasabb működési szintet." "Tudomásul vettem a véleményét Seven, de nem értek egyet vele. Holnap reggel, nyolc órakor indulunk." mondja Janeway, majd elhagyja a kaszinót.

"Helytelen a legénység előtt szembehelyezkedni a kapitánnyal." mondja Tuvok az ot kíséro Sevennek. "Ez nem állt szándékomban. Csak arról tájékoztattam, hogy hibásan döntött." "Ön szerint." mutat rá Tuvok. "És ön szerint is. ... Idoközben elég jól megismertem." "Akkor azt is tudja, hogy teljes mértékben megbízom Janeway kapitányban. Az a döntés, amit ön vagy én hoztunk volna, lényegtelen." "Borgként egyetlen hatalomnak voltam alárendelve, a Kollektívának. ... Az elmúlt hónapokban arra bátorítottak, hogy egyénként gondolkodjam és cselekedjem. Nehéz megítélni, mikor kell tartózkodnom ettől." "Kövesse a következő szabályt: a kapitánynak mindig igaza van." "Még akkor is, ha tudom hibás a logikája?" "Valószínűleg."

SZÁZHATVANEGYEDIK NAP

"A három hét három ketto kilences komponens..." mondja Chakotay, az idomanipulátor-hajó vezérlohelyiségében az egymásba fonódó valószínűségi görbék egy pontjára összpontosítva, "Egy kóbor üstökös. Úgy nyolc hónappal ezelott a Voyager irányt módosított, hogy kikerülje. A számításaim szerint akkor kerültünk krenim területre." "A megoldás az üstökösnek a történelemből való kitörlése volna." állapítja meg Annorax. "Így van. A Voyager így tartaná az eredeti irányt, és elhaladna a krenim ur mellett." "Hmm... Egész egyszeruen hangzik." tunodik Annorax, "Végezzünk egy szimulációt." Chakotay erre a központi konzolhoz fordul, és elindítja a szimulációt: "Temporális támadás folyamatban..." A valószínűségi görbék egy része felvillanva eltunik, a maradék átfórmálódik, új hurkokat vet, végül mindegyik szál megállapodik, egy meglehetősen kaotikus mintába dermedve, és a monitoron figyelmezteto feliratok jelennek meg. "Mi történt?" ráncolja a homlokát Chakotay. "Ha valóban kitöröltük volna azt az üstököst, most ötven fényéves körzetben egyetlen élőlény sem létezne. ... Gratulálok, az imént majdnem kitörölt úgy... Nyolcezer kultúrát. Hmm... Van ilyen." "Nem vettem számításba az üstökös teljes történetét." állapítja meg Chakotay, mire Annorax helyesloen bólint:

"Négymilliárd évvel ezelőtt ennek az üstökösnek a darabjai becsapódtak egy bolygóba. A darabokból származó szénhidrogén-molekulákból néhány egyszerű növényi életforma alakult ki, amelyek összetettebb életformákká fejlődtek. Évmilliókkal később több, az urutazást is ismerő faj fejlődött ki belőlük, akik benépesítették az egész szektort." olvassa le Annorax az adatokat az egyik kisebb kijelzóról. "És mivel én kitöröltem az üstököst, ennek a területnek az evolúciója befejeződött." bólint Chakotay. "Múlt, jelen, és jövő... Egységként léteznek... Együtt lélegeznek. ... Nem ön az első, aki elkövet egy ilyen hibát. ... Mikor annak idején megépítettem ezt a hajót, bevettem a legnagyobb ellenségünk, a R'Inay ellen. ... Az eredmény csodálatos volt. A R'Inay-k kitörölődése után a népem néhány pillanat alatt nagyhatalommá vált. De gondok is adódtak. Egy különös betegség tört ki a kolóniáinkon, egy év alatt ötvenmillió halottunk volt. Ugyanis nem számoltam azzal, hogy a R'Inay-k egy létfontosságú antitestet juttattak a krenimek fejlődési vonalába. És a fegyverem ezeket az antitesteket is kitörölte." "Azóta próbálja visszafordítani ezt a károsodást..." állapítja meg Chakotay, "De minden alkalommal, mikor meghúz egy szálat, egy másik kioldódik..." "El sem tudja képzelni, milyen súllyal nehezednek rám az emlékek. Világok ezrei... Életek milliárdjai... Kitörölve, helyreállítva, majd újra kitörölve... Folyton arról igyekszem meggyőzni magam, hogy valójában... Nem pusztulnak el. Hanem csak soha nem is léteztek. Néha már majdnem sikerül..." mondja Annorax komoran. "Ezt csinálja már majdnem kétszáz éve, Annorax. Miért reméli még mindig, hogy sikerrel járhat?" "Miért remélik maguk, hogy a Voyager valaha is eljut a Földre?" kérdez vissza a krenim, "Az esélyük erre borzasztóan csekély. És mégis tovább küzdenek!" "Igaza van. De mi nem pusztítunk e mindent, ami az utunkba áll." "Segíthet nekem, hogy ne kelljen így lennie, Chakotay! Együtt... Vissza fogjuk állítani a krenimeket, és a Voyager-t. És helyrehozzuk a kárt, amit okoztunk." "Még nagyon sokat kell tanulnom." mondja erre Chakotay kitérően. "Helyes. Jöjjön, megmutatom önnek a hajó szívet. A temporális magot."

SZÁZNYOLCVANADIK NAP

"Hajtóművek?" kérdezi Janeway, miközben egy meteorzápor kopog a Voyager burkolatának maradványán. "Megteszek mindent." feleli Torres. "Kapitány, a deflektor nélkül a meteoritok át fogják ütni a burkolatot." mondja Kim. "Tartaléke energiát a deflektorba." rendelkezik Janeway. "Nem áll rendelkezésre." jelenti Tuvok. "Megyek a deflektor-vezérlobe." indul útnak Janeway. "Kapitány, arra az egész területre négyes veszélyességi osztály van érvényben." emlékezteti Tuvok. "Tudom." A kapitány hamarosan már a romos folyosókon siet, majd a megfelelő ajtó előtt megállva, elhelyezi rajta a kézi zárkioldót, majd szétrángatja az ajtószárnyakat. Hátra is hőköl rögtön, a vezérlobol ugyanis lángnyelvek csapnak ki. "Voyager, miért van olyan érzésem hogy próbára akarsz tenni?! ... Kapitány a hídnak: tüz van a deflektor-vezérlobon! A hajtóművet sikerült beindítani?" "A hajtóműm még mindig üzemképtelen." feleli Torres. "Növekszik a meteoritsurúság." jelenti Kim. Janeway bekukucskál a vezérlohelyiségbe, remélve hogy valahogyan csak be lehet jutni a lángok között. A jelek szerint kivitelezhetonek ítéli a dolgot, ugyanis felkap egy nagyobb fémlemezt a földről, ami pont ideális volna pajzsnak. "Híd, bemegyek. Készüljenek a deflektor aktiválására. Mondják meg a Doktornak, hogy készüljön súlyos égési sebek ellátására." "Kapitány..." tiltakozna Tuvok. "Csinálják!" üzeni Janeway majd nagy levegőt véve körülnéz: "Legyél egy kicsit kíméletes..." Ezzel a fémlemezt maga elé emelve benyomakszik a helyiségbe.

"A kapitány kapcsolatba lépett a kézi vezérléssel." állapítja meg Kim a hídon, "Stabilizálja a részecske-emittert. ... Megcsinálta! Mukodik a deflektor." "Aktiválom a deflektoremyot." mondja Tuvok, és a hajó burkolatára záporozó meteoritok kopogása néhány pillanat múlva megszűnik, "Híd hívja Janewayt. ... Kapitány, válaszoljon!"

A Doktor megfontolt mozdulatokkal készíti elő a kezében lepo oltópisztolyt, majd az arcán és kezén csúnyán megégett Janewayhez lép vele. A kapitány halk sóhajjal tér magához, megszemléli a romos kaszinót, majd a hologramra pillant: "Az állapotom?" "Harmadfokú égések a testének mintegy tizenhat százalékán. A legtöbbet sikerült rendbe hoznom, de borregenerátor nélkül nem végezhettem túl jó munkát. ... Hegek maradnak az arcán, és a kezén." Janeway eközben felül, és megszemléli sebekkel borított kézfejeit: "Rossz emlékek fogom tekinteni őket." "Ne olyan sietve..." jegyzi meg a Doktor, mikor a kapitány feláll az ágyról, "A következő pár napot itt fogja tölteni." "Ugyan minek?"

"Megfigyelés céljából." "Más sérüléseim is vannak?" "Fizikaiak nincsenek." "Ez meg mit akar jelenteni?" "Traumatikus stressz. Tünetek: álmatlanság, ingerlékenység, kényszerképzetek, figyelmetlenség... Az elmúlt hetekben mindezen tüneteket sikerült produkálnia." "Én csak egy kényszert érzek... Arra, hogy megmentsem a hajómat és a legénységemet. És ha közben kénytelen vagyok kockázatot vállalni, az orvosi szempontból teljesen mellékes." "Nem hagyom hogy vakon rohanjon a végzete felé!" "Nem is kell..." mondja Janeway a kijárat felé indulva, de a Doktor megfogja a karját: "A hajó főorvosaként a rám ruházott hatalommal élve, felfüggesztem a kapitányi teendők alól." "Nem teszi meg." "Ha az ítéloképessége orvosi okok miatt leromlik, megtehetem. És meg is teszem." "Próbálja csak meg... Magam fogom kikapcsolni a programját." sziszegi Janeway. "Már maga ez a fenyegetés is elegendő bizonyíték az instabilitására." "Sajnálom, Doktor... Sokáig ösztönösen cselekedtem, nem gondoltam át a dolgot, mielőtt beszélni kezdtem. Nem áll szándékomban kikapcsolni magát... De nem akarok itt maradni a kaszinóban." "Ez a végleges döntése?" "Igen." "Akkor nem hagy nekem más lehetőséget. ... Kathryn Janeway kapitány, az egy-huszonegyes orvosi szabályzat 'A' pontja alapján felmentem önt kapitányi tisztsége alól. Azonnali hatállyal. ... Üljön le." "És mégis, hogy akarja érvényesíttetni ezt a rendelkezést? ... Tuvoknak már nincs biztonsági osztaga, mindkét fogda megsemmisült, a biztonsági eroterek üzemképtelenek. ... Szórakoztató dolog lesz a fogságban tartásom. A legjobb lesz, ha kerít egy fézert, és lelo, mert másképp nem mondok le a posztomról." "Tisztában van azzal, hogy ezt az esetet be fogom jegyezni a naplómbe. A parancs megtagadásáért hadbírótság előtt kell majd felelnie." "Az elmúlt hónapok eseményeivel összehasonlítva egy olyan tárgyalás kész felüdülés volna. Mikor hazaértünk, örömmel állok elébe." mondja Janeway, majd elhagyja a kaszinót.

KÉTSZÁZHETEDIK NAP

"Még egy eltört EPS vezeték..." mutat Janeway a plafonból kilógó csore a Voyager valamelyik folyosóján. "Akkor eddig harmincketto." pillant Neelix a nála lévő jegyzetfüzetre. "Harminchárom, harmincnégy... Harmincöt..." mutogat Janeway további vezetékekre, "És ott azt a folyadék-átalakítót ki kell pucolni." "Rendben." "Ebben a kabinban deformálódott a gravitáció-terelő..." áll meg Janeway egy ajtó előtt, a nála lévő trikordert tanulmányozva. "Chakotay kabinja..." állapítja meg Neelix, majd mindketten beóvakodnak a helyiségbe. Janeway egy jelet követve lassan bejárja a kabint, majd megáll egy falburkolat-darab mellett, ami alól az ajándéknak szánt, és valamilyen csoda folytán épségben maradt zsebóra kerül elő. "Megtuszta a parancsomat..." mondja Janeway, miközben felemeli az órát. "Kapitány?" fordul felé Neelix. "Chakotay ez öt hónapja akarta nekem adni... Születésnap ajándékként. Megparancsoltam neki..." Janeway sokáig mered maga elé, majd erot vesz magán. Az órát szerszámövére rögzíti, és Neelix felé fordul: "Milyennek találja?" "Jól áll." bólint Neelix. "Na jöjjön..."

"Bámulatos." mondja Obrist, mikor Paris, nyilván már nem eloször, legyózi valamilyen táblás játékban. "Nem nagyon. Néha nekem is lehet szerencsém." von vállat Paris vidáman. "A záró lépéssorozata pontosan ugyanaz volt, amit a testvérem is eloszeretettel alkalmazott." "Hogy egy rég nem látott barátomat idézzem: 'Logikus lépésnek tunt.' A krenim csendben bámul maga elé, mire Paris végül megkérdi: "Mi baja?" "Mindig megünnepeltem a születése napját." "Kiét?" "A testvéremét. ... És a szüleimét, a legjobb barátaimét... Legalábbis az első években. Aztán egyszer csak tudatára ébredtem, hogy mindez már majd egy évszázada volt. És én évekig ünnepeltem... A halottak születésnapjait. ... Hmm... Vagy olyanokét, akik soha nem is léteztek?" "Nagyon sajnálom." mondja Paris komolyan.

Chakotay meglepetten pillant fel, mikor Paris besiet abba a kisebb helyiségbe, ahol egy asztal mellett épp néhány számítást ellenőriz. "Eldobhatja azt a vacakot, Chakotay. Nem kell tovább rontania vele a szemét. Van egy tervem." "Hadd halljam." "A temporális mag a normál téridőhöz képest kitérítve tartja a hajót. De a pajzsa nagyon gyenge... Ha kikapcsolnánk a magot, egy fotongránáttal át lehet szakítani a burkolatot." "Ezt meg honnan tudja?" kérdezi Chakotay meglepetten. "Eltöltöttem egy időt Obrist barátunkkal. ... Aki nagyon készségesen adott át pár fontos információt. ... És ez még nem minden. Mond magának valamit az, hogy 'Blight kapitány'? Ennek a hajónak a legénysége nem éppen boldog. Már majdnem kétszáz éve csinálják ezt, és elégük van belőle, Chakotay. Véget akarnak vetni

neki." "Szép munka volt, Tom. De még nem állok készen egy lázadásra. Szép csendben gyűjtögesse tovább az információkat, én pedig tovább fejlesztem magam a temporális számítások terén. egy kis idővel, és szerencsével, felemelhetjük a krenimeket, és eljuttathatjuk a Voyager-t az Alpha Kvadránsba." "Kezd úgy beszélni, mint Annorax." csóválja meg a fejét Paris, "Csak még egy számítás... Ezúttal minden tökéletesen működni fog..." "Sikerülhet... Ha egyszer is odafigyelne, megértené, mit akar elérni Annorax." "Mi?! ... A saját népe megmentése érdekében egész civilizációkat töröl ki! Ezt nagyon is értem!" "A dolog ennél kicsit összetettebb." pattan fel Chakotay ingerülten, "Annorax megérto ember. Rossz irányban halad ugyan, de mint a fedélzeten mindenki más, csak minél hamarabb be akarja fejezni ezt." "Attól tartok, nekem nincs meg az idő-ösztönöm... Vagy hogy is mondja az a Nemo kapitány odakint. ... Chakotay, magának mindez hízelgo, és ettől elvesztette a realitásérzékét!" "Ez már tiszteletlenség, hadnagy!" "Talán nem kellene lázadást szítanom... De arra rávehetném Obristet, hogy küldjön egy üzenetet Janeway kapitánynak." "Még nem. Ha elkapják, mindent elvesztünk. Meg fogom találni a megoldást." "Márpedig én azt hiszem, sokkal hamarabb megszabadíthatom mindannyiunkat ebből a helyzetből." indul Paris a kijárat felé. "Nem tesz semmit Annorax ellen!" állítja meg Chakotay, "Ez parancs!" "És ugyan hogy akar megbüntetni? Megvonja tolem a holodeckhasználatot?" "Vagy megtartjuk a parancsláncolatot... Vagy a hagyományos módon tisztázzuk a nézeteltéréseinket." mondja Chakotay fenyegetően. Paris bizonytalanul mered rá, egészen addig, míg figyelmeztető hangjelzés nem szólal meg az egész hajóban.

"Mi történt?" kérdezi Chakotay, mikor Parissal együtt kilépnek az idomanipulátor-hajó hídjára. "Temporális támadásra készülünk." fordul feléjük Annorax a kapitányi székekkel együtt. "Miféle támadást? Nekem nem szólt erről egy szót sem..." méltatlankodik Chakotay. "Volt egy ötletem ma reggel... A számításaim szerint a romizán faj kitörése a krenim faj idővonalának ötvenkét százalékos helyreállítását eredményezi." "Azt hittem, el akarjuk kerülni a további pusztítást." jegyzi meg Chakotay. "Ha az idő felajánl egy esélyt, azt nem szabad figyelmen kívül hagyni." feleli Annorax. "Az anyabolygójuk hatótávolságon belül." jelenti Obrist. "Álljunk orbitális pályára, teljes energiát a fegyverre. Készüljenek fel a teljes kitörésre." "Szóval ez az, amit maga megértésnek nevez..." súgja oda Paris gúnyosan Chakotaynak. "a fókuszra célok." jelenti Obrist, "Bemérve." "Kérem... Ez nem szükséges. Találunk más megoldást!" próbálkozik Chakotay. Annorax futólag rápillant, majd kiadja a tüzparancsot. "Változási faktor?" kérdezi kicsivel később. "Növekszik." "Ellen-változások?" "Egyelőre semmi." "Tapogassa le a kontinuumot. Mondja az eredményeket, amint elkészült." "Igenis, uram." "A pihenőhelyiségben leszek." mondja Annorax, majd elhagyja a hidat. "Most már eleget látott, Chakotay?" kérdezi Paris, "Ha maga nem tesz valamit ez ellen a tébolyult ellen, akkor majd én." "Nem volt szükséges ráloni arra a bolygóra!" mondja Chakotay, belépve Annorax után a pihenőhelyiségbe. "Én nagy léptékben változtattam a történelmet. Hatalmas csillagrendszerek sorsa van a kezemben. Egy faj sorsa jelentéktelen." "De ez tömeggyilkosság. Egy faj is jelentős, egyetlen élőlény is jelentős!" Annorax erre nagyot sóhajtott: "Eleinte... Borzasztóan egyszerűnek tunik. Egyetlen pillanattal megváltoztattam a történelmet, újra felvirágoztattam a népemet. ... De azután másodszor is megtettem. És többet vesztettem, mint amit el tudtam volna képzelni." "A Kiana Prime kolóniát." mondja Chakotay. "Honnan tud erről?" kérdezi Annorax döbbenetben. "Tanulmányoztam az eddigi támadásait. Bármilyen közel volt is a helyreállítás az eredeti idővonalhoz, egy összetevő mindig hiányzott. A Kiana Prime. ... Ki volt azon a kolónián? Kit vesztett el?" "A feleségemet... És vele a jövőmet. A gyermekeimet, unokáimat... Mindenki kitörölődött miattam. Csak ez maradt meg nekem..." mondja Annorax, a közeli asztalon álló üveggúlához lépve, amiben egy hajtincs látható, "Annyi évig dolgoztam át az éjszakákat, miközben ő aludt. Ha tudtam volna, hogy épp a végzetét számolgotam... Nem hagyom abba, míg helyre nem állítottam a Kiana Prime-t, és rá nem kényszerítettem az időt, hogy adja vissza a feleségemet." "Meglehet, ez lehetetlen..." mutat rá Chakotay. "Mikor azt mondom magának, hogy az időnek hangulatai vannak... Hajlik arra, hogy intuitív legyen... Nem metaforákban beszélek." "Mit akar ezzel mondani?" "A düh is az egyik hangulata! A düh. ... És a bosszúvágy. Maga az idő büntet engem. Az arroganciámért. Elvette tolem a feleségemet, megtagadta tolem a jövőmet!" Ekkor Obrist siet be a helyiségbe: "A helyreállítás ötvenkét százalékos." "Kiana Prime?" "Negatív, uram." "Folytassák a kontinuum letapogatását." mondja Annorax rövid hallgatás után. "Igen, uram." bólint Obrist, majd távozik. "Átnéztem... Átnéztem a számításait, Chakotay. Nagyon ígéretesek. Bár még nem eléggé kidolgozottak. Tovább fogunk finomítani rajtuk. ... Addig is, folytatnom kell a

küldetésemet." "Ehhez nincs joga!" "Nem maga dönti el, hogy harcolhatok-e azért, ami az enyém. ... Csak az idő... Hozhat ítéletet ellenem."

"Ha még ez a bemutató sem tudta meggyőzni, akkor mi fogja?!" kérdezi Paris dühösen, ugyanabban a helyiségben, ahol korábban beszélt Chakotayval, "Ez a fickó bolond!" "Nem, nem az. Csak megsértett... Elgyötört. De azt hiszem, rá lehet venni arra, hogy hagyja abba." mondja erre Chakotay. "A beszámolója alapján nem. A fejébe vette, hogy az idő személyes bosszúhadjáratot indított ellene. Ez már paranoia, Chakotay, egy jó adag nagyzási mániával." "Nem tudja, min ment keresztül." "Elvesztette a családját. Elismerem, ez borzalmas dolog. ... De mindenkivel ez történt, aki ezen a hajón van! És velünk is, mint azt talán maga is tudja!" Chakotay bosszús sóhajjal dol hátra a székében: "Milyen eredményekről tud beszámolni?" "Obrist a mi oldalunkon áll. Megbízhatunk benne. azt mondta, elintézi hogy hozzáférhessek a kommunikációs rendszerhez. ... A saját kabinom konzoljáról küldhetek majd üzenetet a Voyager-nek." "És a temporális mag?" "Az... Már egy kicsit zűrösebb. Obrist segítségével működésképtelenné tudom tenni. De nem lehet elkerülni, hogy ez általános riadót indítson be a hajón. ... Csak ez az egyetlen esélyünk van." "Nagyon pontosan kell időzítenünk. Mi szabotáljuk a hajót..." "Janeway kapitány pedig lecsap rá a Voyager-el. Persze... Csak ha a kapitány még él." "Él." jelenti ki Chakotay, "Továbbítsa neki a koordinátáinkat." "Igenis." indul Paris kijárat felé. "És..." szól utána Chakotay, "Az üdvözlétemet Kathrynnek." Paris ennek hallatán elmosolyodva bólint.

KÉTSZÁZHUSZONHATODIK NAP

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. CsillagIdő 51682.2. Sikerült szövetségre lépünk a nihai'dronokkal és a mhavazikkal. Közösén készülünk az hajó-fegyver megtámadására."

A Voyager két-két, páronként egymáshoz hasonló, méretes csatahajó társaságában halad a mélyurben.

"Ellenoriztem az adásuk vivojének minden oldalsávját. Az egyik egy Csillagflotta azonosítókódot tartalmazott, ami csak Tom Paristól származhat." mondja Janeway a Voyager hídján a többieknek, "Tehát valódi. A kapott koordináták a hajó-fegyverhez kell hogy vezessenek minket." "A helyzetük?" kérdezi Tuvok. "Úgy ötven fényévnnyire innen. ... Az új szövetségeseink most készítik elő az erősítésként küldendő flottát. ... Amint hatótávolságban vagyunk, Tom megpróbálja leállítani a hajó-fegyver temporális magját. Ha ez bekövetkezik, sebezhetők lesznek hagyományos fegyverekkel szemben. Tom megadja nekünk a temporális mag pontos helyzetét. Miután a hajó harcképtelenné vált, átszállunk, és kihozzuk az embereinket. Minden világos?" Mindenfelől igenlo válasz érkezik, így Janeway folytatja: "B'Elanna, Harry... Önök átszállnak a nihai'dron hajókra, és együttműködnek a mérnökeikkel. A teljes flottát temporális pajzsokkal látjuk el." "Értettem, kapitány." bólint Torres Kim helyett is. "Tuvok, Neelix, Seven... Önök a mhavazi hajókon fognak dolgozni." "Igen, kapitány." "Doktor, amint a támadás megkezdődik, az ön képességeire is szükség lesz. Csatlakozzon Tuvok csoportjához." "És önnel mi lesz?" kérdezi a hologram. "Én a Voyager-t irányítom, és összehangolom a támadást." "Kapitány... A hajó odarepülni is alig képes... Nemhogy harcolni..." jegyzi meg Torres. "Van még ero a Voyager-ben. Temporális pajzsai vannak, hat fotontorpedója... Ki fogja bírni. ... Egyébként meg ismerik a szabályt: a kapitány a hajóval együtt süllyed el. Vagy nem? ... Megkapták a parancsaikat. Lelépni!" Nem lehet azt mondani, hogy a legénység túlzott lelkesedéssel, és igyekezettel hagyja magára a kapitányt, a nyilvánvalóan halálra ítélt Voyager-en. Ami azt illeti, nem is mindenki távozik, Tuvok és Seven mozdulatlanul állnak a helyükön. "Tuvok, szinte hallom az ellenkezését: 'Nem hagyom el a hajót.'" fordul Janeway a vulcani felé. "A Voyager-t ért károsodások fényében nagyon csekély a valószínűsége egy fegyveres konfliktus túlélésének." "Tudom milyenek az esélyeim." nyugtatja meg Janeway Tuvokot, "De itt kell maradnom. A Voyager olyan sok mindent tett meg értünk." "Különös... soha nem értettem az embereknek azt a törekvését, hogy érzelmekkel ruházzanak fel élettelen tárgyakat. Ez a hajó nem tett semmit. Csak folyosók és vezetékek halmaza. Tritánium... Semmi több." "Téved. Sokkal... Sokkal több ezeknél." mondja Janeway, körülnézve a rommá lott hídon, "Ez a hajó az otthonunk. Az összetartozásunkat jelképezte... A család része volt. És bármilyen logikátlanul hangozzék is... Olyan közel érzem magam a Voyager-hez, mint a legénység bármelyik tagjához. ... Magában hordozott minket, Tuvok... Sot, még táplált is. És most szüksége

van... Legalább az egyikünkre." "Tiszteletben tartom a döntését." mondja Tuvok, majd vulcani üdvözlésre emeli kezét: "Békét, hosszú életet, kapitány." Janeway szomorkás mosollyal érinti meg Tuvok összeégett arcát: "Én is ugyanezt kívánom önnek... Öreg barátom." Ezzel megöleli a vulcanit, aki végül, igaz kissé tartózkodó módon, de viszonozza az ölelést. Janeway végül Seven gondjaira bízva a világtalan Tuvokot, és hamarosan teljesen magára marad a valószínűleg utolsó csatájára készülő Voyager hídján.

KÉTSZÁZÖTVENHETEDIK NAP

"Voyager hívja a mhavazi hajókat." mondja Janeway a kapitányi székben ülve. "Hallgatom, kapitány." jelentkezik be Tuvok, a kissé zajos kapcsolaton keresztül. "A szenzorok észlelik a hajó-fegyvert, pontosan előttünk." "Megerosítem." "A temporális pajzsok állapota?" "A hajók most kapcsolják be őket." Janeway eközben, kezében a Chakotaytól kapott órával, előre megy a kormányospulthoz, majd közös csatornát nyit meg: "Itt Janeway kapitány, a teljes flottához: elfogópályára állunk a hajó-fegyver felé."

"Uram, hat hajó közeledik felénk." jelenti Obrist, a hídra kilépo Annoraxnak és Chakotaynak.

"Azonosítani!" "Három nihai'dron csatahajó, két mhavazi cirkáló... És a Voyager." Chakotay ennek hallatán az egyik taktikai kijelzőre pillant, miközben Annorax így szól: "Kívül vagyunk téren és idon, a fegyvereik nem tudnak elérni minket. Szóval csak hadd jöjjenek." "Elég jól ismerem Janeway kapitányt. Nem támadna, ha nem lenne biztos, hogy kárt is tud okozni." jegyzi meg Chakotay, magára vonva ezzel a figyelmet, hogy Obrist eközben munkához láthasson.

Paris türelmetlenül kopog kabinja asztalán, arra várva hogy az annak közepébe épített terminál életre keljen. mikor ez végre bekövetkezik, elégedett mosollyal lát munkához: "Szép munka volt, Obrist."

"Ha a többi hajót ellátta temporális pajzsokkal, az anyabolygóikat is tájékoztatta." mondja Chakotay, "Azok pedig védelmet találtak a fegyvere ellen." "A fegyvert teljes energiára!" mondja erre Annorax elszánt arccal, "Felkészülni több célpont támadására! Eloszor is a temporális pajzsokat kell kiiktatnunk. végezzék el a szükséges számításokat."

"Minden hajó bevetésre kész." jelenti Tuvok a Voyager-nek. "Remélhetőleg Tom is készen áll. ...

Janeway hívja a flottát: ómega támadómanöver. ... Támadást megkezdeni!"

Elsoként a két nihai'dron hajó teszi próbára a hajó-fegyver védelmi rendszereit, logyakorlatot tartva a pajzsain.

"Állapotjelentést." szól Annorax. "Nincsenek károk, a temporális mag stabil." mondja Obrist.

"Viszonozzuk a tüzet."

A hajó-fegyver a rárepülés után visszavonuló hajók felé fordul, és útjára bocsátja a hatalmas átméroju energiasugarat. A két csatahajó temporális pajzsai üvegszeru burokba vonják a hajókat, ám nem tartanak ki túl sokáig.

"Kapitány, két nihai'dron hajó megsemmisült." jelenti Tuvok. "Janeway hívja a flottát: delta kitéromanöver! Még várunk kell. ... Gyerünk Tom, igyekezzen!"

"Célozza meg a többi hajót." szól Annorax, de Obrist nem mozdul, csak kérdon Chakotayra pillant.

Annorax dühösen fordul felé: "Obrist! Azt mondtam, célozza meg a hajókat!" "A fiatalabb krenim ekkor mégis dolgozni kezd az elotte levo konzolon, ám nem a célköveto rendszernek ad új adatokat. A híd világítása elhalványul, és vészjelzés szólal meg. "Kikapcsolja a temporális magot...?!" mered rá Annorax. "Sajnálom, uram. Vége..." mondja Obrist komoran, majd újabb rendszert hoz működésbe. A következő pillanatban Chakotayt és Parist egy-egy szállítószugár ragadja magával. "El onnan!" löki félre Annorax Obristet, "Nem engedetlenkedik többé! ... Visszahelyezem a hajót a normál téridobe. Felkészülni a hagyományos fegyverzet aktiválására!"

"Kapitány, Chakotayt és Parist átsugározták a hajónkra." jelentkezik Tuvok. "Minden a terv szerint halad." állapítja meg Janeway elégedetten, "Tom elküldte a temporális mag helyzetét. Most továbbítom a többi hajóra."

"A hagyományos fegyverzet aktiválva, és feltöltve, uram." jelenti egy krenim a hajó-fegyver hídján, miközben Annorax elfoglalja a kapitányi széket. "Tuz!"

A krenim hajó komoly zárótüzet zúdít a támadóira számos lövegtoronyából, minek következtében az egyik mhavazi cirkáló manöverképtelenné válik, és összeütközik a Voyager parancsnoki egységével, hatalmas krátert ütve annak orrába.

Janewayt az ütközés kiveti a kormányos székeből, és a kapitány kúszva indul meg a kapitányi szék felé. Mikor sikerül elérnie, belevetodik, majd a karfába kapaszkodva várja, hogy a Voyager rázkódása csillapodjon kissé. Miután helyreállt a viszonylagos nyugalom, hosszan bámulja az új 'fomonitor', a híd elején tátongó, légzáró erotérrel védett nyílást.

"Uram, a fegyverzet most érte el maximális kapacitását." "Célozzon a Voyager-re." mondja Annorax, "Szabadítsa meg Janeway kapitányt a szenvedésétől."

"Az összes hajónk harcképtelen, kapitány. Önnek maradtak fegyverei?" kérdezi Tuvok a kommunikációs rendszeren keresztül. "Negatív. A torpedóvetok tönkrementek. Ütközopályára állok. ... Janeway hívja a flottát: kapcsolják ki a temporális pajzsait!" "Akkor védtelenek leszünk." mutat rá Tuvok. "Így van. Ha az a hajó megsemmisül, talán minden visszaáll az eredeti állapotába. ... Személy szerint nagyon szívesen elfelejteném ezt az évet." üzeni Janeway, miközben a hajó-fegyver lassan betölti a híd elején tátongó nyílást. "Mindjárt lejár az idő..."

A Voyager a nála nagyjából ötször nagyobb hajó-fegyver polipkarjainak tövében csapódik be a krenim hajóba, és néhány pillanat alatt szétmorzsolódik rajta, ideiglenesen tuzzel borítja el a hajó-fegyver oldalát. Annak azonban sikerül egyben átvészelnie az ütközést, és bár kitér a pályájáról, látszólag komolyabb gond nélkül folytatja útját.

Azért nem hiábavaló az áldozat. "A mag destabilizálódik... Temporális támadást fog eloidézni a hajón belül..." állapítja meg Annorax, miután a többiekkel együtt feltápáskodik a földrol. A kapitány a pihenohelyiségbe siet, ahol még éppen látja, ahogy a hajfűrtöt tartalmazó sztázisgúla letáncol az asztalról, és a padlóra hullva darabokra törik. A temporális védomezoból kikerült hajfűrt kitörlodik, Annorax pedig megsemmisülten bámulja a helyet, ahonnan eltunt.

A hajó-fegyver közepe táján, ott, ahol a Voyager becsapódott, egyre surusödnek a robbanások, majd kékeslila fénykitörés villan fel. A temporális energia végigkúszik a hajó két vége felé, lassan kitörölve azt a létezésből, majd egy temporális hullámfront indul útnak a robbanás centrumából. Néhány pillanattal később a Voyager siklik át a robbanás helyén.

ELSO NAP

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. CsillagIdo 51252.3. Az elmúlt hetek eseménytelenül teltek, az asztrometriai laborral kapcsolatban azonban komoly eredményeket értünk el."

"Mikor tudja üzembe helyezni?" fordul Janeway a Kim mellett a muveleti tiszt konzolnál álló Seven felé. "Épp most történt meg." "Jelenleg egy új hazavezető pálya összeállítása folyik." teszi hozzá Kim. "Azt hiszem, ez nagyszerű alkalom volna az ünneplésre." néz körül Janeway elégedetten. "Hajó közeledik a bal oldalon, kapitány." jelenti Tuvok. "Képernyőre." "Hívnak minket." mondja Kim, miközben a nem túl nagy méretű hajó megjelenik a fomonitoron. "Nyisson csatornát." A képernyőn egy viszonylag fiatal, erosen kopaszodó férfi jelenik meg: "Beléptek a Krenim felségterületre. Azonosítsák magukat." "Janeway kapitány vagyok a Voyager csillaghajóról. Hazafelé tartunk, és épp erre vitt az utunk." "A terület tulajdonjoga jelenleg vitatott. Azt javaslom, tegyenek kerület." "Köszönjük a figyelmeztetést." "Jó utat." bólint a krenim, majd bontja a kapcsolatot. "Tom, programozzon be a krenim felségterületet elkerülő útvonalat." mondja Chakotay, miután futólag a székek közti lekérdezoterminálra pillantott. "Igenis, uram." "Akkor hát, mit gondolnak? ... Mit szólnának egy ünnepélyes laboravatóhoz?" néz körül Chakotay. "Jól hangzik." bólogat Kim, mire Seven kérden pillant rá. "Replikáltam erre az alkalomra egy palack Saint Amillion-t." hajol közelebb Janeway Chakotayhoz, majd vidáman hozzáteszi: "Kétezer-háromszázhetvenes évjárat. Jó év lehetett..."

A felkelő nap bíborszínűre festi az ébredő város fölötti ritkás felhőket, s a fény lassan szétömlik az épületek között.

"Jó reggelt..." mondja az ízlésesen berendezett nappaliba belépo, hosszú vörösesszoke hajú krenim nő. Az asztalnál dolgozó idosebb férfi felpillant, majd mielőtt visszafordul munkája felé, eldünnyög egy szórakozott 'Jó reggelt'-et. A nő megérto mosollyal bólint, majd közelebb lép az asztalhoz: "Velem reggelizel?" "Csak még egy pillanat... Még be kell fejeznem néhány számítást." "Mindig csak néhány számítást kell befejezned... Pedig ez a mai nap olyan szép. Töltsd inkább velem..." A férfi felpillant a

no feléje nyújtott kezére, majd elmosolyodik: "Azt hiszem, tudok rá időt szakítani." Ezzel kézen fogva a not, elhagyja a helyiséget.

A férfi által az asztalon hagyott lapos elektronikus jegyzetfüzeteken egy-egy kulcsfontosságú ponton megjelölt téridő-valószínűségi görbék, és összetett egyenletek sorakoznak, arra várva, hogy Annorax visszatérjen hozzájuk, és tovább folytassa a munkát.

77. Random Thoughts – Gondolatbun

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. CsillagIdo 51367.2. Az elmúlt három napot a marik anyabolygóján töltöttük. Hosszú ideje volt már, hogy utoljára barátságot köthettünk valakivel, és a legénység a jelek szerint nagyon élvezi ittlétünket."

"Neelix..." mondja a transzporteremelvénnyel egy méretes csomaggal a kezében lelépő Paris, mivel a talaxiai épp ekkor érkezik a szállítóhídra. "Tom... Bevásárolt?" kérdezi Neelix a csomagra mutatva. "Ajándék B'Elannának. "És mi volna az?" "Hát... Valami személyes dolog." "Hmm... Akkor egy szót se többet. Épp én is randevúra tartok." Paris ekkor összevont szemöldökkel szimatolni kezd, körbeszaglássza a talaxiait, majd meglepetten mered rá: "Neelix... Ez valami illatszer?!" "Bizony! Taltchakti moha. Nagyon csábító illat, nem?" "Tudja... Tényleg nagyon... Mohaillata van." mondja Paris bizonytalanul. "Tallival találkozom." újságolja Neelix. "Ilyen gyorsan? ... És, hová mennek?" "Hogy oszinte legyek, azért ott még nem tartunk. Felkeresem az üzletét a piactéren, megnézem, mivel lehetne kiegészíteni a készleteinket. Azután, arra gondoltam... Vacsora, majd levezetonek tánc..." "Jó stratégia." bólogat Paris. "Tényleg így gondolja? Ámbár mindig is maga volt az ügyeletes nocsábász..." "Hogyhogy csak voltam?" kérdezi Paris homlokráncolva. "Hát... Úgy értem... Maga már elkötelezte magát, ezért nem igazán kapkod a csinos és kedves mari nok után." "Neelix, maga igyekszik lehangolni engem." jelenti ki Paris. "Hát én csak... Kes óta egyedül vagyok, és kissé berozsdásodtam. Volna pár... Jó tanácsa?" "Azt hiszem, a legjobb tanács az lehet: legyen egyszeruen önmaga." "Rendben. Legyek önmagam..." bólint Neelix, majd fellép az emelvénnyre. "Tulajdonképpen... Ez csak a második legjobb tanács." szól utána Paris. "És hogy hangzik a legjobb?" "Egy kicsit kevesebb mohát..." mondja Paris, majd sietve hagyja el a szállítóhidat, miközben Neelix szimatolva igyekszik megállapítani, tényleg túl erosen illatozik-e.

"Sajnálom, Mr. Guill, ez az utolsó ajánlatom." mondja Janeway a bolygó egyik városának piactérén, egy árus pultjánál állva. "Hogy oszinte legyek, kapitány, tisztán érzem, hogy hajlandó megadni a háromszáz renzet." feleli a pult mögött álló fiatalember, a kezében tartott alkatrésze pillantva, "Torres hadnagy a Voyager kommunikációs rendszerének hatékonyabbá tételére szeretné felhasználni ezt a rezonátortekercset." "Telepaták..." húzza el a száját a Janeway mellett álló Torres. "Na egy pillanat..." emeli fel a kezét Janeway, "Tisztán érzem, hogy maga hajlandó lenne megállapodni ketto-ötvenben." "Ön a gondolataimban olvas." mondja Guill elmosolyodva, és rábólint az ajánlatra. Ekkor egy Guillnél valamivel idosebb férfi halad el mellettük sietve, és véletlenül elég keményen összeütközik Torressel. "Hé..." kiált fel B'Elanna. "Nagyon sajnálom..." szabadkozik a mari férfi, majd sietosen folytatja útját. Guill kipattan a pultja mögül, és aggodalmas arccal Torres mellett terem: "Megsérült?" "Nem, semmi baj..." feleli Torres morcosan, "Csak jó lenne ha egyesek jobban figyelnének előre is." "Nagyon örültem, hogy üzletet köthettünk." mondja ekkor Guill, és visszahúzza kezeit, mivel eddig Torrest támogatta a vállainál fogva. "Ezt most már én befejezem." fordul Janeway Torres felé, "Megkeresné Neelixet?" Torres útnak indul, Janeway pedig pénzürméket vesz elo, és számolgatni kezdi oket: "Akkor hát kétszázötven, igaz? ... Egyszáz... Kettoszáz..."

"Rég láttam már ilyen gyönyörü gyümölcsöket." mondja Neelix egy rövid szoke hajú, élénk színű öltözetet viselo fiatal mari nonek. "Pedig évek óta az idei termés volt a legrosszabb. Attól tartok, a barackunk nem valami édes..." nyújt át Talli egy gyümölcsöt Neelixnek, aki beleharap, majd így szól: "Milyen kellemesen savanykás..." "Neelix..." "Hmm?" "Miért szeretné, ha megsimogatnám az oldalszakállát?" "Hh... Hogy mit?" kérdezi Neelix zavartan. "Éppen erre gondolt az imént..." "Hát... Ha már így nekem szegezte a kérdést..." "Egyébként nagyon szívesen. Meg tudja várni, míg vége az üzleti idonek?" "Hát... Azt hiszem, át tudom szervezni a napirendemet..."

"Tulajdonképpen úgy is mondhatnánk, lassan teljesen feleslegessé válok." mondja egy sötétkék, egyenruhára emlékezteto öltözetet viselo no Tuvoknak, miközben a piactér felé ereszkednek egy lépcsőn. "Milyen értelemben?" kérdezi Tuvok. "Szó szerint megszunt a bunőzés a társadalmunkban."

Sok évig tartott, de sétáljon csak végig az utcáinkon... Az eroszak teljességgel ismeretlen." "Lenyugözo." mondja Tuvok. "Én vagyok az utolsók egyike, akik még mindig a rendfenntartó szolgálatnál dolgoznak." "És kétségtelenül a legjobbak egyike is. Nagy örömmel hallanék többet a bunmegelőzési módszereikről." "Egy feltétellel." mondja a no, "Én is szeretném látni a Voyager-t, megismerni az önök módszereit." "A biztonsági posztok napi ellenőrzésére hamarosan sor kerül. Tartson velem. Bár rutinmuvelet, de sok információt nyújt." "Nagyon szívesen." bólint a no. Tuvok erre körülnéz, majd új irányba fordul: "Arra van a legközelebbi sugárzóállomás." "Elonyben részesíti a hangos beszédet. Milyen okból?" kérdezi a no Tuvok felé fordulva, ám telepatikus úton. "Hozzászoktam az évek folyamán." feleli Tuvok hasonló módon, "Elég kevés telepata szolgál a Csillagflottánál." "Ahogy önnek megfelelőbb..." mondja a no, ismét hangosan.

"Neelix... Indulásra kész?" érkezi Torres Talli boltjához, ahol Neelix és a no éppen tárolókba pakolják a különböző gyümölcsöket. "Ööö... Nem, menjen csak előre. Még nem végeztem a termés vizsgálatával." Ekkor csörömpölés, majd kétségbeesett kiáltás hallatszik a közelből, mire mindhárman arrafelé indulnak, csakúgy, ahogy a járókelők a közelben. A marik egy másik áruspult körül gyülekeznek, ahol az a férfi tombol, aki valamivel korábban összeütközött Torresrel. A férfi egy asztallábbal épp az árus kerámiaedényeit zúzza porrá, majd visszafordul a pult gazdája felé: "Majd máskor jobban vigyázol, hogy hova lépsz, te idióta!" "De én..." próbál tiltakozni a másik férfi, de a támadója ütlegelni kezdi, és hamarosan vérbe borult arccal hanyatlik a földre. Torres, Neelix, és Janeway ekkor érkeznek a helyszínre, Neelix és a kapitány a nekivadult marit, Torres pedig az áldozatot veszi kezelésbe. "Valaki hívjon orvost!" "Miért?!" mered Janeway a támadóra, "Miért támadta meg azt az embert?" "Nem tudom..." mered maga elé a férfi zavartan.

"A... Börtönük... Elégé érdekes ötlet. Valakit bezárni, büntetésképpen..." mondja a kék ruhás mari no, mikor kilép Tuvok oldalán a Voyager fogdájából, "Gondolja, hogy a fogolyra ez nevelő hatással van?" "A fogdacellákat a többiek biztonsága érdekében használjuk." "Milyen értelemben?" "Ha például egy idegen faj képviselőjét kell orizet alá helyezni. Lehetséges, hogy el kell zárunk az illetőt addig, míg a hatóság kezére nem adhatjuk." "Ah, értem..." "És nagyon ritka esetekben a legénység egyik-másik olyan tagját is le kell tartóztatnunk, aki valami fobenjáró bunt követett el." "Kissé elképzelhetetlennek tartom, hogy bárki a legénységükből olyan súlyosan vétkezhetne, amiért le kell tartóztatni." mondja a no. "Ez valóban rendkívül ritka. A fogdacellák az utazásunk teljes idejének még egy százalékáig sem voltak foglaltak." "Bocsásson meg, Tuvok, de ez nekem egy kicsit... Barbár dolognak tunik." "Ha minden nép olyan felvilágosult volna mint az öné vagy az enyém, semmi szükségünk nem volna fogdára." "Híd hívja Tuvok parancsnokot." szólal meg ekkor Kim hangja az interkomból. "Hallgatom, zászlós." "Nimira fofelügyelót várják a felszínen. Tettlegességre került sor a piactéren." A mari hitetlenkedve mered Tuvokra, majd mindketten sietve indulnak a legközelebbi turbólift felé.

"Életemben nem láttam még ennyi vért..." mondja a sápadt Talli, mereven maga elé bámulva. "Semmi baj..." igyekszik nyugtatgatni Neelix. "Hallottam ugyan valakirol, akit megvertek, de akkor még nagyon kicsi voltam..." "Már vége van. Elmúlt az egész..." "Hetekig rémálmaim voltak..." "Nyugodjon meg..." mondja Neelix, majd átöleli Tallit, aki kétségbeesett arccal simul hozzá. Kicsivel odébb Janeway épp az eseményekről tájékoztatja Nimirát, Tuvok és Torres valamivel odébb állodógnak. "Zavart volt, nem tudta, mit csinál, legalábbis az o állítása szerint." mondja Janeway. "Én csak azt nem értem, miért nem segített senki az áldozatnak." jegyzi meg Torres. "Teljesen megdöbbenettük őket, az eroszak itt gyakorlatilag ismeretlen." feleli Nimira, "Éppen ezért ha mégis valami ilyesmi történik, a lehető legalaposabban igyekszünk felderíteni az ügyet." "Segíthetünk valamiben?" kérdezi Janeway. "Igen. Azt szeretném ha ön, Mr. Neelix, és Torres hadnagy válaszolnának néhány kérdésre." "Örömmel állunk a rendelkezésére." bólint Janeway. "Fofelügyelono, valamilyen különösebb dologgal gyanúsítja a társaimat?" kérdezi Tuvok. "Nem, hadnagy. Csak igyekszem precíz vizsgálatot végezni. ... Kövessenek, kérem."

"Foglaljon helyet, kérem..." mutat Nimira egy méreates, párnázott székre egy mesterségesen megvilágított helyiségben, ahová Janewayjel együtt érkezett. A kapitány gyanakodva veszi szemügyre a szék fejtámasza körül látható szerkezeteket, mire Nimira így szól: "A kikérdezése során telepatikus

módszerrel figyelni fogom a gondolatait, ez a kódoló rendszer pedig rögzíti az idegi tevékenységét, az esetleges későbbi vizsgálatokhoz." "Jól értem...?" mered Janeway a marira, "Nem csak hogy szemmel akarja tartani, mi folyik a fejében, de még rögzíti is?" "Igen." "Gondolom, így elég nehéz ön előtt bármit is titokban tartani, igaz?" kérdezi Janeway, miközben leül a székbe. Nimira a szenzorok közé igazítja a kapitány fejét, bekapcsolja a szerkezetet, majd leül a székkal szemben álló asztal mögött. "Mennyi ideje volt már a piactéren, mikor a támadás bekövetkezett?" hangzik az első kérdés. "Egy órája, talán egy kicsit hosszabb ideje." feleli Janeway.

"Pontosan hol állt akkor?" "Pont szemben, a másik oldalon." feleli a székben ülő Neelix Nimira kérdésére. "Pontosan látta onnan a támadás lezajlását?" "Hmm... Eloszor nem, csak a kiáltozást hallottuk. Mikor közelebb mentünk, csak akkor láttuk, mi is történik."

"Eredetileg milyen céllal érkezett a piactérre?" kérdezi Nimira Torrest. "Janeway kapitánynak és nekem találkoznunk volt Mr. Guillel." "Mi volt a találkozó oka?" "Az előző napon ígéretet tett nekünk arra, hogy beszerez egy rezonancia-tekerceset." "Értem."

"És látta korábban az eseményben részt vett személyek bármelyikét?" "Az áldozatot nem. De a támadó... Azt hiszem, ugyanaz volt, aki összeütközött B'Elannával." feleli Janeway. "Öszeütköztek... Biztos ebben?" "Igen, véletlenül egymásnak mentek."

"Egész pontosan mikor történt?" "Épp az árban egyeztünk meg." feleli Torres.

"Szemmel láthatóan nagyon sietett." mondja Janeway.

"És mire gondolt abban a pillanatban?" "Hogy mire gondoltam?" kérdezi Torres meglepetten, "Mit számít az?" "Kérem válaszoljon, fontos lehet."

"Nem nagyon foglalkoztam a dologgal, hiszen senkinek sem lett baja." von vállat Janeway, "Éppen a szükséges értéket kerestem, nem vagyok hozzászokva a pénz használatához."

"Mire gondoltam..." húzza el a száját Neelix, "Talán arra, milyen finom tortát készíthetnék abból a barackból. "Ez volt minden, Mr. Neelix?" "Igen, persze... Mi másra gondolhattam volna?" kérdezi Neelix, miközben Talli jár a fejében.

"Azt hiszem, kicsit azért dühös voltam." mondja Torres. "Kifejtene ezt bővebben?" kérdezi Nimira.

"Ha ragaszkodik hozzá..." von vállat B'Elanna, "Azt hiszem az foglalkoztatott, hogy fáj a lábam. Az az idióta alaposan rátaposott." "Fennhangon is idiotának nevezte?" "Persze hogy nem." "De gondolta."

"Meglehet." "Gondolt esetleg bosszúra is?" "Hiszen véletlen volt." mondja Torres meglepetten. "Azt mondta, fájdalmat okozott magának. Nem akarta maga is bántani ot?" "Nem teszek ilyesmit." "De gondolt rá?" "Egyáltalán hogyan emlékezhetnék még erre?" "Igen vagy nem? Gondolt arra, hogy fájdalmat okozna neki?" Torres méltatlankodva mered Nimirára, mire az újra megkérdezi: "Igen, vagy nem?" "Elképzelhető... Talán egy pillanatig. ... Figyelhetett volna, hová lép. De persze tudtam, hogy nem szándékosan tette, így el is felejtettem az egészet, hadd menjen. Miért? Mit számít, mire gondoltam éppen?" "B'Elanna Torres hadnagy, letartóztatom." jelenti ki Nimira. "Milyen vád alapján?!" "Eroszakos gondolatok miatt, amelyek súlyos testi sértéshez vezettek." Torres ennek hallatán hitetlenkedve bámul a marira.

"Azt akarja mondani, hogy az eroszakos gondolatok is buncselekménynek minősülnek?" kérdezi Janeway hitetlenkedve Nimirát, mire a nő bólint. "Ez nevetséges!" csattan fel Torres. "Biztosíthatom, számunkra ez létfontosságú. A társadalmunkban korábban nagyon erosen jelen volt az eroszak, de mikor búcsút mondtunk az eroszakos gondolatoknak, a bűnözési ráta azonnal lezuhant. És mintegy három generáció óta gyakorlatilag nulla." "Szóval azt hiszi, helyénvaló dolog előírni a népének, hogy mit gondolhat, és mit nem?" kérdezi Torres élesen. "Tagadhatatlan tény, hogy az eroszakos gondolatok eroszakos cselekedetekhez vezethetnek." "Még akkor is, ha B'Elannának valóban eroszakos gondolatai lettek volna, azt az embert mégiscsak Frane támadta meg." mutat rá Janeway. "De csak azért tette, mert telepátikusan észlelte B'Elanna gondolatait. A szellemét megfertőzte ez a kép, és elvesztette a maga fölötti uralmát." magyarázza Nimira, mire Torres 'köszönöm, de nekem ennyi elég volt ebből a zöldségből' képet vágva tüntetően elfordul, és átsétál a helyiség másik végébe. "És bár a tettlegességet o követte el, a dolog nem benne kezdődött." mondja még Nimira. "Csakhogy ahonnan mi jöttünk, ott mindenki maga felelős a tetteiért." fordul vissza Torres. "Itt pedig a fejükben járó gondolatokért is felelős mindenki. ... Biztosan belátják, hogy ez egy telepata faj esetében szükséges is." "Igen." bólint Janeway. "Kapitány...?!" mered rá Torres, de Janeway csendre inti: "Elfogadom, hogy a népük befolyásolható mások gondolatai által, de több tucatnyi ember tartózkodott akkor a téren. Mitől olyan

biztos benne, hogy pont B'Elanna gondolatai okozták?" "A mariknak nincsenek eroszakos gondolataik." jelenti ki Nimira, "Így nagyon valószínűtlen, hogy közülük valaki lenne felelos a történetek miatt. És a B'Elanna ellen szóló bizonyítékok egyértelműek. Ellenséges cselekedet jutott az eszébe." "Magam is szeretném látni ezeket a bizonyítékokat, ha megengedni." mondja erre Janeway. "Természetesen." nyújt át Nimira egy kis szerkezetet, "De attól tartok, csalódnai fog." "Mi fog történni B'Elannával?" kérdezi Janeway, miután átnézte az adatokat. "Nagyon kifinomult büntetési módszerünk van. Más fajokkal... Ellentétben mi nem zárunk be senkit büntetésből. Szabadon távozhat... Azonnal, az emléktisztítás után." "A micsoda után?!" kérdezi Torres. "Ez egy orvosi eljárás, melynek során felkutatják, és eltávolítják a memóriájából az egészet kiváltó emlékképet." "Kapitány..." tiltakozna Torres dühösen, de Janeway csendre inti. "Miután megtaláltuk a fertozo emlékképet, lehetőségünk lesz azt eltávolítani Frane agyából is." "Emlékezet-eltétel." állapítja meg Janeway, "Ez nagyon veszélyes eljárás." "Mindig fennáll a veszélye, hogy neurológiai károsodást okozunk." jegyzi meg Nimira, mintha ez csak valami kellemetlen mellékhatás volna, "De Frane kezelése miatt mindez szükséges." "Legalább addig elhalasztaná az eljárást, amíg nem tudjuk pontosan ellenőrizni a bizonyítékokat?" kérdezi Janeway, miközben Nimira egy rendfenntartót kéret a helyiségbe, "Engedje ezt meg nekünk." "El fog tartani egy napig, míg megfelelően átállítjuk a berendezéseinket. De több időt nem adhatok." "Több időre nem is lesz szükségem." fordul Janeway Torres felé elszánt arccal. Nimira jelentőségeltjes pillantást vet Torresre, aki kelletlenül csatlakozik a biztonsági emberhez.

Paris türelmetlenül járkál a Voyager egyik szállítóhídján, idonként rosszálló pillantást vetve az ügyeleterre. Végül csak megindul a várva várt transzporterciklus, és Janeway jelenik meg az emelvényen. "Kapitány, ki kell szabadítanunk B'Elannát!" mondja Paris. "Ismeri az előírásokat." indul Janeway a kijárat felé, "Nem mi szabjuk meg, melyik világ törvényeit tartjuk tiszteletben, és melyiket nem." "Senkitől sem lehet elvárni, hogy uralkodjon a gondolatain!" "Errol a marikat gyozködjé." morogja Janeway. "Csak nem akarja megengedni, hogy végrehajtsák rajta azt az eljárást?!" "Mindent meg fogok tenni, hogy megakadályozzam. Neelix hivatalos diplomáciai tiltakozást nyújt be, Tuvok és én pedig ellenorizzuk a tanúvallomásokat. Talán találunk néhány hézagot a fofelügyelono vádpontjai között." "És ha nem?" "Akkor reménykedünk, hogy a Doktor megtalálja a módját az emléktisztítás visszafordításának."

"Mindenkit felszólítottunk, hogy haladéktalanul térjen vissza a felszínre." fordul Kim Chakotay felé a hídon. "Akkor ennyit a kimenokről..." húzza el a száját a parancsnok, majd a hídra érkezo Paris felé indul. "Chakotay... Beszélünk kell." mondja Paris. "Üljön le..." mondja a parancsnok, leereszkedve az elso tiszti székbe. "Ide?" mutat Paris a kapitány helyére. "Biztos vagyok benne, hogy a kapitány nem fog neheztelni miatta. ... Szóval, mi a helyzet?" Paris leül, majd így szól: "Míg Tuvok és a kapitány és Tuvok a bizonyítékokat ellenorizik, B'Elanna odalent ül a marik börtönében, és a lobotómia egy fajtájára vár. Ezt nem tehetik meg!" "Mit forgat a fejében?" "Kiszabadítom." "És ezzel komoly összetuzést kockáztat a marikkal." bólint Chakotay. "Ez a rakás pacifista nem ellenfél a számunkra." "Ebben igaza van. ... De mielőtt komolyabb eszközökhöz nyúlnánk, adni kellene egy lehetőséget a kapitánynak, hogy törvényes úton próbálja rendezni az ügyet." "De addigra B'Elannának már túl késő lehet!" "Na ide hallgasson... Tervezzon meg egy mentoakciót, lehetőleg minimális eroszak alkalmazásával, én pedig átnézem." "Le akar foglalni valamivel, igaz?" "Talán rossz néven veszi?" kérdezi Chakotay vidáman. "Csakhogy én átkozottul komolyan gondolom!" "Én is. Ha a terve jó, és a kapitány nem ér el eredményt, javasolni fogom a mentoakciót." "Köszönöm." áll fel Paris, "Azonnal nekilátok." "Tom..." szól utána Chakotay, "Bár az imént maga ült a kapitány székében, azért... Továbbra is o a fonök."

"Tehát nem fogadja el a fofelügyelono következtetéseit." pillant Tuvok a vele szemben ülo Janewayre, miközben az adatokat nézik át a készenléti helyiségben. "Visszautasítani nem akarom, de vakon elfogadni sem." pontosít Janeway. "Az elmúlt napokban sok időt töltöttem Nimirával. És jó képességu nyomozó benyomását keltette." "Ebben biztos vagyok." "Nem eloször okoz már gondot Torres hadnagy kissé agresszív viselkedése." folytatja Tuvok. "Ennek nem mondok ellent. De hogy pár kósza gondolatot rosszindulatú támadásnak vegyenek, ezt nem igazán tudom elfogadni." "Itt az a bun, ha

mást eroszakos gondolatoknak tesz ki valaki. A Vulcanon is hasonló volt a helyzet, mielőtt a népem megtanult uralkodni az érzelmei fölött. A véleményem szerint nagyon is tisztelnünk kellene a marikat az erőfeszítésük miatt." "A szándékuk kétségkívül tiszteletre méltó, de... Azt nem fogom szó nélkül lenyelni, hogy belekotorásszanak B'Elanna agyába." jelenti ki Janeway. "Fel kell készülnünk arra az eshetőségre is, hogy mi sem találunk mást, mint az ő bunösségére utaló nyomokat." "Meglehet... Viszont... Az is lehet, hogy nem. Nézze csak meg ezt..." ad át Janeway egy jegyzetfüzetet Tuvoknak, "Nem akarom Nimira barátja szemére vetni a hanyagságot, de nem találja ezt ön is... Legalábbis egy kicsit különösnek?" Tuvok figyelmesen megsejlel a kapott jegyzetfüzetet, majd jobb szemöldökét felhúva Janewayre pillant.

"Újabb bizonyítékok?" kérdezi Nimira meglepetten a tanácssteremben. "A támadóval, Mr. Frane-el kapcsolatban." bólint Tuvok, "A biztonsági adataik szerint négy korábbi alkalommal is letartóztatták, mert eroszakos gondolatai voltak. 'Eroszakos gondolatok szándékos terjesztése' vádjában találták bunösnek több alkalommal." olvassa Tuvok a nála levo jegyzetfüzetbol. "Ez igaz. De minden egyes alkalommal elvégezték az emléktisztítást. Évekig járt neurogenetikai újrászervezésre, és az is szerepel az aktájában, hogy meggyógyult." "Az eddigiek alapján azonban elképzelhető, hogy Frane visszaeső. És egyedül csak ő a felelős azért, amit a piactéren tett." mutat rá Tuvok. "Lehetséges volna... De valószínűtlen. Az emlékezet-letapogatások kimutatták, hogy Torres hadnagy elméjében a támadás előtt eroszakos gondolatok uralkodtak." "És sehol máshol nem találkozott eroszakos gondolatokkal?" kérdezi Tuvok. "Lassan olyan érzésem van, hogy egyenesen engem vádolnak valamivel!" méltatlankodik Nimira. "Én csak végiggondolok minden logikus lehetőséget. Kollégaként, és a törvény okeként meg kellene értenie ezt." "Meg is értem. És kész vagyok megosztani önnel az ismereteimet. De a bajtársa ártatlanságának bebizonyításához már túl késő van. Az ügy le van zárva. ... Gondolja hogy nekem olyan könnyű ez? Nem akarok ártani B'Elannának, de nincs más választásom. Ezeket a gondolatokat el kell nyomni, különben további eroszakot kockáztatunk, vagy akár még pánikot is az egész városban. ... Ön mesélte nekem, hogy a népének évszázadokig kellett tanulnia, hogyan uralkodhat eroszakos ösztönei fölött. Mi messze vagyunk még az önfegyelemnek ettől a szintjétől, de igyekszünk. Azt hittem, megérti." "Nem kicsinylen le a kultúrájukat, épp ellenkezőleg, csodálom. ... Különösképpen az ön társaságát élveztem. Azonban mindez nem csökkenti a B'Elanna iránti felelősségemet. Folytatnom kell a saját nyomozásomat." "Csinálja csak. De mi hozzá fogunk fogni az emléktisztításhoz."

"Telepátia..." morogja Neelix, miközben a piactéren válogat egy alkatrészeket kínáló pultnál Seven társaságában, "Nem szeretem. Soha nem is szerettem. Árt az üzletnek... És árt a kapcsolatoknak is. ... B'Elannának meg most pláne árt." "Ezért egyedül ő a hibás." jelenti ki Seven. "Ezt meg hogy érti?" "Ő provokált a gondolataival. Az eredmény pedig eroszak lett." "B'Elanna nem szokta a telepátikkal való bánásmódot. Nem lehet ezért felelősségre vonni." "Akkor a tájékozatlanság a bűne. Ez egyébként nagyon elterjedt jellegzetesség..." "Na ezzel meg ugyan mit akar mondani?!" mered Neelix Sevenre. "Idegen lényekkel veszik fel a kapcsolatot anélkül, hogy kielégítően ismernék a természetüket. Ezért a Voyager azon feladata, hogy idegen civilizációkat kutasson fel, gyakran torkollik konfliktusba." "Amit maga tudatlanságnak nevez, azt mi kutatásnak hívjuk." jelenti ki Neelix önérzetesen, "És eközben az embernek néha kockázatot kel vállalnia. ... Szerintem mindenesetre jobb, mint mindent asszimilálni, amibe belebotlik az ember..." "A céljuk az információszerezés. Az asszimilálás a legökéletesebb módszer ennek végrehajtására." "Ökéletesesség..." morogja Neelix.

Valamivel odébb egy idosebb mari no érkezik Talli pultjához. "Jó reggelt, Mrs. Tamber... A szokásosat?" kérdezi Talli a no felé fordulva, mire az bólint. A lány nekilát, hogy összeválogassa a gyümölcsöket, ám egyet kipottyant a kezéből. "Jaj, nagyon sajnálom..." "Idióta! Nem tud jobban figyelni?!" csattan fel az öregasszony dühösen, majd felkapja a nem messze a pulton hevero kést, és lesújt vele az éppen lehajló Talli hátára. Mire Neelix és Seven odasietnek, és átfurakodnak a pult körül összegyult tömegen, az idős no már csak értetlenül bámulja a lábai előtt vérbe fagyva hevero Tallit. Neelix kétségbeesetten guggol le a vértócsában hevero lány mellé. "Meghalt..."

"Felfoghatatlan... Hogy meghalt." mondja Neelix, miközben Tuvokkal együtt lassú tempóban sétálnak a Voyager egyik folyosóján. "Tudom hogy ez nehéz az ön számára, Mr. Neelix. Mesélje el kérem,

egész pontosan, mi történt." "Seven és én vásároltunk... Indultunk vissza a hajóra, mikor meghallottuk a sikoltozást. Odarohantam... Az öreg no ott állt Talli teste fölött, kezében a véres késsel. Még csak elbúcsúzni sem tudtam..." "Mondott valamit a no?" "Nem emlékszem ilyesmire." "Döbbsent volt, és zavarodott, mint mindannyian. Gondolja, hogy ez valahogy összefügg a másik támadással?" "Nem vagyok ugyan biztos benne, de véletlenül többnek tunik. Hiszen két nap alatt két eroszakos esemény történt egy olyan városban, ahol állítólag teljesen megszüntették a bunözést." "Híd hívja Tuvok parancsnokot." hallatszik ekkor az interkomból. "Itt Tuvok." "Nimira fofelügyelono kíván beszélni önnel, engedélyt kér a fedélzetre sugáráshoz." "Engedély megadva. Kísérjék a tanácsterembe. Tuvok kilép. ... Később folytatjuk a beszélgetést." pillant Tuvok Neelixre, majd sietve útnak indul. "Parancsnok... Csodálatos fiatal no volt. Bárki felelos is a haláláért... Kutassa fel. És állítsa bíróság elé." szól utána Neelix. "Megteszem ami tolem telik, Mr. Neelix." bólint Tuvok.

"Köszönöm, hogy fogadott." áll meg Nimira Tuvokkal szemben a tanácsteremben. "Tudok az esetrol. Van valami ötlete arra vonatkozóan, mi váltotta ki a támadást?" "Az idos not épp az imént hallgattam ki." "És?" "A támadást ugyanaz az eroszakos gondolat váltotta ki, mint a korábbi verekedést." mondja Nimira kétségbeesetten. "B'Elanna gondolata." mondja Tuvok a biztonság kedvéért. "Igen." "Csakhogy o is, és Frane is letartóztatásban vannak. Akkor hogyan adhatták tovább a gondolatot?" "Ezt én sem tudom. ... Ezért vagyok itt. Segítséget keresek." "Megkapja." bólint Tuvok. "Köszönöm. ... Nem tudom, miért fertőzött meg ez a gondolat még valakit, de ennek véget kell vetni! Nekem még soha nem volt dolgom gyilkossággal, de önnek már biztosan vannak ilyen tapasztalatai." "Vannak." bólint Tuvok. "Eloszor is kiderítem, hol járt az idos no az elmúlt napokban, ebbol megállapítható, hol találkozott azzal a gondolattal." "Bölcs döntés. Én idoközben szeretném alaposabban kikérdezni B'Elannát. Egy új nézőpontból vizsgálva a dolgot, talán olyan tényekre is fény derül, amelyeket eddig nem vettünk számításba." "Azonnal elintézem." bólint Nimira, ezzel mindketten a kijárat felé indulnak.

"Ami azt illeti, nekem egy tudategyesítés sem tetszik jobban, mint egy emléktisztítás." mondja Torres a vele szemben ülo Tuvoknak, valahol a bolygón egy épületben. "Csak részleges egyesítés lesz, azokra az emlékekre fogok koncentrálni, melyek az eseményrol maradtak önben. Semmiféle veszély nem áll fenn. ... Készen áll?" Torres erre határozatlanul bólint, mire Tuvok gondosan elhelyezi ujjait B'Elanna fejének mentális kontaktuspontjain, és elmondja a szertartásos szavakat: "Lelked a lelkemhez, gondolataid a gondolataimhoz. ... Emlékezzen vissza a találkozásra Mr. Frane-el... Önnek ütközött... Azután mi történt?" "Nem tudom... Azt hiszem, abban a pillanatban villant át a fejemen, hogy megütöm." "És ezután." "Guill lépett mellém, és megkérdezte, nem sérültem-e meg." "Mire gondolt ebben a pillanatban?" kérdezi Tuvok. "Miért...?" "Érzem, hogy több történt ebben a pillanatban, mint amit el tud mondani... Emlékezzen, lehet hogy ez nagyon fontos!" "Megfogta a vállaimat, és támogatott..." "Említette, hogy az árról folytatott alku közben olvasott a gondolataikban. Ekkor még mindig ezt tette?" "Nem tudom." "Negatív érzéseket keltett önben..." állapítja meg Tuvok. "A pillantásától kirázott a hideg." "Miért?" "Mert... Akart tolem valamit... Valami szörnyuséget..." Torres ekkor hirtelen megrándul, ellöki az arcától Tuvok kezeit, és döbbsenten mered maga elé: "Mi a pokol...?! ... Miért nem emlékeztem erre korábban?!" "Valószínűleg tudatalatti gondolata támadt abban a pillanatban, vagy ösztönös megérzése. Talán errol megkérdezem Mr. Guillt is."

A mari fovárosban beesteledett, a járókelok is megritkultak az utcákon. Guill egy sötétbe burkolózó lépcsőlejáró felé igyekszik, mikor Tuvok szólítja meg: "Mr. Guill... Tuvok parancsnok vagyok, a Voyager biztonsági fonöke." "A gyerekeim szeretnek velem vacsorázni. Ha üzletrol van szó, találkozzunk holnap reggel a piactéren." mondja a mari. "A támadásról szeretnék beszélni önnel." "Velem?" kérdezi Guill meglepetten. "A bajtársamat, Torres hadnagyot vádolják a buntett elkövetésével. Ha jól tudom, ismeri." "Torres hadnagy... Igen! ... Letartóztatták?" "A fofelügyelono úgy véli, az o eroszakos gondolata idézte elo a verekedést." "Pedig annyira kedves fiatal no volt..." mondja Guill, majd folytatja útját, magával invitálva Tuvokot is, aki készségesen követi. "Mikor épp megkötötték az üzletet, majdnem fellökték. Emlékszik erre?" kérdezi Tuvok. "Igen... Egy férfi véletlenül nekiment, és..." Guill ekkor megtorpan, és Tuvokra mered: "Maga nem olyan, mint a többiek a hajóról, igaz? Maga telepata." "Így van." "Miért érdekli ennyire ez az ügy?" "Az ilyen esetekben jobb szeretek magam is nyomozást indítani." "Értem... Egy pillanatra azt hittem, más okból

kérdezi... Ön is... Eroszakos gondolatokkal küzd. Borzalmas képekkel... De mélyen el vannak rejtve a lelkében." "Hatalmam van ezek fölött a képek fölött. Mi vulcaniak megtanuljuk uralni az érzelmeinket. Ha a tudatalatti gondolataim zavarják önt, erősebben igyekszem majd elnyomni oket." "Kérem... Ez egyáltalán nem szükséges. Nem elég erosek ahhoz, hogy hatással legyenek rám." nyugtatja meg Guill. "Érzem, hogy érdeklik a tudatalatti gondolataim. Hogy szívesen látna belőlük többet, ha lehetősége lenne rá." "Nem... Csak arra gondoltam, talán segíthetnék..." "Segíthetne?" "Megtaníthatnám, hogyan gyozze le ezeket a sötét vágyakat." "Nem, köszönöm. Már van módszerem az irányításukra." "Ebben biztos vagyok..." mondja Guill különös hangszíval, Tuvokot bámulva, majd hirtelen kissé hátrahököl, és így szól: "Vannak még kérdései?" "Nincsenek." "Akkor, ha megbocsát... Nem késhetek el az asztaltól." Guill ezzel elsiet, Tuvok pedig egy kicsit kivárva csendben a nyomába szegodik."

Guill hamarosan egy sötét raktérterületre ér, és türelmetlenül nézelodni kezd. Hamarosan egy másik mari férfi bontakozik ki a különböző konténerek közötti sötétségből. "Itt van a pénz?" fordul felé Guill. "Háromezer renz..." nyújt át a másik férfi egy kis dobozt. Guill belepillant a dobozba, elégedetten elvigyorodik, majd így szól: "Ma este valami igazán izgalmasat tartogatok magának." A páros ezzel útnak indul, az oket nem túl messzirol figyelő Tuvok pedig a nyomukba ered. Egy sarok mögül azonban váratlanul Guill és a másik mari lép elé: "Miért követ minket?" "Gondolkodtam azon, amit mondott... Az érdeklődése a tudatalatti gondolataimról. Talán kölcsönösen segíthetnék egymásnak." "És pedig hogyan?" "Eroszakos gondolatok telepátikus cseréjével. Ezt akarja, nem igaz? Felfedezni, mi rejtozik a tudatalattimban." "Ki ez...?!" kérdezi a másik mari aggodalmasan. "Hallgass!" szól rá Guill, "Miért kellene megbíznom magában?" "Mert tudja, hogy mi ketten nagyon hasonlítunk." feleli Tuvok. Guill nem reagál, mire Tuvok sarkon fordul: "Persze lehet, hogy tévedek..." "Várjon." állítja meg Guill, "Lehet, hogy egymás hasznára lehetnénk... De ehhez meg kell szabadulnia attól..." mutat Guill Tuvok kommunikátorára. A vulcani leveszi, és a földre dobja a kis szerkezetet. "Később találkozunk, Malin." pillant Guill a másik marira, "Ha nem tévedek, olyan eladó gondolataim lesznek, amelyek sötétebbek minden elképzelhetonél." Malin erre távozik, majd hamarosan Tuvok és Guill is útnak indulnak egy másik irányba.

Tuvok egy sötét sikátor falának tövében ül, Guill pedig bal kezét a vulcani homlokán nyugtatva mellette áll. A mari hamarosan nagyot sóhajtvá elhúzódik, majd így szól: "Mit gondol?" "Érdekes." feleli Tuvok. "És most... Mutassa a maga gondolatait." "Szükségem van egy pillanatra, hogy összeszedjem magam." mondja Tuvok. "Meglep, hogy ilyen gyorsan kimerül. A telepátikus képességei nagyon erosek." "Nem sokszor nyílik alkalmam a használatukra..." "Szerezhetne eroszakos gondolatokat a társaitól... Akár meg akarják osztani azokat, akár nem. Egy telepátát aligha lehet megakadályozni az ilyesmiiben, nem igaz?" "Maga is így jut az árujához?" "Van, hogy veszek, van hogy olyan emberre bukkanok, aki magához hasonlóan hajlandó osztozni. És ha lehetőség adódik, elveszem, amit akarok." "Így jutott Torres hadnagy gondolatához is." állapítja meg Tuvok. "Frane szerezte meg a gondolatát, nem én." "Tehát ismeri Mr. Frane-t." "Csak felületesen..." "De ahhoz elég jól, hogy üzleteljen vele?" "Miért kérdezi?" "Érdekelne a B'Elannától származó gondolat. Az eroszakos hajlamai nagyon érdekelnek. De soha nem volt lehetőségem belenézni a tudatába. ... Ha segítene nekem megszerezni azt a gondolatot..." "Lehetetlen. Frane-t már megtisztították." "Különös... Biztos voltam benne, hogy magának is megvan." "Nekem?" "Nem vette el maga is B'Elanna gondolatát...? Közvetlenül a Frane-el történt ütközése után?" "Mi?!" "Tanulmányoztam B'Elanna emlékeit az eseményrol. Azt állítja, maga átvizsgálta a tudatát." "Az emlékei helytelenek." jelenti ki Guill. "Meglehet. De az is lehet, hogy maga is megszerezte azt a gondolatot, ami megmagyarázná, hogy keringhet még mindig szabadon. És hogy okozhatott ma egy gyilkosságot." "Elég ebből! ... Jobb lesz, ha most ideadja, amit megígért!" "Az egyetlen ember, akivel maga ma este gondolatokat fog cserélni, az a fofelügyelono." mondja Tuvok, majd megragadja Guillt, és kifelé kezd terelni a sikátorból. Ahogy kiérnek, Malin, és egy másik mari állják útjukat. "Hová mennek?" "Álljanak félre." mondja Tuvok. "Tuvok le akar tartóztatni engem..." mondja Guill, mire Malin felkiált, és a vulcanira támad. Az könnyedén leszereli az első támadást, és Malin kísérojével is felveszi a harcot, de a háromszoros túlerovel nem tudja felvenni a versenyt, így végül legyurik.

"Még mindig semmi nyoma." rázza meg a fejét a taktikai konzolnál dolgozó Chakotay. "Próbálkozzon többfázisú bio-letapogatással." javasolja Janeway. "Hívnak minket, kapitány. Nimira az." jelenti Kim. "Képernyore. ... Fofelügyelo, sikerült megtalálnia Tuvokot?" "Sajnos nem." "Indítanék egy

keresoosztagot..." mondja Janeway. "Ezt nem engedélyezhetem." "Miért nem?" "Nem kockáztathatunk további törvényszegéseket." "Ez nevetséges..." pillant Paris Janewayre. "Tom... Nem hiszem, hogy komoly fenyegetést jelentenénk." jegyzi meg Janeway. "Nincs több ok a vitára. Torres hadnagy megtisztításra kerül, azután átadjuk önöknek." "Kapitány, ezt nem hagyhatja!" csattan fel Paris. "A döntést már meghoztuk. Sajnálom." mondja Nimira, majd bontja a kapcsolatot. Torrest bilincsbe verve vonszolják be egy helyiségbe, ahol Nimira és egy férfi épp a berendezést készítik elő. "B'Elanna... Kérem..." fordul Nimira a hevesen tiltakozó Torreshez, "Próbáljon megnyugodni..." "Mos csak viccel, ugye?" sziszegi Torres. "Nyugtatózza be." fordul Nimira a segítőjéhez. "Ne! Ne merészelje...!" mondja Torres, de miután beadják neki a szert, elcsendesedik, és hagyja hogy az emlékezet-törlo székébe szíjazzák. "Kezdje el." bólint oda Nimira a berendezés kezelőjének.

"Nem ússzák meg a tetteikért kiszabható büntetést..." mondja az alaposan helyben hagyott Tuvok az ot magukkal vonzó mariknak. "Hallgasson!" szól rá Guill. "Maga a felelős annak a nonek a haláláért." folytatja Tuvok, miközben belépnek egy elsötétített épületbe. "Nem akartam, hogy meghaljon. Valaki kérte ezt a gondolatot, én csak segítettem rajta." mondja Guill, miközben leültetik Tuvokot. "Egy gyilkosságot próbál elfogadtatni." "Maradjon csendben. ... Malin, fogja le." Guill ezután Tuvok homlokára teszi a kezét, és szemét becsukva így szól: "És most... Hadd lássam." Eltelik néhány pillanat, majd Guill így szól: "Ez még nem minden... A legjobbat még nem mutatta meg, igaz?" "Igen." "Akkor mutassa!" "Ha megteszem, elengednek?" "Igen." "Jöjjön közelebb..." Guill közelebb hajol, Tuvok pedig megragadja a fejét: "Nem kell félnie... Most bepillanthat lelkem legsötétebb bugyraiba! ... Lelkem a lelkedhez, gondolataim a gondolataidhoz..." "Igen... Ez az az oldala, amit látni akartam..." mondja Guill élvezettel.

Tuvok a város egyik sötét utcáján közeledik a riadtan hátráló Guill felé. A mari beleütközik egy alacsony kokorlátba, innen már nincs hová mennie. Tuvok beéri, mire a mari megpróbálja megütni. A Tuvok azonban elkapja Guill felé lendülő öklét, és vulcani izmainak emberfeletti erejével összeroppantja a csontjait.

"Mi... Mi történik most...?" kérdezi Guill kínlódomva.

"Ez egy vulcani tudategyesítés." feleli Tuvok a látomásban, "Maga nem érti az eroszak igaz természetét. ... A sötétségét, a hatalmát..." Tuvok ezzel megragadja Guill torkát, és szorítani kezd. A való világban Guill fulladozni kezd, és a torkához kap, miközben Tuvok rezzenéstelen arccal figyel. "Kérem... Hagyja abba..." tátogja a mari hangtalanul, majd összeroskad.

"Növelje az energiaszintet, de ügyeljen a szinaptikus potenciálra." mondja Nimira az emlékeztetőrló berendezést kezelő marinak, "Egy hibás beállítással komoly károkat okozhatunk az agykéregben." "Kommunikációs központ hívja Nimira fofelügyelőt." szólal meg ekkor egy hang. "Nimira." "Janeway kapitány ragaszkodik ahhoz, hogy azonnal beszéljen önnel. Azt mondja, rendkívül sürgős." "Adja be ide az adást. ... Mirol van szó, kapitány?" "Azonnal abba kel hagynia a Torres hadnagyon végzett emlékeztetőrlést."

"Tuvok parancsnok újabb bizonyítékokat talált." üzeni Janeway, miközben Tuvok és Guill megjelennek a transzporteremelőnyén, "Amelyek bebizonyítják az ártatlanságát." A marit elvezetik, Janeway pedig elégedetten veregeti meg a kissé kimerültnek látszó Tuvok vállát.

Janeway türelmetlenül járkál a tanácssteremben, ahol rajta kívül csak Tuvok van jelen, a vulcani egy székben üldögél. Hamarosan bekísérik Nimirát. "Remélem, okkal szakították meg a folyamatot. Egy emléktisztítás megszakítása nem éppen szokásos eljárás." "Akkor ne is vesztegessük az időt. Parancsnok..." pillant Janeway Tuvokra. "Kiderítettem, hogy Guill és Frane a felelősök a piactéren kitört verekedésért, valamint Talli meggyilkolásáért is." "Guill, a kereskedő...?" "Így van." bólint Tuvok. "De hogyan lehet ő is benne? Hiszen Frane cselekedett a gondolat alapján." "Ezt nem is tagadjuk. Azonban Torres hadnagy gondolata nem véletlenül került hozzá." "Ezt nem értem." "Mikor Guill eloször találkozott Torres hadnaggal, megérezte a benne lévő agresszivitást. Olyan képek lehetőségét, amelyek felkeltették az érdeklődését. Hogy kiaknázhassa ezt a lehetőséget, megrendezték azt a kis jelenetet Frane-el, hogy kiváltsanak vele egy eroszakos gondolatot, amit azután kiemelhetnek a tudatából." "Ez nem lehet igaz." jelenti ki Nimira. "Pedig pontosan így történt. Sajnálatos módon

azonban alábecsülték a gondolat erejét, az erősebb volt, mint bármi amit eddig átéltek. Ennek következményeképpen vesztette el Frane az önuralmát, és támadott áldozatára." "Miért tennék ki magukat olyan békeszerető emberek mint Frane és Guill, ilyen erőszakos emlékképeknek?!" "A nyomozás során a mari társadalom egy meglehetősen nyugtalanító vonására bukkantam. Egy feketepiacra ha úgy tetszik, ami illegális emlékképekkel kereskedik. Guill egy igen jelentős személyisége ennek a kereskedelemnek... Illetve az volt, míg le nem tartóztattam." Nimira hitetlenkedve mered maga elé, majd így szól: "Miért akarna bárki is a népemből ilyen visszataszítóan viselkedni?" "Mert a jelek szerint a törvény nem tüntette el az erőszakos gondolatokat. Csak azt érték el vele, hogy a polgáraik titokban cserélgessék őket." jegyzi meg Janeway. "Úgy tunik, komolyabb gondjaik vannak egy átutazó egyetlen kósza gondolatánál." teszi hozzá Tuvok. "Még ha én hiszek is maguknak, nem vagyok biztos benne, hogy bárki más hinne." "Azt javaslom, hallgassa ki Guillt személyesen. Az emlékezet-vizsgálat kétségtelenül alá fogja támasztani az állításaimat." mondja Tuvok. "Hol van most?" "Bezártuk. A fogdánkban."

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. Kiegészítés. Nimira fofelügyelono letartóztatta Guillt. Hogy ez a letartóztatás reformokat indít-e el a mari törvénykezésben, nem lehet előre látni. Torres hadnagyot és Tuvok parancsnokot jelenleg a Doktor kezeli."

"A marik szerencsére nem haladtak túl sokat az eljárással." mondja a hologram, miután befejezte Torres vizsgálatát, "Szolgálatra alkalmasnak nyilvánítom, hadnagy. Legfeljebb néhány erőszakos gondolat hiányzik a csinos fejecskéjéből." "Ez nagyszerű, doki. Akkor a helyükre elfér pár újabb..." méri végig Torres a hologramot, mire az sietően az irodája felé indul: "Köszönöm a figyelmeztetést..." "Köszönöm, hogy kihozott onnan." fordul Torres Tuvok felé. "Én csak az igazságot igyekeztem kideríteni." "Vagyis..." mondja Torres, miközben mindketten a kijárat felé indulnak, "Ha azt deríti ki, hogy én vagyok a felelős, hagyta volna hogy kiürítsék az agyamat?" "A kötelességünk tiszteletben tartani a felkeresett társadalmak törvényeit." "Vagyis... Még mindig nagy rajongója a marik törvénykezésének." állapítja meg Torres. "A nézeteim erre vonatkozóan egy kicsit megváltoztak." "Vagyis... Ezentúl nem neheztel majd rám azért, mert olyan könnyen kijövök a sodromból?" kérdezi Torres vidáman. "Hogy oszinte legyek, a nyomozás során tisztelet ébredt bennem az ön belső küzdelméért illetően." "Tényleg?" torpan meg Torres meglepetten. "A primitív klingon énje próbálja uralma alá hajtani... Ennek tükrében csoda, hogy ennyire kordában tartja az agresszivitását." "Nagyon köszönöm..." húzza el a száját Torres, "Legalábbis azt hiszem." "Szívesen." bólint Tuvok, "Tudnia kell, hogy vannak különböző vulcani technikák, melyek segítségével erősítheti az önkontrollját." "Mit nem mond..." álmélkodik Torres, miközben folytatják útjukat a híd felé.

Seven sietve érkezik a készenléti helyiségbe, és meg sem áll a kanapén az ablakok felé fordulva egy jegyzetfüzetet tanulmányozó Janewayig. A kapitány nagyot sóhajt, megfordul, végigméri a mögötte álló not, majd némi rosszallással a hangjában így szól: "Jöjjön be." "Beszélnem kell önnel." mondja Seven. "Persze, hallgatom. Üljön le." "Elonyben részesítem az állást." "Ah, elfelejtettem." "Gyakran bíztatott, hogy adjak hangot a véleményemnek, ha fontos mondandóm van." "Mondja csak." bólint Janeway. "El akarja juttatni a hajót az Alfa Kvadránsba, azonban szigorúan követi az Elsodleges Irányelvnek a kapcsolatfelvétel esetére vonatkozó előírásait. Ez a két cél összeférhetetlen." "Milyen értelemben?" "A kutatási filozófiájuk folyton új veszélyeknek teszi ki a Voyager-t. Egy egyenes útvonallal, és az idegen fajokkal való felesleges kapcsolatfelvételek elkerülésével a túlélési esélyeik jelentősen nőnének." "Unalmas lenne így az út hazafelé." jegyzi meg Janeway. "Kapitány...?" "Azért keressük az idegenek társaságát, mert ez a vágyunk... Nem pedig mert előírásokat követünk. Végtelenül kíváncsiak vagyunk a világegyetemre." "Ma kis híján elvesztettük a fomérnököt, és a biztonsági fonókört. Ez elfogadhatatlan." "Az ön számára lehet, de nem nekem, vagy a legénységnek. A marikkal való találkozás olyan kultúrába engedett bepillantani, amelyet eddig nem ismertünk." Seven ezen elgondolkodik, majd bizonytalanul így szól: "De ez... Lényegtelen." "Nem az. Ilyen módon tudáshoz jutunk." "Akkor eltérő véleményen vagyunk." "Remek. Rettegek attól a naptól, mikor mindenki egy véleményen lesz velem." mondja Janeway vidáman, "Köszönöm az állásfoglalását, de a küldetésünk jellegét nem változtatjuk meg." Seven bólint, majd sietve elhagyja a kabin. Janeway a fejét csóválva néz utána, majd nagyot sóhajtva így szól: "Leléphet..."

78. Concerning Flight – Vakrepülés

"Animali! ... Brutali animali!" tajtézik a muterembe berontó, ázottnak tuno da Vinci, a hasonlóképpen csuromvizes Janeway alig tud lépést tartani vele. A mester a repüloszerkezet szárnyának egyik darabját vonszolja magával, majd dühösen földhöz vágja a roncsot, és a legközelebbi ablakhoz sietve kikiabál rajta az alatt zsivajgó tömegnek: "Animali!" "Micsoda madár az, ami repülni sem tud?" érkezik a gúnyolódó felelet odalentrol. "Jobb egy olyan embernél, aki gondolkodni sem tud!" vág vissza da Vinci. A következő pillanatban elkerekedik a szeme, egy darabig hitetlenkedve bámul ki az ablakon, majd megfordul, és felkapja az első keze ügyébe kerülő tárgyat, egy mívés korsót, hogy a gúnyolódók közé repítse. Janeway azonban elkapja a karját, és visszahúzza Leonardót az ablakból. "Stupido! ... Átokverte firenzeiek!" kiabál tovább da Vinci, miközben Janeway védelmezőn szorítja magához a megmentett korsót. Leonardo végül otthagyja az ablakot, és felsiet a muterem galériájára, miközben így dohog: "Az a madár egy mechanikus szerkezet, amit a matematika törvényei szerint működik. ... Olyan szerkezet, amit bizonyítással újja fogok még építeni! ... De miért vallott kudarcot?" Janeway a tervezőasztalnál éri utol da Vincit, aki a siklórepülő tervrajzát kezdi tanulmányozni. "Talán túl szukre vettet a szárnyak fesztávolságát." véli Janeway. "Ha nem fogadott volna ölelo karjaiba a folyó, mindketten odaveszünk..." "Bölcs dolog volt a hídról leugrani." bólint Janeway. "A haláltól megvédett, az igaz... De a megszegyenüléstől nem. ... A nagy madár felemelkedik majd a levegőébe, és végül megpihen fészkeiben... Ezt hajtogattam hónapokig. ... Ehelyett majdnem megfulladtunk, fél Firenze szeme láttára." Da Vinci ezzel összetépi a tervrajzokat, amitől Janewayben bennreked a szusz. "Finito! ... Vége! ... Katarina, járt már Frankfurtban?" "Az utóbbi időben nem." mondja Janeway, a tervek megsemmisülését gyászolva. "Ah... Frankfurt királya nagy csodálóm. ... 'Az isteni Leonardo', ezt hallani mindenfelől, ha végigmegyek valamelyik utcán. És mit hallani Firenzében? Az ostobák fecsegését... Katarina, utazunk!" Da Vinci ezzel pakolászni kezd, mire Janeway vádlón mered rá: "Fel akarja adni." "Hm?!" "Már megint. ... A befejezetlen szobrok, festmények... Mind félbehagyva. Ki akarta adatni a feljegyzéseit, de soha nem tette meg. Feladta. ... Eldobta magától a legjelentősebb munkáit... Miért?" Da Vinci egy darabig elgondolkodva mered Janewayre, majd így szól: "Van egy taverna, Katarina, nem messze Párizs kapujától. Egy varázslatos hely, ahol a borokat még..." A helyiség ekkor megrázkódik, mire Leonardo meglepetten pillant ki az ablakon, és Janeway is aggódalmasan néz körül. "Terre morto...?" mondja da Vinci. "Janeway hívja a hidat." "Megtámadtak minket, kapitány." üzeni Chakotay. "Azonnal ott vagyok." indul a kijárat felé Janeway. "Földrengések... És idióták." csóválja a fejét da Vinci, "A pokolba Firenzével!" "Kik ezek, és miért lonek ránk?" kérdezi Janeway megérkezve a hídra. "Ismeretlen, kapitány. Nem válaszolnak a hívásunkra." feleli Chakotay. "Kárjelentést!" "Nincsenek károk." "A pajzshatáron enyhe destabilizáció észlelhető." jelenti Kim. "Megpróbálom kiegyenlíteni." bólint Tuvok. A Voyager-t állhatatosan támadó kicsiny hajók egyike a tat felől közeledve lelassít, és végigrepül a hajó gerincével párhuzamosan, miközben egy széles sugárral tapogatja le a Voyager-t. Torres meglepve mered a gépházban a keverokamrát övező korláthoz rögzített konzolra, ami zöldes fényjelenség kíséretében eltunik. "Ööö... Torres hívja a hidat..." "Hallgatom." jelentkezik be Janeway. "Épp most vesztettük el a keverokamra diagnosztikai rendszerét." "Hogy érti, hogy elvesztettük?" "Eltunt..."

A jelenség a hajó több részében megismétlődik, különböző tárgyak, köztük a Doktor mobil emittére részvételével.

"Dematerializáció következett be különböző helyeken, a négyestől a tizenkettesig terjedő szinteken." jelenti Kim meglepetten. "Kitéromanover!" szól Janeway. "Hozzánk igazodnak..." mondja Paris. A kis hajók tovább repkednek a Voyager körül, idorol idore bekapcsolva speciális transzporter-rendszerüket.

"Határozottan egyfajta transzporternek tunik." állapítja meg Chakotay, a lekérdezőterminál adatait vizsgálva. "Lohet, ha készen áll." pillant Janeway Tuvokra. "Készen állok, kapitány, ellenben nincs mivel. A tüzvezető rendszer leállt." feleli a vulcani. "Kapitány, odalett a számítógép foprocesszora. Elvesztettük a fegyverzetet, navigációt, és meghajtást." mondja Kim. "A tartalékrendszerek most

állnak üzembe." állapítja meg Chakotay. "Teljes zárótűz kézi vezérléssel. Addig lojón, míg el nem talál valamit!" szól Janeway.

A Voyager tüzíveiből szeszélyes mintázatban indulnak útnak az energiasugarak, az egyik végül felvillanó tuzgolyóvá változtatja az urkalózok egyikét.

"A többi hajó visszavonul." jelenti Kim. "Chakotay minden szintnek: részletes kárjelentést!" "Attól tartok, épp most raboltak ki minket..." sóhajt Paris hitetlenkedve.

"Egy nagyteljesítményű transzportert vetettek be." mondja Tuvok a tanácssteremben, "Amivel be tudták mérni, és eltávolítani az értékesebb technikai eszközöket." "Jó sokat vittek el..." veszi szemügyre Chakotay a Tuvoktól kapott listát, "Öt trikorder, három fézerkarabély, néhány fotontorpedó-burkolat, két antianyag-injektor, egy hónapra való szükség-fejadag..." "Ez nem nagy veszteség..." jegyzi meg Paris. "Már megbocsássanak, de megfélemedeztek a legfontosabbról! A mobil emitterem!" méltatlankodik az egyik nagy monitorra korlátozódó Doktor, "Anélkül el sem tudok mozdulni a gyengélkedobol!" "Mindent meg fogunk tenni, Doktor, de a foprocesszornak abszolút elsobbsege van." mondja erre Janeway, "B'Elanna, védelmet szeretnék a további efféle támadások ellen. ... Harry, próbálja minél gyorsabban kideríteni, honnan jöttek." "Igen, asszonyom." "Lelépni." zárja le az eligazítást Janeway.

"Seven... Hahó..." mondja Kim, mikor az asztrometriai laborba lépve megpillantja az egyik konzolnál dolgozó not. "Ha haverkodni akar, jelenleg nincs idom ilyesmire." mondja Seven. "Csak a minket megtámadó hajókat kellene megtalálnom. Maximális hatótávolságra állítottam a távolsági szenzorokat..." "És úgy gondolja, hogy az itteni leképezo rendszerrel tovább növelheti a hatótávolságukat a mélyurbe." állapítja meg Seven. "Tudja... Igen." "Az elmúlt két órában épp ezen dolgoztam." "Tényleg? Hadd nézzem..." lép közelebb Kim, mire Seven közé, és a konzol közé helyezkedik: "Kétségbe vonja, hogy képes vagyok ennek végrehajtására?" "Ööö... Hallgasson ide. ... Itt akartam dolgozni. Észrevettem, hogy ön is ugyanezen munkálkodik, ezért felajánlottam a segítségemet. Ez minden. Segíthetnék..." "Valahol egy visszacsatolás rontja a felbontást. Fordítsa vissza a az adatbankokat az ötvenkilencestől a hetvenesig, és próbálja meg behatárolni a hibát." mondja erre Seven. Kim bosszankodva mered rá egy darabig, így a no hozzáteszi: "Azonnal. Vagy hagyja el a helyiséget." "Na jó..." lát munkához Kim, "Én nagyon jó kedélyű vagyok... Úgy értem, sokáig kell munkálkodni azon, hogy felhúzzanak... De ez nem vonatkozik mindenkire." Seven ekkor félreolja Kimet az egyik konzoltól, hogy o maga hozzáférhessen. "Meg kell tanulnia, hogyan kell bizonyos dolgokat kissé... Diplomatikusan tudatni másokkal." Seven futólag a zászlósra pillant, majd szóra sem méltatva ot, visszatér a saját konzoljához. "Vagy nem." von vállat Kim, majd nagyot sóhajtva belemélyed a munkába.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. CsillagIdo 51386.4. Mivel a hajó rendszerei legfeljebb fél teljesítménnyel üzemelnek, tíz napra volt szükségünk ahhoz, hogy felkutassuk a tolünk ellopott berendezések hollétét."

"Csillagflotta-berendezéstől származó jeleket fogok két kontinensről is." jelenti Kim a hídon, miután a Voyager pályára állt egy bolygó körül. "A foprocesszort megtalálta?" kérdezi Chakotay. "Az északi kontinensen." bólint Kim, "A hely városnak néz ki, de eros a helyi interferencia, nem tudom pontosan bemérni." "Kapitány, huszonhét különböző fajtájú hajót észleltem bolygó körüli pályán. Ez nyilvánvalóan jelentos kereskedelmi központ. ... Álcázott felderítőosztagot tudunk küldeni mindkét kontinensre, a lelepleződés veszélye nélkül." mondja Tuvok. "Ez egyelőre elég is lesz." áll fel Janeway elégedetten, "Tuvok, mi megkeressük a processzort. ... Tom, Neelix, önök a másik kontinensre mennek. Gyujtsenek adatokat, és legalább a szükségellátmányt próbálják meg visszaszerezni. Chakotay, öné a híd."

Tuvok és Janeway hamarosan már egy város különböző idegen fajok képviseloivel zsúfolt utcáit járják. "Ez mindig is lenyugözött..." néz körül Janeway egy nagyobb téren, ahol nagyban folyik az üzletelés, "Bármekkora különbség legyen is köztük, valakinek mindig van valamije, amire valaki másnak szüksége van. És már meg is köttetik az üzlet." "Pontosabban fogalmazva, a lopás." jegyzi meg a trikorderét vizsgáló Tuvok. "Talált valamit?" pillant rá Janeway. "Az anyagok, amelyekből a várost építették, és az alkalmazott berendezések is, számos különböző forrásból származnak."

"Kétségtelenül lopottak..." "A különböző, nem együttműködésre tervezett berendezések magas interferenciaszintet eredményeznek, képtelen vagyok megállapítani... Egy pillanat. Csillagflotta-technikára utaló jeleket észlelek." torpan meg Tuvok. "A foprocesszor?" "Aligha. A jel ahhoz túl kicsi. Viszont közeledik..." "Katarina!" szólal meg egy ismerős hang a tér túlfelől, minek hallatán Janeway elkerekedett szemmel fordul arrafelé. Da Vincit pillantja meg, aki éppen egy csapat idegenen próbál átvergődni, hogy közelebb kerülhessen Janewayékhez. Mikor végre sikerrel jár, örömmel öleli meg a teljesen ledermedt kapitányt, és cuppanós csókot nyom mindkét orcájára: "Katarina... Legyen üdvözölve! Legyen üdvözölve Amerikában!" Janeway néhány pillanat múltán rájön a rejtély megoldására, mikor megpillantja Leonardo ruhájának mellrészén a mobil emittert. "Mondd csak Katarina, mit gondolsz az Újvilágról?" mutat körbe da Vinci. "Hogy került ide?" "Ezen már én is sokat töprengtem... Egyszer még a holmimat csomagoltam össze a Frankhoni utazáshoz, aztán meg itt találtam magam ezen a csodálatos helyen. ... Am ha jól emlékszem, mintha spanyol tengerészekkel beszélgettem volna, mielőtt elvesztettem az eszméletemet... Biztosan leütöttek, aztán hajóra raktak, és mint valami rakományt, átvitorláztak velem a hatalmas Atlanti Óceánon. ... Milyen különös fülek..." figyel fel da Vinci Tuvok 'ékességeire'. "O az útítársam, Tuvok." mondja Janeway. "Ah... Igaz, amit a régi filozófusok tartottak: az ismeretlen tájak népei egyszerre szörnyűségesek, és csodálatosak. ... De mondja csak, Katarina, maguk hogyan érkeztek Amerikába?" "Ó, az hosszú történet..." feleli Janeway bizonytalanul, miközben Leonardo karon fogva vezetni kezdi valahová, "Egy portugál hajó, török kalózkod... Meg egy orkán, de majd máskor elmesélem..." "Bocsásson meg egy pillanatra... Ott az ember, akit keresek. Rendelkezik egy eszközzel, amire szükségem van a következő találmányomhoz." mondja ekkor da Vinci, egy hosszú köpenyt viselő humanoidra mutatva, "A patrónusom igazán ígéretes munkaadó." "A patrónusa?" kérdezi Janeway. "Igen. A város hercege." bólint Leonardo, majd az idegenhez siet, aki meglátva ot, elokészíti az ígért alkatrészt. Miközben a hologram alaposan megvizsgálja a szerkezetet, Tuvok így szól Janewayhez: "A da Vinci karakter a holodeck-program korlátozott kapacitásával igyekszik értelmezni a környezetét." "Tizenhatodik századi szemmel nézi a világot." bólint Janeway. "De mit keres itt?" kérdezi Tuvok. "Éppen futott, mikor megtámadtak minket. A programja aktív volt, mikor a foprocesszort elvitték a hajóról." "Ahonnan aztán áttöltötték a Doktor mobil emitterébe. De ki volt az?" tunodik Tuvok. "Valószínűleg a patrónusa. A herceg." Da Vinci eközben megköti az üzletet, és az alkatrésszel a kezében visszatér Janewayékhez: "Fantasztikus, nem igaz?" "Egy plazmainjektor-fűvóka..." veszi szemügyre Tuvok a szerkezetet, "Csillagflotta-szabvány szerinti." "Nevezze ahogy akarja... A lényeg, hogy ezzel az eszközzel egyszerre három irányba vezethetők higanyt... El kell jönniük az új muhelyembe! A herceg nagyon segítőkész volt..." Leonardo ezzel elindul, Janeway és Tuvok pedig a nyomába szegődnek.

"Nos, Katarina... Mit szól ehhez a szerény kis helyiséghez?" kérdezi da Vinci, mikor belépnek egy jól felszerelt laboratóriumba, ahol a csúcstechnológia mellett nagyszerűen megfér néhány művészi rajz, és faragvány is, "Ehhez képest a firenzei muhelyem a tudatlanság barlangja volt." "Ezt mindet az új patrónusa bocsátotta rendelkezésére?" kérdezi Janeway. "O az ideális herceg. Intelligens, de azért nem túlságosan. Felismeri a tehetséget, de nem érzi magát fenyegetve tőle. És mindenek előtt, mert ez sem lényegtelen, a pénzeszsákja feneketlennek tunik." "És cserébe a támogatásáért..."? kérdezi Janeway, szemügyre véve néhány vázlatot. "Ötleteket kap tolem." feleli da Vinci, majd mikor észreveszi, hogy Janeway a vitorlázórepülő modelljét nézegeti, hozzáteszi: "Még a nagy madarat is felélesztettem. Most már olyan, mint a legendás fonixmadár. ... Olyan anyagok vannak itt, Katarina, amelyek elég erősek, és könnyűek ahhoz, hogy a belőlük készült szerkezet könnyedén emelkedjék a levegőbe." Janeway ekkor felfigyel egy kézfézerre, ami egy üveglapú asztalon hever, és megpróbálja szép csendben eltüntetni a válláról lógó táskába, de Leonardo résen van, és kikapja a fegyvert a kapitány kezéből: "Vigyázzon! Valahogy megtanulták a villám energiáját haszonra fogni, és belesűríteni ebbe a szerkezetbe. Egy pisztoly, ami nem ólomgolyót lövell ki, hanem villámot!" A hologram ezzel célba vesz egy tárgyat a labor másik végében, és rálo a fézerrel. A jelek szerint a fegyver lebontó fokozaton van, mert a célpont atomjaira hullva eltunik. Janeway a rend kedvéért ámuldozik egy kicsit a bemutató láttán, majd így szól: "Nagyon szívesen megismerném a patrónusát." "Lesz is rá alkalma, mégpedig ma este. De figyelmeztetem magukat, olyan gátlástalan, mint egy Borgia." mondja Leonardo, miközben Tuvok is kísérletet tesz a fézer eltüntetésére, de a szimuláció rosszálló pillantást vetve rá magához veszi a fegyvert, és elvonul vele.

"A Voyager hajónaplója, Chakotay parancsnok. CsillagIdo 51392.7. Még nem hallottunk Janeway kapitány és Tuvok felől, de Paris és Neelix nyugtalanító információkkal tértek vissza a déli kontinensről."

"Ki adta el magának ezeket a holmikat?" kérdezi Chakotay a tanácssterem asztalánál ülo, kissé megviselt vörös betétes egyenruhát viselo idegent, az asztalon hevero fézerkarabélyra, és trikorderre pillantva. "Nem azért jöttem, hogy kihallgassanak." tiltakozik az idegen, "Azt mondták, egy görbületi tekercset akarnak." "Én csak azt mondtam, beszélhet Chakotay parancsnokkal." pontosít Paris, "Azt nem, hogy üzletet köthet vele." "Akkor ez csak idopocséklás!" jelenti ki az idegen. "Ebben egyetértünk. Arra van az ajtó." mutatja az irányt Chakotay. "Micsoda?!" mered rá a lény. "A vizionálásra. ... Ügyeljen rá, nehogy eltévedjen." fordul Chakotay Neelix felé. "Állj, állj, egy pillanat... Tau a neve. O irányítja a hetedik északi tartományt." "Fegyverekkel és berendezésekkel kereskedik..." mondja Chakotay. "Igen." bólint a lény. "Amiket erre haladó hajókról koboznak el." folytatja a parancsnok. "Amihez az áthelyező berendezéseiket használják... Amiket valószínűleg szintén loptak valahonnan. És amik gazdag emberré tették." "Van pár dolog, amit vissza akarok kapni. Hol találom azt az embert?" "Én csak egy közvetítőt ismerek. De most már elég kérdésre válaszoltam, beszéljünk arról a görbületi tekercsről. Én olyasvalamit keresek, amit..." "Megtarthatja, amije van. Mondjuk úgy, ezzel kiegyenlítettük a számlát." mondja erre Chakotay. Az idegen felkapja a fézert és a trikordert, majd a kijárat felé indul, de még megáll Chakotay előtt: "Tényleg csak az idomet vesztegettem..." "Szerintem nem. Ez a szín nagyon jól áll magának." igazgatja meg Chakotay az egyenruha felső részét az idegen vállain, aki bosszankodva méri végig a parancsnokot, majd elsiet.

"Torpedók, plazmagránátok, részecskeszórók... Még szertartás-lándzsát is tudok szerezni, ha esetleg érdekli." mondja egy humanoid lény a mellette haladó másiknak, miközben kísértálnak egy galériára, hogy szemügyre vegyék a lentebb elhelyezkedő termet. "Nem érdekel." mondja a másik lény. "Ezzel csak azt akartam mondani, mindegy, milyen fegyverre van szüksége... Nálam nagy valószínűséggel megtalálja. Vagy meg tudom szerezni önnek." A páros, és az őket kísérő, Csillagflotta-fézerrel felszerelt testor leereszkedik a terem padlószintjére, ahol valamiféle fogadás folyik. "Azt mondják, az árai megfizethetetlenek." "Hogy megfizethetetlenek, az túlzás. De ha ön magasnak tartja őket, biztosan találok más vevőt is a maguk rendszerében. A szomszédaiak eléggé eroszakosak, nem igaz? ... Nem szívesen nehezíteném meg a maga életét azzal, hogy nekik ajánlom fel a fegyvereket. De ha nem hagy nekem más lehetőséget..."

Janeway és Tuvok ugyanabban a teremben, valamivel odébb az árnyékba húzódva nézelődnek. "Most már kétségtelen, a foprocesszor nincs a városban." mondja Tuvok. "Ez jelentősen megnehezíti a dolgunkat." sóhajt Janeway, "Leonardo új patrónusa valódi üzletember." "Vagyis nem sok más lehetőségünk maradt, mint üzletet kötni vele." állapítja meg Tuvok. "Katarina, itt van néhány barátom, akiknek be szeretném mutatni..." mondja a nem messze beszélgető da Vinci, mire Janeway Tuvokra pillant: "Lefoglalná egy időre a hologramunkat?" "De kapitány..." "Csevegjen el vele." "A vulcaniak nem csevegnek." Janeway erre megragadja Tuvok vállát: "Rögtönözzön!" Ezzel útnak indítja Leonardo felé. A hologram két pohár itallal a kezeiben közeledik, Tuvok lecsap az egyikre: "Köszönöm, ez nagyon figyelmes öntől. Katarina..." próbálna a hologram Janeway után indulni, de Tuvok elállja az útját: "Mr. da Vinci... Szeretnék beszélni önnel." "Mirol?" "Önről. Nagyon érdekesnek találom." "Ah, gracie... Ön pedig, senor Tuvok, legalább ennyire provokatív. ... Tulajdonképpen honnan származik?" "Skandináviából." "És... Mit tartanak a skandinávok erről az új világról?" "Nagyon érdekes. ... És a jelek szerint ön nagyon élvezi." "Végzetlenül." bólint da Vinci, "Nos... Itália már csak egy halványuló emlék. Ez a város tele van mechanikai csodákkal, és idegen, csodálatos lényekkel." "Kíváncsi volnék... Mivel tölti itt az idejét?" "A találmányaimon dolgozom... És a muveimen. ... És elkísérem a herceget, mikor felkeresi erodítményeit. ... Hanem ettől a beszélgetéstől úgy kiszáradtam, mint Vulcan." "Vulcan?" kérdezi Tuvok meglepetten. "Egy kis sziget Szicília mellett. Járt már arra?" "Nem." csóválja meg a fejét Tuvok. "Milyen kár..." mondja da Vinci, majd elindul, hogy kerítsen magának egy újabb italt. Janeway közben becserkészi az estély házigazdáját, és miután az búcsút mondott üzletfelének, ráköszön: "Szép jó estét..." "Önnek nem kevésbé. ... Jól szórakozik?" lép közelebb a humanoid. "Még nem." "Nem? Hogyan változtathatnék ezen?" "Ha alacsonyabb áron adná azt, amire szükségem van."

"Az áruval lehet hogy rendelkezem, de az ár nem alku tárgya. Én semmit sem adok áron alul." "Az ügyfelem egy kolóniát igazgat húsz fényévnnyire innen. A központi számítógépük már eléggé elavult, és én most újat keresek nekik." "Egy számítógép, ami egy teljes kolónia igényeit ki tudja elégíteni... Ez nem kis feladat. De azt hiszem, van valamim, ami érdekelheti." Az idegen ezzel utat mutat Janewaynek. Nem mennek messzire, csak a terem egyik falához, ahol egy fénylo zöld sávokból kialakított kör látható. Az idegen megérinti a kör közepén levo szerkezetet, és így szól: "Halló számítógép... Hogy vagyunk ma este?" "Minden rendszer az előírt paramétereken belül üzemel." feleli egy Janeway számára nagyon ismeros hang. "Verbális interfész. Figyelemre méltó..." mondja a kapitány. "Számítógép, mondd el nekünk a technikai adataidat." "Párhuzamos hozzáférés hetvennégy milliárd adatcsatornához, fényfölötti muködési sebesség, ötszázhetvenöt milliárd muvelet nanoszekundumonként. Üzemi homérséklettartomány tíz kelvin és egyezer-hétszázkilencven kelvin között..." "Érdekli?" kérdezi az idegen, "Eladnám, de kevesebbért nem adhatom... Egy hadihajónál." Janeway összevont szemöldökkel pillant a kereskedore. "Vagy kereshetünk valami megfelelőbb árfekvésut..."

Másnap délelött Janeway egy kézzel rajzolt térképet nézeget da Vinci muhelyében, "Egy erodítményt, vagy talán raktárt kell keresnünk, ahol Tau az ellopott berendezéseket tárolja." "Több ilyen hely is van..." állapítja meg Tuvok, aki egy hasonló térképet tanulmányoz, "Mind tíz kilométernél közelebb a városhoz. El kell ismernem, ez a Mr. da Vinci kiváló megfigyelo. A Voyager topográfiai számítógépe sem tudna sokat javítani ezen a térképen." "O a reneszánsz embere volt, Tuvok... Értékelték, újraértékelték, a munkáját kritikusok hada szedte ízekre, pellengérre állították... Végig a történelem folyamán. Vasarely angyalnak tartotta, Freud szerint valami konfliktusa volt az anyjával, James T. Kirk állítólag találkozott vele... Bár erre nincs megdönthetetlen bizonyíték..." "Jó reggelt, barátaim..." érkezik ekkor a muhelybe da Vinci. "Jó reggelt, mester. Jól aludt?" siet oda hozzá Janeway, és hagyja hogy da Vinci arcon csókolja. "Túlságosan is jól, attól tartok. ... Bocsáss meg, Katarina, elmúlt a fél délelött... Ám semmi nem ad annyi ihletet, mint azok a képek, melyek az ébredés előtti pillanatban jelennek meg az ember szemei előtt..." mondja Leonardo, majd egy rajztáblát mutat oda Janewaynek. A kapitány szemügyre veszi a muvet, majd elmosolyodva Tuvokra pillant. A vulcani közelebb lép, és szemügyre veszi a rajzot, aminek központi motívumát az o füle alkotja, ami a rajzon egy fantázialény lóéhoz hasonlító farkává alakult át. "Valóban..." húzza el a száját a vulcani. "Katarina, hol van az ezüsthegyi tollam?" néz végig da Vinci a rajzasztalon, "Meg mernék esküdni rá hogy itt..." Tuvok ekkor kinyúl a mobil emitter felé, és felfüggeszti a programot, így a hologram mozdulatlaná dermed. "Vissza kellene térnünk a Voyager-re. Az én trikoreres méréseim, és Leonardo térképei alapján bevethetjük a hajó szenzorait, hogy megállapítsuk a processzorunk helyzetét." Janeway a felfüggesztett programra pillant, majd így szól: "Két irányban folytatjuk a munkát. Ön visszatér a hajóra, én pedig a felszínen maradok Leonardóval. Kapcsolatban áll Tauval, és ismeri a környéket." "Ez nem volna tanácsos. Bármilyen elragadó legyen is a személyisége, a programját nem felderító akció végrehajtására tervezték." "Leonardo da Vincióról beszélünk. Szimuláció vagy nem, o volt a föld egyik legtalálékonyabb egyénisége." jelenti ki Janeway. "A program da Vinci viselkedésének minden részletét reprodukálja. A zsenialitását, de ugyanígy javíthatatlan megbízhatatlanságát is." "Felkínálkozott egy lehetőség... És a lehe to legjobban ki akarom használni." mondja Janeway, mire Tuvok rosszalló arccal elokeresi kommunikátorát, és aktiválja: "Tuvok a Voyager-nek: egy személy felsugárzásra." miután a vulcani felsugárzott, Janeway elindítja a Leonardo-programot. "...Az asztalon. O meg hová lett?!" "Visszatért a hajóra." feleli Janeway a meglepetten körülnézo szimulációnak. "A hajóra? ... A portugálok még mindig itt vannak a kikötoben?" "Tudja... Nem szó szerint... De nincsenek messze." "Aha... Bolond hajósnép ezek a portugálok..." csóválja meg a fejét da Vinci.

"És... Mi újság?" kérdezi a Doktor Sevent a gyengélkedoben, miközben egy orvosi trikorderrel kezdi vizsgálni a no bal szeme fölötti Borg beültetést. "Újság?" kérdezi Seven tanácstalanul. "Ühüm... Mi történik a hajón?" "Semmi jelentos. A kapitány és Tuvok még mindig a processzort keresik." "És milyen a hangulat?" "Ha a legénység moráljára gondol... A feladatra koncentrálnak." "Hmm... Úgy hallottam, tegnap este kisebb felfordulás támadt a kaszinóban..." jegyzi meg a Doktor. "Egy egyszeru félreértés." jelenti ki Seven, mire a Doktor sokatmondó pillantást vet rá, majd mivel Seven szemmel láthatóan nem akar kommentárt fuzni a dologhoz, így szól: "Kiváló az egészségi állapota. A legtöbb

beültetés stabil, de az optikai interfésze megint elállítódott. ... Megmondtam, hogy hetente egyszer meg kell jelennie karbantartáson." A Doktor ezzel elokeríti a szükséges eszközt, és megkezdi a no szemét második, fém szemöldökként övezo beültetés beállítását. "Szóval... Mi is történt a kaszinóban?" "Torres hadnagy és én néhány asztrometria adatot értékeltünk ki, de nézeteltérés támadt köztünk." "Kicsit... Felforrósodott a hangulat?" "Torres hadnagyot elragadták az érzelmei. Nem tudta megcáfolni az érveimet, ezért ellenségeskedni kezdett." "Mit mondott pontosan?" kérdezi a Doktor kíváncsian. "Lényegtelen. Csak az számít, hogy nekem volt igazam, nem neki." "Részleteket, Seven!" méltatlankodik a Doktor, "Tájékozottnak kell lennem!" "Semmi okot nem látok ennek a jelentéktelen ügynek a megvitatására." "A mobil emitterem nélkül be vagyok zárva ide! Tudnom kell, mi történik ezeken a falakon túl, akár jelentéktelen, akár nem!" Seven bosszankodva felsóhajt, majd így szól: "Torres robotnak nevezett, majd klingon szitkokat vágott a fejemhez. Esetleg lefordítsam oket?" "Hát persze, ez nem lehet kérdés..." sürgeti a Doktor, "Nagyon szeret..." "Tuvok hívja Seven of Nine-t: jelentkezzen azonnal az asztrometria laborban." "Távozzhat..." mondja a Doktor lemondó sóhajjal, mire Seven aktiválja kommunikátorát: "Azonnal ott vagyok, parancsnok." "Jöjjön majd vissza, ha kedve támad... Én itt leszek." szól a hologram a távozó no után, "Teljesen egyedül..." "Épp most táplálom be a trikorderem leképezo-rendszerének adatait, és Leonardo térképeit." mondja Tuvok, mikor Seven megérkezik a laborba. "Készíték egy keresoprogramot, a processzor helyének felderítésére." lát munkához Seven az egyik konzolnál. "Da Vinci nagyon pontosan rögzítette a topográfiát, de a koordinátpontok nem szabványosak, konvertálnia kell oket." "Értettem." bólint Seven, "Kissé összezavar, hogy egy vulcani névvel illet egy holografikus alakot, mintha az élne. Ez valahogy... Logikátlanak tunik a számomra." Tuvok csak jobb szemöldöke megemelintésével reagál Seven kijelentésére. "Keresoháló..." mondja a no kicsivel később, miközben a labor nagy, ívelt monitorára adja a város képét, "Magasság húsz kilométer." A képen kis keret jelenik meg öt, a várostól nem túl messze levo épületcsoport körül. "A processzor kétségkívül ezen öt raktár valamelyikében van." mondja Tuvok, "Növelje maximumra a szenzorok felbontását, és tapogassa le a területet." Seven munkához lát, és néhány pillanattal később az egyik épületcsoport képe teljes nagyításban betölti a képernyőt. "Ott. Abban az épületben van a processzor." "Sajnálatos módon szórómezo veszi körül. Képtelenség kisugározni onnan." állapítja meg Tuvok. "Ha a kapitány be tudna jutni, és meg tudná közelíteni a processzort, a segítségünkre lehetne." mondja Seven. "Ha eloidézne egy energiainpulzust a processzorban, az talán elég eros jelzést bocsátana ki, hogy bemérhessük." ért egyet Tuvok. "Pontosan erre gondoltam." bólint Seven. "Értesítem a kapitányt." indul Tuvok a kijárat felé.

"Nem kell túl nagy távolságot megtennünk a városon kívül." mondja Janeway a kezében tartott kommunikátorba, "Leonardo azt mondja, már járt ott, és segíthet bejutni." "Értettem." érkezik Tuvok válasza. "Várják a jelzésemet. Mindennek készen kell állnia, hogy a processzort a Voyager-re sugározhassuk." "Igenis, kapitány. Tuvok kilép." Janeway már elrakná a kommunikátort, mikor egy hang szólal meg a háta mögött: "Szóval kapitány..." Janeway megfordul, és a rá fegyvert fogó Tauval találja magát szemben, "Amint látom, maga és a hologramom régi barátok..." Tau csettint, majd kinyújtja tenyerét Janeway felé, aki a rászégezodo fegyverre pillantva engedelmesen a férfi tenyerébe pottyanítja a kommunikátort. "A mérnökeim idoközben kidolgozták a védelmet a transzporterük ellen, úgyhogy javaslom, adja vissza, amit ellopott tőlünk. És engedjen elmenni." "Különben mi lesz? ... Nincs igazán jó helyzetben... Csak a legénységével vagyok hajlandó tárgyalni, és sokba fog nekik kerülni, hogy visszakapják a kapitányukat. Kíváncsi leszek, mennyit ér a legénységének..." Tau ekkor úgy érzi, mintha fejbe verték volna egy kemény tárggyal. Sok lehetősége nincs eltöprengeni a dolog fölött, a Leonardo által a fejéhez vágott fémtartály ugyanis rövid úton eszméletvesztést okoz, így a lény összeroskad a szimuláció lábai előtt. "Túléli..." állapítja meg Janeway, miközben elszedi Tau fegyverét, "Tunjunk el innen." "Én nem megyek." jelenti ki Leonardo. "Azt mondta, segíteni fog." "Már így is túl messzire mentem. Mikor magát fenyegette, cselekednem kellett. De mikor magához tér, itt akarok lenni mellette, hogy elmagyarázzak mindent. Talán szerencsém lesz, és nem végeztet ki..." "Azonnal indulunk." mondja Janeway ellentmondást nem turol hangon, "Az ideje itt lejárt." "Én nem hagyom el ezt az új világot!" "A maga új világa egy börtön! Az o befolyása alatt áll." mondja Janeway. "Mikor nem vagyunk ugyan börtönben?! Mikor nem függünk azoktól, akik hatalmasabbak nálunk? ... Ha ez az új világ egy ketrec, legalább aranyketrec. Teli csodákkal, lehetőségekkel! ... A herceg eroszakos ugyan, de az eroszakot meg lehet szelídíteni..." "Nem maradhat itt örökre, Leonardo.

Európa az otthona." "Európa származásos. Itt szabadon tehetem, amit csak akarok. Eloítéletektől mentesen, még tévednem is szabad! Anélkül, hogy szégyellnem kellene miattam, hogy a tudatlanok gúnyolódását kellene hallgatnom!" "Leonardo... Akár elismeri, akár nem, szükség van önre az otthonában. Firenzében, Milánóban, Avignonban... Kell a zsenialitása, a szíve... És jelen pillanatban nekem is szükségem van önre, úgyhogy jöjjön!" "Nem megyek! Nem Firenze, Milánó, vagy Avignon miatt... De ön miatt, Katarina... Ön miatt megyek."

"Elvesztettem a kapitány kommunikátorának jelzését." jelenti Kim a Voyager hídján. "Akkor keresse a holo-emittert." tanácsolja Chakotay. "Négy egész öttized kilométerre van a városon kívül..." állapítja meg Kim. "Tehát Leonardo úton van. A kapitány is vele van?" kérdezi Paris. "A kommunikátora talán meghibásodott." véli Chakotay. "Vagy lebuktak." bújik ki Parisból az optimista. "Felsugározzam da Vincit?" kérdezi Kim. "Ha a kapitány vele van, és a processzort próbálják visszaszerezni, talán szüksége van rá." jegyzi meg Tuvok. "Mérje be az emittert, és álljon készenlétben." határoz Chakotay. "Igen, uram."

"Hol van a bejárat?" kérdezi Janeway, miközben hatalmas, dísztelen épületek között sietnek valahová, leginkább egy gyártelepre hasonlító helyen. "Nem emlékszem..." válaszolja da Vinci. "Miért nem?" "Ezek az erődök... Legalább egy tucatnyiban voltam. Mind hasonlít, de mégsem egyformák. Janeway ekkor megtorpan, mivel úgy hatvan méternyire egy Tauhoz hasonló fajú fegyveres férfit pillanatnak meg, aki szerencséjükbe épp a másik irányba kémlel. A páros gyorsan fedezékbe húzódik, miközben mintegy varázsütésre, hirtelen több or is felbukkan, ahogy fegyverrel a kezükben egy épület körül cirkálnak. Janeway és Leonardo az egyik épület alsó szintjén folytatják útjukat, a kapitány a trikorderét, a hologram pedig a környéket tanulmányozza. "Katarina... Figyelje csak meg az épületet... Mint egy élőlény vénái és artériái." mutat da Vinci a szomszédos épület vázán felkúszó vastag csövekre, "Így kell építkezni. A természet formáit követve..." "Most nincs idom a tanítását hallgatni, be kel jutnom ebbe az épületbe, de azonnal!" "Egy tanítvány nem beszélhet így a mesterével..." Janeway erre Leonardo felé fordul: "Maestro... A herceg a nyomunkban van, és az egyetlen lehetőség a menekülésre odabent vár." "A menekülés útja? Inkább csapdában lesziünk odabent." csóválja a fejét da Vinci. "Nem. Abban az épületben egy nagyszerű találmány van, amit számítógép-processzornak neveznek. Azzal jelet tudunk küldeni a portugál hajónak, akik idejönnek, és kimentenek minket." "Számítógép...? Ez a találmány... Hogy működik?" "Nagyon bonyolult szerkezet, de... Bízson bennem. Nagy távolságokra lehet vele üzenetet küldeni. De persze előbb meg kell találnunk, hogy megmenthessenek. A kérdés csak az, hogyan jutunk be az épületbe?" Da Vinci erre nézelodni kezd, majd így szól: "Árnyék... És napfény! Árnyék és napfény..." A szimuláció ezzel útnak indul az épület külső függőfolyosóin és lépcsőin, Janeway alig bír lépést tartani vele. "A herceg, mint minden tolvaj általában, legjobban a haláltól fél. Ezért ennek az erődnek csak egy bejárata lesz, mégpedig a nappal ellentétes oldalon." "Hogy a támadóknak a szemébe süssön a nap..." bólint Janeway. Da Vinci hamarosan megáll egy ajtó előtt: "Exacto..." Janeway szemügyre veszi az elektronikus zárat, a trikorder segítségével kinyitja, majd mindketten beóvakodnak az épület belsejébe.

"Már nem érzékelem a mobil emittert." jelenti Kim. "Beléptek az épületbe." véli Tuvok. "Parancsnok, követik őket. Több mint harminc fegyveres tart a raktárápület felé." "Minden szabad energiát a transzporterhez, próbálják meg kihozni őket!" szól Chakotay.

"Ebben a labirintusban még maga Tézeusz is eltévedne..." jegyzi meg Leonardo, miközben igyekeznek rátalálni a helyes útra az épület meglehetősen kusza belsejében. "Iránytű nélkül valószínűleg." ért egyet Janeway. "Az iránytűje beszél önhöz?" pillant da Vinci a trikorderre. "Arra..." mutat új irányt Janeway, "Csitt..." Az elovigyázatosság nem hiábavaló, ugyanis néhány pillanattal később épp ott halad át egy or, ahol az imént még Janeway és a hologram álltak.

"Egy kincsestár, tele találmányokkal..." torpan meg Leonardo, mikor megérkeznek egy nagyobb térségre, ahol az összelopkodott berendezések egy részét tárolják. "Igen... A mi hercegünk alaposan bebiztosította magát. ... Fézerek, plazmainjektorok... Még fedélzeti transzporter is van!" Janeway megáll egy hengeres szerkezet mellett, hogy alaposabban szemügyre vegye, de mikor kicsivel odébb megpillantja a foprocesszort, gyorsan átköltözik ahhoz. "A... Számítógép?" kérdezi da Vinci, látva Janeway elégedettségét. "Igen." A kapitány kapcsolatot létesít a berendezéssel a trikorderen keresztül, majd így szól: "Számítógép, lehetséges a hangazonosítás?" "Azonosítás pozitív." "Hiszen... Ebben egy mechanikus noszemély van..." ámuldozik Leonardo, megbámulva a processzor masszív tömbjét.

"Bizonyos értelemben igen..." ingatja a fejét Janeway, "Megkezdeni az indukciós relék négyes szintu túlterhelését." "Ez az eljárás nem javasolt." "Protokoll felülbírálv! Azonosító: Janeway pí egy egy nulla." "Azonosító elfogadva. Megkezdodik a túlterhelés." "Készen volnánk." mondja Janeway, mikor a processzorblokkból halk zümmögés hallatszik. "És most?" kérdezi da Vinci. "Megvárjuk a portugálokat."

"Parancsnok, szubtéri tartományú energiaimpulzusokat észlelek." jelenti Tuvok. "Talán a processzor az." kapja fel a fejét Chakotay, "Mérjék be, és növeljék meg a mintavevo sugár energiáját. Ha van egy kis szerencsénk, a kapitányt is fel tudjuk hozni vele."

A processzortömb egyre erosebb hangokat hallat, mire da Vinci aggodalmas arccal húzódik el a közelbol. "Jöjjön közelebb, Leonardo, hamarosan útra kelünk." mondja Janeway. "Ezt nem értem..." "Bízzon bennem." nyújtja ki a kezét Janeway, és végül sikerül visszacsalogatni a hologramot. A következő pillanatban kék energiasugár villan el mellettük, így kénytelenek gyorsan fedezékbe húzódni, A processzort másodpercekkel később körülveszi a szállítószugár, Janeway és da Vinci azonban a raktárban maradnak Tau nem éppen barátságos emberei társaságában. A hologram nem figyel eléggé, ezért csak félig van takarásban, mikor a tolvaj egyik pribékje újra lövöldözni kezd, a kék sugár átvillan Leonardo testén, aki döbbenetn néz le a találat helyére. Míg a fegyveres da Vinci megközelítésén mesterkedik, Janeway a háta mögé kerül, és leüti a fickót. "Az épületet már valószínűleg körülvették... Csak egy kiút maradt." siet oda Janeway a fedélzeti transzporterhez, "Maestro, jöjjön ide." "Katarina... Mi történt az imént? Eltaláltak, mégis élek... Az ilyesmi teljességgel lehetetlen..." Janeway egyelőre eltekint a dolog részletesebb magyarázatától, inkább a transzporterre koncentrál: "Ez egy távoli helyrol származó találmány, fedélzeti transzporter a neve. Egyetlen pillanat alatt kivisz minket ebbol az épületbol, és letesz néhány kilométerrel odébb." "Hogyan..." kérdezi Leonardo. "Csak jöjjön közelebb..." "Magyarázatot kell kapnom." mondja a hologram, mikor megáll a transzporter hengere mellett. "Leonardo... Ön mondta, hogy rossz tanítvány az, aki nem képes túlszámynalni mesterét. Vannak olyan dolgok ezen a világon, amiket én értek, ön azonban nem..." A transzporter ekkor jelzi, hogy üzemkésszé vált, így Janeway magához véve a még Tautól zsákmányolt fegyvert, megfogja a hologram kezét. "Nem tudom, hogy..." mondaná da Vinci, de a felragyogó szállítószugár elhallgattatja.

"A processzor a fedélzeten van." jelenti Tuvok. "És a kapitány?" "Még mindig a felszínen."

"Parancsnok, harminc hajó közeledik a felszínrol" jelenti Kim. "Tom, magasabb pályára állunk." szól Chakotay, "Híd hívja Torrest: helyezték üzembe azt a processzort sürgösen, a kapitány még lent van!" "Értettem."

"Ez hihetetlen..." mondja da Vinci, miközben Janewayjel együtt egy napsütötte domboldalon kapaszkodnak felfelé, "Nem hiszem el! Az elmém el nem fogadhatja, amit a szemeim látnak. Boszorkányság ez?! Talán már a Pokol felé tartunk?" "Sem ez, sem az. Hiszen ön mondta, hogy ez a hely tele van csodákkal." "Csodákkal, igen. Csakhogy ez mágia... Varázslat, nem pedig tudomány! Én pedig nem vagyok hajlandó hinni a varázslatban." "Később elmagyarázom, de most sietnünk kell..." "Nem!" veti meg a lábát da Vinci a poros ösvényen, "Meg kell értenem! ... Katarina, tárgyakat látok, amik feloldódnak a levegoben, villámot, ami áthat a testemen... Szellemeink vagyunk, Katarina? Meghaltam?" "Kérdeznék valamit... Tegyük fel, hogy ön nem emberi lény... Valamilyen állat, például. Egy madár, talán egy veréb... Milyennek látná akkor a világot?" "Akkor egy fa magasába építeném a fészket, bogarakra vadásznék, hogy legyen mit ennem, és az év elején dalolnék, hogy párt találjak magamnak." "És nem tudna semmit a firenzei politikáról... A márványmetszésrol, a matematikáról..." "Persze hogy nem." bólint da Vinci. "De miért nem?" "Mert az értelmem korlátozott volna." "És bármilyen jó tanára volna is, verébként akkor sem tudhatna többet." "Még ha a teremtés óta született legnagyobb elmék próbálnának is tanítani, a korlátozott elmém megakadályozná, hogy bármit is megértsek belole..." "Emberként azonban... El tudja fogadni, hogy vannak olyan valós dolgok, amik meghaladják a felfogókéességét?" kérdezi Janeway. "Nem tudnám elfogadni. És ostoba volnék ezért..." "Ott vannak fönt! Utánuk!" hallatszik valahonnan alacsonyabbról, mire Janeway sietosen útnak indul: "Jöjjön!" "Katarina... Arra, felfelé... Fel a hegyre! Tudok egy lehetoséget a szökésre."

"Torres hívja a hidat: minden a helyén van. Teljes körü navigáció, meghajtás... A transzporterek is működnek." "Szép munka volt, B'Elanna." ül le Chakotay az első tiszt székbe. "A szenzorok szerint a kapitány és da Vinci elhagyták az épületet. Alacsonyabb pályáról valószínűleg be tudjuk mérni a

mobil emittert." mondja Kim. "Állítsák szélesre a mintavevo sugarat. Felkészülni a felsugárzásra! Milyen közel kell mennünk?" kérdezi Chakotay. "Ötszáz kilométeres magasság már elég lehet." feleli Kim. "A hajók el fogják állni az ereszkedési útvonalat." mutat rá Tuvok. "Hogy áll a murepüléssel?" pillant Chakotay Parisra. "Mindig késen állok..."

"Uno momento Katarina..." torpan meg da Vinci erosen kifulladásra, "A kiút, signorina, már nincs messze." Janeway eközben az eget fürkészi: "Lassan kezdek aggódni... Hol van már, Chakotay?!" "Segítsen feljutni a platóra..." nyújtja a kezét Leonardo, mire Janeway karon fogja, és továbbindulnak felfelé.

"Magasság egyezer kilométer... Kilencötven... Kilencszáz..." sorolja Paris. "A hajók aktiválják a fegyverzetüket." jelenti Tuvok. "Vörös készültség!"

Tau hajóhada támadásba lendül, de kicsiny, legfeljebb néhány személyes hajók nem sok kárt tudnak tenni a Voyager-ben.

"A pajzs kitart." jelenti Tuvok az első sorozat után. "Kitéromanover!" szól Chakotay, megelégedve a rázkódást.

"...Végül átkelt a hegyeken, és látta egész Európát elterülni a lábai előtt, tudta, hogy egy új korszak születésének tanúja. A reneszánsz hajnala volt, a világunk újjászületése... Itt pedig, Katarina, ezen a platón ön és én fogunk újjászületni... Szárnyakkal!" Janeway csak bámul egy darabig, majd szemét le sem véve a szerkezetrel, da Vinci újjáépített vitorlázórepülője felé indul. A felépítés a régi, csak a fát könnyű és vékony fémváz, a vásznat pedig eros muanyag fólia váltotta fel. Janeway széttekint a platóról a távolságtól homályos-kéken látszó környező hegyek felé, majd arcát a felerosódo szélbe tartva így szól: "Biztosan csodálatos lesz..." "Siessünk, nincs sok időnk."

"Uram, a jelek szerint egy szakadék szélére értek... De sugárzáshoz még mindig túl messze vannak." jelenti Kim.

"Úgy látom, továbbfejlesztette a tervet..." mondja Janeway, miközben a jobb szárny egyik keresztmerevítőjét ellenori. "A legutolsó próbálkozásunk után megszívleltem a tanácsát, és szélesebbre vettem a szárnyakat." "És a belépési szög?" "Igen, azon is változtattam. ... Sajnos azonban folyó nem fut ezen a vidéken, ezért ha most sem sikerül, csak a kövek fékeznek meg a zuhanásunkat." "A szárnyak erosek, ez jó... A váz pedig mintha duraniumból lenne, vagyis elég könnyű..." "Katarina, most működni fog." jelenti ki Leonardo. Ekkor megérkezik az üldözők előőse, és mikor az első energiasugár átcikázik a levegőn, Janeway gyorsan belép a vázba, és elkezd magára aggatni a hevedereket da Vinci mellett. "Akkor derítsük ki..."

"Fegyvertűz a felszínen, a kapitány közelében." jelenti Kim, "Szűk lesz az idő." "Hétszáz méter..." mondja Paris. "Tartson ki kapitány, már csak néhány másodperc..." mondja Chakotay.

"Készen áll, Katarina?" "An diamo!" ragadja meg a kapitány a vázat, és a szakadék szélé felé kezdik gyorsítani a repülőgépet. A szerkezet kerekei alól egyszer csak elfogy a talaj, a szárnyak kifeszülnek, és a gép lassan emelkedve szárnyalni kezd a fennsík felett, Tau és emberei nagy döbbenetere.

"Katarina... Repülünk!" "Akár a madarak!" kiáltja Janeway boldogan.

"Bemértem a kapitányt." mondja Tuvok, majd egy pillanatra elakad a hangja, "A... Levegőben van?! ... Valamiféle primitív siklógépből." "Ötszáz kilométer." jelenti Paris. "Bemérés lehetséges, széles mintavevo sugar..." mondja Kim. "Energia!"

Tau és emberei bosszankodva figyelik, ahogy a fennsík fölött köröző gépet körülfogja, és elragadja a szállítószalagot.

"Megvannak! Az egész fura micsodát az egyes raktérbe sugároztam." jelenti Kim. "El innen, Mr. Paris." szól Chakotay.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. CsillagIdo 51408.3. Újra felvettük az irányt az Alfa Kvadráns felé. Most, hogy a hajó foprocesszora, és a Doktor mobil emittere visszakerült a helyére, megint van egy kis időm felkeresni a maestrot."

Janeway éppen csomagolás közben éri Da Vincit. "Leonardo... Hová készül?" "Frankhonba. Ezek a firenzeiek nem értékelik a tehetségemet. Röviden tájékoztattam Frankföld királyát az új világban átélt kalandjaimról, aki meghívott, hogy a kastélya legmagasabb tornyáról keljünk szárnyra." "Biztos, hogy ez jó ötlet?" kérdezi aggódalmasan Janeway. "Miért ne? Hiszen mi magunk próbáltuk ki." "De azok az anyagok... Olyan fémet frankföldön nem fog találni." "Nem? Akkor mással kell megelégednem. ...

Gépek, amik az égen szárnyalnak... A kézből kicsapó villámok, dobozban lakó mechanikus asszonyok... Én láttam ezeket a dolgokat, és meg is kell alkotnom őket! ... És ki tudja, talán még javíthatók is rajtuk." "Leonardo, attól tartok, az a kis repülőutunk a fejébe szállt..." "És fóként a szívembe. A legelső emlékem egy nagy madár, amit az ágyam fölött láttam. Úgy tárta ki felém a szárnyait, mintha hívott volna. De ön... Ön azt vetette a szememre, hogy feladom... Mert kudarcot vallok a munkáimmal." "Én csak bátorítani akartam." csóválja a fejét Janeway. "Nem, nem... Igaza volt. Egész életemben repülni akartam. ... És talán az, hogy képtelen voltam erre, kényszerítette a szívemet a szárnyalásra... Hogy egy dologról a következőre rebbenjen, soha meg nem nyugodva. Nem nyerve beteljesülést..." "És most, hogy már valóban repült?" "Most? ... Ki tudja, mi mindent vihetek még végbe!" mondja da Vinci büszkén, majd kezet csókol Janewaynek. "Én nagyon szeretném megtudni... Adja át üdvözlétemet Frankföld királyának." Leonardo hamarosan befejezi a csomagolást, és a kijárat felé indul, de félútról visszafordul, és Janeway felé nyújtja a kezét: "Katarina... Elkísérne a kocsig?" "Öröömre szolgálna..." karol bele Janeway a hologramba, és együtt indulnak a muterem ajtaja felé.

79. Mortal Coil - A semmi ágán

"Maga úgy néz ki, mint akire ráfér még egy kávé..." veregeti vállon Neelix a kaszinó egyik asztalánál egy jegyzetfüzetbe mélyedő Kimet. "Ide vele." bólint Harry, mire Neelix teletölti a bögréjét, "Épp a havi jelentésemet írom. Annyi minden történt az elmúlt hetekben, hogy erre rá fog menni az egész éjszakám." "Ettől a keveréktől nyitva marad a szeme..." Kim megkóstolja a kávé, és elégedetten hümmönt: "Ez aztán eros, köszönöm." Neelix visszaindulna a konyha felé, de az egyik bejárat felől érkező Chakotay megállítja: "Neelix..." "Igen?" fordul vissza a talaxiai. "Tudom hogy sok dolga van, de szükségem volna a segítségére." "Állók rendelkezésére, parancsnok." "Egy I-es osztályú kód felé tartunk, amiben nyomokban proto-anyag található. Ha jól tudom, önnek vannak tapasztalatai vele." "Így van. Nagykereskedő koromban ez volt az egyik legkeresettebb árum. A legjobb energiaforrás volt a kvadránsban." "Tehát tudna segíteni a mintavételben... Tízennégy órákor indulunk. Találkozunk a siklóhangárban." "Ott leszek, uram." Chakotay távozik, Neelix pedig végre visszavonulhat a konyhába. Ott azonban legnagyobb meglepetésére Seven várja, kezében egy tálcaival: "Ez az élelmiszer elfogadhatatlan." "Mi baja van?" veszi szemügyre Neelix a tálca tartalmát. "Fuszerecs." "Nagyon remélem is hogy az. Különleges talaxiai fuszereket használtam, hogy minél több ízt ismerhessen meg." "Már így is éppen eleget ismerek." jelenti ki Seven. "Miért elégedne meg ennyivel? A Doktor szerint teljes mértékben képes az ízek észlelésére, de alig használja ki ezt a képességet. Jöjjön el csütörtök este a kaszinóba, akkor van a Prixin első napja, és különleges ételek széles választékával fogok készülni." "Prixin?" "A talaxiai családünnepe. Minden évben megtartjuk a Voyager-en. És mivel ön is a család tagja..." "Milyen elokészületeket kell tennem?" "Semmit. Ez nem valami küldetés, Seven, hanem egy kellemes este." "Wildman zászlós hívja Neelixet." szólal meg ekkor egy női hang az interkomból. "Itt Neelix..." "Nem szívesen zavarom, de Naominak megint gondjai vannak az elalvással. Be tudna nézni?" "Egyáltalán nem zavar. Azonnal ott vagyok." üzeni Neelix, majd lekapja a nyakából a kötelet, a kijárat felé indul. "Ha megbocsát... Hív a kötelesség." "Naomi..." bámul maga elé Seven, "Ez a név nem szerepel a legénységi listán." "Mert ő nem is a legénység tagja. Nő az első gyerek, aki a Voyager-en született. Én vagyok a tiszteletbeli nagyapja, és az egyetlen, aki ilyenkor el tudja altatni. ... Jó étvágyat!" Neelix ezzel elrobban, Seven pedig boldogtalan pillantást vet vacsorájára, amit a jelek szerint így lesz kénytelen legyurni. "Ide nem bújhat szörnyeteg..." állapítja meg Neelix az egyik legénységi szálláshely kanapéjának tüzetes vizsgálata után. "Jó... Akkor most nézd meg a replikátorban..." mondja erre egy szokásbarna hajú kislány. Neelix nagyot nyögve feltápaszkodik, átbaktat a kabin replikátorához, és alaposan szemügyre veszi. "Itt sincs." Samantha Wildman a kabin egyik helyiségét a másikkal összekötő ajtónyílásban áll, és mosolyogva figyeli Neelix ténykedését. "Naomi... Neelix talán körülnézhetne a szobádban is, az ágyad körül." "Na jó..." von vállat a kislány, és kézen fogva Neelixet, átkíséri a szobájába. "Ott, abban..." mutat egy tárolóra az ágy lábánál. Neelix letérdel, nagy levegot vesz, majd belekukkant a sötétvörös ládába: "Senki sincs benne." "És ott?" mutat Naomi az ágyra. Neelix körüljárja, felhajtja a takarót, majd megkönnyebbülve sóhajt fel: "Ah... A takaró alatt sincs szörnyeteg..." Naomi ezután végre hajlandó ágyba bújni, de miután betakarózott, Neelix felé fordul: "Itt maradsz még egy kicsit? Félek egyedül elaludni..." "Kicsim, Neelixnek dolgoznia kell..." mondja Wildman. "Semmi baj... Tudod, én mire gondolok, ha félek elalvás előtt?" "Nem. Mire?" "A Nagy Erdőre." "Mi az?" "A mi népünk úgy hiszi, egy napon mindannyian ott találkozunk majd. Egy csodaszép erdő, átjárja a napfény, és mindenki akit szeret az ember, ott gyűlik össze, és vigyáz rá, míg ő alszik. Megvédik..." "Tényleg?" "Ühüm... És mikor arra az erdőre gondolok, és az ottani barátokra... Már nem is félek elaludni." "Gondolod hogy a barátaid rád is vigyáznának?" "Biztos vagyok benne. ... Nekem most néhány napra el kell hagynom a Voyager-t. De ha megint félnél elaludni, gondolj csak a Nagy Erdőre." "Jó..." "Álmodj valami szépet." "Jó éjszakát, Neelix." "Köszönöm." mondja Waltman az ajtó felé induló talaxiainak, amire az hümmönt egyet, de az ajtóból még visszainteget.

Neelix egy pillanatra megtorpan, mikor a biztonsági ajtó széthúzódik előtte, majd belép a mögötte lévő, félhomályos raktérbe. "Henger..." szól bele a sötétségbe, majd nézelodva beljebb lép. Valamivel

később néhány furcsa kattánás üti meg a fülét. Neelix a hang irányába fordul, és a regenerációs fülkéje rendszereiről lecsatlakozó Sevent pillantja meg. "Bocsánat. Nem tudtam, hogy... Ööö... Itthon van." "Regenerálódtam." "Értem." "Segítségre van szüksége?" áll meg Seven Neelix előtt. "Nem... Egy tároló hengert keresek, amit valamikor ide tettem. Mindjárt megvagyok." mondja Neelix, majd folytatja a keresgélést: "Henger... Kicsi henger, hol bujkálsz? ... Egy hónapja még itt voltál, magadtól nem sétálhattál ki a zsilipen... De akkor hol vagy?" Seven meglepett arcot vágva lépked a talaxiai után, egészen, míg az észre nem veszi. "Ah... Sajnálom... Néha magamhoz beszélek, hogy el ne felejtsek bizonyos dolgokat." "Ön nagyon különös teremtmény, Neelix." jelenti ki Seven. "Köszönöm. ... Az hiszem... Ah! Megvagy!" kiált fel Neelix, ezzel elohúzza a keresett tároló hengert egy nagyobb láda mögül, "Tökéletesen alkalmas lesz egy protoanyag-minta tárolására. ... Mikor legutoljára használtam ezt a kis csodát, majdnem elintézték a kazonok." "Kazonok. 329-es faj." "Ismeri őket?" "A Borg a Gaent szektorban, a 6920-as rácspontnál egy kazon kolóniára bukkant." "Asszimilálták őket?" kérdezi Neelix. "A biológiai és technológiai jellegzetességeik teljességgel értéktelenek. Nem volt értelme asszimilálni őket." "Nem is tudtam, hogy a Borg ilyen válogatós..." jegyzi meg Neelix vidáman. "Értelmetlen volna egy olyan faj asszimilálása, ami rontja a hatékonyságot." "Hmm... Ezt belátom. Ha... Megbocsát, várnak a siklóhangárban. Kellemes... Regenerálódást." indul Neelix a kijárat felé.

"Hetente egy alkalommal, nem kérek többet... Hát olyan nagy dolog ez?" méltatlankodik Paris egy sikló másodpilóta-ülésében, a két szék között álló Neelixnek. "Nagyobb, mint gondolná." jelenti ki a talaxiai. "Neelix... Csak egy pizzáról van szó. Tészta, paradicsom, sajt." "Csak maga a sajt napokig tart! A szintetikus tej feldolgozása nagyon kényes munka." "Akkor replikáljon sajtot." mondja Paris. "Hát, ha ez ilyen sokat jelent magának... Megnézem, mit tehetek." "Köszönöm." A pilótaülésben ülo Chakotay kíváncsian hallgatta a beszélgetést, de főképp inkább a muszerekre figyelt. Hamarosan Parisnak is munkája akad, az elotte levo konzol jelezni kezd. "Nagyobb mennyiségű proto-anyag előttünk." állapítja meg Paris. "Neelix?" pillant hátra Chakotay. "Állítsák a transzportert tízezer AMU-ra. Egy részecskével se többet..." Neelix hátramegy az utastérbe, és szemügyre veszi a tároló hengert: "A szigetelomezo kész." "Készen állunk." jelenti Paris. "Kezdem a sugárzást." bólint Chakotay. A siklóval szemközt gomolygó nagyobb anyagtömeg ekkor felélénkül, és sárgás villámokat kezd szórni mindenfelé, az egyik kisülés telibe találja a siklót.

"Ez meg mi volt?" néz össze Chakotay és Paris. "A szállítószugár begyűjtötte a proto-anyagot. Gyengül a pajzs" állapítja meg Paris. "Sugárzást leállítani." rendelkezik Chakotay. A sikló újabb találatot kap, mire Neelix, kezében a megtelt tárolóval, eleresiet a két ülés mögé. "A pajzs leállt." jelenti Paris. "Parancsnok, megvan a minta. Stabilit, úgyhogy mehetünk vissz..." Ekkor újabb villám érkezik a ködből, és akadálytalanul hatol át a sikló elülso ablakán telibe találva Neelixet. A kisülés a földre löki a talaxiait, Paris azonnal mellette terem, Chakotay pedig sürgösen a felho ritkább területei felé fordítja a sikló orrát. "Eltávolodunk... Neelix hogy van?" "Meghalt." feleli Paris, "Nincs szívverés, nincs szinaptikus visszhang... Jelentős agyi károsodás." "Próbálkozzon kérgi stimulációval." javasolja Chakotay. "Nem lesz eredménye. Az idegpályáit elpusztította a proto-anyag." "Állítsa a stimulátort autonóm áthidalásra, legalább az életfunkcióit tartsuk fenn." "Már ahhoz is késo, túl nagy a károsodás." csóválja a fejét Paris, miközben a siklót idore idore újabb villám rázza meg. "Megint közeledünk a proto-anyaghoz..." állapítja meg Chakotay, "Szükségem van a segítségére." Paris végül kénytelen otthagyni Neelix testét, és visszatér a székéhez.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. CsillagIdo 51449.2. Miután vészjelzést fogtunk Chakotay parancsnoktól, üzenobóját küldtünk a ködbe, és most a felderítöket keressük."

"Kapitány, megtaláltam a siklót." jelenti Kim, mire Janeway felé fordul: "Hívja." "Nincs válasz." "A sikló elsodleges rendszerei üzemképtelenek. Életjelek... Csak ketto." teszi hozzá Tuvok. "Transzportertávolságban vannak?" kérdezi Janeway. "Pozitív." "Közvetlen sugárzás a gyengélkedobe. Harry, vonósugárral vontassák be a siklót. Tuvok, magáé a híd." mondja Janeway, ezzel elsiet.

"Elvégeztem a halál utáni vizsgálatokat. ... Egyáltalán semmit nem tehettek volna érte." mondja a Doktor a mutoasztalon fekvö Neelix körül álló Chakotaynak és Parisnak. "Tudtam hogy túl közel voltunk a proto-anyaghoz... Szólnom kellett volna." csóválja a fejét Paris. "Senki sem láthatta előre,

Tom." mondja Chakotay. "Mit tegyek... Ezután?" kérdezi a Doktor, Janewayre pillantva. "A talaxiaiak egy hétig gyászolják a halottaikat, egy temetési szertartás során. ... És mi is ezt fogjuk tenni." "Tájékoztatom a legénységet." ajánlkozik Chakotay. "Talán találok Neelix személyes naplójában részleteket erről a szertartásról. Mindenesetre a kaszinóban fogjuk tartani... Valahogy ez tunik a leghelyesebbnek." Ekkor Seven érkezik a helyiségbe, és a mutórészlegben álldogálókhoz siet: "Neelix meghalt?" "Sajnos igen." bólint Janeway. "Az idegpályái még sértetlenek." fordul Seven a Doktor felé. "Igen. De már nincs anyagcsere-tevékenység." "Mennyi ideje halott már?" "Seven, nem értem, hogy..." mondaná Janeway. "Mennyi ideje?" kérdezi újra Seven. "Tizennyolc órája." mondja végül Chakotay. "Akkor lehetséges az újraindítása." jelenti ki a volt Borg. "Ezt meg hogy érti?" kérdezi Paris, "Újraélesztést akar végrehajtani?" "Erre utaltam az imént. A Borg asszimilált olyan fajokat, amelyek orvosilag sokkal fejlettebbek maguknál. Sikertült hetvenhárom órával a maguk által haláluknak nevezett esemény bekövetkezte után is újraindítanunk dolgozókat." "Csakhogy Neelix nem Borg dolgozó volt." mutat rá Chakotay. "Ez a probléma áthidalható." "Hogyan zajlana le ez az eljárás?" kérdezi a Doktor. "Borg nanoszondákkal kijavíttatjuk a sejtelhalásos területeket, miután én neuro-elektromos izo-impulzusokkal stimulálok az agykérget." "Csakhogy nincs mit stimulálni. Az agyfunkciói gyakorlatilag megszűntek." mondja a Doktor. "A maguk korlátozott értelmezése szerint, de nem az enyémmel. Vonjon ki hetven mikrogramm nanoszondát a véráramomból. Átalakítom őket a talaxiai fiziológia támogatására. ... A legénységben betöltött szerepe nagy fontosságú. Ha meg akarják menteni Neelixet, hozzá kell kezdenünk." "Meg kellene kockáztatnunk." véli Paris. "Egy pillanat... Várjanak. ... Még senkit sem élesztettek újra tizennyolc órnyi halál után. Ha az eljárás sikeres lesz, mekkora esélye van annak, hogy nem szenvedett túl nagy károsodásokat?" kérdezi Janeway. "Igaza van." fordul a Doktor Seven felé, "Az agykéreg komoly károkat szenvedett." "A sejtek leépülését a nanoszondák teljes mértékben korrigálni fogják. ... Kapitány, döntést kell hozniuk, mégpedig gyorsan." Janeway rövid mérlegelés után így szól: "Doktor, támogassa Sevent mindenben. Kezddjenek hozzá." "Kapitány..." mered a hologram Janewayre. "Csinálja. Ha van esély az újraélesztésére, ki kell használnunk. Tájékoztassanak."

"A nanoszondák elkészültek. Elkezdjük." mondja Seven, ellenőrizve egy oltópisztoly tartalmát. "Egy pillanat. Ellenőrizni akarom a vér-viszkozitását." állítja meg a Doktor. "A tetem megfelelő elokészítést kapott." nyugtatja meg Seven. "És még nekem vetik a szememre, hogy rosszul bánok a betegekkel..." húzza el a száját a Doktor. Seven beadja a szondákat Neelixnek, majd a feje köré hajtja az agykérgi stimulátor ívelt emitterét. "Állítsa a neuro-elektromos izo-impulzusok ismétlődését egy másodpercre." A Doktor bosszús sóhajjal végzi el a beállítást: "Kész." "Most." bólint Janeway. A hologram elindítja az impulzusokat, mire Neelix teste erosen megvonaglik. "Idegtevékenység kilenc százalék." állapítja meg Seven, "Tíz százalék... Tizenkét százalék..." "Ez hihetetlen." bámulja a Doktor az orvosi trikorderét, "Kérgi vérnyomás, szinaptikus reakciók... Minden normalizálódik." Seven maga felé fordítja a Doktor kezében levo trikorderet, és elégedetten állapítja meg: "A tüdő légóhólyagjai regenerálódnak. ... A spontán légzés megindul... Most. ... Idegi aktivitás ötvenkét százalék, növekszik." Neelix ekkor rángatózni kezd, és a diagnosztikai konzol is riasztást ad. "Túl gyorsan no a neurotranszmitter-szintje." állapítja meg a Doktor. "Stabilizáljuk a motorikus idegpályákat." mondja Seven. "Csökkentem az acetil-kolin szintjét, annak elégnék kell lennie ahhoz, hogy..." "Doktor..." szólal meg egy rekedt hang a mutoasztal felől, mire a hologram döbbsent arcot vágva fordul hátra. Neelix zihálva ül az asztalon, Sevenre és a hologramra meredve: "Mi történt...?" "Neelix..." siet oda hozzá a Doktor, és visszafektetni a talaxiait. "Miért... Miért vagyok itt?" A Doktor hitetlenkedve mered Sevenre, aki ép szemöldökét megemelintve viszonozza a pillantást.

"Halott?!" kérdezi a mutoasztal szélén ülo Neelix, Janewayt méregetve. "Még hozzá tizennyolc óra negyvenkilenc perc harminc másodpercig." bólint a Doktor, "Gratulálok, Mr. Neelix, ezzel új világsúcsot állított fel." "Ez... Lehetetlen... Úgy érzik, öntudatlan voltam, vagy kómában feküdtem..." "Nem. Halott volt." mondja Seven. "Én... Én... Nem találok szavakat... Ez lenyugózo. Köszönöm, Doktor!" "Foként Seven of Nine-nak kell megköszönnie, o javasolta ezt az eljárást." mondja Janeway. "Az o ötlete volt?" A Borg ezt a technológiát a 149-es fajtól asszimilálta, én pedig módosítottam a helyzetnek megfelelően. De... Örömmel." Neelix bizonytalanul bólint, majd így szól: "És... Olyan vagyok, mint régen?" "Ez majd elvállik... Még nem lehet tudni, hogy a teste újra átveszi-e azokat a

feladatokat, amiket jelenleg nanoszondák látnak el." mondja a Doktor. "Miféle nanoszondák?!" "Szükségesek voltak az elhalt szövetek regenerálásához." mondja gyorsan Janeway. "Amíg a károsodott szövetek nem tudnak újra önállóan működni, naponta újabb nanoszondákat kell beadnunk önnek." teszi hozzá a Doktor. "Hát... Amíg nem érzek eros vágyat a legénység asszimilálására, vagy nem nonek Borg beültetésem... Azt hiszem, nincs ellenvetésem." "Most térjen vissza a kabinjába. A testét nagy megterhelés érte, most nyugalomra van szüksége. De holnap reggel nyolckor jelentkezzen a gyengélkedoben a következő injekcióért."

"A küldetés... Sikerrel jártunk? Gyűjtöttünk proto-anyagot?" kérdezi Neelix Janewaytól az egyik folyosón. "Sajnos nem. A minta, amit sikerült beszerezniük, destabilizálódott, mire visszaértek a Voyager-hez." "A szigetelomezot legközelebb erősebbre kell vennünk..." tunodik Neelix. "Feltéve, hogy lesz legközelebb. Felkértem Chakotayt, hogy vizsgálja ki a baleset okát. Csak megerősített biztonsági intézkedések mellett küldök vissza csapatot abba a felhőbe." "Segítek a vizsgálatokban." "Nem, előbb kipiheni magát. Ez parancs." "Nem, kapitány, kérem... Igazán nincs szükségem különleges bánásmódra." tiltakozik a talaxiai. "Neelix, épp most támadt fel halottaiból. Vegye kicsit lazábbra a tempót." "Igen... Lehet hogy igaza van. De azt semmi esetre sem várhatja el tolem, hogy ne szervezzem meg a Prixin elso napját." "Ah... Errol teljesen megfeledkeztem..." torpan meg Janeway. "Különleges gyümölcskompótot készítettem, nem mehet veszendőbe!" "Csak ha elég erősnek érzi magát hozzá..." "Nem lesz semmi gond." "De ezúttal ne hagyja érlelődni olyan sokáig mint tavaly... Napokig kerülgetett utána a macskáját..." mondja Janeway halkan. "Megejtem a szükséges módosításokat." bólint Neelix. "Jó hogy újra köztünk van." "Jó hogy itt lehetek, kapitány." Janeway ezzel magára hagyja Neelixet, aki belép a kabinjába, majd bizonytalan pillantással néz körül odabent. Lassan egy asztalhoz megy, ahol egy ágas-bogas fát ábrázoló szobrocska áll, és letérdel az asztal mellé. "Alixia... Miért nem vártál rám ott?"

"Az emberek viszonya a halálhoz összezavar." jelenti ki a Tuvok oldalán egy folyosón sétáló Seven. "Meg tudom érteni." bólint a vulcani. "Túlságosan nagy jelentőséget tulajdonítanak neki. Számtalan szertartás kötődik hozzá, különböző módokon próbálják csökkenteni egy egyszerű biológiai szükségyszerűség miatti félelmüket. Végül minden élőlény elpusztul." "Gondolom a Borg nem féli ezt a biológiai alapigazságot." "Nem. A helyrehozhatatlanul károsodott dolgozót újrashasznosítjuk. Viszont az emlékei tovább léteznek a kollektív tudatban, és ilyen módon a Borg halhatatlan, hogy ezzel az emberi kifejezéssel éljek." "Ön azonban többé már nem része a Kollektívának. Halandó, mint mindenki más. Nem idegenkedik ettől?" "Bár a kapcsolatom megszakadt a Borggal, de a Kollektíva rendelkezik minden emlékemmel, tapasztalatommal... Tehát bizonyos értelemben örökké létezni fogok." "Érdekes. Ez bizonyosan nagy megnyugvást jelent." "Igen, azt." mondja Seven nem éppen meggyőzően.

"Lezártam a repedéseket a sikló burkolatán, a többi javításra holnap kerül sor." tájékoztatja Paris Chakotayt, miközben átvágnak a gépházon. "Remek. ... Hogy haladnak?" kérdezi a parancsnok, mikor megállnak Torres mellett. "A transzportnapló szerint volt egy kis fázisremegés, a proto-anyagot valószínűleg az gyűjtötte be. Az újramodulált szállítószalag ki fogja küszöbölni." Chakotay átvesz egy jegyzetfüzetet Torrestól, és szemügyre veszi. "Szép munka. ... A kettes holodeckben leszek, felprogramozok egy szimulációt a balesetrol. Lehet hogy elnéztünk valamit..."

"Parancsnok... Parancsnok, biztos elkél egy kis segítség a holodeckben..." éri utol Neelix Chakotayt egy folyosón. "Ha elég erősnek érzi magát hozzá..." "Jelen pillanatban bármihez elég erősnek érzem magam. Két napja csak pihenek, és ez a pihenés lassan már valahogy... Fáraszt."

"A szimuláció azzal a pillanattal kezdődik, mikor elértük a proto-anyagot." mondja Chakotay a szimulált sikló belsejében, "Kísérje figyelemmel a szigetelomezo erősségét." "Örömmel..." húzódik Neelix a pilótaülésben helyet foglalt Chakotay mögé. "Számítógép, kérem a legénységet, saját magam kivételével, és indulhat a program." Neelix és Paris szimulációja megjelenik, a valódi Neelix bizonytalan pillantással méregeti alteregóját. "Nagyobb mennyiségű proto-anyag előttünk." jelenti a szimulált Paris. "Állítsák a transzportot tízezer AMU-ra. Egy részecskével se többet..." szól a Neelix-szimuláció, majd hátramegy az utastérbe, és szemügyre veszi a tároló hengert: "A szigetelomezo kész." A sikló ekkor megrázkódik. "A szállítószalag begyűjtötte a proto-anyagot. Gyengül a pajzs"

állapítja meg a szimulált Paris. "Programot felfüggeszteni!" szól Chakotay, "Úgy látom, valami baj van a mintapufferrel. Ez okozhatott visszacsatolási hurkot a szállítószalag mentén." "Elképzelhető." ért egyet Neelix. "Akkor ezt a nyomot követjük. ... Nézzük, mi történt a becsapódáskor. ... Számítógép, programot folytatni." "A pajzs leállt." jelenti Paris. A szimulált Neelix, kezében a megtelt tárolóval, előresiet a két ülés mögé: "Parancsnok, megvan a minta. Stabil, úgyhogy mehetünk vissz..." Ekkor érkezik a végzetes energia-kisülés, ami hátrálói a szimulációt a sikló padlójára. "Számítógép, programot felfüggeszteni..." mondja Neelix, a földön heverő alteregójára meredve. Odalép hozzá, és mellé térdelve szemügyre veszi. Chakotay csatlakozik hozzá, miközben Neelix ezt mondja: "Semmi." "Hogyan?" kérdezi Chakotay. "Halott voltam... És nem volt ott semmi. Senki sem várt. ... És az erdő sem volt ott." "Milyen erdő?" "A Csodálatos Erdő. A túlvilág... A halálom után, legalábbis így tanították nekem, ott várnak majd az őseim. Az Útmutatás Fájánál várnak majd rám... A húgom, az anyám, az apám, az unokatestvéreim. ... Mind meghaltak a háborúban. Az a tudat, hogy egyszer újra együtt leszünk majd, vigaszt adott. De nem igaz..." "Talán túl korán hoztuk vissza..." "Nem. Tizenhét óráig voltam halott! Meg kellett volna tapasztalnom valamit a túlvilágból! ... De ez csak az én mesém... Nem létezik az Útmutatás Fája... És nem találkozik ott senki senkivel." "Ezt nem tudhatjuk biztosan. De vesse el a hitét, egy rendellenes esemény miatt. A halál a legnagyobb titok, ami előttünk áll." "Én voltam ott. Átéltam. És nem volt ott semmi." Chakotay komoran mered a földön heverő szimulációra, majd így szól: "Számítógép, a szerepöket törölni." "Pontosan ez történik egyszer mindannyiunkkal." mondja Neelix, mikor a szimuláció szertefoszlik, "Mint egy hologram, eltűnik a semmiben."

A kaszinóban tartózkodók a lehető legváltozatosabb civil öltözékeket viselik, a ruhák erosen emlékeztetnek Neelix jellegzetes talaxiai öltözékeihez. Még Tuvok is fényes tengerké szövetből készült, bár kissé szolidabb szabású öltözékben feszít. A vulcani hiábavalóan igyekszik felhívni magára a figyelmet, ahogy egy jegyzetfüzettel a kezében megáll a kaszinó közepén. "Próbálkozzon a jó öreg kanál és pohár módszerrel." javasolja a mellette megálló Paris. "Kanál és pohár?" kérdezi Tuvok. Paris erre eloroz egy félig kiürített poharat egy közeli asztalról, valamint egy kanalat, majd visszatérve Tuvok mellé, megkocogtatja az üveget a fémkanállal. A csengo hangra a beszélgetések elhalkulnak, és mindenki feléjük fordul. "Köszönöm." biccent oda Tuvok Parisnak, aki gyorsan háttérbe húzódik, a vulcani pedig végignézi a jelenlevőket. "Üdvözlök mindenkit a Prixin első estjén, a talaxiai családünnepeken. Ebben az évben Mr. Neelix engem kért fel, hogy elmondjam a hagyományos üdvözlést." Tuvok ezzel feljebb emeli a jegyzetfüzetet, és idonként belepillantva, olvasni kezdi az üdvözlést: "Nem vagyunk magunkban... A családunk vesz körül minket. Anyák, apák, testvérek. Az apák apái, az apák anyái, az apák testvérei, az anyák testvérei... Elég ha annyit mondunk, végtelen a felsorolás..." Erre a fordulatra megkönnyebbült sóhaj hangzik mindenfelől. "Azért gyűlünk össze, hogy érezzük ennek a megszakíthatatlan láncnak a melegét. Ami nélkül nem nevezhetnénk teljesnek magunkat. Ezen a napon hálát adunk azért, hogy együtt lehetünk. Nem vagyunk egyedül." Ami azt illeti, ketten kissé távolabb állnak a többiek: Neelix az ételkiadó pult mögött áll egyik lábáról a másikra, Seven pedig a távolabbi bejárat mellett feszít mozdulatlanul, kifejezéstelen arccal figyelve a jelenlevőket. "Valóban nem vagyunk egyedül." mondja Janeway, mire helyeslo hangzavar támad. "Néhány nappal ezelőtt majdnem elvesztettük családunk egyik tagját." veszi át a szót Paris, "Én borzalmasan megijedtem. Neelix... Még mindig nem tudja, hogy kell pizzát csinálni... De örülök hogy itt van velünk." "Mint mindannyian." bólint Janeway, majd megemeli poharát: "Önre, Neelix!" "Köszönöm, barátaim... Hát... Hmm... Érezzék jól magukat. ... Számítógép, zenét!" szól Neelix. A beszélgetés ezután lassan megint felerosodik, Seven pedig a jelek szerint távozni készül, legalábbis Janeway nagy sebességgel lo ki arrafelé, ahol a no eddig álldogált: "Várjon egy kicsit..." "Hogy van?" kérdezi Chakotay, a házigazdává átlényegült Neelixet. "Jól, parancsnok... Jól. ... Szeretnék... Bocsánatot kérek azért a holodeckbeli ügyért. Nem vagyok nagyon hozzá szokva, hogy visszahoznak a halálból... De tényleg jól vagyok." "Ha beszélni akarna valakivel... Tudja, hol talál." Neelix válasz helyett gyorsan visszamenekül a pult mögé.

"Jól szórakozik?" kérdezi Janeway, megállva Seven mellett. "Nem." érkezik a notol megszokott egyenes válasz, mire a kapitány elnevet: "Ez attól lehet, hogy egyedül ácsorog itt." "Nem értem azokat az eljárásokat, miket az embernek egy ilyen társas összejövetelen... Alkalmaznia kell." "Pedig nagyon egyszerű... Csatlakozzon egy csoporthoz, hallgasson bele a beszélgetésükbe, és ha úgy érzi, volna mit

hozzátennie a témához, egyszeruen folyjon bele." "Folyjak bele?" "Mondjon valamit... Vegyen részt a beszélgetésben." "Megpróbálkozom vele, kapitány." mondja Seven nagyot sóhajtva, majd elindul a kaszinó surubben benépesített területei felé.

Hamarosan a Doktor, és Wildman mellett köt ki. "Bámulatos, milyen gyors a kitariai egyedfejlődés. Naomi öt centit nőtt a legutóbbi vizsgálat óta, pedig az csak három hete volt..." mondja épp a Doktor. "Nekem úgy tunik, mást se csinállok, csak a kinőtt ruháit pakolászom vissza a replikátorba újrahasonosításra..." mondja vidáman Wildman, futólag Sevenre pillantva. "A Borg által asszimilált gyerekek tizenhét cikluson át növekednek a fejlesztokamrákban." jegyzi meg Seven, mire Wildman s a Doktor kissé zavartan merednek rá. "Érdekes..." kockáztatja meg Samantha, "Ha megbocsátanak... Beszélnem kell Neelixel." "Gondolom azokban a fejlesztokamrákban a társalgási képesség fejlesztése meglehetősen csekély prioritást kap." jegyzi meg a Doktor, jelentőségteljes pillantást vetve Sevenre. "Neelix..." lép be Wildman a pult mögé, mire Neelix összerезzen, és a kezében tartott tálca kifordul a kezéből. "Nagyon sajnálom..." guggol le mellette a nő, hogy segítsen összeszedni a tálca földön szétszóródott tartalmát. "Hagyja csak, semmi baj..." "Napok óta nem láttam." "Én... Nagyon elfoglalt voltam." "Aha... Értem. ... Már Naomi is kérdezte, hol van." "Tényleg?" "Igen. Hiányzik neki... És nekem is. ... Egész héten gondjai voltak az elalvással. 'Csak úgy tudok elaludni, ha Neelix itt van. Neelixet akarom...' " "Ó, ezt ismerem..." mondja Neelix vidáman. "Ühüm. ... Be tudna nézni, és jó éjszakát kívánni neki?" "Miért ne? Akár azonnal is... Ideje, hogy Naomi lefeküdjön..." "Biztos? Hiszen a Prixin az egyik legnagyobb ünnepük..." néz körül Wildman. "Igen. De hív a kötelesség." indul Neelix a kijárat felé, így a nő a nyomába szegodik.

"Figyelem, minden szörnyeteg hegyezze a fülét! Gyorsan tunjete el ebből a szobából!" mondja Neelix, mikor Naomi kezét fogva belépnek a hálósobába. "Az ágyamban..." mutat a kislány a takaróra, ami alatt mintha volna valami. "Ott biztos nincs semmi..." lép közelebb Neelix, majd megjátszott ijedséggel kiált fel, mikor a takaró alól egy plüssállat kerül elő: "Ááá... Egy szörnyeteg!" Az ajtóban álló Samantha mosolyogva figyeli az előadást. "Jól megijesztettelek!" mondja Naomi elégedetten, miközben Neelix beemel az ágyba. "Álmodj valami szépet, kicsim." mondja Neelix, a kijárat felé indulva. "Ne menj még el... Mesélj egy kicsit a Csodálatos Erdorol..." "A Csodálatos Erdo..." mondja Neelix elkomorodva. "Arról a helyről, amire gondolsz, mikor nem tudsz elaludni." "Tényleg arról akarsz hallani? Hiszen csak egy unalmas, régi mese." "Kérlek..." "Hát jó..." telepszik le Neelix az ágy szélére, "Az az erdő egyszeruen csodaszép... Ahogy átjárja a napfény..." "És ott van mindenki, aki valaha is szeretett." "Igen... Mind összegyűltek ott, hogy vigyázzanak rád... Hogy védjenek, amíg alszol." "Tegnap este a Csodálatos Erdorol álmodtam." "Tényleg?" "Voltak ott állatok, sok fa, és fák... És láttalak téged és a mamit is, és mind nagyon boldogok voltunk." "Szép álom lehetett..." mondja Neelix eltunodva. "Tényleg nagyon szép volt."

Neelix a fogadás véget értével egyedül pakolászik a kaszinóban. Az egyik ajtó kinyílik, és Seven siet be a helyiségbe: "A Doktor megkért, hogy hajtsak végre egy hematológiai vizsgálatot." "Minek?" "Hogy megállapíthassuk a következő nanoszonda-adag mértékét." Neelix kilép a találópult mögül, és megáll Seven előtt: "Csak rajta..." Seven megkezdi a vizsgálatot a nála lévő orvosi trikorderrel, Neelix pedig megkérdi: "És meddig lesznek még szükségesek ezek az injekciók?" "Amíg a károsodott sejtek nem képesek önállóan működni." "A gondolat, hogy mindenféle Borg szerkezetek úszkálnak bennem, egyáltalán nem tetszik..." "Szüksége van a nanoszondákra az életben maradáshoz." "Élet...? Aha, tehát én most élek. ... Ami azt illeti, kezdem kételkedni benne." "A legtöbb definíció alapján életben van." mondja Seven, befejezve a vizsgálatot. "Pedig egy részem nem él." jelenti ki Neelix, visszavonulva a konyhába. "Melyik részére gondol?" kérdezi erre Seven, és újra vizsgálgatni kezdi Neelixet. "Nem tudom. De valami hiányzik, már nem érzem magam Neelixnek. Talán Neelix már nincs itt... Meghalt. Én pedig csak az vagyok, ami megmaradt utána." mondja a talaxiai, miközben megint otthagyja a konyhát, és újabb tényezőket gyűjt be az asztalokról. "Hagyja abba a járkálást, meg kell vizsgálnom." "Nem akartam, hogy visszahozzanak!" csattan fel Neelix. "Abban az időben ön halott volt." "Milyen jogon kényszerítettek vissza?! Maguk Borgok azt hiszik, mindent meg tudnak javítani... De lám, kudarcot vallott!" "Nem volt más lehetőség." "Kifelé!" kiabálja Neelix, kiütve Seven kezéből a trikordert, "Azt mondtam, kifelé!" "Akkor felelősségre vonnának a kötelességem elmulasztása miatt." "Engem nem érdekelnek a kötelességei, és maga is..." Neelix szava ekkor elakad, a talaxiai fuldoklani kezd, és a legközelebbi székre roskad. Seven gyorsan begyűjti a nem messze a padlón heverő

trikordert, és megvizsgálja az elszürkült arcú Neelixet. "Mi... Mi történik velem...?" nyögi Neelix. "A kijavított sejtei visszatérnek elhalt állapotukba. A gyengélkedore kell mennünk." karol bele Seven Neelixbe, és a kijárat felé kezdi vezetni.

"A szövetei kivetették a nanoszondákat, ami spontán elhalásokat idézett elo a szervezetében." mondja a Doktor a gyengélkedoben, a diagnosztikai konzol körül keringo Janewaynek. "Átalakítottuk a szondákat, hogy kiegyenlítsük ezt a hatást. Neelix stabil... Jelenleg." teszi hozzá Seven. "Elofordulhat ilyesmi még egyszer?" kérdezi Janeway. "Ki tudja... Neelixet ellátjuk egy monitorral, ami az elhalás első jelére riasztást ad, és folytatjuk a napi injekciózást. Errol még annyit, hogy elképzelhető, ez élete végéig így kell hogy legyen. ... Szeretne beszélni önnel, parancsnok." pillant a Doktor a csendben várakozó Chakotayra. Chakotay besiet a mutorészlegbe, és megáll Neelix mellett. "Parancsnok... Azt mondta, ha bármire szükségem van..." Chakotay bólint, így Neelix folytatja: "Mesélte, hogy a népének van egy meditációs módszere... Arra, hogy megváltozott tudatállapotot érjenek el vele." "Az akuna." bólint Chakotay. "Ez lehetővé teszi azt, hogy az ember magába pillantson... Feltegyen olyan kérdéseket, amiket egyébként félne megkérdezni magától." "Így van." "Pontosan erre van szükségem. Hogy bepillantassak magamba, kiderítsem, mi történik velem. Válaszokra van szükségem. Segít nekem, parancsnok?" "Rendben... De a látomások keresése nem megy gyorsan. A képek értelmezéséhez idore van szükség... És nem garantálhatom, hogy megtalálja, amit keres." "Értem... Hogyan kell felkészülnöm?" "Szüksége lesz egy gyógyító csomagra... Néhány személyes tárgyra, amik a származásához kapcsolják. Amik lehetővé teszik az utat énjének mélységeibe." "Errol gondoskodom..." bólint Neelix.

"Ez a húgomé, Alixiáé volt..." mondja Neelix, Chakotayval szemben ülve a földön, a parancsnok sötét kabinjában, miközben Chakotay a saját gyógyító csomagját rendezi el kettejük között. "Egy, a Talmut dunéihez szervezett expedíció alatt készítette." folytatja Neelix, letéve a nyakláncához hasonló holmit Chakotay csomagjának tartalma mellé, "Egy virág, Kes kertjéből... És végül az Útmutatás Fája. Ez áll a talaxiai túlvilág középpontjában, mélyen a Csodálatos Erdoben. Ez mutatja a helyes utat, mikor oda jutunk. Legalábbis valamikor így hittem. ... Nem valami komoly gyógyító csomag, de..." "Tökéletesen elegendő." nyugtatja meg Chakotay, "Most tegye a kezét az akunára." teszi le a parancsnok a módosított tudatállapotot eloidézo szerkezetet Neelix elé. "Így jó?" kérdezi a talaxiai, megérintve a szerkezet recés felszínét. "Lazuljon el. Űrítse ki a lelkét, ne maradjon benne más, csak az ön előtt levo tárgyak. Csak rájuk koncentráljon, nem létezik semmi más..." Neelix szeme lecsukódik, Chakotay pedig a kezébe veszi a faragásokkal díszített, csiszolt követ, és így szól: "Akoche moia. Messze vagyunk oseink szent helyeitől, népeink lakhelyétől. Azért jöttünk, hogy útmutatást kapjunk. ... Itt az ido, Neelix. Próbálja meg elhagyni ezt a szobát, ezt a hajót, menjen el életének legbékésebb, legnyugodtabb helyére. Ott kezdődik az utazás."

Neelix a kaszinóban találja magát, a legénység beszélgeto tagjai között. Paris áll meg mellette, és megfogja a vállait. "Neelix... Örülök hogy újra itt van." "Én is örülök, hogy újra itt lehetek, hadnagy." feleli Neelix, miközben körülnéz a helyiségben. Hamarosan Janewayt pillantja meg, aki egy fiatal talaxiai novel beszélget. "Alixia... Alixia, én vagyok az, Neelix... Itt vagyok!" igyekszik Neelix közelebb jutni az ot észre sem vevo nohoz, de hirtelen egy nagyobb csoport vág át elotte, és miután elhaladtak, Alixia már nincs sehol. "Kapitány... A húgom... Az imént még itt volt, önnel beszélgetett..." "A halott no..." fordul Janeway Neelix felé, "Annyira kedves volt... Eltéveszthetetlen a hasonlóság." "Alixia...?" néz körül Neelix kétségbeesetten, és sikerül felfedeznie a not, amint az épp kilép a kaszinó egyik ajtaján. Gyorsan utána indul, de útközben többen megállítják, elsoként Seven: "Asszimilálásra kerül." "Erre most nincs idom, talán később..." "Ez aztán az eros fozet..." toppan elé Kim, kávésbögrével a kezében, de Neelix megkerüli, és kisiet a folyosóra.

Egy pillanattal később már egy suru erdoségben jár, és hamarosan megtalálja Alixiát, egy nagy, ágas-bogas fa körül sétálva. "Ez... Egy csodaszép..." "Pontosan olyan, mint ahogy mindig is elképzelted." mondja a no, "A fák, a napfény... És mindenki, aki valaha is szeretett." "Kerestelek téged..." lép közelebb Neelix, "A halálom után. De nem voltál ott. Miért nem voltál ott?" "Mert mindez hazugság." "Ezt meg hogy érted?" "Egész életedben olyasvalamiben hittél, ami nem létezik. A Csodálatos Erdo, a túlvilág... Mindez csak a haláltól való félelem terméke, semmi sem valóság." "Ha ez igaz, mi értelme van az életnek?" "Az égvilágon semmi. És pontosan ezt kell neked is felismerned." Alixia hangja ekkor megváltozik, mintha Naomi Wildman beszélne helyette: "Félek elaludni, mesélj a Csodálatos

erdorol, Neelix. A fákról, a furol, és mindenkirol, aki valaha is szeretett." "Miért mondd ezt?" kérdezi Neelix kétségbeesetten. "Félsz!" jelenti ki Alixia, még mindig Naomi hangján. A no ezután néhány másodperc alatt megöregszik, és porrá omlik Neelix előtt, a ki döbbenten mered a kis kupac hamura. Az ég megdördül, és a napsütés komor félhomállyá változik. Neelix körüljárja a fát, és egy ágyra bukkan a túloldalán. Az ágyban a siklóbalesetben megsérült énje fekszik, és így szól hozzá:

"Meghaltál abban a siklóban, Neelix! Soha nem lett volna szabad újraéleszteniük. Hiba volt, és ezt te is tudod. Most fogadd el. Tudod mit kell tenned." "Nem..." csóválja a fejét Neelix.

"Ez az egész hazugság." jelenti ki Paris a sikló egyik ülésében, "Hazudtak magának."

"Tudod, mit kell tenned." pillant Naomi Neelixre az ágyából.

"Azért gyultunk most itt össze, hogy megmondjuk Neelixnek, mit kell tennie." mondja a kaszinóban, a Voyager legénységi tagjai között járkáló Tuvok. "Egyedül áll ott." szól Janeway. "Az élet lényegtelen." jelenti ki Seven. "Hadd menjen..." mondja Torres. "Semmi értelme." bólint Kim.

"Minden hazudik." áll meg egy pillanatra Chakotay. "Tudja, mit kell tennie." lép közelebb a Doktor.

"Neeem!" kiáltja Neelix kétségbeesetten.

A következő pillanatban Chakotay kabinjában riad fel, döbbenten meredve a gyógyító csomag túloldalán türelmesen várakozó parancsnokra.

"Neelix..." biccent oda Seven az asztrometriai laborba belépo talaxiainak, aki ijedten rezzen össze:

"Ön itt van...? Észre sem vettem..." "Engem keresett?" "Igen, így van. ... Remélem, nem zavarom."

"Nem ez a helyzet." nyugtatja meg a konzoltól konzolig siető Seven. "Én... Szeretnék bocsánatot kérni azért a kitörésért a kaszinóban." "Nincs szükség bocsánatkérésre." "Nem, nem... Kérem... A viselkedésem nagyon illetlen volt. ... Nem gondoltam komolyan amit mondtam, nem voltam egészen magamnál... De most már sokkal jobban érzem magam. Chakotay parancsnok segített megérteni néhány dolgot. ... Tudnia kell, hogy nem neheztelek önre azért, mert visszahozott. Úgy értem, az életbe. Épp ellenkezőleg... Nagy figyelmesség volt." "A legénység bármelyik tagjáért megtettem volna." "Igen. Ebben biztos vagyok..." mondja Neelix, majd elhallgatva sokéig nézi Sevent.

"Van még valami?" "Nem, nincs... Mégis... Seven, ön nagyszerű kiegészítése ennek a legénységnek. Tudom, milyen nehéz volt önnek ez a visszaváltozás Borgból emberré... Vagy félemberré... Vagyis azzá, ami jelenleg. Nekem mindenesetre ön egyszerűen csak Seven." "Mr. Neelix... Mit akar ezzel mondani?"

"Azt hiszem... Azt akarom ezzel kifejezni... Hogy vannak itt emberek, akik kedvelik önt. És a Voyager jó otthona lesz. Nekem is az volt." "Volt? Távozni készül?" "Távozni...? Nem, itt maradok. ... Szóval... Viszlát." indul Neelix a kijárat felé. "Viszlát." néz utána Seven meglepetten.

Neelix elégedetten néz körül a tökéletes rendben lévő kaszinóban, megigazgat még néhány széket, majd az ajtó felé indul, ahol épp Chakotay lép be: "Hol volt ma reggel?" "Sajnálom, hogy le kellett mondanom azt a kis beszélgetést, de szükség volt rám a kaszinóban. Az elmúlt napokban annyira lefoglaltak egyéb dolgok, hogy itt szinte mindent elhanyagoltam." "Nem tartja be a megállapodásunk magára eső részét." "Mire gondol?" "Beleegyeztem, hogy elkísérem a látomásskereső útján. De azt is mondtam, hogy ez egy több lépésből álló folyamat, és meg kell beszélnünk a soron következő lépést." "Mit kellene még megbeszélnünk? Elmondtam, hogy láttam a húgomat, meg a Csodálatos Erdőt. Béke van bennem. Mint még soha ezelőtt. ... Muködött a dolog." "Még csak pár napja él együtt a látomásokkal. Ez nem elég idő arra, hogy levonja a következtetéseket." mondja Chakotay, "Ki kell vetítenie mindenre, elemezni a képeket, élon tartani oket a lelkében. A látomások keresése nem olyanvalami mint egy könyv, amit egyszerűen csak becsuk az ember." "Értem." "Rendben. Tizennégy órákor ér véget a szolgálatom, akkor folytatjuk a kabinomban. ... Ez parancs." "Igenis, uram." bólint Neelix, mire Chakotay elégedetten távozik. A talaxiai ezután még ellenorzi a konyhát, majd leteszi kötevényét, és a kijárat felé indul. Az ajtóból még egyszer visszanéz, majd így szól: "Számítógép, világítást ki!" A kaszinó elsötétedik, Neelix pedig kilép a folyosóra.

"Ezen kívül, Mr. Tuvok, hálával tölt el, hogy sikerült kivívnom a tiszteletét. Az ereje és bölcsessége nagy ösztönző erő volt a számomra." diktálja Neelix a kabinjában az asztali terminálba, "Remélem, hogy a rólam megörzött emlékei valamennyire az ön számára is ösztönzést jelentenek majd. ...

Megtiszteltetés volt utolsó éveimet ezzel a legénységgel tölteni. Mindannyiuknak szeretném megköszönni a barátságot, és bajtársiasságot. Minden jót. ... Számítógép, egy óra múlva küldje el ezt a naplóbejegyzést Janeway kapitánynak."

Neelix egy trikorderrel a kezében érkezik az egyik szállítóhídra, ahol épp nem tartózkodik senki. A talaxiai a vezérlopulthoz megy, és idonként a trikorder adataira pillantva elkezd beprogramozni a rendszert.

"Kapitány, valaki engedély nélküli sugárzást kezdeményez." jelenti Kim a hídon, "Neelix az!" "Hová akar menni?" kérdezi Janeway. "A jelek szerint ki akar sugározni a ködbe..." "Akadályozza meg." szól Janeway, majd odabólint Chakotaynak, aki sietosen indul útnak. "Janeway hívja Neelixet! ... Neelix, válaszoljon!"

"Neelix...? Megparancsolom, hogy állítsa le a sugárzást." hallatszik Janeway hangja a szállítóhídon, miközben Neelix fellép az emelvényre, és a trikordert távvezérlonek használva elindítani készül a transzporterciklust.

"Valahogyan blokkolta a megszakító-rendszert. A sugárzás folyamatban..." mondja Kim. "Hidalja át. Hozza vissza!" szól Janeway.

Neelix eltunik a szállítószugárban, majd néhány pillanat múlva újra megjelenik, ahogy a rendszer visszaurítja a mintapuffert az emelvényre. A következő pillanatban Chakotay lép be a helyiségbe, és a vezérlopulthoz siet, miközben Neelix megpróbálja újraindítani a folyamatot a trikorderrel. "Híd Chakotaynak: blokkoltuk a transzportert." üzeni Kim. "Késleltethetik, de meg nem állíthatnak." pillant Neelix Chakotayra. "Mire készül?" "Visszamegyek oda, ahová tartozom." "De maga ide tartozik, Neelix!" "Már nem. Meghaltam abban a ködben. Hagyniuk kellett volna békében nyugodni!" "Neelix..." lép közelebb Chakotay. "Ne közeledjen! Fedélzeti sugárzást programoztam be, ezt nem tudják megakadályozni!" "Azt mondta, megtalálta a békességet..." "Meg is fogom. Amint megnyomom ezt a gombot." mutat Neelix a trikorderre. "Mi történt a vízió keresése közben? Mit látott?" "A húgomat, a legénységet... Magamat. Mindannyian ugyanazt mondták: az élet értelmetlen, és tartozom ezzel nekik." "Biztosan eros képek voltak, de számtalan értelmezésük lehetséges. Talán a halálfélelmével szembesült, vagy egy érzelmi krízisre volt utalás... Alapjaiban rendült meg a hite, persze hogy a látomáskeresés eredménye is erre vonatkozik." "Tizenegy éve... Láttam romokban heverni a világot. Holtan a családot. És csak az tartott életben, hogy egy napon újra találkozunk majd. Hogy újra együtt leszünk. ... De ez nem igaz. És e nélkül a remény nélkül nem tudok tovább élni." "Megértem, hogyan tudja ez megváltoztatni a világához való viszonyát. De higgye el, ez erősebb hithez is vezethet. Még nem tudhatja biztosan... Hiszen nincs ott." "Wildman zászlós hívja Neelixet." szólal meg Samantha hangja az interkomból, mire Neelix elbizonytalanodva néz körül. "Válaszoljon neki!" mondja Chakotay. "Neelix? Válaszoljon kérem..." "Nem." rázza meg a fejét Neelix, és újra a trikorderre pillant. "Az élete hívja vissza, Neelix! Ne forduljon el tőlünk. Most mi vagyunk a családja!" "Ez nem elég..." "Nekünk igenis elég. A szerepe ebben a legénységben nélkülözhetetlen. Ezt Seven of Nine mondta magáról. Még egy Borg is megérti, mennyit jelent ön ennek a hajónak. Nem csak azért, mert elvégzi a kötelességét... De mert egész különleges érzéssel tölti el a legénységet." "Az a Neelix már nincs itt." "Ezt nem hiszem." Az ajtó ekkor kinyílik, és a mit sem sejtő Wildman lép be a szállítóhídra. "Miért nem válaszolt?" fordul Neelix felé a no, "A számítógéppel kellett megkerestetnem. Naomi meg van győződve róla, hogy egy szörny költözött a replikátorba..." Wildman ekkor elhallgat, és aggodalmas arccal pillant a könnyörgő arckifejezéssel Neelixet néző Chakotayra. "Neelix... Mi folyik itt?" kérdezi végül. "Én... Épp megpróbálok néhány fontos döntést meghozni..." "A kislánynak szüksége van magára, Neelix..." lép fel Chakotay az emelvényre, "Szörny a replikátorban... Önön kívül ki más tudna elbánni vele?" Neelix könnyes szemmel néz a parancsnokra, majd lassan átnyújtja neki a trikordert, és a döbbsen álló Wildmanhez megy: "Hív a kötelesség." A no kérden Chakotayra pillant, aki halványan elmosolyodva bólint, mire Wildman a folyosóra lépo Neelix nyomába ered.

"Jó éjszakát, uram." mondja Naomi Neelix által 'szinkronizált' szorös játékállata. "Jó éjszakát kívánt." szól a kislány, miközben Neelix bedugja mellé a játékot a takaró alá. "Jó éjt, Naomi." mondja a talaxiai. "Jó éjt..." "Mi baj van?" kérdezi Neelix, mikor feltunik neki a kislány aggodalmas pillantása. "Anyu azt mondta, beteg voltál." "Igen. De most már jól vagyok." "Elvitt egy szörnyeteg?" "Igen... Úgy is lehet mondani. ... De elkergettem! ... Álmodj valami szépet, Naomi..." simogatja meg Neelix a kislány fejét, majd csendben a kijárat felé indul.

A napsütötte erdő egyik tisztásán öreg fa áll, göcsörtös ágai nagy területen terülnek szét, huszárszárnyat vetve a fa tövében ülő kislányra. Naomi, mert ő ül az Útmutató Fája alatt, gondosan elhelyezi maga mellett a szoros játékállatkát, majd a fa napfény melegengette törzsének dőlve hallgatni kezdi a madarak vidám dalát.

80. Waking Moments – Ébredések

Kim nagyokat sóhajtva siet a Voyager egyik folyosóján. Hamarosan Seven csatlakozik hozzá egy kereszteződésben: "Kim zászlós, szükségem volna a segítségére az A-37-es Jeffries-folyosóban." "Nem érne rá később? Épp most adtam le a szolgálatot..." "Sürgös." mondja Seven, így Kim végül a nyomába szegodik.

"Híd hívja Tuvok parancsnokot." hallatszik a vulcani sötét kabinjában. Tuvok néhány pillanat alatt felébred, és az ágya melletti miniterminálhoz fordulva fogadja a hívást: "Itt Tuvok." "Szükség van önre a hídon, uram." "Azonnal ott vagyok."

Janeway óvatosan sétál be a sötét kaszinóba, majd odabent így szól: "Számítógép, fényt!" A vezérlés nem reagál, Janeway pedig elkezd felderíteni a terepet. "Neelix...? ... Van itt valaki?" Nem érkezik válasz.

"Voyager hívja Paris hadnagyot." kel életre a sikló kommunikációs rendszere, mire Paris visszafordul az oldalsó konzoltól, hogy fogadja a hívást. "Itt Paris." "Mi a helyzet odakint, Tom?" "Még egy kör, és meglesznek a szükséges adatok." "Nagyszerű. Akkor hamarosan találkozunk."

Tuvok kissé gondterhelt arccal halad a Voyager egyik folyosóján, a legénység tagjai ugyanis mintha kerülnék valamilyen okból, többen zavartan fordulnak félre közeledtére.

Seven és Kim leereszkednek egy szintközi átjáróba, majd a zászlós fáradt sóhajjal néz körül, és a Seventől kapott jegyzetfüzetet kezdi tanulmányozni. "Úgy látom, sikerült tökéletesen beállítania ezt az energia-elosztót." állapítja meg kisvártatva. "Így van." jelenti ki Seven. "Ha ennyire biztos volt benne, miért kellett nekem is megnéznem?" húzza el a száját Kim. "Nem kellett." "Akkor meg mi ez a butaság?!" "Torres és Paris hadnagy viszonyának megfigyeléséből megállapítottam, hogy az emberek gyakran élnek valamilyen kifogással, hogy együtt lehessenek." "Együtt...?" kérdezi Kim rosszat sejtve. Seven ekkor nem épp gyengéd mozdulattal a falhoz szorítja. "Az ellenállás hasztalan." mondja, majd megcsókolja a meglehetősen döbönt Kimet.

Paris idonként az oldalsó konzolra pillantva figyeli az adatgyűjtés alakulását, mikor a sikló hirtelen megvonaglik, majd a bal oldalon szikraeső robban az utastérbe. "Paris hívja a Voyager-t!" "Itt a Voyager." jelentkezik Chakotay. "Az elsődleges hajtóműplazma-elosztó meghibásodott. Elvesztettem a kormánymu vezérlését, tartalékegyerő nincs, a manőverező hajtóművek nem reagálnak." "Ismételje Tom, zajos az adása." üzeni Chakotay, kinek hangját szintén alig lehet kivenni a zajból. "A sikló letért orbitális pályáról, nincs irányításom." "Ismételje..." "Vészhelyzet! Szedjenek ki innen!" "Voyager hívja Paris hadnagyot. Jelentkezzen!"

"Neelix...?" nézelodik Janeway a kaszinóban, mire a talaxiai végre elökerül a konyha felől: "Mit tehetek önért, kapitány?" "Hol vannak a többiek?" "Nem látta őket, mikor bejött?" kérdezi Neelix meglepetten. "Nem." "Akkor megmutatom őket." Ezzel Neelix karon fogja Janewayt, és a helyiség sötétebb sarka felé kezdi vezetni. "Számítógép, fényt!" mondja, mikor megérkeztek a sarokban álló nagyobb asztalhoz. A helyiség világítása felfénylik, Janewaynek pedig a döbbenettől elakad a lélegzete. Az asztal körül mumifikálódott holttestek ülnek, a legénység tagjai.

Tuvok kilép a hídra a liftből, mire a híd közepén csoportosuló tisztikar, beleértve Parist, Janewayt, Kimet, Neelixet és Sevent, felé fordulnak, majd nevetésben törnek ki. "Valami baj van?" érdeklődik Tuvok kimért hangon. "Azt hiszem, elfelejtett valamit, Tuvok." mondja Paris. Tuvok erre végignézi magát, és azt kénytelen megállapítani, hogy ugyanazt viseli, mint mikor az ágyában aludt, nevezetesen egyáltalán semmit. A jelenlevők ismét nevetésben törnek ki, Tuvok pedig méltóságát megőrizve így szól: "Nyilvánvalóan a hídra siettemben megfélelkeztem egyenruhát öltetni." erre még

hangosabb nevetés tör fel mindenkből, Tuvok pedig sietosen visszavonul a liftbe. Az ajtó bezáródik mögötte, és csak ekkor látja, hogy nincs egyedül. Egy ismeretlen fajú humanoid férfi figyel meroen a kabin túlfelől.

"Mi történt velük?!" kérdezi Janeway, az asztal körül ülo holttesteket bámulva. "Meghaltak." feleli Neelix. "De miért?" "Mert nem vitte haza oket idoben." Neelix szavaira Janeway a mellette álló talaxiai felé fordul, és mögötte megpillantja ugyanazt az idegent, akit Tuvok a liftben látott.

Miközben Paris a légkörbe alámerülő sikló vezérlésével küzd, egyszer csak arra figyel fel, hogy valaki bámulja. Mégpedig nem is akárhonnan, egy idegen lény néz be rá a sikló elölso ablakán át.

Kim végül belátja, hogy az ellenállás valóban hasztalan, így átengedi magát Seven csókjainak. A no rövidesen hátrébb húzódik, így Harry kifújhatja magát. A következő pillanatban azonban a Tuvok, Paris és Janeway előtt megjelent lényt pillantja meg nem messze magától, ahogy az csontig hatoló pillantását az o szemébe mélyeszti. Kim üvölni kezd, és abba sem hagyja...

Jó néhány másodpercig, ezután nyugtalanul forgolódik még egy darabig az ágyében, végül újra mélyebb álomba merül.

Tuvok sima mozdulattal ül fel ágyában, és körülnéz elsötétített kabinjában, de nem talál ott senkit.

Janeway a takaróját védekezzen maga elé rántva ébred, és sokáig bámul kabinja sötétjébe.

Paris úgy merül fel az álom mélységeiből, mintha víz alól emelkedne fel, hatalmas levegovételt követően zavartan nézelodik egy darabig az ágyában ülvé.

Tom hamarosan felkel, és nagy ásítással nyugtázza az ajtócsengo hangját. Odabotorkál az ajtóhoz, kinyitja, majd nyüzött arccal bámul egy darabig a nyílásban láthatóvá váló Torresre. "Hmm... Hello." "Jó reggelt." mondja Torres, majd miután tanulmányozta egy darabig Tom arcát, megkérdezi: "Jól aludtunk...?" "Nem különösebben..." fordul Paris a kabinba besétáló B'Elanna után, "Mit keresel itt egyáltalán?" "Csak gondoltam benézek... És megkérdelem, miért nem reggeliztél velem."

"Reggeliztem...? Mennyi az ido egyáltalán?!" kérdezi Tom rosszat sejtve. "Hét negyven." "És... Ha jól emlékszem, hétkor kellett volna találkozunk..." "Én ott voltam. Amint véget ért az éjszakai szolgálatom. ... És vártam, és csak vártam... Idonként megpróbáltalak hívni..." füstölög Torres. "Én... Borzalmas rémálmom volt, és úgy látszik, nagyon mélyen aludtam. Sajnálom... Mindjárt felöltözök." "Reggelizni már úgyszincs ido..." indul Torres a kijárat felé, "Neked nyolcra a hídon kell lenned, én meg álmos vagyok." "De utálok!" csattan fel Paris, mire B'Elanna maglepetten fordul vissza. "Alig találkozunk..." nyafogja Tom. "Péntek este szabad vagyok..." "Jó. Megyünk síelni? Mit szólnál az St. Moritz-hoz?" "Múltkor is síelni voltunk..." duzzog Torres. "És nagyon élvezted. Ráadásul érzékeny is van hozzá." "Nem mehetnénk most valami olyan helyre, ahol nem kell hogy mínusz harminc fok legyen? ... Például... A Fidzsi-szigetek? Vagy Samora..." "Ne... Ott nem lehet csinálni semmit." "De legalább meleg van, míg az ember semmit sem csinál." mutat rá B'Elanna. "És mit szólnál egy kompromisszumhoz? ... Chile, helikopteres síugrás? Ott sokkal melegebb van..." próbálkozik Paris. "Kompromisszum..." húzza el a száját B'Elanna, miközben átkarolja Tom nyakát, "És mit szólnál Tahitihez?" "Tahiti? Hát, ha vízisízhetek..." "Megoldjuk." adja áldását a dologra B'Elanna, majd csókkal zárják le a péntek esti program megtervezését. "Most pedig öltözz fel. Ha igyekszel, még egy kávé lesz idod bedobni." mondja Torres, majd a kijárat felé indul. "Akkor péntek este." szól utána Paris, mire egy sokat sejtető mosolyt kap válaszképp.

"Jó reggelt, Tom." üdvözlí Neelix a kaszinóban kiadó pultnál megálló Parist, aki még mindig nem heverte ki az éjszaka megpróbáltatásait. "Mit szeretne? Rántotta, tükörtojás, lágy tojás..." "Csak egy nagy bögre kávé." sóhajt Paris. "Biztos? A reggeli a legfontosabb étkezés..." "Neelix..." "Jól van na." von vállat a talaxiai, és kitölt egy adagot a pulton álló két kancsó egyikének tartalmából egy bögrébe, majd Paris kezébe nyomja. Tom az ablakok felé indul, miközben nagyot kortyol a bögréből, ám a következő pillanatban megdermed, az orra fölött belebámul a bögrébe, visszaköpi a kortyot, majd fancsali képet vágva fordul újra a konyha felé: "Neelix... Talán rosszul aludt, vagy mi?" "Miért?" "Mert egy bögre olvasztott zsírt próbált belém diktálni..." Neelix kikapja a bögrét Paris kezéből,

elovesz egy másikat, és ezúttal gondosabban választ a pulton álló kancsók közül. "Tényleg elég rosszul aludtam az éjjel. ... Ré málom gyötört." "Hm... Engem is." "Biztos valamelyik telihold miatt a három közül, amik mellett tegnap elrepültünk." mondja Neelix vidáman, miközben Paris kávéval gyógykezelni magát. "Ettől majd kitisztul a feje." nyugtatja meg Neelix. "Lehet hogy magának is innia kellene egy kicsit." javasolja Paris, majd a kijárat felé veszi az irányt.

"De kihalt ma a híd..." mondja a készenléti helyiségből kibotorkáló Janeway, majd félig-meddig elnyomva egy ásitást, leroskad a kapitányi székbe. "Tom és Harry késnek..." mondja Chakotay, "Még akartam adni nekik öt percet, de azonnal iderendelem mindkettőt." "Hagyja csak..." legyint Janeway hátradolva a székben, "Én is elkéstem, nem igaz?" "Említésre sem méltó." mondja Chakotay vidáman, "Sokáig dolgozott?" "A változatosság kedvéért korán lefeküdtem, de olyan ré málmom volt, hogy utána már nem tudtam visszaaludni." "Én is elég rosszul aludtam..." jegyzi meg Chakotay. "Ha elmondja az álmát, én is az enyémet." ajánl alku t Janeway. Paris ekkor lép ki a liftből, és két korty életmento kávé között így szól: "Bocsánat a késésért, kapitány." Janeway odabólint neki, majd közelebb hajol Chakotayhoz: "Szóval...?" "Az apámmal az erdoben voltunk. Ozre vadásztunk. Ez elég különös, tekintve hogy soha nem voltam hajlandó vadászni menni. ... Sarokba szorítottuk, és mikor apám el akarta ejteni... Egyszer csak már nem az apám volt, hanem egy hátborzongató kinézetű idegen lény." "Az én álmomban is volt egy idegen. Ismeretlen fajú volt... Egy éles borredo a homlokán, ami folytatódott az állán is, és végig le a nyakán..." emlékszik Janeway, és Paris is fülelni kezd a kormányospultnál az ismeros leírás hallatán. "Az enyém is pont úgy nézett ki." bólint Chakotay.

"Erm... Nem akartam hallgatózni... De nekem is ré málmom volt, és én is láttam ugyanaz a fickót, akit maguk." jegyzi meg Paris. Janeway elgondolkodva néz körül, majd feláll, és komiszkodó pillantást vet a taktikai pult mögött komorló vulcanira: "Tuvok... Önt nem gyötörte véletlenül ré málom az éjjel?"

"Valóban volt egy... Némiképp nyugtalanító álmom." húzza össze a szemöldökeit Tuvok, "És láttam egy ilyen idegent is." "Hát ez többnek tunik, egyszerű véletlennél." állapítja meg Janeway, körülnézve a hídon, "Hívjuk össze a vezénylotiszteket, és ássunk a dolog mélyére. ... Ha már itt tartunk, hol van Harry?" "Híd hívja Kim zászlóst." szól Chakotay, majd hogy nem érkezik válasz, Janeway veszi át a szót: "Számítógép, hol tartózkodik Kim zászlós?" "Kim zászlós a kabinjában van." "Tuvok..." veszi az irányt a lift felé Janeway.

"Hatos szint." szól a kapitány, mikor a lift ajtaja bezáródik Tuvok mögött. "Azt hiszem, Harry is idegen barátunkról álmódott." "Az eddigiek alapján nagyon valószínű." ért egyet Tuvok. "Meséljen az álmáról... Pontosan hol látta az idegent?" kérdezi Janeway. "A helyzet az, hogy pontosan itt, a turbóliftben." "És, mi történt?" "Bámult engem, mintha a kinézetem érdekelné." "Az én álmomban is ez volt. És ön mit csinált?" "Visszatértem a kabinomba." "Az idegen követte?" "Igen." "És utána...?" "Tovább nézett." "Miközben maga?" "Felöltöztem." feleli Tuvok, mire Janeway egy ideig összevont szemöldökkel mered maga elé. "Felöltözött?!" "Igen." "Most meg kellene kérdezmem, miért nem volt felöltözve." "Örömmel fogadnám, ha mégsem tenné." jelenti ki Tuvok. A lift megérkezik, a vulcani gyorsan kimenekül belole, Janeway pedig szélesen mosolyogva követi.

Hamarosan már Kim kabinja előtt állnak. Janeway becsenget, majd szólógnatni kezd Kimet, de nem érkezik válasz. "Számítógép, 105-2-es ajtót kinyitni. Jogosultság: Tuvok théta kilenc." Az ajtó feltárul, Janeway és Tuvok besietnek a félhomályos kabinba, egyenesen az ágyban fekvő mozdulatlan Kimhez. "Harry...?" szólítja meg Janeway, majd rázogatni kezd, "Harry... Ébreszto!" Kim azonban továbbra sem reagál, Janeway aggodalmas pillantást vet Tuvokra.

"Kómában vannak?" kérdezi Janeway a Doktort, miközben végigpillant a gyengélkedő ágyain mozdulatlanul fekvő legénységi tagokon. "Nem igazán. Inkább nagyon mély REM fázisban vannak. Semmilyen módszerrel nem tudom felébreszteni oket, a gyógyszerektől kezdve az agykérgi stimulációig bezáróan." "Van valami ötlete, mi válthatta ki ezt az állapotot?" "A vizsgálatok sem vírust, sem baktériumot nem mutattak ki. Nincs koponyasérülés, nincs idegi károsodás, a betegek... Egyszerűen csak alszanak." "Ez nagy valószínűséggel összefüggésben áll az álmainkban látott idegennel." mondja Janeway. "Sikerült már azonosítaniuk?" "Még nem, de lázasan dolgozunk rajta. Addig is, mit javasol?" "Egy nagy dózis animazine-t." "Azt hittem, a gyógyszerek nem segítenek." "Rajtuk nem, de mindenki másnál igen. Mindaddig míg ki nem derül, mi folyik itt, azt javaslom mindenkinek, hogy kerüljék az alvást."

"Nem... A felső taréj valahogy jobban kiemelkedett." mondja Paris, egy, az idegenről számítógép által generált képet nézve a tanácsteremben. "Számítógép, a fej felső részét megnyújtani, úgy... Négy centiméterrel." mondja Torres, mire a kép megváltozik. "Igen, így jobban hasonlít." bólint Paris. "A szemek kicsit távolabb voltak egymástól." jegyzi meg Chakotay. "Számítógép, a szemek távolságát egy centiméterrel megnövelni." szól Torres, "Megerosítani a bőr színét, és egyenetlenségét." "Ez az." bólint Janeway, mikor a módosítások lezajlanak. "Látott már valaki ilyen lényt? Úgy értem, ébren..." néz körül Chakotay. A többiek nézegetik egy darabig, majd Seven szólal meg: "Egyetlen, a Borg által asszimilált fajra sem emlékeztem." "Vagyis csak a fantáziánk szülte..." állapítja meg Paris. "Ha így van, nagyon egyforma a fantáziánk." jegyzi meg Torres. "Lehetséges magyarázat volna az, hogy telepatikus kapcsolatba lépett velünk." mondja Tuvok. "Nem csupán kapcsolatról van szó. A légénységünk hat tagja nem ébredt fel. Szerintem ezt egyfajta támadásként kell felfognunk." mondja Janeway. "De honnan? Az asztrometriai letapogatás sem hajót, sem humanoid életre alkalmas bolygót nem jelzett a környéken." mondja Seven. "Akkor meg hol keressük?" kérdezi Paris, leereszkedve Torres mellé az asztal szélére. "Az álmunkban." feleli Chakotay, "Csak ott találkoztunk vele mindannyian, nem igaz? Ha beszélni akarunk vele, meg akarjuk tudni, mit akar, az a világában kell találkoznunk." "És hogyan tehetnénk ezt meg ön szerint?" kérdezi Tuvok. "Irányított álmódás." mondja Chakotay kis habozás után. "Az meg mi?" kérdezi Torres. "Egy technika, ami lehetővé teszi, hogy az ember irányíthassa a saját álmát." "Velem már történt ilyesmi... Azt álmodtam, zuhanok. Aztán hirtelen rájöttem, hogy csak álmodom, és attól kezdve tudtam repülni, leszállni... Amit csak akartam. Teljes mértékben irányítani tudtam az álmot." mondja Paris. "Ami önnek véletlenül sikerült, azt néhányan szándékosan el tudják idézni." mondja Chakotay, "Azzal a módszerrel, amivel látomásokat keresek, éltem már át néhány irányított álmot. Talán kapcsolatba tudok lépni az idegennel, ha megpróbálom." "Lehet. De honnan tudja, hogy fel fog ébredni?" kérdezi Janeway aggódalmasan. "Ez kicsit olyan, mint az önhipnózis. Elalvás előtt kiválasztok egy képet, valamit, amirol eszembe jut, hogy csak álmodom. A Föld holdját, például. Ha meglátom, fel tudom ébreszteni magam azzal, hogy háromszor a kézfejemre koppantok." magyarázza Chakotay. "Normál körülmények között valóban képes lehet erre. De az álmunk nem mondhatók éppen szokványosnak." mutat rá Tuvok. "Nem látok más utat annak kiderítésére, mit akarhat a barátunk... Nem tudjuk felébreszteni Harryt és a többieket, és mi sem maradhatunk ébren örökké." Janeway gondolkodik egy darabig, majd így szól: "Megpróbálkozik vele, a Doktor felügyelete alatt. A többiek folytatják a terület átvizsgálását. Ellenorizzék a hajót az orrtól a tatig. Bárhol legyen is, találják meg! ... Jöjjen." ezzel Janeway Chakotayval a kijárat felé indul, és a többiek is szétszélednek lassan.

"Általában az egészséges élet elengedhetetlen részének tartom a jó alvást. Jelen esetben azonban nem ajánlanám..." mondja a Doktor, mikor megáll a gyengélkedő mutorészlegében fekvő Chakotay mellett. "Tiszteletben tartom az orvosi véleményét, de nincs más választásunk." feleli Chakotay, rövid időre felnézve a kezében tartott akunáról, mire a Doktor helytelenítő pillantást vet Janewayre. "Ez majd szabályozza a hipotalamus működését." mondja a hologram, miközben elhelyez egy kis eszközt Chakotay homlokán, "Nagy valószínűséggel nem leszek képes felébreszteni, ezért magára lesz utalva." "Értem." bólint Chakotay, mire a Doktor visszahúzódik a diagnosztikai pulthoz. "Kész?" néz Janeway a parancsnokra, mire az bólint. "Akkor álmodjon valami szépet." Chakotay lehunyja a szemét, és így szól: "Akoche moia. Messze vagyok az enyéim szent helyeitől, népem házáitól. ... Álmodok keresek, amiben megtalálom azt, aki felkeresett minket álmunkban."

Chakotay, kezében egy dárdával, a Voyager egyik folyosóján lépked. Egy nem messze levo kereszteződésben őz fut át elötte, mire a parancsnok egy pillanatra megdermed, majd az állat nyomába szegodik. Az egy saroknál megáll, és egészen addig vár, míg Chakotay dobásra emeli a dárdát, ekkor azonban bemenekül a kaszinóba. Chakotay utána siet, és amint belép a helyiségbe, az ablakokon át a Holdat pillantja meg ragyogni a sötét háttér előtt. A parancsnok elmosolyodik, majd a dárdát elokészítve újra üldözöbe veszi az özet. Az a másik ajtón át elhagyja a kaszinót, és mikor Chakotay utánamegy, az ajtón kívül várakozó állat átalakul az idegenné. A lény kiüti a dárdát Chakotay kezéből, majd fenyegetően megindul felé. Megragadja a meglepetéstől egy pillanatra megdermedt Chakotay nyakát, de a parancsnok hamarosan az idegen fölé kerekedik, és a lény karját hátracsavarva mozdulatlanúságra kárhoztatja. "Tudom hogy ez egy álom. Az én álmom. Csak hogy én irányítom." "Épp ellenkezőleg." mondja az idegen. "Tényleg?!" kérdezi Chakotay gúnyosan. "Ez több egy

álomnál. Ez az én valóságom, és maga nem különbözik a többiekétől." "A többiekétől?" "Az ébren lévő fajoktól. Évszázadok óta támadnak minket abban az állapotban amit maguk alvásnak neveznek, és gyilkolnak. De ennek vége. Most miénk az irányítás. Mert előbb-utóbb mind elalszanak, így eljutnak a mi valóságunkba... Ahol kitöröljük őket a létezésből." Chakotay elengedi a lényt, és szembe fordítja magát: "Csakhogy nem mi támadtunk magukra! A létezésükrol sem tudtunk mindaddig, míg nem láttuk egyiküket az álmunkban! Mondja meg, hogy tudom felébreszteni az embereinket, és azonnal elmegyünk innen." "Amíg maga is alszik, nem jelent fenyegetést a számunkra." "Csakhogy én fel tudom ébreszteni magam. És miután megtettem, keresni kezdem magukat. Felkutatom a bolygójukat, megkeresem az alvóhelyüket... Gondolom, ezt nem akarja..." "Hagyják el a területünket, kicsivel később fel fognak ébredni az emberei." "Milyen messzire kell távolodnunk?" "Egy hatbolygós rendszer, kevesebb mint egy parszeknyire innen, jelöli a területünk határát." "Egy napon belül magunk mögött hagyhatjuk..." "Akkor ébredjen fel. És remélje, hogy soha többé nem kell rólunk álmodnia." Chakotay végigméri a lényt, majd háromszor megüti bal kézfejét.

A következő pillanatban nagy levegőt véve ül fel a gyengélkedőben. "Gratulálok, parancsnok." terem mellette a Doktor. "Chakotay...?" kérdezi Janeway. "Jól vagyok." "Találkozott az idegennel?" A parancsnok erre csak bólint. "És?" "Kétségkívül ez volt a legérdekesebb felderítő akció amit végrehajtottam. Menjünk a hídra, közben elmondom." Chakotay ezzel leugrik a mutoasztalról, és a belékaroló Janewayjellel a kijárat felé indul.

"Tuvok, keressen egy hatbolygós rendszert." szól Janeway, mikor megérkeznek a hídra, "Egy parszeknyi sugarú körön belül kell lennie." "Megvan, kapitány. Az irány: 139.42." jelenti a vulcani kisvártatva. "Tom, állítsa be az irányt." "Igen, kapitány. ... Irány beállítva. Megkérdezhetem, hová megyünk?" "Elhagyjuk az idegenek területét. Miután átléptünk a határon, Harrynek és a többieknek fel kell ébrednie." feleli Chakotay. "Ez azt is jelenti hogy alhatunk végre egy keveset?" pillant hátra Paris. "Azért ne siessük el." ingatja a fejét Janeway. Chakotay ezután a kapitányhoz fordulva folytatja a beszámolót: "Az idegen szavaiból úgy vettem ki, van egy testi formájuk is, de az álmaikon keresztül kommunikálnak, amit ugyanolyan valóságosnak érzelmek, mint a való világot." "Nagyon érdekes." "Ez az ausztrál aboriginalokra emlékeztet, akik úgy gondolják, az álmok világa ugyanolyan valóságos, mint az igazi. Sőt, az őseik úgy tartják, hogy magát a világot is úgy álmodták életre..." "Ez mitológia. Itt azonban tényekről van szó." mutat rá Janeway. "Csak az érdekelné még... Felébrednek-e valaha is? Hogyan fognak továbbfejlodni?" "Ezt valószínűleg sohasem tudjuk meg. Az első kapcsolatfelvétel gyakran az utolsó is."

"Közeledünk az idegenek területének határához." jelenti Paris. "Tuvok parancsnok, tájékoztassa a Doktort." szól Janeway. "Igenis, kapitány."

"Ébreszto, zászlós..." mondja a Doktor az egyik betegágyon mocorogni kezdő Kimnek, aki végül lassan kinyitja a szemét, és erotlen hangon megkérdi: "Mi történt?" "Aludt." feleli a Doktor, orvosi trikorderének kiírásait tanulmányozva. "A gyengélkedőben?!" "Ide kellett hoznunk, mert nem lehetett felébreszteni." "Mennyi ideje vagyok itt?" kérdezi Kim felülve. "Tizenhét órája. Gondolom rémálmai voltak, mint a legénység többi tagjának." "De még milyenek..." ingatja a fejét Harry. "Elmeséli?" "Ha nagyon akarja..." von vállat Kim, "Szóval, az egyik folyosón sétáltam..." Ebben a pillanatban Seven sétál be a gyengélkedő közelebbi ajtaján, mire Kimnek elmúlik a mesélhetnékje, és zavartan elfordul. "Itt vannak az asztrometriai letapogatás eredményei." nyújt át Seven egy jegyzetfüzetet a Doktornak, miközben Kim igyekszik még csak rá sem nézni a nore. "A kapitány úgy gondolja, ez esetleg segít az aluszékonyságot kiváltó hatás megtalálásában." "Köszönöm." bólint a hologram, majd átfutva az adatokat, egyelőre félreterzi őket. "Most, hogy felébredt, segíthetne a B-21-es Jeffries-folyosóban." fordul Seven Kim felé. "Ühmm..." bólint Harry bizonytalanul. "Valami baj van?" kérdezi Seven. "Nem. Én... Csak kicsit még szédelvek." "Akkor megvárom, míg teljesen munkaképpé válik." bólint Seven, ezzel mozdulatlanra dermed az ágy mellett. "Nos, zászlós... Épp belekezdett a rémálma elmesélésébe..." mondja a Doktor. "Tudja, doki..." szökken le Kim az ágyról, "Majd éhen halok. Elvégre már tizenhét órája nem ettem." "Rendben. Menjen, egyen valamit, öltözzön át, és egy óra múlva jöjjön vissza." "Akkor később találkozunk..." hátrál ki Harry a gyengélkedőből, "Önnel is, Seven..."

"Én csak annyira emlékszem, hogy egy fazékban fővök a Leoola-mártással..." mondja Neelix a kaszinó egyik kétszemélyes asztalánál vele szemben ülo Torresnek. "Ez tényleg borzalmas rémálom..." ismeri el Torres. "De tökéletes volt a fuszerezése." teszi hozzá Neelix gyorsan, mire B'Elanna elmosolyodik. Ekkor Kim lép be a helyiségbe, mire Torres vidáman fordul felé: "Na nézd csak... Csipkerózsika felébredt..." "Látszik rajtam, milyenkipihent vagyok, igaz?" áll meg Kim az asztal mellett. "Mindenki felébredt?" kérdezi Neelix. "Igen. A doki megvizsgált minket, jól vagyunk." "Üljön le." invitálja Torres, "Épp a rémálmainkkal szórakoztatjuk egymást." "Halljuk a magáét..." pillant Neelix Kimre. "Ah, semmi különös... Csak a szokásos dolgok... Tudják..." "Ki volt az, Harry?" kérdezi Torres, mire Kim rosszálló pillantást vet rá, majd így szól: "Álmaim asszonya." Ekkor észreveszi a szomszéd asztalnál egy jegyzetfüzetbe mélyedt Tuvokot, és emelt hangon hozzáteszi: "Ellenben megöl a kíváncsiság... Vajon Tuvok mirol álmodhatott?" "Tényleg, parancsnok. Mesélje el, mirol álmodnak a vulcaniak." fordul Neelix Tuvok felé. "Vagy talán nem voltak borzalmas rémálmai?" kérdezi Kim. "Nem tudom elképzelni, milyen lehet egy vulcani rémálom..." néz a többiekre Torres, miközben Tuvok rosszálló pillantásokat küldözget feléjük. "Egyedül... Számuzetésben. Egy bolygón, ahol a kommunikáció egyetlen formája... A nevetés." találga Neelix, mire mindhárman nevetésben törnek ki. "Na, mire vár, Tuvok..." nógatja B'Elanna a vulcanit. "Válaszra sem méltatom ezt az illetlen faggatózást." morogja a vulcani. Torres tovább próbálkozna, ám a Voyager ekkor egy nagy dörrenés kíséretében megrázkódik. "Vörös készültség. Mindenki a harcálláspontokhoz!" hallatszik Janeway bejelentése, mire a kaszinó pillanatok alatt kiürül.

"A hajó újra támadási helyzetbe manoverezik." jelenti Paris a hídon. "Vezessenek segédenergiát a pajzsba." szól Janeway. A fomonitoron látható lapos, szürkészöld hajó újabb energiasugarat ereszt meg a Voyager-re. "Viszonozni a tüzet." rendelkezik Janeway, mikor a hídra érkezo Tuvok és Kim a rázkódás közepedte igyekszenek eléfoglalni munkahelyüket. "Nincs károsodás az idegen hajón, a fézereink nem tudják áttörni a pajzsát." állapítja meg Chakotay. "Készítsenek elo egy fotontorpedót. ... Úgy látszik, mostanában minden idegennek szálla vagyunk a szemében." húzza el a száját Janeway. "A pajzs kisült." jelenti Tuvok néhány találattal késobb. "Tuz." mondja erre Janeway. "A torpedóvetok energiaellátása megszunt." jelenti Chakotay ugyanebben a pillanatban. "Mi történt?" néz körül Janeway. "Az összes rendszertol elvonták az energiát." állapítja meg Tuvok. "Hívnek minket." jelenti Kim. "Képernyore." A fomonitoron a már mindenki által jól ismert idegen jelenik meg: "Kapitány... Kim zászlós... Chakotay parancsnok... Örülök hogy mindannyiukat épen, és éberen láthatom." Janeway döbbsent arccal emelkedik fel székebol, majd így szól: "Janeway a gépháznak: energiára van szükségünk a hajtómuvekhez!" "Nem fognak kapni, mint azt hamarosan ön is tapasztalja majd." mondja az idegen. "B'Elanna, jelentést." "Egy behatárolt méretu csillapítómezo van a hajó körül, kapitány. Sem hajtómuvvel, sem pajzssal, sem fegyverzettel nem szolgálhatok." "Hazugság volt, amit nekem mondott. Egy ügyes csapda, amivel idecsalták a Voyager-t." mered Chakotay vádlón az idegenre. "Ahogy a dolog most áll, mégiscsak megtudhatnak néhány dolgot a népünkrol. Készüljenek fel a hajójuk átadására." "Kapitány, további három idegen hajót észlelek. Aktiválják a fegyvereiket." jelenti Tuvok. "Komoly erofeszítésekert tettek ennek a hajónak a megszerzésére... Nem hinném hogy most mégis el akarják pusztítani." jegyzi meg Janeway. "Erre nincs is semmi szükség." mondja az idegen. A következó pillanatban számos rotes fénycsomó izzik fel a Voyager hídján, és mindegyikbol egy-egy fegyveres idegen bontakozik ki. "Figyelem! ... Behatolási riadó!" "Tuz." szól Janeway. Tuvok megpróbálja leloni a hozzá legközelebb álló idegent, de a fézere üzemképtelennek bizonyul. "Janeway a legénységnek, közvetlen támadás alatt állunk. Omega védelmi eljárás!" "Nincs értelme. Minden szintet megszálltunk. A hajó a miénk." mondja a hídra érkezett idegen osztag vezetője. Az idegenek a rakterekbe terelik össze a legénységet, a hídszemélyzet, és még jó néhányan a kettes raktérbe kerülnek Seven Borg származású 'bútorai' közé. "Miközben azt hittem, megállapodtunk, egyenesen a hálójukba csaltak. Csapda volt." mondja Chakotay, miután a vezénylotisztek kicsit félrehúzódtak a többiektol. "Nem sejtette, hogy erre készülnek." mondja Janeway. "Ezt nem egészen értem. Egyszerre léteznek az álomvilágban, és a valóságban is?" kérdezi Kim. "Miközben behatoltak az álmainkba, sok mindent kiderítettek rólunk. Lehet, hogy eleve a gyenge pontjainkat keresték." véli Tuvok. "Hogy aztán egyszeruen legyozzenek." ért egyet Paris. "Vissza kell foglalnunk a hajót." jelenti ki Chakotay. "Ahhoz elobb a raktérbol kellene kijutnunk." néz körül Janeway. "Megnéztem a Jeffries-folyosókat, le vannak zárva." rázza a fejét Torres. "És ha kézzel oldanánk ki az ajtókat?" kérdezi

Janeway. "Akkor is nehéz lenne. Mindenütt ott vannak az embereik." mondja Chakotay. "Elterelo manoverre van szükség." jelenti ki Tuvok. "Javaslatok?" néz körül Janeway. "Nekem volna egy, kapitány." mondja Seven, majd egy villámgyors mozdulattal megragadja Kim egyenruhájának mellrészét, és odébb hajítja a zászlóst, aki nagyot nyekkenve terül el a padlón. "Ez meg mi akar lenni...?!" bámul felfelé Kim a padlóról. "Elterelo muvet." feleli Seven, majd felrángatja Kimet a földrol: "Kim zászlós, a maga hibája, hogy fogságba estünk!" Ezzel pofon vágja Kimet, majd halkan odasúgja neki: "Védekezzen már..." Harry meglendíti az öklét, de a no elkapja a karját, és összekapaszkodva lökdösödnek egy darabig. A közelben állók végül csak megértik a terv lényegét, és csatlakoznak a verekedokhoz, így hamarosan egész csinos kis tömegverekedés alakul ki a raktér közepén, az idegenek tanácstalanul kerülgetik a lassan növekvő embercsoportot. "Tom..." szólítja közelebb Janeway Parist, "Próbáljon bejutni valamelyik Jeffries-folyosóba..." Ezután Torreshez és Chakotayhoz fordul: "Nézzék meg az energiarendszert. Ezt én itt elintézem." Paris, Chakotay és Torres három különböző irányba indulnak, Janeway pedig a verekedok felé veszi az irányt: "Mi folyik itt?!" Az idegenek nem túl nagy sikerrel próbálják szétválasztani a verekedeket, Janeway odaszól az egyiküknek: "Hagyják... Az én embereim, rám hallgatnak..."

Chakotay és Torres eltunnek a raktérben lévő különböző tárolók között, és hamarosan egy szerviznyílásnál kötnek ki, ahol B'Elanna munkához lát. Chakotay hirtelen döbbsenten mered a nyílás takarólemeze alól elokerült rendszerkonzolra, aminek sima felületén a hold tükröződik. "Még mindig alszom..." motyogja maga elé Chakotay. "Ezt meg hogy értsem?" mered rá Torres. A következő pillanatban idegenek veszik körül oket, és lefoglalják a parancsnokot. Chakotaynak azonban sikerül háromszor bal kézfejeére koppantani.

A következő pillanatban zihálva ül fel a gyengélkedő mutorészlegében, mire a Doktor odasiet hozzá: "Chakotay parancsnok... Felébredt..." "Tényleg felébredtem? Biztos benne?!" "Hát persze." bólint a hologram. Chakotay leugrik a mutoasztalról, és a diagnosztikai konzolhoz siet, megsejleli a kijelzőket, majd körülnéz a gyengélkedőben. "Mit keres?" kérdezi a Doktor. "A Holdat." "Tessék?" "Most nem látom..." állapítja meg Chakotay, majd háromszor megkoppantja bal kézfejét, de semmi sem történik. "Hol van a kapitány?" kérdezi végül. "Alszik, csakúgy, mint a legénység többi tagja." "A teljes legénység?" kérdezi Chakotay. "Rajtam kívül." bólint a hologram, "Csak a fáradhatatlan nem talál nyugalmat..." "Mi történt?" "Amint ön megkezdte az irányított álmot, mindannyian elaludtak, egyik a másik után. Nem tudtam ellene tenni semmit. Mindennel próbálkoztam, hogy felébresszem oket, de semmi sem segített. Ez már majdnem harminckilenc órája volt." "Nem egészen két napot aludtam?!" kérdezi Chakotay döbbsenten. "Ühüm... Ha nem tudjuk oket hamarosan felébresszteni, meg kell oldanom az intravénás táplálásukat." "Elhitették velem, hogy ébren vagyok... Pedig még álmodtam." "Nem maga volt az egyetlen." mondja a Doktor a diagnosztikai pulthoz lépve, "Nézz meg ezt." "Mi ez?" kérdezi Chakotay, megsejlelve a monitoron látható ábrát. "Egy neuro-elektromos mezo, amit jelentos agytevékenység idéz elo. Minden alvó legénységi tagnál ott található. És ez még nem minden... Ez itt Kim zászlós idegi mintázata... REM fázisban van." hív le egy másik diagramot a Doktor, "Ez pedig Foster matröz mintázata." "Teljesen megegyeznek." állapítja meg Chakotay, mire a Doktor bólint, és újabb görbéket kér le: "Torres hadnagy, Janeway kapitány, Tuvok parancsnok.... Nem tudom, mit jelentsen mindez." "Azt hiszem, én tudom. Nem egyszerűen csak álmodnak... De ugyanazt az álmot látják."

"Nem egyszerűen az én álmom volt... Hanem közös álom." mondja Chakotay valamivel később, még mindig a gyengélkedőben. "A REM mintázataik teljesen azonosak. Ugyanazokat a képeket látják, de mindegyikük a saját nézőpontjából." mondja a Doktor. "Igen. Láttam a legénységet, interaktív kapcsolatban voltunk, együtt dolgoztunk az idegenek támadásának visszaverésén." "Amely támadás nem volt valódi." mondja a Doktor. "Dehogynem." "Parancsnok...?" "Az idegenek valószínűleg így gyozik le az ellenfeleiket. ... Valahol a mi valóságunkban testi formában is léteznek, alszanak. De éppen ezért itt nem képesek védekezni azok ellen, akiket ok éber fajnak hívnak. Az álom-világban nem gyozhetjük le oket, de ha megtaláljuk a helyet, ahol alszanak, mi leszünk elonyben." "De kerestünk életjeleket, és nem találtunk semmit." mutat rá a Doktor. "Talán rossz helyen keresgélünk. Szerintem egy faj, ami alvással tölti el az életét, gondoskodik arról, hogy hagyományos módszerekkel ne lehessen felfedezni." "Akkor hogy találjuk meg oket?" kérdezi a Doktor. "Neuro-elektromos mezot említett nemrég... Amit a REM fázisban lévő agy is generál." "Elvileg igen. Vagyis ha ilyen mezokat

keresnénk, megtalálhatnánk az alvó idegeneket..." "A hídon leszek, ha szükség volna rám." mondja erre Chakotay.

"Ideje egy kis friss energiának, parancsnok..." mondja az oltópisztollyal kezében a hídra érkező Doktor, "Elvégre nem akarjuk, hogy megint elaludjon." Chakotay megadóan turti, hogy a hologram beadja neki a serkentőszert. "Bocsánat a zurzavar miatt..." néz körül a Doktor a hídon, ahol mindenki ott hever, ahol elaludt, "De ez az eredménye annak, ha süket fülekre talál a gyengélkedő kibovítását célzó javaslat." Chakotay eközben konzoltól konzolig sietve dolgozik, úgy látszik, nem eredménytelenül. "Mit talált?" kérdezi a Doktor. "Egy kiterjedt neuro-elektromos mezőt... Egy alig egy fényévnnyire lévő bolygó felszíne alatt." Chakotay a kormányospulthoz megy, és odébb tolja a konzolra borulva alvó Parist: "Bocsánat, Tom... De irányt kell változtatnunk."

"Még mindig álmodik? Hogy lehetséges ez?" kérdezi Neelix a kettes raktérben az egy csendes sarokba húzódt tisztikart. "Nem tudom. De Chakotay ezt mondta, mielőtt eltűnt." feleli Torres. "Ennek semmi értelme. Teljesen ébren volt, mindannyian láttuk." mondja Janeway. "Pedig valami ilyesmit motyogott, aztán megütögette a kézfejét, ugyanúgy, mint amilyen mozdulattal az irányított álomból akart felébredni." pillant rá Torres. "És azután eltűnt..." szól Janeway. "A kérdés csak az, hová?" néz a többiekre Torres. "Talán az idegenek sugározták el valahová." véli Kim. "Vagy felébredt." mondja Tuvok, mire Torres kérdőn fordul felé. "Elképzelhető, hogy mindezt csak álmodta." "Egy pillanat..." csóválja meg a fejét Janeway, "Ha Chakotay álmodott, azután felébredt, mi mit keresünk még mindig itt?" "Valószínűleg mi is álmodunk." jelenti ki Tuvok. "Ezt elmagyarázná valaki?" néz végig Torres a többiekben. "Rám ne nézzon, én sem értem." von vállat Neelix. "Gondolják végig: mindannyiunknak rémálmai voltak, egy olyan lényről, akinek népe álomban tölti az életét. És jelen pillanatban mi is ehhez hasonló állapotban vagyunk." mondja Tuvok. "Ez nevetséges." csóválja a fejét Kim, "Hiszen nem alszunk!" "Várjon egy kicsit..." inti csendre Janeway, Tuvok pedig folytatja: "Mikor az ember álmodik, ritkán van tudatában annak, hogy alszik." "Elképzelhető, hogy valóságnak hiszi az álmot." bólint Janeway, "De ez azt nem magyarázza meg, hogyan működhetünk együtt." "Talán nem is." jegyzi meg Neelix. "Mit nem?" kérdezi Torres. "Nem működünk együtt. Talán mindez egyetlen ember álma... Például az enyém, és maguk valójában nincsenek itt." "Nekem elhiheti, én szeretném a legjobban, hogy ne legyek itt. De itt vagyok." húzza el a száját Torres. "Kollektív tudatalatti." mondja a beszélgetők mögött álló Seven, mire Janeway felé fordul: "Seven...? ... Jöjjön közelebb." Seven a többiekhez sétál, és leguggol melléjük. "A Borg kollektív tudattal rendelkezik. Az idegenek pedig talán valamilyen módon képesek kollektív tudatalatti létrehozására." "Vagyis... Mindezt közösen álmodjuk?" kérdezi Torres. "Elképzelhető." mondja Tuvok. "Nagyon érdekes feltételezés. De amíg nem tudjuk bebizonyítani, hogy nem valóságosak, a behatólókkel kell foglalkoznunk." határoz Janeway. Ekkor Paris kerül elő a tárolók közül: "Sikerült kinyitnom az egyik Jeffries-folyosó bejáratát." "Szép munka volt. Neelix, Seven, Kim, maguk elterelik az örök figyelmét. Mi megyünk, és visszafoglaljuk a hajót." osztja ki a feladatokat Janeway.

A gépház szintjén lévő szintközi átjáró ajtaja lassan kinyílik, ahogy Tuvok szétfeszíti, majd a vulcani karjai alatt Torres és Janeway bújnak ki a helyiségből, a félhomályos gépházba. "Úgy látszik, elvonták az összes energiát." állapítja meg a kapitány. "Az a fojtómező kioltotta a keverokamrát." mondja Torres. "Ami pedig felveti a kérdést: mihez kezdünk egy energia nélkül maradt hajóval." kérdezi Tuvok. "Tuvok, hozzon néhány fézerkarabélyt a fegyverszekrényből." mondja erre Janeway, miközben Torres a legközelebbi konzolnál vizsgálatokba kezd, és a kapitány is csatlakozik hozzá. "Ha sikerül hatástalanítanunk a fojtómezőt, arra az idegenek fel fognak figyelni." mondja Janeway. "Úgy látom, valamilyen felharmonikus-inverziós technológiát használnak... Lehet hogy újra tudom indítani az energiaellátást, ha sikerül meghatároznom a fojtómező pontos frekvenciáját..." Torres csak néhány másodperc dolgozik, mikor a helyiség fényárba borul, és a keverokamra életre kel. "Hé... Ez könnyen ment." "Figyelem! Reaktorburrok-átszakadás hatvan másodperc múlva." jelenti be a számítógép. "Talán túl könnyen." pillant fel Janeway. "Ezt nem értem..." néz végig Torres a konzolon. "Ki tudjuk vetni a magot?" kérdezi Janeway. "Megpróbálom. ... Nem megy..." "Figyelem! Reaktorburrok-átszakadás ötven másodperc múlva." "El kell tennünk innen. ... Megpróbálok védomezőt vonni a gépház köré." mondja Torres. "Figyelem! Reaktorburrok-átszakadás negyven másodperc múlva." "Megvan! Most aztán tunés!" adja ki a parancsot Torres. Eközben Tuvok is megérkezett a

fegyverekkel, így hármásban sietnek a hutofolyadék-gozzel megtelo gépház kijáratá felé. "Nem értem, miért nem tudtuk kivetni a magot..." méltatlankodik Janeway, majd hirtelen megtorpan: "Valami itt nincs rendben!" "Figyelem! Reaktorbuok-átszakadás harminc másodperc múlva." "Kapitány, siessen!" fordul vissza Tuvok, a gépház központi része irányába visszainduló Janeway felé.

"Visszamegyek." mondja a kapitány. "Akkor meg fog halni." tiltakozik Torres. "Nem. Azt hiszem, nem ez lesz a helyzet. Menjenek tovább kifelé." "Kapitány..." próbálkozik Tuvok, eredménytelenül. "Ez parancs!" mondja Janeway, majd eltunik az egyre surusodo gozben, Torres és Tuvok pedig kisietnek a gépházból. "Figyelem! Reaktorbuok-átszakadás tíz másodperc múlva. ... Öt... Négy... Három... Ketto... Egy..." A Voyager megrázkodik, majd kinyílik a gépház ajtaja, és Janeway lép ki rajta. Végigméri az ot meglepetten bámuló Torrest és Tuvokot, majd így szól: "Vagy én vagyok immúnis az antianyag-robbanással szemben, vagy... Mindannyian álmodunk." "Egy reaktorbuok-átszakadásnak el kellett volna pusztítania a hajót." mondja Torres. "Ha ébren volnék, vagy ez valóság volna." bólint Janeway, "De mint látható, nem ez a helyzet. Ez a dolog valahogy nagyon nem áll össze. Chakotay eltunése, a kivethetetlen keverokamra... Chakotay mondta, hogy egyes álmokat tudatosan lehet irányítani, így hát... Megkockáztattam." pillant a kapitány a gépház ajtajára. "Lett volna kevésbé végletes módszer is az elméletének igazolására. Kapitányként nem kockáztathatja az életét." "Igazán meghat az aggodalma, Tuvok." "És... Hogy már tudjuk, álmodunk... Mihez kezdünk?" kérdeti Torres. "Meg kellene próbálnunk öntudatra ébredni." javasolja Tuvok.

A liftajtó szisszenésére Chakotay megfordul, majd egy darabig meglepetten mered a Doktorral együtt a hídra lépo Janewayre: "Kapitány... Hogyan ébredt fel?!" "Nagyjából úgy, mint maga." ütögeti meg a kézfejét Janeway. "És a többiek?" "Perceken belül nekik is fel kell ébredniük." A Doktor hozzá is lát a költögetéshez, eloször Paris mellett áll meg, és megütögeti a vállát: "Ideje felkelni... Mr. Paris!" Tom felriad, és kissé kótyagos fejjel néz körül, miközben mellette Chakotay és Janeway a kormányospultot tanulmányozzák. "Minél messzebbre kell távolodnunk a bolygójuktól." mondja Chakotay.

"Egyetértek." bólint Janeway. "Beállítom az új irányt." Chakotay munkához lát, miközben a hídszemélyzet ébredezni kezd körülöttük. Mikor a parancsnok végez a beállítással, felpillant a fomonitorra, és a döbbenettől kové dermed. A képernyo közepén ugyanis az ezüstösen ragyogó Hold látható. "Mi az?" kérdezi Janeway. "Ez nem valóságos." néz körül Chakotay. "Dehogynem." mondja Janeway, miközben a parancsnok megütögeti kézfejét, de nem történik semmi. "Látja?" "Nem..." rázza a fejét Chakotay, és még néhányszor megpróbálkozik a dologgal, továbbra is eredménytelenül.

"Doktor?" pillant Janeway a hologramra. "Kissé paranoiás és zavart. A legénység több tagja valószínűleg hasonló gondokkal fog küzdeni a felébredés után." A Doktor ezzel elokészít egy oltópisztolyt, és a parancsnokhoz lép vele: "Adok egy enyhe nyugtatót..." "Nem!" ragadja meg a kezét Chakotay, "Felébrednem kell, nem elaludnom!" "Csak segíteni akarok." mondja a Doktor, és míg a többiek lefoglalják a hevesen tiltakozó parancsnokot, beadja neki a nyugtatót.

"Minden rendben, parancsnok." mondja a Doktor, mikor elveszi az oltópisztolyt a kormányospulton hevero, lassan feleszmélo Chakotay nyakától, "Felébredt." Chakotay a fomonitorra néz, ahol egy szürkés-kék légköru bolygó látható. "Mi történt?" kérdezi végül. "Elszunyókált." "Nem tudtam felébreszteni magam, mint korábban." "A neuro-elektromos mezo közelsége megnehezíthette a tiszta tudat megörzését." "Le kell mennem, és módot találni a..." indul Chakotay a lift felé. "Ne olyan sietve. ... Ez itt egy nagy hatékonyságú animazine-származék." állítja meg a Doktor, és átnyújt neki egy oltópisztolyt, "Ha észreveszi hogy álmosodik, használja. És parancsnok... Nyitott kommunikációs kapcsolatot javaslok. Talán idonként a hidegzuhany szóbeli megfelelojében tudom részesíteni." Chakotay beleegyezoen bólint, majd a lift felé veszi az irányt.

Janeway lemondó arccal ütögeti a kézfejét, miközben Tuvokkal és Torressel egy folyosón haladnak. "Nem működik..." mondja végül. "Abban kell reménykednünk, hogy Chakotay és a Doktor mindent megtesznek, hogy felébresszenek minket." mondja Tuvok. "Tájékoztatnunk kell a legénység többi tagját a helyzetről. Elmondjuk nekik, hogy mindaddig, amíg tudatában vannak annak, hogy ez csak álom, nem érheti oket baj." "És ha az idegenek megpróbálják megakadályozni?" kérdezi Torres. "Akkor... Rémálommá változtatjuk a kis álmovilágukat." veszi át Janeway az egyik karabélyt Tuvok fegyverarzenáljából.

Chakotay egy szállítóugárból bontakozik ki egy sziklafolyosóban, valahol az idegenek bolygóján. "Rendben, Doktor. Idelent vagyok." "Értettem." Chakotay trikordert vesz elő, és vizsgálódni kezd, majd útnak indul a sziklajáratban. Hamarosan egy hatalmas terembe érkezik, amit a mennyezeten lévő hasadékokon át bezúduló napfény világít meg, és ahol idegenek százai, vagy talán ezrei hevernek mozdulatlanul egy-egy durván faragott kolapon.

Janeway, Tuvok és Torres hamarosan két fegyveres idegenre bukkan. Néhány pillanatig farkasszemet néznek egymással, fegyvereiket egymásra szegezve, majd a két idegen között megjelenik az, akivel a Voyager legénysége először találkozott álmában. "Álljanak félre az útból." mondja Janeway. "A fegyvereik hatástalanok ellenünk." "Mostantól ne próbáljon hülyére venni minket. Tudjuk, hogy ez csak álom." "Össze vannak zavarodva." "Épp ellenkezőleg. Most értjük csak igazán, mi folyik itt." "Lojék le őket." A két fegyveres rálo Janewayre és Tuvokra, de fegyvereik energiasugara semmilyen hatással nincs a célpontokra. "Most pedig félre az utunkból." indul meg Janeway az idegenek felé, akik elhúzódnak, így a kapitány és társai beléphetnek a raktérbe, ahol a legénység többi tagját orzík. "Nyugi..." int oda Janeway a nála lévő karabéllyal az ajtó belső oldalán posztoló idegen oroknak, majd a legénység felé fordul: "Figyeljenek rám. Fontos, hogy továbbra is mi irányítsuk az álmot. És amíg sikerül, az idegenek nem tudnak ártani nekünk." "Nagyon biztos a dolgában, kapitány." mondja az idegenek vezetője. "Miért ne lennék az?" "Gondolt már arra, mi történhet a testükkel az éber világban? Mit gondol, meddig maradnak életben táplálék nélkül... Mozgás nélkül? ... A testük most is, miközben beszélgetünk, egyre sorvad. És ez ellen nem tehetnek semmit. Ebben én nem volnék olyan biztos." mondja erre Janeway.

"Olyan, mint valami adóberendezés." üzeni Chakotay, aki épp egy szerkezetet vizsgál a barlangban, "Szerintem ezzel erősítik fel a neuro-elektromos mezőt." "Ki lehet kapcsolni?" "Már fézerrel is lottem rá, de valamilyen erotér veszi körül..." Chakotay fáradtan megdörzsöli az ornyergét. "Parancsnok?" "Sajnálom... Nehezemre esik koncentrálni." "Akkor itt az ideje bevenni az orvosságot." Chakotay leakasztja a válláról a készlet táskát, kiveszi az oltópisztolyt, majd egy darabig elgondolkodva forgatja a kezében. "Doktor, ez az animazine... Nagyon hatékony, igaz?" "Igen. És azt javaslom, azonnal adja be magának." "Az idegenek... Tudja, nagyon gyengének tunnek." "Ez igazán érdekes, parancsnok. De most kérem, adja be magának a szert." Chakotay azonban járkálni kezd a lények között. "Valószínűleg más érzékenységi küszöbük van az ilyen serkentőkre, mint nekünk..." "Mire akar utalni ezzel?" kérdezi a Doktor. "Hogy talán felébresztek közülük párat." "Nagyon szívesen beszélgetek önnel az összehasonlító gyógyszervegyészet gyakorlati problémáiról... Miután beinjekciózta magát!" "Hogy oszinte legyenek, inkább egyik szunnyadó barátunkat élénkíteném fel egy kicsit." "Ugyan mit nyerne ezzel?" "Ha sikerülne felébreszteni valamelyiket, talán rávehetem, hogy kapcsolja ki azt az adót." "Az animazine csak egy embernek elég. Ha elalszik, nem tudom újra felébreszteni." "Doktor... Azt akarom, hogy menjen a hídra." "Parancsnok..." "Parancsba adom! Menjen a hídra, és állítson egy fotontorpedót a kommunikátorom jelének követésére." "Már fantáziálni kezdett... Azt akarja, hogy lojek magára?!" "Nem csak rám. Ezekre a lényekre... És az adójukra is. De csak akkor, ha öt percig semmit sem hall felölem." "Parancsnok..." "Csinálja, Doktor!" "Igen, uram." Chakotay ezután lehajol a hozzá legközelebb fekvő idegenhez, és beadja neki a szert.

A kettes raktér bejáratánál álló fegyveres idegenek egyike hirtelen eltunik.

Az idegen felül a kolapon, és Chakotay fézerével találja szemközt magát. "Árulja el, hogyan kell kikapcsolni azt az adót! ... Vagy lelövöm."

"Mi történt?!" bámulja társa eltűnésének helyét az idegenek vezetője. "Azt hiszem, felébredt." állapítja meg Janeway elégedetten.

"Öt másodpercet kap!" mondja Chakotay a reszkető idegennek, majd egy pillanatra megszádul,

"Négy... Három..." A parancsnok kezéből ekkor kicsúszik a fézer, és Chakotay összeesik.

A következő pillanatban megjelenik valamivel Janeway mögött az álom-világban. "Chakotay..." fordul felé Janeway. "És most ki segít magukon, kapitány?" kérdezi az idegenek vezetője diadalmas arccal.

"Megtaláltam a barlangjukat." lép előbbre Chakotay, "Az éber világban ott vagyok. És az egész hely percekben belül megsemmisül, ha nem kapcsolják ki azt az adót." "Ha tényleg ott van, maga is meghalna. Azt hiszem, hazudik." jelenti ki az idegen. "Higgye csak el nyugodtan. Ha nem jelenkezem, hamarosan mindketten meghalunk alvás közben."

"A Voyager hajónaplója, a főorvos bejegyzése. CsillagIdo 51471.3. A neuro-elektromos mezo semlegesítése után könnyedén sikerült felébresztenem a teljes legénységet. Azonban az élmények sokuknál nem várt mellékhatásokat idéztek elő... Nevezetesen álmatlanságot."

Chakotay egy darabig nyugtalanul forgolódik az ágyában, majd bosszús sóhajjal felül.

Hamarosan már az elsötétített kaszinóban van, kezében egy jegyzetfüzettel. "Számítógép, fényt."

mondja, majd mikor bekapcsol a világítás, a tálalópulthoz megy. A következő másodpercben Neelix bukkan fel a pult mögül, mire mindketten alig tudják megállni, hogy ijedtükben hátra ne ugorjanak.

"Bocsánat, parancsnok... Nem akartam megijeszteni." mentegetőzik Neelix, mikor újra levegőhöz jut.

"Ilyen korán nekilát a reggeli elkészítésének?" kérdezi Chakotay. "Csak rendet rakok egy kicsit. Nem tudok aludni."

"Én sem." "Mit szólna egy megnyugtató teához?" "Jól hangzik." bólint Chakotay, majd

letelepszik a legközelebbi asztalhoz, miközben Neelix nekilát teát készíteni. "Tudom, hogy ez elég

fura, de... Nem merek elaludni, mert attól félek, nem fogok felébredni." Az ajtó ekkor kinyílik, Paris és

Kim sétálnak be rajta. "Maguk is...?" fordul feléjük Chakotay vidáman. "Épp most fejeztünk be egy

könyörtelen hoverball-mérkőzést a holodeckben." telepszik le Paris a parancsnokkal szemben, és Kim

is közelebb húz egy széket. "Három meccs egymás után. Reméltük, ettől jól elfáradunk." mondja

Harry. "Tudják mit... Lassan kezdem megszeretni ezt az éjszakai összejövetelet." ül le melléjük Neelix

is, egy bögrét téve le Chakotay elé. "Akkor maga az egyetlen. Én ölni tudnék egy rendesen végigaludt

éjszakáért." húzza el a száját Paris. Az ajtó ekkor megint kinyílik, és az egészen emberi módon ásózó

Tuvok lép be rajta, azt gondolva, üres a kaszinó. Mikor megpillantja a többieket, gyorsan felölti

szokásos vulcani kinézetét, és háta mögött összekulcsolt kézzel megáll nem messze az asztaltól. "Úgy

látom, megérkezett az első reggelizni vágyó, Neelix." állapítja meg Chakotay vidáman. Az

asztaltársaság nevetésben tör ki, Tuvok pedig savanyú arccal méregeti őket egy darabig.

81. Message in a Bottle – Palackposta

"Rideg, idegesítő, arrogáns..." sziszegi Torres, a Voyager egyik folyosóján sietve végig. "Tudom, hogy egy kicsit nehéz vele..." mondja Chakotay békító hangnemben. "Nehéz?! Teljességgel lehetetlen!" "Nem szeretném én játszani a békebírót, ha valami nézeteltérésük van. Ha valami baja van vele, beszéljék meg egymással." "Hallotta már azt a szót, hogy 'lényegtelen'?! ... Egyszeruen nem is hallgat rám. Lehet hogy úgy néz ki, mint egy ember, és úgy beszél mint egy ember, de valójában Borg!" "A probléma oka részben maga..." állítja meg Chakotay Torrest, "Soha nem fogadta el Sevent a csapat tagjaként." "Meg is van rá az okom. Tudja mit csinált ma?! Elvitt a gépházból ez izo-lineáris processzort! És mikor vissza akartam szerezni az asztrometriai laborból, egyszeruen bezárta elottem az ajtót. Mintha az a labor az o különbejáratú munkahelye lenne." "És mégis mit vár tolem? Zárjam be a fogdába az út hátralevo részére?" "Nem is olyan rossz ötlet." Chakotay erre helytelenítő pillantást vet Torresre. "Seven of Nine hívja Chakotayt." szólal meg ekkor az interkomból. "Itt Chakotay." "Jelentkezzen azonnal az asztrometriai laborban." A parancsnok egy pillanatig habozik, azon tunodve, szóvá tegye-e Seven parancsoló hangvételét, végül azonban csak ennyit mond: "Máris ott vagyok." "Látja? Már magának is parancsolgat..." jegyzi meg Torres bosszankodva, "Esküszöm Chakotay, ha még egyszer hülyére vesz, nem állok jól magamért!" "Maga ennek a hajónak az egyik vezénylo tisztje. Viselkedjen ennek megfeleloen. ... Találjon módot a problémájuk leküzdésére." mondja Chakotay parancsoló hangnemben, ezzel elsiet, Torres pedig dühösen fújva néz utána. Valamivel odébb Chakotay Janewayt éri utol: "Szintén az asztrometriára?" "Odarendeltek." bólint Janeway vidáman, "Van valami elképzelése, mirol lehet szó?" "Nincs..." A páros hamarosan belép a laborba, ahol Seven dolgozik. "Nagyon sürgosnek tunt a dolog..." mondja Chakotay. "Az is. Megpróbáltam megnövelni az asztrometriai szenzorok hatósugarát, és eközben rábukkantam valamire, ami érdekelni fogja magukat." Seven ekkor egy képet ad a foernyore. "Egy hajó... Mi ebben olyan különös?" kérdezi Janeway, szemügyre véve az ívelt monitor közepén alig kivehető járművet. Seven erre felnagyítja a képet, így már láthatóvá válik az ok. "Elemeztem a görbületi mintázatait. Csillagflotta-hajó." Janeway és Chakotay döbbsenten néznek össze Seven kijelentésének hallatán, majd önkéntelenül közelebb lépve tágra nyílt szemmel bámulják a monitoron látható hajó eltéveszthetetlenül földi alakját. "A hajó, amit látnak, az Alfa Kvadránsban van." mondja Seven. "Ennyire nem javíthatta fel a szenzorokat..." jegyzi meg Chakotay. "Valóban. De a hatótávolság lehetővé tette, hogy felfedezzek egy nagy kiterjedésű relé-hálózatot, amit egy ismeretlen faj épített. A rendszer a jelek szerint elhagyatott, de még működőképes." mondja Seven, miközben egy teljes galaxis-térképet ad a monitorra, amin láthatóvá válik a Deltából a Bétán át egészen az Alfa Kvadráns széléig nyúló továbbító állomások hálózata. "Egy közeli állomáson keresztül hozzáférésem van a teljes hálózathoz, a Csillagflotta-hajó az egyik legtávolabbi állomás hatótávolságának peremén jár. Az Alfa Kvadráns határán." "Biztosan egy mélyuri felderítő..." mondja Janeway reménykedve. "Elorevetítettem az útvonalát." mondja Seven, miközben egy vörös vonal jelenik meg a kinagyított térképen. "Úgy látom, már nem sokáig tudjuk nyomon követni." állapítja meg Chakotay. "Még negyvenegy percig lesz hatótávolságban." "Át tudnánk küldeni egy üzenetet a hálózaton?" kérdezi Chakotay. "Igen. Egy megváltoztatott modulációjú jellel, ami igazodik a hálózat saját kommunikációs vivojéhez." "Nem sok idonk maradt... Intézzé el a dolgot, Chakotay." szól Janeway, mire a parancsnok elsiet, hogy technikusokat kerítsen a munkához.

"Seven of Nine hívja Kim zászlóst." "Itt Kim." jelentkezik be Harry. "Megadom a hálózati vivofrekvenciát." "Megérkezett." pillant Kim a konzoljára. "Seven, mennyi idonk van még?" kérdezi Janeway. "Tizenhat perc." "Elég lesz. A szubtéri adó kétszáz százalékos teljesítménnyel sugároz, és hibátlanul üzemel." mondja Torres, aki még mindig egy szerviznyílásban matat, "Készen állunk." "Nyisson csatornát." szól Janeway. "Nyitva." bólint Kim. "Csillagflotta-hajó, itt Kathryn Janeway kapitány a USS Voyager-rol. A Delta Kvadránsban vagyunk, koordinátáink 18.205.47. Változtassák meg az adásukat a mi vivojelünk frekvenciájának megfeleloen." Rövid ideig csen uralja a hidat, majd Tuvok szólal meg: "Válasz érkezik." "Halljuk." szól Janeway. A hangszórókból azonban csak Janeway

iménti üzenetének töredékes, zajos változata szólal meg. "Híd Sevennek: mi a baj?" "Ezt nem értem... Az én adataim szerint az állomás fogadta az adásunkat, és továbbította a hálózaton át." "Növeljék meg a sávszélességet, és küldjék el az üzenetet még egyszer." javasolja Torres. "Csinálja." bólint oda Janeway Kimnek. "Adás folyamatban." "A jel továbbításra került." erősíti meg Seven, "Interferenciára utaló jel nincs. ... Egy pillanat, a rendszer megint visszautasította." Mikor megint megszólal a zajos üzenet, Janeway bosszankodva néz körül, majd odaint Tuvoknak, hogy némi távolságra lépjenek. "Van egy lehetséges magyarázatom, kapitány." üzeni Seven, "A vivojelünk túlságosan legyengülhet a hálózaton történő áthaladás közben." "Mi lenne, ha valamilyen más jellel próbálkoznánk? Valami erősebbel?" kérdezi Paris. "Talán... Egy holografikus adatfolyammal!" mondja Torres, "Az nem gyengül olyan gyorsan." "Túl hosszú ideig tartana konvertálni az üzenetet." veti ellen Chakotay, "Hacsak..." "A Doktor!" fordul felé Janeway. "Igen, pontosan!" ért egyet Torres. "Vigyétek az asztrometriára, ott találkozunk. Nincs sok időnk." mondja Janeway.

"Doktor... Velem kell jönnie!" mondja a gyengélkedőbe berobogó Torres a munkába mélyedő hologramnak, aki meglepetten kapja fel a fejét. Torres sietősen aktiválja a mobil emittert, "Még hozzá gyorsan." "Legalább elárulná, mirol..." méltatlankodik a Doktor, ám a következő pillanatban szertefoszlik, ahogy befejeződik a letöltése a mobil emitterbe. Torres felkapja a szerkezetet a töltőegységről, és elsiet vele.

"Mikor azt kértem, vezethessek felderítő akciókat... Nem egészen ilyesmire gondoltam..." jegyzi meg a Doktor, az asztrometriai labor monitorán látható hajót figyelve. "Ön az egyetlen lehetőségünk a kommunikációra azzal a hajóval." mondja Janeway. "Ahogy odaér, be fog tölteni az ottani VOH-rendszerbe. A programjával küldök egy aktivációs kódot is, hogy azonnal futni kezdjen, amint megérkezik." mondja Torres. "Kevesebb mint kilencven másodpercük van, míg a hajó elhagyja a hatósugarat." jegyzi meg Seven. "És hogyan jutok vissza?" kérdezi a Doktor aggodalmasan. "A küldetése befejeztével kérje a legénységet, hogy hozza vissza az állomás hatósugarába, és egy kis szerencsével ugyanígy vissza tudják küldeni." válaszolja Janeway. "Szerencsével?!" "Nem akarok hazudni, Doktor. Nagyon sok dolog sikerülhet félre. Egy idegen faj ismeretlen berendezését használjuk, hogy több ezer fényév távolságba küldjük." "Tehát elveszhet a programom." "Igen. Arra kérem, vállalja ezt a kockázatot." "Harmincöt másodperc." jelenti Seven. "Távol álljon tolem elszalasztani a hosszú válás lehetőségét..." mondja a Doktor, "Készen állok." "Torres hívja a hidat." "Készen állunk." jelentkezik be Chakotay. "Megkezdem a letöltést az adóba." "Tíz másodperc." jelenti Seven. "Sok szerencsét, doktor." szól Janeway. "Már megint ez a szó..." húzza el a száját a hologram, majd teste néhány fázisban lebomlik, és eltűnik a helyiségből.

A távoli csillagok között magányosan száguldó hajó maga a formába öntött lendület. Háromszögletű parancsnoki egysége lándzsahegyként mutat a csillagok közé, elnyújtott tatrészéhez csatlakozva négy karcsú hajtóműgondola tartja magas görbületi sebességen, elmosódott csíkokká kenve a csillagok fényét. A parancsnoki egység kipúposodó felső részén a hajó neve olvasható: USS Prometheus NX-59650.

A Doktor egy törtfehér, makulátlan tisztaságú gyengélkedőbe amit mintha még egyszer sem használtak volna. "Hello! Van itt valaki? ... Számítógép, azonosítsa ezt a hajót!" "Ez a USS Prometheus Szövetségi csillaghajó." "Az Alfa Kvadránsban vagyunk?" "Megerősítem." "Aha..." néz körül a Doktor elégedetten, majd egy fali terminálhoz lépve aktiválja az interkomot: "Gyengélkedő hívja a hidat." Mivel válasz nem érkezik, a hologram arcáról lehervad a mindaddig ott tanyázó vigyor, és a doktor így folytatja: "Na jó... Gyengélkedő a legénység bármely tagjának. Válaszoljanak!" Míg a válasza vár, a hologram körülnéz a gyengélkedőben, majd így szól: "Számítógép, talán meghibásodott a kommunikációs rendszer?" "Negatív." "Akkor miért nem tudok elérni senkit?" "A hozzáférést a kommunikációs rendszerhez letiltották." "Letiltották? De hát ez most fontos! ... Nincs valamilyen vészhelyzeti kommunikációs rendszer?" kérdezi a doktor, miközben felfedez egy égött foltot az egyik falon, majd egy pillanattal később egy, a padlón heverő Csillagflotta-egyenruhás halott not, aki súlyos sérüléseket szenvedett. Valamivel odébb, egy beugróban egy szintén sebesült férfi fekszik, aki a Doktor közeledtére halkán felnyög. A hologram átvizsgálja a közeli pulton álló, oltópisztolyba való tartályokat, majd az egyiket betölti a mellettük heverő muszerbe, és bead a szerbol a sebesültnek.

"Maradjon nyugodtan fekve..." mondja, mikor a férfi megmozdul, "Súlyos fézertalálatokat szenvedett. ... Mi történt itt?" "Romulanok... Elfoglalták a hajót..." mondja a férfi, majd elcsendesedik.

"Parancsnok, hajó közeledik elfogópályán." jelenti a Prometheus hídján, a kormányospultnál ülo romulan no, "Csillagflotta-hajó." "Mondtam, hogy fedjék el a görbületi mintázatunkat!" szól a kapitányi székben ülo romulan férfi. "Megpróbáltam, de nem ismerem ezeket az új rendszereket. Nem kellett volna megölni a teljes legénységet." "Meglöpodne ha tudná, milyen makacsak tudnak lenni egyes emberek..." mondja erre a romulan parancsnok. "A Csillagflotta-hajó tovább közeledik."

"Pajzsokat felvonni, fézereket tuzkészültségbe!"

A Doktor lezárja a halott férfi szemeit, majd felegyenesedve mellöle, így szól: "Számítógép, hány romulan van a fedélzeten?" "Huszonhét." "Valaki a Csillagflotta-legénységbol?" "Senki sincs életben." "Számítógép, kérem a hajó tervrajzait, és a mindenre kiterjedő specifikációkat." Erre a Doktorhoz legközelebbi terminál életre kel: "USS Prometheus, mélyuri taktikai küldetésekre tervezett kísérleti prototípus. Az elsödleges harci konfigurációban regenerálódó pajzsrendszer, hoelnyelo páncélzat, és többvektoros támadási eljárás szerepel." "Többvektoros támadási eljárás..." ráncolja a homlokát a Doktor, "Magyarázatot." "A taktikai adatok eléréséhez négyes biztonsági besorolás szükséges." "És az én biztonsági besorolással mit lehet elérni?!" méltatlankodik a hologram. A hajó a következö pillanatban megrázkódik.

A Prometheus-t egy Nebula osztályú hajó vette üldözöbe, tuzíveibol boségesen ontva az energiát a Prometheus pajzsaira.

"A pajzs kitart." jelenti a kormányos. "Léptessék életbe a többvektoros támadási eljárást." szól a romulan parancsnok. "A rendszert még nem tesztelték..." ellenkezik a no. "Akkor most teszteljük! ... Ez parancs volt, elváróm hogy teljesítse! Többvektoros támadási eljárást, azonnal!" "Igen, parancsnok." A híd jelzöfényei egy pillanattal késöbb villogó kékre váltanak, és a számítógép szólal meg: "Szétválasztási folyamat megkezdve."

"Szétválasztás tíz másodperc múlva." hallatszik a gyengélkedöben is, "Kilenc... Nyolc... Hét..."

"Számítógép, mi folyik itt?!" kérdezi a Doktor aggódalmasan. "Hat... Öt... Négy..." "Számítógép?!"

"Három... Ketto... Egy... Szétválasztás folyamatban." jelenti be a számítógép a hídon.

És a Prometheus teste a következö pillanatban három darabra hasad. A parancsnoki egység elemelkedik a hosszan hátranyúló tatrészrol, és maga a tat is kettéválik vízszintesen, két-két hajtómugondola jut az alsó, illetve a felsö félnek. Egy kisebb, kisegítő gondola a parancsnoki egységen is megjelenik, ahogy lassan kiemelkedik a híd mögötti fészébol, majd a három hajódarab eltávolodik egymástól. A felsö és alsó rész kissé lemarad, a középso pedig elöreszágul.

"Támadóalakzatban vagyunk." jelenti a kormányos, miközben a parancsnok megáll mellette, "Minden részegység harckész, a parancsára vár." A parancsnoki egység ekkor találatot kap, aminek az egyik hátsó konzolnál szolgálatot teljesítő romulan látja kárát. "Béta négy-hetes támadási formáció!" szól a parancsnok. Adja meg a célt." kéri a számítógép. "A Csillagflotta-hajó! Alapvektor 163.7!" "Támadási minta és célpont megerosítve."

A Prometheus három darabja maga közé engedi a Nebulát, majd ösztüzet zúdítanak rá. A másik hajó állja egy darabig a támadást, de hátsó pajzsa végül átszakad, a Nebula megbillen, majd kifordul a Prometheus részei közül.

"Azt hiszem, ezt tekinthetjük kielégítő teszteredménynek." mondja a romulan parancsnok, "Végezzék el az összekapcsolási folyamatot, utána kárjelentést kérek." "Igen, parancsnok." A kormányos a mellette ülo társára bízsa a hajót, majd a hátul hevero sebesülthöz siet. "Megsérült." "Vigye az orvosi állomásra." pillant arrafelé a parancsnok, mire a kormányos feltámogatja a sebesültet, és a lift felé indul vele.

A Doktor a fülét hegyezve hallgatja a hajótestben terjedö zajokat, majd a számítógép nyugodt hangját: "Összekapcsolódás megtörtént." "Számítógép, hozzáférhetek bármilyen módon a kommunikációs rendszerhez, hogy üzenetet küldjek más hajóknak?" "Negatív. A kommunikációs rendszerhez való hozzáférés négyes, vagy magasabb szintu biztonsági besorolást igényel." A Doktor egy pillanatig bosszúsan mered maga elé, majd meghallva a bejáratí ajtó szisszenését, igyekszik elbújíki egy pult mögé. A belépö romulanok egyelőre nem veszík észre, a Doktor pedig tanácstalanul néz körül a csapdává vált helyiségben, végül feltalálja magát: "Kérem pontosítsa az orvosi vészhelyzet mibenlétét." A kormányos a fegyverövéhez kapva fordul felé. "Magát ki kapcsolat be?" "Ön." pillant a

Doktor a romulanra, "Azzal, hogy belépett a helyiségbe." "El tudja látni?" pillant a kormányos az egyik vizsgálóasztalra fektetett sebesültre. "Természetesen." kerít elő a hologram egy orvosi trikordert, "Ez a feladatom. ... Harmadfokú égések, hajszálrepedés az állkapocsban, és egy lokális vérömleny az agyban. Mutenem kell." "Maga egy Csillagflotta-program. Miért bíznék meg magában?" "Orvos vagyok. És akár földi, akár romulan a betegem, mindent meg fogok tenni, hogy megmentsem. Ha kívánja, asszisztálhat... De maradhat az egyszer megfigyelésnél is." mondja a doktor, miközben elokészíti a szükséges eszközöket. "Jelentse, ha elkészült." mondja a kormányos, majd elhagyja a gyengélkedőt, miközben a Doktor hozzálát a sérült ellátásához. Mikor a no távozott, a hologram otthagyja a sebesült romulánt, majd így szól: "Számítógép, van hozzáférésem ennek a hajónak a VOH programjához? Vagy ahhoz is biztonsági besorolás kell..." "Ehhez a programhoz nincs korlátozva a hozzáférés." "Aktiválni!" "Kérem pontosítsa az orvosi vészhelyzet mibenlétét." mondja a Doktor mellett megjelenő, vékony, szokásbarna hajú férfi, aki egy pillanattal később meglepetten fordul a Doktor felé, és nagy szemeket mereszt rá: "Maga meg mi az ördögöt keres a gyengélkedőben?! ... Képes vagyok a legénység minden tagjának felismerésére, de maga nem azonos egyikükkel sem." "Igen, mert..." "A rangját, és a biztonsági besorolását!" "Nincs besorolásom. Vészhelyzeti orvosi hologram vagyok. Azért küldtek ide, hogy..." "Ah... Igen! Igen, igen, igen... Maga a VOH-1 modell. Az a félresikerült program..." "Félresikerült?!" kérdezi a Doktor sértetten. "Csillogó golyófej, a betegekkel való rideg bánásmód... Mindent tudok magáról." jelenti ki a VOH-2, majd az egyik konzolhoz siet, "De maga nem volt benne ebben az adatbankban. Mit keres itt?" "Meg tudom magyarázni, ha egy pillanatra felfüggeszti a beszéd-szubrutinját. ... Egy Csillagflotta-hajóról küldtek, ami hatvanezer fényévnnyire van innen." "Hatvanezer fényév?! Annyira kint nincs egyetlen hajónk sem." "A Voyager-rol van szó..." mondja a Doktor a VOH-2-nek, épp mikor az megpillantva a vizsgálóasztalon heverő romulánt, mozdulatlaná dermed. "Négy évvel ezelőtt kerültünk a Delta Kvadránsba, egy idegen lénynek köszönhetően." Az itteni doktor eközben kíváncsian járja körül a romulánt, majd a diagnosztikai pulthoz siet. "Most meg mit csinál?" kérdezi a Doktor. "Behatolásiriadót rendelek el." "Eszébe ne jusson!" rohanja le a Doktor, miközben a VOH-2 már mondaná is: "Biztons..." Ám csak eddig jut el, mert a doktor befogja a száját. "Most figyeljen jól! A hajót elfoglalták a romulanok, a teljes legénység meghalt, mi vagyunk az egyetlen Csillagflotta-tisztek a fedélzeten! Megértett?" "Ühmmhümm-humm..." 'mondja' a betapasztott szájú VOH-2, mire a Doktor visszahúzza a kezét. "Számítógép, VOH-t kikapcsolni!" mondja ezután a Prometheus doktora, majd a Doktor hitetlenkedő pillantásától kísérvé eltunik. "Számítógép, VOH-t aktiválni." "Kérem pontosítsa az orvosi vészhelyzet mibenlétét." jelenik meg a VOH-2 nem messze, majd a Doktor felé fordul: "Most meg mi van?!" "A segítségére van szükségem." "Huszonnyolcas Csillagflotta biztonsági utasítás, 'D' alfejezet: ellenséges erők betörése esetén a vészhelyzeti orvosi hologramnak ki kell kapcsolódnia, és megvárni a mentést." "Attól tartok, nem engedheti meg magának ezt a luxust." mondja a Doktor, "Két hajó is veszélyben forog, a magáé, és az enyém. Úgyhogy... Többet kell megtudnom a körülményekről. ... A Szövetség háborúban áll a romulanokkal?" "Nem. A romulanok nem vettek részt a Dominion elleni háborúnkban." "A... Miben?!" "Hosszú történet." sóhajt a VOH-2. "Mindegy... Irányításunk alá kell vonnunk a helyzetet." jelenti ki a Doktor. "Orvos vagyok, nem kommandós." "Akkor itt az ideje, hogy átképezze magát." mondja a Doktor. "Nem érti a helyzetet... A Prometheus kísérleti prototípus, és én is az vagyok!" mondja a VOH-2, miközben a vizsgálóasztalon fekvő romulanhoz siet, és kétségbeesett arccal bámulja annak sérüléseit, "Én... Én... Még soha nem teszteltek éles körülmények között! Nem vagyok... Felkészülve az ilyesmikre... Huh...!" A hologram ijedten fordul meg, mikor a Doktor megérinti a vállát: "Nyugodjon meg. Boldogulni fog, amíg itt vagyok. Rengeteg ilyen jellegű tapasztalattal rendelkezem." A Doktor hozzálát a romulan ellátásához, miközben így folytatja: "Na szóval... A legfontosabb, hogy van egy betegünk. A magáé az égés, én a töréssel foglalkozom." "Ezt nem gondolja komolyan..." mered rá a VOH-2. "Dehogynem." "Hiszen ez ellenség!" "Viszont segítségre van szüksége. Gondolom a Hippokratészi eskü még mindig szokásban van..." "Látja...? Látja, mi történik?! A romulanok kihasználják magát!" mondja a VOH-2, miközben a Doktor végighúzza az orvosi trikorder letapogatófejét előbb a romulan teste fölött, majd a másik hologram előtt: "Hmm..." "Mi van?!" kérdezi a VOH-2. "Instabil a holomátrixa. Ez megmagyarázza a kiszámíthatatlan viselkedését." "Mondtam, hogy nem vagyok még bevetésre kész állapotban! Csak hat hete építettek be!" "Stabil vagy sem, szükségem van magára. És neki is..." pillant a Doktor a romulanra, mire a VOH-2 kikapja a kezéből az orvosi trikordert: "Életben fog maradni. Azt javaslom,

hagyjuk a csudába, és kapcsoljuk ki magunkat." "Nem! Csináljon amit akar, bújjon el az adattárában, ha ez a vágya. De én folytatom a munkát." "Orvosi hologramok vagyunk... Ugyan mit tehetnénk egy hajónyi romulan ellen?" kérdezi a VOH-2 kis gondolkodás után. "Nem tudom. Még nem. ... De küzdöttem már le komoly nehézségeket. Inváziót, makrovírus-fertőzést, átkeltem a Borg területén, utaztam az idoben..." "Mikor hajtott végre utoljára önellenőrzést?! A VOH-1 csak a gyengélkedőben működte..." "Négy évvel ezelőtt vesztettük el a főorvosunkat, azóta folyamatosan üzemből vagyok." "Négy éve... Nem is csoda, hogy fantáziál. A programja nagyon instabillá vált ennyi idő alatt." "Biztosíthatom, a legjobb egészségnek örövendek, és már akkor a Voyager-t mentettem, mikor maga még csak kósza gondolat volt a programozója agyában! Segít nekem visszafoglalni a hajót, vagy sem?!" A VOH-2 mérleget egy darabig, majd a romulanra pillantva így szól: "Adjon egy alvadásvezérlőt." A Doktor nézegeti egy darabig a vizsgálóasztal szélén evo tálcán sorakozó orvosi eszközöket, majd felkap egyet, és odamutatja a másik hologramnak, mire az bosszankodva rázza meg a fejét: "Nem... Az a kúp alakú muszer az..." A Doktor erre a kezébe nyomja a kért eszközt, miközben a VOH-2 így szól: "Az orvostudomány fejlődött valamiképp, míg maga a... Delta Kvadráns mondott?" "Így van." "Már nem használunk szikét, és piócat... Javasolom, az orvosi munkákat hagyja csak rám, ami pedig a hajó visszafoglalását illeti... Azt a maga szakavatott kezeire bízom."

A Voyager hídján szinte teljes a csend a feszült várakozástól. Hirtelen felszisszen a turbólift ajtaja, és Chakotay lép ki rajta: "Egy szót se... A hálózattal stabil a kapcsolat, Seven of Nine az asztrometrián orkodik." Chakotay eközben a székéhez siet, és leül Janeway mellett. "Le akartam váltani, de nem hajlandó elmozdulni onnan. Azt mondja, néhány napig amúgy sem kell regenerálnia... Az meg mi?" figyel fel Chakotay a Janewaynél lévő jegyzetfüzetre, amit a kapitány ekkor igyekszik gyorsan eldugni, végül mégis kiböki: "Levelek... Haza. ... Néhány éve kezdtem el őket. Egyet a családomnak, egyet pedig... Marknak. Jelenleg aktualizálom őket, arra az esetre, ha... Tudom, ez még nagyon korai..." "Így van. Valószínűleg nagy hiba reménykednünk, Élünk már át ilyesmit." Janeway ekkor jelentőségelteljes pillantást vet Chakotayra, aki végül így szól: "Na jó, elismerem... Én is az elöb fejeztem be egy levelet az unokatestvéremnek."

Neelix türelmetlenül járkál a gyengélkedőben, két, meglehetősen rosszul kinéző legénységi tag között, akik arckifejezése mintha emésztési problémákról árulkodna. "Megjött a doktor bácsi..." lép be Paris a helyiségbe. "Hála az egeknek..." fordul felé Neelix. "Mi a probléma?" kérdezi Paris. "Hát... Nemrég ebédeltek, és hirtelen izzadni kezdtek, és mellkasi fájdalomra panaszkodtak..." Neelix megvizsgálja a betegeket, majd így szól: "Hm... Nem is csodálom. Akut pepszin-diszfunkció." "Micsoda?!" kérdezi Neelix aggodalmasan. "Gyomorégés." "Óó... Borzasztóan sajnálom, nem is tudom, hogy fordulhatott elő ilyesmi..." mentegetőzik Neelix. "Replikálok ellenszert." nyugtatja meg Paris az ebéd áldozatait. "Nyugodjanak meg, mindjárt jobban lesznek..." bólogat Neelix, majd az iroda felé tartó Paris után siet: "Ugye meg fognak gyógyulni?" "Csak egyszeru gyomorégés... Nem tarelliai pestis. Egyébként... Mivel etette meg őket?" "Red Rodeo tüzes chilijével..." "Honnan ásta elő azt a receptet?" kérdezi Paris vidáman. "Felfrissítettem az amerikai konyhával kapcsolatos ismereteimet. Miután visszatértünk a földre, fel kell tudjam venni a versenyt a konkurenciával." "Nem gondolja, hogy ez egy kicsit még korai?" "A Doktor vissza fog térni a Voyager-re, mégpedig a Csillagflotta mentési tervével egyetemben. Teljes mértékben megbízom benne." "Reméljük a legjobbat. Mert ha nem... Az út hátralevo részében kezelhetem én a gyomorégéseket..." "Higgye el, többé nem fog előfordulni." fogadkozik Neelix, "Csak tökéletesítenem kell a receptet..."

"Sikerült hozzáférnem a navigációs adatokhoz. Kilenc egész kilences görbülettel repülünk a romulan birodalom felé." mondja a Doktor a VOH-2-nek. "Ez a hajó elvileg gyorsabb bármely másikinál a flottában. Vagyis soha nem fognak megmenteni minket." "Meg kell találnunk a módját a hajó visszafordításának." jelenti ki a Doktor. "És mégis hogy képzelem? Besétálunk a hídra, és átvesszük az irányítást?" "Ki is bánik szörnyen a betegeivel...?" kérdezi a Doktor bosszúsán. "Maga nem a betegem." jelenti ki a VOH-2. "Ez ma az első örömteli hír. ... Valahogyan ki kell iktatnunk a romulanokat. Milyen altatók állnak a rendelkezésére?" "Csakis a legjobbak. Axonon, neurozine, anesztézine..." "A neurozine pont jó lesz. Azt gázállapotban is használható. Mutassa meg a hajó szellozorendszerének tervrajzát." A VOH-2-nek azonban nem akaródzik megmozdulni, mire a Doktor

bosszúsan hozzáteszi: "Kérem..." A másik hologram erre végre munkához lát az egyik konzolnál, és kisvártatva megállapítja: "Minden elsodleges rendszer vezérlését a hídra irányították, a környezetszabályzást is beleértve." "Úgy látom, minden szinten vannak holo-emitterek." állapítja meg a Doktor. "Így van. Önnel ellentétben én nem vagyok a gyengélkedőre korlátozva." mondja büszkén a VOH-2. "Három tartály neurozine-t!" rendelkezik a Doktor, majd a szerért induló másik hologram után szól: "És csak hogy tájékoztassam: a Voyager-en teljes a mozgásszabadságom! Még a hajót is el tudom hagyni." "Elhagyni a hajót? Hogyan?" "A mobil emitteremmel." mondja a Doktor mintegy mellékesen, "Egy darabka technológia a huszonkilencedik századból." "Tényleg...?" "Olyan közel állok az érzo lényekhez, amennyire egy hologram csak kívánhatná. Beilleszkedtem a legénységbe, idegen lényekkel barátkozom, még szexuális kapcsolatam is volt." "Szex?!" mered a VOH-2 a Doktorra, "Az lehetetlen, mi nem vagyunk felszerelve a szükséges..." "Mondjuk úgy, hozzáadtam a programomhoz... Ezt-azt..." "Meg lehetne oldani, hogy ezeknek a szubrutinoknak egy része átkerüljön az én adatbankomba is, mielőtt távozik?" kérdezi a VOH-2 reménykedve. "Meglátjuk..." feleli a Doktor, majd a főorvosi irodában lévő nagyobb konzolhoz megy, és vizsgálódni kezd: "Csak egy helyről lehetne hozzáférni a környezetszabályzáshoz, a híd muveleti tiszt konzoljáról." "Csakhogy a híd tele van romulanokkal." "Ez az első dolog, amit meg kell tanulnia a valódi világról: legyen önálló." "Rendben. Sok szerencsét..." mondja a VOH-2, ezzel leteszi az altatógáz-tartályokat a pultra, majd így szól: "Számítógép, vészhelyzeti orvosi..." "Ne olyan gyorsan..." állítja le a Doktor, "Maga a tizenhetes Jeffries-folyosóba megy, és amint én hozzáférek a vezérléshez, beleengedi a gázt a szellozorendszerbe." "A tizenhetes folyosóba?" kérdezi a VOH-2, miközben a Doktor a gyengélkedőből nyíló szervizjárat felé tereli, "Az öt szinttel fölöttünk van. És ha romulanokkal találkozom?" "Rögtönözzön." nyitja ki a Doktor a folyosó bejáratát, "Az utazása itt kezdődik." A VOH-2, kezében a gáztartályokkal, megpróbál behátrálni a bűvönnyíláson át a folyosóba. A Doktor egy darabig figyel az ügyetlenkedését, majd megjegyzi: "Általában fejjel előre szoktak bemászni..." "Köszönöm." mondja a VOH-2, majd eltunik a nyílásban, a Doktor pedig bosszús arccal vágja rá az ajtót.

"Itt van hát, doktor..." pillant a romulan kormányos a hídra lépo Doktorra, "Befejezte a mutétet?" "Igen. A barátjuk szépen gyógyul. Azonban a vérképében találtam valami nyugtalanítót. A jelek szerint a Trotka-vírus egy fölöttébb rosszindulatú variánsával fertőződött meg, és ebben az esetben elképzelhető, hogy maguk nem különben. Szeretnék elvégezni néhány vizsgálatot." "Itt senki sem beteg." jelenti ki a parancsnok. "Még nem. ... Amennyire én tudom, a gyomorgörcsök borzalmasak. Bár egyesek szerint a kiütések a kellemetlenebbek." "Elvégezheti a vizsgálatot." mondja a parancsnok, újraértékelve a helyzetet. A Doktor aktiválja orvosi trikorderét, és romulántól romulanig járkálva megvizsgálja őket. Eközben azonban igyekszik szép lassan egyre közelebb kerülni a muveleti tiszt konzolhoz. "Milyen messze vagyunk a határtól?" kérdezi a parancsnok. "A jelenlegi sebességet tartva negyven percre." "Változtassa meg az irányt 118.26-re." "Ezzel eltérünk a Romulus felé vezető pályáról..." fordul hátra a kormányos. "Megváltozott a terv. Azoknak adjuk át a hajót, akik a benne rejlo összes képességet ki tudják aknázni. A Tal Shiar-nak. Megszerveztem velük egy találkozót egy óra múlva." "De parancsnok, tolunk azt várják, hogy..." "Megkapta a parancsait." A Doktor eközben elérkezik a megfelelő konzolhoz, de a romulanok vezetője sajnos épp akkor fordul feléje: "Mit csinál ott?" "A biofiltereket ellenorzöm, talán azok is észlelték a vírust." A romulan ekkor maga felé fordítja a Doktor kezében lévő trikorder, rámered, majd így szól: "Nem gyújtott egyetlen adatot sem..." A Doktor meglepetten veszi szemügyre a trikorder, megrázza, majd megkocogtatja, végül bosszankodva mered rá egy darabig.

"Legközelebb inkább csirkét rendeljen." mondja Paris, miután végzett Neelix ebédjének következő áldozatával a gyengélkedőben. Hamarosan Kim fut be, mire Paris arca felderül: "Ahh... De örülök, hogy látom!" "Hol itt a vészhelyzet?" kérdezi Kim. "Nézzon csak körül, Harry... Mit lát?" "A... Gyengélkedőt?" próbálkozik Kim. "Igen, pontosan. És... Nem innen kormányozzák a csillaghajókat, igaz?" "Csak nem adott be véletlenül magának is valamit? Esetleg valami pszichotrop szert...?" "Én pilóta vagyok, Harry, nem orvos!" "Ez csak egy időszakos feladat, amíg a Doktor vissza nem jön." "De lehet hogy nem jön vissza!" mondja Paris kétségbeesetten. "Visszajön." jelenti ki Kim. "Segít nekem, Harry? Mentsen meg ebből az orvosságszagú számuzetésből..." "Hogyan?" "Maga szakértoje a holo-technológiának. Csak készítenie kell egy másik Doktort." "Maga tényleg fantáziál, Tom..."

mondja erre Kim, vidáman csóválva a fejét, "A legnagyobb holomérnököknek évekig tartott a VOH kifejlesztése. Én nem tudok hipp-hopp egy új Doktort készíteni." "Nah... Tekintse ezt kihívásnak, Harry! Örök idokra bekerül a történelemkönyvekbe, és egyúttal megmenti a legjobb barátját..." Kim nagyot sóhajtva bámul Parisra.

"Torres hadnagy..." torpan meg Seven, mikor belép az asztrometriai labor ajtaján, Torres ugyanis a központi pult kijelzéseit tanulmányozza. Seven is munkához lát ugyanott, egy ideig csendben kerülgetik egymást, majd Seven így szól: "Újraszabályozza a szenzor-interfészt?" "Így van." feleli Torres kurtán. "Nevezze meg az okát ennek a módosításnak." "Nevezze meg az okát, kérem!" mondja Torres, "Nem azzal van bajom amit mond, csak ahogy mondja." "Ezt nem értem." "Talán felfigyelt már rá, hogy a legénység némely tagja egy kicsit... Ideges lesz, ha maga a közelükben van." "Borg voltam. Félnék tolem." "Nem, nem erre gondoltam. Nem félünk attól, hogy asszimilál bennünket. Egyszeruen ahhoz nem vagyunk hozzászokva, hogy... Maga... Egyszeruen udvariatlan!" "Udvariatlan vagyok?" "Igen! Igen, mindenkinek parancsolgat, engedély nélkül tesz dolgokat, és, bár lehet hogy ezt maga észre sem veszi, egy kicsit pimasz is! ... Egyszer sem mondja: kérem, vagy köszönöm... Nem várok el azonnali változást, de kérem, tartsa észben, hogy mi nem csak egy csapat dolgozó vagyunk." Seven rágódik egy darabig a hallottakon, majd visszafordul a központi konzol felé. "Az újraszabályozási kísérlete nincs kelően elokészítve. Azt kockáztatja, hogy megszakad a kapcsolat a hálózattal." Torres szeme ennek hallatán fennakad, és dühösen fordul Seven felé: "Maga szerint! Pontosan erről beszéltem az imént, de maga egy szavamra sem figyelt, igaz?! Azt hiszem, én is legalább olyan jól..." A központi konzol felől ekkor reccsenés, majd halk zaj hallatszik. "Elveszítjük a kapcsolatot?" kérdezi Torres aggódalmas arccal. "Nem. Adás érkezik a hálózaton át." "A Doktor?" Seven válasz helyett a képernyőre adja az adást. Az ívelt monitoron egy zajos kép jelenik meg, amit egy urhajó fedélzetéről továbbítanak. A kép előterében egy fémesen csillogó vérteszett, és légzomaszkot viselő lény látható, amint a kapcsolaton át alaposan meg szemléli Sevent és Torrest. "Mik maguk?" "Torres hadnagy vagyok, a Voyager csillaghajóról." "A mi berendezésünket használják." mondja az idegen. "A szenzorhálózatra gondol? Azt hittük, már rég nem használják..." "A hálózat a hirogeneké. Hagyjanak fel a bitorlásával." "Ne, várjon egy pillanatig. Mi csak..." mondja Torres, de a hirogen bontja a kapcsolatot. "A kapcsolat megszakadt." állapítja meg Seven, majd rosszalló pillantást vet Torresre.

"Mi mást követett még el a hajó ellen?!" kérdezi a valahol a Prometheus egyik helyiségében a Doktor körül köröző romulan parancsnok, "Kikapcsolom, ha nem válaszol a kérdéseimre!" "Ha válaszolok, valószínűleg szintén kikapcsol. Vagyis mi értelme volna?" "Maga csak egy számítógép generálta kivetítés... Kötve hiszem, hogy önállóan képes lett volna kezdeményezni." "Milyen hízelgo." "Mondja meg, ki irányítja a programját! ... Valaki erről a hajóról? A legénység egyik tagja, akit nem találtunk meg? ... Vagy az én legénységem egyik tagja?!" "A paranoia része a mindennapjaiknak, nem igaz?" kérdezi erre a Doktor. "Ekkor a kormányos érkezik a helyiségbe, és így fordul a parancsnokhoz: "A számítógépnapló szerint a hajó egy optronikus adatfolyamot fogadott, úgy hat órával ezelőtt. A jelfolyam holografikus szubrutinokat tartalmazott." "Ki küldte?" "Nem tudni. De Csillagflotta-kódolású jel volt." "Szóval a Csillagflottának sikerült egy holografikus bajkeverőt a fedélzetre csempészn..." fordul vissza a parancsnok a Doktor felé, "Nagyon ügyes..." "Azért küldték hogy kémkedjen, vagy hogy szabotázszt hajtson végre?" kérdezi a kormányos, mire a Doktor bosszankodva felsóhajt, majd belekezd a történetbe: "A maguk által felfedezett adás egy idegen szenzorhálózattól származik. Engem azon keresztül továbbítottak ide egy, a Delta Kvadránsban lévő Csillagflotta-hajóról." "A Delta Kvadránsban? Ez abszurd..." jelenti ki a kormányos. "Ezzel a beszélgetéssel nem jutunk semmire..." morogja a parancsnok. "Ebben egyetértünk." mondja a Doktor, és felállna, de a kormányos visszanyomja a székre: "Talán van jobb módszer is arra, hogy adatokat szedjünk ki egy hologramból. ... Teljes algoritmus-elemzést javaslok. Analizáljuk az összes szubrutinját, egyiket a másik után..." "Kezdjen hozzá." bólint a parancsnok, mire a kormányos, a helyiségben lévő konzolhoz lépve munkához lát. "Nincs valami egyezmény a hadifoglyok kezelésével kapcsolatban?" jegyzi meg a Doktor. A következő pillanatban fehér gáz tör elő a helyiség szellozoiból, a két romulan pedig néhány pillanat múlva összeesik. A Doktor meglepetten bámulja őket, egészen addig, míg a VOH-2 meg nem jelenik, nem messze tőle: "Sikerült?" A válasz a konzolon hever, mire a másik hologram

odasiet hozzá, szemügyre veszi a romulan not, majd lelöki a pultról: "Ha megbocsát a zavarásért..." "Elkábította az egész hajót?" kérdezi a Doktor. "Bizony, bizony..." "Hogyan sikerült szétterjesztenie a gázt? Nem tudtam felszabadítani a szellozorendszert." "Csapdába esve a Jeffries-folyosóban, menekülési lehetőség nélkül, tudván hogy egyetlen lehetetlen társa a romulanok fogságában van... A VOH-2-nek rögtönöznie kellett. Jött az ötlet. Kapcsolatba lépett a számítógéppel, és teljes hajóra kiterjedő biológiai vészhelyzetet szimulált. A számítógép azt hitte, az összes szintet mikrobiotikus fertőzés árasztotta el..." "És a szellozteto rendszer automatikusan hozzáférhetővé vált." bólint a Doktor. "Presto! Azután a VOH-2 visszakúszott a folyosóba, kapcsolatot létesített a holoomitterekkel, és ide irányította magát, bocsánatot kért a romulan notól, bárgyú arckifejezéssel ot bámuló társa felé fordult, és..." "Elég! Vezessen inkább naplót, minek untat ezzel másokat?! ... A hídra kellé mennünk. A hajónak legénységre van szüksége, ami pedig mi vagyunk." "Hoppá... Probléma: a Prometheus prototípus. Az egész Csillagflottában csak négy embert képeztek ki az irányítására. Remélem, hogy tengernyi kalandja során szert tett pilótaismeretekre is, mert..." "Az én programomban nincs semmi, ami segíthet ebben a helyzetben." fejezi be a mondatot a VOH-2 a hídon, ahová közben átirányította mindkettejüket. "Igenis vannak tapasztalataim pilótaként." jelenti ki a Doktor büszkén, "Ami azt illeti, két repülőóra... Egy siklóban. A holodeckben. ... Azonban nagyon jók a megérzéseim! ... Hol a kormánymu?!" "Jobb, ha gyorsan megérzi, mert csak nyolc percnnyire vagyunk a romulan határtól." "Ah, ott van..." fedezi fel a Doktor a szokásos helyen, a fomonitor előtt levo széles kormányospultot, és odasietve letelepszik a székbe. "Ez eléggé... Bonyolultnak tunik..." veszi szemügyre a VOH-2 a kezeloszerveket, de ami azt illeti, a Doktor sem tunik sokkal magabiztosabbnak. "Ne lihegjen a nyakamba." pillant végül hátra, a mellette elorehajló VOH-2-re. "A leheletem csupán szimuláció..." "Mint ahogy az én nyakam is. De akkor is hagyja abba!" "Az ott a hajtómu-vezérlés?" mutat egy szenzorcsoporra a VOH-2. "Ne piszkálja! Sose lehet tudni, mit indít el az ember... Még az önmegsemmisítő is lehet!" "Kicsit aggódónak látszik." "Nem, csak... Koncentrálok." "Fogalma sincs, mit kell csinálni, igaz? Ez nem egy sikló, és nem a holodeckben vagyunk. ... Mr. El-tudom-hagyni-a-hajómat... A Tapasztalat Hangja..." "Maradjon már csendben! ... Ah, meg is van. Ez pont úgy néz ki, mint a gondolák energiaáramlás-szabályzója." "És?" "Van egy trükk, amit Mr. Paristol lestem el. Ha egy kicsit túl tudnám terhelni a tekercseket, a görbületi mezo összeomlana..." A Doktor munkához lát, a Prometheus pedig néhány pillanat múlva megvonaglik. "Ez meg mi volt?" néz körül a VOH-2. "Sikerült! Megállítottam a hajót..." ujjong a Doktor, "Most már csak azt kell kitalálnunk, hogyan küldjünk vészjelzést a Csillagflottának, és..." Ekkor figyelmezteto jelzés szólal meg az egyik oldalsó konzoltól, mire a Doktor összevont szemöldökkel nézelodni kezd. "Bíp-bíp-bíp... Bíp-bíp-bíp? Ilyet nem hallottam korábban." mondja a VOH-2. A Doktor fülelni kezd, majd a hang forrása felé indul, és rosszat sejtve veszi szemügyre a panaszkodó pultot. "Na ne..." "Mi az?" "Nem vagyok biztos benne, de attól tartok... Túlterheltem a keverokamrát..." "Vagyis fel fogunk robbanni?! ... Meg kell akadályoznia!" A Doktor pötyögtetni kezd a pulton, a hangjelzés pedig hamarosan abbamarad. "Nincs itt semmi gond..." Legalábbis úgy öt másodpercig, akkor ugyanis a híd túloldaláról érkezik hangjelzés. "És most mi van?" néz körül a VOH-2. A Doktor visszasiet a kormányospulthoz, vizsgálódik egy darabig, majd így szól: "Ha nem tévedek... Márpedig jelen esetben nagyon remélem, hogy mégis... Három romulan Warbird közeledik... Támadópályán."

"Megnöveljük az adóteljesítményt, ameddig csak lehet. Így át tudjuk törni az idegenek zavarójelét." mondja Torres Janewaynek az asztrometriai laborban. "Figyelmeztettem magukat!" mondja a fomonitoron újra megjeleno hirogen. "Bocsássa meg a behatolásunkat, engedje, hogy megmagyarázzam..." lép elobbre Janeway. "Nem érdekelnek a magyarázataik!" "A maguk hálózatán át végre lehetőségünk nyílt kommunikálni a népünkkel. Nagyon messze vagyunk tőlük, és azt reméljük, választ kapunk az üzenetre." "Minden üzenetet elfogunk." mondja a hirogen. "Megint megpróbálja zavarni a kapcsolatot." jegyzi meg Torres. "Miért nem hajlandó tárgyalni? Mit adhatnánk cserébe..." A hirogen konzolja ekkor szikrákat kezd szórni, és a kisülések ellökik a lényt a muszerpulttól, mire Janeway meglepetten néz körül: "Mi történt?" "Visszacsatolást hoztam létre a kapcsolatunkban." mondja Seven. "Megölte?!" mered rá Torres döbbenten. "Egy kisebb áramütés, de fel fog épülni." nyugtatja meg a no. "És mikor ez megtörténik?" kérdezi Janeway. "Elzárkózott a diplomáciai megoldások elöl." mutat rá Seven. Janeway néhány pillanatig szóhoz sem tud jutni, végül csak ennyit kérdez: "Most már stabil a kapcsolat?" "Igen, kapitány." "Akkor tartsák így. ... És azonnal

szóljanak, ha a barátunk megint bajt akarna keverni." Janeway ezzel távozik, Torres pedig Sevenre pillant: "Könnyű áramütés, mi? ... Nem is rossz." "Köszönöm."

"Na... A Doktor fizikai jellemzőit beprogramoztam..." pillant fel Kim az orvosi hologram vezérlőpultjáról. "Akkor lássuk." lép közelebb Paris. "Számítógép, a vészhelyzeti orvosi póthologramot aktiválni." szól Kim. A Doktor hamarosan megjelenik kettejüktől nem messze, és mozdulatlanul bámul a levegőbe. "Nem adhatnánk neki egy kicsit több haját?" kérdezi Paris. "Elobb működjön, aztán kikozmetikázhatjuk a kinézetét is." jegyzi meg Kim. "Rendben, maga a fonók. Mi a következő lépés?" Áttöltöttem, és összefüggő adatbázissá konvertáltam a hajó orvosi adattárát. A Gray's Anatómiától kezdve Leonard McCoy Összehasonlító Fiziológiájáig..." "És amint ez mind bekerül pókerarc mátrixába..." fordul Paris a hologram felé, máris kész az új orvosi szakérto..." "Legalábbis remélem..." ingatja a fejét Kim. "Harry, maga egy zseni." jelenti ki Paris. "Még ne örüljön, ez csak az első lépés volt." "Igen, de a jó irányba." "Ellenben attól tartok, nem fog működni." jegyzi meg Kim munka közben. "Na és hol marad a fiatalos lelkesedés?" "Orvosnak lenni több pusztán a tények ismereténél. Analitikus szubrutinokra van szükség a diagnózisok felállításához, egy finom tapintásvezérlő rendszerre, hogy képes legyen műtéteket végrehajtani, és persze egy személyiség-mintára, ami..." "Ah... Ezen már gondolkodtam. Mi volna ha ezt egy kicsit... Kedvesebbé tennénk, mint az eredeti volt?" "Rendben... Most már továbbíthatók az adatok." pillant fel Kim a konzolról, "Számítógép, kapcsolja össze az orvosi adattár elokészített adatbázisát a vészhelyzeti orvosi póthologrammal." "Az összekapcsolás megtörtént." jelenti a számítógép, a hologram pedig egy pillanat múltán megelevenedik, és szenvtelen hangon beszélni kezd: "Első fejezet: az állati sejt. Minden testszövet egy mikroszkopikus struktúrából, a megtermékenyített petesejtből alakul ki. A petesejt zselészerű anyagból áll, amelyet egy rugalmas hártya vesz körül..." "Ez meg mit csinál?!" kérdezi Paris. "Elkezdte eloadni a Gray's Anatómiát." válaszolja Kim, majd újra a konzolhoz fordul. "Ki tudja kapcsolni?" "Azon vagyok..." A hologram eközben folytatja az első anatómialecke ismertetését, Paris pedig meglegelve a dolgot, szembefordul vele: "Ez mind nagyon érdekes, de nem tudna végre csendben maradni?!" "Még nincs beszédfelismerő rendszere..." jegyzi meg Kim. "Akkor adjon neki, de gyorsan." A hologram alakja ekkor remegni kezd. "Ez meg mi?" kérdezi Paris. "Túltöltött. A mátrixa nem tudja befogadni az összes adatot." feleli Kim, miközben a hologram végleg elhalványul. Paris kétségbeesetten mered a helyére, miközben Kim kezébe vesz egy jegyzetfüzetet, és munkálkodni kezd rajta. "Mit csinál?" érdeklődik Paris. "Letöltöm a Gray's Anatómiát, fejezetenként..." "Az imént azt mondta, nem fér el a holomátrixban..." mutat rá Paris. "Nem a VOH-nak... Magának." nyomja Kim Paris kezébe a jegyzetfüzetet, aki meglepetésében csak tátogni tud.

"A romulanok közelednek, két perc és a nyakunkon vannak. Vigyen már el innen!" mondja kétségbeesetten a VOH-2 a Doktornak. "Nem mozdul a hajó. Próbáljon energiát juttatni az impulzushajtóműnek!" "Energia... Energiaelvezetés..." nézegeti a VOH-2 a pultot, "Hé, megvan! Lassan kezdek bejönni!" A Doktor ekkor villódzni kezd. "Mi történt?" "Ööö... Bocsánat. Úgy látszik, a holoemitterből vontam el energiát..." nézegeti a pultot a VOH-2. "Vigyázzon jobban! Ha kikapcsol engem, ez a hajó sose jut vissza a Csillagflottához." "Rendben... Akkor a létfenntartástól vonok el energiát, az most úgysem kell. ... Most próbálja meg." "Semmi. De hát miért nem működik?!" méltatlankodik a Doktor. "Harminc másodperc a támadásig. Már itt vannak az orrunk előtt!" "Várjon, megvan! A hajtómu gerjesztése állt le! ... Készüljön..." lát munkához a Doktor. "Tizenöt másodperc... Már töltik a fegyvereiket!" "Próbálja meg bekapcsolni a pajzsot." fordul a Doktor a másik hologram felé, majd meglepetten néz körül, mikor sehol sem találja. "Hé, azt mondtam, a pajzsokat!" "Már fent vannak..." bújik elő a VOH-2 a pult alól. "A T'Met Warbird hívja a Prometheus-t." szólal meg ekkor a hangszórókból, mire a két hologram egymásra mered. "Rekar parancsnok, válaszoljon! ... Parancsnok?" A Doktor aktiválja a hangcsatornát, és a hangját elmélyítve így szól: "Itt a Prometheus." "Adjanak képet." "A képtovábbító rendszer üzemképtelen. Gondjaink adódtak a Csillagflotta-személyzettel." "Hol van Rekar?" "Az orvosi állomáson, könnyebb sérüléseket szenvedett." "Azonosítsa magát." A Doktor kérden a VOH-2-re mered, mire az odasúgja: "Elobb maga..." "Elobb maga!" szól a Doktor fennhangon. "Nem értettem az utolsó közlését, ismételjen." "Elobb ön azonosítsa magát." "Itt Almak alparancsnok. Kapcsolják ki a pajzsot, átszállunk." "A

pajzsaink nem üzemelnek. Talán szenzorhibájuk van..." üzeni a Doktor, miközben a VOH-2 helyesloen bólogat, "Egyelőre ne jöjjenek a fedélzetre, veszélyes lehet." "Azonnal kapcsolják ki a pajzsokat, vagy tüzet nyitunk!" "Azt mondták, azonnal? ... Igenis. Prometheus kilép." A Doktor ezzel bontja a kapcsolatot, a hajó pedig a következő pillanatban megrázkódik. "Közvetlen találat, a pajzsok húsz százalékot estek." "Három újabb hajó közeledik." állapítja meg a Doktor. "Nekünk annyi..." mondja a VOH-2. "Nem, ezek... Csillagflotta-hajók!" lélegzik fel a Doktor. A Prometheus azonban ettől kezdve még intenzívebben rázkódik. "Mit csinálnak ezek?!" néz körül a VOH-2. "Lonek. Ránk..." "Biztos azt hiszik, romulanok vannak a fedélzeten..." "És ebben teljesen igazuk van!" mutat rá a Doktor.

Egyik oldalról a három romulan Warbird, a másik irányból pedig egy Akira, és két Defiant osztályú hajó fogja közre a védtelenül lebegő Prometheus-t. A Szövetségi hajók felváltva lonek a romulanokra és a Prometheus-ra, a romulanok egyelőre csendben vannak. Azonban hamarosan ok is felélénkülnek, és mivel a fürgén manoverezó Defiantokkal nem boldogulnak, inkább főleg az Akirát veszik célba. A Prometheus-t pedig mindkét oldalról érik lövések.

"Prometheus hívja a Csillagflotta-hajókat. Válaszoljanak!" próbálkozik a VOH-2, "Hallanak..." "Nem veszi az adásunkat, a romulanok zavarják a csatornákat." inti le a Doktor. "Ööö... Doktor, az előbb azt hiszem leállt valami." mondja a VOH-2, miközben a hajó folyamatos rázkódásba kezd. "Pontosítaná?" "A hajtómu mátrixváltójának másodlagos hyrodyne-reléi depolarizálódtak." mondja erre a VOH-2 vállat vonva. "Vagyis?!" mered rá a Doktor. "Én csak felolvastam, ami ide van írva." bökö a VOH-2 a konzolra. "Megpróbálom stabilizálni a hajót. Vezessen segédenergiát a manoverezó hajtómuvekbe." "Segédenergia átirányítva... Most!" A rázkódás abbamarad, a két hologram pedig összenéz. "Szép volt, kettes modell." "Köszönöm." "Most menjen a taktikai konzolhoz. Védekeznünk kell." A VOH-2 útnak indul, majd ténfereg egy darabig a hídon: "Taktikai... Taktikai..." "Mire vár még?!" sürgeti a Doktor, "Lojön már! Lojön!" "De hát... Olyan sok gomb van itt..." bámulja a VOH-2 a végül megtalált konzolt. "Keresse meg azt, amire az van írva hogy 'Tuz', és nyomja meg!" A VOH-2 lecsap egy gombra, majd megrázza a fejét: "Nem működik. Itt azt írja, a fézerek ki vannak kapcsolva." "Akkor indítson egy torpedót!" A VOH-2 erre megnyom egy másik gombot.

A Prometheus parancsnoki egysége alatti vetocsövek egyikéből egy torpedó indul útnak, gondosan átmanoverezik mindhárom romulan hajó között, majd tévedhetetlen pontossággal becsapódik az egyik Defiant hasába.

"Találat!" állapítja meg a Doktor elégedetten, de a következő pillanatban lehervad arcáról a vigyor, "De nem a megfelelő hajón..." "Nem én tehetek róla..." mentegetőzik a VOH-2. "Hanem akkor kicsoda?! A torpedónak azt is meg kell mondani, kit találjon el!" A Prometheus ekkor megint találatot kap, mire a híd összes kijelzője hunyorogni kezd. "Leállt a navigáció..." mondja a Doktor. "Minden leállt." pontosít a VOH-2 körülnézve, "Fegyverek, pajzs..." "Ez még semmi... Két Warbird felénk tart!" "Ragyogó létezésem máris véget ér... Nincs már idő felfedezni az univerzumot, megérezni a rózsza illatát... Nincs már idő... A szexre!" mondja a VOH-2 kétségbeesetten, majd rátenyerel az előtte lévő konzolra. "Szétválasztási folyamat megkezdve." jelenti be a számítógép. "Mi... Most meg mit csináltam?!" ugrik hátra a VOH-2 ijedten. "Szétválasztás tíz másodperc múlva." "Szétválasztás?" kapja fel a fejét a Doktor, "Ezt már a romulanok is csinálták..." "Nyolc... Hét..." "Hogy lehet kikapcsolni?!" kérdezi a VOH-2. "Attól tartok, sehogy..." néz körül a Doktor. "Öt... Négy... Három... Ketto..." "Ha jól emlékszem, mindjárt nagyon rázni fog." ráncolja a homlokát a Doktor, majd gyorsan megkapaszkodnak a kormányospultban. "Szétválasztás folyamatban." "Kapaszkodni!" mondja a Doktor. A Prometheus megrázkódik, és a következő pillanatban már három darabban van. "Adja meg a támadási formációt." szól a számítógép. "Támadási formáció... Alfa?" próbálkozik a Doktor. "Adja meg a célt." "A romulanok!" kiáltja a két hologram egyszerre.

A Prometheus három egysége egy-egy különböző irányba leírt hurokkal egyszer csak az egyik romulan hajó körül terem, és ösztüzet zúdítanak rá. A támadásba az egyik közelben lévő Defiant is bekapcsolódik, így a hatalmas sötétzöld hajó néhány pillanat múlva narancsvörös tuzgömbbé változik, a Prometheus részegységei pedig új célt keresnek maguknak.

"Telitalálat!" mondja a VOH-2. "A Warbirdök visszavonulnak." állapítja meg a Doktor. "Doktor, megcsináltuk! Két hologram, egyedül... Romulanok az egyik oldalon, a Csillagflotta a másikon... Riasztójelzések hangja mindenfelől..." "VOH-2: nemrég született, de rettenthetetlen..." mondja a Doktor. "VOH-1: hosszú évek tapasztalatával a háta mögött..." szól a VOH-2. "Együtt

gyozedelmeskednek!" "És a csata véget ér! ... Vagy nem?!" néz körül a VOH-2, mikor megint megszólal egy újabb fajta vészjelzés. A híd egyik oldalán a következő pillanatban fézkerabélyos biztonságiak materializálódnak, mire a két hologram feléjük fordul: "Üdvözljük önöket a Prometheus-on, uraim. Már épp ideje volt..." A biztonságiak hitetlenkedve merednek a híd közepén feszítő hologramokra.

"Adás érkezik a szenzorhálózaton át." mondja Seven az asztrometriai laborban, "Az eredete... Az Alfa Kvadráns." "Van benne holografikus összetevő?" kérdezi Torres aggodalmasan. "Igen." bólint Seven, mire B'Elanna megkönnyebbülten fordul felé: "Töltse le a gyengélkedobe. ... Torres hívja a hidat: kapitány, azt hiszem, visszajött!"

Mikor Janeway, Chakotay és Tuvok megérkeznek a gyengélkedobe, a Doktor még javában formálódik, így a kapitány a hologram vezérlopultjához sietve ellenorzi a folyamatot. A Doktor néhány pillanat múlva teljesen letöltődik, és kíváncsian néz körül. "Doktor..." indulnak feléje mindhárman, "Jelentsen..." "Meg... Megcsináltam!" "Teljesítette a feladatot?" kérdezi Janeway. "Igen. Miután visszavertük a romulanokat..." "Romulanok?" kérdezi Tuvok meglepetten. "Igen. Elfoglalták a Prometheus-t. Azt a hajót, amin voltam. De sikerült a javunkra billenteni a mérleget, egy másik VOH segítségével." "Eljutott a Csillagflottához?" kérdezi Chakotay. "Beszéltem a Foparancsnoksággal. A Voyager-t tizennégy hónappal ezelőtt hivatalosan megsemmisültnek nyilvánították. ... Kijavítottam őket. Beszámoltam mindenről, amin ez a legénység keresztülment. Azt mondták, azonnal értesítik a családokat az új hírekről. ... És biztosítottak róla, addig nem nyugszanak, míg módot nem találnak a Voyager hazajuttatására. ... Végül megkértek, hogy adjak át valamit. Szeretnék, ha mindannyian tudnák, hogy... Nincsenek egyedül." Rövid időre csend telepszik a helyiségre, majd Janeway szólal meg: "Hatvanezer fényév... Ma megint egy kicsit kevesebbnek tunik."

82. Hunters – Vadász

Minden pillanatban üzenetek milliárdjai utaznak az űr mélységein át. Van, amelyiket csak tegnap indították útnak, van amelyik már évszázadok óta utazik, és mind küldoi, mind a címzett rég feledésbe merült már, de maga az üzenet az örökkévalóságig megőrzi egy pillanat emlékét. Vannak fontos, és kevésbé fontos üzenetek, olyanok amelyek érkezésére senki sem számít, és olyanok, amelyek új reménnyel töltik el azt akinek címezték őket.

"Ez a Csillagflotta Foparancsnokság üzenete a USS Voyager számára. Ha fogják ezt az adást, gondosan vizsgálják meg, rejtett információkat tartalmaz. Ismétlem: az üzenetben fontos információk vannak elrejtve. Ha fogják ezt az üzenetet, gondosan tanulmányozzák át, mert fontos, kódolt információkat tartalmaz..."

Az idegen reléhálózaton keresztül hatvanezer fényévet megtett üzenet végül zajosan, eltorzulva, de még éppen érthetően szólal meg a Voyager parancsnoki hídján. Legalábbis néhány másodpercig, aztán recsegésbe fúl, végül teljesen elnémul. Janeway reménykedve vár még egy kicsit, majd felállva Kim felé fordul: "Mi történt?" "Nem tudom biztosan... Az adás egyszeruen megszakadt." "Mérje be a forrást, próbálja meg újra megtalálni az üzenetet." "Úgy látom, mintha... Kapitány, az üzenet azon a hálózaton át érkezett, amin keresztül a Doktort az Alfa Kvadránsba küldtük." "A jelek szerint a Foparancsnokság ugyanúgy próbálja használni, mint mi." állapítja meg Chakotay. "Harry, szurje le a zajt arról az üzenetrészletrol." "Igenis, asszonyom." "Azt üzenték, nem nyugszanak, míg haza nem juttatnak minket." mondja Paris. "Mindazonáltal nem gondolhatjuk, hogy ilyen hamar sikerült egy tervet kidolgozniuk." mutat rá Tuvok. "De üzennek nekünk, és már ez is nagy előrelépés." mondja Janeway. "Feljavítottam azt, amit sikerült rögzítenünk az üzenetbol, a zaj nagy részét sikerült eltávolítanom. Ennyire jutottam..." mondja Kim. "Ez a Csillagflotta Foparancsnokság üzenete a USS Voyager számára. Ha fogják ezt az üzenetet, gondosan tanulmányozzák át, mert fontos, kódolt információkat tartalmaz..." "Több nincs. Az adás többi része mintha az egyik reléállomásban ragadt volna." "Meg tudja állapítani, melyikben?" kérdezi Janeway. "Úgy három egész nyolctized fényévnire van, iránya 274.13." "Álljunk irányba, Tom." szól Janeway. "Legutóbb, mikor használni próbáltuk a hálózatot, az építői nem örültek neki túlságosan." jegyzi meg Chakotay, miközben Janeway visszaül a székébe. "Majd elvállik. Nem fogom elszalasztani ezt a lehetőséget. További részleteket kell szereznünk abból az üzenetbol."

Az urban bolyongó üzeneteket azonban nem csak az hallhatja, akinek szánták, hanem bárki, aki épp a megfelelő helyen van a megfelelő időben. A robusztus, funkcionális tervezésű csillaghajó bolygóközi meghajtással cirkál a mélyurban, a különböző lények fényesre tisztított koponyáival díszített vezérlohelyiségben két hatalmas termetű, acélkék csatapáncélt viselő humanoid hallgatja a Voyager-nek szánt üzenetet. "Ki küldte ezt az üzenetet?" kérdezi az egyik hirogen. "Nem tudni. A galaxis másik végéből érkezett." állapítja meg társa, egy muszerpult előtt állva. "Mérje be a címzett hajót." "Az egyik modulunk felé tart." "Elfogópálya." mondja az Elso hirogen, majd míg a Második beállítja az új irányt, fémkesztyűs ujját egy fehér festéket tartalmazó tégelybe mártja, és két csíkot mázol sisakjának elülso részére.

"Talán van valami módszerük arra, hogy hazavigyenek." mondja Kim reménykedve a hídon. "Ugyan hogy tudnának hazavinni hatvanezer fényév távolságból?" fordul felé Paris. "Ki tudja, mennyit haladt előre a technika, mióta távol vagyunk. Talán egy teljesen új urutazási módszert fejlesztettek ki." "Mivel egy berendezés segítségével jutottunk el a Delta Kvadránsba, helyes a feltételezés, hogy valamilyen berendezés segítségével tudunk hazatérni is." bólint Tuvok. "A Csillagflotta talált stabil wormhole-t a Gamma Kvadránsba... Talán idoközben ide is felfedeztek egyet." véli Chakotay. "Nagyon érdekes dolog eljátszozni az efféle gondolatokkal. De csak óvatosan, nehogy aztán csalódás legyen a vége." jegyzi meg Janeway. "Én igazából már annak is örülök, hogy a családom tudja, élek." mondja erre Kim. "El tudom képzelni, mekkora volt az öröm, mikor elterjedt a hír..."

mered maga elé Janeway eltunodve. "Valószínűleg. De az is biztos, hogy pár embernek ez inkább gondot jelentett." mondja Chakotay, "Azt hiszem, a legtöbben lemondtak rólunk. Meggyásoltak minket, de az élet megy tovább, valamilyen megoldást kellett találniuk. ... Most meg jön a hír, hogy életben vagyunk. De a távolság miatt mégis mintha halottak volnánk a számukra." "A legtöbben talán így éreznek... De a szüleim semmiképpen." mondja erre Kim vidáman. "Legalább azt már tudjuk, hogy ez a reléhálózat majdnem az Alfa Kvadráns határáig ér. Ha a Csillagflotta fel tudja használni üzenetküldésre, folyamatos kapcsolatban lehetünk az otthoniakkal. És ez sokat segítene." mondja Janeway, miközben felsiet a muveleti tiszti munkahelyhez, és a pult szélére támaszkodva megáll Kimmel szemben. "Ez igaz, de az még többet, ha arra gondolok, hogy a Csillagflotta hazavisz minket. És ha megengedi, szeretnék továbbra is erre gondolni." "Csak nyugodtan." mondja Janeway vidáman.

"Ma reggel jelentkeznie kellett volna a gyengélkedoben a heti ellenőrzésre." mondja a Doktor rosszállóan, miközben az asztrometriai labor központi konzoljához, és az ott dolgozó Sevenhez siet, "Hol volt?" "Itt. Dolgoztam." "És milyen sürgös feladatról van éppen szó?" kérdezi a hologram, miközben orvosi trikordert vesz elő a nála lévő táskából, hogy megvizsgálja Sevent. "Minél többet ki akarok nyerni a Csillagflotta nekünk küldött üzenetéből." "Hmm... A kötelességtudata példás, de a beültetéseit rendszeresen ellenőriztetnie kell." "Jól vagyok." jelenti ki Seven. "Nincs jól." mondja erre a Doktor, összevont szemöldökkel tanulmányozza a vizsgálati eredményeket, "Mikor regenerálódott utoljára?!" "Nyolcvanöt órával ezelőtt." "Ez mindent megmagyaráz... Pedig már annyiszor megbeszéltük ezt, Seven! Naponta legalább három órát kell töltenie a fülkéjében." "Volt már, hogy kétszáz óránál többet is működtem regeneráció nélkül." "De akkor még Borg volt! Elfelejtí, hogy most már az emberi oldala van túlsúlyban." "Biztosíthatom, nem felejtettem el. ... Megint megvan egy." "Micsoda?" kérdezi a Doktor, a hirtelen témaváltástól meglepetten. "Sikerült azonosítani egy újabb szót az üzenetből." állapítja meg Seven elégedetten, "Ezzel együtt már hat van." "Hat szó, nyolcvanöt óra alatt?!" kérdezi a Doktor gúnyos felhanggal, mire Seven helytelenítő pillantást vet rá, "Nem volna hatékonyabb megvárni, míg megérkezünk egy reléállomáshoz?" "Ez az üzenet nagyon fontos a kapitánynak." "Ennek tudatában vagyok. ... Elvégre nélkülem ez a kommunikáció nem is vált volna lehetségessé. A mátrixomat kockáztattam, hogy eljussak az Alfa Kvadránsba. ... Ha egyszer hazajutunk... Hosnek kijáró fogadtatásra számítok. 'Az orvosi hologram, a Voyager legénységének szolgálatában'. Jól hangzik, nem?" Seven nagy szemeket mereszt a Doktorra, majd így szól: "De az is elképzelhető, hogy a programját törlik, és a rendszert a legfrissebb ismereteket tartalmazó programmal töltik fel." "Valószínűtlen." jelenti ki a Doktor, "Én olyan dolgokat vittem végbe, mint még egyetlen VOH sem ezelőtt. ... Talán kiterjedt kutatás, és viták tárgyává válok... Lehet, hogy még megbecsülés tárgyává is..." A Voyager ekkor rázkódni kezd, mire a hologram aggodalmasan néz körül: "Mi ez?!" "Jelentést." pillant Janeway Kimre. "Gravimetrikus hullámfronttal találkoztunk." "A forrása?" kérdezi Chakotay. "Egyértelműen a reléállomás, ami felé tartunk." állapítja meg Kim kisvártatva. "De hát még két fényévyire vagyunk tole. Hogy lehet ilyen kiterjedt gravimetrikus mezeje?" kérdezi Janeway. "Hihetetlenül eros energiaforrása lehet." véli Chakotay. A hajó remegése lassan alábbhagy, majd Kim így szól: "Kiegyenlítettem a zavaró hatást. A további veszély elmúlt... Legalábbis amíg nem megyünk közelebb." "Hajót észlelek, kapitány. Nyolcszáz ezer kilométerre a bal oldalon." jelenti Tuvok. "Képernyőre." szól Janeway a fomonitor felé fordulva. A monitoron megjelenő hajó képe nem elég nagy ahhoz, hogy ki lehessen venni a részleteket. "A hajó sodródik. Nincs hajtómu, fegyverzet, létfenntartás." sorolja Tuvok. "Egyetlen hímnemű humanoid észlelhető a fedélzeten. Halott." teszi hozzá Kim. Janeway komoran Chakotayra pillant, majd a lift felé indulva így szól: "Sugározzák át a holttestet a gyengélkedobe, amint elég közel értünk. Tudni akarom, mitől halt meg." Janeway hitetlenkedve mered a mutoasztalon heverő összeroskadt maradványokra, majd a Doktor felé fordul: "Mi történt vele?!" "A jelek szerint teljes osterotómiát hajtottak végre rajta. ... Köznapi nyelven fogalmazva: kicsontozták. ... Valaki orvosi módszerekkel eltávolította a teljes csontvázát. Azután az izomzatot, a véredényeket, és az össze belső szervet..." "Mindez mennyi ideje történhetett?" kérdezi Janeway. "Nehéz megmondani. Egy hét, és egy hónap között." "Én láttam már ilyet korábban." szólal meg ekkor Seven, aki szokás szerint kicsit a többiek mögött álldogál, "A Borg egyszer talált egy hajót az 5174-es fajtól. A legénységet hasonló módon pusztították el." "Kiderítették, ki tette, és miért?" kérdezi a doktor reménykedve. "Nem. Lényegtelen volt." "Sugározzák vissza a hajójára. Talán a népe rábukkan majd valamikor..." mondja Janeway nagyot sóhajtván. "Rendben." bólint a Doktor. "Miután

megközelítettük a reléállomást, szükségünk lesz az asztrometria rendszereire az üzenet letöltéséhez." pillant a kapitány Sevenre, majd nehéz léptekkel távozik.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. CsillagIdo 51501.4. Két napnyi magas görbületi sebességu utazás után elég közel értünk a reléállomáshoz, hogy a távolsági optikai szenzorok be tudják fogni."

"Nem erre számítottam..." mondja Paris, a fomonitoron látható szerkezetet nézve, "Valahogy olyan ósdinak tunik." "Az izotópos vizsgálat azt mutatja, legalább... Százezer éves." állapítja meg Kim meglepetten. "Vannak életjelek?" kérdezi Chakotay. "Negatív, uram. Úgy látszik, senki sincs itthon." "Végre egy jó hír..." morogja a parancsnok, majd mikor a hajótest felmordul, és remegni kezd, felemeli a hangját: "Megint kezdodik..." "A gravimetrikus mezo." erosíti meg Tuvok. "Parancsnok, ha az adataim igazak, az állomás egy kvantumszingularitást használ energiaforrásként." mondja Kim. "Egy fekete lyukat?" kérdezi Paris meglepetten. "Egy egészen kicsit. Legfeljebb egy centiméter az átméroe. De majdnem négy terawatt energia nyerhető belole." "Valaki befogott egy szingularitást, köré épített egy urállomást, és megcsapolta az energiáját..." álmélkodik Chakotay, "Elképeszto." "Közelebb tudunk menni még egy kicsit?" kérdezi Paris. "Nem javaslok. A Voyager-t még erősebben érnék a gravimetrikus ingadozások." feleli Kim. "Inkább távolodjunk el valamennyire." határoz Chakotay, majd mikor a remegés megszunik, így szól: "Híd hívja Janewayt." "Mondja." jelentkezik a kapitány. "Olyan közel vagyunk, amennyire lehetséges."

"Innen próbáljuk meg letölteni az üzenetet." üzeni Janeway az asztrometriai labor fő konzolja mellől. "Az adatfolyam rosszabbodott az eltelt idő alatt. Egész blokkok hiányoznak, vagy kerültek rossz helyre." állapítja meg Seven, "Időre lesz szükség az üzenet kitömörítéséhez, és a helyes sorrend visszaállításához." "A sorrend mindegy, ha csak úgy megy, hozzuk el blokkonként, majd később összerakosgatjuk a darabokat." mondja Janeway. "Megvan az első adatblokk. Megkezdem a letöltést." szól Seven, és a dekódolt üzenetdarab hamarosan megjelenik az egyik kijelzőn. "Nagyon hiányzol. Gyakran beszélünk rólad, hogy érzed magad... Mi ez a személyes hangnem a Csillagflottától?!" mered Janeway a szövegre, "A gyerekek úgy megnöttek, hogy nem is... Ezek... Levelek. ... Levelek otthonról." ismeri fel végül Janeway érzékenyülve.

"Hivatalos levélkézbésítővé nevezem ki, Neelix." mondja Janeway az asztrometriai labor ajtajában, miközben egy marék jegyzetfüzetet ad át a talaxiainak, "Minden levelet azonnal megkap, amint letöltöttük." "Örömmel teszek eleget ennek a feladatnak, kapitány. Hogy osztite legyek, soha nem láttam még ilyen izgatottnak a legénységet." "Négy éve nem is voltunk még ilyen közel a családinkhoz." "Úgy fogok vigyázni rájuk, mint valami drágakore." pillant Neelix az átvett levelekre. "Mire ezeket kézbesíti, valószínűleg már lesz is néhány újabb." Neelix ezután útnak indul a folyosón, Janewayt pedig az üzenetek dekódolásán dolgozó Seven hívja vissza a helyiségbe: "Kapitány, észrevettem egy különös dolgot. A jelek szerint nem csupán egyszerű levelekről van szó." "Mire gondol?" áll meg Janeway a konzol mellett. "A nyilvános üzenetbe egy rejtett adatfolyamot is kódoltak, erosen titkosítva." "Titkosítva?" "Hatalmas méretű szöveges állomány, mintha valamilyen térképészeti anyag lenne." "Ki tud belole emelni valamit?" kérdezi Janeway. "Egyelőre nem. Ha több üzenetblokk jött le, talán meg tudom kezdeni a visszafejtést." Janeway töpreng egy darabig, majd így szól: "Hát... Reménykedjünk, hogy ez a hazajuttatásunk terve. ... Kíváncsi volnék, Seven... Ön mit gondol erről az üzenetről? A hazajuttatás lehetőségéről?" "Nem tudok érzelmi visszhangot felfedezni. Soha nem voltam a Földön." mondja Seven egyszerűen. "Tudja, hogy akár családja is lehet ott?" "Soha nem foglalkoztatott ez a kérdés." "Unokatestvérek... Esetleg nagyszülök... Több érzelmi visszhang lehet, mint gondolná." Seven elgondolkodva méregeti egy darabig Janewayt, majd kissé zavartan fordul vissza a konzol felé.

Neelix, kilépve a hídra, hangosan megköszörüli a torkát, majd így szól: "Örömteli kötelességem bejelenteni, hogy megérkeztek az első levelek otthonról." "Kinek címezték őket, Neelix?" kérdezi Kim. "Az első... Chakotay parancsnoké." jelenti be Neelix, majd átadja a jegyzetfüzetet a parancsnoknak, aki leereszkedve a székebe, olvasni kezd, miközben a hídszemélyzet kissé közelebb húzódik hozzá. "Ki írta?" kíváncsiskodik Neelix. "Egy régi barátom... Aki beszervezett a Maquis-hoz." Chakotay arca lassan elkomorodik, döbbsenten néz körül, majd összeszedve magát, a lift felé indul:

"Inkább a kabinomban olvasom el. Tom, magáé a híd." Neelix is a kijárat felé indul, de Kim megállítja: "Neelix... Egy pillanat, még vannak önnél levelek." "Az itt levőknek nincs több... Egyelőre. Még egy kis türelmet."

"Igen, tessék." szól ki Tuvok az irodájából a csengo hangjára. "Jó hírek, Mr. Vulcani! Ez itt önnek jött." lép be Neelix. "Köszönöm, Mr. Neelix. Tegye le kérem az asztalra." mondja a munkába merült Tuvok. Neelix leteszi a jegyzetfüzetet a pult szélére, majd türelmetlenül álldogál még egy darabig. "Van még valami?" kérdezi Tuvok. "Ööö... Nem is olvassa el?" "Dehogynem." "Úgy értem... Most azonnal..." "Elobb befejezem a heti taktikai értékelést. Miután ezzel végeztem, elolvasom majd a levelet." "Addig akar várni, míg elkészül a jelentéssel?!" "Van valami okom azt feltételezni, hogy ezen időszak alatt meg fog változni az üzenet tartalma?" kérdezi Tuvok. "Nem errol van szó... A családjától kapott levelet, nem akarja tudni, mi áll benne?" "Szándékomban áll tájékozódni a levél tartalmáról." "De hát fontos hírek vannak benne..." Tuvok erre rosszallóan fordul Neelix felé: "Ebből ara következtek, elolvasta." "Hát... Csak néhány sort... Mikor láttam, kinek címezték... Elfogott a kíváncsiság. Szeretné, ha felolvasnám önnek?" "Felolem..." folytatja a munkát Tuvok. Neelix leül, és olvasni kezdi: "Én férjem. Hírt kaptunk arról, hogy életben vagy. A gyermekeid és én imát kértünk biztonságos visszatértedért Amanak templomában. ... Hát nem aranyos?" "Amonakh..." jegyzi meg Tuvok. "Hogyan?" "Amonakh temploma. Az egyik legszentebb hely Vulcanon." "Tehát Amonakh... A legfontosabb hír azonban mégis az, hogy elso fiad, Sak túl van a pon farr-on. Párt választott, és apává lett. Így egy egészséges kislány nagyapja lettél, akit édesanyád után S'Te'Meminek nevezünk el. ... Nagyapa lett! Hát nem csodálatos? Gratulálok! ... Hogy szólítsuk ezentúl? Nagypapi? Papus?" "Azt hiszem, a Tuvok parancsnok pont megfelelő lesz. Köszönöm, Neelix, a többi inkább magam olvasnám el." "De ígérje meg, hogy haladéktalanul megteszi. Ki tudja, mi minden van még a levélben..." Neelix ezzel távozik, Tuvok pedig folytatja a jelentést. Ám kis idő múltán a pult szélén hevero jegyzetfüzetre pillant, és végül mégiscsak befejezetlenül hagyva a jelentést, az iroda ablaka alatt álló fotelbe telepedve olvasni kezdi a levelet.

"Levelet kapott, kapitány?" kérdezi Kim az egy jegyzetfüzetbe mélyedve a hídra lépo Janewayt, mire Paris felpattan az első tiszt székéből. "Igen. Seven épp most töltötte le." mondja Janeway halkán, "A készenléti helyiségben leszek." "Értettem, asszonyom." bólint Paris. Janeway sokáig forgatja kezében a jegyzetfüzetet, míg végre elég bátorságot sikerül összeszednie, hogy belekezdjen az olvasásba. Arca eloször boldogságot tükröz, később azonban elkomorodik, majd kifejezéstelenné válik, és Kathryn végül szomorúan bámul bele a készenléti helyiség csendjébe.

Chakotay a gépház felső szintjén, a főmérnöki irodának kinevezett területen bukkan rá a munkába mélyedt Torresre. "Kapott már levelet?" kérdezi, mire B'Elanna megrázza a fejét. "És nem is várok." teszi hozzá Torres. "Emlékszik Svetára?" "Igen, persze." "Levelet kaptam tőle." "Miért ír levelet magának?" kérdezi Torres meglepetten, mire Chakotay nagyot sóhajt, majd komoran lepillant a gépház közepén kék fénnel ragyogó keverokamrára. "Chakotay... Mi történt?" "Megtörtént... A legborzalmasabb..." mondja Chakotay remego hangon, "Többször el kellett olvasnom a levelet, hogy fel tudjam fogni... Most pedig el kell mondanom a többieknek... De nem tudom, hogyan... Vége, B'Elanna. Többé már nincsenek Maquis-k." Torres másodpercekig mered Chakotayra értetlenül, majd tiltakozni kezd: "Ugyan, mit beszél... Több ezren vannak!" "Mindenkiket megölték. A cardassiaiak szövetséget szereztek... Egy fajt a Gamma Kvadránsból, ami fegyverekkel és hajókkal látta el őket." "K'Tara...? Roberto?" kérdezi Torres, mire Chakotay komoran bólint. "Vagyis... Rajtunk kívül mindenki... Meghalt?!" "Nagyjából ez a helyzet. Sveta, és még néhányan, börtönben vannak." Torres dühösen fordul körbe, azt keresve, mint vagy kin tölthetné ki dühét: "Nem!" "B'Elanna..." "Nem! Tartsa meg a vigasztaló szavait! Nem akarom, hogy megvigasztaljanak! ... A barátaink voltak! Akik készek voltak az életüket adni azért, amiben hittek. És most azt mondja nekem, hogy már nincsenek? Lemészárolták őket?!" "Mindannyian tisztában voltunk ezzel a kockázattal." "Ez igazságtalan! Ezért valaki fizetni fog, erre megesküszöm! ... Ha hazajutunk valaha is..." Chakotay megnyugtatóan Torres vállára teszi a kezét, majd kicsit később csendben távozik.

"Tom..." ül le az ebédjét tartalmazó tálcával Kim Paris asztalánál a kaszinóban, "Épp most végeztek harminc újabb levél letöltésével." "Tényleg?" kérdezi Paris különösebb lelkesedés nélkül. "Neelix

valószínűleg már úton van ide." "Mit gondol, ez mi lehet?" kérdezi Paris, a tálcájára meredve. "Micsoda mi?" kérdezi Kim értetlenül. "Ez a rejtélyes fogás..." szúr a villájára Paris egy fakó színű darabot a tálcáról, "Távolról csirkére emlékeztet, de olyan az állaga, mint egy darab agyagé." "Maga csak erre tud gondolni? Hogy mi az ebéd?!" "Csak szeretem tudni, mivel töltöm meg a gyomromat..." "Tom... Levelek érkeznek otthonról! Ez magának nem jelent semmit?" "Nem túl sokat." von vállat Paris. "Ezt nem hiszem." "Tulajdonképpen..." rácsálja Paris az ismeretlen eredetű ennyivalót, "Nem is olyan rossz." "Már itt is van..." fordul a bejárat felé Kim, mikor Neelix befut, egy jegyzetfüzetekkel teli tároló modullal. "Jó híreim vannak! Sevennek sikerült további leveleket visszafejtenie. ... Ez itt például Susan Nicolettinek jött. Itt van?" "Igen..." áll fel egy harminc körüli, aranyszínű betétes egyenruhát viselő nő az egyik távolabbi asztaltól, és sietve indul a 'postás' felé. "A következő Fitzpartické." "Itt vagyok." "Kyoto...?" néz körül Neelix, majd mivel úgy tűnik, hogy az illető nem most ebédel, egyelőre félrerakja a levelet. "Golvat?" Egy boliai nő emelkedik fel az egyik asztaltól, és veszi át a levelet Neelixtől: "Köszönöm." "Ashmore? ... Dorado?" "Itt vagyok!" "Nekem nem lesz semmi..." mondja Kim letörten. "Még nem is végzett. Várja ki a végét." szól Paris két falat között. "Az utolsó pedig... Parsonsé." "Nincs itt. Szolgálatban van a gépházban." kiabál be egy női hang, így Neelix ezt a levelet is félreteszi. "Sajnálom, hogy nem hallotta mindenki a nevét, de... Seven folyamatosan tölti le a további leveleket." "Neelix..." áll fel Kim, mikor a talaxiai már éppen távozni készül, "Én úgy hallottam, több mint harminc levele van." "Harminc? Ezt meg kitől hallotta?" "Így mesélték..." "Ne adjanak mindenféle pletykákra..." néz körül Neelix, majd sietve távozik. "Az ebédjével mi lesz?" kérdezi Paris a boldogtalan ábrázattal a székére roskadó Kimet. "Nem vagyok éhes." "Ne reménykedjen túlzottan. ... Aki nem remél, nem is csalódik." mondja Paris. "Csakhogy én nem vagyok maga." jegyzi meg Harry, ezzel elsiet.

"Tessék..." szól ki a maga elé meredő Janeway a készenléti helyiségből a csengo hangjára. Seven siet be: "Kapitány, egyre nehezebb hozzáférni az adatfolyamhoz. Minél hosszabb ideje van a reléállomáson, annál erősebben romlik az állapota." "Ha közelebb mennénk, stabilizálhatnák a védomezejét... De ez túl nagy kockázatot jelentene a hajó számára." tudodik Janeway. "Egy sikló jobban elboldogulna a gravimetrikus ingadozásokkal, mint a Voyager. Szeretném megpróbálni." "Rendben. De Tuvok parancsnok elkíséri." "Milyen okból?" kérdezi Seven. "Soha nem küldök ki egyszemélyes felderítőosztatot." "Ahogy óhajtja." bólint Seven, majd sietve távozik.

"Hello..." mondja Torres az asztrometriai labor bejáratára forduló, mikor Kim lép be az ajtón. "Hello... Azt hittem, Seven dolgozik itt..." "Ő és Tuvok stabilizálni akarják az állomás védomezejét. Én helyettesítem. ... Talán csalódott, zászlós?" "Természetesen nem." húzza el a száját Kim a burkolt célzás hallatán, "És különben is abbahagyhatná már. Megmondtam, hogy semmi sincs ketten között." "Tudom, hogy ketten között nincs semmi. A vonzalom ugyanis teljesen egyoldalú." "Nagyon vicces..." morogja Kim. "Harry, most már akár ki is plakátolhatná, hogy szerelmes belé, úgyis mindenki tudja." "Na figyeljen, azt elismerem, hogy egy ideig... Mondjuk úgy, nagyon vonzódtam hozzá, de ennek vége." "Ha maga mondja..." von vállat Torres. "Higgyen amit akar." füstölög Kim. "Ha nem miatta jött, akkor miért?" "Csak tudni akartam... Hogy jött-e már levél nekem." Torres erre gyorsan felhagy a piszkálódással, és komolyan fordul Kim felé: "Sajnálom... Önnek még nem találtunk semmit." "Gondolja, hogy mindenki... Kapni fog levelet?" "Biztos vagyok benne, hogy a Csillagflotta mindenki családjával, és barátaival megpróbált kapcsolatba lépni. Tudják, hogy milyen fontos ez nekünk." "Remélem..." "Harry... Fog levelet kapni. Csak még egy kicsit türelemmel kell lennie."

Seven és Tuvok csendben dolgoznak konzoljaiknál a reléállomás felé tartó, enyhén rázkódó siklóban, végül Seven töri meg a csendet. "Parancsnok... Jól sejtem, hogy a vulcaniak képtelenek hazudni?" "Képesek vagyunk valótlan állítani... De én magam még nem találtam az ilyesmit szükségesnek, vagy bölcs dolognak." "Még soha nem hazudott?" "Csak a felesleges határozott parancsára." "Akkor kérdeznem kell valamit. ... A kapitány valóban legalább két személyt szokott felderítő utakra küldeni?" "Általában így van. Követendő Csillagflotta-ajánlás." "Értem." "Van valami oka, hogy megkérdezte?" "Szeretném kideríteni, hogy a kapitány még mindig nem bízik-e meg bennem. Hogy úgy gondolja-e, szükséges a megfigyelésem." "Azt nem tudom, hogyan tekint önre a kapitány. De az a

döntés, hogy ön mellé rendelt erre a küldetésre, semmiképp sem bizonyíték bármiféle vélemény mellett." "Azt hiszem, elég közel értünk egy polaron-impulzus kibocsátásához." állapítja meg Seven. "Akkor készítse elő a deflektort." "Készen." bólint Seven.

A sikló orr-részeből egy halvány sárga energiacsomó villan el a reléállomás felé, ami körül védomezo szikrázik fel néhány pillanat múlva.

"A védomezo ingadozása nulla egész ketto nyolc alatt van." állapítja meg Tuvok. "Ennek meg kell akadályoznia a jel további romlását." mondja Seven. "Feltehetek egy kérdést, Seven?" kérdezi Tuvok, mire a nő feléje fordul, "Fontos önnek a kapitány véleménye?" "A Voyager hatalmi hierarchiájából következően a kapitány véleménye a legénység minden tagjának fontos kell hogy legyen." feleli Seven kitérően. A sikló belsejét ekkor egy pillanatra egy kékesfehér villanás uralja el, amit rögtön ezután a fedélzeti rendszerek tiltakozó hangjai követnek. "Mi történt?" kérdezi Seven. "Valamilyen szubnukleon-sugárral tapogattak le minket." állapítja meg Tuvok. "A navigációs szenzorok tönkrementek." jelenti Seven. "A Voyager-nek irányszondát kell küldenie, hogy visszataláljunk. ... Tuvok hívja a Voyager-t. ... Voyager, jelentkezzen." "Parancsnok, további rendszereket veszítünk. Leállt a kommunikáció, a görbületi hajtómu, és a fegyverzet." sorolja Seven. "Úgy vélem, e mögött szándékosság van. Valószínűleg a bal felől gyorsan közeledő hajó okozta."

A hirogen hajónak nem esik nehezére utolérni a rendszerhibákkal küzdő siklót, és hamarosan tüzet is nyit rá.

"Nincs túl messze, és folyamatosan közeledik." jelenti Seven, kihasználva a két találkozás között beálló rövid csendet. "A pajzsunk összeomlik." mondja Tuvok. "Megpróbálom üzemképessé tenni valamelyik fázert. ... Parancsnok, még egy találat, és átszakad a burkolat." "Az a hajó nagyobb a miénknél. Ha közelebb csalsuk az állomáshoz, a gravimetrikus ingadozások sokkal nagyobb hatással lesznek rá, mint ránk." mondja Tuvok, ezzel az állomás felé fordítja a siklót. A hirogenek a nyomukban maradnak, majd a sikló burkolata hirtelen furcsa dörrenést hallat. "Vonósugár." mondja Tuvok, "Közelebb húznak minket." "Megpróbálom megszakítani. ... Sikertelen." "Kilövöm a jelzőbóját." szól Tuvok. A sikló belseje következő pillanatban vörös fénybe borul, Tuvok és Seven megrándulnak, és elvesztik öntudatukat.

"Torres hívja a hidat." "Hallgatom." fogadja az üzenetet Janeway. "Kapitány, Paris hadnagy le tudnak jönni ide? Van itt egy üzenet, amit látnia kellene." Paris ennek hallatán meglepetten pillant Janewayre, miközben a kapitány így szól: "Máris úton van."

"Van itt egy levél, neked..." pillant fel Torres a központi konzolról, mikor Paris megérkezik az asztrometriai laborba. "Nekem?!" "Épp most kezdem meg a letöltést." "Ki küldte?" "Azt még nem tudni..." "Lehet hogy a fegyenctelepről írtak, hogy megsértettem valami szabályt..." viccelődik Paris. "Most miért vagy ilyen?" "Csak tudni akarom, kitől jött a levél." von vállat Paris. "Egy perc, és kiderül." "Akkor megyek a hídra." "Hé, nem akarsz megvárni?" "Szolgálatban vagyok." "A Voyager egyhelyben ácsorog, nem sok kormányoznivaló akad rajta." mutat rá Torres. "Akkor is a helyemen kellene lennem." "Mást hülyének nézhetsz Tom, de engem nem." mondja Torres, mire Paris bosszankodva mered rá: "Foglalkozz inkább a levelekkel, jó?" Tom ezzel a kijárat felé indul, Torres azonban gyorsan utána szól: "Egy kicsi már lejött belőle... A Csillagflotta küldte, bizonyos... Owen admirális... Ismered?" "Owen Paris admirális..." sóhajt Paris, "Az apám." "Ez nagyszerű..." "Igen... Persze." húzza el a száját Tom, majd visszasétál a konzolhoz, "Heh... Nem tudom miért, de minél többen vannak oda az otthonról kapott levelek miatt, én annál kevésbé akarok hallani az egésztől. Talán mert... Az, amim itt van a Voyager-en... Sokkal jobb, mint amim ott valaha is volt. És nem akarom, hogy arra emlékeztessenek." "Nem az az ember vagy, aki négy évvel ezelőtt. Miért gondolod, hogy az apád az?" "Nem, nem ismered ot..." csóválja a fejét Paris. "Legalább adj neki esélyt, hiszen o tette meg az első lépést." "Ha o egyszer véleményt alkot valamirol, akkor azon senki és semmi nem változtathat többé." "Ha nem, hát nem." von vállat Torres, "Bocsáss meg, hogy nem sajnállak különösebben... De ma délelőtt tudtam meg, hogy a legtöbb barátom halott. Eloszor annyira kiborultam, hogy ölni tudtam volna. Azután sírtam egy órát... Most pedig... Igyekszem elfogadni. Túltenni magam rajta..." "B'Elanna..." lép közelebb Tom a kétségbeesett Torreshez, és szorosan magához öleli, "Annyira sajnálom... Én meg csak szövegelek itt valamirol, aminek az égvilágon semmi jelentősége nincs többé." "Nem, nekem kell bocsánatot kérnem. Nagyon is van jelentősége.

Akkor s fontos, mit gondolsz rólad." "Igen... Igen, én is azt hiszem." "Szólok, ha megvan a teljes levél." mondja Torres, majd Paris lassan elindul vissza a hídra.

"Tessék." szól ki Janeway a készenléti helyiségből. "Úgy néz ki, Tuvok és Seven sikerrel járt." mondja az íróasztalhoz siető Chakotay, "A védomezo most viszonylag stabil, B'Elanna azt mondja, könnyebbé vált a levelek letöltése." "Ez jó hír." "A siklót még nem észleljük, de hamarosan vissza kell térnie." "Én meg közben találtam néhány érdekes dolgot a reléállomásról." fordítja Janeway Chakotay felé az asztali terminált, "Percenként annyi energiát sugároz, mint egy átlagos csillag egy év alatt." "Még mindig elképesztőnek tartom, hogy valaki százezer évvel ezelőtt mikro-szingularitásokat fogdosott be." mondja a parancsnok. "Ha senki sem jön, hogy tiltakozzon, legszívesebben itt maradnék még egy darabig. Jó lenne néhány választ találni, az ilyen archeológiai rejtélyek mindig is foglalkoztattak." Janeway ekkor mívés porceláncsészéjére pillant, amiből kifogyott a kávé, majd Chakotayra néz: "Önök is egy csészével?" "Most nem, köszönöm." Janeway az ablakok alatti részre sétál, és leteszi a csészét az ottani asztalon álló kávéskészlet mellé. "A leveléről még nem is beszélt... Kitől jött?" kérdezi Chakotay. "Mark küldte. A férfi, akit szerettem. ... Írt a kutyám kölykeiről, hogy hogyan talált nekik gazdát. ... Hogy milyen kétségbeesett volt, mikor a Voyager-t eltuntnek nyilvánították... Hogy sokkal tovább élt benne a remény, mint a többiek legtöbbszörében... De végül belátta, hogy ábrándot kerget. Visszatért a mindennapokhoz... Társaságba járt, elfelejtette a múltat. ... Négy hónappal ezelőtt feleségül vette egy munkatársnőjét. Boldog, és elégedett." "Mit gondolsz erről?" kérdezi Chakotay közelebb lépve. "Tudtam, hogy egy napon folytatnia kell a régi életét... De ebben a levélben annyi véglegesség van..." "Kim hívja a kapitányt. A hídra tudna jönni?" Janeway és Chakotay még nézik egymást egy darabig, majd a hídra vezető ajtó felé indulnak. "Mi a helyzet?" kérdezi a hídra lépő kapitány. "Automatikus vészjelzést fogtunk Tuvok siklójától. A szenzorok szerint senki nincs a fedélzeten."

Tuvok gúzsba kötve tér magához egy nagyobb, mindenféle csontvázakkal, és koponyákkal díszített helyiségben, nem messze egy fél-ellipszis alakú ablaktól, amin túl a csillagok látszanak. Tole nem messze, majdnem teljesen az ablaknál a szintén megkötözött, még mindig eszméletlen Seven hever. Tuvok megpróbál közelebb araszolni hozzá, de a hirogenek szemmel láthatóan értik a kötözést, a vulcani nem igazán tud mozogni. "Seven... Seven of Nine!" A szólóparancsra Seven végül felnyög, majd körülnéz a helyiségben. "Hol vagyunk?" "Gondolom, az idegenek hajóján." feleli Tuvok, akinek eközben mégiscsak sikerült felülnie. "Kényelmetlen ez a kötelék..." állapítja meg Seven, és ő is felül, így egy különböző szűrő- és vágófegyverekkel díszített falszakasz alá kerülve, "Látott valakit?" "Nem. ... Ha sikerülne hozzájutnunk valamelyik fegyverhez azok közül, talán elvághatnánk a szíjakat." méregeti Tuvok a fegyvergyűjteményt. Akkor azonban az Elso hirogen kerül elő valahonnan, és talpra rángatja Tuvokot. "Szánalmas préda voltak... Könnyen elejthetők... A vadászatban nem volt semmi öröm." hallatszik a lény öblös hangja, az orrát és száját takaró légzomaszk alól kissé fojtottan. Tuvok kissé hitetlenkedve méri végig a nála nagyjából fél méterrel magasabb, tagbaszakadt, csillogó fém páncélt viselő lényt, aki eközben Seven is talpra állítja. "Információkat akarok! Miért bitorolják a tulajdonukat?" Mivel sem Tuvok, sem Seven nem válaszol, az Elso a nyaka köré fonja hatalmas kezét: "Egy mozdulattal el tudnám roppantani a vékonyka nyakát... De nem éri meg a fáradságot." Az Elso ezzel elengedi Seven, és Tuvokhoz fordul: "Válaszoljon! Miért használják a moduljainkat?" "Fontos üzeneteket várunk az otthonunkból. Vigyenek vissza a hajónkra, és azonnal továbbrepülünk, minden további alkalmatlankodás nélkül." "Tisztességes vadászatban fogtam el magukat, a trófeák joga engem illet." mondja erre a hirogen, majd egy közeli asztalról egy kis fémtégelyt vesz el, Sevenhez megy, és fémkesztyűs ujjával néhány jelent rajzol a no homlokára. "A többiek a hajójukon, képesek keményebben harcolni?" "Észre fogja venni, hogy a kapitányunk komolyan veendő ellenfél, és a hajónk jelentős fegyverzettel rendelkezik." jelenti ki Seven. "Remek. Az erösebb préda jobb vadászatot ígér." bólogat az Elso, miközben Tuvokot is megjelöli. "Ha elenged minket, megkegyelmezzünk. Ellenkező esetben elpusztítjuk magát." mondja Tuvok. Ekkor megérkezik a társánál valamivel kisebb termetű Második, és végigméri a zsákmányt: "Szánalmas trófeák." "Az elsők a fajtájukból. Irigyelni fognak értük." "Bemértem a hajójukat. Négyezer kretric-re van a modultól." "Egy órán belül ott leszünk. Kezdje meg az üldözést." A Második helytelenítő pillantást vet az Elsore, mire az megkérdi: "Mi okból habozik?" "A csapat többi tagja még úton van." "Magamnak akarom

ezeket a prédákat!" "De lehet, hogy nem tudjuk őket egyedül elejteni! Szükségünk van a többiek erejére, ha..." "Nem osztom meg a prédát a többiekkel! Ez a kettő kell, hogy az egyetlen trófea maradjon. Igyekezzen!"

"Kapitány... Nagyon nehéz ennyi zavaron át letapogatást végezni, de... Azt hiszem, találtam egy hajót." jelenti Kim. "Milyen hajót?" fordul felé Janeway. "Átállítom a szenzorrendszert. ... Hirogen hajó. Tuvok és Seven a fedélzeten van." "Hívja!" "Adás a képernyőn." szól Kim, és a fomonitoron megjelenik a hirogen hajó belseje, az egyik lénnel, ahogy az sietve a képfelvevo felé tart a helyiség másik végéből. "Kathryn Janeway kapitány vagyok a Voyager-ról. A fedélzetükön van a legénységem két tagja." "Szakítsák meg a kapcsolatot a modulunkkal, és hagyják el a térséget." mondja az Egyes. "Az embereim nélkül nem." "Ok az én tróféáim!" "Hajlandó vagyok felajánlani valamit a szabadon bocsátásuk fejében. Biztosan meg tudunk egyezni." "Amit a csapatunk többi tagja megérkezik, magukat is elfogjuk. Addig azonban lehetőséget adok maguknak a menekülésre." "Mi nem szoktunk menekülni." "Kapitány, három további hajó közeledik, magas görbületi sebességgel." jelenti Kim. "Ne viselkedjenek ostobán, tunjenek el innen azonnal, vagy végük." mondja az Elso. "Adja vissza az embereinket, és pontosan ezt fogjuk tenni." "Ok az enyéme." "Akkor szokjon hozzá a harc gondolatához. ... Vörös készültség."

"Készen áll?" kérdezi a tróféákkal teli helyiségbe visszatérő Elso a Másodikat, aki mellett Tuvok és Seven eltörpülni látszik, pedig a két hirogen közül ő a kisebb termetű. "Igen. De nincs itt az ideje. Meg kellene várnunk, míg a többiek megjönnek, és akkor behatolni a hajójukba." "Én akarom az első elejtés jogát, és maga lesz a tanúm." "Ha harc lesz, részt kell vennünk benne." mondja a Második. "A többiek majd harcolnak." "Lehet hogy magát csak a vadászat érdekli... Talán ez befolyásolja az ítéloképességét..." "Ne kérdojelezze meg még egyszer a döntéseimet!" emeli fel a hangját az Elso, mire a Második engedelmesen lehajtja a fejét, "Megtesszük, most!" "Javaslom, alaposan gondolják át a döntésüket." jegyzi meg Tuvok a két óriás között, "Ha megölnék minket, a kapitányunk semmi könyörületet nem fog mutatni maguk iránt." "Ez nem nyugtalanít. ... Készüljön." pillant az Elso a Másodikra, majd egy muszerrel a kezében körbejárja Sevent. "Hosszú, jó állapotban levo belek... Különleges trófea." "Ugyan milyen haszna lehet magának a beleimbol?" kérdezi Seven. "A különleges tróféákat nagyra értékelik. Maga miatt a férfiak csodálni, a nők pedig imádni fognak." "Primitív faj a maguké. Csak a méretük miatt keltenek némi feltűnést." jegyzi meg Seven, mire az Elso megragadja a nyakát: "A sértései ugyanolyan szálnalmasak, mint a menekülési kísérletei." Az Elso ezután Tuvokra mutat: "Elobb ezt. Azt akarom, hogy a nostény lássa, mi vár rá. ... A csontozata elég ellenálló, el fog tartani egy darabig, míg eltávolítom a gerincet..."

"Híd hívja Torrest." szól a hídon járkáló Janeway. "Itt Torres." "Mikor lesz meg?" "Darabonként tudom kicibálni... Azt hiszem, legalább fél óra." "Önnél mi a helyzet?" siet fel a kapitány a muveleti tiszt pulthoz. "A hajó páncélzata monotonium-lemezekbol épült, szétszórja a mintavevo sugarat." válaszolja Kim. "A többi három hajó közeledik, már csak hatezer kilométerre vannak." jelenti Chakotay. "Kapitány, ezek a hajók rogyásig fel vannak fegyverezve. Egyértelmuen fölényben vannak." állapítja meg Paris. "Harry, mutassa meg a hajókat a reléállomáshoz képest." szól Janeway. "Igen, asszonyom." "Talán a hasznunkra tudjuk fordítani a szingularitást." "Hogyan?" kérdezi Chakotay. "Ha megnöveljük a szingularitás hatását, felerosítjuk a gravitációs vonzást, talán elkerülhető a harc." "Ha meggyengítjük a védomezot, ez lesz a hatása. Egy antitoron-sugárral megoldható." mondja Kim. "Mi is besodródhatunk, ha nem figyelünk..." jegyzi meg Paris. "Ne aggódjanak, fel fogunk készülni." mondja Janeway a híd hátsó részén levo konzoloktól, "Harry, hozzon létre gyenge görbületi mezot a hajó körül, fényalatti energiaszintut. Az megfeleloen ellensúlyozni fogja a gravitációs vonzást." "Ha a mezo túl eros, nem fogjuk tudni a fedélzetre sugározni Tuvokot és Sevent." mutat rá Chakotay. "Meg fogja találni az egyensúlyt, igaz, Harry?" pillant Janeway Kimre. "Igen, asszonyom." "A parancsomra nyolcas osztályú antitoron-impulzust az állomásnak. Hajtómuvet vészmeghajtásra elokészíteni, Mr. Paris." "Meglesz." "Görbületi mezo létrehozva, kapitány." jelenti Kim. "Antitoron-rendszer aktiválva." bólint Chakotay. "Hajtómu kész." mondja Paris. "Akkor gyerünk." adja ki a parancsot Janeway. A Voyager néhány pillanat múlva remegni kezd, ahogy a megváltozó gravitáció a görbületi mezo ellenében megpróbálja kitéríteni a helyéből. "Muködik a dolog." állapítja meg Chakotay, mikor a közeledő hirogen hajókat az állomás felé kezdi húzni a szingularitás ereje. "Próbálja meg újra a transzporteres bemérést, Harry."

"Stabilizálja a hajót!" mondja az Elso, mikor a hajójuk rázkódni kezd. "Nem sikerül. A gravitáció egyre közelebb húz..." Tuvok, akirol idoközben levették a szíjakat, hogy megkezdhessek a trófeákká eldolgózását, kihasználva a pillanatnyi figyelem-megoszlást, kikapja az Elso kezéből a nála levo ívelt pengét, és a bonc-emelvényen állva megvágja a hirogen elérhető magasságban levo torkát. A vágás a jelek szerint nem sikerül elég mélyre, mert a lény néhány pillanatnyi ingadozás után megragadja Tuvokot, és félrehajítja egy néhány méternyire levo válaszfal felé. A vulcani a becsapódás után mozdulatlanul terül el a földön. "Az a hajó meggyengíti a modul védomezejét." mondja a Második. "Jelezzon a többieknek, hogy támadjanak!"

"Torres hívja a hidat." "Itt Janeway." "Az antitoron-sugár tönkretette az üzenetet, többet nem tudok áthozni." "Értettem." üzeni Janeway, majd Kimre pillant: "Hívja a hajókat." "Csatorna nyitva." "Itt Janeway kapitány. Ha visszavonulnak, megerősítjük a védomezot." "Kapitány, tüzet nyit..." mondja Paris, és a következő pillanatban egy sorozat kapja telibe a Voyager-t. "A fegyvereik destabilizálják a szigetelomezot." állapítja meg Chakotay. "Itt Janeway. Ne lojenek, magukat veszélyeztetik!" próbálkozik Janeway, de csak néhány újabb lövés a válasz. "A védomezo összeomlott, a szingularitás kiszabadul." jelenti Kim.

A fekete lyuk köré épített állomás központi egységében valami felvillan, majd a hatalmas szerkezet egy pillanat alatt összeroskad saját középpontjába, a több évezredet átvészelt szerkezetet úgy gyuri kiterjedés nélküli ponttá a gravitáció, mintha papírból volna. Az összeroskadás után szinte azonnal kialakul egy fénylo térbeli spirál, amit a környező urban kószáló, és most a fekete lyuk felé zuhanva egymásnak ütköző atomok, és porszemcsék alkotnak. Valamivel távolabbról indulva pedig a hirogen hajók kezdik meg végtelen zuhanásukat, a legbelsőt máris elkezd darabokra tépni a lyuk közelében milliméterrel milliméterre erősödő gravitáció okozta belső feszültség.

"Kapitány, a Tuvokot és Sevent szállító hajó is befelé sodródik." jelenti Chakotay. "Vonósugarat!" szól Janeway. "Mevannak, de ha most sugározom át oket, a gravitáció szétszórhatja a mintáikat." mondja Kim. "A vonósugár gyengül, elveszítjük oket!" jelenti Chakotay. "Harry, meg kell kockáztatnunk!" mondja Janeway.

"Teljes vészmehajtást! Minden energiát a hajtóműre!" mondja az Elso a vezérléssel küzdő másodiknak, miközben az orizet nélkül hagyott Tuvok és Seven eloldódnak egy-egy szállító sugarban. "Nincs hatás..." mondja a Második.

"Mevannak?" kérdezi Janeway. "Még nincsenek. A minta nagyon torzul." "Használjon gyuru alakú mintavevo mezot." javasolja Janeway. "A vonósugár mindjárt leáll, elveszítjük a hajót." mondja Chakotay. "Az összes tartalékenergiát a vonósugarhoz!" rendelkezik Janeway. "A vonósugár összeomlott, a hajó a lyuk felé sodródik." jelenti Chakotay. "Újraszervezem a mintapuffert... Egy lehetőség még van." mondja Kim.

Az utolsó hirogen hajó is megkezd merülését a fekete lyuk körül kialakult ionizált forgatagba, a lyukhoz közelebbi részei elkezdenek leszakadni, és eloresietnek a pusztulásba.

"Mevannak! A kettes szállítóhídon!" szól Kim. "Több energia kell, különben mi is utánuk megyünk..." mondja Paris. "Minden rendelkezésre álló energiát a hajtóműbe." szól Janeway. "Ennyi nem elég." rázza meg a fejét Paris. "Létfenntartást kikapcsolni!" "A szerkezeti védomezo nem elégséges, a hajótest torzulni kezdett..." jelenti Chakotay. "Továbbra is befelé megyünk." mondja Paris. "Antianyag-injektorokat százhusz százalékra nyitni!" rendelkezik Janeway. "Akkor felrobban a reaktor." tiltakozik Kim. "A fekete lyukban nem különben. Csinálja!" "Igen, asszonyom." A Voyager a következő pillanatban úgy tesz, mintha farba rúgták volna, egy nyaktőro lendületet véve elszakad a miniatúr fekete lyuk gravitációs terétől. "Kiszabadultunk." mondja Paris a rend kedvéért. "Vissza a régi útvonalra. Az asztrometrián leszek." indul Janeway a lift felé.

"Kapitány... Nézze csak meg ezt..." fogadja Torres a laborba lépo Janewayt, "A kiszabadult szingularitás által keltett energialökés végigfutott a teljes hálózaton. Minden állomás használhatatlanná vált." "Mennyit tudott még letölteni?" "A titkosított Csillagflotta-üzenet nagyobb részét, és még néhány személyes levelet." "Mikor tudjuk elolvasni a Csillagflotta üzenetét?" "A dekódoláshoz kelleni fog egy kis ido. Harrynek meglesz vele a dolga." Janeway komoran nézi a helyiség ívelt nagy monitorán látható reléállomás maradványait, miközben Torres összeszed néhány jegyzetfüzetet. "Ha megbocsát... Van még néhány kézbesítendő levél." "Neelix is meg tudja csinálni..." fordul Janeway a kijárat felé tartó Torres után. "Nem kell... Egy-néhányat egyéként is én magam szeretnék átadni."

"Jó hírem van." állta meg Torres a muveleti tisztí konzol mellett, és odanyújt egy jegyzetfüzetet Kimnek: "Ez jött le utoljára." "A családomtól... Köszönöm." merül bele az olvasásba Kim boldogan. Torres ezután a kormányospulthoz megy. "Sajnálom, Tom. A tiédet már nem tudtam letölteni." "Épp, mikor már kezdett megjönni a kedvem az elolvasásához..." "Gondold azt, hogy az állt benne: szeret téged, és büszke rád." Paris ezen elgondolkodik, végül rábólint: "Azt fogom."

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. Kiegészítés. Seven of Nine és Tuvok nem szereztek maradandó testi károsodást az idegen hajón, én pedig kíváncsian várom, milyen benyomást tett Tuvokra ez a faj."

"Csak keveset tudtam meg róluk... De 'különösen veszélyes' besorolást kellene kapniuk." nyújtja át a jelentését Tuvok Janewaynek a készenléti helyiségben, "Semmiféle erkölcsi érzékkel nem rendelkeznek." "Tudja, miért volt ilyen fontos nekik a reléhálózat?" "Nem. De valószínűleg ugyanúgy kommunikációra használták, mint mi." "Most már nem használják többé..." sóhajt Janeway. "Ennek nem fognak különösebben örülni, kapitány. Attól tartok, találkozni fogunk még velük." Ekkor megszólal a csengo, mire Janeway fáradtan szól ki: "Igen, tessék..." Chakotay érkezik, de mikor megpillantja Tuvokot, megtorpan a küszöbön. A vulcani azonban megérzi, hogy ideje angolosan távozni így odabiccent Janewaynek: "Ha megbocsát..." "A javítóosztagok az orrtól a tatig átvizsgálták a hajót." megy Chakotay az íróasztalhoz, Tuvok távozása után, "A görbületi tekerceken kívül, amikre ráfér egy karbantartás, minden rendben levonek tunik." "Remélem is... Kér egy kávé?" "Igen, köszönöm." "Tejjel és cukorral, ugye?" "Két cukorral." pontosít Chakotay. "Ah... Mindjárt két cukorral..." "Tudja, hogy túl sokat iszik ebből a vacakból?" kérdezi Chakotay. "Tényleg?" kérdezi Janeway, miközben a kávékészlethez megy, hogy töltsön Chakotaynak, és magának is. "Ha jól számolom, ez már a harmadik csésze lesz ma..." "A negyedik. És egy ilyen napon, mint a mostani, még nem az utolsó. ... A legjobb természetes serkentőszer, ami valaha létezett. Az utóbbi három évben ez tartott talpon. ... Ezzel győztem le a Borgot is!" mondja Janeway vidáman, miközben átadja a teli csészét Chakotaynak, majd leül, és lábait felteszi a kis asztalkára. "A Voyager-el nem lesz gond... A legénységgel azonban... Lehet hogy más lesz a helyzet. Sokan úgy gondolhatták, a postaosztás rendszeressé válik." "Ühüm... De Neelix már szervez egy bulit, az majd felvidítja a társaságot." "Jó ötlet. Mikor kezdődik?" "Amint sikerül összetrombitálnia mindenkit." "Neelixnek mindig pont a legjobbkor támadnak ilyen mentoötletei..." jegyzi meg Janeway mosolyogva. "Én ön hogy van?" "Én? Nagyszeruen." "Maga akkor is ezt mondaná, ha közben egy trakini bestia rágcsálná deréktól lefelé... Az elmúlt napok elég nehezek voltak a maga számára. Kapcsolatba léptünk az otthonunkkal, aztán újra elvesztettük... Megint szereztünk egy ellenséget, ami bosszút esküdött, és mindent el fog követni, hogy végre is hajtsa. És mindennek a tetejébe..." "Jól van, mondja csak ki..." szól Janeway, aki közben fejét hátrahajtva kényelmesen elhelyezkedett a kanapén, "És mindennek a tetejébe még dobtak is. ... Ez tényleg meglepett. Persze tudtam, hogy ilyen körülmények között nem fog várni rám. ... Viszont az emléke olyan pórásféle volt, erre csak most jöttem rá... Megakadályozta, hogy közeledjek más férfhoz." "A pórás nincs többé..." mondja Chakotay. "Így van. Másfelől viszont az élet a Delta Kvadránsban egyáltalán nem eseménytelen. Nem is lett volna lehetőségem igazi kapcsolat kiépítésére... Még akkor sem, ha kezdettől fogva tudom, hogy egyedül vagyok." "Nincs egyedül... Legalábbis én nem így gondolom... És van még idő..." "Rengeteg idő..." bólint Janeway komolyan. "Neelix hívja a készenléti helyiséget: a buli hamarosan kezdődik, és már csak két embert nem látok itt." "Már megyünk is..." üzeni Janeway, majd csészéjét az asztalra téve a kijárat felé indul. Chakotay félúton felajánlja a karját, így végül karöltve hagyják el a helyiséget.

83. Prey – Préda

A hirogen hajó tapasztalt pilótája a nap felől vezeti rá a hajót a nagy sebességgel menekülő, karcsú halványbarna urjárműre... A 8472-es faj egy bio-hajójára, ami egy aszteroidaöv felé veszi az irányt. "A préda haladása céltalanná vált. Felzárkózom, hogy megölhessük." mondja a Második, a hirogen hajó vezérlohelyiségében. "Nem. Tartsa a távolságot. A hajója megsérült, o is sebesült... Hagyjuk vérezni." "Ez a préda elpusztíthatatlan. Elszalasztjuk a megfelelő pillanatot." "Az, ahogyan egy lény viselkedik sebesülten, megmutatja az elpusztításának módját. Tartjuk a távolságot." mondja az Elso. A hajó néhány pillanat múlva megrázkódik. "Közvetlen találát." jelenti a Második, "A páncélzat nem károsodott." "Úgy látszik, gyengül a fegyvere." állapítja meg az Elso elégedetten. "A préda egy aszteroidaöv felé tart. Iránya: 168.9."

A bio-hajó lassítás nélkül száguld be a vele egy nagyságú szikladarabok közé, és eltunik a néhány pillanattal később, sokkal óvatosabban érkező hirogen hajó elöl.

"Elveszítjük a prédát..." mondja a Második. "Nem azért jött, hogy elrejtőzzön. ... Hanem hogy itt vívja meg az utolsó harcát." A Második erre átsiet egy másik gömb alakú irányítószervhez: "Megkezdem a keresést. ... Egy aszteroidához rögzítette magát... És elhagyta a hajóját." "Kövesse." határoz az Elso, miközben egy fegyverállványhoz megy, ahol különféle nagyteljesítményű energiafegyverek várakoznak bevetésre készen. Az Elso szeretetteljes mozdulattal simítja végig az arzenál darabjait, majd kiemeli az egyiket a töltőegységből, és lefuttatja rajta az öntesztet. Miután rendben találta a fegyvert, sisakjára festi a két fehér csíkot, ezzel jelezve: kezdetét veszi a vadászat.

A két hirogen hamarosan már az aszteroida sziklás felszínén óvakodik előre egy erősebben tagolt rész felé, mindkettejüknél egy-egy olyan fegyver, amit az elso választott. "A préda zavarja az érzékelőinket." hallatszik a Második fojtott hangja a csatapáncélhoz tartozó légzomaszk alól. Az elso is szemügyre veszi a fegyverbe épített keresőt, majd így szól: "Figyelemre méltó. A végsőig odázza, hogy a nyomára bukkanjunk." "Kiegyenlítem a hatást." "Ne. Kapcsolja ki a szenzorokat." mondja az Elso. "Mi okból?" "A saját szemeimet használva akarok ráakadni. ... Kövessen."

A két hirogen hamarosan már egy barlangban halad előre, a Elso egy sarok előtt megtorpan, és így szól: "Én magamra vonom a támadását. A mellkasi részre célozzon majd." Az Elso ezután egyedül halad tovább, a Második a kanyarulat mögött maradván várja a préda felbukkanását.

Az Elso a kanyar utáni nagyobb barlangban meg is pillantja az egyik sarokba húzódva várakozó lényt. Az megpróbál rárontani, de a hirogen nehézfegyver energiáimpulzusai visszalökik a falhoz. Egy pillanattal később a Második is megérkezik, és csatlakozva vadásztársához, néhány másodperc alatt leterítik az 8472-ot. Mikor a lény a földre roskad, az Elso elégedetten mondja: "Tiszta elejtés."

"Kérem üljön le, és ne mozogjon, míg ellátom a sérülését." mondja Seven kifejezéstelen arccal, színtelen hangon a foorvosi irodában, "Köszönöm. ... Bocsánat, fájdalmat okoztam? Igyekszem majd óvatosabb lenni. ... Köszönöm, nagyon türelmes volt. ... Kellems délutánt." Seven ekkor az íróasztala mögött ülo Doktor felé fordul: "Ez ostobaság!" "Egyáltalán nem. Folytassa csak, nagyszerűen csinálja." biztatja a Doktor. "Ezek a szövegelemek nem illeszkednek a Voyager-en végzett munkámhoz." "Kicsit később majd hozzáigazítjuk az ön munkaköréhez. Jelenleg az a fontos, hogy ráérezzen a dologra." "Nem látom a jelentőségét." pillant Seven a példamondatokat tartalmazó jegyzetfüzetre. "Úgy három éve dolgoztam ki ezeket a gyakorlatokat, hogy megismerkedjem a társadalmi érintkezés nyelvezetével. ... Naponta többször elismételve ezeket a mondatokat, azok használata szinte egy második természetévé válik az embernek. Folytassuk... Második gyakorlat: A munkahelyen. ... Ennél egyébként Kes is segített. Most én leszek a novér, ön pedig az orvos." Seven nagyot sóhajtva veszi szemügyre az újabb mondatokat, majd belekezd: "Ideadná az oltópisztolyt?" "Örömmel, doktor. Parancsoljon." "Köszönöm. Ránéz az eszközre." A Doktor erre összevont szemöldökkel pillant bele Seven 'szövegkönyvébe', majd így szól: "Azt nem kell felolvasni... Csak a párbeszédet." "Bocsánat novér, ez nem az az oltópisztoly. A másikat, ha kérhetném." A Doktor nagy szemeket mereszt a kezében tartott képzeletbeli eszközre, félrerakja a levegőbe, majd a nem létező polcra leemeli egy másikat, és odanyújtja Sevennek a semmit. "Köszönöm. Mondtam már, hogy

nagyszeruen néz ki ma?" "Ön nagyon kedves, doktor." mondja a hologram szélesen vigyorogva. Seven bámul rá egy darabig, majd a kezébe nyomja a jegyzetfüzetet: "Vége a tanításnak." A no ezzel a kijárat felé veszi az irányt, a Doktor pedig megpróbálja visszatartani: "Tudom hogy kellemetlen... Nekem egyenesen fájdalmas volt. De meg fogja látni, hogy az eredmény megéri a fáradságot." "Az eredmény?" fordul vissza Seven. "Az a képesség, hogy jó légkört teremtsen maga körül. ... Mikor eloször aktiváltak, nagyon hasonlítottam önhöz. Ha nekem is lett volna egy tanítóm, sokkal... Zökkenomentesebben zajlottak volna a dolgok. ... Örömmel osztom meg a tudásomat, de... Ha önt ez nem érdekli, ám legyen. Akkor csak fiziológiai szempontból tartom karban." Seven mérlegel egy darabig, majd kinyújtja a kezét a jegyzetfüzetért: "Tanulmányozni fogom az adatokat." "Ah, nagyszeru. ... Ajánlom figyelmébe a tizenhetes gyakorlatot... Hídcevely kezdőknek..." Seven nagy szemeket mereszt a hologramra, majd a kijárat felé indul. A küszöbön megtorpan, és a Doktorra visszanézve így szól: "Kellemes napot kívánok." A no ezzel távozik, a Doktor pedig elégedett arccal indul vissza az iroda felé.

"Megerősítést!" mered Janeway Tuvokra a hídon. "Monotanium páncélzat, ciklikus görbületi mintázat. Egyértelműen hirogen hajó." mondja a vulcani. "Elfogópályán közeledik." állapítja meg Chakotay. "Kitérünk?" kérdezi Paris. "Nem. Ideje végre egyszer s mindenkorra rendeznünk velük ezt a nézeteltérést. Forduló, és teljes impulzus." "Vörös készültség." teszi hozzá Chakotay. "Látótávolságba értek." jelenti Kim. "Képernyőre. Hívják őket." "Nincs válasz." mondja Tuvok. "Közelednek. Tizenötezer kilométer. Tizennégyezer-ötszáz... Tizennégyezer..." "Tartjuk az irányt, Mr. Paris." mondja Janeway. "Különös. Nem aktiválják a fegyvereiket." mondja Tuvok. "Lassulnak... Uram." teszi hozzá Paris, miközben a hirogen hajó lassan az orrára dol, és kissé elfordul hossz tengelye mentén is. "Életjelek?" kérdezi Chakotay gyanút fogva. "Csak egy. Kritikus állapotú." feleli Tuvok. "Megálltak, kapitány. Kikapcsolják a hajtóművet." jelenti Paris. Janeway elgondolkodva nézi a hirogen hajót, a mellette megálló Chakotay megkérdi: "Lehet hogy csapda?" "Harry, távolsági letapogatást. Vannak további hirogen hajók a közelben?" siet át Janeway a műveleti tiszti konzolhoz. "Nincsenek." "Közeledjünk transzportertávolságig." határoz Janeway. "Át akar szállni arra a hajóra?" kérdezi Seven. "Igen." "A hirogen hajó potenciális veszélyforrás. Meg kellene semmisítenünk." véli Seven. "Seven, amit ön fenyegetésnek lát, azt én lehetőségnek arra, hogy többet tudjunk meg erről a fajról. És ebben a speciális esetben, hogy egy kis együttérzést tanúsítsunk. ... A hajó pilótája a jelek szerint megsérült." "A hirogenekről szerzett eddigi tapasztalatainkból az tunik ki, hogy nem viszonyozzák az együttérzést." mutat rá Seven. "Azonban az én összesített tapasztalataim azt sugallják, ki kell használnunk ezt a lehetőséget. ... Parancsnok..." fordul Janeway Chakotay felé. "Tuvok, Paris, velem jönnek!" indul a lift felé Chakotay. A felderítők a hirogen hajó romos, füsttel teli levegoju vezérlojébe érkeznek. "Micsoda csatatér..." néz körül Paris, miközben Chakotay trikordert vesz elo: "Keressék az életjelet." A parancsnok két társa is trikorderre cseréli fézerét, és eltávolodnak egymástól a háborzongató trófeákkal, és veszedelmes kinézetű fegyverekkel díszített teremben. Chakotay figyelmét hamarosan egy embermagas tartály kelti fel, amiben zavaros folyadék kavarok, és néhány határozatlan körvonalú tárgy lebeg fel-alá. Chakotay a tartály felé fordítja a trikordert, hamarosan Tuvok is csatlakozik hozzá. "Parancsnok...?" "Csontok és izomszövet van benne, legalább kilenc különböző fajtól... A folyadék pedig valamilyen enzim." "Talán a trófeák tartósításának egyik lépése." véli Tuvok. "Lehet. Vagy a vacsora..." Paris a helyiség másik végében kutakodik, lápmájának fénykévéje egyszer csak néhány acélkék páncéldarabra vetül, melyek a padlón hevernek. "Valaki elhagyta a sisakját..." állapítja meg a hadnagy, majd lehajol, hogy szemügyre vegye a páncéldarabokat. Eloször a sisakot veszi kézbe, ám egy pillanat múltán el is hajítja. A hirogen harci öltözetekhez tartozó sisakban ugyanis benne van a tulajdonos, a Második feje is. Paris csak néhány mély lélegzetvétel után tud újra megszólalni: "Parancsnok..." Chakotay és Tuvok odasietnek, Paris pedig végigpásztáz trikorderével a maradványokon. "Fegyverre utaló nyom nincs. Azt mondanám, egyszerűen széttépték." Chakotay trikordere ekkor jelezni kezd. "Megvan a túlélő... Arra." siet át a parancsnok egy vaskos ajtóhoz. Tuvok és Paris elokészítik fézereiket, Chakotay pedig kinyitja az ajtót, majd mindhárman beóvakodnak a mögötte levo helyiségbe. Az Elso az ajtóval szemközt hever, ölében a 8472-es elejtéséhez használt nehézfegyver. A felderítők érkezétre a hirogen bizonytalan mozdulatot tesz, de nem mutat különösebb támadó szándékot, szeméi azonban fenyegetően villognak a légzomaszk, és a sisak pereme közötti keskeny

résben. Chakotay közelebb lép a lényhez, majd a trikorder kijelzőjére pillantva így szól: "Súlyos belső vérzései vannak... Vigyük a gyengélkedőbe."

"A hajó számítógépéből letöltött adatok között navigációs információkat is találtunk." mondja Chakotay a tanácssteremben, majd a nagy monitor mellett álló Tuvokra pillant: "Mutassa meg kérem a térség térképét." Tuvok átállítja a csillagtérképet, amin egy zezugos vonal jelenik meg. "Ez a hirogen hajó által az elmúlt öt évben megtett út." "Úgy látom, nagy utat tettek meg..." mondja Janeway. "Csak a múlt évben több mint kilencven naprendszerben jártak." bólint Tuvok. "A naplójuk elemzése azt mutatta, hogy véleményem szerint egy vadászó népről van szó. Tucatnyi ismeretlen lény csontvázára bukkantunk, valamint egyéb trófeákra is. Bizonyos jelek arra utalnak, hogy áldozataik egy részét étkezési célra hasznosítják. A teljes kultúrájuk a vadászaton alapszik... Társadalmi felépítés, művészet, vallási meggyozódás... Nomádok, a legfőbb életcéljuk a préda üldözése. Ezért tesznek meg ekkora távolságokat." mondja Chakotay. "A jelek szerint nincs anyabolygójuk." veszi át a szót Tuvok, "A hajóik egyedül repülnek, vagy legfeljebb kis csoportokban. Nagyon ritkán gyűjtik össze hajóikat, csoportos támadáshoz." "Mint a farkasok." jegyzi meg Chakotay. "És a gyengélkedőben lévő farkas hogy van?" pillant fel rá Janeway. "Még öntudatlan, egy ötös fokozatú erotér mögött." feleli Tuvok. "Igaza volt, Seven." áll fel Janeway, "Ez a faj valóban fenyegetést jelent. De azáltal, hogy megkockáztattuk egy felderítőosztag kiküldését, most már többet tudunk róluk." "Igaza volt, kapitány. Megérte a kockázatot. ... Ez alkalommal." mondja erre Seven. "Maradt még egy kérdés..." fordul Janeway Chakotay felé: "Ki vadászik a vadászokra?"

A Voyager burkolatán egy árnyék vonul végig lassan. Az árnyékot nem vetheti valamilyen kiálló rész, tekintve hogy a folt folyamatosan mozgásban van, pedig a hajó jelenleg mozdulatlanul lebeg a semmiben. Valami mozog a parancsnoki egység peremének jobb hátsó részén, a szögletes bemélyedésekben lévő kerek raktérajtók között. A szürkésfehér burkolaton kúszó lény három lábát és két kezét használva különös, kissé botladozó mozdulatokkal halad át a két raktérajtó közötti 'Voyager' feliraton. Félúton megtorpan, és háromszög alakú fejét úgy fordítja balról jobbra, mintha a feliratot próbálná kibetűzni, majd lassan folytatja útját, szemmel láthatóan nem zavartatva magát a nulla légnyomástól, és az abszolút nullához közeli homérséklettől.

"Épp a testpáncélját akartam eltávolítani, hogy megfelelően kezelhessem a belső sérüléseit, mikor váratlanul visszanyerte az öntudatát." mondja a Doktor a mellette lépkedő Janewaynek, miközben átsétálnak a főorvosi irodából a gyengélkedőnek abba a részébe, ahol a hirogent orzik, "Gondolom felesleges említenem, nem örül annak, hogy itt van." "Le tudja nyugtatni?" kérdezi Janeway. "Megpróbáltam. Az immunrendszere azonban semlegesít mindent. Próbálhatok erősebb szereket szintetizálni, de az óráig tarthat. Addigra meghalhat." Az Elso eközben kíváncsian figyeli őket a mutorészleget lezáró erotér mögül. "Súlyos sérülései vannak." teszi meg hozzá a Doktor, miközben Janeway elindul az erotér felé. "A térség meghalt. A hajója helyrehozhatatlanul károsodott. Szeretném ellátni a sérüléseit. ... Mi történt a hajójukkal? Ki támadott magukra?" A hirogen azonban elnéz Janeway feje fölött, és sérült jobb karját a ballal átfogva úgy álldogál a mutorészlegetben, mintha senki sem tartózkodna a közelében. "Az első találkozásunk alkalmával a körülmények sajnos nem voltak épp a legkedvezőbbek. De ez még nem azt jelenti, hogy ne találjunk módot a helyzet megoldására." A hirogen ekkor résnyire szűkült szemmel végre Janewayre pillant, és megvetéssel a hangjában ennyit mond: "Préda." "Vadásztak..." mondja Janeway. "Igen. Egy félelmetes lényre. Két nappal ezelőtt fogtuk be. ... Kitört a fogságból, és ránk támadott. ... Engedjen el. Be kell fejeznem a vadászatot." "A hajója nélkül, és ebben az állapotban semmiképpen. Kezelés nélkül meghal. Segítünk magának." A hirogen fekete szemei egy néhány pillanatig elidőznek Janewayen, majd a lény lassan bólint. Janeway erre közelebb inti a Doktort, aki megáll az erotér előtt: "Na jó... Most átmegyek az erotéren, és megvizsgálom a teste középső régióját. Tájékoztatásul közlöm: hologram vagyok, így engem nem lehet eltörni, összegyúrní, vagy megcsónkítani. Úgyhogy ne is próbálkozzon ilyesmivel." A hirogen alaposan megnézi magának a Doktort, mire az hümmönt egyet, és átsétál az erotéren. Odabent elveszi a mutoasztal fejénél lévő tartóról az orvosi trikordert, és aktiválva azt, az Elso felé fordul: "Feküdjön az asztalra..." A lény azonban nem mozdul, így a hologram vállat vonva nekilát a vizsgálatoknak: "Vagy maradjon állva..."

"Kapitány, hat hirogen hajót észleltünk különböző irányokból, mindannyian felénk tartanak." jelenti Chakotay a hídra érkező Janewaynek. "Az amelyik a gyengélkedőben van, talán vészjelzést küldött a hajójáról." véli Tuvok. "Mennyi időnk van még?" néz körül Janeway. "A legközelebbi hajó fél fényévnnyire van. Négy óra, legfeljebb." feleli Chakotay. "Tom, elemezze a közeledési vektoraikat, és térjen ki előlük, ameddig csak lehet." "Igenis, asszonyom." "Szeretnék a Doktornak elég időt adni a vadászuk kezeléséhez. ... Ha bízni kezd bennünk, talán megállítja a barátait is. A jó öreg diplomácia még a végén csak megment minket..." "Azért ne alapozzon erre mindent. Az adatbázisuk alapján úgy tunik, a diplomatisztikus megoldások nem éppen az a stílusuk." jegyzi meg Chakotay, "Mi nem vagyunk egyenrangúak a szemükben, csak olyasvalakik, akikre vadászni lehet." "Győzzük meg az ellenkezőjét... Vagy ha másképp nem megy, majd rájuk vicsorgunk, mint az užott vad..." húzza el a száját Janeway. A Voyager ekkor futólag megrázkódik, mire Janeway kérdőn Tuvok felé fordul. "Burkolati kár a tizenegyes szint hármasszektorban. Minimális károsodás. Minden bizonnyal egy túlterhelődött plazmavezeték." mondja a vulcani. "Erosítsa meg a szerkezeti védomezot." rendelkezik Chakotay. A hajó ismét megrázkódik, nem erősebben mint az előbb. "A nyolcvannégyes Jeffries-folyosó egy szegmense összeroppant." jelenti Tuvok. "Még egy túlterhelés?" vonja fel a szemöldökét Chakotay. "Negatív. A plazmahálózat stabil, sem rendszerhiba, sem túlterhelés nem észlelhető." mondja Kim. "Harry, Tuvok, menjenek le a tizenegyes szintre, és nézzenek utána." határoz Janeway. Tuvok és Kim hamarosan már egy Jeffries-folyosóban kúsznak előre. Hamarosan egy szakaszajtóhoz érkeznek, ám miután Tuvok kioldja a zárat, egy darabig egyiküknek sem akaródzik tovább kúszni. Ehelyett döbbeneten bámulják a következő folyosószakasz felszakadt végét, ami mögött, a légzáró erőtől túl már csak a csillagokkal pöttyözött űr látható, a széttépett külső burkolat által keretezve. "Ez bizony nem túlterhelés volt." állapítja meg Kim. "Valóban." ért egyet Tuvok. Kim ekkor előremutat a sérült folyosószakasz közepére: "Parancsnok..." A folyosó rácsos padlóján valamilyen sűrű, zöldessárga anyag néhány cseppje látható. Tuvok előre kúszik a földre, menet közben szedve elő trikkorderét. "DNS-t tartalmazó összetett folyadék. ... Tuvok hívja a hidat." "Hallgatom." jelentkezik be Janeway. "Valószínűleg behatoló van a fedélzeten. Valami olyasmit találtunk, ami akár vérnyom is lehet. A DNS szerkezete megegyezik a 8472-es fajéval."

Chakotay ennek hallatán felpattan, és a taktikai konzol felé veszi az irányt, miközben Janeway így szól: "Behatolási riadó! ... Híd a biztonságiaknak: a tízestől tizenkettesig terjedő szinteket lezárni!" "A belső szenzorok nem észlelik a behatolót." jelenti Chakotay. "Mikor legutóbb találkoztunk azzal a fajjal, észrevehetően volt a szenzoraink számára." mondja Janeway, "A hagyományos módon kell megkeresnünk." A kapitány ezzel elvesz egy fél órát a kapitányi szék mögött, miközben Paris hátrapillant: "Hogy tudott átjönni a pajzsunkon?" "Ezzel majd később foglalkozunk." mondja Janeway, a lift felé sietve, "Magáé a híd, parancsnok. A tizenegyes szinten leszek."

"Egy tízes osztályú erőteret vontam a gépház köré." mondja Seven Torresnek, miközben kézifékezéssel osztogatja a gépház személyzetének. "Jó. Építsenek ki másodlagos erőtereket minden zsílip, vezetéket, és Jeffries-folyosó előtt, ami ebbe a helyiségbe vezet." mondja Torres, "Azt akarom, hogy minden konzol csak biztonsági kóddal legyen hozzáférhető. ... Én blokkolom a keverőkamrát. ... Zászlós, állítsa a dilithiummátrix rezonanciáját három egész hatványra..." Torres ekkor valami sziszegő hangot hall a keverőkamra oszlopának felső részén felül. Felpillant, és legalább egy másodpercig van alkalma bámulni az oszlop felső részébe kapaszkodó 8472-ot, mielőtt az végtagjait kitérve elengedi a hengert és zuhanni kezd Torres felé.

Mire Janeway és néhány biztonsági megérkezik a gépházba, a szerencsésebbek már kezdenek feleszmélni, Seven éppen Torrest próbálja magához téríteni. "Jelentést." néz körül Janeway. "Négy sebesült, ketto súlyos." mondja Seven, miközben Janeway leguggol Torres mellé, megvizsgálja, majd odaszól kísérei: "A gyengélkedőbe." "A 8472-es az antianyag-injektor bevezető csatornáján át jutott be a gépházba. A févereink hatástalannak tuntek ellene. A lény rövid tüzharca után az A-17-es Jeffries-folyosóba vonult vissza." vezeti Seven Janewayt egy nyitott ajtóhoz. Janeway bekukucskál a folyosóba, majd aktiválja kommunikátorát: "Janeway hívja Tuvokot." "Itt Tuvok." "A behatoló nemrég hagyta el a gépházat, zárják le ezt a területet." "Értettem." "Biztosítsák a hajótumagot." pillant Janeway a rangidos gépészre, majd Seven maga mellé rendelve elhagyja a gépházat.

"Úgy látszik, a hirogenek alábecsülték legfrissebb prédájukat..." mondja Janeway a folyosón. "Úgy gondolja, erre a lényre vadásztak?" "Igen. ... Keveredett a Borg közelharcba a 8472-es faj egyedeivel?" "Számos alkalommal." feleli Seven. "Van valami ötlete, ami a segítségünkre lehet ebben a helyzetben?" "Amint bejutottak egy Borg hajóba, a központi energia-elosztóhoz mentek, és kikapcsolták." "Épp most volt a gépházban, de hozzá sem nyúlt az energia-ellátáshoz." jegyzi meg Janeway. "Akkor finomítottak a stratégiájukon. A 8472-es faj ravasz, és nagyon intelligens. Meg fogja találni a legénység elpusztításának leghatékonyabb módját." "Menjünk a gyengélkedobe." áll meg Janeway egy lift mellett.

"Teljesen fel fog épülni, kapitány." nyugtatja meg a Doktor Janewayt, az egyik betegágyon fekvő Torres mellett állva, mire a kapitány az erotér mögött figyelő hirogen felé fordul: "Egyedül van? Vagy többet is láttak a fajtájából?" "Miért?" kérdezi az Elso, hátborzongatóan mély zengésű hangján. "Hat hónapja ez a faj ezernyi hajóval hatolt be a galaxisunkba. Alig tudtuk visszaverni őket." magyarázza Chakotay. "A prédájuk egy újabb invázió előorse lehet... És akkor mindannyian bajban vagyunk." mondja Janeway, "Hány hajót láttak?" "Egyet. Sérült volt. ... Tizenöt fényévnire fedeztük fel. Azt hittük, megöltük a lényt, de ez a préda más mint bármi, amit eddig láttunk. Több élete van. ... Kapcsolja ki az eroteret, és én befejezem a vadászatot." "A megölésére tett minden kísérlete kudarcot vallana. A 8472-es faj mindenfajta technológiával szemben ellenálló." jelenti ki Seven, "Egyet kivéve. A Borg nanoszondákat." "Borg nanoszondák?" kérdezi a hirogen. "Mikroszkopikus fegyverek, amik sejtszinten képesek megtámadni a lényt. Mi már kipróbáltuk, és sikert értünk el vele." magyarázza Chakotay. "Módosítok néhány fegyvert, hogy képes legyen nanoszondákat célba juttatni." ajánlja Seven. "Nem megülni akarom a lényt, csak harcképtelenné tenni." fordul felé Janeway, "Ez is megoldható?" "Igen, de ez további időt igényel. A lehető leggyorsabban meg kell állítanunk." mondja Seven. "Igaza van." dörmögi a hirogen. "Eloszor tudni akarom, miért jöttek vissza." mondja Janeway. "Ezzel a legénységet felesleges kockázatnak tenné ki." jelenti ki Seven. "Nekem más a véleményem." "Kapitány..." "Megkapta a parancsait, Seven." mondja Janeway ellentmondást nem tűrő hangon, és Chakotay is helytelenítő pillantást vet Sevenre. A kapitány ezután ismét a hirogen felé fordul: "Hat hajójuk közeledik felénk. Mondja meg nekik, hogy megmentettük. És hogy el akarjuk kerülni a további összetűzéseket a népükkel." "Hagyja, hogy folytassam a vadászatot. És akkor fontolóra veszem a kérését." "Már anélkül is van elég bajunk a hajón, hogy o szabadon járkálna..." jegyzi meg Chakotay. "Hat hónapon át tanulmányoztam a préda viselkedését. Én megtalálom. ... Engedje meg, hogy kövessem, vagy hagyom, hogy a többiek elpusztítsák magukat." A Voyager ekkor egy tompa dörrenés kíséretében megrázkódik. "Tuvok hívja Janewayt." "Mondja."

"A kilencvennégyes szektorban vagyunk, de a lény behatolt a környezetszabályzó egységbe. A tizenegyes szint létfenntartása akadozik." üzeni Tuvok egy villódzó megvilágítású folyosóról. A következő pillanatban különös hang hallatszik, Tuvok imbolyogni kezd, majd lassan felemelkedik a padlóról. "A mesterséges gravitáció is megszunt."

"Üritsék ki a szintet, vonuljanak vissza a tízesre." üzeni Janeway. "Értettem, kapitány." "A lény elbarikádozza magát. Nálunk is így csinálta." mondja a hirogen. "Folytatni akarja a vadászatot... Megkapja rá a lehetőleget." mondja Janeway, majd Chakotay felé fordul: "Az ön felügyelete alatt áll, parancsnok. Ha rosszul viseli magát, lojék le." Janeway ezzel távozik, Chakotay pedig közelebb rendeli az ajtónál posztoló nehézfegyverzetű orőket, majd kikapcsolja a mutorészleg eroterét. A hirogen néhány hatalmas lépéssel Chakotay mellett terem, és megveto pillantást vet rá hatalmas termete magasából: "A fegyveremet..."

"Homérséklet-szabályzó...?" sorolja Chakotay a rajta lévő szkafander ellenőrzőlistáját, Paris pedig a saját ruhájának karpaneljére pillantva bólogat, vagy idonként állít valamit a ruhán. "Rendben."

"Légkör-visszaforgató?" "Üzemben." Chakotay ezután a fegyverét vizsgáló Elsohöz lép: "Képes a testpáncélja nyomásváltozások kiegyenlítésére?" "A legtöbb ellenséges környezetet képes elhárítani. ... Egyszer egy szilíciumalapú élőlényt üldöztem benne, egy összeomlott csillag neutroniumburkán." "Én egyszer egy egeret üldöztem végig a harminchetes Jeffries-folyosóban." jegyzi meg erre Paris. Chakotay és a hirogen egyszerre pillantanak a faarccal őket figyelő Parisra, végül a parancsnok így szól: "Chakotay hívja Tuvokot. Készen állunk."

"Mi szintén." üzeni Tuvok, aki Sevennel együtt szintén beöltözött, ok más sisakjaikat is felvették, és az átalakított fézerekkel a kezükben készen állnak az indulásra. "Menjenek a tizenegyes szintre. A kommunikációs csatornát hagyják nyitva." "Értettem." nyugtázza az utasítást Tuvok, majd Sevenre pillant: "Aktiválja a nanoszonda-tölteteket." "Az ötös fokozatnak elégnek kell lennie a lény elkábításához." mondja Seven, miközben mindketten beállítják a fegyvereket, majd a keresolámpát bekapcsolva útnak indulnak.

A hirogen az arca elé illeszti öltözkének légzomaszkját, Chakotay és Paris is felteszik sisakjaikat, majd a parancsnok még egyszer a karpanelre pillant: "Felkészülni nyomáskiegyenlítésre. Mágnescsizmákat aktiválni." A vaskos csizmák halk mordulásokkal a padlóhoz horgonyozzák magukat, ezután Paris és Chakotay furcsán botladozva indulnak a tizenegyes szintre vezető Jeffries-folyosó bejáratához.

Tuvok és Seven is hasonló mozdulatokkal döcög előre a tizenegyes szint valamelyik folyosóján, a sötétséget csak fegyverlámpáiknak fénykévei oszlatják valamelyest. Seven nyugtalanul nézelődik jobbra-balra, Tuvok a tole megszokott vulcani nyugalommal lépdel előre a folyosón.

A másik csapatban Chakotay van az élen, utána a hirogen, a sort pedig Paris zárja. Legalábbis egy darabig, az Elso ugyanis hamarosan megelőzi a parancsnokot, mire az rászól: "Tartsa a helyzetét." "Itt van..." dörmögi halkán a hirogen. "Azt mondtam, tartsa a helyzetét!" áll elé Chakotay, "Ez az én vadászatom. Én haladok az élen." "Én sokkal többet tudok a lényről." jegyzi meg az Elso. "Maga viszont nem ismeri a terepet. Én igen." "A préda az élen haladóra fog lecsapni. Maga nem éli túl." "Vállalom a kockázatot. ... Maradjon mögöttem!" A hirogen végül kellenlenül visszakozik egy lépést, így Paris mellé kerül. Az kérdon pillant rá, majd mikor az Elso kicsit megemeli a fegyverét, elhúzza a száját: "Jó... Semmi gond. Majd én leszek a hátvéd..."

Seven és Tuvok beérnek egy kereszteződésbe. A vulcani továbbhalad, Seven azonban hirtelen megtorpan, és megereszt egy lövést a keresztfolyosóba. Erre Tuvok is visszafordul, és megnézi, mit lott magának Seven. A célpont azonban köszöni szépen, jól van, és ahogy az egy gravitáció nélküli helyen elhagyott jegyzetfüzethez illik, lassan forogva lustán ellebeg a folyosó távoli vége felé. "Ez mellément." állapítja meg Tuvok, majd visszafordul menetirányba, "Mióta a 8472-es behatolt a hajóba, maga nagyon izgatottan viselkedik." "Ez volt az egyetlen faj, ami hatékonyan tudott ellenállni a Borgnak. Milliónyi dolgozót öltek meg, a világaink százait pusztították el. Minden okom megvan az izgatottságra."

Chakotay egyszer csak megtorpan, mikor lámpájának fénye valami különös dologra vetül. Az előttük levo folyosószakaszban zöldessárga folyadékcsseppek lebegnek hullámzó felszínű gömbökként. "Mi ez?" lép előre Paris. "Vér. ... A préda sebesült." mondja a hirogen. "Ez a folyosó úgy húsz méterre innen véget ér." szól Chakotay. "Ott már csak a deflektor-vezérlo van. Onnan nem mehet sehová." mutat rá Paris. "Nem akar menekülni. Vár. ... Megpróbál átcsúszni mellettünk, hogy hátba támadhasson." mondja az Elso. "Chakotay hívja Tuvokot." "Itt Tuvok." "Elzártuk a behatoló útját az ötvenkilences szektorban." "Úton vagyunk." Chakotay csapata ezután folytatja útját, és hamarosan meg is pillantják a folyosó közepén, összefont végtagokkal lebego lényt. "Megsebesült." állapítja meg Chakotay is. "Ez a préda kifáraszthatatlan. Csak halálíg tartó küzdelemben lehet legyozni." mondja a hirogen, majd Chakotay mellé lép, "És most... Meg kell ölnünk." "Talán nem szükséges." jegyzi meg Chakotay, miközben az Elso aktiválja, és célra emeli fegyverét, "Ne lojjon." A hirogen nem reagál, így Chakotay ráüt a fegyverre: "Azt mondtam, ne lojjon!" Az Elso erre hasba vágja a parancsnokot, majd villámgyorsan megfordulva lelövi Parist, aki kissé elkésve emeli rá fézerét. A hadnagy a mágnescsizmák miatt állva marad a folyosó szélén, a hirogen pedig visszafordul a 8472-es felé, és tüzet nyit rá. A súlytalanságban lebego lény nem tud menekülni, túl messze van a folyosó falaitól, hogy azokban megtámaszkodva mozogni tudhasson, így a hirogen lövéseinek nagyobb része célba ér. Néhány pillanat múlva azonban sárgászöld fény villan fel az Elso hátánál. A hirogen megrándul, majd Tuvok második lövésétől széttárt karral elernyed, és a lendülettől néhány másodperc múlva a padlón köt ki valamivel odébb. Tuvok egy gyors pillantást vet Paris öltözkének bio-kijelzőire, majd továbbindul a hirogen felé, Seven pedig megbabonázva mered a folyosó közepén lebego 8472-re.

Mikor Tuvok odaérkezik, a kaszinóban nem tartózkodik senki, a helyiséget csak a konyhából kiszurodo fény világítja meg valamennyire. "Mr. Neelix..." szólítja meg Tuvok a konyhában matató talaxiait, "Arra kell kérnem, hogy cserélje fel a fakanalát egy fézerkarabélyra." "Uram?" mered rá

Neelix meglepetten. "Két behatoló van a fedélzeten, és hat hirogen hajó közeledik. Szükség van kiegészítő biztonsági személyzetre." "Azonnal, uram." siet ki Neelix a konyhából, "Mik a parancsai a számomra?" "Csatlakozzon a tízes szint tizenkettes szektorát felügyelő biztonsági osztaghoz. Tőlük megkapja a további utasításait. Helyzetjelentést várok minden húsz..." Tuvok ekkor elnémul, majd többször megrándul. Nem csoda, ugyanis a 8472-es megpróbál vele telepátikus kapcsolatba lépni. "Hadnagy...? Jól van?" kérdezi Neelix aggodalmasan. "Megkapta a parancsait." mondja erre Tuvok, majd sietve a közelebbi kijárat felé indul.

"Jelentést." pillant Chakotayra és a Doktorra a liftbol kilépo Janeway. "A hirogent visszavittük a gyengélkedobe, az erotér mögé." mondja Chakotay, miközben mindhárman elindulnak valamerre a folyosón. "És a 8472-es?" "Biztonsági zónákat állítottunk fel, gyakorlatilag az egész szektor egy nagy börtön." feleli Chakotay. "B'Elannának ki kell dolgoznia egy módszert, amivel be tudjuk mérni a lényt. Arra az esetre, ha ki kell sugározniunk a hajóból. Azt mondta, megsérült. Milyen súlyos?" fordul Janeway a Doktor felé. "Bár tudnám... A szervezete olyan bio-elektromos mezot hoz létre, ami meggátolja a letapogatását, ezért csak szemrevételezéssel állíthattam fel diagnózist. Tudatánál van, de mozgásképtelen. A kültakarója különböző sérüléseket mutat. Szúrt sebeket, égéseket... És úgy viselkedik, mit egy sebesült állat." "A hirogen azt mondta, hónapok óta vadásznak rá. Tud tenni valamit?" "Még ahhoz is keveset tudok, hogy a felszíni sebeit ellássam, a belső sérülésekről nem is beszélve. Oszintén szólva... Tanácstalan vagyok." A csapat eközben megérkezik a folyosónak arra a szakaszára, ahol fogságba ejtették a lényt, és ahol most Seven és Paris dolgoznak egy fali terminálnál. "Kapitány..." fordul meg Paris, "Kevéssel azelőtt, hogy rábukkantunk, a 8472-es arról a terminálról beavatkozott a deflektorvezérlő működésébe." "Elemeztem a bevitt értékeket." veszi át a szót Seven, "Megpróbált szingularitást nyitni a világukba, de nem járt sikerrel." "Haza akart menni..." mondja Janeway. "Nagyon úgy néz ki." bólint Paris. Janeway, Chakotay és a Doktor tovább sietnek, és a sarkon befordulva Tuvokot pillantják meg, amint az idegent elzáró erotér határán állva a padlón heverő lényt figyeli. "Tuvok...?" kérdezi Janeway. "A lény telepátikus kapcsolatba lépett velem." "Mit mond?" "A hajója a Borg-konfliktus alatt megsérült. ... Mikor a társai visszavonultak a folyékony térbe, róla megfélemlítkeztek. ... Azóta bolyong a Delta Kvadránsban... Egyedül. A hirogen vadászcsoportoktól üldözve. ... Nem akar újabb harcot. Csak szeretne visszatérni az ő világába. ... Haldoklik, kapitány..." Janeway figyeli egy darabig a kimerültnek látszó lényt, ami halk mordulásokat hallatva mormog a falnak dölve, majd így szól: "Nincs mitől félnie... Segítünk visszatérni az otthonába. ... Ért engem?" pillant Janeway Tuvokra. "Igen." "Kis időbe fog telni, míg meg tudunk nyitni egy szingularitást. És nem tudjuk ellátni a sérüléseit... De ha tudna mondani valamit, ami..." A 8472 ekkor a maga módján felnyög, teste rángatózni kezd, majd a három izomkötegen nyugvó feje előrebillen, és a lény mozdulatlanul válik. "Elvesztette az eszméletét." mondja Tuvok, "Megszakadt a telepátikus kapcsolat." Janeway komor arccal figyeli egy darabig a veszedelmes ellenségből a halál küszöbén álló uzsított vaddá vált lényt, majd útnak indul visszafelé a folyosón.

Janeway, Tuvok és a Doktor hamarosan már a gyengélkedoban vannak. "Hol van a prédám?!" mordul rájuk a hirogen az erotérrel védett mutorészlegről. "Egy folyosó végén hever, a tizenegyes szinten. ... Haldoklik. Maga miatt." "Vigyenek oda..." "Nem." mondja Janeway. "Vigyenek oda!" tajtékszik a hirogen. "Három órán belül megérkeznek a társai. De addigra a 8472-es már nem lesz a fedélzeten." "Hogy érti ezt?" "Visszaküldöm oda, ahonnan jött." "Adja át nekem a lényt... Akkor mindannyiukon megkönnyörülünk..." "Ez mélysárlás, nem vadászat... Egyszer s mindenkorra vége." "Mi sosem hagyjuk a prédát elmenekülni. ... Adja át nekünk a lényt... Vagy apróvadnak használjuk a legénységét." Janeway elfordul az erotértől, és a kijárat felé indulva maga mellé rendeli Tuvokot. "Seven of Nine jelentkezzen a készenléti helyiségben." mondja Janeway Tuvoknak a folyosón. "Meg akarja kérni, hogy nyisson átjárót a 8472-es világába?" "O az egyetlen, aki képes erre." "Valószínűleg meg fogja tagadni az együttműködést, az érzéseire hivatkozva." mutat rá Tuvok. "Majd meglátjuk."

Mikor a készenléti helyiség ajtaja kinyílik, Janeway kifürkészhetetlen arccal fordul a belépo Seven felé. "Beszélni akart velem, kapitány?" áll meg a néhány lépésre az íróasztaltól. "Döntöttem a 8472-es sorsa felől. Hagyom visszatérni a folyékony térbe. De ehhez magának egy kvantumszingularitást kell nyitnia." "Nem hiszem, hogy ez ésszerű eljárás volna." jegyzi meg Seven.

"Tudom, milyen nehéz önnek megmenteni ennek a lénynek az életét. De az emberré válás egyik mérföldköve az, ha együtt tudunk érezni a szenvedőkkel. ... Még akkor is, ha az a legádázabb ellenségünk." "Miért?" "Nagyon jól emlékszem még..." áll fel Janeway, "Mikor hadnagy koromban a cardassiai háborúban szolgáltam... A felderítőosztagomat, miközben egy Szövetségi helyorséget védünk, elvágta a foeroktól. Három napon át állunk tuzharcban egy csapat cardassiaival. Patthelyzet alakult ki. ... Egyik éjszaka, egy rövid tuzszünet alatt, hirtelen nagyon halk nyöszörgést hallottunk, valahonnan a közeli bokrokból. Tudtuk, hogy a mieink közül senki sem lehet ott, így csak egy sebesült cardassiairól lehet szó. ... Tudnia kell, hogy hetek óta öldököltük már egymást a környéken... Kegyetlen dolog volt. ... De a vezénylőtisztünk úgy döntött, nem hallgathatjuk egyszerűen annak a szerencsétlennek a szenvedését. Ezért megparancsolta nekem, meg egy zászlósnak, hogy küsszunk oda, és vonszoljuk be a cardassiait a táborba. ... Azt hittem, meghibbant. A mi életünket kockáztatja valakiért, aki habozás nélkül szitává lett volna mindannyiunkat?! ... De persze megtettük. ... A cardassiai életben maradt, három nappal később biztosítottuk a helyorség területét. Hatalmas győzelem volt, a Foparancsnokság számolatlanul szórta a kitüntetések..." mondja Janeway keserűséggel a hangjában, "De ahogy most visszapillantok, arra vagyok a legbüszkébb... Hogy megmentettük annak az embernek az életét." Seven egy darabig zavartan mered Janewayre, végül így szól: "Magyarázatot kérek." A kapitány Sevenhez sétál, és a szemébe nézve ezt mondja: "Azzal, hogy együttérzést tanúsítunk... A saját emberségünkre ébredünk rá." "Megpróbálja indokolni az iménti döntését." "Nem." rázza meg a fejét Janeway, "Tekintse ezt inkább egy lehetőségnek a fejlődésre. ... Tudom, hogy nem akarja megtenni, Seven. De mint kapitány, és mint barátja, azt mondom: nem fogja megbánni." "Nem. A döntése taktikai szempontból hibás. Mintegy két órán belül a hirogen hajók körülvesznek minket. Ha nem adjuk ki nekik ezt a lényt, habozás nélkül elpusztítanak minket. Az együttérzésről tartott előadásának nem sok hasznát veszem, ha hamarosan megölnek." "Helytelen dolog egy másik életet feláldozni, hogy ezzel megmenthessük a sajátunkat, Seven." "Többször megfigyeltem, hogy kész volt feláldozni a saját életét a legénysége megmentéséért." "Az egészen más dolog, én döntöttem így. ... Ennek a lénynek nincs választási lehetősége." "Ez a lény behatolt a hajónkba, és a mi életünket tette kockára a sajátja megóvásáért. Szerintem régen eljátszotta ezzel a szabadsághoz való jogát." "Parancsba adom önnek: menjen a deflektorvezérlobe, és kezdje meg a szingularitás létrehozását." "Nem hajtom végre ezt a parancsot. Kész voltam a Voyager-el tartani, együtt dolgozni a legénységgel. De nem vagyok hajlandó részt venni a saját magam, vagy a hajó pusztulását előidéző akcióban." "A tiltakozását tudomásul vettem." mondja Janeway, dühösen meredve Sevenre, "Akkor maga nélkül tesszük meg." "Nem fognak sikerrel járni." jelenti ki Seven. "Ezzel betelt a pohár. A vitának vége. Visszamegy a raktérbe, és az ügy végéig ott is marad. Megértett?" Seven szó nélkül megfordul, és kísétál a helyiségből, Janeway pedig a fejét rázva néz utána.

A Voyager-t három hirogen hajó üldözi, surun lövöldözve rá.

"Pajzs nyolcvannégy százalékon." jelenti Kim a legutóbbi találat után. "Viszonozni a tüzet." rendelkezik Janeway. "További három hajó közeledik balról és jobbról. Gyakorlatilag teljesen körül vagyunk véve." jelenti Paris. "A fegyvereink alig vannak valami hatással a páncélatukra. Molekuláris szintu szerkezeti hibákat keresek." mondja Tuvok.

A mutorészlegben álló első elégedetten hallgatja a hajótestet érő találatok tompa dörrenéseit, és idorol idore megveto pillantást vet az erotér túloldaláról a fegyvereiket rászegezo biztonságiakra.

"Pajzs hetvenkilenc százalékon." mondja Kim. "Hívják minket." jelenti Tuvok. "Jobb később mint soha." sóhajt Janeway, "Nyisson csatornát." "Maguknál van a prédánk, és az egyik vadászunk." mondja a képernyőn megjelenő hirogen, "Adják ki mindkettőt!" "Fejezzék be a támadást, akkor visszakapják a társukat. Ami a prédát illeti, az a védelmünk alatt áll." "Csakhogy az a miénk!" "Senkié sem. Parancsolja meg a hajóinak, vonuljanak vissza! Akkor békében elválnak útjaink." A hirogen erre dühös mozdulattal bontja a kapcsolatot, és a Voyager újra rázkódni kezd. "Az összes hajó tüzet nyitott." jelenti Tuvok. "Talált valami gyenge pontot a páncélatukon?" kérdezi Chakotay. "Még semmit."

A folyosó falánál hevero 8472-es lassan megmozdul, és néhány pillanat múlva már teljes három méter körüli magasságából néz le a folyosószakaszt lezáró erotéren túl döbbsenten álló Doktorra. "Doktor a

hídnak: a 8472-es a jelek szerint regenerálódni kezdett. ... Ugyan nem vagyok exobiológus, de azt hiszem, egyre izgatottabb lesz..."

"Talán megérezte a hirogenek támadását." véli Chakotay. "El tudja kábítani, Doktor?" kérdezi Janeway. "Azt hiszem, de ahhoz szükségem volna egy adag nanoszondára." Janeway ennek hallatán tanácstalanul Chakotayra pillant, majd így szól: "Várjon, kérem. ... Híd hívja Seven of Nine-t." "Igen?" "Jelentkezzen a tizenegyes szinten, egy adag módosított nanoszondával." "Értettem."

A Voyager-nél jóval kisebb hirogen hajók szinte a pajzs határáig húzódva követik legújabb prédájukat, a lövöldözést azonban egyelőre beszüntették.

"B'Elanna, hogy haladnak?" hallatszik Chakotay hangja a gépházban. "A transzporter kész, most már be tudjuk fogni a lényt, de a szingularitás megnyitásához szükséges deflektor-beállításokat még nem sikerült reprodukálnunk." üzeni Torres. "Mennyi időre van még szükségük?" "Azt hiszem, egy óra... De az is lehet, hogy ketto."

"Kapitány... Talán néhány percig még el tudok kergetozni a hirogenekkel, de utána..." Paris szavait egy újabb találat nyomán bekövetkező robbanás szakítja félbe. "Közvetlen találat egy EPS-elosztóban. A fő energiaellátás megszűnt." jelenti Kim. "Az eroterek minden szinten leálltak." teszi hozzá Tuvok. "Kapcsoljanak tartalékra." rendelkezik Chakotay. "Megtörtént. Az eroterek újra üzemben, de nem tudom, meddig..." mondja Kim. "Híd a Doktornak: jelentést!" "Minden rendben, kapitány, a lény nem szabadult ki." "Gyengélkedő hívja a hidat." üzeni ekkor Chakotay, válasz azonban nem érkezik. "Biztonsági személyzet, válaszoljanak!"

A hirogen orzésére kirendelt örök azonban nincsenek beszédre alkalmas állapotban, az Elso mindkettejüket leütötte, és egy zsákmányolt fézerrel épp elhagyja a helyiséget.

"Biztonságiakat azonnal az ötös szintre! A hirogen kiszabadult!" vonja le a következtetést Chakotay. "Közvetlen találat a bal oldali gondolán." jelenti Paris egy újabb robbanás után, majd rögtön utána hozzáteszi: "Elintézték a jobb oldalt is..." "Harcképtelenek vagyunk. Tuvok, irányítsa a hajtómuvek energiáját a fézerekbe. Talán az energiatöbblettel át tudjuk lőni a páncélzatukat..." rendelkezik Janeway.

Seven egy átalakított fézerrel a kezében érkezik a lezárt folyosószakaszra. "A nanoszondák?" kérdezi a Doktor. "Betöltve, használatra készen." emeli meg Seven a fegyvert. "Nincs idő késlekedni..." pillant a hologram aggodalmas arccal az egyre nyugtalanabbá váló 8472-re. A folyosó kanyarulatában álló biztonságiakat ekkor egy-egy fézerimpulzus teríti le, majd az Elso nyomul be a folyosóra. Seven azonnal felé fordul, tuzkész helyzetbe kapcsolva a fézert, de a hirogen sem tesz másként. Néhány pillanatig egymásra szegezett fegyverrel állna, majd az Elso így szól: "Ide a prédával!" "Dobja el a fegyvert." mondja Seven, "Vagy megölöm." "Nem teszi. ... Azt akarja, hogy öljem meg ezt a lényt." dörmögi a hirogen, "Már korábban is láttam ezt az arcán, még az orvosi részlegben. ... Ezernyi alkalommal láttam már ezt az arckifejezést. Húzódjon félre..." A Voyager ekkor újabb találatot kap, amitől az energiarendszer megint destabilizálódik, legalábbis a 8472-est elzáró erotér néhány pillanat múlva kikapcsol. A lény elorelendül, és hosszú karjának hatalmas lendületű ütésével leteríti a hirogent. Seven letérdel, lekapja a fali terminál alatti szerviznyílásról a takarólemezt, és idonként az egymással közelharcot vívó hirogenre és 8472-esre pillantva munkához lát. "Mit csinál?" kérdezi a Doktor, de Seven nem válaszol.

"Kapitány, valaki az ötös szintre kapcsolatba lépett a transzporter-rendszerrel." jelenti Kim a hídon. "Blokkolja a hozzáférési utat!" rendelkezik Janeway. "Nem tudom, valaki védelmi algoritmusokat iktat a rendszerbe... Borg titkosítási kóddal."

Seven végül felpillant a nyílásból, a következő pillanatban pedig szállítószugár fogja körül a hirogent és a 8472-ot.

"Jelentést, Mr. Kim." szól Janeway. "A 8472-ot és a hirogent az egyik támadó hajóra sugározták." "Az összes hajó nagy sebességgel távolodik." mondja Tuvok. "Tom, tudjuk követni őket?" "Sajnálom, kapitány. A görbületi hajtómu még üzemképtelen." Janeway erre nagyot sóhajt, majd így szól: "Vissza a korábbi irányra. Teljes impulzusmeghajtás." A kapitány ezután visszatér a székéhez, de néhány lépéssel elotte Chakotay állítja meg, és halkán így szól: "Seven of Nine." "Seven of Nine." bólint Janeway.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. CsillagIdo 51652.3. Már tizenkét óra telt el, és a szenzoraink nem észlelnek hirogen hajókat. De a népük mindenütt ott van ebben a térségben. És olyan érzésem van, a vadászat a Voyager-re még nem ért véget."

Seven lehunyt szemmel, mozdulatlanul áll a regenerációs fülke rendszereire csatlakozva, arra sem reagál, mikor Janeway belép a kettes raktérbe, és a fülkéhez megy. A kapitány néhány parancskódot billentyűz be a fülke egyik vezérlopaneljén, mire a rendszer megkezdí Seven ébresztését, és a volt Borg néhány másodperc múlva halk kattanások sorozatától kísérve lecsatlakozik a berendezésről. "Kapitány..." "Lépjen le onnan." mondja Janeway, mire Seven engedelmesen megáll elötte. "Seven, ellenszegült a közvetlen parancsomnak. Ezzel halálra ítél egy értelmes lényt." "Ugyanakkor elhárítottam ezzel a hirogenek támadását, amely megsemmisített volna mindannyiunkat." "Talán. Azonban semmi esetre sem maga volt az, akinek joga volt döntení ebben az ügyben." "A lény áttörte az eroteret. Nem volt más választásom." "Nem azért jöttem, hogy ezt megvitassam magával, hanem hogy tájékoztassam a következményekről. ... Mikor a Voyager-re jött, elhatároztam, ugyanolyan jogokban és szabadságban részesítem, mint a legénység bármely másik tagját. Fel akartam venni ebbe a családba. ... Hajlandó voltam elfogadni különös viselkedését... Még akkor is, ha idonként az idegeire ment valakinek, vagy elöírásokat sértett meg. De ezt már nem turhetem el. Azonnali hatállyal megvonom a hozzáférését a hajó elsodleges rendszereihez, azokon munkát csak az én egyértelmu engedélyemmel végezhet. Ha megpróbál a hátam mögött cselekedni, elzárattatom. Az asztrometriaí laborban továbbra is szükségünk volna a segítségére, amennyiben hajlandó azt megadni. Ha nem, töltheti az idejét itt, a raktérben. Megértett?" "Igen." mondja Seven egykedvuen, mire Janeway a kijárat felé indul. Félúton járhat, mikor Seven hangja utoléri: "Ez eléggé zavaró..." "Mire gondol?" kérdezi Janeway, nem fordulva meg. "Egyént csinált belölem. Arra bátorított, ne gondolkozzam többé a Kollektíva részeként, fejlesszem a függetlenségemet, emberi viselkedésemet. ... Azonban büntetést kapok, ha megpróbálok élni ezzel a függetlenséggel." "Az egyénnek is vannak korlátai. Különösképp egy csillaghajón, ahol meghatározott irányítási rendszer van érvényben." mondja Janeway, félig visszafordulva. "Azt hiszem, azért büntet meg engem, mert nem úgy gondolkodom, mint maga, mert nem hajlok hasonlítani magára. Azt állítja, tiszteletben tartja az egyéniségemet. Valójában azonban... Fél tole." Janeway egy hosszú pillanatig Sevenre mered, majd így szól: "Parancs visszavonva." A kapitány ezzel távozik, Seven pedig kissé meglepetten néz utána az összecsukódó biztonsági ajtószárnyak között.

84. Retrospect - Keseru bosszú

Egy masszív fémhatszög repül lustán pörögve az egy bolygó körül keringo Voyager felé. A hajó orrából egy kékesfehér fénycsóva indul útnak, és gyorsan oszló ionnyomot hagyva maga után, a hatszög felé száguld, majd becsapódik annak közepébe. A találattól a hatszög közepe felizzik, és egy pillanat múlva izzó fém robban ki a találattal áttellenes oldalon, és szóródik szét az urban. A találattal energiája meglódítja visszafelé a hatszöget, melynek közepén olvadt szélú nyílás tátong.

"Telitalálat." pillant Tuvok a Voyager hídján álló férfira, akit csak az ornyerge fölött a homlokán végighúzódnó, borrel borított csontgerinc különböztet meg a földi emberektől. "A célobjektum tíz méter vastag tömör monotoniumlemez volt, amelyet kromo-elektromos erotér védett." mondja a férfi büszkén, Janewayre pillantva. "Lenyugözo." mondja a kapitány. "Örülök, hogy egyetért velem. Ezen a környéken jó, ha az embernek megfelelő a védelme. Láttam már a Voyager-nél nagyobb tuzerovel rendelkezo hajók roncsait is." "Elhiszem." bólint Janeway. "Jelentos javulást jelentene, ha az izo-kinetikus löveget a rendszereikhez integrálnánk. Egyetlen lövedék képes lehet áttörni a legtöbb hajó páncélzatát. Az ellenséges lelkületű fajok már pusztán a híre miatt is jobbnak látnak elkerülni a Voyager-t." "Meggyozött, Mr. Kovin. Kell nekem ez a löveg. És kész vagyok érte..." Janeway elgondolkodva Chakotayra pillant, aki kíváncsian várja az ajánlatot, "Tizenkét szektorra kiterjedő csillagtérképeket adni. A melyek, mint azt látni fogja, rendkívül pontosak." "Még a legrészletesebb térképek is gyorsan elavulhatnak... Egy váratlan anomália, és oda a pontosság. Azonban... Azzal rá tudnának beszélni, ha ráadásul felajánlanák a térképészeti technológiát is, amivel a térképek készültek." "Az asztrometriai szenzorainkat kimondottan ehhez a hajóhoz készítették, nem tudná használni őket. Azonban fel tudnék ajánlani helyettük egész jelentos mennyiségű izo-lineáris vezérlochipet. ... Sot, azt is megmutatnánk, hogyan integrálhatják őket a jelenlegi szenzortechnikájukhoz." "Mennyire jelentos mennyiségű chipet?" "Száz darab." "Százötven." "Százötvenöt." mondja Janeway. "Százhuszonöt?" "Rendben. ... Kísérjük le a vendégeinket a gépházba. ... Felügyelni fogja a löveg beépítését?" kérdezi Janeway a lift felé induló Kovint. "Természetesen. Egy csekélyke összegért..." "További öt chip, nem több." jelenti ki Janeway. "Örülök, hogy még nem veszítette el a tárgyalóképeségét, kapitány." mondja erre Kovin, majd a kíséretére kirendelt biztonsági nyomában beszáll a liftbe. "Ez a fickó mohóbb, mint egy született ferengi." jegyzi meg Paris vidáman. "Bízza ezt a munkát Seven of Nine-ra." pillant Janeway Chakotayra, "Van tehetsége idegen technológiák összeillesztéséhez..." "Kapjon teljes hozzáférést a gépház rendszereihez?" "Hagyjunk neki egy kis mozgásteret. Az utóbbi időben egészen megemberelte magát." bólint Janeway.

Chakotay hamarosan felkeresi Sevent az asztrometriai laborban. "Min dolgozik?" "A Csillagflotta által küldött üzenetet próbálom dekódolni." "Van valami eredmény?" "Semmi. Épp egy új dekódolási algoritmussal próbálkozom." "Egyelőre félre kell tennie ezt a munkát, máshol volna szükség önre." "Mirol volna szó?" "Kovinnak kellene segítenie az új fegyverrendszer beszerelésében." "Felejsék el. Nem tartom hatékonynak." "Meglehet, de úgy látom, elég jól együtt tud működni vele. Azt kérte, kapjon egy kicsit több felelősséget. ... Azt hittem, örülne neki." "Janeway kapitány csak akkor biztosít számomra nagyobb mozgásteret, ha az ismereteimre van szüksége." "Mert visszaélt a bizalmával. És sokat kell tennie azért, hogy visszanyerje. Ami pedig csak lépésről lépésre fog menni." Seven nagyot sóhajt, befejezi a folyamatban lévő munkálatokat, majd így szól: "Jelentkezni fogok a gépházban."

"Az izo-lineáris puffer-áramköröket itt, és itt kell elhelyezniük." mutat Kovin a Voyager szerkezeti rajzára a gépház egyik nagyobb monitorán. "A fő energia-elosztót szigetelomezovel kellene védenünk." véli Seven. "Szükségtelen. Több puffer-áramkörnek kellene egyszerre meghibásodnia, hogy vészhelyzet álljon elő." "Mi jobban szeretjük a teljes biztonságot." mondja Torres, "Megnézem a raktárkészletet, hogy van-e megfelelő generátorunk..." A főmérnök ezzel távozik, Seven pedig átsietve egy másik konzolhoz, néhány ellenőrzésbe kezd. Kovin nem tágit mellőle, kíváncsian figyeli egy darabig a munkáját, majd megkérdi: "Mit csinál éppen?" "Átszervezem a taktikai vezérlőrendszert." "Az izo-kinetikus áramkör beállításához specializált ismeretek kellenek, hagyja, hadd csináljam én." "Nem lesz szükséges." jelenti ki Seven. Kovin tovább figyeli a munkáját, majd kisvártatva

rosszallással a hangjában így szól: "Nem, nem... Azokat a szubrutinokat egymásba kell ágyazni... Inkább megmutatom." Kovin ezzel félretolja Sevent a konzoltól, hogy hozzáférhessen a billentyűzethez, ám a no villámgyors kézmozdulattal megüti, úgy, hogy a férfi egy jó méterrel odébb terül el a padlón. A nem messze várakozó biztonsági azonnal Seven mellett terem, hogy lefogja, és Torres is elokerül egy pillanattal később. Kovint a szomszédos konzoltól érkező technikusok segítik fel, a fegyverkereskedő vérző orrát tapogatva döbbsent arccal bámul fel a dühösen rámeredő Sevenre.

"Hajszálrepedés az összekötocsontban..." állapítja meg a Doktor a gyengélkedő egyik vizsgálóasztalán ülo Kovin vizsgálata után. "Látja ezt, kapitány... Betörte..." mutat Kovin véres orrára. "Egyszeruen rendbe hozható..." jegyzi meg a Doktor. "Van valami elképzelése, miért támadta meg Seven?" kérdezi Janeway. "Nem volt rá semmi oka. Csak nekem esett mint egy vadállat." feleli Kovin kissé orrhangon. "Én azért ezt nem mondanám." ingatja a fejét Torres, mire Janeway kérden felé fordul, "Nem messze álltam, legfeljebb tíz méternyire. Hallottam, ahogy Kovin felemelte a hangját, azután megragadta a karjánál fogva..." "Alig nyúltam hozzá. Csak arrébb akartam tolni egy kicsit, hogy hozzáférjek a konzolhoz, erre o megtámadott!" "Mit mondott neki?" kérdezi Janeway. "Csak azt akartam megmutatni, hogy kell megfeleloen átprogramozni a taktikai konzol vezérlését." "Ez minden?" "Ez minden!" "Ekkor ütötte le." szúrja közbe Torres, "Ashmorenak és nekem kellett lefognunk." "Majdnem megölt! Az a no veszélyes!" kiabálja Kovin, akit a Doktor egy ideje igyekszik ellátni, de eddig nem járt sikerrel. A hologram ekkor megelégeti a dolgot, és megragadja Kovin fejét, hogy az ne rángathassa el törött orrát az orvosi muszer sugarából. "Csoda hogy túlélte, de most maradjon nyugton, különben nyoma marad!" "Miért engem hallgatnak ki? Azt a not kellene megbüntetniük!" mondja Kovin. "Meg is fogjuk tenni. Fogadja bocsánatkérésemet. ... Most sajnos mennem kell." mondja Janeway, majd a kijárat felé indul. "Kész is. Olyan mint új korában." fejezi be a kezelést a Doktor.

"Igen, tessék!" szól ki Janeway a készenléti helyiségbol. Seven siet be az ajtón, és szokása szerint megáll néhány lépésnyire az íróasztal előtt. Janeway szemléli egy darabig, majd bosszúsan tárja szét a karját: "Hmm... Már megint itt tartunk. Kezd elegend lenni az effajta beszélgetésekbol. ... Maga tudja, mit akarok mondani, én tudom, mit fog válaszolni, minden további szó pedig felesleges volna." "Vagyis tekintsem visszavontnak a kiváltságaimat, és zárjam be magam a raktérbe?" kérdezi Seven. "Annyi bizonyos, hogy hagyományos fegyverkezési módszerekkel itt nem sokra megyek. A kérdés csak az: akkor mit tegyek?" "A véleményemre kíváncsi?" kérdezi Seven meglepetten. "Igen, azt hiszem. ... Mert hogy oszinte legyek, én kifogytam az ötletekbol. Semmi értelme hogy bezárjam, az sem segít, ha a kezére ütök... Ráadásul még meg is tudom érteni a Kovin iránti ellenszenvét. ... Volt pár pillanat, mikor legszívesebben én is átigazítottam volna az orrát. De meg kell tanulnia, hogy különbség van aközött, hogy az ember késztetést érez valamire, és hogy valójában meg is teszi. ... Érti a dolog lényegét?" "Azt hiszem, igen. Gondolkodni fogok a dolgon." "Kezdetnek megteszi..." sóhajt Janeway.

"Úgy hallottam, támadt ma délelött egy kis nézeteltérés..." mondja a Doktor, miközben nekilát, hogy megvizsgálja Seven beültetéseit, "Biztos vagyok benne, hogy a tolem kapott illemtanleckékben egy szó sem esett orrok betöréséről... Maga nem sérült meg, ugye?" "Nem." rázza meg a fejét Seven. A Doktor hamarosan a szem fölötti beültetéshez érkezik a trikorder letapogatófejével, de Seven elhúzódik tole, mintha zavarná a muszer közelsége. "Még mindig feszült?" kérdezi a Doktor. "Meglehet." "Megértem, min megy keresztül. Olyan emberekkel nap nap után boldogulnia, akikbol hiányzik a mi zsenialitásunk. ... Az olyan alakok, mint például Mr. Kovin, az én türelmemet is nagyon igénybe veszik. ... Csak én elonyben részesítem a csípos megjegyzéseket a baleyenesnél. ... Mindkettonknek el kell fogadnunk, hogy csak kevesen érnek fel a mi magasságunkba. Ha valaki zavarja, nézze el neki... Nem tehet róla, hogy olyan amilyen." mondja a Doktor, miközben tovább vizsgálja a feltunoen húzódozó Sevent. "Hmm... Magas engramatikus aktivitást, és megnövekedett adrenalin-szintet regisztrálok..." "Ez mit jelent?" "Hogy izgalmi állapotban van. ... Feküdjön fel az asztalra, alaposabban megvizsgálom." pillant a Doktor a mutoasztalra, "Egy hétköznapi ember esetében légkörváltozást javasolnék. De az ön egyedülálló fiziológiája miatt szeretnék kizárni minden lehetséges vegyi kiegyensúlyozatlanságot." Seven eközben elhelyezkedik az asztalon, a Doktor pedig köré zárja az íves diagnosztikai paneleket. Ahogy a no a mellkasa köré záródó paneleket figyeli, egy

pillanatra egy emlékkép villan be neki, amelyben egy másik asztalon fekszik, és egy erős fémkeret záródik köré. "Vannak egyéb tünetei is? Szédülés, fejfájás..." "Nem." feleli Seven remegő hangon. "A fiziológiai letapogatás értékei rendben vannak." veszi szemügyre a Doktor a diagnosztikai panelek ívelt oldalán megjelenő értékeket, "Ellenorzóm még egyszer a Borg beültetéseket." A hologram ezzel egy másik muszert vesz kézbe, és Seven optikai implantájához közelíti, mire a nő elkapja a fejét, mert megint beugrik neki egy emlékkép, egy hasonló mozdulatról egy ijesztő helyen. "Seven, mi a baj?" vonja össze a szemöldökét a hologram. "Engedjen ki innen..." ütügeti meg Seven a diagnosztikai panelek szélét, "Gyorsan..." "Persze, csak nyugalom..." nyitja szét a paneleket a Doktor, Seven pedig azonnal leszökken az asztalról, és szinte menekülni kezd a hologram elöl: "Nem akarok további vizsgálatokat..." "Rendben." bólint a Doktor. "Ne jöjjön közelebb... Ezt nem teheti..." "Mit? Seven, mitől fél ennyire?" "Nem tudom..." mondja a nő kétségbeesetten.

"Pánikroham tört rá, az összes kísérőjelenséggel együtt..." mondja a Doktor Janewaynek, kipillantva a főiroda ívelt üvegfalain át, a mutoasztalon fekvő Sevenre pillantva, "Felfokozott érzékszervi működés, felületes légzés, szédülés... Végül azért sikerült benyugtatóznom." "Lehet valamelyik kéri beültetése a bunös?" "Nem hiszem. A problémát inkább egy elfojtott emlék okozhatja..." mondja a Doktor, miközben átmenni a gyengélkedő másik felébe, az ott lévő nagy monitorhoz, ahol a hologram néhány vizsgálati adatot kér le: "Különleges biogén aminosavakra bukkantam az agyában, olyanokra, amelyek korábban nem voltak ott. Az anyag blokkolja az emlékezőközpont egyes területeit." "Tudja, honnan került a szervezetébe?" "Nem. De az anyag lassan lebomlik. Seven viselkedését az okozhatja, hogy az általa blokkolt emlékek elkezdtek felszínre törni, de azokat még nem tudja teljesen feldolgozni." "Tud segíteni rajta?" "Van egy módszer, ami beilleszti az emlékeket Seven tudatába... De inkább egy szokványos regressziós kezeléssel próbálkoznék." "Nem is tudtam, hogy pszicho-terapeuta ismeretek is vannak a programjában." jegyzi meg Janeway meglepetten. "Nincsenek... De mivel nincs tanácsadónk a hajón, beillesztettem néhány ilyen jellegű programkiegészítést. Így még értékesebb lehetek a maguk számára, mint amilyen máris vagyok." Janeway még egyszer Sevenre pillant, majd így szól: "Tájékoztasson a fejleményekről." "Egy Jungot követő terapeuta azzal próbálná meg visszahozni az eltemetett emlékeket, hogy szinkronba hozza azokat a közelmúlt eseményeivel." magyarázza a Doktor a regenerációs fülkéjében álló Sevennek a kettes raktérben, "Amani a Betazedről viszont úgy érvelne, hogy az érzékszervek elszigetelése, és légzésgyakorlatok nagyobb eredményt hoznának. ... Én kiemelttem mindkét módszer legjobbnak tűnő elemeit, hogy megalkossam a saját emlék-rekonstrukciós módszeremet." "És miből áll ez a módszer?" kérdezi Seven. "Elször is, nyugalmat ad, azáltal hogy itt, önnek ismerős környezetben folyik a kezelés. Amint a kéri stimulátor megerősíti az idegpályákat..." pillant a Doktor a Seven homlokára rögzített kis szerkezetre, "Egy megjelenítési eljárást fogok alkalmazni, a felidézés eléréséhez." Seven nagyot sóhajt, majd így szól: "Kezdheti..." "Hunyja le a szemét, kérem... Tisztítsa ki a tudatát, próbáljon nem gondolni semmire, nem analizálni..." "A tudatom kitisztult." jelenti ki Seven néhány másodperc múlva, mire a Doktor bosszankodva mered rá: "Seven... Ez nem hatékonysági vizsgálat. Egyszerűen csukja be a szemét, és lélegezzen mélyeket. Összpontosítson a hangomra. ... Szakadjon el a jelentől... Próbálja meg elhagyni a karaktert... Sodródjon... Írja le a legelső képet, ami felbukkan ön előtt." "Egy orvosi trikorder... Durantanium burkolat... Hét egész hatszor kilenc egész nyolc centiméterszer három egész két centiméter. Többfunkciós kijelző..." "Ennyi elég. ... A gyengélkedőben van. Milyen érzést kelt önben a trikorder?" "Nyugtalanít." "Miért nyugtalanítja?" "Attól félek, kárt tesz bennem." "Van ott még más is, amirol erre a félelemre asszociál?" "A mutoasztal... Ahogy körém záródik..." "Bezártnak, kiszolgáltatottnak érzi magát..." mondja a Doktor. "Igen. Rosszul érzem magam..." "Miért?" "Kövin van itt..." "Mit csinál?" "Az asztalra rögzít... El akarok menni, de nem tudok... Kövin valamilyen muszerral közeledik hozzám..." Seven szemei ekkor felpattannak, mire a Doktor aggodalmasan lép közelebb: "Seven...?" "Erre korábban nem emlékeztem..." "Mire, Seven?" "Kövin... Egy műtétet hajtott végre rajtam, amelynek során... Borg technológiát távolított el a testemből. Eroszakkal." "Ezzel sokat haladtunk... Most mondja el, mikor zajlott ez a műtét?" "Nem tudom, a részletek hiányzanak... Csak képtörödékek jönnek elő." "De biztos, hogy Kövin volt? Láttá is őt?" "Igen." "Azt mondta, lekötözték. Valamilyen berendezést használtak ehhez?" "Igen." "Itt volt, a Voyager-en?" "Nem... Akkor kellett történnie, mikor lent voltunk a bolygón, kipróbálni néhány fegyvert." "Akkor összpontosítson a felderítőútra... Ragadja meg az első

képet, ami az eszébe jut róla." Seven megint becsukja a szemét, és elmerül az emlékekben. "Írja le..." mondja a hologram. "Egy nagy gránitszikla... Úgy fél méter magas." "Most pedig... Hagyja kibontakozni ezt az emléket... Illessze a tudatába, hagyja hogy az emlékek összekapcsolódjanak..." "A lotéren vagyok... Kovin azért vitt oda minket, hogy kipróbálhassunk néhány kézfegyvert, amiket cserére akart felajánlani."

Paris nézegeti egy darabig a Kovintól kapott vaskos fegyvert, majd a nem messze álló szikladarab felé fordítja, és többször rálool vele. A fegyverból útnak induló liláskéék energiacsomók szilánkokra robbantják a sziklát, mire Paris elismerő pillantást vet Kovinra, majd mindhárman a maradványokhoz mennek, és Seven trikordert véve elő, megvizsgálja a törmelékot.

"Megpróbált lenyugözni minket a fegyverek rombolóerejének bemutatásával. Az én feladatom az volt, hogy objektívebb elemzést adjak a bemutatóról."

"Egy terawatt meghajtó-teljesítményű részecskegyorsító-fegyver. Négy mikroszekundumos újratöltési ciklus, tíz kilométeres effektív hatótávolság." mondja Kovin büszkén. Paris forgatja egy darabig a kezében a nehéztüzérségi lövegnek is beillo kézfegyvert, majd megjegyzi: "Nem éppen Csillagflotta-szabvány... Mit gondol?" pillant Sevenre. "Céltárgy hetvenkét százalékban elporlasztva, huszonnyolc százalékban elpárologtatva. ... Egyszerű, de hatékony." "Nem olyan pontos, mint a mi kompressziós fészereink, de a kezelése egyszerűbb." állapítja meg Paris, "Pár nem jönne rosszul belöle, mikor megint összefutunk a hirogenekkel." "A célkijelölő rendszert fel lehetne javítani egy hókélépező szenzorral." állapítja meg Seven, megvizsgálva a fegyvert, "Ez huszonnégy százalékkal növelné a célzási pontosságot." "Ezt azonnal meg tudom oldani." veszi át a fegyvert Kovin Paristól, majd Sevenre pillant: "Elkísér? Beállítanám a fegyvert az önök előírásainak megfelelően." "Ha megfelel önnek, addig én kipróbálnék még néhány másfajta fegyvert..." mondja Paris. "Semmi akadály." nyugtatja meg Kovin, mire Paris a kereskedő segédjéhez megy, akinél további kézfegyverek vannak, Kovin pedig Sevenre pillantva útnak indul: "Kövessen, kérem."

"Kovin egy laborba vezetett." "Írja le." "Gyengén volt megvilágítva. ... Különböző berendezéseket, ismeretlen technológiát láttam. Úgy véltem, ezen a helyen fejlesztik ki az úgy fegyverkonstrukciókat." "A fegyver energiaellátása toronbázisú..." állapítja meg Seven, mikor Kovin letéve a fegyvert egy munkapadra, megfelelő szerszámokat kezd keresgélgni. "Az ilyen kézi diszruptorok nagy része ilyen." mondja a fegyveren dolgozó Kovin. "A toronbázisú fegyverek hajlamosak instabillá válni." "Akkor nem, ha az ember polarizálja az emittermátrixot. Azzal ki lehet egyenlíteni az instabilitást. ... Nézze csak..." Kovin ezzel Seven felé fordítja a fegyvert. "Mit csinál?" kérdezi Seven meglepetten, de a kereskedő válasz helyett egyszerűen lelövi.

"Felém fordította a fegyvert..." mondja a fülkében behunyt szemmel álló Seven. "És tüzelt..." szól a Doktor. "Igen. Tisztán emlékszem." "Ezután mi történt?" "Nem... Vagyok biztos benne."

"Koncentráljon... Képzelve maga elé a labort." "Fény világított a szemembe..." "Kovin is ott volt?" "Igen..."

"Rögzítse." pillant Kovin a mellette álló nore, aki egy fémkeretet csuk az asztalra fektetett Seven köré. "Egy entarai no segített neki."

"Ez Borg technika..." mondja a no, szemügyre véve Sevent. "Hiszen mondtam..." pillant rá Kovin.

"Engedjenek el..." mondja az asztalon magához téro Seven.

"Egy vizsgálóasztalhoz rögzítettek..." "Mit csináltak magával? Megvizsgálták?" kérdezi a Doktor.

"A bio-abszorpciós szivattyú üzemben, túlnyomás alatt." mondja Kovin egy átlátszó tartályra pillantva, amiben suru, halványzöld folyadék van. A tartályból egy cső vezet egy injektáló-rendszerhez, aminek kúpban végződő fémhengere Seven nyakához ér. "A tápoldal aktiválta a beültetést." állapítja meg Kovin segédje, "A nanoszondák szaporodásnak indultak." Kovin eközben egy szerszámot vesz kézbe, és leszereli vele a Seven bal szemöldöke fölötti beültetést, aminek eltávolítása után láthatóvá válik a szemöldökcsont, és az abba ültetett csatlakozók.

"Levette az optikai beültetésemet... Eközben a karomban levo egyik beültetés aktiválódott..." "Melyik? Próbálja meghatározni..." kéri a Doktor.

"Állítsa maximumra a metagén impulzuserősséget, hogy a beültetés biztosan bekapcsoljon." mondja Kovin a nonek, aki erre egy hengeres eszközt kezd el mozgatni Seven félig mesterséges bal alkarja fölött. A bor alatt hamarosan mozgolódás támad, ahogy a nanoszondák gyülekezni kezdenek, majd az injektor-csápok, mint támadó kígyók, kivágódnak a mutató- és középső ujj fölötti tokjaikból, és

dühösen tekeregve keresik a céltestet. "Az injektor-csápok elérhetővé váltak." mondja a no, mire Kovin átnyújt neki egy eszközt: "Nyerje ki a nanoszondákat."

"Nanoszondákat vontak ki belőlem az asszimilációs csápokon keresztül. Nem tehettem semmit, képtelen voltam megakadályozni." "Senki nem is várhatta volna el ezt magától. Lekötözték... Utána mi történt?" "A levett nanoszondákat beadták egy másik kísérleti alanynak, aki szintén le volt kötözve. Megkezdődött az asszimilálása..."

Kovin és a no elégedetten figyelik, ahogyan a nanoszondák beadása után néhány másodperccel mozgás támad az áldozat bore alatt, majd az entarai férfi arcát áttöri az elso, robbanásszerű gyorsasággal kinyíló fémvirágra emlékeztető Borg implant. "Szép munka volt." pillant a no elégedetten Kovinra.

"A következő emlékem az, hogy megint Kovin laborjában állok. Azt állította, a fegyver túlterhelődött, és megégette a kezemet. ... De hazudott. Hiszen megtámadott..."

"Nagyon sajnálom, jobban kellett volna vigyáznom." mondja Kovin a félig mesterséges kezét fájdalmas arccal tapogató Sevennek. "Van egy borregenerátora?" "Persze..." keríti elő Kovin az orvosi eszközt, és nekilát, hogy rendbe hozza vele Seven kezét.

"Tájékoztatom a kapitányt." mondja a Doktor, és sietve elhagyja a rakteret.

"Nem lehet kétséges... Seven egy kegyetlen támadás áldozata." mondja a hologram Janewaynek, Tuvoknak és Parisnak a tanácsteremben. "Hogy van?" kérdezi Janeway. "A körülményeknek megfelelően. A fülkéjében regenerálódik. ... Úgy vélem, érzelmi felépülése jóval több időt fog igénybe venni. Azt viszont remélem, hogy Kovint felelősségre vonják a tettei miatt!" "Elobb azonban találunk kell valamit, ami megerősíti Seven vallomását." mondja Janeway, "Tom, ön volt vele a felszínen. Mennyi ideig volt egyedül Kovinnal?" "Úgy két órát, legalább..." "És mikor visszatért, említette valamelyikük ezt a dolgot?" "Csak annyit, hogy beállították a fegyvert. Sevenen nem látszott semmi..." "Mr. Kovin mesterséges úton elnyomta az emlékeit az eseménnyel kapcsolatban. Ez okozta azt a szokatlan engram-aktivitást, amit a neutrális letapogatás során felfedeztem." magyarázza a Doktor. "Talált más fizikai nyomot is, amit az általa leírt események okozhattak?" kérdezi Janeway. "Nem. Úgy vélem, Mr. Kovin Seven saját nanoszondáit használta fel a sejtszintű károsodások meggyógyítására." "Tényként fogadja el Seven visszatért emlékeit?" kérdezi Tuvok. "Nem kellene?" kérdezi a Doktor. "Az effajta emlékek gyakran bizonyultak megbízhatatlannak." "Csakhogy a legtöbb esetben az ilyenmegrázó élmények évekig nem kerültek a felszínre, itt viszont egészen friss emlékekről van szó, amelyeket mesterséges úton blokkoltak. ... A gátló tényező eltávolítása után Seven mindenre visszaemlékezett." "Az emberi emlékezet ritkán tökéletes." jegyzi meg Tuvok. "Mit akar ezzel mondani?" kérdezi Paris, "Hogy Seven csak kitalálta ezt az egészet?" "Nem. De arról nem szabad megfeledkeznünk, hogy korábban is voltak már hallucinációi." "Azt annak a hajónak a tájolójele váltotta ki, amin asszimilálták." mutat rá a Doktor, "Ez nem hallucináció, emlékszik arra, mit tettek vele. Egyértelműen kiderül az engramjainak elemzéséből, márpedig ez tudományosan teljesen megalapozott vizsgálati eljárás!" "Azért nem kéne egymásnak esnünk... Semmi esetre sem akarom semmiségnek tekinteni Seven vádjait. ... Ha Kovin valóban megtámadta, és nanoszondákat vont ki a szervezetéből... Akkor cselekednünk kell. ... A rossz kezébe került nanoszondák katasztrófát okozhatnak. Doktor, ön folytatja a Seven állításait alátámasztó fizikai bizonyítékok keresését, én pedig beszélek Kovinnal. Lelépni."

"Ez sérto, és teljesen abszurd!" pattan fel Kovin a készenléti helyiség kanapéjáról, "Nyilvánvalóan hazudik!" "Miért tenné?" kérdezi Janeway. "Talán maga választ tud adni erre. Hiszen a maga legénységébe tartozik. ... Megtámad, utána meg kitalálja ezt a nevetséges mesét, hogy én legyek a hibás. Ez talán valami maguknál bevett üzleti taktika?!" "Távol áll tolem mindenféle hátsó szándék. Csak azt szeretném kideríteni, mi történt." "Már elmondtam. Elmentünk a laborba, hogy megfelelően beállítsuk a fegyver irányzékát." "És ez tartott két óráig." jegyzi meg Janeway. "Tökéletes pontosságot követelt meg tolem." "Annyi mindenestre biztos, hogy Seven eros toronsugárzásnak volt kitéve." "Ez így is van. Mivel sikerült túlterheltem a fegyver energiacelláit... De azonnal jelentettem a balesetet." "O viszont úgy emlékszik, maga szándékosan lott rá." "Valótlant állít!" "A Doktor szerint az energiáimpulzus elég eros lehetett ahhoz, hogy eszméletvesztést okozzon." "De nem ájult el! Egy pillanatra mindketten nagyon megijedtünk, és miután bocsánatot kértem, megkérdezte, van-e egy borregenerátorom. ... Volt egy a muhelyben, így ellátta vele a kezét... Azt, amelyiken az a mechanikus

ráépítés van." "Amirol maga azonnal tudta, hogy Borg implant." jegyzi meg Janeway. "Tudom, hogy korábban Borg volt. O maga beszélt róla." "Kifejezte érdeklődését ezen technika iránt bármilyen formában is? Nem akarta megvizsgálni?" "Nem." "Az sem fordult meg a fejében, hogyan lehetne fegyverként felhasználni?" "Tehát ezzel vádolnak..." "Talán nem tudja, milyen veszélyes a Borg technika. Ha csak egyetlen nanoszonda is van magánál... Jobb ha azonnal bevallja." "Nem vettem el tole semmit!" "Megvizsgáltathatom a laborját, hogy teljesen biztos lehessen ebben?" kérdezi Janeway. "Nem. Most már egy kicsit messzire ment." "Akkor kapcsolatba kell lépnem a hatóságokkal. Talán ok segítőkészebbek lesznek." "Tényleg sutba dobna a megállapodásunkat csak azért, mert a legénysége egyik tagja képzelodni kezdett?!" "Igen. Szóval... Hajlandó együttműködni?" "Talán van más választásom?" kérdezi Kovin bosszúsan.

"Tehát azt állítja, a fegyver energiacellája az oszcillátor elhibázott beállítása miatt terhelődött túl." mondja Tuvok Kovinnak az irodájában. "Így van." "Le tudná írni részletesebben, hogyan történt?" "Azt mutattam meg neki, hogyan kell polarizálni az emittermátrixot, de úgy látszik, túl nagyra állítottam az indukciós frekvenciát." "Talán nem volt tisztában az eljárással?" "Dehogynem, már vagy százszor csináltam. Véletlen hiba volt, hányszor mondjam még?!" "Nem bocsánatkérést várok öntől." "Akkor meg mit? ... Azt reméli, hazugságon kaphat? Vagy hogy vallomást csikarhat ki belőlem? Nem fog menni, mert nincs mit bevallanom! Semmi rosszat nem követtem el!" "Azonban a legénységünk egyik tagja ennek ellenkezőjét állítja." "A legénységi tagjuk... Seven of Nine... Szerencsésnek mondhatja magát." "Miért?" "A egész legénység mellette áll, és támogatja a védekezésben. Mellettem viszont nincs senki." "Az entarai képviselő hamarosan megérkezik." "A bíró?! O nem fog segíteni. Sokkal többre tartja a magukhoz hasonló fajokkal a jó kapcsolat fenntartását." "Azonban biztosan meg akarja majd tudni az igazságot. És mi is ezt szeretnénk." "Nem érti. Mi az idegen fajokkal folyó kereskedelemről élünk. Szigorú szabályok vannak a kapcsolatok kiépítésére, és ha valakit csak megvádolnak azzal, hogy bármelyiket is megszegte, annak üzletileg vége." "Lehetőséget fog kapni arra, hogy minden vádpontban tisztázza magát." "Ez nem számít, ha valakit megvádolnak, oda a jó híre. Többé senki nem fog bízni bennem, ez a végemet jelenti! Kérem... Soha nem ártottam Sevennek... Maguk se ártsanak nekem..." könnyörög Kovin kétségbeesetten. "Attól tartok, nincs más lehetőségem. Azonban biztosíthatom, a nyomozást részrehajlás nélkül, tisztességes módon folytatjuk le." "Maga olyan embernek tunik, aki állja a szavát... Ha azt mondja, nem ítélnék el előre... Hiszek magának."

"Hogy érzi magát?" kérdezi a Doktor Sevent a gyengélkedőben, miután összecsukta orvosi trikorderét. "Nem érzlek károsodást." "De... Mit érez? ... Seven... A fizikai sebei begyógyultak, de a pszichikai hatás még megvan. És ezzel foglalkoznia kell." "Milyen okból?" "Hogy egészséges legyen. Kovin megtámadta. ... Ezzel megsértette a személyiségi jogait. Fontos hogy felismerje ezt, és így feldolgozhasson minden bosszúvágyat és ellenérzést, amit az eset miatt érez." "A bosszúvágy emberi tulajdonság. Sem szerkezete, sem célja nincs. Én nem kívánom gyakorolni." "El kellene végre ismernie, hogy emberi érzései vannak... És csak magának árt vele, ha elfojtja őket." "Ha ezek az érzések tényleg fellelhetők volnának bennem, mit kellene tennem ellenük?" "Feltennék egy kérdést... Mi történt volna, ha Kovin közvetlenül a Kollektívától próbálja megszerezni a Borg technikát?" "Asszimilálták volna." "Így van. Ezért választotta magát. Így megszerezte amit akart, kockázat nélkül." Seven ezen elgondolkodik, majd arcára kiül a felismerés: "Sebezhetővé váltam azzal, hogy egyénné lettem." "Pontosan! Kárt okozott önnek, mind egyénnek. Az egyéne egészének, legyen az Borg vagy ember." "Gyáva tett volt." "Igen. Ez az ember képes volt kegyetlenül kihasználni önt, hogy így új fegyvereket készíthessen, amiket jó áron eladhat!" "Azt hiszem, amit most érzek az talán... Düh? ... Dühös vagyok Kovinra." "Helyes. Ez teljesen normális reakció. És miután Kovin megkapta amit megérdemelt, ön sokkal jobban fogja érezni magát." jelenti ki a Doktor, mire Seven bizonytalanul sóhajt.

"Erre parancsoljon, Bíró. Ez itt a laboratóriumom." tessékeli be Kovin Tuvokot, a Doktort, és egy idősebb entarai férfit a tágas, berendezésekkel telezsúfolt helyiségbe. "Itt nincsenek vizsgálóasztalok." állapítja meg a Doktor. "Ahogy mondtam is, csak munkapadok." mondja Kovin. "Ez a teljes labor?" kérdezi Tuvok, miközben az egyik asztalra helyezve kinyitja a nála lévő táskát, és egy muszert vesz

elo belole. "Igen." "Keresnünk kell majd nemrégiben történt átalakításra utaló nyomokat." mondja a Doktor. Ezután egy darabig mind o, mind Tuvok muszereiket figyelve járkálnak a helyiségben, majd a hologram így szól: "A felidézés során Seven említette az itt látható berendezések egy részt." "Ez értheto, hiszen itt volt." füstölög Kovin. "Az elmondása alapján egy ehhez hasonló eszközzel távolították el az optikai implantját." emel fel a Doktor egy szerszámot az egyik munkapadról. "Az egy mikroszipesz. Azt használtam a részecskesugár-fegyver burkolatát tartó kötések eltávolításához." "Ez pedig itt nem egy elektro-dinamikus szonda?" emel fel a Doktor egy másik szerszámot. "De igen." "Hmm... Egy monofarin-stimulátor is bele van építve... Ezzel akár egy emberi agy neurotranszmitter-szintjét is szabályozni lehet." "A jelenlegi állapotában nem." jelenti ki Kovin. "De néhány kisebb átalakítás után már igen." "Néhány kisebb átalakítással a kommunikátorát is képessé teszem a neurotranszmitter-szint szabályozására. Mit akar ezzel az egésszel?!" csattan fel Kovin. "Csak annyit, amit az imént mondott." mondja a Doktor, majd végighúzza az orvosi trikorder letapogatófejét a szerszámok fölött. "Az eszközök jelentos részén sejtmaradványok találhatók, amelyek megegyeznek Seven genomjával. Engedelmeivel, uram..." fordul a hologram az ajtótól nem messze várakozó Bíró felé, "Ezeket az eszközöket tüzetesebb vizsgálatra a Voyager-re szállítatnám." "Vigyék, amire szükségük van." bólint a Bíró. "Doktor, ezen az asztalon Borg nanoszondákat találtam." mondja az egy másik munkapad mellett álló Tuvok, felnézve trikorderéről. "Mintát veszek belőlük." vesz ki a Doktor egy másik eszközt a Tuvok által hozott táskából, összegyujti vele a szondákat, miközben jelentoségteljes pillantást vet Kovinra. "Ott sérült meg a karja, mikor a fegyver túlterhelődött..." fordul Kovin a Bíróhoz. "A szóródási struktúra ezt látszik alátámasztani." állapítja meg Tuvok. "Csakhogy ezek a nanoszondák regenerálódtak." állapítja meg a Doktor, "Ha egy egyszeru borsérülés miatt kerültek volna ki Seven szervezetéből, nyugalmi állapotban volnának. De ezek egy idore aktiválódtak, mégpedig egy egészen különleges módon." A Bíró eltöpreng a hallottakon, majd így szól: "Eleget láttam. Kovin, elegendo bizonyíték gyult össze maga ellen, ami alapján a hivatalos tárgyalásig letartóztatásba helyezem." "Kérem... Ne..." mondja Kovin kétségbeesetten, majd felkap egy pisztolyszeru kézifegyvert az egyik munkapadról, és a többiekre fogja: "Ne mozduljanak!" "Kovin, hagyja ezt abba..." mondja a Bíró. "Bíztam magukban... Azt állították, független vizsgálat lesz. De csak azt keresték, amit találni akartak! Velem ezt nem csinálhatják!" Kovin ezzel egy jeladót vesz elo a zsebéből, aktiválja, és egy pillanattal késobb feloldódik egy szállítószalagon. "Tuvok hívja a Voyager-t." "Itt Janeway." "Mr. Kovin elsugárzott a laborból. Meg tudják állapítani a jelenlegi pozícióját?"

"Várjon egy pillanatot." üzeni Janeway, majd kérdon Kimre pillant. "Transzporter-maradékenergiát észlelek... Háromszáz kilométerrel a felszín fölött." "Kapitány, ugyanazon a helyen egy hajó hajtómuindítását észlelem." jelenti Paris. "Bíró úr, kívánja hogy kövessük?" kérdezi Janeway. "Igen. De én is szeretnék önökkel tartani." pillant a entarai a Doktorra és Tuvokra. "Rendben, felsugározzuk önöket a Voyager-re. Álljanak készen."

"Kovin hajója 18.25-ös irányban halad." jelenti Paris, mire Janeway feláll a kapitányi székből, és eloresiet a hadnagy mögé: "Elfogópályát. Készüljenek a vonósugárral történó befogáshoz." "Csak fél impulzusmeghajtással halad. Talán egyáltalán nincs görbületi hajtómuve..." véli Chakotay.

"Kilencezer kilométerre vagyunk, közeledünk." jelenti Paris. "Aktiválom a vonósugarat." szól Chakotay. Kovin hajójának tatrészéről ekkor egy sárgászöld fénycsomó szakad el, ami néhány pillanattal késobb nekiütözik a Voyager pajzsának. Az eredmény egy vakító felvillanás, ami néhány pillanatra túlterheli a szenzorokat, és a hídszemélyzet szemeit. Mikor a fényjelenség véget ér, Kovin hajója nincs sehol. "Nem találom. A szenzorok nem továbbítanak adatokat." mondja Paris. "Egy fotonkitörést hozott létre, attól álltak le. A teljes szenzorhálózatot újra kell indítanunk." jelenti Kim. "Csinálják." mondja Janeway, visszaülve székébe, majd Chakotay felé fordul: "Úgy látszik, a nyomozás ezennel embervadászattá változott." "Az, hogy menekül, arra utal, hogy titkolnivalója van. És amíg nem tudjuk, pontosan mi ez, nem hagyhatjuk elmenekülni." jelenti ki Chakotay.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. CsillagIdo 51679.4. Sikerült megtalálnunk a Kovin hajója után maradt görbületimezo-nyomot, így most követjük. Eközben Tuvok és én a Kovin laborjából származó szerszámokat vizsgáljuk."

"Ezzel sem jutunk előre..." dol hátra Janeway a laborszéken, és fáradtan megdörzsöli a szemét, "Seven sejtmaradványai szinte minden ott vannak, de persze úgy is odakerülhettek, hogy egyszerűen hozzáért az adott tárgyhöz." "A fegyver vizsgálata ugyanilyen eredménytelennek bizonyult." pillant fel Tuvok a részecskegyorsítóról, "Lehet hogy valóban túlterhelődött véletlenül, de az is, hogy nem." "Lassan egy rossz érzés kezd erőt venni rajtam..." fordul Janeway Tuvok felé, "Semmit sem találunk, ami Kovint terhelné." "Azt mondtam neki, a vizsgálatunk részrehajlás nélküli lesz. És azt hiszem, az is volt." "Így van." ért egyet Janeway, "Azonban azt hiszem, előítéletekkel viseltetem iránta. És ez valamennyire befolyásolta az ítéloképességemet. ... Mindaddig a legjelentősebb bizonyítéknak a nanoszondák bizonyultak." siet oda Janeway az egyik fali terminálhoz, amin a mikroszkopikus méretű szerkezetekből látható néhány, "Regenerálódtak, amiből pedig arra lehet következtetni, hogy Kovin kísérletezett velük." "Hmm... Igazából nem tudunk túl sokat a nanoszondák, és a Borg fiziológia együttműködéséről. Talán hasznos volna szimulálni a fegyverlövés Seven karjára tett hatását. Akkor egyértelműen láthatnánk, mi történik a nanoszondákkal." "Jó. Talán így kapunk néhány választ." egyezik bele a dologba Janeway.

"Tényleg szükséges ez, kapitány?" kérdezi a Doktor a gyengélkedőben, "Már így is elég nagy megrázkódtatás érte." "Nem akarok megvádolni egy ártatlan embert. Ezért mindent meg kell tennünk, hogy egyértelmű bizonyítékot találjunk." feleli Janeway. "Kovin nem ártatlan. Pontosan tudom, mit tett." jelenti ki Seven, mire Tuvok, kezében egy oltópisztollyal, közelebb lép hozzá: "Azonban bizonyítékra van szükségünk, és ez a kísérlet szolgálhat egyel. Ezzel az oltópisztollyal szimulálni tudjuk a toronimpulzus hatását. Mintát veszünk a borszövet felső részéből, és megvizsgáljuk az esetleges változásokat. Az eljárás fájdalommentes." "Nem félek, hanem dühös vagyok." jelenti ki Seven. "Tudom, de a türelmét kérem... Ez után valószínűleg sokkal többet fogunk már tudni." mondja erre Janeway. Tuvok Seven bal kezének kézfejéhez illeszti a szerkezetet, aktiválja, majd a mintát tartalmazó tárgylemezt odaadja Janewaynek, aki mikroszkóp alá helyezi a lemezt, és vizsgálni kezdi a tartalmát. Rövid csend ereszkedik a laborra, majd Janeway komoran fordul a többiek felé: "Doktor, kérem vessen erre egy pillantást." A hologram a muszerhez sétál, és belekukkant. "Mit lát?" kérdezi Seven. "Úgy tunik, hogy a nanoszondák... Ugyanolyan módon regenerálódnak, mint azok, amelyeket Kovin laborjában találtunk. ... Spontán reakciónak tunik, amit a toronfegyver által kibocsátott energia váltott ki." mondja a Doktor. "Ennek nincs jelentősége. Kovin bunós." jelenti ki Seven. "Seven... Nem kétkem, hogy hisz abban, amit mond. De esetleg nem lehetséges, hogy a kettejük..." Janeway ekkor futólag a hologramra pillant, majd visszafordul Seven felé, "Által felidézett emlékek... Nem pontosak?" "Hogyan volna ez lehetséges?" kérdezi Seven. "A Borgként töltött idő alatt tanúja volt kegyetlen orvosi beavatkozásoknak. Biztosan látta különböző áldozatok asszimilálását. Nem lehet, hogy egy ilyen emlékről van szó?" "Maga tudja, hogy nem így van. Mondja meg neki!" pillant Seven kétségbeesve a Doktorra. "Minden jel arra utalt, hogy ön volt az áldozat. ... Az eltúlzott reakciója Kovinnal szemben a gépházban, az irracionális féltelme, mikor meg akartam vizsgálni... Valaminek ki kellett váltania mindezt, és én úgy véltem, a Kovinnál átélt szenvedései voltak az ok." "Mint ahogy így is volt." mondja Seven. "Ha szinte akarok lenni, azt kell mondanom... A fiziológiájának jelentős része még mindig rejtély a számomra. Pontosan nem lehet meghatározni, mi váltotta ki az emlékeket. És nem szabad megfélemlenünk arról, hogy ez az új bizonyíték Kovin szavait támasztja alá. Nem pedig az öné." "Segített nekem ráébredni, mi történt... Most pedig le akarja tagadni mindezt?!" kérdezi Seven. "Senki sem akarja cserbenhagyni." jelenti ki Janeway, "De azt kell tennünk, ami helyes. Tájékoztatnunk kell Kovint a legújabb tényekről." "A Doktor azt mondta, jobban fogom érezni magam, ha Kovin megkapja, amit megérdemel." mondja Seven, mire Janeway kérdőn fordul a hologram felé, "Azt akarom, hogy megbüntessék. Kevesebbel nem elégszem meg." Seven ezzel elsiet, a Doktor pedig boldogtalan ábrázattal áll Janeway és Tuvok pillantásainak kereszttüzében.

"Mr. Paris?" kérdezi Janeway a hídon. "Hatósugáron belül van." "Akkor képernyőre." A fomonitoron megjelenik Kovin hajója, mire Janeway így szól: "Hívják!" "Nincs válasz. Aktiválja a fegyvereit." jelenti Tuvok. "Adás minden csatornán! ... Mr. Kovin, itt Janeway kapitány. Úgy véljük, alaptalanul vádoltuk meg. Szeretnénk tisztázni a helyzetet. Kapcsolja ki a fegyvereit." "Válasz érkezik." mondja Tuvok, majd képernyőre adja Kovint. "Hagyjanak fel az üldözésemmel, különben kárt tesz a hajójukban!" "Nem akarjuk eroszakkal feltartóztatni." mondja Janeway. "Hagyjanak elmenni!"

"Kovin, hallgasson rám." szólal meg ekkor az entarai Bíró, "Meg kell beszélünk ezeket az új fejleményeket." "Ez csapda..." "Nem. Olyan adatokra bukkantunk, amelyek az ön állításait támasztják alá." mondja Janeway. "Nem hiszek maguknak..." rázza a fejét Kovin. "Újra megvizsgáltuk a bizonyítékokat. A talált nanoszondákból nem megfelelő következtetéseket vontunk le. De most már tudjuk, hogy a toronfegyver valóban csak túlterhelődött. Kérem..." próbálkozik a Doktor. Kovin azonban bontja a kapcsolatot. "Egy fotonimpulzus-sorozatot lo ki." jelenti Tuvok. A lövések egy pillanat múltán el is érik a Voyager-t. "Pajzsok nyolcvankét százalékon." jelenti Kim.

"Visszavonulunk. Hagyjunk neki egy kis teret." rendelkezik Janeway. "Megfordult, és egyenesen felénk tart." jelenti Paris. "Közvetlen találát az energiahálózatban." mondja Chakotay néhány találattal később. "Ártatlan vagy sem, meg akarja semmisíteni a hajójukat!" mondja a Bíró. "Kapitány?" kérdezi Chakotay. "Eleget lövöldöztünk már rá. Harry, próbálja meg kisugározni a hajójából." szól Janeway. "Szórómezo van körülötte, nem lehetséges a befogás." "Próbálja tovább." "A pajzs kisült." jelenti Chakotay a következő találát után. "A teljes energiáját a fegyverzetbe irányítja." állapítja meg Tuvok. "Meg kell védenünk magunkat. Semmisítse meg a hajóját!" mondja a Bíró. "Nem. ... Kitérés, keményen balra, teljes tolóero!" szól Janeway. "Igenis." "Már majdnem megvan, még pár másodperc..." mondja Kim. "Újra aktiválja a fegyvereit. ... Kapitány, az emittre túlterhelődik, az összes rendszer instabillá válik." jelenti Tuvok. "Csatornát! ... Kovin, kapcsolja ki a szórómezt, hagyja, hogy átsugározzuk! ... Kovin...!" "Újra tüzel." jelenti Chakotay.

Kovin hajójának orr-része felizzik, majd az irányítatlan energia-impulzus végigkúszik a burkolaton, robbanások sorozatát idézve elő. A robbanások letépi a hajó külső burkolatát, majd a lecsupaszított váz is felrobban.

"Harry...?!" kérdezi Janeway. "Már nincs mit befogni, kapitány." rázza meg a fejét Kim, ami után hosszú időre csend telepszik a hídra. "Ennél többet nem tehattünk volna..." mondja végül a Bíró. "Vörös készültség törölve." szól Janeway, majd vádlón a Doktorra pillant, "Mr. Paris, irány az entarai kolónia." a kapitány ezután visszatér a székéhez, alaposan megnézi magának a híd hátsó részén álló Sevent, majd komor arccal leül.

"A Voyager hajónaplója, a főorvos bejegyzése. CsillagIdo 51658.2. Az elmúlt három napban az entariaiak számos kihallgatásán kellett részt vennem, de a vizsgálatok végül lezárultak."

A hologram elgondolkodva ül az irodájában, mikor a közelebbi ajtón át Seven lép be. "Doktor..." "Igen?" "A heti karbantartásra jöttem." "Ah... Persze..." áll fel a Doktor, "Erre parancsoljon." Mindketten átmennek az egyik kezelőbe, majd a hologram trikordert véve magához, vizsgálni kezdi Sevent. "Az anyagcsere stabil... Az elektro-optikai beültetés beállítása megfelelő... A vérnyomása kicsit magas, de elfogadható határon belül van. ... Ön teljesen egészséges. Viszlát a jövő héten." "Nem érzem magam teljesen egészségesnek." jelenti ki Seven. "Mire gondol?" "Kovin halála foglalkoztat." "Üdvözlöm a klubban." sóhajt a Doktor, "Én sem igen tudok másra gondolni." "Borgként számtalan milliók elpusztításáért voltam felelos, de akkor nem éreztem semmit. Most ennek az egyetlen lénynek a pusztulását is sajnálatosnak érzem." "Ez a megbánás, Seven. Akkor bukkan fel, mikor az ember hibát követ el, és bunósnek érzi magát. Egy újabb érzelmet tapasztal meg épp." "Ezt a... Megbánást épp olyan kevéssé élvezem, mint a dühöt. El fog múlni?" "Igen. De nem gyorsan..." "Nem áll szándékomban sokat várni." "Sajnálom, de nincs más választása." Seven egy darabig elgondolkodva néz a Doktorra, majd elhagyja a gyengélkedőt. "Nekem azonban van." mondja a Doktor elszánt arccal a kiürült gyengélkedőnek.

"Meghatároztam azokat az algoritmusokat, amelyek felelősek azon vágyamért, hogy meghaladjam az eredeti programom adta képességeket." nyújt át a Doktor egy jegyzetfüzetet Janewaynek a készenléti helyiségben, "Törölni szeretném őket." "De miért?" néz fel Janeway meglepetten. "Mert... A kísérletező kedvem, a magam jobbítására ösztönző belső kényszer vezetett ehhez a tragédiához. ... Pszichológusnak, a hajó tanácsadójának képzeltem magam... De nem voltam felkészülve azzal, milyen összetett problémákat jelenthet egy ilyen feladat. Azon igyekezetemben, hogy segítsék Sevennek, elvesztettem az orvosi objektivitásomat. Önjelölt védojévé váltam, és közben eszembe sem jutott... Hogy tévedhetek is. Ez soha többé nem történhet meg." "Abba az állapotba akar visszatérni, ami az első aktiválásakor állt fenn?" kérdezi Janeway. "Továbbra is képes leszek teljes mértékben ellátni az

alapfeladataimat. Azonban nem, fog fennállni annak a kockázata, hogy túllépem a saját hatáskörömet. ... Ez a legjobb megoldás, kapitány." "Ebben én nem vagyok olyan biztos. ... A legénységnek az elmúlt évek alatt nagy haszna származott az ön fejlődéséből. A kérést visszautasítom." "Kapitány..." "Nem állíthatjuk vissza az órát egyetlen hiba miatt... Legyen ez bármilyen nehéz. És az sem érdekel, hogy érzi magát miatta." A Doktor bizonytalanul bólint, majd a kijárat felé indul, de félúton visszafordul: "Orvos vagyok. Megóvnom kellene az életet, nem elvenni. ... Nem élhetek azzal a gondolattal, hogy... Ez újra megtörténhet." "Ha az embernek szerencséje van... Az ilyen élmény megakadályozza, hogy még egyszer megtörténhessen... Mindannyian igyekeztünk Sevent megvédeni, engem is beleértve. Azt akartam, érezze, hogy a családhoz tartozik. Hogy támogatjuk, bármi történjék is. ... A jó szándék elvakított minket. Mindannyian felelősek vagyunk Mr. Kovin haláláért... Mindannyiunknak együtt kell élnünk vele. ... És egyszerűen kitörölni ezt a terhet a legutolsó volna, amit bármelyikünknek jogában állna megtenni." Janeway ezzel visszaadja a jegyzetfüzetet a Doktornak, aki csendben távozik.

85. The Killing Game, Part I - Vadászhidény, I. rész

"Készüljete az oseitekkel való találkozásra!" kiáltja egy némiképp ismeros arcvonásokkal rendelkező klingon no, mire két batlh'etlh-ekkel felszerelt klingon harcos ront rá a sziklák közül. A no elég jól állja a csapásokat, majd mikor a egyik támadástól egy rövid időre a földre kerül, így szól: "Ma lehet hogy túleroben vagytok... De a Mokhai-ház soha nem fog elbukni!" A no ezzel felkapja a földről egyik elesett bajtársa fegyverét, egy buzogányszerű eszközt, és azzal ront újra a másik két klingonra. A támadása ezúttal nagyobb sikerrel jár, az egyik ellenfelét sikerül harcképtelenné tennie, és a másik is megkapná a magáét, ám ekkor kiáltás harsan: "Tunj innét, te gyáva! ... Ez az ölés az enyém lesz!" A következő pillanatban egy d'k tagh-t markoló, klingon harci öltözetet viselő hirogen ront elő a sziklák közül, mire a no az új fenyegetés felé fordul. "Akkor kellett volna megölnöd, míg hátat fordítottam neked." mordul a hirogenre. "Látni akarom a rettegést a szemeidben." vág vissza a hirogen. "Nézz csak bele jobban, és a saját halálodat láthatod..." "Te aztán kemény préda vagy..." "Én nem vagyok senki prédája!" lendíti meg a no a buzogányt, ám ezzel egy pillanatig védtelenül hagyja a mellkasát, amit a hirogen ki is használ, és mellbe szúrja. "Az enyém vagy!" kiáltja, miközben a no a földre roskad, "Most, és a halál után is!" A hirogen ezután egy Csillagflotta-kommunikátort vesz elő, és aktiválja: "Gyengélkedo, itt a kettes holodeck. Janeway orvosi ellátásra szorul."

"Túl fogja élni." mondja a hirogen orvos a Voyager gyengélkedőjében, az egyik ágyon fekvő, klingon álcázástól megszabadított Janewayre pillantva. "És a neurális interfész?" kérdezi egy másik hirogen, mire az orvos egy muszert irányít Janeway nyakának jobb oldalára, ahol egy kis sebhely hege válik láthatóvá. "Stabil." mondja az orvos. "Biztos benne?" "Igen." "Volt pár pillanat, mikor mintha tudta volna, kicsoda valójában." "Lehetetlen. Figyelemmel kísérem a legénységet a szimulációk során. Annak hiszik magukat, akit a programjuk előír. ... Visszaküldjem a klingon-szimulációba?" "Ne. Vigyék az egyes holodeckbe. Találtam egy újabb programot, amit ki akarok próbálni. Egy háború, ami az anyabolygójukon zajlott. Nagyon... Izgalmas lehet."

A félhomályos lokálban majdnem teljes a csend, csak a kissé megviselt zongora hangja hallatszik, amihez hamarosan női énekhang csatlakozik. A hang tulajdonosa nem más mint a kibontott hajú, csillogó szövetből készült alkalmi öltözetet viselő Seven, aki az asztalok között lassan sétálva énekel nagy átéléssel a huszadik század közepét idéző öltözetet viselő vendégeknek, és a jellegzetes palaszürke, fekete galléros, egyenes szabású egyenruhás tisztnek. A bárpult mögött Tuvok feszít fehér szmokingban, csokornyakkendőben, a hasonló, ám kissé noiesebb szabású öltözetet viselő Janeway pedig az épp belépo vendégeket irányítja a szórakozóhely belseje felé: "Üdvözlö önöket a Char du Lyon. Kathryn vagyok. ... Az első italt a ház állja... Egy feltétellel: a háborút hagyják odakint." Miután Janeway leültette a vendégeket, tovább cirkál az asztalok között, majd megáll egy egyedül üldögélő férfi mellett: "Jacques... Hölgytársaság nélkül maradt ma este? ... Meglátom, mit tehetek az ügyben..." Janeway végül megállapodik egy asztalnál, és az ott ülő két férfira és egy nőre pillant: "Bocsássanak meg, hogy ilyen sokáig hanyagoltam önöket... Hol is tartottunk? ... Ah, igen, a legutóbbi párizsi kalandom." Janeway eközben futólag Tuvokra pillant, aki a bárpult mögött folyamatosan szemmel tartja a bejáratot. Ott éppen két második világháborús német katonai egyenruhát viselő hirogen lép be, mire Tuvok alig észrevehetően odabíccent Janewaynek. Ő is az újonnan jöttekre pillant, majd így szól: "Attól tartok, ismét el kell hagynom önöket egy időre... Bocsássanak meg, kérem." Janeway ezután átsétál a helyiségen a bárpult felé, és épp akkor ér oda, mikor a két hirogen is elhalad a pult előtt. "O az." mondja Tuvok halkan. "Az új parancsnok..." bólogat Janeway, szemügyre véve a valamivel odébb egy asztalnál leülő hirogeneket. "A Brit Titkosszolgálat úgy véli, azért küldték ide, hogy figyelemmel kísérje a város felügyelet alá helyezését." "Milyen a híre?" "Szolgált Rommel alatt Észak-Afrikában, és Schmidt alatt Lengyelországban. Kiváló stratégia, és híres a kegyetlenségéről." "Rendben. Akkor otthon kell éreznie magát itt nálunk. Vitessen ki neki egy palack Chateau la Touren-t, személyes ajánlásommal." "A huszonkilences évjáratból?" "Utálnám ilyesmire pazarolni a legjobb boromat..." húzza el a száját Janeway, "Inkább a harminchatosból." "Ahogy óhajtja." bólint Tuvok, mire Janeway otthagyja a pultot. Seven nagyjából ekkora ér a dal

végére, és nagy tapsot kap. "Merci... Kérem ne feledkezzenek meg Claude-ról a zongoristánkról. Nélküle az én hangom semmit sem érne. ... További kellemes estét." Seven ezzel elhagyná a helyiséget, de a két hirogen közül a fiatalabb elkapja a karját: "Énekeljen még." "A ma esti fellépésem véget ért. Jöjjön vissza holnap." "Nem. Most akarom hallani." "Vegye le rólam a kezét!" emeli fel a hangját Seven. "Engedelmeskedjen... Különben megülöm, és a csontjai a hajómat fogják díszíteni!" "Üljön le!" szól rá a másik, idosebb hirogen, "És játssza a játékot! Ebben a környezetben nincsenek hajóink! Egy olyan nép katonái vagyunk, akik uralmuk alá akarják hajtani a világot. Ehhez tartsa magát." Janeway felfigyel a közjátékra, és megáll Seven mellett: "Ugyan már... DuNeve kisasszony örömmel énekel még egy dalt önöknek, csak előbb szeretné kicsit felfrissíteni magát." "Késő van..." tiltakozna Seven, de Janeway parancsoló hangnemben szól rá: "Frissítse fel magát." Seven kelleetlenül távozik, Janeway pedig az idosebb hirogen felé fordul, aki valószínűleg Elso lehet. "Kahn parancsnok..." "Ön ismer engem?" "A híre messze megelőzi." mondja Janeway kissé kétértelműen, "Kathryn vagyok, a Char du Lyon tulajdonosa. Az elso italt a ház állja, de csak egy feltétellel: a háborút hagyják odakint." Az Elso ekkor a társára pillant: "Beszélni akarok vele. Egyedül." A fiatal hirogen végigméri Janewayt, majd lassú léptekkel távozik. "Igazán kedves ember..." néz utána Janeway. "Kicsit el van tájolva. Nem ismeros neki ez a világ." "Hamarosan jobban fogja érezni magát. Franciaország mindenkit tárt karokkal vár." mondja Janeway, meghajolva az Elso felé, majd mindketten leülnek. "Én másként hallottam..." jegyzi meg a hirogen. "Mire gondol?" "Úgy hírlík, némely polgárok ellenkeznek az ittlétünk miatt." "Az Ellenállásra gondol? ... Párizsban, talán..." legyint Janeway vidáman, "De ez itt egy kicsi, jelentéktelen városka. Mi igyekszünk diplomatikusan viselkedni, ha vége a háborúnak, majd jót mulatunk a győztesekkel." "Bárik legyenek is azok." jegyzi meg a hirogen. "Bárik legyenek is." bólint Janeway. Ekkor egy pincér érkezik, két pohárral, és egy palack borral. "Köszönjük." pillant fel rá Janeway. "A városuk jelentéktelennek tunik ugyan, de a háború folyamán még döntő fontosságúvá válhat. Németország felé haladtukban az ellenséges csapatoknak errefelé kell jönniük. Ezért az Ellenállás is itt van a közelben." "Ebben az esetben csak azt mondhatom, amit mindig is szoktam: hagyjuk a háborút odakint." Az Elso ekkor belekortyol a Janeway által kitöltött borbba, majd elismerően így szól: "Kiváló." Hamarosan visszatér a fiatal hirogen, és vigyázzba dermedve az asztal mellett, ezt mondja: "Parancsnok, tájékoztattak, hogy nehézségek támadtak a gépházban. A plazmahálózat megint instabillá vált." "Mirol beszél?" kérdezi Janeway, meglepetten az Elsore pillantva. "Ne aggódjon emiatt..." rázza meg a fejét a hirogen, majd felállva megemeli poharát: "A vadászatra!" "A vadászatra?" "Az Ellenállás után... Nagy örömmre szolgál a nyomukba szegodni..." A hirogen felhajtja a bor maradékát, és így folytatja: "És halált hozni rájuk." Az Elso végül kinyújtja a kezét Janeway felé, aki pillanatnyi habozás után megengedi, hogy a hirogen kezét csókoljon neki. Azok ezután távoznak, Janeway pedig maga elé suttogja: "Au revoir..." "Mennyi a mai bevétel?" fordul Janeway a zárás után a bárpultnál a pénzt számoló Sevenhez. "Nem annyi, mint egy átlagos estén szokott. Ezerkétszáznegyvenhét frank, és száznyolcvan birodalmi váltó." "Egy oszcillátorra elég lesz, amivel végre megnövelhetjük a rádióink hatótávolságát." sóhajt Janeway, "Szeretném ha holnap, olyan korán mikor még minden épeszu ember alszik, kimenne a tanyaságba. Bizonyos Grolout úrnak van egy kis farmháza, a harmadik híd után. A borospincéjében jóféle vákuumcsöveket érlel... Egy nagyfrekvenciás oszcillátor kell... Ajánljon háromszáz frankot, de ötszáz fölé semmiképp ne menjen." "Másra nagyobb szükségünk volna." jegyzi meg Seven. "Éspedig?" "Robbanóanyagra. Kilövoszerkezetet kellene barkácsolnunk a páncéltörő gránátokhoz." "Ki akar lyukasztani egy német páncélost?" kérdezi Janeway vidáman. "Ha nagyon muszáj..." "Nem hadsereget szervezünk." rázza meg a fejét Janeway. "De megérne elgondolkodni rajta. További három német zászlóalj telepedett le a városban, egy páncélos hadosztály pedig tizenegy kilométerre innen foglalt állást. Mikor az amerikaiak ideérnek, nem fogom a zongorista mellett állva a 'Moonlight becomes you'-t énekelni." "Az amerikaiak a segítségünk nélkül még csak a közelébe sem tudnak jönni ennek a városnak. És ha Saint Claire-t nem tudják bevenni, lottek a németországi bevonulásnak. Adatokat kell gyűjtenünk a német csapatmozgásról, és továbbítani oket a szövetségi erok foparancsnokságának." "Meguntam már a náci cigarettaikat gyűjtogatni, és bájosan nevetgélni a vicceiken." mondja Seven dühösen, "Ideje segítenünk a szövetségeseeknek, hogy kitakarítsák innen ezeket a disznókat." "Ha elkezdünk lövöldözni, oda az álcázásunk. Jelenleg senki sem gyanakszik ránk... És nem vagyok hajlandó kockáztatni az egész muveletet csak azért, mert a maga ujja viszket a ravaszon." "Ez a maga véleménye, hölgyem." "Én vagyok a mozgalom vezetője, így csak az én véleményem számít."

Úgyhogy meg, és elhozza azt az oszcillátort! ... Mindannyian érezzük a feszültséget. Négy kemény év van mögöttünk. De nekem elhiheti, már a Harmadik Birodalom sem épp a legnyugodtabb. Csak egy kicsit kell még kitartanunk, az amerikaiak jelzése bármelyik nap befuthat." "Maglehet, hogy így lesz..." méri végig Seven Janewayt, majd tüntetően kivonul a helyiségből. "Már megint?" kérdezi a közelebb lépo Tuvok. "Már megint. ... Miért ilyen hajthatatlan? A végén még mindannyiunkat veszélybe sodor..." "Elképzelhető, hogy szándékosan teszi." jegyzi meg Tuvok. "Ha gyanakszik valamire öreg barátom, ki vele!" "A kezdetektől fogva hajlamos volt ellenkezni, és többször megszegte az egyértelmű parancsait." "Önfeju. Az ilyesmi tipikusan ellenálló vonás." "De akkor is veszélyt jelent ránk nézve." Janeway erre nagyot sóhajt, majd így szól: "Csakhogy o az egyetlen fegyverszakértonk. Ráadásul nagyon jól énekel... Szükségünk van rá. ... Figyelje, nem még jobb, ha követi pár napig. Ha a nációk besúgója, ki kell iktatnunk."

Másnap reggel Neelix kerekezik végig a város utcáin egy kissé rozszant kerékpáron, ráköszönve egyik másik útjába akadóra. A kerékpárra rögzített két kosárban a reggelinek való gyulik, amit Neelix idonként kisé egyéni módon, menet közben egy-egy árus pultjáról elemelt dolgokkal gazdagít. Egy kisebb téren Neelix két német tiszt, helyesebben szólva a tegnap este a Char du Lyon-ban megjelent fiatalabb hirogen, és egy szimulált ember mellett kerekezik el. A hirogen utánafordul, majd rákiált: "Maga! ... Megállni!" Neelix engedelmesen lefékez, és bevárja a hirogent és társát. "Szálljon le a jármurol." mondja a hirogen, "Mit szállít?" "Csak az élethez nélkülözhetetlen dolgokat..." mutat Neelix a két kosárra. A hirogen kikap egy franciakenyeret az egyikből, félbe töri, és megszemléli a belsejét. Mivel abban nem talál semmit, a másik kosárban levo fél üveg bort veszi alaposabb vizsgálat alá. Kiönti az utca kövére, majd miután meggyozodott róla, hogy a palackban az italon kívül semmi más nem volt, visszadobja az üres üveget a kosárba. "Folytathatja az útját." mondja végül. "Az fogom tenni. Ebben biztos lehet." pattan fel Neelix a kerékpárra, de a hirogen megragadja a kormányt, és még nem engedi elmenni: "Ha rajtam múlna... Maga már halott lenne." A hirogen ezután elengedi a kormányt, így Neelix folytathatja útját.

Az asztal mellett, amin a valószínűleg házilag épített rádiókészülék áll, Torres ül, és szorgalmasan jegyzetel, a készülékből szóló időjárás-jelentést hallgatva. Az adás hirtelen bezajosodik, mire B'Elanna állítgatni kezdi a rádiót: "A szentségit, így nem hallok semmit..." Valamivel odébb Tuvok és Janeway egy nagyméretű festmény hátán elhelyezett térképet tanulmányoznak. "A legfrissebb jelentések szerint két német páncélos hadosztály állomásozik itt... És itt." mutat Tuvok a térkép két pontjára. "Mennyire friss a jelentés?" kérdezi Janeway. "Negyvennyolc órá." "Akkor már rég nem aktuális." legyint Janeway. Torresnek eközben sikerül lelket vernie a rádióba, a hirtelen kitisztuló vétel hallatán Tuvok és Janeway felé fordulnak. "A Brit Rádióhálózatot hallják. ... Az iménti híreket megismételjük..." hallatszik épp a készülékből. "Negyvenöt másodperc múlva. Éljen a brit pontosság." morogja Torres. Ekkor valaki megzörgeti a bejárati ajtót, mire Janeway pisztolyt ragadva az ajtóhoz siet, és kikiabál: "Zárva vagyunk!" "Itt a reggeli szállítás." hallatszik Neelix hangja az ajtón át, mire mindhárman fellélegeznek, és Janeway ajtót nyit. "Elkésett. Mi történt?" "Ah, csak egy kis összezördülés az 'uralkodó faj' egyik képviselőjével..." feleli Neelix, miközben besiet a kerékpárról lekasztott kosarakkal. "Ez ezen a héten már a második. Úgy látszik, megszüntették az orjáratokat." állapítja meg Janeway. "Talán másik küldöncöt kellene keresnünk. Úgy látszik, a pékünk egyre gyanúsabb nekik." pillant Tuvok Neelixre. "Ne aggódjanak. Minden nap más útvonalon jövök, és egész jóban vagyok már a gestapósokkal is." nyugtatja meg Neelix, miközben bicskát vesz elő a zsebéből, és kezelésbe veszi a hirogen által kiürített borosüveg címkéjét. Néhány gyakorlott mozdulattal lefejtí a palackról, majd átadja Janewaynek a hátulján néhány apró betűs számsort tartalmazó címkét. Janeway Torreshez siet vele, aki idoközben megint jegyezni kezdte a megismételt időjárás-jelentést, és együtt hallgatják egy darabig az adást feszült figyelemmel. Csendben telnek a percek, majd mikor a bemondó a jelentés végére ér, Torres az asztalra koppantja ceruzáját: "Megvan. Kérem a kódkulcsot." Janeway odanyújtja neki a számsorokat, amit közben o is kiegészített néhány jelzéssel a rádióadás alapján. "Minden harmadik szó ötödik betűje. Az üzenet a 'vasárnap' szótól kezdődik." mondja Janeway. "Ühüm..." bólint Torres, és megkezdí az üzenet visszafejtését, az eredményt egy új lapra írja: "AHC..." "A Szövetséges Foparancsnokságtól jött." állapítja meg Janeway. "Akkor biztos fontos." jegyzi meg Neelix. "Minden, a háborúról szóló jelentés fontos." mutat rá Tuvok, "Csak a fokozatban van különbség." "Igaza van." látja be Neelix, "De muszáj magának mindig ilyen logikusnak lenni?" "A

titokban folytatott muveleteknél a logika jelentos fegyver. Egyszer magának is ki kellene próbálnia." "A negyedik amerikai gyalogos hadosztály... Saint Claire felé támad... Kedden, napkeltekor." olvassa Janeway a dekódolt üzenetet. "Két nap múlva..." mondja Neelix. "Támogatás szükséges. Az ellenséges távközlési rendszert ki kell iktatni. Vége." "A németek rádióállomása a fohadiszállásukon van." mondja Tuvok. "Az egész tele van orókkal, oda nem lehet csak úgy besétálni egy bombával..." csóválja a fejét Neelix. "Talán én tudok segíteni." mondja Torres. "Hogyan?" kérdezi Janeway meglepetten. "Egyszeruen odamegyek, és azt mondom, szeretnék találkozni... Különleges barátommal... Még akkor is, ha az irodájában kell zavarnom." "Felderítő akció." bólint Tuvok. "Megpróbálom megkeresni a rádiósszobát, megfigyelem hol állnak az orók, megvizsgálom a zárat... Így talán könnyebben bejuthatunk." "Túl veszélyes. Ha elkapják, meg fogják kínozni, hogy szóra bírják." jelenti ki Janeway. "Nem ismeri a barátomat. Soha nem tenne olyasmit, ami... Árthatna a gyerekének." simogatja meg Torres szépen gömbölyödo pocakját. Janeway rövid ideig mérlegel, majd így szól: "Küldjenek kódolt választ. Jelezzék, hogy vettük az üzenetet, és hogy... A terv szerint fogunk eljámi."

A járókelok megveto pillantásokkal mérik végig a németek fohadiszállása felé igyekvo Torrest, o azonban igyekszik nem tudomást venni róluk. A szögletes, kétszintes épülettől nem messze jár, mikor térdei megroggyannak, és egy lámpaoszlopba kapaszkodva próbálja meg visszanyerni egyensúlyát, miközben egyik kezét a hasára szorítja. "Mi történt, fraulein?" lép közelebb az épület bejárata előtt strázsáló fiatal katonák egyike. "Beszélnem kell a századosukkal..." "Jöjjön velem, elkísérem..." támogatja a katona a bejárat felé Torrest, "Az első emeleten van egy megbeszélésen." "Az egyetemi éveim óta csodálójá vagyok ennek a festménynek... És most végre az enyém." mondja egy harminc körüli, határozott tekintetu egyenruhás férfi az íróasztala mögött a falon függő nagyméretu festményt csodálva, majd az asztal szélére támaszkodó Elso hirogen felé fordul: "Mást tisztak az aranyat, vagy a birtokot értékelik jobban, de számomra a művészet a legértékesebb hadizsákmány." "Vadásztrófeákat gyujt... Ám tisztességes volt-e a vadászat?" kérdezi a hirogen. "Hogyan?" "Nagyobb tuzerovel, gyenge préda ellenében vették be ezt a várost. Valóban úgy gondolja, rászolgált erre... A jutalomra?" int az Elso a festmény felé. "A német nép megérdemli Európát, és mindent ami hozzá tartozik." jelenti ki a német tiszt. "Miért?" "Meg akarja kérdojelezni... A céljainkat?" kérdezi hitetlenkedve a százados. "Természetesen nem. De szeretném öntől hallani. Fogalmazza meg a saját szavaival, miért vagyunk mi a felsőbbrendu faj?" "Mert tiszta a vérünk. A népünk évezredek óta élt és vadászott ezen a tájon, mielőtt a többi elkorcsosult faj betelepedett. Európát meg kell tisztítani!" "Maga... Egy emberként... Erosebb, mint azok az elkorcsosult fajok? És talán okosabb is?" kérdezi a hirogen, miközben megkerülve az asztalt, szinte fenyegetően lépked a százados felé, aki lassan hátrálni kezd elele. "Igen, természetesen." "És ha egyedül volna? Ha nem állna maga mögött egy egész hadsereg? Akkor is folytatná a vadászatot? Ha prédájának is volnának fegyverei, nem volna védtelen... Akkor mi volna?!" "Ezredes, nem értem, hogy mit..." rázza meg a fejét a százados, mire a hirogen keze támadó kígyóként vágódik előre, és ragadja meg a szimuláció torkát. "Maga... Maga senkinél sem felsőbbrendubb! A prédát mindig kello tisztelettel kell kezelni a képességei miatt. Mert ha nem így tesz... Magából lesz üldözött. ... Gondoljon majd a szavaimra, mikor az ellenséges hadsereg bevonul a városba." Ekkor az ajtó felől kopogás hallatszik, mire az első elengedi a szimuláció torkát, és dühösen az ajtó felé fordul: "Jöjjön!" Az ajtón a Torrest kísérő or lép be, majd vigyázzba vágja magát, miközben maga Torres is belép a helyiségbe. "Brigitte..." fordul felé a százados. "Bocsáss meg, kérlek... Tudom hogy nem szabad idejönnöm." mentegetozik Torres, majd az orre pillant, "O nem hibás, rosszullétet színleltem, mert látni akartalak..." "Magukra hagyom kettejüket..." mondja a hirogen a szimulációnak, ezzel a kijárat felé indul. A százados a szokásos karlendítéssel, és köszöntéssel búcsúzik, minek hallatán az Elso egy pillanatra megtorpan, alig észrevehetően megcsóválja a fejét, majd kilép az ajtón. Az or is távozik, így Torres és a százados magukra maradnak. "Semmi baj. Az ezredes ma nagyon fura hangulatban van." lép közelebb a szimuláció Torreshez, aki egy pillanattal később a nyakába ugrik, és szorosan magához öleli. "Mi a baj? A gyermekünkkel valami...?" "Nem is tudom. Szédülök..." "Hívok egy orvost." "Ne... Máris jobban érzem magam. Biztosan azért, mert itt lehetek veled. ... Miért nem mutattad meg nekem soha ezt a helyet?" néz körül Torres a festményekkel, könyvekkel, és kisebb szobrokkal díszített helyiségben. "Nem akartam, hogy a szomszédaid itt lássanak. Van így is éppen elég bajod, mióta

tudják, hogy együtt vagyunk." "Engem ugyan nem érdekel, mit gondolnak. ... Szép ez a szobor." pillant Torres egy közeli szoborra. "Braxitilles... Egész Európában csak három van belőle." "Olyan sok csodaszép dolog van itt..." nézelodik tovább Torres, közben szemügyre véve az egyik sarokban csendben dolgozó rádióst és készülékét is.

"A parancsnok addig akarja futtatni ezt a szimulációt, míg mind elrothadunk idebent..." mondja a már ismert fiatal hirogen egy idosebb, az övénel valamivel sötétebb szürke egyenruhát viselő fajtársának, "Úgy gondolja, többet kell megtudnunk a prédáról. ... De én már eleget tanultam." Egy keresztutcán ekkor a kerékpárját tolvaj közeledő Neelix bukkan fel, mire a fiatal hirogen így szól: "Biztosítsa ki a fegyverét. ... Fejre ne célozzon." Ezzel mindketten elkapják pisztolyaikat, és lövöldözni kezdenek Neelixre. Az egy pillanatig nem tudja, mitévő legyen, a borospalack címkéjére ragasztott kódot is, meg a saját életét is mentené. A következő másodpercben Seven kerül elő valahonnan, és néhány lövéssel fedezékbe kergeti a hirogeneket, majd egy mellékutca irányába lódítja Neelixet: "Arra!" "De az üzenet..." "Nincs rá idő!" A hirogenek megeresztenek még néhány lövést Seven és Neelix után, de Seven sem marad adós a válasszal. Az eredménytelen tüzpárbajnak a táruk kiürülése vet véget, a tüzszünetet kihasználva a menekülők egyik mellékutcából a másikba cikázva, majd egy sötét kapualjba beugorva próbálnak eltunni a hirogenek elől. Másodpercekig úgy tunik, sikerrel jártak, ám a két hirogen egyszer csak újra feltunik, ráadásul a várttal ellentétes irányból. A fiatalabb gondosan céloz, és két pontos lövéssel leteríti Sevent és Neelixet, majd így szól: "Számítógép, kijáratot! ... Vigyük őket a gyengékedobe."

"Ez a neurális interfész tönkrement..." állapítja meg a hirogen orvos, kiemelve a kis szerkezetet a Seven nyakán lévő sebből, miközben a Doktor aggodalmas arccal vizsgálja a not. "Nem csoda, tekintve hogy az egyik lövedék éppen csak elvettette a fejét." méltatlankodik a hologram. "Hozok egy újat. Ültesse be." mondja a hirogen. "Csak miután elláttam a sérüléseket." "Meddig fog tartani?" "Két törött borda, és egy tüdőlövés... Legalább két óra." "És o?" pillant a hirogen a nem messze egy másik ágyon fekvő Neelixre. "Stabilizáltam az életfunkcióit, de lövedékszilánkok maradtak a vállában."

"Majd én ellátom." mondja a hirogen, mire a Doktor dühösen fordul felé: "De ezúttal fordítson nagyobb gondot az izomzat sérüléseinek ellátására! A múltkori sebesült a maga kezelése után nem sokkal belső vérzésekkel került vissza!" "A maguk legénysége gyenge. Nagyon hamar harcképtelenné válnak..." "Mégis mit vár tőlük?! Három hete hol leszúrák, hol fézerrel halomra lövik, hol batlh'etlh-el felvagdalták őket! A testük nem képes elviselni ekkora igénybevételt!" A gyengékedő ajtaja ekkor kinyílik, és a német egyenruhát viselő Elso hirogen siet be: "Mi történt?" "Ezt a prédát Torans ejtette el nemrég. Nagyon súlyos sebet kapott." feleli a Doktor Sevenre pillantva. "Ígéretet tett arra, hogy az emberei nem okoznak fejsérülést! ... Ha a lövedék egy centivel mélyebbre hatol, érte volna az agyat! Ha nem tudja féken tartani az embereit, jobb ha felhagynak ezzel a véres játékkal!" "A szimulációk folytatódni fognak." jelenti ki az Elso. "Akkor kapcsolják be a holodeck biztonsági rendszerét."

"Nem." "Ez a maga embereit is megóvná az életveszélyes sérülésektől." mutat rá a Doktor. "Ezzel csökkenne a kihívás." "Huszonnyolc sebesült és egy halott volt az elmúlt tizenkét órában. ... Ilyen sok esettel még én sem boldogulok..." "Boldogulni fog. Különben az emberei meghalnak. Az életük a maga kezében van, Doktor. Ne hagyja cserben őket." A hologram nagy sóhajjal tér vissza Sevenhez, az Elso pedig Neelixre pillant: "Ha az ott készen van, vigyék a kettes holodeckbe. Meglátjuk, hogy boldogul a klingonok között." "És vele mi legyen?" fordul a hirogen orvos Seven felé. "Vigyék vissza az egyes holodeckbe. Megkedveltem a hangját."

Az Elso ezek után a hídra siet, ahol a pultoknál hirogenek dolgoznak, az eredeti legénységnek csak egyetlen képviselője van jelen. "Halad?" áll meg az Elso a némiképp megviselt Kim mellett, aki félig egy szerviznyílásba bújva dolgozik valamin. "Azzal, hogy áttörtük a falakat a négyes, ötös és hatos szinteken, mindkét holodeck-rácsot ki tudtuk terjeszteni ötezer négyzetméterre." "Még többet." mondja a hirogen, mire Kim felegyenesedve szembefordul vele: "Tovább nem tudom bővíteni őket. Legalábbis anélkül, hogy ne veszélyeztessék a Voyager elsődleges rendszereit." "Akkor veszélyeztessék őket." "Ide hallgasson... A holodeckeknek hatalmas mennyiségű energiára van szüksége. Már így is energiát kellett elvezetnem az alacsonyabb szintű rendszerektől. Ha tovább folytatom, elveszítjük a hajtóművet, a deflektort, és végül a létfenntartást is!" "Energiamodulokat hozatok a mi hajóinkról. Építse be őket a rendszereikbe. Ezután terjessze ki a holomittereket a

környező szektorokra. Készítsen ehhez elegendő emittert." A hirogen ezzel a lift felé indul, Kim pedig utána sziszegi: "Igenis... Uram."

Valamivel később Kim és egy technikus, egy felfegyverzett hirogen felügyelete alatt az érintett szintek valamelyikének egyik folyosóján dolgoznak. "Az emitterek ezen a folyosón stabilak... Nézzük a tizenkilences szektort." Kim ekkor futólag az orre pillant, majd halkabban így szól: "De előbb menjen az orrel a gépházba. Mondja azt, hogy szerszámokra van szükségünk, meg egy hármastípusú izo-lineáris emitterre. Ha akadékoskodik, említse meg, hogy e nélkül nem tudom teljesíteni a feladatot." A technikus odasiet a hirogenhez, és elmondja neki, mi a helyzet. A hirogen szó nélkül a nyomába ered, közben futólag a szemmel láthatóan szorgalmasan dolgozó Kimre pillantva. Mikor a páros eltunik a legközelebbi turbólift ajtaja mögött, Kim gyorsan pötyögtetni kezd a szerviznyílásban lévő kiegészítő billentyűzeten. Néhány pillanat múlva a Doktor jelenik meg a folyosón. "Zászlós...? Hogy kerülök ide?" "Átírányítottam, a szektorban felszerelt új emitterekre." "Vagyis van egy terve?" "Egy fél tervem..." "Hadd halljam." "Ahhoz, hogy megpróbálhassuk visszafoglalni a hajót, előbb ki kell szabadítanunk a legénységet. Vagyis ki kell kapcsolnunk a neurális interfészeket." "Könnyű azt mondani. Ezek a 'nagy vadászok' ott nyüzsögnek mindenütt..." "Ne aggódjon. Tudom, hogy lehet betörni a gyengélkedőben lévő diagnosztikai konzolba. Az egyetlen gond az..." A közeli lift ajtaja ekkor kinyílik, ám Kimnek épp időben sikerül eltüntetnie a Dokort. "Várjanak meg ott az emitterrel, itt már úgyis végeztem." szól oda Kim a hirogennek és a technikusnak, akik erre megállnak az ajtótól néhány lépésnyire. Kim belép a sarok mögé, ahol a hologram újra aktiválódik. "A gond, zászlós?" kérdezi az. "Valakinek a holodeckben kell lennie, hogy bekapcsolhassa a híd vezérlőreléit." "Alig van használható emberünk." csóválja a fejét a Doktor. "Tudom..." "Van viszont egy Borgunk, nem igaz? Talán ott tudnánk használni."

A második világháborús szimulációban részt vevő hirogen szó nélkül áll meg a hirogen módra fegyverekkel díszített készenléti helyiség asztalánál, az ott ülő Elsovel szemben. "További szimulációkat kerestem a Voyager adattárában. A választék hatalmas... Rengeteg eroszakos történetük van. Azt hiszem, találtam egy méltó prédát." Az Elso a fiatal hirogen felé fordítja a terminált, hogy az is láthassa az általa megjelenített képet. "A Borg." folytatja az Elso, "Miatán a második világháború végén, szeretném újratemetni a Wolf 359-nek nevezett helyen lezajlott ütközetet." "Már alig várom." "Gondoltam, hogy így lesz. De ha továbbra sem hajlandó engedelmessé válni, nem fogja megérni azt a vadászatot! ... Majdnem elpusztította két kedvenc zsákmányállatot! Figyelmetlen volt!" "Csak elvesztettem a türelmemet. Behatoltunk ebbe a hajóba, kiiktattuk a védelmi rendszereiket, de az ölés pillanatában maga megállított minket! ... És most egyre csak ezeket a cseppet sem kielégítő játékokat játszunk. Itt az ideje, hogy begyűjtsük a trófeákat, és folytassuk az utat." "Az ölés iránti vágy elvakította. Mint sok fiatal vadász." mondja az Elso, "Áldozzon időt a préda tanulmányozására. Igyekezzen megérteni a viselkedését. Akkor talán még tanulhat is valamit." "Én nem látok itt semmit, amit érdemes volna megtanulni." "Téved. Minden préda egy új életmóddal ismert meg minket. És megköveteli, hogy újraértékeljük a miénket. Gondolt már a jövőnkre? Mi lesz, ha ez a térség kiürül a vadászatunk miatt?" "Keresünk majd újabb helyet, újabb prédát. Ahogy oszidok óta tesszük." "Egy életmód, ami nem változott már évezredek óta..." mondja az Elso. "Miért is változott volna?" "A fajok, melyek nem változnak... Elmúlnak." mondja az Elso, majd az ablakokhoz sétál, és kibámul a csillagokra, "Utat tévesztettünk. Hagytuk, hogy ragadozó ösztöneink végérvényesen felülkerekedjenek. Szétszóródunk az egész kvadránsban, a hajóink mindenfelé portyáznak. Magányos fajjává változtunk... Elszigeteltté. ... Túlságosan felapróztuk magunkat. Hiszen már saját kultúránk sincs! Elvesztettük a jellegünket. Egy évezred múltán senki sem fog már emlékezni a hirogen névre. ... A népünknek meg kell találnia a visszavezető utat. Egyesítenünk kell erőinket, újjáépíteni a civilizációnkat!" "És mi lesz a vadászattal?" "A vadászat folytatódni fog. De más módon. Egy hatalmas szimulációvá akarom alakítani ezt az egész hajót, amit változatos, és kifogyhatatlan préda népesít be. Később le is másolhatjuk ezt a technológiát, a többi hirogennek. Ezek a holodeckek lehetővé teszik, hogy megtartsuk a múlt hagyományait, miközben szembenézünk a jövővel." "Még ha engem meg is tudna győzni ezzel, másokat valószínűleg aligha." "Támogat engem?" kérdezi az Elso, mire a másik hirogen lassan bólint. "Folytatnom kell a kutatást... Holnap reggel találkozunk az egyes holodeckben. Közeledik az amerikaiak támadása." A fiatal hirogen fejet hajt az Elso felé, majd csendben távozik.

A mutoasztalon fekvő Seven, néhány pillanattal azután hogy a Doktor eszméletre térítette, megpróbálna felülni, de a szimuláció visszanyomja az asztalra, és odasúgja neki: "Maradjon nyugton, és ne beszéljen. A laborban egy hirogen dolgozik, meghallhat minket. ... Mi az utolsó emléke?" "Egy támadás. A hirogenek áttörték a burkolatot, és behatoltak a hajóba. A hármas szinten harcba bocsátkoztunk velük... Többször eltaláltak. Másra nem emlékszem." "Nem tud a holodeckekben folyó szimulációkról?" "Nem." "Akkor a neurális interfész blokkolja az emlékezőközpontot." "Neurális interfész?" kérdezi Seven. "Egy bor alá ültetett eszköz, ami összeköti az idegrendszert a holodeckkel. Rövidre fogva: úgy érzi magát tole, mintha csak egy program szereploje lenne." "Miért vagyok most itt?" "Megsérült az egyik szimulációban. Az én feladatomban az, hogy összefoltozzam, és visszaküldjem. A fél legénységet elzárták, a másik fele az életéért küzd a holodeckekben. ... És ez megy már tizenkilenc napja. Tucatnyi harci programot futtattak már le, az egyik kegyetlenebb volt mint a másik." "Engem is visszaküldenek a szimulációba?" "Igen. Csakhogy ezúttal önnél lesz az elony. ... Rájöttem, hogy tudom működésképtelenné tenni az interfészt. Seven egyik Borg beültetésével zavarójelet tudok kibocsátatni. Valamivel az után, hogy a hirogenek visszaviszik a holodeckbe, megkezdődik a zavarójel sugárzása." "A muvelet célja?" "Keresnie kell egy vezérlopultot a szimulációs térben, és aktiválni a híd hozzáférési reléit. Ezután Kim zászlós és én ki tudjuk kapcsolni az összes neurális interfészt. És miután a kapitány és a legénység többi tagja öntudatra ébredt, megszervezhetik a hirogenekkel szembeni ellenállást." "Milyen szimulációba kerülök?" "Második világháború. Egy huszadik századi földi háború. Tud róla valamit?" "Semmit." "Ez gondot jelenthet. Az interfész leállása után nem fogja többé ismerni a szimulációban betöltött szerepét. ... Tekintse a dolgot egy ismeretlen társadalmi rendszernek, és igyekezzen beilleszkedni..." Ekkor léptek hangzanak fel a labor felől, és a hirogen érkezik, a kezében levo csipesszel egy kis szerkezetet tartva: "Ez az utolsó neurális interfész. Miután végzett a beültetésével, segít nekem újabbakat készíteni." A hirogen ezzel odébb is áll, a Doktor pedig odasúgja a lehunyt szemmel fekvő Sevennek: "Újra el kell kábítanom..."

A Char du Lyon-ban újabb teltházas este van, a közönség épp a zongorakíséret mellett énekel. Seven hallgatja, aki azonban hirtelen elhallgat, és meglepetten pillant körül. Claude, a zongorista játszik még néhány taktust, majd kérden fordul Seven felé, mire az így szól: "Be kell szüntetnem ezt a tevékenységet. Nem érzem jól magam." Claude erre visszafordul a zongora felé, és immár szólóban, újra játszani kezd, Seven pedig a bárpult melletti ajtó felé indul. "Ha a ma esti előadás ezzel véget ért, indulnék is..." mondja az Elso hirogen a vele egy asztalnál ülo Janewaynek, de az megállítja: "Várjon még egy kicsit, ezredes. Biztos vagyok benne, hogy hamarosan következik a folytatás. Beszélék a fejével..." Janeway ezzel Seven után siet. "Mi van?" áll meg mellette a bárpult végében. "Inni szeretnék egy pohár vizet." "De igyekezzen. Megígértem az ezredesnek, hogy éjfélig még fel fog lépni. Szeretnék még kiszedni belöle egy csomó információt." "Beteg vagyok." "Felölem halott is lehet. De most tovább énekel." "Nem fogok." jelenti ki Seven, majd otthagyja Janewayt, aki a bárpult mögött közelebb lépo Tuvok felé fordul: "Lehet hogy igaza van..." "Legalábbis a jelek erre utalnak. Ott volt, mikor leloették a futárunkat... O maga azonban sértetlenül megúsza. ... Most pedig, a felszabadulás elotti estén megtagadja az együttműködést." "Bízva rám a dolgot..." mondja Janeway elszánt arccal.

Chakotay, fogai között rágógumit orölve egy amerikai parancsnoki sátorban egy gázlámpa fényénél tanulmányozza a hadmuveleti terület térképeit, odakintrol harci jármuvek motorjainak dübörgése hallatszik. A sátor bejárata félrelibben, és Paris lép be rajta, vigyázzba vágva magát Chakotay elötte: "Százados..." "Pihenj. Mi újság van?" pillant fel Chakotay a térképekre. "Újság az égvilágon semmi. Foleg nem a Saint Claire-i ellenállóról..." "Vagyis nem számíthatunk segítségre a városiaktól?" "Azért ne becsülje alá a Saint Claire-i lakosokat. Tizennyolc évesen töltöttem itt egy nyarat..." "Hadd találgassak... Megkóstolta a borukat, beleszeretett egy lányba, és rögtön a hely szakértojének érezte magát..." "Ehm... Hát, valahogy így volt." ingatja meg rohamsisakos fejét Paris. "Értem." húzza el a száját Chakotay. "Százados, higgye el, ezek az emberek szeretik a városukat, és hajlandók harcolni és meghalni érte, ha szükséges. Én semmiképpen sem írnám még le oket." "Hát jó... De számítani sem fogok rájuk különöbben. A terv szerint járunk el. Támadás napkeltekor, észak felöl." Chakotay eközben kávé tölt két fémbögrébe, és az egyiket odanyújtja Parisnak. "És... Ki volt a hölgy?" "Brigitte-nek hívták... Csodás lábak, fékezhetetlen természet..." "Vagyis pont a maga ideálja." jegyzi

meg Chakotay vidáman. "Ezerkilencszázharminchat augusztus huszonkilenc. Pontban tizenketto tizenhét volt. Akkor indult a vonatom Saint Claire-ból. És akkor láttam ot utoljára. Minden héten írtunk egymásnak... Azután kitört a háború, és soha többé nem hallottam róla." "Saint Claire elég kicsi. Nem lehet túl nehéz megtalálni." jegyzi meg Chakotay. "Én is ezt remélem." bólint Paris.

"Maguk itt lesznek, húsz méterre a fobejárattól." mutat a fekete ruhát viselő Janeway a belvárosról készült térkép egy pontjára, majd Tuvokra pillant, "Vigyenek géppisztolyt, és tartsanak távol mindenkit a környéktől." "Értettem." bólint Tuvok. "Van egy húsz másodperces időszak a négy óra huszonötös orsógváltáskor, amikor a keleti oldali ablakokon át behatolhatunk az épületbe." fordul Janeway a hozzá hasonlóan feketébe öltözött Seven felé. "Mikor tegnap ott voltam, A lépcsoház kijáratainál örök álltak. A liftaknán át kell feljutniuk a második emeletre." mondja Torres, "A rádiósposzt a helyiség végében van." "Maga elhelyezi a tölteteket, és a levegőbe repíti az adót." pillant Janeway Sevenre, majd Torres felé fordul: "Ön itt marad. Ha lebukunk és elkapnak, megsemmisít minden adatot a földalatti mozgalomról. A kapcsolattartóink listáját, a rejtjelkódokat... Mindent." "Rendben." "Egy óra múlva indulunk." néz a többiekre Janeway, majd mindenki szétszéled. Seven nem megy túl messzire, csak a bárpulton felsorakoztatott fegyverekig, és egy rekesz kézigránátot kezd vizsgálgatni, egyenként kézbe véve, és megszemlélve a tojásdad fegyvereket. Janeway hamarosan megáll mellette, és szemügyre veszi a gránátok mellett hevero néhány csomag robbanóanyagot, és a hozzájuk tartozó gyutacsokat, majd megjegyzi: "Ez így nem fog túl nagyot szólni. Elfelejtette bekötni a gyújtót." "Meg fogom szüntetni a hiányosságot." mondja Seven. "Még jó, hogy észrevettem. Ezen megbukhattunk volna. Kétségei vannak a küldetéssel kapcsolatban?" "Nincsenek." "Remek. Nem hibázhatunk." "Többet nem fog előfordulni." "Remélem is." mondja Janeway, ezzel távozik.

"Nem szabadna többé így találkozunk." mondja a Doktor, miután Kim megjelenítette a kaszinóban. "Letapogattam az egyes holodecket. Seven of Nine önállóan cselekszik, ahogy terveztük. A gyengélkedő készen áll?" "Hirogen házorom még mindig a laborban szöszmötöl. Azt hiszem, még úgy húsz percig hozzáférhetek az orvosi konzolhoz." "Akkor lesz elég idom a hídra jutni." állapítja meg Kim. A kaszinó távolabbi ajtaja ekkor kinyílik, és a Doktornak épphogy csak sikerül eltunnie a hirogenek belépése előtt. "Jó napot." mondja Kim. "Mit csinál itt?" kérdezi az egyik hirogen. "A replikátort igyekszem rendben hozni. Úgy látom, maguk kedvelik a szükség-fejadagokat, de nekem kezd elegendem lenni abból a szintetikus vacakból. ... Ha maguk az egész kvadráns legjobb vadászai, miért nem szereznek valami ízletesebbet?" kérdezi Kim, majd a kijárat felé indul, de a hirogen fegyveres társa elállja az útját. "Most meg mi van?" "Engedély nélküli kommunikációt kezdeményeztek innen." "Miféle kommunikációt?" "Én nem tudom. De talán maga elárulja." "Ha ragaszkodik hozzá... Energiát akartam elvezetni a központi számítógépről a replikátorhoz... Ah, megvan. Úgy látszik, közben beindítottam valamelyik kommunikációs szubrutint. Sajnálom. Nem akartam magukat nyugtalanítani... De az embereik gyakorlatilag a hajó összes rendszerében kárt tettek, amiből egyenesen következnek az ilyen hibák. És ha most megengedik... Mennem kell a hídra." A hirogenek azonban nem hagyják távozni. "Mutassa meg." "Mit?!" "Azt a szubrutint. Látni akarom, mit csinált, amitől aktiválódott." "Felejtse el. Erre most nincs idom." mondja Kim, mire a fegyveres hirogen meglendíti a nehézfegyver vaskos csövét, és a padlóra küldi vele Kimet. "Azt teszi, amit mondok." "Na jó... De értesítse a hidat, és mondja meg a felettesének, hogy mostantól maga parancsol nekem, és nem o." A két hirogen erre egymásra pillant. "Na, mi lesz? Miért nem hívja? Nem akarok én lenni érte a felelos..." "Jelentkezzen a hídon." határoz végül a hirogen. "Köszönöm." húzza el a száját Kim, majd félrelöki útjából a fegyverest, és elsiet.

A német parancsnoki központ előtti tér csendes, csak egy oldalkocsis motorkerékpár robog át a teton elhelyezett reflektorok fényétől kísérve. A második emeleti helyiségbe telepített rádiónál szolgálatot teljesítő katona épp egy üzenetet jegyez papírra, mikor valami hussan mögötte a levegőben, és egy pisztoly markolata csapódik a tarkójának. A rádiós az asztalra borul, Janeway pedig körülnéz a helyiségben, majd így szól Sevenhez: "Tegye a tölteteket oda... Ide, és oda." Seven elkezd elhelyezni a robbanóanyag-csomagokat, Janeway pedig szemügyre veszi a félig lejegyzett üzenetet: "Ez az egyik páncélos osztaguktól jött..." Janeway lekapja a fejhallgatót a rádiós fejéről, és nekilát rögzíteni az üzenet hátralevo részét. "Mintha a csapatkivonásra vonatkozó utasítások lennének..." Seven eközben

egy könyvespolcot kezd el megszabadítani a könyvektől, amelyek mögött néhány energia-vezeték, és egy kis vezérlokonzol bújik meg. "A németek áttelepülnek a városon kívülre... De mintha nagyobb erőt mozgósítának, mint amennyit a felderítés a térségben jelzett." "Seven eközben áthelyez néhány ize-lineáris chipet a foglalatokban.

A hídon dolgozó Kim hangjelzésre figyel fel az egyik konzol felől, így a szerviznyílást otthagya átmegy a műveleti tiszti konzolhoz, ahol az egyik hátsó monitornál az 'Egyes holodeck - Hozzáférés engedélyezve' felirat villog. A hirogenek nem foglalkoznak különösebben Kimmel, a jelek szerint megszokták már, hogy az munkája során idonként használja egyik-másik konzolt.

A Doktor, mikor meghallja a diagnosztikai konzol felől érkező hangjelzést, leteszi az orvosi trikordert, amivel eddig a legénység egy sérült tagját vizsgálta, és elégedett arcot vágva siet oda a konzolhoz, ami arról tájékoztatja, hogy a neurális interfészek hozzáférhetővé váltak. A hologram lekéri az aktív beültetések listáját, majd kiválasztja Janewayét.

"Páncélos egységeket is mozgósítanak... Ezek tudják, hogy jönnek az amerikaiak... Valahogy figyelmeztetnünk kell őket!" Janeway ezzel elfordul a rádiótól, így megpillantja a rejtett vezérlopluton dolgozó Sevent. "Mit csinál? ... Még nem helyezte el a tölteteket... Mi az ott?" "Azt hiszem, valamilyen adóberendezés. Megpróbálom üzemképtelenné tenni." "Üzenetet küld a nácioknak..." "Nem." mondja Seven, miközben tovább dolgozik. "El onnan!" szól rá Janeway, pisztolyt véve elő, "Különben lelövöm!"

"Mit csinál ott?!" kerül elő a hirogen orvos a laborból. "Semmit, csak vizsgálatokat végzek." feleli a Doktor, de a hirogen félrelöki a diagnosztikai konzoltól, és szemügyre veszi a kiírásokat. "Maga a neurális interfészek vezérlését piszkálja!" állapítja meg, majd egy kézifegyvert nyom a hologram fejéhez, aki még gyorsan elindítja az elokészített programot, mielőtt a hirogen végképp odébb lökdösné a konzol mellől.

"Azt mondtam, ne hibázzon többet. Most elkövette az utolsót." mondja Janeway, és ujja a pisztoly ravaszára feszül. A következő pillanatban Janeway megrándul, és a nyaka jobb oldalához kap, majd egy pillanatig értetlenül bámul a kezében tartott pisztolyra. "Seven...?" "Kapitány..."

A sziklák között ide-oda verodo hangra a klingonnak álcázott Neelix felkapja a fejét: "Hallgassák... Egy tark! ... Ott, a sziklákon túl!" "Maga egy ilyen jelentéktelen lényre akar vadászni, mikor az ellenségeink vesznek körül minket?" kérdezi a néhány szimulált klingon között álló hirogen, mire a tark felé induló Neelix így válaszol: "Az éhségnél nincs nagyobb ellenfél." A holodeck kommunikációs rendszere ekkor befutó hívást jelez, amit a hirogen a nála lévő kommunikátor segítségével fogad: "Miért zavarnak?!" "A holografikus doktor kikapcsolta a kapitányuk interfészét." "Hogy csinálta?!" "Nem tudom, de nem lehet visszaállítani a kapcsolatot." "Küldjön egy osztagot az egyes holodeckbe, és emeljék ki Janewayt a szimulációból!"

A német parancsnoki épület közelében egy sötét kapualjban figyelő Tuvok két hatalmas termetű, páncélos alakra lesz figyelmes, akik fegyverrel a kézben az épület felé tartanak. A hirogenek kissé figyelmen kívül hagyják őket, nem veszik észre az árnyékok közül kiváló sötét ruhás Tuvokot, aki egy ideig párhuzamosan halad velük, majd csőre tölti a nála lévő géppisztolyt, és tüzet nyit a hirogenekre. Azokat meglepetésként éri a váratlan támadás, egy pillanatig nem is tudják, hogyan reagáljanak, de végül Tuvok felé fordulva viszonzózzák a lövéseket.

A tüzpárbaj hangjaira Seven az ablakokhoz siet, és kipillant a térre. "Hirogen vadászok." állapítja meg. "A belső letapogatás szerint tizenhárman vannak ebben a holodeckben." mondja Janeway a szervizkonzol mellől.

Tuvok eközben visszavonulásra kényszerül, egyrészt mert kiürült a géppisztoly tára, másrészt mert a hirogenek testpáncélja a jelek szerint kielégítő védelmet nyújt a huszadik századi fegyvertűz ellen.

Tuvok egy sötét lejáró felé veszi az irányt, és éppen akkorra sikerül újratöltenie a fegyverét, mikor a parancsnoki központ tetejére telepített fényszórók egyike befogja. Azonban a díszkivilágítás nem tart sokáig, Tuvok egy hosszú sorozattal gondoskodik a jótékony sötétség helyreállításáról. A következő pillanatban újabb géppisztolyok hangja szólal meg a közelből, a torkolattüzekből ítélve a fegyverek gazdái szintén az épület tetején lévő német orszemeket igyekeznek kiiktatni. "Segíthetünk, barátom?" szólal meg egy hang Tuvok mellett, majd egy osztag élén Chakotay bontakozik ki a sötétből: "Miller százados, ötödik páncéltörő hadosztály." "Isten hozta Saint Claire-ben." pillant rájuk Tuvok. Az

egyre erősödő ellentűzben Chakotay közelebb rendeli magához az osztag rádiósát: "Kössön össze a Charlie Egyes tűzéireivel!" A rádiós hívni kezdi a nehéztűzéségi támogatást adó hadtestet, miközben Chakotay eligazítja az embereit: "Szóródjanak szét a téren, és tartsák tüz alatt őket." "Nyomás, fiúk, de maradjatok fedezékben..." indítja útjuk a katonákat a szakaszvezetőjük.

Az egyre erősödő fegyverropogás természetesen a német parancsnoki épületben is hallatszik. Seven kinéz a téren villogó torkolattűzekre, majd így szól: "Megjötték az amerikaiak."

"Megbénította a vezérlést! Hogyan?!" löki a falnak Kimet a hídra érkező Elso hirogen. "Menjen a pokolba..." feleli Kim.

A riadósziréna, és az egyre közelebből hallható lövöldözést hallva Torres egy kétsősü vadászpuskát vesz elő a Char du Lyon bárpultja alól, és a bejárati ajtó melletti kiszögellés mögé húzódva felkészül a hivatlan látogatók fogadására. Az ajtó hamarosan kinyílik, és fegyveresek óvakodnak be rajta. Az élükön haladó Paris egy hirtelen mozdulattal Torres előtt terem, és ráfogja a kezében tartott pisztolyt. Egy hosszú pillanatig hitetlenkedve merednek egymásra, majd Torres leereszti a vadászpuskát. "Bobby...?" "Tartozol pár képezlappal..." jegyzi meg Paris elvigyorodva.

"Távolság nyolcszáz yard, az oldalszöveget az elő lövések után pontosítjuk." kiabálja Chakotay a rádió mikrofonjába egy kikerítés mögött, miközben Tuvok az előttük lévő utcácskát szórja a géppisztolyból, "Hadd szóljon! ... Fedezékbe, fiúk! Charlie Egy nem a pontosságáról közismert!"

"Már nem férek hozzá a hajó rendszeréhez." rázza meg a fejét a szervizkonzollal viaskodó Janeway. Az épület a következő pillanatban megremeg egy közeli detonációtól, az ablakokon át szinte nappali fény ömlik be egy másodpercre. "Azt mondta, ez a náci fohadiszállása?!" fordul Janeway rosszat sejtve Seven felé. "Így van." "Akkor itt ülünk a céltábla közepén. Tűz innen!"

A jelek szerint a németek eléggé el vannak foglalva a teret bekerítő amerikai osztagokkal, mert Janeway és Seven néhány perc múlva, igaz kissé sietosen, de zavartalanul sétálnak ki a fobejáraton. Mikor a levegőből baljószerű füttyölő hang hallatszik, futásnak erednek, a parancsnoki központ pedig néhány pillanattal később millió darabra robban a tűzési lövedék találatától, a földre taszítva a menekülő Janewayt és Sevent.

A Voyager rázkódni kezd, az első hirogen alig tud megkapaszkodni egy konzolban, majd Kimhez fordul: "Mi történt?!" "Szimulált robbanás az egyes holodeckben... A stabilizálórács három szint magasságban károsodott." "Fut még a program?" "Igen."

Mikor a törmelékzár alábbhagy, Chakotay, Tuvok és a rádiós kipillantanak a kerítés pereme fölött, majd jó ideig döbbenetben bámulják az eléjük táruló látványt. A német parancsnoki épület helyén egy halványkéken izzó peremu nyílás tátong az éjszakai égen, a nyílásban valamilyen épület négy, felszakadt falú szintje látható.

Valamivel odébb Seven és Janeway is a kiterjesztett holodeck falán tátongó nyílást bámulják, amin át a szintek közlekedőfolyosóinak egy része, és egy-egy légénységi szálláshely belseje látható.

"Ez meg mi...?" kérdezi végül Tuvok. "Valami bunkerfélének nézem..." válaszolja Chakotay, majd elkéri a rádióstól a mikrofont: "Minden egység, figyelem! Úgy látszik, sikerült eltalálnunk a bejáratát valami álcázott német épületnek. Gyülekező az én pozíciómon. Behatolunk!"

"A szimuláció felnyílt a környező szintek felé. Az ötös szinten máris holografikus katonákat észlelek." mondja Kim, a taktikai konzol kijelzéseit figyelve. "Kapcsolja ki a holo-emittereket, amíg vissza nem nyerjük a vezérlést a rendszer fölött." szól az Elso hirogen. "Nem lehet. A programvezérlés leállt. ... Háborút akartak? Hát most nagyon úgy néz ki, megkapták!"

"Csak lassan fiúk! Fejeket lehúzni!" kiabál a szakaszvezető a szétrobbantott épület törmelékei között a szórványos fegyvertűzben a világító peremu hasadék felé nyomuló amerikai katonáknak. Chakotay, a rádiós, és Tuvok az elövedtől egy kicsit lemaradva szintén arrafelé araszolnak. "Rendben, tovább! ... Gránátot készíts... Behatolás az épületbe csak a parancsomra!"

Bár Chakotay osztaga még csak közeledik a holodeck oldalán tátongó nyíláshoz, vannak, akik már bejutottak a környező folyosókra. Janeway és Seven egy sarok mögött lapulva hallgatóznak, majd kifordulva a fedezékből, néhány lövéssel leterítik a feléjük tartó két német katonát. Janeway kissé meglepetten néz körül a szimulált katonák láttán. "A hirogenek nem aprózták el. Úgy látszik, az egész szektor tele van holo-emitterekkel. ... Menjünk az asztrometriai laborba."

A jelek szerint a szimulált németek sem tétlenkednek, Janeway és Seven ugyanis egy hívatlan látogatót talál a laborban, a katona épp az egyik konzollal ismerkedik. Janewayék érkezére megpróbálja felkapni a valamivel odébb egy másik pulton hagyott puskáját, de Janeway pisztolyának markolata félúton megállítja. Seven megkezdte a hajó letapogatását, és folyamatosan sorolja az eredményeket: "Nyolcvanöt hirogen van a fedélzeten... Foleg a kettestől kilencesig terjedő szinteken..." "A hídon?" "Négy hirogen, és Kim zászlós." "Legalább él... Azt mondja, a gyengélkedoból irányítják a neurális interfészeket?" kérdezi Janeway. "Igen. ... A gyengélkedobon csak egy hirogen van, meg a Doktor. De az oda vezető folyosókat erősen őrzik." "Ki kell kapcsolnunk az összes interfészt, de ehhez segítségre van szükségünk." "A második világháborús szimulációban voltak szövetségeseink. A Francia Ellenállás." "Akkor ideje, hogy megszervezzük a mi ellenállásunkat." mondja Janeway, majd magához véve a német puskát a pult tetejéről, a kijárat felé indul, Seven pedig pisztollyal a kezében a nyomába szegődik.

86. The Killing Game, Part II - Vadászhidény, II. rész

Az Elso hirogen a muveleti tiszt munkahelyének egyik hátsó termináljának monitorát figyeli, ami bepillantást enged az egyes holodeck szimulációs terébe. Odabent idoközben megvirradt, a hajnali fényben fürdo utcákon épp egy német katonai teherautó száguld végig egy utcán, arról pedig, amerre igyekszik, egy páncélozott jármu érkezik visszafelé, néhány gyalogos által támogatva. "A csata leginkább erre a térségre összpontosul." kommentálja Kim a látványt, "De a harcok kiterjedtek az ötös és hatos szintre is, a hetes szinten pedig láttak egy kisebb amerikai osztagot." "Mutassa meg a rést a stabilizálórácson." mondja az Elso. Kim megpróbálkozik vele, de a képernyo elsötétedik. "Megszunt a képkapcsolat. Ez volt az utolsó muködo áramkör, ami összekötötte a hidat a holodeckkel. Le tudom állítani, de ahhoz a gépházból kell egy energiaimpulzust indítanom az emitterhálózatba. Tönkreteszi a teljes hálózatot." "Nem. Mindkét holodeck megsemmisülne." tiltakozik a hirogen. "Még akkor is, ha ez csak egy szimuláció, mind meghalhatunk, ha ez a csata tovább folytatódik." "Azt akarom, hogy a technológia sértetlen maradjon!" "Parancsnok..." érkezik a hídra a fiatal hirogen, aki általában az Elsot szokta kísérgetni. "Állapot?" "Sikerült lejutnom az ötös szintre, de... Holografikus csapatok gyülekeznek a hasadéknál. Csak erosítéssel tudok bejutni a holodeckbe." "Vigye a vadászokat a klingon szimulációból." "Ha megtalálom Janeway kapitányt, megöljem?" "Ne. Hozza ide hozzám." "Ez most már nem játék. A vadászat valódi. Meg kell ölnünk a prédát." "A Voyager legénységének életben kell maradnia, hogy elvégezdhessék a javításokat. Különben mindent elvesztünk. Ezt a hajót, a technológiát... Nemrég azt mondta, belátja a tetteink jelentőségét." "Hozom a vadászokat." mondja kelletlenül a fiatal hirogen, ezzel elsiet.

"Szerintünk valami titkos bázis lehet, amit a nácik a város elfoglalása után építettek..." mondja Chakotay, vagyis Miller százados, az ideiglenes hadmuveleti bázissá átminosított Char du Lyon-ban, a bárpultra terített térképet tanulmányozva. Az utcáról beszurodik a távolabb folyó harcok zaja, és idonként amerikai gyalogosok sietnek át a helyiségen. "Csak azt nem értem, hogy tudták ilyen jól eltitkolni elolunk..." csóválja meg a fejét Chakotay. "Valóban. Figyelemmel kísértük a német erok mozgását, de nem tudtunk errol az épületről." mondja Tuvok. "Nem csoda. A kémrepülőink sem fedezték fel." mutat rá Paris, "Van valami ötletük, mit rejtegethetnek odabent?" "Tudományos berendezéseket láttunk, és ismeretlen fémet, valamint ismeretlen eszközöket. ... Továbbítottam mindent a katonai titkosszolgálatnak. ... Az elso, amire gondolni tudtak, valami titkos fegyvergyár, ahol valami csodafegyveren dolgoznak." "Akkor meg kell semmisítenünk." jelenti ki Paris. "Már három osztagot küldtem be, de a németek az utolsó töltényig harcolnak. Erosítést kértem. ... Hadnagy, ez a bár lesz a parancsnoki állás. Telepítsék le a rádiót, és építsenek ki védogyurut." "Igen, uram." indul a kijárat felé Paris. "Nagyszeru munkát végeztek." pillant Chakotay Tuvokra és Torresre, "De most mi jövünk. Vonják vissza az embereiket... És mondják meg nekik, hogy az amerikaiak nagyon hálásak azért, amit tettek." Chakotay ezzel a kijárat felé indulna, de Torres utánaszól: "Ez ami városunk, nem fogunk nyulak módjára meglapulni." "Figyeljen, kicsim... Most már nem csak üzeneteket kell csempészni... Ideért a háború, és maguk nem katonák." "Igaza van." áll meg Tuvok Torres mellett, "Fegyvereket rejtettünk el szerte a városban... Brigitte meg tudja mutatni, hol." "Jól hangzik. Hadnagy, gondoskodjon a dologról." pillant Chakotay az idoközben a rádióval visszatért Parisra. "Úgy látom, nem sokat változtál..." jegyzi meg Paris, Torres mellett megállva. "Hozz egy térképet." mondja Torres, majd megindul az egyik asztal felé. Paris felmarkol egy katonai térképet a pulton heverok közül, és kiteríti az asztalon. "A legtöbb fegyvert a németektől loptuk, robbanóanyagot meg a feketepiacon vettünk." "Mindketto jól jöhet." "A legnagyobb raktár itt van." mutat Torres a térkép egy pontjára, "Két méterrel a mozi utolsó széksora mögött. Gondolom, emlékszel még a helyre... Igaz?" "Hmm... Mae West, Nem vagyunk mi angyalok... Azon a környéken komoly harcok vannak, hogy jutunk el oda a legegyszerűbben?" "Ástunk egy alagutat, ami egyenesen a raktárhoz vezet... Megmutatom." Torres felrajzolja a járatot a térképre, miközben így folytatja: "Egyébként pedig... A halál szabadságra megy-et láttuk." "Egy Mae West film volt, ebben biztos vagyok." bosszankodik Paris, "Mikor a 'Sister Honkytonk'-ot énekelte, átöleltelek. A bírósági jelenet alatt

pedig... Csókolóztunk." "Azt hiszem, igazad van..." "Úgy látom, nem hagyott benned túl mély nyomokat az élmény..." "A film valóban nem. De azt a csókot soha nem felejtettem el." Paris erre közelebb húz egy széket, és letelepszik Torressel szemben. "És... Az utolsó leveletem megkaptad?" "Amiben azt írtad, el kellene hagynom Franciaországot?" "A németek bevonulása a küszöbön állt. Úgy gondoltam, az Államokban nagyobb biztonságban volnál... Mellettem. De úgy látom..." pillant Paris Torres pocakjára, "Közben találtál valaki más, aki gondoskodik rólad." "Soha nem volt valaki más..." "És a..." "A megszálló csapatok itteni parancsnoka... Mikor eloször találkoztunk, azt mondta, tetszem neki. Kihasználtam az alkalmat, nem tudta, hogy az Ellenállás tagja vagyok. Tole van a gyerek." "Sajnálom." "Én is." Ekkor valami zaj hallatszik a bárpult mögöl, mire mindenki fegyvert ragad, és megcélazzák az italszekrény alsó részét. A szekrény alsó részének egyik fa panelje feltárul, és Janeway pillant ki a mögötte levo Jeffries-folyosóból. Mikor meglátja a rá irányuló fegyvercsöveket, így szól: "Ne lojenek..." "Kathryn...?" ereszti le a németektől zsákmányolt puskát Tuvok, "Túlélte..." "Meglepi a dolog?" kérdezi Janeway kibújva a folyosóból, ahonnan Seven is követi hamarosan. "Fölöttébb. A nációk fohadiszállása megsemmisült, azt hittük, odavesztek a robbanásban." feleli Tuvok. "Az micsoda? Valami menekülőfolyosó?" kérdezi Torres. "Megfelelo ez a megnevezés." bólint Seven, miközben lezárja a folyosó ajtaját. "Ön az itteni ellenállók vezetője..." állapítja meg Chakotay Janewayre pillantva. "Így van." "Ööö... Miller százados, ötödik páncélelhárítók. Ez itt Davis hadnagy." pillant Chakotay Parisra, "Gondolom látta a német bunkert amire bukkantunk." "Épp onnan jövök." "Mi úgy véljük, fegyvergyár. Meg tudja ezt erősíteni?" "Igen... Fegyvergyár..." bólint Janeway bizonytalanul. "A legjobb lesz, ha légi támogatást kérünk. ... Lépjen kapcsolatba a Királyi Légierővel." pillant Chakotay a rádiósra. "Várjon, százados... Van egy egyszerűbb megoldás is. Minimális veszteséggel kivitelezhető..." "Halljuk." pillant Chakotay Janewayre. "Tudom, hol van a generátor, ami árammal látja el az épületet. Elég erosen orzik, de a maguk segítségével oda tudnánk juttatni néhány robbanótöltetet." "Az a parancsom, hogy felrobbantsam a teljes építményt, mielőtt a német erősítés megérkezik." mondja Chakotay. "Odabent olyan technika van, ami meghaladja minden elképzelésüket. Olyan robbanófejek, amik az egész várost romba döntik, ha véletlenül felrobbannak. Ha légítámadást rendel el az épületre, valószínűleg az lesz az utolsó cselekedete." Chakotay mérlegel egy darabig, majd így szól: "És hogyan jutunk elég közel?" "Azon az alagúton." int Janeway a Jeffries-folyosó bejárata felé. "Hónapok óta figyelem már az épületet, és van egy belső emberem is." "Az egész környék hemzseg a fritzektől..." csóválja meg a fejét Paris. "Ezért kell a maguk segítsége." húz közelebb Janeway egy térképet, amin be van jelölve a stabilizálórácson robbantott hasadékok, és a Voyager folyosóinak azon szakasza, amelyek a hasadékokon át láthatóvá váltak. "Ha az emberei meg tudnák tisztítani ezt a két folyosót, eljutnánk ehhez a bejáráshoz... Maguk odavisznek, a többi az én dolgom." "A 'C' szakasz..." pillant Chakotay Parisra, "Hogy állnak?" "Úgy kétszáz yardnyira innen foglaltak állást." "Szóljon nekik." mondja végül Chakotay, mire Janeway elkezd összeszedni a fegyvereit. "Maga elvezet minket az épülethez... De én is megyek." jelenti ki Chakotay. "Egyedül dolgozom." mondja erre Janeway. "Ez nem kérés volt, parancs." "Parancs, talán a maguk egyenruháját látja rajtam? Egyedül megyek." "Azt hittem, segítségre van szüksége. Ott leszek, közvetlenül maga mögött." Chakotay és Paris ezzel a rádióhoz mennek, hogy megszervezzék az átcsoportosítást, Janeway pedig Sevenhez fordul: "Még ha sikerül is hatástalanítanom a neurális interfészeket, biztosan harcolnunk kell majd velük. Szükségünk van valami hatékonyabbra ezeknél a régi fegyvereknél." "Borg technológia alkalmazásával tudnék javítani rajtuk. De ahhoz el kellene jutnom a kettes raktérbe." "Ha valami rosszul sült el, maga lesz az egyetlen, aki tudja, mi folyik itt valójában." mondja Janeway. "Értettem." bólint Seven, mire a kapitány a kijárat felé indul az ott várakozó Paris és Chakotay felé. Félúton Tuvok lép elé: "Beigazolódott a gyanúnk?" "A gyanúnk?" "Áruló?" "Megbízhatunk benne." jelenti ki Janeway. "Biztos ebben? Három órával ezelőtt még golyót akart eresztetni a fejébe." "A mi oldalunkon áll." "Amíg ön távol lesz, lehet, hogy nekem kell döntenem ez ügyben." "Csakhogy én már döntöttem. ... Fölötte áll minden gyanúnak, megértett?!" Ekkor egy közeli robbanás benyomja a bár utcafrontját alkotó nagy üvegablakokat, mire mindenki fedezékbe húzódik. "Német csapatok vonulnak vissza errefelé..." állapítja meg az utcára kikukucsáló Tuvok. "Fogadják őket nagy szeretettel..." mondja Chakotay, miközben Janewayt megelőzve az italszekrény alatt megbúvó ajtóhoz siet, "Hölgyem, csak ön után..."

"Tüdölövés, sérült artéria, a tizenharmadik borda törött. Muteni kell." mondja a Doktor, megvizsgálva a háború legfrissebb áldozatát a gyengélkedoben. Ekkor egy páncélos hirogen egy német egyenruhát viselő társát kíséri be, akit a hirogen orvos vizsgál meg. "Elso és másodfokú égések az arcon és a nyakon. Lásza el." pillant a Doktorra. "A sérülései nem súlyosak, várhat." "Azt mondtam, lásza el!" "Ennek az embernek súlyos belső sérülése vannak! Ha nem mutóm meg azonnal, meghal!" "Ellátja az égett sebeit, különben kikapcsolom!" "Mégis micsoda orvos maga?! Az ellátás első számú szabálya: a súlyosabb sérülések kapnak elsőbbséget!" "Ez a maguk szabálya, nem az enyém." mondja erre a hirogen, majd a Doktor vezérloapultjához lépve kikapcsolja a programot, majd aktiválja az interkomot: "Mostantól kezdve a sebesült prédát otthagyják ahol van. Csak a mi embereinket hozzák be."

"Úgy ki vagyok száradva..." mondja a még mindig a klingon szimulációban tartózkodó Neelix akadozó nyelvvel két szimulált társának, "Mint a Tak'pah kráter a száraz évszakban, mikor... Mikor szárazság van..." A két szimulált klingon jót nevet a fölöttébb velos meghatározáson. Ezután Neelix egyik társa felé fordul, hogy megszerezze tőle a kétágú, borból készült italtartót, de az nem szívesen válik meg tőle: "Nem... Még nem végeztem." "Osztozz rajta a testvéreiddel, ma van a csata előestéje!" mondja Neelix, de hiába. A talaxiai erre d'k tagh-t ránt, és a holo-klingonra mordul: "Lehet hogy részeg vagyok, de attól még átsegítem a lelkedet a következő világba! A testedet meg itt hagyom elrothadni!" Neelix ekkor a másik klingonra pillant, és hozzáteszi: "A szaga alapján mintha máris rothadna..." A sértett dühösen morog valamit, majd imbolyogni kezd, végül eldol mint egy darab fa, Neelix és a másik klingon viszont jól szórakoznak a dolgon.

Kim meg-megtorpanva halad a Voyager egyik folyosóján, miközben hol ebbol, hol abból az irányból hallatszik nem túl távoli fegyverropogás. Mikor befordul egy sarkon, egy német katonával találja magát szemközt, aki villámgyorsan lövésre emeli puskáját. Azonban mégsem az a fegyvere dördül el, hanem Kim háta mögül hallatszik két lövés majdnem egyszerre. A zászlós meglepetten fordul meg, így Parist és egy amerikai katonát pillantja meg egy keresztfolyosóban állva. "Tom..." sóhajt fel megkönnyebbülten, mire Paris így szól: "Összetéveszt valakivel... Érti a nyelvet?" "Igen. Beszélem a nyelvüket." "Amerikai?" kérdezi Paris. "Igen... Egyszer csak itt volt az orrom előtt... Megmentették az életemet." "Miért nem visel egyenruhát? Melyik szakaszhoz tartozik?" "Hát, én... Civil vagyok." "Franciaországban, a harci zóna kellos közepén? Hülyének néz?!" Ekkor puska lövések és energiáimpulzusok hangjai hallatszanak közvetlen közelről, mire a Parist kísérő katona abba az irányba indul. "Mindjárt megyek..." szól utána Paris, majd Kimre pillant: "Most nincs kedvem kérdezz-felelek játsszani... Na jó, szóval állítólag amerikai... Ha Betty Grable beszélne itt a sarkon, melyik testrészét nézné meg elsonék?" Kim erosen gondolkodóba esik, Paris pedig vár néhány másodpercet, majd felhúzza a pisztolyt: "Nagy kár... Megbukott a vizsgán." "A lábait!" ugrik be végül Kimnek, épp az utolsó pillanatban, "A lábait nézném meg!" "Talált." vigyorodik el Paris, majd a társa után indul, de egy pillanatra megáll Kim mellett: "Szerencséje volt..."

"Maga aztán nem egy gyenge no, igaz?" kérdezi Miller, azaz Chakotay, miközben egy Jeffries-folyosóban kúsznak egymás mellett. "Talán zavarja?" kérdezi vissza Janeway. "Csak nem vagyok hozzászokva. Otthon egy kicsit mások a lányok..." "Fogalmazzunk úgy, ha az embereim biztonságáról van szó... Ez a lány hajlamos bekeményíteni." Ekkor megérkeznek egy szintközi átjáróba, és miközben Janeway nekilát, hogy kinyisson egy másik folyosót, Chakotay így szól: "Ezért nem kell mentegetőznie, én is így vagyok a saját embereimmel. ... Egy nap nem múlik el anélkül, hogy meg ne esküdjek rá: egyben fogom hazajuttatni őket. Még akkor is, ha én közben elbukok." "Ismerem az érzést..." mondja Janeway, egy pillanatra felhagyva a szakaszajtó kioldójának buvölésével, majd Chakotayhoz fordul: "Hamarosan néhány nagyobb barlangba érünk, amik a város alatt vannak." "Barlangok...?" kérdezi Chakotay meglepetten. "Ott találkozunk az összekötőmmel. Figyelmeztetnem kell, errefelé elég fura népek élnek, de semmi ok az aggodalomra." Chakotay bólint, Janeway pedig kinyitja az ajtót, majd mindketten bekúsznak a járatba.

Neelix és a két klingon időközben valamelyest összeszedték magukat, vagyis már nem merevrészegek, csak alaposan be vannak rúgva. Egy kis tüz mellett üldögélnek, és harci dalokkal mulatják az időt, mikor Janeway és Chakotay kibukkannak a sziklák közül, tőlük nem túl messze. "Jó estét, uraim." köszön rájuk Janeway, mire a trió tagjai a fegyvereik után kezdenek kapkodni, és bizonytalanul talpra

állnak. "Kik maguk?" kérdezi Neelix, átboladozva a tüz körül szétszórta köveken, "Hogy jöttek át a csatatéren?" "Barátok vagyunk. Szövetségesek." emeli fel Janeway a két tenyerét. "Melyik ház küldöttéi?" kérdezi Neelix. "Melyik ház... A Kto'mak házáé." "Kto'mak... Róluk még nem hallottam." mondja Neelix. "Nem lep meg. Nagyon messze élnek innen." "Ez nem a maguk harca." jelenti ki Neelix. "Meglehet. De megtiszteltetés volna ilyen dicso harcosok oldalán küzdeni." Neelix nem válaszol, mire Janeway vállat von, és visszafordul arra, amerre jöttek: "Talán más majd igényt tart a fegyvereink erejére..." "Várjon. Meggondolom a dolgot... De előbb bizonyítsák az erejüket! Igyanak!" mondja Neelix, feléjük hajítva egy tömlöt, amit Chakotay kap el. Neelix ezután mond néhány szót klingonul is, mire Chakotay kérdőn pillant Janewayre: "Attól tartok, sokat romlott a franciatudásom..." "Ne igyon belőle, a whisky ehhez képest semmi..." tanácsolja Janeway, miközben elindul vissza a sziklák közé, "Mindjárt visszajövök."

Janeway nem megy túl messzire, legalábbis a klingonok nevetése ott visszhangzik körülötte a sziklák között, amelyeket nagy gonddal vizsgálgat. Hamarosan rábukkan arra, amit keresett, egy kis szervizterminál formájában, ami egy sziklaüregeben rejtőzik. Janeway bepötyög néhány kódot, mire a Doktor jelenik meg mellette. "Kapitány...? Maga... Önaga?" "Igen." bólint Janeway, "Ki kell kapcsolnunk a többi interfészt is." "A vezérlés a diagnosztikai konzolról érhető el, de sokáig tartana mindet egyenként kikapcsolni." "Hát, idők, az nincs..." sóhajt Janeway, "Elmegyek a Jeffries-folyosóba, ami a konzol alatt van, és felrobbantom az egészet." "De a hirogenek... Orzik az összes fegyverraktárt." "Nem gond." emeli meg Janeway a nála lévő robbanóanyagtömbökkel megpakolt oldaltáskát, "Itt van annyi, amennyi kell." "Holografikus robbanóanyag?!" kérdezi a Doktor. "A biztonsági rendszer ki van iktatva. Ez pont úgy működik, mint az igazi." A Doktor vállat von, majd a klingonok felé visszainduló Janeway nyomába ered.

"Ahh... Még egy harcos, eh?" fordul Neelix Janeway és a Doktor felé. "Igen." "Elég satnya kinézetű fickó..." jegyzi meg Neelix szemügyre véve a Doktort, aki úgy dönt, jelen körülmények között nem fűz megjegyzést a dologhoz. "Jelentkezem, amint elintéztem az interfészeket. Maga addig itt marad." mondja Janeway. "Ezekkel?!" kérdezi a Doktor boldogtalanul. "Nekem elhiheti... Saint Claire-hez képest ez itt maga a nyugalom. ... Százados..." int oda Janeway az időközben a klingonokhoz Chakotaynak, aki erre visszaadja a tömlöt az egyik szimulált harcosnak, és Janeway után indul. Miután eltűntek a sziklák között, Neelix felmordul, és vállon vágja a Doktort, amitől az majdnem orra bukik. "Ha kérhetném, ne csinálja ezt..." húzza el a száját a hologram, mire Neelix rávigyorog.

A Char du Lyon körül egyre szorul a hurok, éppen Tuvok és Torres igyekezzenek távol tartani az épülettől a németeket. Egy tüzéségi lövedék csapódik be valahol a közelben, amitől az épület megremeget, a páros pedig visszahúzódik a betört ablakból. Ekkor Paris érkezik a bárpult felől, és kipillant az utcára. "Attól tartok, túleroben vannak." állapítja meg. "És fegyverük is több van... Az utca másik végében géppuskafészkét építenek..." mondja Torres. Az italszekerény felől ekkor megint felhangzik a kinyíló ajtó hangja, mire Tuvok visszahúzódik az ablakból, a helyét Paris veszi át. Seven érkezett meg, egy kis számszámkészlettel. "Hol volt?" kérdezi Tuvok gyanakodva. "Alkatrészeket szereztem." Seven ezzel elkezd kicsomagolni a felszerelést, mire Tuvok megkérdi: "Az meg mi?" "Német technika. Az építményükből szereztem. Ezzel kicsit fel tudom javítani a fegyvereinket." Tuvok végül visszatér az ablakokhoz, Seven pedig egy gránátot vesz kezelésbe a bárpulton álló dobozban levők közül.

A fiatal hirogen, a szimulált német százados, és egy másik szimulált katona eros amerikai zárótűzben zuhannak be egy kapualjba. A hirogen aktiválja kommunikátorát, és az Elsot hívja: "A Voyager-legénység több tagja bevette magát egy jól védhető épületbe, nem tudunk hozzájuk férni. Szükségem van három nukleonikus robbanótöltetre, hogy áttörjük az épület falát." "Azok a töltetek csak még több kárt okoznának a holodeckben. Használjanak kézifegyvert." "Akkor több vadászra van szükségem." "Azonnal indítom őket."

Chakotay és Janeway egy szintközi átjáróban vannak, a kapitány egy szervizterminált vállat, Chakotay pedig a gyutacsokat helyezi el a robbanóanyagtömbökben. "A szentség... Egy kilences osztályú eroteret vontak a konzol köré. Be kell mennünk, és kikapcsolni." mondja Janeway. "Erotér?" mered rá Chakotay. "Majd később elmagyarázom. Állítsa az időzítőt öt percre."

"Az elmúlt órában öt vadászt öltek meg. Be kell kapcsolnia a biztonsági rendszert." mondja a hirogen orvos a foorvosi iroda asztali terminálján látható Elsonak. "A biztonsági rendszer üzemképtelen."

"Akkor segítségre lesz szükségem, hogy..." Ekkor egy halk kattanás hallatszik valahonnan a kezeloból. "Egy pillanat..." mondja a hirogen, majd bontja a kapcsolatot, és kilép az irodából. "Maga..." mered a tole nem messze álló Janewayre, aki Chakotayval együtt pisztolyt fog rá. "Vigye ki innen." int Janeway Chakotaynak. "A padló alatt tíz font dinamit van, három percen belül robbanni fog. Na mozgás!" int Chakotay pisztolyával a kijárat felé, mire a hirogen kelleetlenül útnak indul. Miközben Chakotay és az orvos távoznak, Janeway besiet a foorvosi irodába, és munkához lát az asztali terminálnál.

"Híd hívja a gyengélkedőt." mondja a kapitányi székben ülo Elso, mivel a csend kezd túl hosszúra nyúlni, "Gyengélkedo, jelentkezzen! ... Híd az ötös szintnek: nyomuljanak be a gyengélkedobe." Chakotay a gyengélkedo előtt tartja sakkban az orvost, egészen addig, míg két másik hirogen nem bukkan fel a folyosó végén. Chakotay tüzet nyit rájuk, de az orvos az elso lövés után nekiront, a falnak löki, és kicsavarja a kezéből a fegyvert, majd befordul vele a gyengélkedo ajtaján. Onnan tökéletesen rálát az irodában dolgozó Janewayre, aki hiába kapna a terminál mellé letett pisztolyhoz, a hirogen megelőzi. Az orvos valószínűleg Janewaynek a pisztoly felé mozduló kezére célzott, ám csak combon lonie sikerül a kapitányt, aki a gyengélkedo másik ajtaja felé menekül. A hirogen nem foglalkozik vele tovább, inkább az asztali terminált veszi szemügyre. Megpróbálja visszakapcsolni az eroteret, de Janeway blokkolta a hozzáférést, így a kísérlet kudarcba fullad. Az orvos dühösen néz abba az irányba, amerre Janeway elmenekült. A következő pillanatban a gyengélkedo ellátó plazmaelosztó mellé telepített robbanóanyag felrobban. A detonáció hatalmas ereje kinyomja a gyengélkedo ajtajait a folyosóra, és az izzó plazma csak hosszú másodpercek múlva oszlik el a folyosón.

Torres és Paris megrándulnak, és fájdalmas arccal a nyakukhoz kapnak, mikor a neurális interfészek elvesztik a vezérlést és leállnak. Seven felfigyel a tévován botladozó társaságra, és odasiet hozzájuk: "A holodeckben vagyunk, támadás alatt állunk." Torres eközben döbbsenten nézegeti pocakját. A németek a jelek szerint nem haboztak kihasználni a néhány másodperces tuzsünetet, azonnal benyomulnak a helyiségbe. Ok még nem is lennének túl nagy probléma, de a mögöttük érkező nehézfégyverzetu hirogenek látványa még Seven kedvét is elveszi a lövöldözéstől.

A Char du Lyont megszálló osztagot a fiatal hirogen, és a német százados vezette, a hirogen, miután fégyveres fajtársaira bízta a foglyok orizetét, értesíti a hidat: "Híd, itt az egyes holodeck. Bevettük az épületet. Találtam egy újabb bejáratot ebbe a holodeckbe." "Értem. Hány foglyot ejtettek?" "Négyet. A neurális interfészeik nem működnek. Megölöm oket." "Nem. Nem prédák, túsok. Még szükségem lesz rájuk." feleli az Elso. "Ahogy óhajtja. ... Segítsen lezárni az ajtót." szólítja közelebb a hirogen egy fégyveres társát. "Tudni már, mi lesz? Fiú, vagy lány?" kérdezi Paris, Torres pocakjára pillantva, mire az bosszús arccal mered rá egy darabig. "Csak egy holografikus szimuláció." mondja Seven. "Egy túl jól sikerült szimuláció..." morogja Torres, "Húsz kilóval nehezebbnek érzem magam... És még rugdos is..." "Nem ismerem ezt a programot." mondja Tuvok. "Én igen." fordul felé Paris, "Azok ott náci egyenruhát viselnek. A Földön vagyunk, a második világháborúban." "Náci?" kérdezi Seven. "Kegyetlen fanatikusok, akik uralmuk alá akarták hajtani a világot. A Borg földi megféleloje. ... Ne vegye sértésnek." "Nem veszem." A százados ekkor odalép a földön kuporgó csapat elé, és Torrest kezdi méregetni. "Mit bámul rajtam?!" "Állj fel." mondja a szimuláció, mire Torres talpra küzdi magát. "Hazudtál nekem." "Tényleg..."? kérdezi Torres gúnyosan. "Át kellett volna látnom a hízelgéseden." "Ha úgy gondolja..." von vállat Torres. "A gondolat, hogy az én gyermekem növekszik benned, undorral tölt el." "Engem nem kevésbé." A százados erre pofon vágja Torrest. Az nem maradna adós a válasszal, de Paris még idoben lefogja, és a német tiszthez fordul: "Na ide hallgasson. Nem tudom, mi volt maguk között, de úgy látszik, idoközben véget ért." "Úgy látom, ismeri... Maga is olyan vonzónak találja, mint én, korábban? ... A közös éjszakáink nagyon fognak hiányozni." "Disznó..." morogja Paris, és immár o is nekiugrana a századosnak, de az egy lépést hátrálva pisztolyt ránt, és rászegezi. "Tegye el a fegyvert." szól rá a hirogen, "Azonnal." A százados csak nagy sokára engedelmeskedik, végül megveto pillantást vetve Parisra, odébbáll. "Rádadásul még csak nem is az eseted..." pillant Paris Torresre, mire az elhúzza a száját.

"Doktor, gondok vannak..." áll meg Neelix a sziklába rejtett szervizterminálnál dolgozó hologram mellett. "Mifélénk?" "A klingonok hamarosan kifognak a piából..." "Semmi gond, várjon egy kicsit." "Mit csinál?" veszi szemügyre Neelix a terminál kijelzőjét. "Sikerült kapcsolatba lépnem az egyes holodeckkel. Szeretném figyelemmel kísérni, mi folyik ott, hátha segítségre van szükségük." "Qapla!" hallatszik ekkor a közelből az egyik klingon hangja. "Huha... Most mit csinálunk?" kérdezi Neelix aggódalmasan. "Tekintve, hogy fogalmam sincs hogy kezelik a klingonok a másnaposságot, nem tudom." "Megkezdődött a csata..." mondja az elöl érkező klingon, "Azt tervezzük, hogy rést vágunk az ellenség arcvonalába, és szétszórjuk a csapataikat." "Ez... Nagyszerű terv. Sok szerencsét hozzá." mondja Neelix, majd a Doktor felé fordul, "Na menjünk..." "Hé, te!" kiált rá az egyik klingon, majd a nála lévő két batlh'etlh egyikét odadobja Neelixnek, akinek épphogy sikerül elkapnia a fegyvert. "Te fogsz a csatába vezetni minket, nagy harcos." "Én... Én azt hiszem, inkább majd innen nézem... És a helyzettől függoen adok néhány taktikai tanácsot..." A klingon erre elhúzza d'k tagh-ját, és Neelix torkának szegezi: "T'Kah... Te vezeted a támadást... Vagy itt halsz meg, az én kezem által!" "Nagyon elszántnak tunik." állapítja meg a Doktor, "Ne ellenkezzen, jobb ha vele megy. ... A testrészeit majd visszaillesztem... Ha visszahozza őket." A klingon ekkor a Doktor felé fordul, és a kezébe nyomja a d'k tagh-t: "Te leszel a hátvéd. ... Qapla!" A két klingon ezzel a csatamező felé veszi az irányt. "Qapla..." mondja Neelix sokkal kisebb lelkesedéssel, majd a nyomukba szegodik. A sort a Doktor zárja, aki a kezében lévő torre pillant, majd rezignáltan a többiek után indul. "Hurrá..."

"Jöjjön." szól ki az Elso hirogen a készenléti helyiségből. Egy fajtársa érkezik, a bicego Janewayt kísérve. "Egyedül akarok beszélni vele." int oda az Elso a másik hirogennek, mire az kilép a hídra. "Úgy látom, berendezkedett..." néz körül Janeway a különféle fegyverekkel, és vadásztróféákkal díszített helyiségben. "A hajó visszafoglalásának terve... Nagyon találékony volt." mondja az Elso elismeréssel a hangjában, "Azóta, hogy behatoltunk a Voyager-re, fáradhatatlanul küzdöttek. De a harc most véget ér. Segíteni fog leállítani a szimulációt, és megjavítani a holodeckeket." "Nem. Inkább hagyjuk megsemmisülni a hajót, mint hogy a maguk kezére jusson." mondja Janeway fáradtan. "Ne fenyegetsen engem, kapitány. Üldöztem már maguknál félelmetesebb prédát is. Ha folytatni akarják a harcot, megígérhetem... A legénysége minden egyes tagját sarokba szorítjuk, és megöljük." "Akkorra a hajó helyrehozhatatlan károkat fog szenvedni. Nem sok marad a tróféájából..." mondja erre Janeway. "Ugyan miért is nem ölöm meg magát, és keresek valakit, aki hajlandó együttműködni..." "Sok szerencsét hozzá. Nem hiszem, hogy nálam segítőkészebb emberre bukkanna..." "Nem érti, miről van itt szó..." csóválja a fejét a hirogen. "Dehogynem. A maguk beteges kis játékáról." "Ez nem játék!" "Akkor meg micsoda?" kérdezi Janeway gúnyos felhanggal. "Megpróbálok jövőt teremteni a népem számára." "Jövőt?" "Nem várom el magától, hogy megértse. Maga csak préda..." "Maga még mindig alábecsüli minket." "Igen... Meglehet, valóban így van..." bólint lassan a hirogen. "Szívesen meghallgatnám..." mondja erre Janeway, majd elsántikál egy fotelig, és leül nem messze az íróasztaltól. "A népem... Kipusztul a folyamatos vadászatban." lép ki a hirogen az asztal mögül, és járkálni kezd Janeway előtt, "A maguk holodeck-technológiája alternatíva lehetne. Egy új életmód. Nem szóródnánk szét többé a teljes kvadránsban, a prédát üldözve. ... Szimulálhatnánk a vadászatot, és ez lehetőséget adna, hogy újrateremtsük a civilizációunkat." "És csak hologramokat ölnének..." "Ha a biztonsági rendszer ki van kapcsolva... Egy hologram üldözése is ugyanolyan nagy kihívás." "Rendben, értem mit akar elérni, de... Minket miért gyötörnek? Miért küldik a legénységemet egyik kegyetlen szimulációból a másikba?" "A viselkedésüket tanulmányozom, ahogyan az minden préda esetében kötelessége a vadásznak. De a holodeckjük ennél sokkal többet is lehetővé tett... Hogy megismerjem a kultúrájukat, a történelmüket... Meg kell mondanom, nagyon sokat tanultam." "Mit?" "A népük gyakran került közel a végpusztuláshoz... De valahogyan mindig sikerült elkerülniük. Maguk nyilvánvalóan felismerik a változás szükségességét." "Az egyik ilyen alkalom jelenleg a holodeckben fut. Mi a második világháborúnak nevezzük." "Az egyik legsötétebb időszakuk volt, igaz? ... És most mégis itt vannak." "Nem volt könnyű." csóválja meg a fejét Janeway. "Maguk soha nem adják fel. Csodálom a bölcsességüket." "Akkor fejezzük be itt és most. Dolgozzuk ki a fegyverszünetet, és próbáljuk meg minimalizálni a károkat." mondja Janeway, majd feláll, és az íróasztala mögé biceg, "Adják vissza a hajómat, én pedig megadom a szükséges ismereteket a holodeck-technológia kidolgozásához. ... Bölcs dolog volna, ha beleegyezne."

A német egyenruhás hirogen a Char du Lyon borkészletét dézsmálgatja, illetve csak próbálkozik vele. Belekortyol a pohárba töltött rubinszínu italba, majd elégedetlenül felmordul, és hátrahököl.

"Szintetikus... Élvezhetetlen. Elegem van ebből a szimulációból." Ekkor a német százados lép mellé: "Válthatnánk néhány szót?" "Ezek a hologramok is kezdenek untatni..." pillant a hirogen egyik csapatáncélos társára. "Miért nem intézi el az egészet rövid úton. Miért nem végezzük ki foglyokat?" kérdezi a százados. "Mert a felettesem parancsai így hangzanak!" fordul felé a hirogen. "Lehetek oszinte önnel?" kérdezi a szimuláció, mire a hirogen bólint. "Az ezredes egyre furcsában viselkedett az utóbbi napokban. Kétségbe vonta a német vér felsőbbrendűségét. Talán... Nem kellene ennyire vakon követnünk a parancsait." "Azt teszi, amit elvárnak magától. Mindaddig, amíg tolem kapja az utasításait." "Szerintem csapdába estünk, és ezt az érzést már nem viselem el sokáig..." "Talán egy kis eloadás felvidítaná..." mondja a hirogen, majd a foglyok elé sétál, és lenéz Sevenre: "Énekeljen." "Nem fogok." "Vagy énekel..." mondja erre a hirogen, majd elohúzza pisztolyát, és megcéloz vele, "Vagy meghal." Seven erre feláll, és így szól: "Rendben, lojón." erre Tuvok is felemelkedik ültéből: "Seven... Ön értékes tagja a legénységnek. A logikus megoldás az volna, ha teljesítené a kérését." "A logika lényegtelen. ... A Borg egy nap majd asszimilálja a fajukat, minden arroganciájuk ellenére. Remélem, az eszébe jutok majd... Mikor eljön az a pillanat." Ekkor az interkom jelzése szólal meg, utána pedig az Elso hirogen hangja: "Híd hívja az egyes holodecket." "Igen?" "Megállapodást kötöttem Janeway kapitánnyal. Rendeljen el fegyverszünetet." "Mit?" "Kapitány?" kérdezi Tuvok a nyitott csatornán át. "Ez a helyzet, Tuvok." szólal meg Janeway hangja, "A megegyezés elso pontja, hogy visszahívjuk a csapatainkat. Azt akarom, hogy keresse meg Chakotayt, és vonassa ki vele a csapatait a városból." "Igenis, kapitány." Az egyenruhás hirogen lassan elteszi a pisztolyt, miközben az Elso veszi át a szót: "Torans, utasítsa a vadászokat, hogy fejezzék be a harcot." "Ez orültség! Hiszen gyakorlatilag megnyertük az ütközetet!" mondja a német százados, de Torans csendre inti. "A civilizációnk függ ettől a megállapodástól." mondja az Elso, mire Torans bólint: "Értettem, ezredes." A hirogen ezután a századoshoz fordul: "Hallotta a parancsot, eresszék el a foglyokat." A hirogen vadászok leeresztik fegyvereiket, és hagyják, hogy a foglyaik a kijárat felé vegyék az irányt. "Parancsolja meg az osztagoknak, hogy vonuljanak vissza... Ezekbe a pozíciókba." mutat Torans a bárpulton hevero térkép több pontjára. "Én mindig nagyra becsültem önt." mondja a százados. "Valóban?" "Igen. De az ezredes ostoba. Nem képes felfogni... Nem követi sem a Führrert, sem az eszméit. Az ember nem szövetkezhet dekadens élőlényekkel... Sarokba kell szorítani, és ki kell irtani őket! ... Az ezredes civilizációról beszél... A régi rómaiak civilizáltak voltak. ... A zsidók is civilizáltak... De a morális fölény a mi oldalunkon volt, és a Római Birodalom romba dolt az oseink előtt... Ahogy a zsidókat is elsöpri majd az ezeréves birodalom. ... Nézze csak meg a jelképeinket!" A százados az italszekrényre akasztott vörös-fekete zászlóhoz megy, és így folytatja: "A vörös szövet a német vér oszthatatlansága... A fehér kör a nap ragyogása, ami nemessé tette ezt a vért. ... Senki sem állhat ellen nekünk. Sem ezen a világon, sem azon túl! A keresztény szenteknek sem sikerült, és zsidók istenének sem fog. ... Minket olyan ero irányít, ami magának az univerzumnak adott életet. Ellen kell szegülnünk az ezredes parancsának. Maradnunk kell, és folytatni a harcot! Hinnünk kell abban, amik vagyunk." Torans elgondolkodva méri végig a századost, majd felkapja a bárpulton hevero puskát, és a kijárat felé indul, menet közben maga mellé intve a két hirogen vadászt: "Maguk ketten... Velem jönnek!" A százados elégedett arccal néz utánuk, majd maga is csatlakozik a menethez.

Tuvokék egy megerosített orposztnál bukkannak Chakotayra, ahol néhány katona épp fedezéket épít homokzsákokból. Chakotay üzembe helyezi a rádiót, és értesíti a parancsnoksága alatt álló csapatokat a kivonulási parancsról: "Fegyverszünet lépett érvénybe. Térjenek vissza a városon kívüli összevonási pontokra. ... Megismétlem, tuzsünet lépett érvénybe! ... Na, az üzenet elment." pillant Chakotay a többiekre. "Hogy aszerint cselekszenek-e az már más kérdés." jegyzi meg Tuvok. "A fiúk végrehajtják a parancsot. Elvégre én volnék a felettesük vagy mi. Ezt ne feledje el."

A kivonás néhány perc múltán meg is kezdődik, legalábbis Paris és Seven egy, a város határa felé száguldó dzsip útjából kénytelenek félrehúzódní, a járművet úgy fél tucat katona kíséri futólépésben. "Gyorsabban, gyorsabban... Szórják ki az ólmot a nadrágjukból!" kiabál utánuk Paris vigyorogva, mire Seven meglepett pillantást vet rá: "Amerikai beszédmodor a huszadik századból?" "Tán valami gáz van vele, kislány?" pillant rá Paris, egy pillanatra felfüggesztve a rágógumizást. "Önöknek tetszik ez a

szimuláció. A körülményeket figyelembe véve ezt különösnek találom." "Csak nyugi, szépségem. A háborúnak gyakorlatilag vége..." jelenti ki Paris, ám hogy mégse az övé legyen az utolsó szó, a következő pillanatban lövések dördülnek, és a mellettük levo ház falán porzani kezd a vakolat Paris és Seven körül. A környező utcákból németek özönlenek elo, a százados vezetésével. Seven és Paris összegörnyedve igyekeznek elérni a Chakotay szakasza által épített úttorlaszt, ahol a többiek is próbálnak fedezéket keresni. "Én azt hittem, fegyverszünet van..." méltatlankodik Torres, lebukva a homokzsákok mögé.

"A másik szimulációban tovább folynak a harcok..." pillant a Doktor Neelixre a szervizterminálról, "A legénység vesztesre áll." "Hogyan segíthetnénk?" "Én átirányítom magam az egyes holodeckbe. Maga a Jeffries-folyosókon át jöjjön utánam." "De mi csak ketten vagyunk..." "Akkor is meg kell próbálnunk, és..." A Doktor ekkor elhallgat, és a nem messze lobogó tuznél falatozó szimulált klingonokra pillant, "Ezek még félig részegen is a galaxis legjobb közelharcosai..." "De már így is harcban állnak a... Mit tudom én milyen házzal..." "Akkor gyozze meg oket arról, hogy egy fontosabb csatában kell részt venniük." "De... Én?!" "Maga az o nagy harcosuk. Vezesse oket!" tereli a Doktor a klingonok felé Neelixet. "Ööö... Bocsánat, uraim... Válthatnánk néhány szót?" kérdezi Neelix, mikor közelebb érnek a tuzhöz, de a klingonok nem igazán foglalkoznak vele. "Ezek klingonok, nem lágytojások..." jegyzi meg a Doktor, mire Neelix összeszedi magát, odamegy az egyik klingonhoz, kikapja a kezéből a félig hússal borított csontot, amit az csócsál, belevágja a tuzbe, majd így fakad ki: "Most aztán idefigyeljete!"

"Ez alapján úgy tunik, az ötöstol tizenkettesig terjedő szintekre holoemittereket építettek be." mondja Janeway az Elso hirogennek az egyik gépházi konzol mellett, "Nem is csodálom, hogy a rendszer instabillá vált. Az egész Voyager-ból egy hatalmas holodecket csináltak..." "Ki tudja kapcsolni?"

"Igen, ha túlterhelem a rendszert. A javítással majd később foglalkozunk, elobb állítsuk le a szimulációt... Janeway hívja Kim zászlóst."

"Igen, kapitány?" jelentkezik be Kim a hídról. "Harry, a segítségére van szükségem., hogy túlterhelhessük a holoemitter-hálózatot. Átirányítom önhöz az optikai processzorok vezérlését. Töltse túl a másodlagos energia-elosztókat, azzal elo tudjuk idézni a túlterhelést." "Kezdem."

"Ez el fog tartani egy darabig. Több mint nyolcszáz emitter van, amit..." Janeway ekkor elhallgat, és kíváncsian fordul a kinyíló fobejárat felé, amin a német egyenruhás hirogen lép be, puskával a kezében. "Lépjenek el attól a konzoltól!" "Miért nem rendelte el a fegyverszünetet?" kérdezi az Elso, mire a másik hirogen habozás nélkül rálo. Az Elso még mindig a klingon harci öltözetet viseli, ami nem védi meg a találattól, ám a lény talpon marad, csak nekitántorodik az emeleti részt tartó merevítő egyikének. A fiatal hirogen ezután Janewayt veszi célba: "Azt mondtam, el a konzoltól!" "Figyeljen rám..." próbálkozik az Elso, de az egyenruhás újra rálo. Az Elso összerogy merevítő mellett, és nem mozdul többé. Janeway letérdel mellette, és megpróbálja megkeresni a nyaki ütoeret, majd hitetlenkedve mered a másik hirogenre, végül talpra küzdi magát. "Na gyerünk, mire vár?" "Én vadász vagyok, maga pedig a préda." feleli a hirogen, majd félreáll az ajtóból, "Meneküljön." Janeway bicegve nekiindul, kisiet a gépházból, és hamarosan eltunik a folyosó egyik kanyarulata mögött. A hirogen kívár még néhány másodpercet, újratölti a puskát, és üldözobe veszi.

A jelek szerint Saint Claire-ben állóháború alakult ki, ugyanis lassan beesteledik, de a harc még mindig a sebtében kiépített védvonalak területére koncentrálódik, ám néhány amerikai osztag azért próbál közelebb jutni a holodeck falán tátongó nyíláshoz, ahol a németek meghúzták magukat.

"Értettem, vége." mondja Chakotay a barikádtól nem messze letelepített rádióba, majd a német állások felé lövöldöző Parishoz kúszik: "A holografikus szövetségeseinket több helyen visszaszorították. A németek megpróbálják elszigetelni oket egymástól." "Nem tudom, ezeket meddig tudjuk itt visszatartani..." rázza meg a fejét Paris, miközben elereszt néhány lövést a németek felé, majd mikor a puská loszeradagolójának tolórugója fémes pendüléssel pattan ki a tárból, jelezve hogy elfogyott a loszer, elhúzza a száját, "Ezek a fegyverek nagyon primitívek, nem sokra megyünk velük..." "Akkor jobb, ha visszavonulunk." véli Torres, miközben Paris loszer után kezd keresgélni. "Hová? Minden oldalról jönnek..." mondja Chakotay, majd odébb kúszik, "Tuvok, nem tudnánk a stabilizálórács hasadékán át kimenekülni?" "Aligha. Húsz hirogen védi a területet. Fölényben vannak." Chakotay ezután a valamivel hátrébb, egy homokzsák-kupac mögé húzódva dolgozó Sevenhez kúszik: "Hogy

halad?" "Ez az átalakított robbanótöltet egy fotonimpulzust fog kibocsátani... Az élő szövetre hatástalan, de húsz méteres körzetében beszüntet minden holografikus aktivitást." "Próbálunk még egy kis időt biztosítani..." indul vissza Chakotay az elsődleges védvonalhoz.

Janeway az öt üldöző hirogen elöl egy Jeffries-folyosóba húzódik. A hirogen eloször elsiet a bejárat mellett, de néhány pillanat múlva visszatér, és szemügyre veszi, majd megtapogatja a folyosót lezáró szakaszajtó peremét, és zárszerkezetét.

Kim idonként a hídon járkáló hirogenekre pillantva dolgozik a holoemitter-hálózat túltöltésén. Az egyik oldalsó konzol jelezni kezd, mire a zászlós elégedett arccal veszi szemügyre a folyamat sikeres elokészítését jelző feliratot, majd elindítja a túlterhelést. A kijelzőn egy számláló jelenik meg, ami kilenc percrol kezd visszafelé számolni.

"Elorenyomulnak... Seven!" kiabál hátra Chakotay, mikor az erősítést kapott németek rohamra indulnak a barikád ellen. Seven eloresiet, aktiválja az átalakított gránátot, és felemelkedik, hogy eldobhassa a közeledő hologramok felé, de a német fedező tuzbol neki is kijut. Seven a földre hanyatlik, a gránát kiesik a kezéből, és elgurul valamerre, majd néhány pillanat múlva felrobban. Az energiaimpulzus kitörli a barikádon harcoló szimulált amerikai katonákat, az összes fegyvert és loszert, a németek azonban ekkor még kívül vannak a hatósugáron. Néhány másodperc múlva azonban elérik a fedezéket, a Voyager legénységének pedig a puszta kezén kívül nem marad semmiye, amivel védekezhethetne.

Janeway újra egy közlekedofolyosóban van, ám hamarosan elzáródik elötte a továbbvezető út, valószínűleg elérte a kiterjesztett holodeckek egyik határoló falának külső oldalát. Nem messze a faltól egy elesett amerikai katona hever a földön, vagyis csak a fele, mert a jelek szerint a holoemitterek folytonossága megszakadt a területen, és a szimulált katonának a lefedett térségből kilógó része nem létezik. Janewayt gondolkodóba ejti látvány, majd behúzza a katonát a legközelebbi emitter mezejébe, hogy az ne árulkodjon a lefedettség hiányáról, majd átsiet a folyosónak abba a részébe, ahol nem működnek az emitterek.

A németek gyorsan megszállják a védekezésre képtelenné vált fedezéket, és elkezdik elvezetni a Voyager legénységének tagjait. Az ég felől távoli villámlás moraja hallatszik, mire a német százados elnéz az égre, és elmorzsol néhány szitkot a fogai között, majd körülnéz az elfoglalt barikádon. A szeme megakad Torresen, akit épp ekkor akarnak elvezetni, így odaszól az öt kíséző katonáknak: "Azt ott... Hozzák ide!" Torrest odaszólgálják elé, a százados pedig így szól: "Egyelőre meghagyom az életedet. De csak azért, mert egy német gyermeket hordasz a szíved alatt."

A Janewayt üldöző hirogen hamarosan megérkezik arra a romos folyosószakaszra, ahol a kapitány csapdába esett. Janeway a roncsok közé húzódva próbál valamelyest elrejtőzni, a hirogen azonban észreveszi, és lassan elsétál az elesett amerikai mellett. "Kérem, ne lojjon..." szól ki Janeway a roncsok közül, "Még a hasznukra lehetek... A javításoknál. ... Ne öljön meg..." A hirogen tesz még egy lépést előre, és ezzel kiér a működő holoemitter hatósugarából. A kezében tartott puská eltunik, a Janeway által meglendített vastag fémrúd azonban nagyon is valódi, az ütéstől a hirogen a padlóra hanyatlik. Különösebb baja ugyan nem lesz, de ez elég időt ad Janewaynek ahhoz, hogy felkapja az elesett amerikai fegyverét, minek láttán a hirogen visszavonulót fúj, a kapitány azonban a nyomában marad.

Chakotayt és a többieket, Torres kivételével egy falhoz terelik, és a kivégzőosztag felsorakozik velük szemben. Az ég újra felmorajlik, a százados pedig a katonáira pillant: "A haláluk a Birodalmat szolgálja. Felkészülni..." Az utca vége felől ekkor kiáltózás hallatszik. A sötétben eloször csak villogó fémpengéket látni, egy pillanattal később azonban klingon harcosok mindent elsöpro rohama zúdul be az utcába. A németek próbálnak ugyan védekezni, de a borotvaéles batlh'etlh-ekkel, és mestéri forgatóikkal szemben semmi esélyük.

A hirtelen mészárszékké változott utcát a Janeway elöl menekülő hirogennek is alkalma van szemügyre venni, ugyanis közben elérkezett a kiterjesztett holodeck átszakadt falához, valahol a

legfelső szintek egyikén, ahonnan nézve Saint Claire-nek a szimulációba eső része mintha a lábai alatt terülne el.

A klingonokkal együtt az eső is alázudiv a városra, pillanatok alatt borig áztatva mindenkit. Azaz, majdnem mindenkit, a Doktor és Neelix ugyanis egy kávézó bejáratát védő vászontető alá húzódva biztatják a környező utcákból még mindig érkező klingonokat. A Voyager tisztikarának többi tagja azonban kivéti részét a harcból, Tuvok például sima mozdulatokkal veri félholtra az eléje kerülő németeket, Paris pedig épp a századossal akaszkodott össze. Az éppen nyeresre áll, és miután sikerült a földre kényszerítenie Parist, a pisztolytáskája után kap. Azonban nem tudja elovenni a fegyvert, mert a háta mögött valami villan, és egy d'k tagh vágódik felülről elemi erővel a jobb vállába. A csapástól a százados a földre roskad, és még egy pillanatig van ideje megszemlélni a föléje magasodó klingont, mielőtt az lesújt rá batlh'etlh-jével.

A csatát a hasadékból figyelő Torans egy puska csőre töltésének hangjára fordul vissza a folyosó felé. Janeway áll mögötte. "A vadászidény véget ért. ... Hívja vissza a vadászait." A hirogen Janeway felé mozdul, mire az megrázza a fejét: "Meghúszom, a kényszerít rá." Torans megtorpan, majd újra Janeway felé lendül, mire az hasba lövi. A találat ereje átlöki a hirogent a nyíláson, és Torans rövid zuhanás után az alatt csatázók között köt ki. Janeway kísétál a hasadék szélére, és letekint a forgatagba, ahol közben a klingonok végleg eldönteni látszanak a csata kimenetelét.

Kim csendben figyel, ahogy a monitoron leperregnek a holodeckek túlterheléséig még hátralevo másodpercek, majd mikor felhangzik a folyamat lezajlását jelző hang, komoran bólint.

Halk morajlás gördül át a Saint Claire utcáin harcolók fölött, és a holodeck a következő pillanatban elcsendesedik, csak a kövezett utcákra, és a háztetekre zúduló eső sustorgása hallatszik. "Vége..." néz körül Chakotay a kiürült utcán, ahol csak tisztársai álldogálnak a szakadó esőben, "Menjünk."

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. CsillagIdo 51715.2. A Voyager-t ért károk nagyon súlyosak, mindkét oldalon nagyok a veszteségek. És egy dolog biztossá vált: senki sem gyozhetett volna ebben a háborúban. A harcok véget értek, és a megmaradt hirogenek beleegyeztek a fegyverszünetbe."

A Voyager egy-egy folyosóján két fegyveres csapat halad ugyanazon cél felé. Az egyiket Janeway, Tuvok, és az egy mobil processzormodult tartó Chakotay, valamint három biztonsági tiszt, a másikat egy fegyvertelen hirogen vadász, és három fegyveres kíséroe alkotja.

A két menet a kettes raktérben találkozik. "Mi az?" kérdezi a hirogenek új Elsoje, az idoközben Janewayhez átkerült számítógépegységre pillantva. "Egy optronikus adat-mag. A benne levo adatok alapján létrehozhatják a saját holodeckjeiket a hajóikon. ... A halála előtt ígéretet tettem a vezetőjüknék, hogy átadom ezeket az ismereteket a hirogeneknek. Fogadják el." "Az elképzelései szokatlanok voltak, én nem értek egyet velük." mondja a hirogen. "Szokatlanabbak, mint az öné? Hiszen fegyverszünetet kötött a prédával. ... Csak néhány nappal ezelott, még elképzelhetetlen volt a maga számára, hogy egyenrangú félként beszéljünk. Most pedig itt vagyunk. ... Fogadják el ezt a... Tróféát." lép elöbbre Janeway, "És vezessék vele egy új jövöbe a népüket. ... Ha másnak nem, szobadísznek jó lesz..." Az új Elso kérdon a mellette álló társára pillant, majd bizonytalan mozdulattal kinyújtja kezét Janeway felé, aki átadja neki az egységet. A hirogen egy pillanatig tanácstalanul álldogál, majd a tisztelet jeleként fejet hajt Janeway felé, aki viszonozza a gesztust. A hirogenek ezután távoznak, Janeway pedig elégedett sóhajjal néz utánuk.

87. Vis á Vis - Testtol testig

A jellegzetes módon materializálódó Doktor meglepetten néz körül a huszadik század második felét idéző garázsban, ahol meglehetősen rendetlenség uralkodik, egy kissé recsegos rádióból zene szól, és egy szürke olajfoltos kezeslábast viselő alak fekszik egy felbakolt fekete-fehér festésű autó alatt. A Doktor az autóhoz sétál, benyúl a leeresztett vezetőoldali ablakon, és rátenyerel a dudára, mire az autó alatt fekvő alak összerendez majd felkiált, kihajít egy villáskulcsot a kocsiból, majd maga is kikászálódik. Paris, mert ő a mükedvelő autószerelő, bosszankodva mered a Doktorra: "Ez meg mire volt jó, doki?!" "Rögtönzött hallásvizsgálat." feleli a hologram faarccal. "És, megfeleltem?" "Nagyon úgy néz ki. Ebből pedig arra következtettek, hogy hallotta mikor arra kértem, jelentkezzen nálam ma reggel." "Ah... Igaza van. Elfelejtettem." tárja szét a karját Paris sajnálkozva, miután kikapcsolta a rádiót. "Értem." húzza el a száját a hologram, "Tisztában vagyok vele, hogy önkéntes alapon segít a gyengélkedőn, de már hetek óta nem láttam arrafelé..." Paris eközben a motorházhoz teszi át a székhelyét, kissereli az autó légszűrőjét, és alaposan szemügyre veszi, miközben a Doktor folytatja: "És minden alkalommal, mikor keresem, a holodeckben van." "Javítson ki ha tévednék, de a közelmúlt legsúlyosabb esete egy benőtt köröm volt." "Nem arról van szó. Ha egy tényleges vészhelyzet áll elő, felkészülnie kell lennie. A jelenlegi tudása még túl kevés ahhoz, hogy tanulás helyett a holodeckben vesztegessen az idejét!" "Ha megvigasztalja, a délelőtti nagyobb részét egy bonyolult sebészeti beavatkozás megismerésével töltöttem..." "Tényleg?" "Igen... Egy súlyos kipufogó-eltömlődést... Ki kellett emelnem, hogy elkerüljem a krómoxid károsodást... Bár műtőre került sor, de a kilátások nagyszerűek." "Maga képzett idegsebész..." húzza el a száját a Doktor. "Ugyan... Hát vessen már erre egy pillantást, doki!" mutat Paris büszkén az autóra, "Ez egy hatvankilences Chevy Camaro!" Paris beül a kocsiba, onnan magyaráz tovább, "Képzelmé csak el... Észak-Kalifornia, a huszadik század vége, valahol egy autópályán... Húzza a gépet, a szél borzolja a haját..." Paris itt elakad, és futólag a Doktor tükörsíma fejéből pillant, majd legyint egyet. "Középkori biztonsági berendezések... A belsőégéssé meghajtórendszer halálos mennyiségű szénmonoxidot állít elő... Hmm, azért elonye is van. Ettől nagyon gyorsan visszakerülhet a gyengélkedőbe." "Gondolhattam volna, hogy ez magát nem érdekli. Túl jó szórakozás volna..." jegyzi meg Paris. "Itt nem szórakozásról van szó, Mr. Paris. Ott dolgozni kiváltság, és azt hittem, ezzel ön is tisztában van." "De még mennyire..." morogja Paris, "Megyek. ... Hamarosan." A Doktor erre visszairányítja magát a gyengélkedőbe, de Paris nem sokáig élvezheti a magányt, mert hamarosan életre kel az interkom: "Paris hadnagy, azonnal jelentkezzen a hídon." "Máris ott vagyok." nyugtázza Paris a hívást.

A jelek szerint tényleg nagyon siet, ugyanis a szerelőoverallban lép ki a hídra, majd körülnézve megkérdi: "Ki rendelt sofort?" "Foglalja el a munkahelyét." pillant rá Janeway, "Van már valami eredmény, Harry?" "Egy újabb tértorzulás, kétezer kilométerre innen." "Okozója?" kérdezi Chakotay, miközben Paris leváltja az ügyeletes navigátort. "Ismeretlen. Úgy néz ki, mintha a tér önmagába gyűrődne vissza." "Pajzsokat maximumra." rendelkezik Janeway.

A csillagok közötti semmiben, csillagközi léptékekkel mérve épp a Voyager mellett, különös jelenség kezdődik. Egy szikrákat szóró fénypont jelenik meg hirtelen, és indul villámgyors növekedésnek. A jelenség belsejében mintha egy urjármű volna, ám alakja pillanatról pillanatra változik mintha valami folyékony anyag alkotná, ráadásul úgy növekszik, mint egy felfújódó léggömb. A jelenség néhány pillanat alatt véget ér, és egy kicsiny, egyenes vonalak és tompaszögek által határolt urhajót hagy maga után, aminek burkolatáról kékeszöld kisülések cikáznak az űr felé.

"Egy idegen hajó, személyzet egy fő." jelenti Kim. "Kapitány... Ezt a hajót minden jel szerint... Koaxiális görbületes hajtómű hajtja..." állapítja meg Paris elképedve. "Koaxiális... Micsoda?!" mered Chakotay, jobb híján, Paris tarkójára. "Egy, egyelőre csak elméleten létező meghajtórendszer, amiről a Csillagflotta mérnökei már évek óta álmodoznak. ... Elvileg képes összegyűjteni maga körül a teret, és így hatalmas távolságokat áthidalni." "Az idegen görbületes hajtóműve túlterhelődik." jelenti Tuvok. "Az elméletben az is benne van, hogy egy koaxiális hajtómű felrobbanása esetén több milliárd kilométer sugarú körben... Egyszerűen megsemmisíti a teret maga körül... Elvileg..." mondja Paris. "Nem kellene kipróbálni, helyes-e az elmélet. Vörös készültség." szól Janeway. "Tapogassák le a

hajót. Ki tudjuk sugározni a pilótát?" kérdezi Chakotay. "Túl sok a zavarás." csóválja meg a fejét Kim. "Annak a hajónak gyakorlatilag vége, kapitány. A koaxiális mag összeomlik..." állapítja meg Paris. "El kellene hagynunk a térséget." véli Tuvok. "Nem hagyhatjuk csak így cserben." tiltakozik Paris. "Hívják még egyszer." szól Janeway. "Semmi. Talán nem figyel ránk." mondja Kim. "Vagy talán már öntudatlan." mutat rá Paris, "Tennünk kell valamit!" "Javaslatok?" kérdezi Janeway. Tanácstalan csend, majd Paris szólal meg: "Egy szimmetrikus görbületi mezo... Az el tudja nyomni a térhajlító magban kialakult instabilitást." "Miért olyan biztos ebben?" kérdezi Chakotay. "Felfokú szubtér-geometria... Az egyetlen olyan tárgy az Akadémián, amiből tisztességesen átmentem. ... Vonósugárral kezdünk, hogy lefékezzük, utána létrehozuk körülötte a görbületi mezot." "A röppályája kiszámíthatatlan. Összeütközést kockáztatunk." mondja Tuvok. "Kapitány... Meg tudom csinálni." mondja Paris. "Akkor csinálja." bólint Janeway.

A Voyager hamarosan felzárkózik az időközben egyre intenzívebben szikrázó hajó mellé.

"Most haladunk át a tértorzulás-maradékain." mondja Paris, mikor a Voyager enyhén remegni kezd, "Mindjárt... Most! ... Megvan." A Voyager remegése megszunik, Tuvok pedig így szól: "A hajó a görbületi mezonkon belül van. A magterhelése normalizálódik." "Szép manó volt, Tom." mondja Janeway elégedetten. "Örömmel tettem." "Végre van kapcsolat." jelenti Kim. "Nyisson csatornát." szól Chakotay. A fomonitronon egy hímnemű humanoid válik láthatóvá. "Janeway kapitány vagyok a Voyager nevű Szövetségi csillaghajóról. Szüksége van orvosi segítségre?" "Jól vagyok, kapitány. A hajóm azonban attól tartok, nem igazán." néz körül az idegen a vezérloboz. "Tudunk segíteni a javítások során." "Ez igazán nagylelkű." "Hamarosan átsugározzuk, álljon készenlétben." "Köszönöm." Az idegen bontja a kapcsolatot, Janeway pedig a taktikai pult felé fordul: "Tuvok..." Hamarosan már mindketten az egyik szállítóhídon vannak, Janeway odabiccent az ügyeletesnek: "Energia." Az idegen hajó pilótája néhány másodperc múlva megérkezik, Janeway köszönti elsőként: "Üdvözlöm." "Kapitány, a saját életüket veszélyeztették, hogy engem megmentsenek. Köszönöm." "Örülünk, hogy segíthettünk." mondja erre Janeway, miközben a kijárat felé invitálja az idegent. "Annyira elkapott a hűv az új hajtómű tesztelése közben, hogy végül alaposan a megengedett határon túl terheltem." csóválja meg a fejét a férfi, miközben kilépnek a folyosóra. "A koaxiális meghajtás nem éppen a legnyugodtabb módja az utazásnak." jegyzi meg Janeway. "Valóban nem a legegyszerűbb eljárás... De hatalmas sebességet lehet elérni vele." "Ha az ember a veszélyeket is figyelembe veszi, nem igazán tűnik logikusnak ezen eljárás alkalmazása." mondja a Janeway és az idegen mögött haladó Tuvok. "Azt hiszem, ez teljesen igaz." ért egyet az idegen, "De ha félnék a veszélytől, nem jelentkeztem volna tesztpilótának." "Honnan érkezett?" kérdezi Janeway. "A Bentan rendszer negyedik bolygójáról. Úgy húsz fényévnél van innen." "A gépészeim segíteni fognak a javítás során. A koaxiális hajtómű nélkül... Jó sokáig tartana az út hazafelé..." jegyzi meg Janeway vidáman.

Chakotay egy bögre kávé társaságában végzi napi munkáját néhány négyzetméternyi irodájában. Mikor csengetnek, kíváncsian fordul az ajtó felé: "Tessék..." Az izgatottnak látszó Paris siet be, és áll meg az íróasztal túloldalán: "Megkérhetném egy szívességre? ... Egy kis változatosságra volna szükségem, és... Nagyon szeretnék segíteni Stethnek a javításban." "Nem valami jó időpontot választott, hadnagy." "Mire gondol?" "Épp a Doktor jelentését olvasom..." emeli meg Chakotay a kezében tartott jegyzetfüzetet, "Nem jelentkezett szolgálatra." "Ah, ma reggel... Nagyon sok dolgom volt. ... Épp életet mentettem, ha még jól emlékszem." "Valami baj van, Tom? ... Nehézségei vannak?" "Nem tudok ilyesmire. Mióta számít az bunnek, ha az ember nem szeret orvoshoz járni? Ezért a fél legénységet letartóztathatná." "Elképzelted... Csak azt gondoltam, talán valami más oka van. Megfelelően végzi a kötelezettségeit, és minden mást amivel megbízzák, de... Mintha nem kedvvel tenné. Mintha csak testben volna jelen." "Mint mondtam, jól tenne egy kis változatosság." "Már nem az az ember, aki négy éve a fedélzetre jött. Kötelességtudó... Megváltozott. Nem kellene most felhagynia ezzel." "Nem is fogok. És most engedelmelem, jelentkeznek a gyengélkedőben." "Engedély megtagadva. ... Jelentkezzen inkább Steth hajóján, és segítsen megjavítani. Ehhez a legjobb emberünkre van szükség." mondja Chakotay halvány mosollyal, mire Paris kissé vidámban távozik, mint ahogy érkezett.

"A visszaúton azonban..." meséli Steth a mögötte baktató Parisnak az idegen hajó központi helyiségében, "Elkövettem azt az ostobaságot, hogy megpróbáltam átrepülni az entabai tiltott

területen." "És?" "És... Az entabaiak nem örültek különösebben annak, hogy ott látnak. ... Úgyhogy kénytelen voltam a szép új extaniai hajótestet fézer ütötte lyukakkal tele visszavinni a Pentosra a mérnököknek. Azt hiszem, ok jobban örültek volna, ha inkább rajtam van pár lyukkal több..." A történeten mindketten jót nevetnek, majd Steth kinyit egy szerviznyílást, Paris pedig elfordulva tole a nála lévő szerszámkészletben kezd keresgélni. "Én tizenhat évesen, egy földi szokást felelevenítendő, elkötöttem apám siklóját, de sikerült szétolvasztani benne az összes energia-elosztót..." Steth alakja ekkor változni kezd, és néhány pillanatig egy nonemu, nem Steth fajából való lénybe megy át, de mire Paris felé fordul, a férfi már újra a saját alakjában van. "Gondolom, nem örült túlságosan, mikor visszakapta." jegyzi meg Steth. "Hát ez az... Nem kapta vissza. Amennyire én tudom, még mindig a tenger fenekén hever valahol..." Steth ekkor elfordul a nyílástól, egy fém-üveg kompozit hengert mutatva oda Parisnak: "Tulajdonképpen ez maga a koaxiális indukciós hajtómu... Szubatomi részecskéket fókuszál, és átalakítja a belső geometriájukat." "Ez hajtja végre a térhajlítást?" kérdezi Paris, megszemlélve a Steth által átadott szerkezetet. "Sajnos csak idonként. A helyzet az, hogy a hajtómu állandóan túlterhelodik részecske-instabilitások miatt. De majd megoldom valahogy... Mozgásban kell maradnom, nem szeretek sokáig egyhelyben üldögelni." "Sok tesztelni való hajó van még... És még annál is több ismeretlen, csábító no." "Igen..." bólogat Paris egyetérten, "Ez nagyon igaz." "Ha visszavittem ezt a hajót, megkapom tesztelésre a Mithran osztályú vadászok prototípusát. Úgy hallottam, a kvadráns legmodernebb hadihajója lesz. ... Miért nem jön velem?" "Heh..." csóválja a fejét Paris. "Szerintem jó móka lenne. Gond nélkül utol tudnánk érni a Voyager-t." Paris egy rövid időre erosen elgondolkodik a dolgon, majd így szól: "Nem szívesen utasítom vissza, ez tényleg izgalmasan hangzik... De... Kötelezettségeim vannak itt, emberek, akik számítanak rám. ... B'Elanna pedig felrobbanna a méregtől..." Paris ekkor megtorpan, egy pillanatig összeráncolt homlokkal mered maga elé, majd gyorsan Steth kezébe nyomja a hajtómu központi egységét, és összekapkodja a felszerelését. "B'Elanna... Most el kell mennem!" pillant végül a meglepetten álló Stethre, és viharos sebességgel távozik.

Torres egyedül ül a kaszinó egyik kétszemélyes asztalánál, elötte egy immár üres tálca. Paris esik be a távolabbi ajtón, mire B'Elanna futólag arrafelé pillant, majd a továbbiakban igyekszik nem is tudomást venni Parisról, egészen addig, míg az oda nem ér az asztalhoz. "Ah... Úgy látom, nekiláttál nélkülem..." mondja Paris, Torres tálcájára pillantva. "Sot, be is fejeztem nélküled. ... Ugyanis jócskán elkéstél." füstölög Torres. "Sajnálom... Stethnek segítettem a javításban." "És, hogy haladtok?" "Nagyon lassan. Nincs semmi ötletünk, hogyan tudnánk megakadályozni a hajtómu részecskékkal való túltöltődését." "Például egy izo-kinetikus szigetelomezo..." ajánlja Torres. "Ah... Az volt az első, amit megpróbáltunk..." sóhajt Paris. "Akkor, meddig tartanak még a javítások?" "Fogalmam sincs." "Csak azt reméltem, tudsz majd segíteni... Beszabályozni a plazmaelosztókat." "Ahm... Én... Én azt hiszem, előbb Stethnek kellene segítenem." "Tom... Valami baj van?" kérdezi Torres rövid habozás után. "Hé, mi ez a kihallgatás?" "Ez minden, csak nem az..." "Megköveteled, hogy elszámoljak minden perccel, amit nem velem töltesz." "Ez nevetséges!" "Magamra már nem is fordíthatok időt? Nem csinálhatom néha azt, amit én akarok, anélkül hogy mindenről részletesen beszámoljak neked?!" "Tom... Azt csinálsz, amit akarsz. Csak azt kérdeztem, minden rendben van-e. ... Úgy értem... Elkéssel a találkozókról, folyton a holodeckben bujkálsz..." "Egyáltalán nem bujkálok, ez nevetséges!" "Tényleg nem? Még azt sem vagy hajlandó elárulni, milyen program foglalkoztat ennyire..." "A Mynipia Prime táncosnői. Igazán érdekes előadás." "Nagyon vicces..." húzza el a száját Torres. "Elefántot csinálsz a szúnyogból." "Nem, nem csinállok. Csak nem hagyom magam letorkolni. ... Egyértelmű, hogy készül valami, és te nem vagy hajlandó beszélni róla." Ekkor Neelix, aki néhány másodperce már figyelte a vitát a tálalópult mögül, megindul Parisék asztalához, majd megállva mellette így szól: "Jó estét, hadnagyok. ... Ön még nem is rendelt, Tom. Hozhatok valamit?" "Nem vagyok éhes." rázza meg a fejét Paris. "Ha megbocsát..." pillant Torres Neelixre, majd megint nekiesik Parisnak: "Hajlandó vagy beszélni róla velem, vagy sem?!" Ha nem, nem ücsörgök itt tovább." "Nem tudnál csak egyszer felnőtt módjára viselkedni, ilyen színpadias fogások nélkül?!" "Jó éjszakát, Tom." mondja Torres, majd feláll, és sietve távozik. Paris bosszús arccal pillant fel Neelixre, aki zavartan áll egyik lábáról a másikra.

A hajóján magára maradt Stethen eközben megint erot vesz az átalakulási folyamat, ám ezúttal csak részlegesen zajlik le a lény másodpercekig ingadozik a már ismert formája, és a humanoid noi alak

között. Mikor a dolog véget ér, Steth nagyot sóhajt, majd egy kis szerkezetet emel fel egy közeli pultról. "Számítógép, hajts végre DNS-stabilitási ellenőrzést. Mikor tér vissza a testem alapállapotba?" "A visszaszármazásig hátralevo ido három óra tizenhárom perc. Teljes genom-visszarendeződés várható."

"Már majdnem elaludtam, mikor kipattant az isteni szikra..." mondja Paris Stethnek a Voyager egyik folyosóján, "Nem másra van szükségünk, mint egy... Porlasztóra!" "Porlasztó?" "Igen. Ami a vicc, hogy ez a berendezés már több évszázada létezik... Hogy miért nem jutott ez már tegnap eszembe..." "Na várjunk csak. Azt mondta, több száz éves?" kérdezi Steth értetlenül, "Akkor azzal ma aligha megyünk valamire..." "Az ember gyakran tér vissza az alapokhoz. Meglepné, ha tudná, hányszor sikerült már megoldanom egy-egy huszonnegyedik századi problémát a huszadik századi technológiából vett ötlettel." Paris és Steth hamarosan az egyik holodeck ajtaja előtt állnak meg. "Számítógép, kérem a Paris Alfa-egy 'Olajoskezu' programot." "Olajoskezu?" kérdezi Steth. "Gépész-szöveg..." von vállat Paris, majd mindketten belépnek a holodeckbe.

"Egy autó motorja nem tud tisztán benzinnel működni." magyarázza Paris a garázs-szimulációban, az autóból kiserelt porlasztóval a kezében, "Ezért a porlasztó üzemanyag, és benzin keverékével látja el." "És úgy gondolja, egy hasonló szerkezetre van szükségünk, hogy felhígítsuk a koaxiális hajtóműmagba jutó részecskesugarat?" kérdezi Steth. "Pontosan. És a Voyager egyik tartalék polár-modulátora tökéletesen betöltené ezt a funkciót." "Szubatomi hígítás..." csóválja a fejét Steth bosszankodva, "Ah, ez az életben nem jutott volna eszembe! Azt hiszem, megtalálta a megoldást." "Végeznünk kellene néhány szimulációt a holodeckben, mielőtt a valóságban is megpróbálkozunk vele." tanácsolja Paris. "Az adósa vagyok..." jelenti ki Steth. "Ah, inkább a szerszámkészletemnek hálálkodjon, már többször kihúzott a csávából." mondja erre Paris, miközben egy villáskulcsot véve magához, elkezdi visszaszerelni a porlasztót. "Ah... Boldog lehet, hogy egy ilyen hajóra van beosztva. Replikátorok, amik ruhával és ennivalóval látják el... Holotechnológia, ami minden kívánságát teljesíti... Nokkel teli folyosók..." "Hát... Tényleg nagyszerű." morogja Paris minden lelkesedés nélkül. "Ez nem volt túl meggyőző. Nem érzi itt jól magát?" "Dehogynem. Nagyon boldog, és elégedett vagyok. ... A Csillagflotta egyik legmodernebb hajójának pilótája vagyok, van egy csodaszép barátom, tisztelnek és becsülnék... Megvan mindenem, amire valaha is vágytam." "Szerencsés ember." jelenti ki Steth, "Egy nagy családban él, a sorsa szilárd alapokon nyugszik... Van valamelyes napi rutin, nem kell minden pillanatban nehéz döntéseket hoznia. ... Én általában úgy kerülök ágyba, hogy fogalmam sincs, mi lesz másnap. Milyen nehézségek várnak majd rám. Magának nem kell aggódnia az ilyen dolgok miatt. Lehorgonyzott..." Paris ezen elgondolkodik, miközben szórakozottan törölgeti az imént használt villáskulcsot, majd visszarakja a szerszámkészletbe, és egy másikat véve kézbe visszafordul a kocsira, és így szól: "Emlékszem még én is azokra az idokra. Nagyon hasonlítottam magára... Oda mentem ahova kedvem tartotta, azt csináltam amit akartam..."

Felállítottam magamnak a saját szabályaimat." Steth, aki közben a szerszámkészlethez sétált, és kivette onnan a Paris által visszarakott kulcsot, megint átalakul, és hosszú másodpercekig időzik a noi formájában, ám a hangja továbbra is a férfié, miközben így szól a neki háttal levo Parishez: "Akkor még számomra is van remény... Talán egy napon majd én is lehorgonyozom valahol. De egyelőre jobb szeretek mozgásban maradni." "Néha... Azt kívánom, bár én is újra ezt tehetném..." fordul el Paris az autótól, az ismét férfialakot öltött Steth felé. "Majd megváltoznak a dolgok a maga számára is. Én tudom, a változás elkerülhetetlen. És leginkább akkor következnek be, mikor az ember nem számít rájuk." "Meglehet..." ingatja a fejét Paris. "Hogy állunk? Kipróbálhatjuk ezt a porlasztó-ötletet?" vált témát Steth. "Ha ad még öt percet hogy elkészüljek itt, utána már megyünk is." "Öt perc... Rendben." indul Steth a kijárat felé, "És, Tom... Ne feledkezzen meg az ajánlatomról... Hogy velem jöhet kipróbálni az új hajót. Jó móka lenne egy időre megszabadulni a kötelékektől." Steth ezzel távozik, Paris pedig folytatja a munkát. Hamarosan megint arra a kulcsra lenne szüksége, amit korábban visszatett a szerszámos táskába, de most hiába keresgéli, nem találja sehol.

Steth egy, a hajójáról származó kézi terminállal felszerelve érkezik az üres kettes raktérbe. Elsétál Seven Borg 'bútorzata' mellett, futó pillantást vetve a berendezésekre, majd megáll az azoktól nem messze levo terminálnál. "Számítógép, kérek minden adatot Tom Paris hadnagyról. Letöltés az alfa tárolómagba." "Adja meg a hozzáférési kódot." mondja a számítógép, mire Steth elhúzza a kézip terminált a konzol előtt. "Hozzáférés engedélyezve. Letöltés folyamatban." Steth elégedett arccal

kezdi tanulmányozni a terminál fő monitorán megjelenő adatokat, egészen addig, míg Seven be nem lép a raktér ajtaján. Seven a terminál felé veszi az irányt, a férfi pedig tökéletes időzítéssel fordul meg éppen akkor, mikor Seven megáll mögötte, és felölti legmegnyerőbb mosolyát: "Hello... Steth vagyok. A kapitány vendége." "Tudomásom van a jelenlétéről a Voyager-en." mondja Seven, majd szemügyre veszi a terminált, "Nincs jogosultsága kapcsolatba lépni a számítógéppel." "Ön biztosan Seven of Nine..." "Így van." "Tom említette. Nagyon intelligensnek tartja önt." "Paris hadnagy rólam alkotott véleménye lényegtelen az ön itt tartózkodása szempontjából." "Ah, igen... Tom úgy véli, szükségünk volna egy polár-modulátorra, de elhívták, mielőtt beléphetett volna az adatbázisba. Gondoltam, tudok segíteni neki megkeresni az adatokat." "Tévedett. A hozzáféréshez neki is jelen kell lennie." mondja Seven, és aktiválná kommunikátorát, de Steth gyorsan így szól: "Mindjárt úgyis találkozunk a holodeckben... Majd onnan lekérjük az adatokat." Steth ezzel a kijárat felé indul, Seven azonban utána szól: "A Voyager-en meglehetősen összetett a légénységi rendszer felépítése. Javaslom, mielőbb ismerkedjen meg vele." "Ez jó tanács. Megfogadom." bólint Steth, majd távozik, Seven pedig alaposabb vizsgálatnak veti alá a terminált.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. CsillagIdo 51762.4. A Steth hajójának koaxiális hajtóművén végzett javítások a vártnál korábban véget értek."

"Nagyon jól néz ki..." mondja a koaxiális hajtóműmagot ellenőrző Paris a kormányospultnál álló Stethnek, "Csak még egy másodperc, míg ellenőrzöm a mezoáramlási értékeket." "Csak nyugodtan..." Paris hamarosan lezárja a hajtóműmag burkolatát, és elkezd összeszedgetni szerszámaint. Hamarosan egy ismerős, ám nem huszonnegyedik századi eszközre bukkan, a holodeckben keresett villáskulcsra. "A villáskulcsom... Égre-földre kerestem..." "Tudom, meg kellett volna kérdezmem..." fordul felé Steth, "De szükségem volt rá egy kísérlethez." "Hogy ellenőrizze az új porlasztónkat?" kérdezi Paris, miközben Steth megáll előtte. "Nem egészen. Még soha nem találkoztam földiekkel. A kulcson azonban volt elég sejtmaradvány ahhoz, hogy elemezhessem a DNS-ét. És van egy jó hírem..." Steth megragadja Paris jobb kezét, és nyakát, majd így folytatja: "Összeférhetek vagyunk!" A következő pillanatban mindkettejük teste elkezd átalakulni, és egy pár másodperc múlva Steth ruhájában Paris látható, a vörös betétes egyenruhában pedig Steth roskad kimerülten a padlóra. 'Paris' ezután fegyvert fog 'Steth'-re, és így szól: "Tekintse ezt egy kis szívességnékné... Úgyis olyan elégedetlen volt ezzel az unalmas, lehorgonyozott életével. ... Ezért hát elvettem. Azt hiszem, nekem még sok örömem fog telni benne. A Voyager nagyszerű hajó, Tom. Ígérem, nagyon vigyázni fogok rá." A Paris testét felöltött Steth ezután elsüti a Parisra irányított fegyvert.

Paris lassan sétál ki a liftből a hídra, és végignézi a jelenlevőket: "Bocsánat a késésért..." "Már azon kezdtünk gondolkodni, visszajön-e egyáltalán." jegyzi meg Janeway vidáman, miközben Paris kissé tanácstalanul lépked végig a híd hátsó részén. "Steth hajója aktiválta a hajtóművét." jelenti Kim, a foernyore adva a képet. Paris elégedett arccal szemléli, ahogy a hajó nekilódul, és fény főlé gyorsítva eltunik a csillagok között. "Valami baj van, Tom?" kérdezi Janeway az elgondolkodva álló Parist, mire az folytatja útját a kormányospult felé. "Minden rendben... Csak hiányozni fog nekem a fickó..."

Chakotay egy tálcával a kezében cirkál a kaszinóban, majd meglátva az egyik asztalnál üldögélő Parist, megáll mellette: "Leülhetek önhöz?" "Nincs ellenvetésem, parancsnok." "A Chakotay is megteszi, Tom. Nem kell túl szigorúan venni az előírásokat... Megbeszéltük a gépházi jelentését Janeway kapitánnyal. Felvetődött benne, hogy a Steth hajóján látott technológiát nem lehetne-e a Voyager esetében is alkalmazni." "Tényleg?" "Arra gondoltunk, kezdetnek egy siklóval kellene megpróbálkoznia. Gondolja, menni fog?" "Biztos vagyok benne." jelenti ki Paris. "Nagyszerű. Akkor hozzá is láthat, amint végzett a Doktornál." "A Doktornál?" kérdezi Paris kissé meglepetten. "A segítségére volna szüksége. Azt mondtam neki, hamarosan jelentkezni fog a gyengélkedőn." "Természetesen." bólint erre Paris, majd összeszedve az előtte heverő jegyzetfüzeteket, a kijárat felé veszi az irányt.

Valamivel később már az egyik folyosón sétál, igyekezőn azt a látszatot kelteni, hogy pontosan tudja, hová tart. Mikor azonban senki sem látja, Steth kétségbeesetten nézegeti az ajtókon lévő feliratokat, remélve, hogy előbb-utóbb majdcsak rábukkan a gyengélkedőre. Egy sarok mögül kifordulva Sevent pillantja meg a folyosó másik kanyarulatánál, amint egy jegyzetfüzetbe mélyedve felé tart, így gyorsan

visszahúzódik a kanyar mögé, és jobb híján a legközelebbi fali terminált kezdi vartatni a gyengélkedő holléte felől. Arra azonban nem számíthat, hogy 'hátra támadhatják', pedig pont ez következik be, Kim bukkan fel a háta mögött. "Tudom hogy kerül a Doktort, de azt még csak tudja, merre van a gyengélkedő..." jegyzi meg Kim vidáman. "Ah... Persze. Csak eszembe jutott, nincs-e valami rövidebb út a kabinból a gyengélkedőbe, és gyorsan utána is néztem." "Nem is tudtam, hogy ennyire igyekszik odaérni." mondja Kim, miközben útnak indulnak, "Mondja csak... Készen van?" "Hát... Még nem egészen. De már nem sok híja." feleli Steth semmitmondóan, tekintve hogy fogalma sincs, mire célozhat Kim. "Rendben. De ha valami gond van, csak hívjon. A poliduranite-ot elég nehéz replikálni." "Lehet mondani..." bólogat Paris. "Már alig várom, hogy a kezembe kaphassam valamelyik remekbe szabott ütőt. Kaplan zászlós majd csodálkozhat..." "Hogy?" "Golfozni fogunk. Elvégre megígértük neki a visszavágót, vagy nem?" "Ja, persze... Már alig várom." "Remélem gyakorolt azóta... A múltkor nagyon elrontotta azt a két rövid ütést..." csóválja a fejét Kim. "Nem fog újra előfordulni." jelenti ki Paris, miközben megállnak egy turbólift ajtaja előtt. "Remélem is." bólint Kim, majd belép a megérkező liftkabinba, "Adját üdvözlétemet a Doktornak." "Meglesz." nyugtatja meg Paris, majd miután Kimre rácsukódott a lift ajtaja bosszús arccal néz körül: "Feltéve, ha valaha is megtalálom..."

Paris lemondó arccal néz be az elötte kinyíló ajtó mögötti helyiségbe, majd mikor meglátja a felé forduló Doktort, rögtön jobb kedvre derül. "Nem készt el, Mr. Paris. Csak nem volt mégis valami hatása a Chakotay parancsnoknak írt jelentésemnek?" kérdezi a hologram elégedetten, miközben a diagnosztikai pulthoz vezeti Parist, és átnyújt neki egy trikordert, "Használjuk is ki ezt a kis plusz időt. ... Kezden egy komplett vizsgálóágy-ellenorzással. Szabályozza újra a fizio-szenzorokat, arra pedig különösen ügyeljen, hogy az anyagcsere-figyelők pontosan legyenek beállítva." "Rendben..." nézegeti Paris a trikordert. "Utána elvégez egy fehérjeszerkezet-elemzést, végül átismétli a szív-tüdő átültetés harminchét jelentősebb lépését. ... Jó szórakozást a vizsgálóágyhoz..." A Doktor ezzel az irodája felé veszi az irányt, Paris pedig a legközelebbi ágy felé fordítja az aktivált trikordert. Az ágy felügyeleti terminálja felől azonban tiltakozó hangjelzés hallatszik, mire a Doktor rosszálló arccal fordul vissza: "Elfelejtette kikapcsolni a letapogató emittereit?" "Sajnálom..." mondja Paris kényszeredett vigyorral, majd újra próbálkozik, de ekkor már tiltakozó hangok egész kórusát sikerül kicsikarnia az ágy rendszeriből. "Mr. Paris...?!" "Ehm... Sajnálom... Nem tudom, mi van velem." csukja össze Paris a trikordert. "Elismerem, nem egyszerű feladat, de nem szabad feladnia." "A helyzet az, hogy nem, érzem magam valami jól..." indulna Paris a kijárat felé, de a Doktor eltéríti: "Szerencsére épp a gyengélkedőben van... Jöjjön, megvizsgálom." "Nem kell, doki... Jól vagyok. ... Oszinte leszek önhöz... Ez az egész meglehetősen zavaró a számomra. Általában gyorsan beletanulok a dolgokba, de..." "Tanulni jött ide, Mr. Paris. Idővel sokkal könnyebben fog menni." "Maga könnyen van ezzel." "Hogy érti?" "Ne vegye sértésnek, Doktor, de önt eleve csodadoktornak programozták. Az ön számára minden egyszerűnek tunik. Én azonban csak pilóta vagyok, egy... Olajoskezu. ... És bár igyekszem minél jobb asszisztensévé válni, tisztában vagyok azzal, hogy soha még csak a közelébe sem érhetek önnek." "Ezzel azt akarja mondani... Hogy az én tudásszintemet jelölte ki célul?" kérdezi a Doktor meglepetten. "Attól tartok, igen." "Most már kezdem érteni..." tunodik el a hologram, "A más helyeken levezetett agresszivitás, a felelősség előli menekülés... A klasszikus tünetei a kisebbségi komplexusnak. ... Nem sejtettem, hogy az én magasabb képességeim ekkora pszichikai nyomást gyakorolnak önre. ... A nap hátralevő részére vegyen ki szabadságot, foglalkozzon olyan dolgokkal amik az erősségei, győzzen meg arról, hogy igenis, kiváló szakember a maga területén." veregeti meg Paris vállát a hologram, mire az hálás pillantást vet rá: "Ezt fogom tenni, Doktor. Köszönöm." Paris ezzel elsiet, a Doktor pedig bunbánó arccal néz utána.

Torres kissé meglepetten torpan meg kabinja ajtajának küszöbén, ugyanis odabent Paris éppen a közeli ütést gyakorolja egy, a padlóra helyezett kis szerkezet segítségével, nem különösebb sikerrel. "Te meg mit csinálsz itt?" kérdezi végül Torres a bosszúsán a golfabdára meredő Parist. "Gyakorlok." "Az én kabinomban?" "Miért, a tiédben nem szabad?" "Nem." "Mióta?" kérdezi Paris faarccal, mire Torres bosszús arccal siet át a szobán, és felkap egy golfütőt az asztalról: "Ez mi?" "Az egy 'sand-witch'. Ezzel szokták kiütni a labdát a bunkerből." "És miért van itt?" "Neked replikáltam. Arra gondoltam, vacsora előtt golfozhatnánk egy kicsit a holodeckben." "Szóval neked ezt jelenti a felnőttekhez méltó társalgás..." húzza el a száját Torres, miközben átadja az ütőt Parist, majd begyújtja a golfabdát, és a

célt is, "Nem tudom... Mit akarsz elérni ezzel a kis előadással. De biztosíthatlak, nem használ. ... Sajnálom ha unatkozol, mióta Steth elment, de ez még nem ad neked jogot ahhoz, hogy egyszerűen csak besétálj ide, és úgy tegyél, mintha soha az életben nem hagytál volna cserben." "Túl keményen ítélsz Steth fölött. Ha o nem lett volna, most nem állnék itt." "Tényleg?" kérdezi Torres gúnyosan. "Megemlítettem előtte, hogy mostanában gondok támadtak a kettenk dolgában... O erre azt tanácsolta, hogy keresselek fel. És beszéljek veled, hogy rendbe hozzuk a dolgokat. ... El kell ismernem, hibáztam." mondja Paris Torres elé lépve, majd kézen fogva Torrest, így folytatja: "Nagyot hibáztam. Sajnálom. ... Többé nem foglak elhanyagolni. Még... A Doktorhoz is elmentem, és megkértem, adjon szabadnapot mára. Csak néhány óráról van szó... De azokat szeretném veled tölteni." Paris ezután megcsókolja Torrest, aki egyelőre még meglehetősen hűvösen fogadja a dolgot. "Stethnek... Úgy látszik mégiscsak volt valami pozitív hatása is rád."

A Steth testébe költöztetett Paris arra tér magához, hogy a kísérleti hajó koaxiális hajtóműve a beállított út megtétele után leáll, amitől a hajó megrázkódik. Paris megtapogatja az idegentől örökölt arcát, majd a kábító fegyvertől kissé kótyagos fejjel körülnéz. "Számítógép, mi..." Az idegen hang hallatán Paris egy pillanatra döbbenten elhallgat, végül újra megszólal. "Számítógép, hol vagyunk?" "Egy-hét-egy-egy-egy navigációs mátrix. A Kotaba-kiterjedés." "Milyen messze van a Voyager?" Erre a kérdésre nem érkezik válasz, mire Paris otthagyja a széket amiben magához tért, és a fő vezérlopalthoz siet. "Számítógép, célként beállítani a Voyager utolsó ismert helyzetét, és aktiválni a koaxiális indukciós hajtóművet." "A parancs nem végrehajtható." "Miért?" "A koaxiális indukciós meghajtórendszer biztonsági kóddal védett. Az aktiválásához érvényes azonosító szükséges." A hajó ekkor megrázkódik, mire Paris aggodalmas arccal néz körül. A kísérleti hajó mellett két, némiképp élőlényekre emlékeztető, lágy, ívelt formák által határolt hajó áll pozícióba.

"Itt Aavik parancsnok, a Bentani Orsértől. Orizetbe vesszük. Készüljön fel a hajó feltétel nélküli átadására." szólal meg a prototípus interkomjából. "Bentaniak... Parancsnok, szeretném megmagyarázni. Nem az vagyok, akinek gondolnak..." "Nem tárgyalunk tolvajokkal." érkezik a válasz, majd a burkolaton át a vonósugar jellegzetes hangja szurodik be a vezérlobe. "Ne... Szükségem van erre a hajóra, hogy visszatérhessek a Voyager-hez." "Javasoljuk, hogy ellenállás nélkül adja át a hajót, különben eroszakot kell alkalmaznunk."

A prototípust vonósugarával fogva tartó bentani hajót ekkor egy vörössárga energiasugár találja telibe, mire az gyorsan kikapcsolja a vonósugarat, és a másik hajóval együtt pánikszerű távozásba kezd. Nem is ok nélkül, ugyanis néhány pillanattal később egy más jellegű, de szintén élőlényre emlékeztető, a két bentaninál jóval nagyobb hajó állapodik meg a prototípus fölött.

Paris meglepetten fordul a vezérlo közepén egy szállítószugárból kibontakozó humanoid no felé, aki fegyvert fog rá. "Miért akar ma engem mindenki lelőni?!" A no, aki megszólalásig hasonlít arra a lényre, amivé Steth annak idején rövid időszakokra többször is átalakult, fenyegetően így szól: "Nagyon jól tudja, miért vagyok itt!" "Fogalmam sincs, miről beszél... Ki maga?" "Steth vagyok." "Mi?!" mered Paris a nore. "Nézzen csak meg alaposan! Majdnem egy évig rejtőzött ebben a testben, mielőtt lecserélte az enyémmre! ... Az az én testem, amiben most van, és vissza akarom kapni!" lép előbbre a no fenyegetően. "Csak óvatosan... Egy pillanat. Azt hiszem, sokkal több közös van bennünk, mint elsőre gondolná..."

"Nagyon remélem, hogy fontos, Tom!" siet be Torres dühösen az egyik szállítóhídra, kevéssel azután, hogy a Voyager pályára állt egy bolygó körül, "Otthagytam Vorikot egy EPS-relé szabályozásának kellos közepén." "Majd később hálálkodj..." mondja Paris a vezérlopult mögül. "Szóval... Mi az a nagy meglepetés?" kérdezi Torres. "Mit szólnál ahhoz, ha huszonnégy csodálatos órát tölthetnénk el a Kendlan rendszer híres negyedik bolygóján?" ereszkedik le Paris Torreshez az emelvényről, amin a vezérlopult áll. "Azon a bolygón, ahol Neelix élelemmintákat gyűjt?" "Ühüm..." "Letapogattam, és találtam egy elképesztően szép tengerparti részt az egyik kisebb kontinensen." újságolja Paris, miközben felemel egy fehér muanyagtáskát, "Replikáltam piknik-készletet, a Voyager csak valamikor holnap délelőtt indul tovább... Vagyis volna egy teljes napunk." "Csak egy nap? Ah... Azt hittem, legalább egy hétre volna szükségünk." mondja Torres kihívóan. "Szép volna... De csak egy napunk van." "Te ezt tényleg komolyan gondoltad, mi?" hoköl hátra Torres meglepetten. "Teljes mértékben."

"Tudod te, mekkora bajba kerülhetünk?!" "Ugyan mit csinálhatna Janeway? Talán kivégeztet?!" "Tom, annyi dolgom van, hogy egyetlen óra szabadidőt is nehezen tudnék összekaparni, nemhogy huszonnégyet..." "B'Elanna..." "Nekem... Nekem, rengeteg kötelességem van! Mindkettonknek rengeteg van...!" "Kötelességekről beszélsz?!" csattan fel erre Paris, megragadva Torres karját, "Engem ugyan nem érdekelnék!" "Tom, ez fáj..." "Nagyot csalódtam benned, tudod? Nem is értem, hogy találhattalak vonzónak..." mondja Paris, ezzel elviharzik.

Paris a félhomályos kaszinóban ül egy kétszemélyes asztalnál, előtte a vacsora maradványai, és számos, különböző alakú üres pohár. Tom épp egy újabb pohár italba kortyol bele, miközben egy jegyzetfüzetet olvasgat, mikor Seven lép be a közelebbi ajtón. "Seven... Hát magát mi szél fújta erre ilyen későn?" "Ma este huszonegy órakor találkozunk kellett volna a siklóhangárban. Talán elfelejtette?" kérdezi Seven, alaposan megnézve magának az asztalon díszelgo pohárkiállítást. "Huu... Tényleg! Annyira elmerültem a tanulmányaimban, hogy ez teljesen kiment a fejből... Sajnálom." "A szemének hajszálerei kitágultak, hadnagy. És enyhe arcpír is észlelek. Részeg?" "Nem, ugyan már... Csak kísérleteztem egy kicsit a replikátorral, kipróbáltam, néhány italkülönlegességet. És nem is mindben volt alkohol..." "A szolgálata hivatalosan csak hetvennyolc perc múlva ér véget." jegyzi meg Seven. "Szünetet tartok." áll fel Paris, "Nincs kedve velem tartani? Replikálnék magának egy trachiai sört..." "Ez nem szükséges." "Lazítson már egy kicsit, Seven... Már nem egy Borg kockán van. Holnap is befejezhetjük a siklót..." "Ez nem volna hatékony kihasználása az időnek. ... Egyedül fejezem be a munkát." Paris erre nagyot sóhajt, és visszaül az asztalhoz: "Na jó..." "Mielőtt távozom, szeretném megtudni, miért tanulmányozza a kapitány magánnaplóját?" "Hm... Nem tettem ilyesmit." "Látom a jegyzetfüzetet." pillant Seven az asztalon heverő szerkezetre, "Félreismerhetetlenül a kapitány naplója." "Téved." jelenti ki Paris, "Nem láthatott semmit." "Őn is tudja, hogy eidetikus emlékezettel rendelkezem. Egyetlen pillanat alatt megjegyzem amit látok. Elmondjam a bekezdést, amit éppen olvasott?" Paris erre felpattan, és megragadja Seven karját: "Figyelmeztetem, ne álljon az utamba! Jobb ha nem avatkozik olyan dolgokba, amik nem magára tartoznak. Ha tovább piszkál, pokollá teszem az életét. Megértett?!" "Távolítsa el a kezét a karomról." mondja Seven ridegen. "Nehogy túlzásba vigye, mert meg fogja bántani..." fenyegetozik Paris, mire Seven kirántja a karját a hadnagy kezéből, és nyugodt léptekkel távozik.

Janeway komor arccal üldögél a készenléti helyiség ablakai alatt, majd a csengo hangjára felpillant: "Jöjjön be." Paris siet be az ajtón, és megáll Janeway felé fordulva: "Beszélni akart velem, kapitány." "Igen. ... Egy fölöttébb nyugtalanító beszámolót kaptam Seventől a tegnapi esti viselkedését illetően. Ivott tegnap este, mikor még szolgálatban volt." "Ez nem igaz, kapitány..." "Ne hazudjon nekem, Tom. ... Utánanéztam a dolognak, öt alkoholtartalmú italt replikált a kaszinóban. ... Seven azt is mondta, megfenyegette." "Sajnálom, kapitány. B'Elanna és én összevesztünk, nagyon dühös voltam." "Ezért olvasgatta a magánnaplóm..." "Nem olvastam." "Seven szóról szóra elmondott egy részletet abból, amit én magam írtam." "Lehet hogy ő maga fért hozzá a naplóhoz. ... Kapitány, egy Borg szavának jobban hisz, mint az enyémnek?!" Janeway erre feláll, és Paris szemébe néz: "Ennek véget kell vetni, Tom. A viselkedése fölöttébb különössé vált, és túl sok panaszt hallok magára túl sok helyről. Chakotay, a Doktor, Seven of Nine... Mindannyian aggódnak aga miatt, és én nem kevésbé." "Igaza van, kapitány... Nyugalomra volna szükségem. ... Megyek a kabinomba." indul Paris a kijárat felé, de Janeway utána szól: "Tom... A kapitányaként és barátjaként elvárom magától, hogy vizsgálta meg magát a Doktorral. Tudnunk kell, hogy valami fizikai oka van-e a viselkedésének..." "Ez orütség! Minden segítség teljességgel szükségtelen..." "Ez parancs!" változtat hangnemet Janeway, mire Paris megindul felé.

"Biztonságiakat a készenléti helyiségbe... Azonnal!" szólal meg Janeway hangja a hídon, mire Tuvok, és a hídon ügyelő biztonsági tiszt fézert ragadnak, és az ajtó felé veszik az irányt. Odabent Paris éppen Janeway fojtogatja, így Tuvok tüzet nyit rá. Paris a kanapéra hanyatlik, Janeway pedig még egy darabig fulladozva áll talpra. "Jól van?" siet közelebb Tuvok. "Igen. Vigyék a gyengélkedőre, és tartsák folyamatos orizet alatt." pillant Janeway Parisra.

"A koaxiális hajtómu percekben belül működöképes lesz." mondja a prototípus hajtómumagját vizsgáló Steth, a muszereket ellenorzo Parisnak. "Remek. Nekem közben sikerült majdnem minden

parancskódot kicsikarnom a rendszerből. Ne vegye rossz néven, de... Szeretnék minél előbb kikerülni a testéből..." "Az idegen a jelek szerint képes egyfajta szelektív DNS-csere végrehajtására." mondja a no, lezárva a hajtóműmag burkolatát, "Új DNS-t olvaszt be, miközben az aktuális genetikai anyagát elhelyezi az áldozat szervezetében. ... Reméljük, hogy visszafordítható a folyamat..." "Feloldottam az utolsó zárat is." pillant fel Paris a központi konzolról a mellette megálló nore, "A koaxiális hajtómu teljes vezérlése a miénk. Keressük meg a Voyager-t."

A hatalmas hajó mellett haladó prototípus burkolatáról kékszöld kisülések kezdenek leválni, majd a kis hajó egy pillanatra végtelen méretűvé növekedve szétszóródni látszik, ezután pedig már nincs sehol.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. Kiegészítés. A Doktor ellátta Mr. Paris fézer-sérüléseit, de nem tudja magához téríteni, így a támadásának kiváltó oka egyelőre rejtély."

"A neurológiai letapogatásból nem sok minden derült ki." mondja a Doktor a mutoasztalon fekvő Paris mellett álló Janewaynek, "De a vérenek vizsgálata érdekes eredményeket hozott... A nukleotidszerkezetében egy második DNS nyomai fedezhetők fel. Talán egy genetikai vírus következtében." "Okozhatta ez a különös viselkedését?" kérdezi Tuvok. "Ezt nem tudom. De további vizsgálatokat fogok végezni, hogy kiderítsem az idegi működésére gyakorolt hatásokat." "Kapitány, előttünk jobbra egy hajó lépett ki a koaxiális térből." érkezik ekkor Chakotay jelentése a hídról. "Tájékoztasson a fejleményekről." pillant Janeway a Doktorra, majd a kijárat felé veszi az irányt. "Hívják oket!" szól Janeway, mikor Tuvok kíséretében kilép a hídra. "Janeway kapitány..." jelentkezik be az idegen testét 'viselő' Paris, és a ki tudja milyen testbe költöztetett valódi Steth. "Örülök, hogy újra látom, Mr. Steth." "Tudom, hogy ez orültségnek hangzik, kapitány, de én nem Steth vagyok. Hanem Tom Paris." Ennek hallatán Chakotay és Janeway összenéznek, majd Janeway így szól: "Ezt részletesebben ki kellene fejtenie..." "Egy idegennel van dolgunk, egyfajta... Személyiség-tolvajjal. Aki testet cserélt velem. ... Kérem, sugározzanak a fedélzetre." Janeway nagyot sóhajt, majd így szól: "Tartsák a pozíciójukat, amíg elbíráljuk a kérésüket. ... Kapcsolatot megszakítani." Miután a fomonitor visszaváltott a csillagokra, Janeway így folytatja: "Vegyük oket vonósugárra, amíg nem szólok." "Igen, kapitány." bólint Tuvok. "Az a gyanúm, hogy Steth és újdonsült barátja állnak a mögött, ami Tammal történik..." "Kapitány...?" pillant Chakotay a turbólift felé tartó Janewayre. "Most nincs idom magyarázkodni. A gyengélkedőben leszek."

Janeway azonban mégsem a gyengélkedőbe megy, hanem felfegyverkezve a siklóhangárba, a kísérleti jelleggel átalakított siklóhoz, amelynek fedélzetén Seven épp dolgozik. A no egészen addig nem figyel fel a kapitány érkezésére, míg az véletlenül valami apró zajt nem csap, de akkor már késő, mert Janeway rálo, Seven pedig a találattól ernyedten hanyatlik vissza a másodpilóta ülésébe.

"Parancsnok, engedély nélküli siklóindítást észlelek." jelenti Kim, "A kapitány az. Azon a siklón van, amin Tom dolgozott..." "Hívja!" emelkedik fel Chakotay a székéből. "Nem válaszol." "Akkor hívja Steth hajóját." A páros hamarosan megjelenik a fomonitoron. "Figyeljenek. Nem tudom, kik maguk valójában... De azt tudni akarom, mi folyik itt." "Ki van a siklóban?" kérdezi 'Steth'. "Janeway kapitány." "Nem, attól tartok, az idegen lecserélte a testemet... Tom testét a kapitányéra. Ki kell kapcsolnia a vonósugarat, ezzel a hajóval utol tudjuk érni! ... Chakotay, én vagyok az!" "Honnan tudhatnám?" "Nemrég az irodájában... Azt mondta, egész jól rendbe hoztam az életem. ... Adjon esélyt arra, hogy bebizonyítsam! Hagyja, hogy kövessem azt a siklót! Ez az egyetlen esély arra, hogy mindenki visszakerüljön a saját testébe!" "Harry... Vonósugarat kikapcsolni." határoz végül Chakotay.

"Húszezer kilométer... Közeledünk." mondja Paris Stethnek a prototípus vezérlojében. "Észrevett már minket?" kérdezi a no. Az egyértelmű válasz egy pillanattal később egy fézersugár formájában érkezik. "Nagyon úgy néz ki..." pillant Paris a nore. "Uraim, javasolom, gondolják át még egyszer ezt az üldözösdít..." szólal meg ekkor Janeway hangja a kommunikációs rendszerből, "Ha megölnek, örökre azokban a testekben maradnak." "Igaza van, nem kockáztathatjuk meg, hogy megöljük." bólint Steth. "Na igen, csak hogy ot semmi sem akadályozza meg abban, hogy megöljön minket." mutat rá Paris, miközben a hajó újabb találatot kap, "A francba, ez a hajó közel sem olyan fordulékony mint egy sikló." "A pajzs leállt." jelenti Steth. "Ez meglep, Tom. Ennyire vissza akarja kapni az életét a Voyager-en? ... Én is legalább annyira csalódtam benne, mint maga." üzeni a Janeway testében lakozó

testcserélo. "Úgy látszik, mindketten tévedtünk." "Ideje tovább állni... És, Tom, kérem adja át B'Elannának szívélyes üdvözlőmet..." "Aktiválja a koaxiális hajtóművet..." mondja Steth. "Készítse elő a szenzorokat a követésére." pillant rá Paris. "Nem megy. Blokkolja a letapogató-sugarakat. ... Nem tudjuk követni, ha koaxiális meghajtásra lép."

Az átalakított sikló körül eközben elkezdnek megjelenni a hajtómu beindítását kísérő jelenségek. "A porlasztó! Beépítettünk egy polár-modulátort a koaxiális hajtóműbe. ... Ha be tudom mérni a modulátort, és el tudom találni egy kromo-elektromos impulzussal, annyi a hajtóművének..." mondja Paris, miközben dolgozni kezd a vezérloputlon, "Na lássuk..."

Az átalakított sikló már épp eltunne üldözoje elol, mikor a prototípus orrából egy sárgás energiacsomó villan elő, és találja el a siklót. Annak bizonytalanná vált körvonalai újra megszilárdulnak ahogy a jármű visszaesik a normál térbe.

"Remélem, még magánál van a villáskulcsom. Az elromlott porlasztók javítása nagyon nehéz tud lenni..." hallatszik a sikló belsejében, minek után a Janeway testét használó lény bosszús sóhajjal mered a vezérloputra.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. CsillagIdo 51775.2. A Doktornak sikerült Tomot, Steth-t és engem visszajuttatni saját testeinkbe, az idegent pedig ismeretlen áldozata testében helyeztük el."

"Doktor... Egy egyszeru 'köszönöm' túl kevés volna. Az életemet adta vissza..." mondja Steth a gyengélkedon. "Szóra sem érdemes." "Volt pár pillanat mikor úgy éreztem, örökre abban a testben kell maradnom." pillant Steth a nem messze álló nore. "Én is fölöttébb örülök, hogy megint a jó öreg Tom Parisban lehetek..." "Mik a tervei?" pillant Janeway Stethre. "Visszaviszem a Bentanra. Remélem, sikerül megtalálnom azt, akié ez a test." mondja Steth a dühösen nézelodo not méregetve. "Ki tudja, hol lehet a sor kezdete." veszi át a szót a Doktor, "Nem tudjuk, mióta cserélgeti a hölgy... Vagy úr... A személyiségeit..." "El fog tartani egy darabig... De a lehetőségeimhez képest mindent meg fogok tenni, hogy megtaláljam azokat, akiknek ártott." jelenti ki Steth. "Egy biztonsági osztag segít átkísérni a hajójára, és felszerelnek egy biztonsági eroteret, amivel bezárhatja." mondja Janeway, majd meghajol Steth felé, aki kijárat felé veszi az irányt, mögötte az egy biztonsági tiszt által kísért testváltóval.

A szerelooverallt viselo Paris büszkén nyitja fel a garázs billenokapuját, Torres pedig álmélkodva nézegeti a helyiségben álló, fényesen csillogó festésu fekete-fehér autót, majd Paris felé fordul: "Szóval itt bujkáltál folyton... A garázsban." "Ez nem egy egyszeru garázs." vezeti beljebb Paris Torrest, "Hanem órák százainak emlékműve... Amiket lehet, hogy jobb lett volna veled töltenem." "Azt mondod, csak lehet?" kérdezi Torres. "Határozottan..." bólogat Paris nagy komolyan. "Hát... Szép kis garázs ez... Tom. ... Azt azonban nem egészen értem, miért hoztál ide." "Tekintsd úgy, mint egy szimbolikus gesztust... Annak jelét, hogy kész vagyok téged... Beengedni az életembe." "Értem. Tehát azt akarod ezzel kifejezni, hogy majdnem annyit jelentek a számodra, mint egy..." Torres ekkor megsemléli a kocs oldalán levo típusjelzést, "Camaro?" "Mint egy majdnem teljesen felújított, ezerkilencszázhatvankilences Camaro." pontosít Torres, miközben mindketten beszállnak az autóba, "De igen... Te sokkal többet jelentesz nekem." Paris ezzel odahajol Torreshez, és az autó születési évét idézo stílusú, és hosszúságú csókot váltanak.

88. The Omega Directive – Ómega

A kettes raktérben sorakozó regenerációs fülkék egyikének fényei felerosödnek, megvilágítva a fülkében álló Seven. A rendszer néhány kattánás kíséretében megszakítja a kapcsolatot a no Borg beültetéseivel, és Seven kinyitja a szemét, épp abban a pillanatban, mikor a hajó számítógépe így szól: "Hat óra van. A regenerációs folyamat véget ért." Seven kilép az emelt fülkéből, és aktiválja kommunikátorát: "Seven of Nine naplójába. CsillagIdo 51781.2. A mai nap folyamán Kim zászlós és én elvégezzük a hátsó szenzorhálózat alapos átvizsgálását. A feladat teljesítésére három óra húsz percet irányoztam elo, valamint további tizenhét percet Kim zászlós szokásos, a munkával nem kapcsolatos megállapításainak kezelésére. ... Az idoterv szerint tizenöt órakor táplálékot veszek magamhoz, majd egy órán át tanulmányozom a cardio-vasculáris aktivitásomat. Ezután a Doktor által javasolt írárok egyikét fogom elolvasni, melynek címe: Karácsonyi ének. A Doktor úgy gondolja, ez az írás pedagógiai értékkel bír. Bejegyzés vége."

Tuvok érdeklődve figyel, ahogy Kim feszült figyelemmel tanulmányozza a kaszinó egyik asztalán álló kalto-t, azon töprengve, hová helyezze el benne a kezében tartott fémpálcikát. "Mindjárt meglesz... Ne segítsen." mondja Kim, épp mikor Seven érkezik a helyiségbe, és egyenesen feléjük indul. "Nem áll szándékomban ezt tenni." nyugtatja meg Tuvok Kimet. "Kim zászlós..." "Üdv, Seven..." mondja Kim, továbbra is a vulcani játékra koncentrálna. "Készen áll a szenzorellenorzés elvégzésére?" "Már hat óra?!" mered Kim Tuvokra meglepetten, "Végigjátszottuk az egész éjszakát?" "Vulcani kalto." állapítja meg Seven, szemügyre véve az asztalon álló játékot. "Meglepné ha tudná, mennyire megszállottá teheti az embert egy ilyen logikai játék." pillant el Kim a nore, "Még pár perc, és megvan a megoldás..." "Most már a feladatára kellene összpontosítania, zászlós." jegyzi meg Tuvok, "Elfogadom a feladását." "Soha. Még nem voltam ilyen közel ahhoz, hogy legyozzam magát. Úgyhogy most nem fogom feladni." jelenti ki Kim. Tuvok erre felpillant a Kim mellett álló Sevenre, aki nagyot sóhajt, majd kikapja Kim kezéből a fémpálcikát, és elhelyezi a kalto tüskés göbformájában, amitől a holografikusan megjelenített játék elemei szabályos formába rendeződnek, egy bonyolult struktúrát alkotva. Kim bosszankodva mered az alakzatra, Tuvok pedig így szól Sevenhez: "Lenyugözo." "Alapveto tér-összhang. ... Most már készen áll, zászlós?" "Persze." bólint Kim, mire Seven a kijárat felé indul. Harry még egyszer megnézi magának a kalto-t, majd lemondó pillantást vet Tuvokra. Feláll, hogy Seven után induljon, de elobb még odaszól a vulcaninak: "Én is rájöttem volna." "Van egyáltalán valami, amit maga nem tud?!" füstölög Kim a folyosón. "Borg voltam." feleli erre Seven. "Borg voltam." ismétli meg Kim, igyekezve Seven hanghordozását utánózni, "Mindig ezt mondja, de... Mit jelent ez tulajdonképpen? Tán fejben tartja tízezer faj összes tudását?!" "Nem egészen. A Kollektíva feldolgozza a dolgozók tapasztalatait, de csak a hasznos információk maradnak meg." "Vagyis maga a legokosabb élő emberi lény..." jegyzi meg Kim. "Meglehet." "Akkor ránk ugyan minek van szüksége?" Seven erre megsemmisítő pillantást vet Kimre, mire az vigyorogva így szól: "Felejtse el a kérdést..." A folyosón ekkor különös hang gördül végig, és a hajó enyhén megremeget. "Ez meg mi volt?" torpan meg Kim. "Kiestünk görbületből." jelenti Paris a hídon. "Mi a baj?" kérdezi Chakotay. "Valamilyen lökéshullám talált el minket." mondja Paris. "Forrása?" "Keresem... Állj, leálltak a szenzorok..." mondja Paris, majd meglepetten mered a szenzorkonzolon megjelenő nagy ómega jelre, "Csak ez a jel villog itt, mintha valami üzenet volna... Vessen rá egy pillantást." "Látom." bólint Chakotay a lekérdezoterminálra pillantva, miközben a görög betű lassan a híd összes konzolját elfoglalja. "Mi ez?" kérdezi Paris. "Fogalmam sincs. A parancskódjaim nem működnek. ... A számítógép azt állítja, nem vagyok jogosult rendszerhozzáférésre. Így nem lehet dolgozni, hívom Harryt, hogy derítse ki, mi ez." "Ne tegyenek semmit." mondja a készenléti helyiségből a hídra kilépo Janeway, "Majd én elintézem." A kapitány ezzel az egyik hátsó terminálhoz megy, és dolgozni kezd rajta, amitől az ómegák sorra eltűnnek. "Küldjék az összes szenzoradatot a készenléti helyiség termináljára. Tom, kapcsolja ki a hajtóművet, és tartsa a helyzetünket." mondja Janeway, miközben elindul vissza a készenléti helyiségbe. "Kapitány...?" néz utána Chakotay, "Mi folyik itt?" "Egyelőre nem adhatok tájékoztatást."

... A legénység többi tagját ne informálják. Hamarosan új parancsokat fognak kapni." mondja Janeway gondterhelt arccal, majd besiet a készenléti helyiségbe.

"Számítógép, a helyiség bejáratait lezárni. Az engedélyem nélkül senki sem léphet be." rendelkezik Janeway, miközben az íróasztala felé tart. "Ajtók lezárva." nyugtázza a parancsot a számítógép.

Janeway aktiválja az asztali terminált, amin egy nagy ómega jelenik meg, majd így szól: "Kérem az Ómega-Egy jelzésű titkosított adatokat." "Hanglenyomat azonosítva. Adja meg a jogosultsági kódot."

"Janeway egy egy öt három vörös. Tíz-es szintű betekintési jogosultság." "Nyugtázza." mondja a számítógép, majd aktiválja a terminált, és egy csillagtérkép részletet jelenít meg, amin a Voyager pozíciója van megjelölve, valamint egy követendő útvonal. "A szenzorok egy egész kéttized fényévre innen Ómega-jelenséget észleltek. Haladéktalanul hajtsa végre az Ómega-eljárást. Minden más feladat és utasítás felfüggesztve." Janeway egy darabig komoran mered maga elé, majd a terminál felé fordul: "Kérem a szenzoradatokat."

"Annyi tájékoztatást kaptam, hogy szigorúan titkos muveletrol van szó." mondja Chakotay Parisnak, Sevennek és Torresnek a gépházban, "Csak a legszükségesebb információt kapjuk meg. A kapitány parancsa." "Titkos?! Ezt meg ki mondja?" kérdezi Torres, "Hatvanezer fényévre vagyunk a Csillagflottától." "Amint mondtam, információ csak akkor, ha szükséges. B'Elanna, többfázisú pajzsokat kell vonnia a keverokamra köré." ad át Chakotay egy jegyzetfüzetet a fogépésznek. "Még nem láttam ilyen pajzskonfigurációt..." csóválja a fejét Torres, "Számítógépes szimulációkat kell futtatnom a stabilitás ellenőrzésére." "Nincs rá idő. Tizenegy órára készen kell lennie." "Tizenegyre? Az lehetetlen." "Tegye lehetségessé." "Ennek bizonyos szubtéri hatásoktól kell védenie a magot?" kérdezi Seven. "Én sem tudok többet, mint önök." csóválja a fejét Chakotay. "Nehéz lesz további adatok nélkül teljesíteni a feladatot." "A rendelkezésre álló adatok elegendőek. ... Tom, ön átalakít egy siklót, ami ellenálló kell legyen különösen magas hőmérsékletnek. Minimum tizenkétezer kelvin." "Igenis, uram." "Ennek van valami köze ahhoz a titokzatos üzenethez, amit Janeway kapitány kapott?" kérdezi Torres gyanakodva. "Mit hallott erről?" "Csak pletykákat. Hogy Janeway tizenhat órával ezelőtt bezárkózott a készenléti helyiségbe... Meg valami Ómega-eljárásról..." Seven erre felkapja a fejét, és érdeklődve fordul Torres felé: "Ómega...?" "Hangzatos, mi?" néz rájuk Paris. "Azonnal abbahagyják a találgatást. És ügyeljenek arra, hogy lehetőleg minimális szóbeszédet terjesztve hajtsák végre a feladataikat. Megértették? ... Nehéz megállni, hogy kérdezzenek, én is kíváncsi vagyok. De a kapitány nagyon egyértelműen fejezte ki magát. Munkára." Torres és Paris elsietnek, Chakotay pedig Sevenre pillant: "A kapitány beszélni akar önnel." "Számítottam rá." jelenti ki a no, mire Chakotay meglepett pillantást vet rá.

Janeway íróasztalán két asztali terminál is működik, a jegyzetfüzetek pedig hegyekben állnak. Maga a kapitány meglehetősen elnyuttnak látszik, fakó hangon szól ki a csengo hangjára: "Jöjjön be." Seven érkezik, és áll meg a szokásos helyen hátratett kézzel, néhány lépésnyire az asztaltól. "Mit tud az Ómega-eljárásról?" kérdezi Janeway. "Annyit mindenképpen, amennyit ön." "Sejtettem. A Borg asszimilált. Csillagflotta-kapitányokat. ... És ön rendelkezik az összes ismeretükkel." "Így van. Szándékában áll végrehajtani az eljárást?" "Igen." "Tehát a szenzorok felfedezték a molekulát." állapítja meg Seven. "Igen, nyilvánvalóan. De még ellenőriznünk kell." "Nekünk?" "Ön segít az eljárás végrehajtásában. Az előírások nem teszik lehetővé, hogy megvitassam a helyzetet a legénységgel. De mivel maga már így is tud róla... Vagy együtt dolgozunk, vagy letartóztatatom." "Talán inkább ez utóbbit kellene tennie. Nem segíték az Ómega elpusztításban. Hasznosíthatnánk." "Az teljességgel lehetetlen." jelenti ki Janeway. "A Borgnak egyszer már sikerült." "Folytassa..." "Egy kísérlet során létre tudtunk hozni egyetlen Ómega-molekulát, ami egy nanoszekundum törtreszéig stabil volt, mielőtt széthullott. Nem volt elég boronitércünk ahhoz, hogy többet szintetizáljunk, de az így nyert tapasztalatok alapján továbbfejleszthettük az elméletünket." Janeway ennek hallatán járkálni kezd a helyiségben, majd így szól: "És a Borg azóta várja az alkalmat, hogy letesztelhesse?" "Igen. De nem sikerült újabb forrást találnunk. ... Egészen mostanáig." "Nagy kár. Ugyanis ha valaki odakint tényleg az Ómegával játszadozik, az én feladatom, hogy véget vessek neki. Egy kísérlet a teljes kvadráns veszélybe sodorja..." "Ez a parancs a Csillagflotta tudatlanságából és félelméből született. ... A tudatlanságukat mérsékelhetem. Ami pedig a félelmüket illeti..." "Az embernek néha tisztelnie kell a félelmet, Seven. Mondja csak, hány Borgot áldoztak fel a kísérlet során?" "Huszonkilenc hajót, és hatszázezer dolgozót. De ez lényegtelen." "De nem nekem. Nem a legénységnek... És nem annak a

fajoknak, amik itt élnek. Meg fogom szüntetni ezt a fenyegetést, a maga segítségével, vagy anélkül." Seven egy darabig kifürkészhetetlen arccal áll, majd így szól: "Segítek önnek." "Valóban segít?" "Évekig vártam arra, hogy közelből megfigyelhessem ezt a molekulát. Nem fogom elszalasztani ezt a lehetőséget." "Rendben." egyezik bele Janeway, "Menjen a rakterébe, és rögzítsen minden információt, amivel az Ómegáról rendelkezik. Egy órán belül várom a jelentését." Seven szó nélkül a kijárat felé indul, ám Janeway utána szól: "Nem is tudtam hogy ennyire hajtja a tudományos kíváncsiság." "Ez nem annyira kíváncsiság, mint inkább... Vágyakozás." "Vágyakozás?" "Az Ómega hihetetlenül összetett... És mégis harmonikus egész. A tökéletességet testesíti meg a Borg számára. Szeretném megérteni ezt a tökéletességet." "A Borg Szent Grálja, igaz?" kérdezi Janeway halvány mosollyal. "Kapitány...?" "Semmi, nem fontos." rázza meg a fejét Janeway, "Egy óra múlva várom." Seven elsiet, a kapitány pedig visszatelepszik az íróasztal mögé, és nagy sóhajjal újra elmélyül a rendelkezésre álló adatok között.

"Arithrazine? Minek?" kérdezi a Doktor Janewaytól a gyengélkedőben. "Egy felderítőúthoz van rá szükségem." "Mire készül? Sétát tesz egy szupernóván?" "Valami olyasmi. ... Húsz milligramm kell. Mikorra készül el vele?" "Kapitány, az arithrazine-t súlyos théta-besugárzás esetén alkalmazzák, és a kezelést orvosnak kell felügyelnie." "Ez jelen esetben lehetetlen." "Akkor nem adhatom ki a szert. Megsérteném vele az ide vonatkozó Csillagflotta-rendelkezéseket." "Hatályon kívül helyezem ezeket a rendelkezéseket." mondja Janeway, mire a Doktor nagyot sóhajt: "Ne folytassa... Az Ómega-eljárás. Bármilyen legyen is az." "Az arithrazine-t, Doktor!" "Holnap reggelre készen lesz." hagy fel az ellenkezéssel a Doktor, meglátva Janeway rideg arc kifejezését. "Vitesse a siklóhangárba." indul Janeway a kijárat felé. "Kapitány... Nem tudom, mi folyik itt, de nem szeretném most látni utoljára. ... Vigyázzon magára." "Úgy lesz." bólint Janeway halvány mosollyal, majd sietve távozik, magára hagyva a homlokát ráncoló Doktort.

Janeway és Seven a kettes raktérben, az ottani nagy terminálnál dolgoznak. "Néhány Borg algoritmus alkalmazásával elemeztem a szenzoraplót. Az általunk regisztrált lökéshullám nem egy, de több száz Ómega-molekulára utal." "A helyzetük?" kérdezi Janeway, szemügyre véve a terminálon látható adatokat. "Tíz fényéven belül. Nehéz meghatározni magát a naprendszer." "Több száz molekula..." mondja Janeway döbenten, "Ez mindent megváltoztat." "Egy siklóval végzett muvet immár nem elégséges. A teljes legénység támogatására szükségünk van." véli Seven. "Nagyobb tüzere, és jobb védelemre van szükségünk. ... Továbbítsa az adatokat az asztrometriai laborba. Ott folytatom a munkát."

"A beállítás kész. Fázismodulátort." mondja Tuvok Kimnek a hajó egyik laboratóriumában. Kettejük között egy felnyitott fotontorpedó áll egy szerelőállványon, Tuvok azon dolgozik. "A gyűjtőáramkör?" kérdezi Tuvok, miután megkapta Kimtól a kért szerszámot. A zászlós egy jegyzetfüzetet kezd tanulmányozni, majd így szól: "Készenléti állapotban." "Megkezdhetjük a gravimetrikus töltet beépítését." Kim erre egy fémes színű ellipszoidot emel ki egy tartóból, és óvatosan átnyújtja Tuvoknak: "Ez legalább ötven izotonnásnak néz ki." "Egész pontosan ötvennégy izotonna." pontosít Tuvok. "Mire készülünk? Egy kisebb bolygó felrobbantására?" tunodik Kim. "Nem tudom." "Ez a robbanótöltet egyáltalán nem szabványos. Vajon ki készítette? A kapitány?" "Túl sokat kérdez, Mr. Kim." mondja az ajtón belépo Janeway, "A terv megváltozott. Növeljék a töltetet nyolcvan izotonnára." "Igenis, kapitány." bólint Tuvok. "Miután itt végzett, menjen és segítsen B'Elannának a siklónál. Épp a burkolat megerősítésén dolgozik." "Rendben." mondja Kim, mire Janeway távozik. "Hickman zászlós úgy gondolja, a 8472-es fajról lehet szó..." súgja oda Kim Tuvoknak, "Az az elmélete, hogy hasadék nyílt a folyékony téren, és Janeway kapitánynak le kell zárnia. ... Én azonban tudja mit gondolok?" "Nem." mondja Tuvok nem különösebben nagy érdeklődést mutatva. "Szerintem egy hatos osztályú protocsillag van a közelben, amiből a kapitány egy robbantással az Alfa Kvadránsba vezető wormhole-t akar nyitni. ... Elméletileg lehetséges a dolog. És hogy ne ringassuk magunkat esetlegesen hamis reményekbe, titokban tartja mindenki előtt." "Ne is reménykedjen túlságosan." "És maga mit gondol, miről van szó?" "Én nem gyártok haszontalan elméleteket." "Ugyan már, Tuvok... Maga nem kíváncsi?" "De igen. Csak hogy van egy elvégzendő feladatunk. ... Kérem a fázismodulátort." Kim ennek hallatán grimaszolva kezd keresgélni a szerszámos táskában.

"Tessék..." szól ki Janeway az asztrometria laborból. Chakotay lép be, és a központi konzolnál dolgozó kapitányhoz megy. "Jelentést." fordul felé Janeway. "Minden a kiadott utasítások szerint halad." "Helyes. Az Ómega-eljárás nem ad lehetőséget a kielégítő tájékoztatásra, de tudnia kell, mi várhat magukra. Hat órákor Seven of Nine-al együtt siklóba szállunk." "Helytelen volna megkérdezni, hová repülnek?" "Csak annyit mondhatok, két lehetőségre kell számítani. Vagy sikerrel jár a küldetésünk, és néhány nap múlva visszatérünk... Vagy a távolsági szenzorok egy hatalmas robbanást fognak észlelni szubtéri tartományban. Ebben az esetben marad úgy tíz másodpercük arra, hogy görbületi sebességre gyorsítva eltunjenek innen. ... Folytatják az utat az Alfa Kvadránsba, és vissza sem néznek. Megértett?" "Én mindig azt hittem, hogy kötelességtudó bürokraták irányítják a Csillagflottát. Csakhogy ok nemigen adnák parancsba egy kapitánynak, hogy hajtson végre öngyilkos-akciót. ... Ez a siklókirándulás a maga ötlete, igaz?" "Mondjuk úgy, a körülményekhez kellett igazítanom az eljárás tervezetét. Azt azonban elvárom, hogy kövesse a parancsaimat." "Túl sokat követel. Azt várja, hogy lemondjak a kapitányomról, és egyik legjobb barátomról anélkül, hogy tudnám az okát." "Ha csak bizalom dolga volna, azonnal elmondanám, mirol van szó. De kerültünk már olyan helyzetbe, mikor eroszakkal csikartak ki belőlünk információkat... És az Ómegáról szóló ismeretek semmiképpen nem hagyhatják el a Voyager-t." "Ez ésszerű érv. Ön azonban nem mindig cselekszik a legésszerűbben... Bármi áron meg akarja óvni a legénységet... De ezúttal túl messzire ment. A küldetés veszélyes? Rendben, elfogadjuk. De mégis nagyobb az esélye a sikernek akkor, ha a teljes legénység ezen dolgozik." "Valószínűleg, legalábbis normál helyzetekben. ... Ez az eljárás már évek óta létezik. A Csillagflotta nem láthatta előre ezt a helyzetet, hogy itt vagyunk a Delta Kvadránsban, bármiféle segítség nélkül. ... Nem hagyhatom figyelmen kívül a parancsaimat. De a legénységtől nem várhatom el, hogy az én kötelezettségeim miatt tegyék kockára az életüket." "A maga kötelessége... Ebben téved. A Voyager lehet hogy egyedül van idekint, de ön semmiképpen. Hagyja, hogy segítsünk. A titkos információkat csak a fotiszteknek kell kiadnia, mi pedig megteszünk minden szükséges óvintézkedést. ... Nem szabad egyedül megpróbálnia." Janeway zavartan elfordul, végül hálás pillantást vet Chakotayra: "Hívja össze a csapatot..." "Ha az Alfa Kvadránsban volnánk, ez a beszélgetés le sem zajlana." néz végig Janeway a tanácssteremben összegyűlt tisztikaron, "Kapcsolatba lépünk a Csillagflotta Foparancsnoksággal, és kiküldenek és kiküldenek egy szakértőkből álló csoportot, akik leküzdենk a problémát. Ezzel szemben most meg kell elégednünk azzal, ami az én kiképzésemben szerepelt, valamint amit Seven tud a témáról." Janeway ezután bebillent yuz valamit az elötte az asztalba süllyesztett miniterminálon, majd a tanácssterem monitora felé int: "Mindannyian látták a jelet. Ómega. A görög ábécé utolsó betűje. A Csillagflotta egy olyan veszély jelölésére választotta, ami nem csak a Szövetséget, de a teljes galaxist veszélyeztet. A fenyegetésről csak a csillaghajó-kapitányokat, és a Szövetség elhárító tisztjeit tájékoztatták. ... Amit most hallani fognak, nem hangozhat el ezen a helyiségen kívül. Megértették?" A jelenlevők bólintanak, mire Janeway feláll, és a képernyőhöz megy, majd újabb adatokat hív le. A nagy monitor egyik részében egy közel gömb alakú, nagyon összetett struktúra ábrája jelenik meg. "Ez az Ómega." mondja Janeway. "Egy molekula?" kérdezi Paris meglepetten. "Nem akármilyen molekula... Az ismert legnagyobb energiát hordozó anyag. Egyetlen Ómega-molekula potenciálisan ugyanannyi energiát jellemez, mint amennyit egy hajtóműmag képes felszabadítani. ... Elvileg egy kis mennyiség ebből képes volna kielégíteni egy teljes civilizáció energia-igényét. Több mint száz éve sikerült eloszórni mesterségesen előállítania az Ómegát egy Cartwright nevű Csillagflotta-fizikusnak. Azt remélte, képes lehet egy kimeríthetetlen energiaforrást készíteni belőle..." "Vagy fegyvert." jegyzi meg Seven. "Cartwrightnak sikerült szintetizálnia egyetlen Ómega-molekulát... De csak egy másodperc tört részéig létezett, mielőtt destabilizálódott..." Janeway egy másik képet hív a monitorra, ami egy súlyosan megrongálódott mélyuri kutatóállomást mutat. Az állomás felső része mintha valamennyire kívül került volna az ismert világegyetem határai közül, különös energiaminták örvénylenek a széttépett központi egység anyagában. "Mindez egy, a Lantaro szektorban lévő titkos kutatóállomáson történt. ... Cartwright, és a Szövetség százhuszonhat másik kiváló tudósa vesztette itt életét. A mentocapatok, amelyek megkíséreltek behatolni a területre, egy nem várt mellékhatásról számoltak be. ... Több fényévre kiterjedő szubtéri hasadékokat észleltek." "A Lantaro szektor..." tunodik Paris, "A területen képtelenség stabil görbületi mezot létrehozni, csak fény alatti sebességgel lehet áthaladni. ... Azt állították, természetes jelenségről van szó... Ön pedig most azt mondja, mindezt egyetlen molekula okozta?" "Az Ómega megsemmisíti a szubteret. Néhány ilyen molekula között

bekövetkező láncreakció egy teljes kvadránst elszigetelhet a szubtértől. És ha ez bekövetkezik... A görbületi sebességu utazás lehetetlenné válik. Az urutas civilizációk megszűnnek létezni. ... Mikor a Csillagflotta tudatára ébredt az Ómegában szunnyadó energiának, szigorúan titkos kategóriába sorolták." "És Ómegát talált itt, a Delta Kvadránsban?" kérdezi a Doktor. "Attól tartok, ez a helyzet. ... Felhatalmazásom van arra, hogy minden szükséges eszközt felhasználjak a megsemmisítésére. Tom, kiszámítottam a molekula helyzetét, az adatokat továbbítom a kormányospultra. Vigyen oda minket teljes impulzusmeghajtással." "Igenis, kapitány." "Gondolom nem kell részletezni, minek nézünk elébe. Ha Ómega-robbanás következik be, örökre elveszítjük a görbületi sebességgel való utazás lehetőségét. ... Tudják, mi a dolguk." A tisztikar csendben szétszéled, magára hagyva Janewayt a tanácssteremben.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. Kiegészítés. A bejegyzés titkosítandó. Közeledünk ahhoz a rendszerhez, ahol számításaim szerint megtaláljuk az Ómegát. Be kell ismernem, nem aggódtam még ennyire egyetlen korábbi küldetésem előtt sem. Most kezdem megérteni Einstein ellenérzését az atombomba feltalálásával kapcsolatban, vagy Marcus érzéseit, miután kidolgozta a Genesis-berendezést. Tehetetlenül kellett nézniük, ahogy a tudományt a pusztítás szolgálatába állítják. Nekem lehetőségem van ezt megakadályozni... De csak remélhetem, hogy még nem késő."

"Jelentést." mondja Janeway, miután belépve a kettes raktérbe az itteni konzolnál dolgozó Seven felé indul. "Elkészült a rezonanciaösszhang-kamra terve. Az Ómega ezzel elszigetelhető, és stabilizálható." "Nem arra kértem, hogy segítsen a torpedó elkészítésében?" "A torpedó valószínűleg nem lesz elegendo. A kamrát át lehet alakítani úgy, hogy ellenfázisú hullámokat gerjesszen, amelyek felbontják az Ómega atomközi kötéseit." Janeway ennek hallatán megszemléli a kijelzőkön látható terveket, majd így szól: "Éljen a Borg zsenialitás... Kiváló munka, Seven. Talán a segítségünkre lesz." "Az átalakításokhoz összetett számításokra van szükség. Segítsen nekem." "Persze, miért ne..." vesz magához Janeway egy jegyzetfüzetet a konzolról, "Kíváncsi volnék... Mikor fedezte fel a Borg az Ómegát?" "Kétszázhuszonkilenc éve." "Asszimilálással?" "Igen. Tizenhárom különböző fajéval." "Tizenhárom..." "A 262-es fajjal kezdődött. Primitívek voltak, de az írásaikban említéseket találtunk egy anyagról, ami képes elégetni az eget. Ez felkeltette a kíváncsiságunkat, így jutottunk el a 263-as fajhoz. ... Egy szintén primitív fajhoz, amely úgy hitte, az Ómega a teremtojük vérének egy cseppje." "Lenyugozó..." "Igen, de lényegtelen. Évekig követtük ezeknek a mítoszoknak a nyomait, míg végre asszimilálni tudtunk egy olyan fajt, ami hasznos adatokkal is rendelkezett. Ezután pedig magunk is létrehoztuk a molekulát." "Az Ómega nálunk is nagy izgalmat keltett... A Szövetség kozmológusai úgy vélik, hogy a molekula egyszer szabadon létezett a természetben. Egy egészen rövid pillanattöredékig... Mégpedig az oszobbanás pillanatában. Úgy vélik, az Ómega volt az az alapvető energiaforrás, ami megteremtette a világegyetemünket." "Egy újabb érdekes mítosz, akár a többi." jelenti ki Seven. "Megl lehet. De mit is mondott a Borg... Hogy az Ómega tökéletes?" "Igen." "Ez elmélet, vagy hitvallás?" kérdezi Janeway csíposen. Seven Chakotay hívása menti ki szorult helyzetéből: "Híd hívja a kapitányt." "Hallgatom." "Közeledünk a megadott koordinátákhoz." "Máris ott vagyok." indul Janeway a kijárat felé, miközben visszaszól Sevennek: "Ez a munka a maga felelőssége. Csoportosítson át annyi erőforrást és személyzetet, amennyit szükségesnek ítél." "Értettem." bólint Seven a távozó Janeway után, majd folytatja a munkát a konzolnál.

"Egy bolygórendszerbe érkezünk." mondja Chakotay, mikor Janeway kilép a hídra. "Lakott?" "Van egy görbület előtti civilizáció a legkülső bolygón. Az Ómega-forrás valahol beljebb lehet..." "A szubtér komoly károkat szenvedett a térségben. Nem tudnánk görbületi meghajtást használni." jelenti Paris. A Voyager ekkor megrázkódik. "Torzulások észlelhetők." jelenti Tuvok. "A forrás?" "Egy 'M' osztályú hold. Látótávolságban van." "Képernyőre." A fomonitoron megjelenő hold felszínének egy részén a korábban az eligazításon, a megsemmisült tudományos állomás központi részén láthatóhoz hasonló jelenség figyelhető meg. "A magaslégkörben szubnukleáris folyamatok zajlanak. A folyamat a hold felszínén lévő létesítményből látszik kiindulni." "Át lehet hatolni a szenzorokkal a légkörön?" kérdezi Janeway. "Egy pillanat..." lát neki a dolognak Kim, majd néhány másodperc múlva a képernyőre adja a hold felszínén lévő épületcsoportot, legalábbis ami megmaradt belőle. A barnászörös felszínen egy feketére olvadt, elüszkösödött sebhelynek látszó kráter tátong ott, ahol

valaha a központi épület lehetett. A kráterbol sugárirányban terjednek a detonáció okozta égett fekete vonalak, a környező épületeket pedig szintén a középponttól kifelé irányulva elsöpörte a robbanás ereje, csak a távolabb álló építmények vészelték át úgy-ahogy a katasztrófát. "Istenem..." "Több mint háromszáz négyzetkilométer semmisült meg." jelenti Kim. "Tapogassa le az épületeket." mondja Janeway elhulve, "Vannak még odalent Ómega-molekulák?" "Nem tudom megmondani. A telep egyes területei árnyékolva vannak." csóválja meg a fejét Tuvok. "Életjeleket észlelek." jelenti Kim. "Mennyit?" kapja fel a fejét Chakotay. "Talán néhány tucatnyit... Nem kapok pontos értékeket." "Le lehet sugározni a felszínre?" kérdezi Janeway. "Le tudom juttatni önöket... De hihetetlenül magas a sugárzásszint az épületekben." "Tuvok... Állítson össze egy mentosoztagot. Mindannyian kapjanak megfelelő mennyiségű arithrazine-t. Mondják meg a Doktornak, hogy készüljön sebesültek fogadására. ... Tom, állítsa a Voyager-t magas orbitális pályára. Ön is az osztaggal tart szanitécként." "Igen, asszonyom." pillant hátra Paris a kormányospultról. "Ön is megy?" fordul Chakotay Janeway felé. "Ha az Ómega még odalent van, meg kell találnom. Folyamatos kapcsolatban maradunk a hajóval. ... Öné a híd."

Az idegenek laboratóriumának egyik helyiségébe egy biztonsági, és egy kékbetűs egyenruhát viselő nő siet be elsoként. Az elörs a romok között heverő sebesültekkel kezd foglalkozni, az utánuk érkező Janewayt és Tuvokot inkább a balesetet kiváltó ok érdekli. "Továbbra is észlelem az Ómega rezonanciáját." pillant Janeway a trikorderére, "Itt van, ez biztos, de a pontos helyzetét nem tudom meghatározni..." A kapitány ezután az egyik sebesülthöz siet, és leguggol mellette: "Információkat kell kapnom a kísérletről, amit itt végeztek." "Baleset... Baleset történt. Elvesztettük... A szigetelést." "Az anyag, amit igyekeztek létrehozni... Maradt belőle a robbanás után?" "Igen..." "Hol?" Az idegen ekkor bizonytalan mozdulattal kinyújtja a kezét egy beugró felé: "A fő tesztkamrában..." Tuvok azonnal a jelzett irányba indul, Janeway pedig visszafordul a lény felé. "Kik maguk...?" "Janeway kapitány vagyok, a Voyager csillaghajóról. Segíteni szeretnénk. ... Felderítok a Voyager-nek: két sebesült, közvetlenül a gyengélkedőbe!" "Igenis, kapitány." Janeway ezután Tuvok keresésére indul, aki a beugróban áll, egy, a fémfalban lévő téglalap alakú kémlelőnyílásnál, amit vaskos biztonsági ajtó takar el. "Az ajtó tömör duritanium, harminc centiméter vastag." "Ki tudja nyitni?" kérdezi Janeway. "Beleolvadt a keretébe. Legfeljebb fézerrel lehet kívágni." "Csinálja." "Kapitány... Hanyagság volna ha nem figyelmeztetném, hogy épp az Elsodleges Irányelvet készülünk megszegni." "A küldetés idejére az Elsodleges Irányelv nincs érvényben. Essünk túl rajta."

"Dell matróz..." pillant Seven a meglehetősen mozgalmassá vált kettős raktérben a mellette megálló technikusra, "Egy olyan egységbe osztom be, amelynek feladata megfelel az ön képzettségének. A megfigyelőablakok ion-nyomáskármait kell beszabályoznia. A feladat idejére az új azonosítója tízbel harmadik." "Értettem, asszonyom." bólint a technikus, majd szerszámos táskájával a kezében csatlakozik a raktér közepén álló gömb alakú tárolótartály körül serénykedő többiekhez. Kim is a tároló körül dolgozik a bejárat felőli oldalon, így a kezében egy tárolóval belépő Neelixnek nem kell sokáig keresgélnie őt. "Itt vannak az újabb izo-lineáris processzorok." "Köszönöm, de előbb az energia-elosztót kell működőképesé tennem." mondja Kim, átsietve egy konzolhoz. "Biztos hogy ez jó ötlet? Arra a feladatra Wildman zászlós van beosztva." "Ez nevetséges... Nem fogom amiatt vesztegetni az időt, mert Seven magán-kollektívát csinált ebből a csoportból." "De... Azt mondta, így hatékonyabb..." "Egy rakás dolgozóval lehet hogy az volna." morogja Kim. Seven hamarosan felfigyel a dologra, és elindul Kim felé, mire Neelix gyorsan odébbáll. "Tízbel hatodik, ez nem az ön feladata." áll meg Seven Kim mellett. "Ha kérhetem, ne hívjon így." "Rontja a hatékonyságunkat." jelenti ki Seven, mire Kim vállat vonva folytatja a munkát. Seven erre odébb tolja a konzoltól, és így szól: "A tartály felügyeletére osztom be. Az új azonosítója tízbel második." Kim erre kínjában felnevet, majd hitetlenkedve mered Sevenre: "Na várjunk... Most meg lefokoz?! Mióta törodik a Borg a rangokkal?" "A beillesztett Csillagflotta-rangrendszer fölöttébb hatékonynak tunik." "Még jó, hogy nem maga a kapitány." csóválja meg a fejét Kim, ezzel elsiet új munkahelye felé. Valamivel később Chakotay érkezik, és egyenesen Sevenhez megy: "Hogy haladnak?" "Ha légénység megfelelő irányítás alatt áll, képes hatékony munkára is. A rezonanciaösszhang-kamra egy fél órán belül elkészül." "Rendben. Értesítem a kapitányt." "Vannak új hírek a felszínről?" "Még semmi. Továbbra is a fő tesztkamrához igyekszenek hozzáférni." "Túlélők vannak?" "Néhány. A Doktor a gyengélkedőn kezeli őket." mondja

Chakotay, majd a kijárat felé indul. Félútról Kim hangja fordítja vissza: "Parancsnok... Seven kezdi kicsit túlzásba vinni ezt a méhkaptár-rendszert. Szigorúan meghatározott feladatkör, számokkal azonosított dolgozók... Ha így folytatja, a végén még beparancsol minket a regenerációs kamrákba." "Most, hogy maga is a kollektíva tagja... Alkalmazkodnia kell." mondja erre Chakotay vidáman, majd faképnél hagyja a boldogtalan ábrázattal a többiek felé forduló Kimet.

A Doktor futó pillantást vet a gyengélkedobe érkező Sevenre, majd újra az idegenek legutóbbi orvosi adatait tartalmazó jegyzetfüzetet kezdi tanulmányozni. "Melyikük a rangidos kutató?" kérdezi Seven, végignézve az ágyakon fekvő sebesülteken. "O." biccent a Doktor az egyik idegen felé, "Miért kérdezi?" "Olyan ismeretekkel rendelkezik, amelyekre feltétlenül szükségem van." "Alig van öntudatánál. Jöjjön vissza egy óra múlva." "Elfogadhatatlan." "Vitathatatlan." vág vissza a Doktor Seven stílusában, "Ez itt az én felségterületem, és annak az embernek pihennie kell." "A kapitány rám ruházta a felelősséget az itteni munkák elvégzéséért. Nem hagyhatok figyelmen kívül egy új információforrást." jelenti ki Seven, ezzel a jelzett idegen ágya felé indul, de a Doktor elállja az útját. Seven kihívó pillantással méregeti egy darabig, mire a hologram a száját elhúzva így szól: "Legközelebb a tárgyalásokon alkalmazható diplomáciai fogásokról fogunk elbeszélgetni." Ezzel a mutorészleghez vezeti Sevent, majd az ottani ágyon fekvő idegenhez fordul: "Hogy érzi magát, uram?" "Jobban... Köszönöm." "Elég erősnek érzi magát ahhoz, hogy beszéljen ezzel a..." A Doktor itt helytelenítő pillantást vet Sevenre, majd így folytatja: "Személlyel?" Az idegen bólint, a hologram pedig Sevenre pillant: "Fogja rövide!" Ezzel a Doktor távozik, Seven pedig megkezdte a kérdezősködést: "Hány molekulát tudtak szintetizálni?" "Talán kétszázmilliót... Nem tudom pontosan." "Milyen alaphérvenczián üzemel a szigetelomezejük?" "Egy egész hatvannyolc terahertz. A molekulák sajátfrekvenciáját használtuk a kiszámításához." "Ennek elégnak kellett volna lennie a stabilizálásukhoz." mondja Seven. "A jelek szerint mégsem." "Ez nyilvánvaló. De az eljárásuk eredeti. Talán sikerül átvennem, és javítanom rajta. Segíteni fog nekem." "A teljes felszerelésünk megsemmisült... Ha a hajójukra akarják hozni azokat a molekulákat... Meg tudnák orizni őket nekünk?" "Nem ez a szándékom." "Hogyan...?" "A feladatom, hogy elpusztítsam az Ómega-molekulákat." "Ez az életművem... A népem utolsó reménye, az egyetlen esély a megmenekülésre." "Segít nekem, vagy nem?" "Az erőforrásaink gyakorlatilag nullára csökkentek. A népem jövője függ ettől a felfedezéstől." "A válasza tehát nem?" "Szánalmas, aprócska teremtmények... Miért pusztítanak el mindent, amit nem értenek? ... A mentohajók már úton vannak. Nem fogják hagyni, hogy megtegyék!" A Doktor ekkor elokertül: "Nyugodjon meg. ... Seven, most már mennie kell!" Seven engedelmesen a kijárat felé indulna, de az idegen megragadja a karját: "Nem tudják, mit csinálnak! Nem tudják, mi ez. Mit jelent nekünk." "Nem. Épp ellenkezőleg. Én nagyon is megértem." mondja Seven, ezzel a kijárat felé indul.

"A zárat kiiktattuk." mondja Tuvok Janewaynek, miután egy technikussal együtt végeztek a kémlelonyílás fedelét tartó egyik pánt átvágásával. "Vágja át a belső zárat is." mondja Janeway. "Nem javaslom. Megsérthetjük a szigetelomezot." Janeway erre közelebb sétál az ajtóhoz, és szemügyre veszi: "Akkor marad az izommunka... Jöjjön, segítsen..." Janeway lefeszeti a pántot a fedélről, majd Tuvokkal együtt megragadják a masszív fémdarabot, és kiemelik a keretéből. A nyílást lezáró átlátszó lap mögül szembántó erősségű kék fény ömlik elő, a kápráztató fényár a tesztakna közepén lebegő vakító kékesfehér fényponthól származik. Janeway a nyílás felé fordítja trikorderét, majd szinte rémülten bámulja az adatokat. "Itt annyi van, hogy a fél kvadránsból kitörölje a szubteret." "A felderítőosztagnak vissza kellene térnie a Voyager-re. Tűz alá vesszük az építmény gravimetrikus töltetekkel." mondja Tuvok. "Az nem lesz elég. A Borg-lehetőséget kell alkalmaznunk." rázza meg a fejét Janeway, majd egy technikushoz fordul: "Zászlós... Térjen vissza a hajóra, és mondja meg Chakotay parancsnoknak, hogy segítsen befejezni Sevennek a rezonanciaösszhang-kamrát." a technikus elsiet, Janeway pedig visszafordul a nyílás felé. "Egyenesen a hajóra kell sugároznunk az Ómegát... Vagyis módot kell találnunk a szigetelomezo kikapcsolására." "Sajnálatos, hogy nem nyílik lehetőségünk a jelenség részletesebb tanulmányozására. Valószínűleg nem adódik még egyszer ilyen lehetőség." mondja Tuvok. "Nagyon remélem." "Különös megjegyzés ez egy tudóstól." mutat rá Tuvok. "Csakhogy én tudom, az embernek néha visszavonulót kell fűjnia. ... Nézzon csak a trikorderére. Az Ómega túlon túl veszélyes. Nem veszélyeztetem a fél kvadránst csak azért, hogy

kielégíthessük a kíváncsiságunkat. Arrogáns, és felelőtlen tett volna. ... Van néhány olyan határ, amelyet semmiképp sem szabad átlépni. ... És mi most itt állunk az egyik előtt."

"Nem kell megsemmisítenünk a molekulát. Felfedeztem egy eljárást, amivel stabilizálhatjuk." mondja Seven Chakotaynak a kettes raktérben, az elkészült tartály mellett állva, "Az idegenek az Ómega sajátfrekvenciáját használva állították be a szigetelomezejüket. Ez egy olyan eljárás, ami a Borg előtt nem volt ismeretes. Átalakítottam a kamrát..." "Nem ez volt a feladata." vág Chakotay Seven szavába, "A kapitány azt akarja, hogy az Ómega megsemmisüljön." "Ez továbbra is megoldható. Amennyiben hagyják, hogy a félelmeik kerekedjenek felül." "Lássam azt az eljárást..." sóhajt Chakotay, mire Seven dolgozni kezd a számítógépkonzolnál: "A szimuláció itt alapállapotban mutatja a molekulákat, amelyek így fölöttébb instabilak. ... Azonban átalakítottam a kamrát úgy, hogy harmonikus hullámfrontokat gerjesszen, amelyek stabil állapotba rendezik a molekulákat." Chakotay szemléli egy darabig az egyik monitoron kialakuló struktúrát, ami emlékeztet az Ómega belső felépítésére, majd így szól: "Jól néz ki, legalábbis elméletben. De ez csak szimuláció... Hogyan akarja tesztelni?" "Az Ómegán." "Nem is rossz. Ha nem jön össze, nem kell második próbálkozással vacakolni." "Muködni fog." jelenti ki Seven. "Valamikor majd, talán... Folytassa a kutatásokat, de most a tervnek megfelelően járunk el. Készítse fel a kamrát a molekulák felsugárzásához, és semlegesítse őket a kapott parancs szerint." "A csapat tagja vagyok, immár lassan kilenc hónapja. És eddig még soha nem volt személyes kérésem. ... Most azonban szeretnék kérni valamit: engedjék meg, hogy folytassam a munkát. Kérem..." "Miért olyan fontos ez magának?" "A nulla-egy-nulla részecske. A Borg így hívja azt, amit maguk Ómegának neveznek. Minden dolgozó tud a létezéséről, és az asszimilációja elsődleges utasítás. ... Ez maga... A tökéletesség. A molekula hibátlan állapotban létezik, a rengeteg részecskéből kialakul a hiánytalan egész." "Mint a Borg." mondja Chakotay. "Pontosan. ... Én ma már nem vagyok Borg. De ez a vágy a tökéletesség megértésére még mindig bennem van. Nélküle soha nem lesz teljes a létezésem." mondja Seven szinte kétségbeesetten, "Parancsnok, ön vallásos ember." "Így van." bólint Chakotay. "Ha lehetősége nyílna találkozni az istenével. A Nagy Manituval... Mit tenne akkor?" "Megragadnám a lehetőséget." "Akkor megérti." "Azt hiszem, igen. Értesítem a kapitányt a felfedezéséről. De addig a régi feladat van érvényben." "Nagyon köszönöm." bólint Seven, mire Chakotay a kijárat felé indul.

"A szigetelosugarat állítsák a legkisebb szórására." mondja Janeway, a kémlelonyílás elé telepített két transzporter-mintaerosítót vizsgálva trikorderével, miközben Tuvok és egy technikus a másik erosítót ellenorzi. "Az épületet becélozzuk egy gravimetrikus torpedóval, és ha a sugárzás nem sikerül, az lesz az utolsó esélyünk." "Híd hívja Janewayt: két hajót észleltünk elfogópályán." jelenti ekkor Chakotay a Voyager-ról, "Nem válaszolnak a hívásra." "Mikorra érnek ide?" kérdezi Janeway. "Kevesebb mint négy perc múlva, kapitány." feleli Paris. "Álljanak készen a molekulák felsugárzására."

"Híd hívja a rakettet." szól Chakotay. "Igen, parancsnok?" jelentkezik Seven. "Seven, készüljön. Gyorsan kell csinálnunk." "Ez nem javasolt." "Nincs más lehetőségünk, az idegen hajók közelednek." "Akkor közelebb kell vinnünk a hajót a felszínhez, legfeljebb ötezer kilométerre." "Akkor belépünk a légkörbe... Kikapcsolt pajzsokkal csak néhány másodpercig tudjuk elviselni a hőtérhelést." mondja Paris. "Akkor csak egyszer próbálkozhatunk. Indulás lefelé." szól Chakotay. "Igen, uram."

"Transzporter-állapot?" "Cél bemérve." jelenti Kim. "Kapitány, készen állnak?"

Tuvok bekapcsolja az erosítót, majd Janewayre pillant: "A jelerosítók üzemben." "Csinálják." üzeni a kapitány.

"Tizenegyezer kilométeren vagyunk. Ha tovább ereszkedünk, el fogunk égni." mondja Paris.

"Elveszítjük a szerkezeti integritást." jelenti Kim. "Kilencezer kilométer." szól Paris.

"Elég közel lesz. Energiát!" üzeni Janeway a felszínről.

"Megkezdem a sugárzást." bólint Chakotay.

A kettes raktérben álló tároló gyöngyházfényü gömbjének belsejében hirtelen erős kék fény gyúl. Seven odapillant, majd visszafordul a konzol felé. "Az Ómega molekulák stabilak. A sugárzás sikeres volt."

"A felderítőosztag a kettes szállítóhídon." jelenti Kim Seven üzenete után. "Vigyen el innen minket. Teljes impulzusmeghajtás." szól Chakotay. "Már indulunk is." bólint Paris. "Milyen messze vannak az idegenek?" "Közvetlenül a hátunk mögött."

"Egy nyitott urtér felé tartunk." mondja a kormányospult mellett álló Chakotay a Paris másik oldalán álló Janewaynek, "Fejlett technológiának, vagy bármilyen életnek semmi nyoma. Itt mások kockáztatása nélkül végrehathatjuk." "Kivéve a két hajót, akik mögöttünk jönnek." jegyzi meg Paris. "Tudjuk tartani az elonyünket?" kérdezi Janeway. "Már nem sokáig." "Mikor hagyjuk el a szubtéri hasadékot, és gyorsíthatunk görbületi sebességre?" kérdezi Chakotay. "Még vagy tizenöt perc. De azok a hajók sokkal hamarabb utolérnek." "Van egy elonyünk. Nálunk van az Ómega. Nem mernek ránk loni." jelenti ki Janeway, "Legalábbis addig nem, míg más lehetőséget is látnak. Addig van lehetőségünk a molekulák semlegesítésére." "Kapitány, lehet hogy van egy másik probléma is." jegyzi meg Chakotay. "Seven of Nine?" "Meg van győződve arról, hogy stabilizálni tudja az Ómegát." "Azt hittem, tisztáztuk ezt a kérdést." "Míg önök a felszínen voltak, megmutatta az eljárás szimulációját." "Tudtam, hogy nem hagyja annyiban a dolgot. ... A kettes raktérben leszek." mondja Janeway a turbólift felé indulva.

"Seven... Az eljárás?" kérdezi a raktérajtón besiető Janeway. "Sikeres. A molekulák tizenegy százaléka már semlegesítésre került." "Lássuk, fel tudjuk-e gyorsítani a folyamatot." "Chakotay parancsnok jelentést tett önnek az ötletemről?" "Igen." "Megengedi a maradék molekulák stabilizálását?" "Tudja, hogy nem tehetem." "A Csillagflotta parancsának többé már nincs létjogosultsága. Találtam egy módszert az Ómega féken tartására." "Engem az sem érdekel ha meg tudja tanítani énekelni és táncolni. Megsemmisítjük." "Kegyetlen döntés." "Meglehet, de ragaszkodom hozzá. Álljon félre." "Megtehettem volna az engedélye nélkül is. De nem akartam semmibe venni az irányítási rendszerüket. ... Megpróbálhattam volna. Még mindig megpróbálhatom." "De nem fogja megtenni. ... Tudja, hogy nem akadályoznám meg a tökéletesség megtalálásában. De a kvadráns biztonságát nem veszélyeztethetem. Az Ómegának pusztulnia kell. Ezt mindketten tudjuk." Seven végül félreáll, odaengedve Janewayt a pulthoz, o maga pedig a tartályhoz megy. "A helyzet?" "Tizennyolc százalék." pillant Seven a berendezés kijelzőjére. "Ez így még órákig tarthat. Meg lehet növelni a frekvenciát?" "Igen, de az széttepi a kamrát." "Mennyi molekula semlegesítődne?" "Negyven, jobb esetben ötven százalék." Janeway eltöpreng, majd így szól: "Elég lesz. A többi majd elintézi a torpedó. ... Janeway hívja a hidat." "Itt Chakotay." "Chakotay, ürítse ki a négyes szintet, állítsanak fel segéd-erőtereket a területen. A parancsomra légtelenítsék a kettes rakert." "Értettem." "Tuvok, készítse elő a gravimetrikus torpedót. Miután kivetettük a tartályt, tüzeljen." "Igen, kapitány." "Állítsa maximumra a rezonanciát." pillant Janeway Sevenre.

"Parancsnok, tovább közelednek." jelenti Paris a hídon. "Megpróbálnak vonósugárral megállítani minket." teszi hozzá Tuvok. "Igazítsák hozzá a pajzsot." szól Chakotay. "Hívnak minket." jelenti Kim. "Képernyőre." "Állítsák le a hajtóművet, átszállunk!" jelentkezik be az egyik üldöző hajó kapitánya. "Nem tehetjük." "Ellopták a berendezéseinket, elrabolták az embereinket!" "Orvosi ellátást kapnak, biztonságban vannak. Hazavisszük őket, amint ez az egész véget ért. A molekulákat azonban megtartjuk." "Nem hagyhatom, hogy az anyag idegenek kezébe kerüljön. Inkább megsemmisítjük!" "A hajók elokészítik a fegyvereiket." jelenti Tuvok. "Ha a molekulák destabilizálódnak, mindannyian elpusztulunk." mondja Chakotay. "Akkor adják vissza a technológiánkat. Azonnal!" "Sajnálom, de ez teljességgel lehetetlen." Az idegenek erre bontják a kapcsolatot, és néhány pillanattal később tüzet nyitnak. "Telitalálat. A pajzs tíz százalékot gyengült." jelenti Tuvok. "Kitéromanover! Próbálja meg lerázni őket." szól Chakotay.

"A rezonancia-összhang a maximumon, kapitány." jelenti Seven. "A molekulák?" "Nyolcvan százalék van még meg." "Le kell vinnünk legalább hatvan alá." A Voyager-t érő következő találat után Seven így szól: "Ha az energiarendszer bizonytalanná válik, az Ómegában láncreakció indulhat be." "Én is épp ezen gondolkodom..." bólint Janeway, "Hogy állunk?" "Hetvenkét százalék." "Elégnek kell lennie." csóválja meg a fejét Janeway, "Híd, kezdjék meg a nyomáscsökkentést." "Értettem." nyugtázza a parancsot Tuvok. A kamra felől ekkor figyelmeztető hangjelzés hallatszik, mire Janeway odasiet: "Mi az? Mi történik?" "A molekulák stabilizálódnak..." állapítja meg Seven. "Micsoda?!" "Én nem csináltam semmit..." mondja Seven, a tartály kémlelonyúlásához fordulva, "Spontán folyamatnak tunik." "Ez lehetetlen!" jelenti ki Janeway. "Légtelenítés harminc másodperc múlva." jelenti be a

számítógép, miközben Seven szinte áhítattal pillant be a tartályba a kémlelonyíláson át. Odabent a hihetetlenül összetett makromolekulák lassan egymás felé lebegnek. "Légtelenítés huszonöt másodperc múlva." A molekulák lassan elkezdnek alakzaba rendeződni. "Légtelenítés húsz másodperc múlva." "Seven, kifelé innen!" szól Janeway. A molekulák egy többszörösen összetett téralakzatba állnak össze, a megközelítőleg gömb alakú struktúra közepén minden eddiginél erősebb fény gyűl. "Seven..." "Légtelenítés tizenöt másodperc múlva." Janeway végül elrángatja Sevent a kémlelonyílástól, és a kijárat felé vonszolja. "Légtelenítés tíz másodperc múlva."

"Tom, elhagytuk már a szubtérhasadékokat?" kérdezi Chakotay. "Éppen hogy..." "Teljes görbületi meghajtást akarok tíz másodpercen belül, különben elkap minket a robbanás!" "Igen, uram." "A légtelenítés teljes, a rezonanciaösszhang-kamra elhagyta a hajót." jelenti Tuvok. "Tuz!"

Egy torpedó száguld a Voyager mögött elmaradó tartály után, és néhány másodperc múlva beéri. A robbanásból egy alakatlan fényfolt tör elő, ami gyorsan kiterjedve egyre ritkul. Pár másodperc alatt beéri a Voyager-t, ami épp a jelenség határáról gyorsít görbületi sebességre.

"Huh... Sikerült." óhajt nagyot Paris, "Egyes görbülettel haladunk." Janeway és Seven ekkor érkeznek a hídra. "Az idegen hajók?" kérdezi Janeway. "Hatósugáron kívül." válaszolja Paris. "Tuvok?" "A szenzorok nem jeleznek Ómega-molekulákat." Janeway a híd hátsó részében megálló Sevenre pillant, majd lassan leballag a székehez: "Feladat teljesítve." Seven csendben álldogál valamivel a kapitányi szék mögött a híd emelt részén, arca nagy veszteségről árulkodik.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. CsillagIdo 51793.4. Megszerveztük, hogy a vendégeinket visszavigyék a bolygójukra, ezzel az utolsó lépéssel a feladatunk végleg lezárult. Ez az utolsó titkosított bejegyzésem az Ómega muvelettel kapcsolatban. A titkos adatokat megsemmisítjük."

Seven Janeway da Vinci-szimulációjában áll, és az egyik falon függő feszületet tanulmányozza egy közeli gyertya sárgás fénykörében. "Kíváncsi voltam, ki futtatja a programomat..." mondja a Seventől nem messze megálló Janeway, "Da Vinci mester nem fogad látogatókat az éjszaka közepén."

"Tiltakozott, de kikapcsoltam." fordul Seven Janeway felé. "Mit csinál itt, Seven?" "Ez a szimuláció számos vallásos elemet tartalmaz. Azokat tanulmányoztam. ... Hogy jobban megérthessem, mit láttam a kettes raktérben." "Az adatok nem adtak egyértelmű magyarázatot arra, miért stabilizálódott az Ómega az utolsó pillanatban. ... Valószínűleg csak egy kaotikus anomália volt." mondja Janeway, letelepedve a kandalló mellett, "Semmi több." "Három egész kéttized másodpercig..." mondja Seven remego hangon, "Láttam a tökéletességet. ... És mikor az Ómega stabilizálódott... Különös érzés kerített hatalmába. Ahogy figyeltem, úgy tunt mintha az is figyelt volna... Engem." Seven lassan leereszkedik Janeway mellé, háttal a melengető lángoknak. "A Borg sok fajt asszimilált. Az ilyen eseteket magyarázni igyekvő mitikus történeteket... Jelentéktelennek tartottam. ... Talán hiba volt." "Ha nem ismerném ilyen jól... Azt hihetném, épp most esett át az első vallásos élményén." mondja Janeway halványan elmosolyodva, majd mindketten hosszan üldögélnek még a csupán a táncoló lángok által megvilágított helyiségben.

89. Unforgettable - Örök emlék

"Miután a kapitány parancsba adta, hogy gyujtsunk deutériumot, Seven javasolt néhány módosítást a Bussard-kollektorokon." mondja Kim a muveleti tiszt konzolra támaszkodó Chakotaynak és Parisnak, "De hogy mekkora átalakítást végzett, arra csak az első vizsgálat után jöttem rá. Nem mintha valami baj lett volna vele, a hatékonyság huszonhárom százalékkal nőtt, de..." "A rövid verziót, Harry..." mondja ekkor Chakotay. "Hmm... Szóval a kollektorok majdnem teljesen tele vannak. Hogy pontosan mennyire, azt csak akkor tudom megmondani, miután kiegyenlítettem a Seven és az én szenzoraim közti különbséget." "Hamarabb is szólhatott volna." húzza el a száját Chakotay, "Legközelebb azonnal szorosabb munkakapcsolatba hozom magukat." A parancsnok ezzel elindul a széke felé, Kim pedig boldogtalan ábrázattal néz utána: "Szorosabb... Hát jó..." "Szóval..." hajol közelebb Paris, "Kiegyenlíti a szenzorok közti különbséget Sevennel... Jól hangzik." "Nagyon vicces." morogja Kim. A Voyager pajzsai ekkor felmorajlanak, és vészjelzés szólal meg. "Ez meg mi volt?" kapja fel a fejét Paris, majd a kormányospult felé veszi az irányt, miközben a leginkább lövöldözésre emlékeztető jelenség tovább folytatódik. "Lehet, hogy valami visszacsatolás alakult ki Seven átalakításai miatt?" kérdezi Chakotay. "Negatív." rázza meg a fejét Kim. A következő pillanatban Janeway lép ki a készenléti helyiség ajtaján, és a közvetlenül az ajtó melletti taktikai konzol mögött álló Tuvokra pillant: "Jelentést." "Protonimpulzusokat észlelek, a forrásuk a hajón kívül van. Az első a bal oldalon, a következő ketto jobbról volt észlelhető." "Képernyőre." szól Janeway a fomonitor felé fordulva, de ott a váltás után sem látszik más, csak a csillagok. "Itt nincs semmi..." állapítja meg a kapitány, azonban mintegy ezt megcáfolandó, újabb lövések érik a Voyager-t. "Márpedig egyre közelebb jön..." mondja erre Paris. "Vörös készültség. ... Janeway hívja az asztrometriát." "Igen, kapitány." jelentkezik be Seven. "Tapogassa le az asztrometriai szenzorokkal a területet." "Fegyvertűz észlelhető a közelben. ... A proton sugarak eloszlása alapján úgy tunik, két álcázott hajó áll harcban egymással." "Mi meg pont itt vagyunk közöttük..." jegyzi meg Kim. "Kitéromanover!" szól Janeway. "Igen, uram." "Egy nagy energialökést észlelek, mintha az egyik hajó felrobbanna..." mondja Chakotay a kapitányi és az első tiszt szék közötti terminált tanulmányozva. A következő pillanatban kiderül, igaza volt. A csillagok között robbanás következik be, majd az álcázója elpusztultával a hajó maradványai láthatóvá válva szóródnak szét. Nem messze a robbanás helyétől egy másik hajó is láthatóvá válik, mintha a közelben bekövetkezett robbanás kárt tett volna az álcázójában. "Kapitány, egy élőlény észlelhető a hajón." jelenti Tuvok. A hajó néhány pillanat múlva ismét észlelhetetlenné válik. "A szenzorok már nem találják..." mondja erre Tuvok. "Hívunk bennünket. Csak hang." jelenti Kim. "Hadd halljuk." "Chakotay... Segítsen rajtam..." szólal meg egy női hang a kommunikációs rendszerből, mire a parancsnok meglepett arcot vágva áll föl a székéből. "Chakotay, hall engem? ... Válaszoljon, kérem..." Janeway kérden a parancsnok felé fordul, aki nagy levegőt véve így szól: "Itt Chakotay parancsnok... Ki maga?" "Kérem... Bárki a Voyager-ról... Ha hallanak, segítsenek!" hallatszik a nő egyre kétségbeesettebb hangja, közvetlenül utána pedig valami mély hangú morajlás, majd a kapcsolat megszakad. "Robbanás történt a hajón." állapítja meg Tuvok. "A burkolat destabilizálódik. A létfenntartás leállt." teszi hozzá Kim. "Sugározzák át a gyengélkedőbe." határoz Janeway. "Megvannak a koordinátái... Elvesztettem. Újra próbálok... Ezt nem értem. Egy pillanatra tisztán be lehet mérni, de szinte azonnal eltűnik." "Egy felderítőosztag stabilizálhatná a hajóját, utána vonósugárra vehetnénk." javasolja Chakotay. "Csinálja." bólint Janeway. "Tom, Tuvok, nézzük meg, mi folyik odaát..." indul Chakotay a lift felé. Az ismeretlen hajó fölöttébb aggasztó állapotban van, legalábbis az a helyiség, ahová a felderítők érkeztek, nem tunik túl biztonságosnak. A csapat felkattintja karlámpáit, Tuvok pedig trikorderet vesz elő a részletesebb vizsgálatokhoz. "A környezetszabályzás nem működik, az oxigénszint veszélyesen alacsony." "Tom, próbálja beindítani a létfenntartást." mondja Chakotay, mire Paris elovéve saját trikorderét, maga is vizsgálgatni kezd. "Nincsenek életjelek." jelenti Tuvok. "Nézzen utána, lehet-e stabilizálni a burkolatot. ... Én meg megpróbálok megkeresni a pilótát." mondja Chakotay, majd óvatosan a vezérlo elülső része, az ottani kicsiny ablakok felé kezd araszolni a romok között. "Halló...? Hall engem...?" "Chakotay...?" hallatszik egy női hang valahonnan a közelből, "Maga az?" A

parancsnok keresgél egy darabig, mire rájön, hogy az öt szölongató not szinte teljesen maguk alá temették a roncsok. "Igen..." guggol le Chakotay a kupac mellé, "Megpróbálom arrébb pakolni a roncsokat." "Akkor rám szakad a támgerenda." mondja a no, mire Chakotay felpillant. Majdnem pontosan a kupac fölött egy vaskos fémgerenda lóg félig fennakadva a roncsokon, idoleges egyensúlyi helyzetben. Chakotay felméri a lehetőségeket, majd egy fémrudat kerít elő a közelből. "Akkor csak megemelem. Mikor szólok, gördüljön ki a roncsok alól, de gyorsan. Az élete múlik rajta..." "Rendben." Chakotay erre betámasztja a rudat a legnagyobb roncsdarab széle alá. "Kész?" "Igen..." hangzik a bizonytalan válasz. "Most!" mondja Chakotay megemelve a roncsot. A no kicsusszan a halom alól, a támgerenda pedig egy jó másodperc múlva hatalmas pörölyként sújt le a roncsokra. Chakotay átsiet a kupac túloldalára, ahol egy kimerültnek látszó, göndör szőke hajú humanoid not talál a padlón ülve. "Tudtam, hogy eljön..." mondja a no fáradtan, miközben a mellé térdelő Chakotay átfogja a vállát. "Ismerjük egymást?" kérdezi a parancsnok, de a no feje egy halk sóhaj kíséretében hátrahanyatlik, ahogy elveszti az eszméletét. "Chakotay a Voyager-nek: két személyt közvetlenül a gyengélkedőbe!" A szállítószalag hamarosan megérkezik, és magukkal ragadják mindkettejüket. A Doktor, miután többször végigmozgatta a letapogatót a gyengélkedő mutoasztalán fekvő no felsötötte fölött, bosszúsán mered a trikorder kijelzőjére. "Hogy van?" kérdezi a helyiségbe érkező Janeway. "Nem tudom. Hiába tapogatom le, az adatok nem maradnak meg a tárolóban..." csóválja a fejét a Doktor, mire Janeway átveszi tőle a trikorder. "Még jó, hogy mestere vagyok a szemrevételezéses diagnosztizálásnak..." folytatja a Doktor, miközben Janeway és Chakotay az orvosi trikorder nézegetik, legalább annyira tanácstalanul, mint a hologram az imént, "Egy enyhe agyrázkódás, és egy komolyabb sípcsont-törés. ... De semmi életveszélyes, rendbe tudom hozni a sérüléseket." "Ki tudták már deríteni, honnan jött?" kérdezi Janeway Chakotayt, miközben a Doktor hozzátart a no sérüléseinek ellátásához. "Még nem." sóhajt Chakotay. "Nem... Nem lehet..." motyogja ekkor a no, félig öntudatlanul. "Magához tér." állapítja meg a Doktor, majd mikor a no lassan kinyitja a szemét, így szól: "Ne féljen. Itt teljes biztonságban van." A no ezután Chakotayt veszi szemügyre, végül Janewayre pillant: "Kapitány... Menedékjogot szeretnék kérni... Engedjék meg, hogy a hajójukon maradjak, és... El kell mennünk innen. Követni fognak." "Nyugalom. Előbb volna néhány kérdésem. ... Kicsoda maga? És honnan ismeri az első tisztemet?" "Ez egy bonyolult történet. Nem tudom... Nem tudom, hol kellene kezdenem. ... Ha nem nyújtanak menedéket, megtalálnak és visszavisznek. De nem akarok elmenni innen!" "Addig nem adjuk ki senkinek, amíg nem ismerjük a teljes történetet." jelenti ki Janeway. "Nagyon köszönöm." "Chakotay..." hívja félre Janeway a parancsnokot, "Mellette marad. Úgy látszik, önben megbízik. Talán ki tudja deríteni, miről van szó." "Remélem." ingatja meg a fejét Chakotay. "Tájékoztasson." mondja Janeway, ezzel elhagyja a helyiséget, Chakotay pedig visszatér az asztalhoz. "Nyugalomra lesz szüksége a törés kezelése után is." pillant a Doktor Chakotayra. "Itt marad velem?" kérdezi a no. "Természetesen." "Akkor máris nyugodtabb vagyok." "Ezzel meg is volnánk." mondja a Doktor, majd Chakotayra pillant, "Megkérném, hogy figyelje az életjeleit, de azok sajnos nem észlelhetők..." Chakotay azonban nem reagál a megjegyzésre, a lehunyott szemmel fekvő not figyel, így a hologram a száját elhúzva az irodája felé indul. "Több napos lemaradásom van, jobb ha hozzátartok..." Chakotay csak ekkor jön rá, hogy a hologram hozzá beszélt, de mire válaszolhatna, a Doktor már nincs sehol. "Távozott?" kérdezi a no csukott szemmel. "Igen." "Akkor egyedül vagyunk." "Igen... Legalábbis bizonyos értelemben. ... Most már elmagyarázna néhány dolgot?" "Megpróbálom." bólint a no mosolyogva, "De nagyon bonyolult lesz. ... Tudja, mi már találkoztunk." "Biztosan emlékeznek rá, ha így lett volna." mondja erre Chakotay. "Nem emlékezne. Képtelen volna rá. Tudnia kell, hogy az én népem tagjairól más fajtából valók képtelenek emlékeket megorizni. ... Ha találkozunk is másokkal, ami egyébként ritkán következik be, legfeljebb néhány órán át emlékeznek ránk utána. De az emlékek végül mindig elhalványulnak. És másnapra már teljesen el is felejtettek minket." "Gépi úton, vagy telepátiaival érik el ezt a hatást?" "Sokkal inkább a biológiánkkal. A testünk különleges feromonokat termel, amelyek blokkolják a hosszú távú emlékezetet." "És miért nem észlelték magát a trikordereink, vagy a transzporterünk?" "Az ilyen berendezések ránk nem használhatók." "A hajóik is álcázva vannak." "Ha az ember titokban él, kifejleszti az ehhez szükséges technikát." "Azt állítja, találkoztunk már." vált témát Chakotay. "Úgy egy hónapja." bólint a no, "Több hetet töltöttem el itt." "Több hetet..." ingatja a fejét Chakotay kétkedően. "Mi ketten szorosan együttműködtünk... És maga nagyon sokat segített nekem. Aztán én távoztam. Abban a tudatban, hogy maguk teljesen el fognak felejteni." "Akkor miért

tért most vissza? Mi volt az a harc, és miért kér menedéket?" "Maga mindig a rövidebb változatra kíváncsi. Ilyen a munkamódszere..." jegyzi meg a no vidáman, "De a teljes történetet el kell mondanom, hogy értelmet nyerjen." "Hallgatom." "Azért jöttem vissza, mert... Beleszerettem magába."

"A Ramuráról jött." mondja Chakotay, otthagya a tanácsterem falí monitorát, "Ez egy zárkózott társadalom, amely nem tûri, ha valaki megkísérli elhagyni. ... O azonban nyilvánvalóan elégedetlen volt mindezzel, el akart jönni. Azonban keresik, hogy visszavihessék, ezért kért menedéket." "Azt mondta, o azt állítja, hogy járt már korábban a Voyager-en." jegyzi meg Tuvok. "Úgy egy hónapja." bólint Chakotay, "Nyomkereso volt, egyfajta fejvadász, aki azokat keresi, akik elhagyták a világukat. Egy szökevényt fedezett fel a Voyager-en." "Itt voltak? És mégsem tud róluk senki?" kérdezi Kim hitetlenkedve. "Legalábbis ezt állítja. Egyelőre próbálunk bizonyítékot találni az állításaira." mondja Chakotay. "Megnéztem magamnak a hajóját..." veszi át a szót Paris felállva, "Egy nagyon fejlett polarizációs rendszer teszi képessé arra, hogy elkerülje a letapogatásainkat. Akár hosszú ideje követhetett minket észrevétlenül." "És ezalatt elég adatot gyűjthetett rólunk ahhoz, hogy félre tudjon vezetni." mutat rá Kim. "De miért tenné? Mi végre ez a nagy fáradozás?" kérdezi Janeway, "És mi a helyzet a másik álcázott hajóval vívott csatával? Veszélyeztette a saját életét, pedig sokkal egyszerűbb lett volna, ha egyszerűen menedéket kér." "Ezzel egyetértek. De biztosan kell tudnunk, hogy nem rosszak a szándékai." mondja Chakotay, "Ha itt volt, lennie kell valami nyomának. Azt mondja, egy számítógépvírust használt arra, hogy törölje ittlétének minden nyomát. De ha mást nem, ennek a törlésnek a nyomainak meg kell találnunk. Harry, Tuvok... Tom, maga ugyanezt megcsinálja az o hajójával. Keressen adatokat, amik alátámasztják az állításait." "Uraim..." indítja útnak Janeway a többieket, majd Chakotayra pillant, "Óvintézkedéseket kell életbe léptetnünk. De maga még a szükségesnél is sokkal gyanakvóbbnak tunik." "Nem akarom, hogy kihasználjanak." "Ezzel egyetértek. ... Ha menedéket adunk neki, meg is kell védenünk. És ha el akarjuk kötelezni magunkat erre, tudnunk kell, igazat mond-e. ... Szeretném hallani, ön mit gondol erről." "Igen, kapitány." bólint Chakotay, ezzel elsiet.

"Sikerült letöltenem a hajójából az elmúlt két hónapra vonatkozó navigációs naplót." pillant Seven a nore az asztrometriai laborban, aki otthagya az egy másik konzolnál dolgozó Tuvokot, odalép mellé: "Nagyszeru. Akkor hasonlítsák össze a maguk utóbbi két hónapjával." "Kérem a Voyager Alfa Kvadráns felé követett útvonalát." szól Tuvok, mire a fomonitoron megjelenik a megtett út egy csillagtérkép-részleten. "Most pedig vetítsék rá az én útvonalamat." mondja a no, mire egy másik vonal simul a Voyager útját jelképező mellé, egy darabig együtt haladnak, majd a másik hajó elhagyja a Voyager-t. "Látják, legalább két hétig együtt haladtunk." "Meghamisíthatta a navigációs adatait." jegyzi meg Seven. "Semmi nyoma nincs a Voyager-en tett látogatásának." teszi hozzá Tuvok. "Ezt szerettem leginkább kettejükben. A rendíthetetlen logika, és az egészséges kétkedés kettőse. ... A részletes elemzés ki fogja mutatni, hogy a navigációs naplóm érintetlen..." Ekkor Chakotay érkezik a laborba: "Hogy haladnak?" "A története eddig helytállónak tunik." válaszolja Tuvok, "De további vizsgálatokat fogunk végezni." "Tegyük azt." bólint Chakotay, majd a nore pillant: "Talán volna kedve enni valamit, vagy rossz emlékeket oriz a kaszinóról?" "Hogy oszinte legyek, nekem nagyon ízlett Neelix foztje." "Na ezt aztán tényleg nehezen hiheto..." jegyzi meg Chakotay, miközben a kijárat felé indulnak. Seven egy darabig néz utánuk, majd Tuvokhoz fordul: "Chakotay parancsnok vörös színt vett fel, mikor hozzá beszélt. Mit jelent ez?" "Nem áll szándékomban feltételezésekbe bocsátkozni. Az veszélyes időtöltés." mondja Tuvok faarccal, mire Seven aprót sóhajt, majd visszafordul a központi konzol felé.

"Azt hiszem, ez a vendégünknek is ízleni fog, parancsnok." mondja Neelix, miközben a kiadó pult fölött átnyúlva átnyújt egy-egy tálcát Chakotaynak és a nonek, "Szójafalatok, sárgarépa, és finom mandulapuding." "Nagyszeruen hangzik." bólint a no. "Köszönjük, Neelix." mondja Chakotay, ezzel elindulnak egy kétszemélyes asztal felé. "Nagyon diplomatikus volt." jegyzi meg a no, mikor egy kicsit eltávolodnak a pulttól. "Ezt meg miért mondja?" "Mert nem szereti a répát, fozve a gyomra is megfájdul tole. A pudingot pedig émélyítonek találja. ... Így van?" "Egy dolog nagyon érdekelne..." mondja Chakotay, miután leültek, "Azt mondta, együtt dolgoztunk, de azért volt itt, mert egy

szökevényt üldözött. Én hogy kerültem a képbe?" "Gondolom érdekelné, hogyan szerettünk egymásba." "Szerettünk? Eddig csak azt mondta, maga szeretett belém, arról nem szólt, hogy viszonztam az érzéseit." "Gondolja, ennyit kockáztattam volna egy nem viszonzott érzésért?" Chakotay ezen eltöpreng, majd így szól: "Menjünk csak szépen sorjában. ... Hogyan jutott be a hajónkra?" "Nagyon könnyen. Az már sokkal nehezebb volt, hogy úgy kutassam fel a szökevényt, hogy közben ne vegyenek észre. Már két napja voltam itt, mikor elvesztettem az álcázásomat, és beindítottam a behatolási riadót." "És utána mi történt?" "Utána... Találkoztam önnel."

A ramurai no kissé meglepetten pillant végig magán, mikor álcázója egy halk szisszenést követően kikapcsolódik. Egy pillanattal később megszólalnak a szirénák a Voyager fedélzetén. A no lassan bejárja a rakteret ahol éppen van, remélve, sikerül megfelelő búvóhelyre találnia. Mikor zajt hall valahonnan a konténerek közül, fegyverét felemelve arra fordul. "Rossz az irány." szólal meg mögötte Chakotay hangja, mire a no megfordul, és így a parancsnok kezében levo fézerrel találja szemközt magát. "Nem fogok ártani magának. Tegye le a fegyvert." mondja a no. "Az én hajómon én parancsolok. Maga tegye le a fegyvert." "Nem akarok magára lőni. Egy potyautas van a fedélzeten. Megkeresem, és elmegyek vele együtt." "Ezt nem lehet ilyen könnyen elintézni. Chakotay Tuvoknak: a kettes raktérben vagyok. Megtaláltam a behatolót." "Értettem, parancsnok." nyugtázza a közlést a biztonsági fonök. "Hamarosan túlerovel fog szemben állni. Adja ide a fegyverét, vagy legalább magyarázza el, mi folyik itt. Meg fogom hallgatni." A no végül leereszti a fegyvert, mire Chakotay is a magáét, majd közelebb lépve lefegyverzi a jövevényt.

"Azonnal nagy hatással volt rám. De nem engedhettem elterelni a figyelmemet, egy feladatot kellett végrehajtanom. És azt sem tudhattam, hogy ön is érezte-e..." "És ezután mi történt?" kérdezi Chakotay az asztal másik oldaláról. "Janeway kapitány elé vittek, én pedig elmagyaráztam a helyzetet. Egyáltalán nem tetszett neki a gondolat, hogy potyautas van a fedélzeten, ezért megbízta Tuvokot és önt, hogy segítsenek megkeresni." "És, sikerült?" "Magát mindig csak a végkifejlet érdekli, a rólunk szóló részeket inkább átugraná..." csóválja meg a fejét a no. "Ön pedig csak az érzéseiről beszél. Koncentráljunk inkább magára az ügyre, ne pedig az érzelmeire." "Miért ne? Csak nem zavarja a dolog, hm?" "Az a feladatom, hogy kiderítsem, igazat mond-e, vagy sem. És ha így is volna... Semmire sem emlékszem a találkozásunkról, sem arról, hogy bármit is érzetem ön iránt. Meglehet, ön emlékszik egy ilyen vonzalomra, de ami engem illet... Számomra sosem létezett." "Értem..." mondja a no elkomorodva, majd feláll, és az ablakokhoz sétál. Chakotay néhány pillanat múlva követi, és így szól megállva mellette: "Sajnálom. Csak azt akartam egyértelművé tenni, hogy én mit érzek." "Persze..." "Tehetek önért valamit?" "Megkaphatom a pudingját?" fordul végül a no Chakotay felé, mire mindketten elmosolyodnak. "Örömmel átadom." "Akkor megbocsátok." bólint a no. A Voyager a következő pillanatban megrázkódik, a váratlan elmozdulás Chakotay karjába löki a not. "Chakotay, Kellin, azonnal jelentkezzenek a hídon." szólal meg Janeway hangja az interkomból. "A nyomkeresők. Megtaláltak." pillant a no Chakotayra, majd sietve a kijárat felé indul. "Nem észleljük a hajókat, valószínűleg a maga népéből valók, álcázott hajókkal." pillant Janeway a híd hátsó részén, a korlátba kapaszkodva álló Kellinre. "Vissza akarnak vinni." bólint Kellin. "Hívják őket." szól Janeway. "Nem fognak válaszolni." "Így van, kapitány. Nincs válasz." erősíti meg Kim, "A fegyvereik áthatolnak a pajzsunkon, mintha nem is volna." "Igazítsa a pajzsokat a részecskesugarak frekvenciájához." mondja Janeway. "Nincs hatás." "Pajzs huszonkilenc százalékon." jelenti Tuvok. "Addig folytatják a támadást, amíg maguk meg nem adják magukat, vagy én nem jelentkezem, és fel nem adom magam." "Továbbra is menedéket kér?" kérdezi Janeway. "Igen." "Rendben. Akkor hát... Tom, vigyen el innen minket." "Az utolsó sorozat károsította a görbületi hajtóművet. Csak normál meghajtásunk van." "Kapitány... Adjon hozzáférést a szenzorrendszerükhöz. Át tudom programozni, hogy észlelje a hajókat." mondja Kellin. "Csinálja." bólint Janeway, odaintve a hátsó konzoloknál dolgozók egyikének, mire Kellin csatlakozik hozzájuk. "Itt a pillanat, Chakotay." mondja Janeway halkan a mellé felzárkózó parancsnoknak, "Kiadjuk, vagy viszonzzuk a tüzet. Maga mit gondol?" "Lojünk." mondja Chakotay rövid töprengés után. "Most már tudják észlelni őket." fordul el Kellin a pultoktól, "De csak legfeljebb néhány percig." "Harry?" pillant Janeway a műveleti tiszt konzol felé. "Pozitív. Két nehézfegyverzetű hajó jobbra előttünk." "Képernyőre tudja adni őket?" kérdezi Janeway. "Hát... Ennél jobban nem megy." ingatja a fejét Kim, miközben beadja a képet. A fomonitoron két alig

azonosítható folt jelenik meg, amelyek pillanatokon belül újra tüzet nyitnak a Voyager-re. "Tuvok, cél a fegyverzetük." szól Janeway. "Bemérve. Tüzet nyitok." mondja a vulcani.

A Voyager alsó tüzivéből egy-egy fézersugár indul útnak, látszólag a semmibe. Ám nem messze a hajótól mindketto elakad, és egy pillanattal később felbukkannak a destabilizálódó álcázójú ramurai hajók. A hajók beszüntetik a támadást, és fohajtómuveiket aktiválva gyorsan eliszkolnak a náluk sokszor nagyobb Voyager közeléből.

"Jól csinálták. Vörös készültség törölve. ... Nos, úgy látszik, megkapta a menedékjogot." mondja Janeway, felsietve Kellinhez a híd hátsó részére, "Most már azon kell elgondolkodnia, mihez akar kezdeni." "Szeretnék a hajón maradni." "Jól gondolja meg. Az Alfa Kvadráns felé tartunk...

Hamarosan már nagyon messze leszünk az anyabolygójától, és ha esetleg meggondolná magát, onnan a visszatérés teljesen lehetetlen." "Nem fogom meggondolni magam. De figyelmeztetnem kell önöket. A nyomkeresők nem fogják ilyen könnyen feladni. A hajójuk még mindig veszélyben van." "Ez nem jelentene nagy újdonságot a számunkra." mondja erre Janeway, körülpillantva a hídon. "A szenzorait csak ideiglenesen tudtam átállítani. Ha hozzáférést adnának az asztrometriai rendszerükhöz, állandóvá tudnám tenni őket." "A biztonsági rendszer felfüggesztéséhez egy fotisztre van szükség." "Én vállalom, kapitány." ajánlkozik Chakotay. "Akkor rajta." bólint Janeway, mire Kellin és Chakotay elsietnek. "Tom, egyeztessen a gépházzal a hajtómu javítását illetően." "Már dolgozunk rajta, kapitány."

Kellin, és a szerszámos táskával felszerelt Chakotay a gépházba érkezve a Jeffries-folyosók bejárata felé veszik az irányt. A parancsnok előresiet, a no kissé habozva követi. "Fel kell másznunk a tízes szintig." néz fel Chakotay a felfelé vezető járatba, majd visszafordul Kellin felé, "Valami baj van?" "Csak akkor, ha már olyan messze leszünk innen, ahonnan nem vihetnek vissza, fogok teljesen megnyugodni. ... És a mennyire én tudom, ilyesmi még sosem történt ezelőtt. "Mindig van egy első alkalom." mondja Chakotay optimistán. "Nagyon magas a biztonsági besorolásom. Tartanak attól, hogy azt fogom tenni, amit épp szándékomban áll. Hogy megmutatom maguknak, hogy lehet felfedezni őket." "Nézze másképp a dolgot: ha rájönnek, hogy már nem láthatatlanok a számunkra, talán belátják, hogy többé már nem tudják visszavinni." Kellin erre elmosolyodik, majd így szól: "Ön olyan kedves ember. Erre emlékszem a legjobban. És tulajdonképpen ezért jöttem vissza. ... És egyszer majd... Talán ön is szeretné hallani az utolsó közös esténk történetét." A no ezzel megindul a felfelé vezető létrán.

"Ah... Jó estét, parancsnok..." fordul Neelix a félhomályos kaszinó egyik kinyíló ajtaja felé, ahol Chakotay lép be, "Csak nem pótvacsorázni szeretne?" "Kellene valami, amitől elalszom. Van ötlete?" "Hmm... Amennyire tudom, sok ember úgy gondolja, a meleg tej segít. ... Hogy oszinte legyenek, én nem találok túl vonzó ötletnek." "Én sem." ismeri be Chakotay, "Nem tudna valami teát ajánlani?" "A gyógynövények a legjobbak... Van néhány földi fajtám, és néhány... Egzotikusabb keverékem is." "Akkor készítsen valami nyugtató hatású keveréket." mondja Chakotay, mire Neelix a konyha belsőbb területei felé veszi az irányt. A parancsnok közben nagyot sóhajt, mire a talaxiai hátrapillant: "Gondjai vannak?" Chakotay morcosan veszi szemügyre Neelixet, mire az visszavonulót fúj: "Bocsásson meg, nem akartam faggatózni." "Tudom. Csak... Igazából nem tudom erre a választ." "Hogy boldogul a vendégünk az étellel a Voyager-en?" "Nagyon jól... Azt hiszem." "Kimondottan örül annak, hogy itt lehet." mondja Neelix, miközben épp leforrázza az elkészült teakeveréket. "Én is azt hiszem..." feleli Chakotay bizonytalanul. "Bocsásson meg ezért, parancsnok..." lép ki Neelix a konyhából, "De néha a legjobb egyenesen megkérdezni. ... Elég egyértelmű, hogy mit érez ön iránt. Legalábbis az én számomra mindenképpen. Látom ahogy magára néz... Nem lehet, hogy ez zavarja egy kicsit?" "Azt mondta, hogy o... Pontosabban mi egymásba szerettünk, az első itt tartózkodása során. De nem tudom, valóban így volt-e, mert nem emlékszem semmire. ... Nehezemre esik elhinni..." "De miért?" "Nem is tudom... Ez valahogy nem jellemző rám. Még mindig bizalmatlan vagyok egy kicsit, nem tudom, nem csak kihasználna-e a saját céljaira?" "Ah... Nem bízok benne." bólint Neelix. "Tulajdonképpen nem." "Nem lehetséges... Hogy inkább saját magában nem bízok? Hogy fél a saját érzéseitől?" kérdezi Neelix, majd átnyújtja a teát Chakotaynak, "Hát... Álmodjon valami szépet."

Chakotay hamarosan már a kabinjában kortyolgatja a Neelixtől kapott teát, ám nem sokáig lehet egyedül, mert megszólal a csengo. A parancsnok az ajtóhoz siet, és mikor kinyitja, Kellinnel találja magát szemközt. "Nem tudtam aludni..." mondja a no némiképp bunbánó arccal, "Beszélnem kell

önnel. ... Bemehetek?" Chakotay erre szóltanul félreáll az ajtóból. "Azon tudom, vajon még mindig kételkedik a szavaimban? Vagy talán kezd hitelt adni a történetemnek..." "A története beigazolódni látszik. Azt hiszem, igazat mond." "És mi a helyzet a többi dologgal? Mi a helyzet velünk?" Chakotay egy darabig nem válaszol, hanem járkálni kezd a kabinban. "Nem szeretem a hosszas bevezeteket, úgyhogy rögtön a tárgyra térek." folytatja Kellin, "Ön miatt jöttem vissza. Tudtam, hogy nem fog emlékezni semmire, de reméltem, újra megtaláljuk az egymás iránti érzéseinket. ... Mert voltak. Ott voltak." Chakotay a nő felé fordul, de továbbra sem szól semmit. "Azonban már... Nem vagyok annyira biztos benne. Pusztán a jelenlétem is fenyegeti ennek a hajónak a létét. Mindenkinél jobb, ha visszatérek a Ramurára. ... Ezért kérem, hogy legyen most oszinte. Ha semmit sem érez irántam, mondja meg. És én elmegyek." Chakotay sokáig szemléli a nőt, mire végre elszánja magát a válaszra: "Ne menjen..."

"Szóval ez a fagyalt..." mondja Kellin valamivel később, miközben a jeges édességet kanalazva ül Chakotay mellett annak kabinjában az ablakok alatt. "Csodálom, hogy a legutóbbi ittlétekor nem kóstolta." "Pedig legszívesebben minden nap ennék..." "Csak magán múlik." mondja Chakotay, mire a nő felkuncog. "A Voyager nagyon eros hajó... És gyors is." "Találkoztunk olyan fajokkal amiknek gyorsabb és erősebb hajóik voltak, de a Voyager mindig fel tudta venni a versenyt a legjobbakkal is." Kellin félreteszi a fagyaltot, és Chakotayra pillantva így szól: "A ramurai hajók nagyon gyorsak. A nyomában tudnak maradni ennek a hajónak." "Kellin... Meg fogjuk védeni. Ezt megígérem." "Egy nyomkereso soha nem tér vissza üres kézzel. Az nagy szégyen volna. ... Azt a férfit, akit itt kaptam el, majdnem egy éve követtem már." "De maga ismeri a fogásokat. És a követői ellen fordíthatja a trükköket." Kellin keze ekkor a parancsnok karjára siklik, mire Chakotay témát vált. "Mesélni akart az utolsó közös esténkről..." "Inkább megmutatom..." mondja Kellin, majd kézen fogja Chakotayt, és egy fotelhez vezeti, "Ön itt ült... Én pedig itt." telepszik le a nő egy másik székre, nem messze a parancsnoktól, miközben egy karcsú poharat vesz fel egy asztaltól. "Valami... Buborékosat ittunk." "Pezsgot?" "Igen. Ünnepelni akartam. Aznap fogtam el a szökevényt a maga segítségével." "Hogyan sikerült?" "Magának az az ötlete támadt, hogy próbálkozzunk magneton-letapogatással, ami talán semlegesíti a polarizációs álcázóját. ... Tudtuk, hogy a közelünkben van, ezért kijátszottuk..."

"Sajnálom, hogy nem sikerült megtalálnunk a szökevényt." mondja Chakotay Kellinek, belépve a Voyager egyik szállítóhídjára. "Valószínűleg még akkor hajót váltott, mikor a Voyager a Meica körül keringett. De majdcsak megtalálom." "Ha esetleg segíthetünk még valahogyan, szóljon nyugodtan." "Köszönöm, parancsnok. Ez az én feladatom, egyedül is elboldogulok vele." mondja Kellin az emelvény felé indulva, mire Chakotay a vezérloput felé veszi az irányt. "Sugározzon át a hajómra, visszarepülök a Meicára. ... Viszlát, és még egyszer köszönöm." "Készüljön a sugárzásra." bólint Chakotay, majd dolgozni kezd a konzolon. A szállítóhidat ekkor többször felvillanó éles fényjelenség ragyogja be, és egyszer csak egy meglepett ramurai férfi jelenik meg nem messze az emelvénytől. Chakotay fegyvert ragad, és célba veszi a szökevényt, és Kellin is feljebb emeli a nála lévő különös alakú szerkezetet: "Üdv, Reskitt. Maga igazi kihívást jelentett." "Még nem volt alkalmam üdvözölni a hajónkon." mondja Chakotay, "Kár, hogy hamarosan el is hagy minket."

"Letartóztattuk, és miután kezeltem a neurolitikus emitterrel, már örült is, hogy hazatérhet velem." fejezi be a történetet Kellin. "Neurolitikus emitter?" "A szökevények esetében alkalmazzuk. Azzal töröljük az emlékeiket a külső világokról." "Tehát... Ünnepeztünk." "Ön idközben többé vált egyszerű barátnál. De tudtam, hogy néhány óra múlva örök búcsút kell vennünk egymástól. ... Ezért magamhoz ragadtam a kezdeményezést." "Mint általában..." jegyzi meg Chakotay. "Pontosan... Közelebb léptem önhöz..." mondja Kellin, miközben demonstrálja is az eseményeket, "Megköszöntem a felbecsülhetetlen értékű segítségét, elmondtam, hogy ön nélkül soha nem sikerült volna..." Kellin megkerüli a fotelben ülő Chakotayt, majd leereszkedik az ölébe. "Megérintettem... És azt mondtam, tényleg nagyon kedvelem. És hogy szeretnék valamit, ami önre emlékeztet majd. Azután pedig..." Kellin elorehajol, és megcsókolja Chakotayt. "Ezután már tudtam, hogy közesek az érzéseink... De nem számított, hiszen haza kellett mennem." "De most nem kell..." mondja Chakotay, és ezúttal ő kezdeményezi a csókot.

"Ha Kellin valóban hosszabb időre marad, a kapitány szeretné, ha kapna valami beosztást, hogy hasznosnak érezhesse magát." mondja Chakotay az egyik folyosón mellette haladó Tuvoknak. "Ésszerű elgondolás. Milyen képességekkel rendelkezik?" "Tulajdonképpen, a népe rendfenntartó erejénél szolgált. Kapott fegyveres kiképzést, vannak tapasztalatai megfigyelésben és közelharcban... Esetleg eszébe jut arról valami megfelelő hely?" kérdezi Chakotay elvigyorodva. "Mr. Neelixnek jól jönne egy kiséítő a kaszinóban." mondja erre a vulcani faarccal. "Tuvok... Akármit is mond, ez vicc volt. Ismerje be, hogy annak szánta." "Amennyiben humorosnak fogja fel az iménti megjegyzésemet, ez az ön egyéni döntése." "Annak fogom fel. Mert az is volt." "Pedig teljesen logikus javaslat. Mindezen képességek nagy hasznára válhatnak abban, hogy megvédje Neelixet a legénység haragjától." Chakotay ennek hallatán felnevet, Tuvoknak azonban továbbra sem rezdül egyetlen arcizma sem. "Meglehet." ismeri el a parancsnok, "De nem lenne jobb helye az egyik biztonsági osztagában?" "Talán. Beosztom az egyik osztaghoz, és egy héten át figyelem munkáját. Az idő lejártá után el fogom készíteni az értékelését." "Egyetértek." bólint Chakotay. "Parancsnok... Azon gondolkodom, hogy a ramurai hajók talán követnek minket, és újra támadhatnak." "Erre már én is gondoltam." "A protonfegyverek különösen hatékonyak bizonyultak ellenünk. Ha Kellin együtt dolgozna Sevennel és Kim zászlóssal, talán kidolgozhatnánk egy védelmi eljárást." "Szerintem örömmel segítene." "Akkor jelentkezzen tizenhárom órákor az asztrometrián." mondja Tuvok, mire Chakotay bólint, majd útjaik hamarosan elválnak.

"Letöltöttem adatokat a taktikai adatbázisunkból. Innen elérési jogot kap hozzájuk." mondja Seven az asztrometriai labor központi pultjánál a mellette álló Kellinnek. "A fegyvereink nagysűrűségű protonszemeket használnak." mondja Kellin, miközben megjeleníti a támadás szimulációját a fomonitoron. "Olyan, mintha ezernyi tűt lőnének ki az emberre..." jegyzi meg Kim. "Még folyamatosan változtatott modulációnál is képes áthatolni bármilyen pajzson." "Nagyon okos..." pillant Kim a nore. "Ezt semmilyen védelmi rendszer nem állítja meg." "Akkor mi talán történelmet csinálunk." jelenti ki Kim. "Van valami ötlete?" fordul felé Kellin. "Azt hiszem. A dolog legfőbb trükkje, hogy szétszórjuk a sugarat, úgy már nem tud olyan könnyen áthatolni a pajzson. ... Ha a deflektort a barion-szenzorok jelzése alapján vezéreljük meg, működhet a dolog. ... Így képzelem a dolgot, mit gondol róla?" nyújt oda Kim egy jegyzetfüzetet Kellinnek. "Azonnal nekilátok." bólint a nő, majd a kijárat felé indul. "Ah, még valami..." szól utána Kim, "Hallottam, hogy Chakotay javasolta magát Tuvok egyik biztonsági osztagába." "Hasznossá akarom tenni magam." "Egy jó tanács: jelentkezzen a béta-osztaghoz. Ok a legjobb csapat, sokat tud tanulni tőlük." "Ezt fogom tenni. Köszönöm." mondja Kellin, majd elsiet. Seven, aki figyelte a beszélgetést, a nő távozása után így szól: "Mikor ön Chakotay parancsnokot említette, Kellin elvörösödött. Mint ahogy a parancsnok, is mikor találkozik vele." "És, mit akar ez jelenteni?" "Azt gyanítom, hogy a parancsnok és Kellin udvarlási szertartást folytatnak. Számomra ez bonyolult, és teljesen felesleges bevezetonek tunik az utódnemzéshez." "Tudom, hogy maga így gondolja." mondja Kim vidáman, "De higgye el nekem, a legtöbbünknek szüksége van ezekre a 'szertartásokra'." Seven erre kérdezi Kimre mered: "Miért?" "Ööö... Ez... Úgy tartjuk helyénvalónak, ha két ember megismeri egymást, mielőtt... Intim kapcsolatba kerülnek." "Miért?" "Mert úgy sokkal... Kellemesebb. Együtt töltik az idejüket, beszélgetnek, szórakoznak. Így sokkal könnyebb... Könnyebb közelebb kerülni egymáshoz." "De a eredmény végül ugyanaz, nem?" kérdezi Seven a homlokát ráncolva. "Hát, igen... Azt hiszem." "Akkor nem értem, mit akarnak az emberek elérni azzal a sok beszéddel." "Sajnos nem tudom elmagyarázni, ha nem érti." "Nyilvánvalóan." állapítja meg Seven.

Kellin a Kimtől kapott jegyzetfüzetet tanulmányozva halad az egyik folyosón, ám egyszer csak mintha kirázná a hideg, megrázkódik, és meglepetten néz körül a hirtelen kiürült folyosón. Azonban nem lát semmi különösét, így hamarosan folytatja útját a kabinja felé. Mikor megérkezve annak ajtajához, már éppen belépne, megint megtorpan, és aggodalmas arccal kémlel körül, de megint csak nem lát semmi különösét. Mikor azonban belép a kabinba, első pillantása az asztalon lévő összetört pohárra esik, egy ugyanolyan pohárnak a maradványaira, ami Chakotay kabinjában volt a kezében.

"Tudnom kellett volna! A harc közben a fedélzetre juttattak valakit..." mondja Kellin Chakotaynak kétségbeesetten. "Rémeket látsz..." "Nem, itt egy nyomkereso. Vissza akar vinni! Az összetört pohár volt a figyelmeztetés." "Meg fogunk védeni. Nem hagyom, hogy magával vigyen." "Már túl késő..."

"Nem. Ugyanazt a magneton-letapogatást fogjuk alkalmazni, mint Reskitt felfedésére. Megtaláljuk ezt az alakot, és elküldjük." Ebben a pillanatban egy ramurai férfi jelenik meg a szoba túlfelében, kezében a Reskitt elfogásakor Kellinnél levo eszköz hasonmásával. "Ezt sajnos nem engedhetem." mondja a nyomkereso. "Curneth, hagyj engem békén..." könyörög Kellin. "Chakotay a biztonságiaknak: behatoló a kabinomban." "Kérlek... Könyörgöm, ne tedd meg..." "Tudod, hogy értelmetlen ez a kérés." mondja Curneth sajnálkozva, majd Kellinre irányítja, és aktiválja a nála levo eszközt. Abból egy sárgás energiafolyam árad ki, néhány pillanatra fénylo aurába vonva a not. "Dobja el a fegyvert! Azonnal eldobni!" mondja Chakotay, fézert irányítva Curnethre, aki engedelmesen kipottyanja a kezéből a szerkezetet. "Már túl késő. Már meg is kezdte elfelejteni az itt történeteket." mondja a ramurai nyugodtan, mire Chakotay leereszti a fézert, és a földre roskadt Kellin mellé térdel. Az fájdalmas arccal mered a nyomkeresőre, majd feje Chakotay vállára hanyatlik.

A Doktor csendben összecsurkja az orvosi trikordert, együtt érzo pillantást vet a mutoasztalon fekvő Kellin mellett álló Chakotayra, majd odébb lép. A nő hamarosan kinyitja a szemét, és a parancsnokra pillant. "A Doktor azt mondja, nem tehet semmit. A rövidtávú emlékezeted folyamatosan kiürül." "Ne hagyj, hogy megtörténjen... Nem történhet meg!" mondja Kellin, megragadva Chakotay kezét. "Van esetleg valami ötleted, hogy lehet visszafordítani a folyamatot?" "Ígérd meg... Mikor elfelejtem, miért vagyok itt... Elfelejtelek téged... Tedd meg, amit én is tettem. Mesélj el nekem mindent kettonkrol. Segíts emlékezni..." "Megteszem. De ennél sokkal többet akarok tenni..." Chakotay sietve érkezik a fogdába, ahol Curneth nyugodtan üldögél az egyik cella erotérkapuja mögött. "Vissza lehet fordítani a neurolitikus emitter hatását?" kérdezi Chakotay, megállva a cella előtt. "Visszafordítani?" kérdezi a ramurai értetlenül, "Fogalmam sincs. Tudomásom szerint még senki nem próbálta." "Akkor én leszek az első. ... Hogyan működik az emitter, hogy hat az emlékezetre?" "Parancsnok, olyan kétségbeesettnek tunik... Ilyen sokat jelentene önnek Kellin?" "Helytelen, amit tesznek. O itt akar maradni!" "Semmi értelme..." mondja Curneth felállva, "Még ha tudnám is, hogyan működik az emitter, nem árulnám el." Chakotay erre kikapcsolja az eroteret, és elszánt arccal lép be a cellába Curneth elé, majd megragadja a ramurai ruhájának nyakrészét, és kissé megemelve a férfit, dühösen mered rá egy darabig. Curneth nyugodtan állja a pillantását, mire Chakotay végül elengedi. "Nincs joga ezt tenni!" mondja Chakotay. "Minden jogom megvan hozzá. A világunk törvényei több mint egyértelműek ebben a kérdésben. Senki sem távozzhat, és senki sem vihet hírt rólunk a külső világoknak. ... Kellin mindkét szabályt durván megsértette. A visszavitele elrettentésként hat majd azokra, akik még csak fontolgatják a távozást." "Magának nem jutott még eszébe, hogy valami nem lehet rendben a társadalmukkal, ha az emberek el akarják hagyni?!" "A társadalmunk eros, és összetartó. És a meggyozódéseink miatt ilyen is marad. Néhány szökevény több millió lakosból igazán nem nagy probléma." "Ha csak olyan kevesen vannak... Miért nem engedik elmenni őket?" "Mert attól úgy nézne ki, mintha nem érdekelné minket... Micsoda szörnyű üzenet volna ez a népünknek." "De Kellin nem fog magával menni, még akkor sem, ha már nem emlékszik semmire!" "Várjunk még egy kicsit, és majd meglátjuk, így lesz-e." "Egyértelműen kijelentette, hogy nem akarja elhagyni a Voyager-t. Azt hiszem, jobb lesz ha gondolkodni kezd azon, mit mond majd a feletteseinek." mondja Chakotay, majd elviharzik. Curneth kifürkészhetetlen arccal néz utána a bekapcsolódó erotérkapun át.

Chakotay elbizonytalanodva áll meg egy ajtó előtt, végül összeszedve magát, becsenget. "Igen?" hallatszik egy ismerős, mégis ismeretlenül csengo hang. Chakotay belép, mire a kabin közepén levo asztal mellett ülo Kellin felé fordul. "A Doktor elengedett." állapítja meg Chakotay, "Hogy érzed magad?" "Jól vagyok. ... Ismerjük egymást?" "Igen. Bár nem túl hosszú ideje." "Bocsásson meg, de... Nem emlékszem sem arra, hogyan kerültem ide, sem semmi egyébbe az utolsó hetekben történetkrol." mondja Kellin, miközben feláll, és Chakotay elé lép. "Tudom." "Remélem... Nem dobálóztam dühömben mindenfélével." pillant Kellin az összetört pohár darabjaira az asztalon. "Nem." nyugtatja meg Chakotay. "Feltételezem, van itt egy nyomkereso, hogy visszavigyen." "Igen. ... De... Ez valószínűleg különösen fog hangzani... De megkértél erre még az emlékezetvesztésem előtt. Úgy egy hónappal ezelőtt jöttél ide, egy szökevényt keresve. Megtaláltad és magaddal vitted, de valamivel később visszatértél ide." "De ha teljesítettem a feladatomat, miért tértem volna vissza?" Chakotay nagyot sóhajt, mielőtt válaszol: "Mert belém szeretted." Kellin ezen töpreng egy darabig, majd így szól: "Bocsásson meg, ön valóban nagyon vonzó, de amit elmondott, fölöttébb valószínűtlennek

hangzik." "Pedig megtörtént. Együtt dolgoztunk... És közben ráébredtem, mennyire egyedülálló vagy. Hamarosan már ki sem tudtalak verni a fejembe." "Vagyis... Maga is szerelmes lett belém?" "Igen. Azután rájöttünk, hogy a nyomkereso a fedélzeten van. És miután kezelt téged az emitterrel, megígértetted velem, hogy elmondod nekem mindezt. Hogy tudd, mi történt közöttünk." "Ez... Egy kicsit nyugtalanító. Pontosan mit akar tolem?" "Kellin... Ne menj vissza a nyomkeresovel. Maradj itt, legalább még néhány napig. ... Újra megismerhetnénk egymást közelebbrol." "Hogy oszinte legyek... Nem tudom elképzelni, mire lehetne ez jó. Vissza kell mennem a világomba." "Ha maradsz... Meg fog változni a véleményed." "Ez eggyel több ok arra, hogy azonnal útnak induljak." mondja Kellin a kijárat felé indulva, "Megszegtem a legfontosabb szabályaink egyikét. ... És ezt a hibát nem akarom még egyszer elkövetni." Chakotay erre szótlanul elsiet a no mellett, de mikor kilép az ajtón, Kellin utána szól: "Bárcsak... Más körülmények között találkoztunk volna." Chakotay néhány pillanattal bámulja Kellint, majd elsiet.

Curneth a Voyager egyik szállítóhídján járkal Kellin körül, szemmel láthatóan várva valakire. Hamarosan Chakotay fut be a neurolitikus emitterrel a kezében, majd megállva a két ramurai előtt, Curnethre pillant: "A hajójuk készen áll." "Köszönjük, parancsnok." mondja Kellin. "Egy számítógépvírus az ittlétünkre utaló összes nyomot meg fogja semmisíteni. Holnap délutánra mindent elfelejtenek majd, mintha soha nem is léteztünk volna. Jobb ez így." mondja Curneth. "Ön nagyon kedves ember. Ezt nem fogom elfelejteni." pillant Kellin Chakotayra. "A legjobbakat kívánom mindkettejüknek." mondja a parancsnok, visszaadva az emittert Curnethnek, aki hamarosan fel is lép a transzporteremelőnyre. Kellin egy pillanattal később követi. Chakotay hosszan nézi az emelőnyen elhelyezkedő not, aki halványan elmosolyodik a parancsnok felé. "Energia." adja ki végül a parancsot Chakotay.

"Chakotay parancsnok magánnaplója. CsillagIdo 51813.4. Talán a legjobb volna elfelejteni Kellint, és azt az idot, amikor itt volt, ahogyan azt a nyomkövető tanácsolta. De én nem akarom. Emlékezni szeretnék."

"Még egy kis kávét?" áll meg Neelix az üres kaszinó egyik asztalánál ülő Chakotay mellett, aki egy különleges kinézetű 'tollal' rója a sorokat egy ív fehér papírra. "Nem, köszönöm. Már majdnem kész vagyok." "Hmm... Különös látványt nyújt ezzel az ódivatú írószerszámmal..." mondja Neelix, szemügyre véve a parancsnokot, aki erre felnéz a papírról. "Csak így rögzíthetem maradandó módon az elmúlt napok eseményeit. Le akarok írni mindent, mielőtt elfelejtem." "Sajnálom, hogy nem alakult épp a legjobban az ön számára." "Megpróbáltam megérteni... Hiszen kétszer egymásba szerettünk, azt gondoltam, harmadszor is megtörténhet. Hiszen mindketten ugyanazok az emberek voltunk mint korábban... Miért nem történt meg ismét? ... Újra meg újra átgondolom az utolsó beszélgetésünket, és azon töprengök, volt-e valami, amit még mondanom, vagy tennem kellett volna... De semmi nem jut eszembe." "Parancsnok, a szerelmet nem lehet kielemezni. Azt hiszem... Ez az egyik legnagyobb titok, ami valaha is létezett. Senki sem tudja, miért alakul ki, vagy éppen nem alakul ki. A szerelem véletlenszerű részletek kombinációja. És bármilyen apróság megakadályozhatja, hogy fellobbanjon. Egy hangulat, egy pillantás, egy megjegyzés... És ha meg tudnánk határozni a szerelmet... Elore tudnánk jelezni... Akkor máris sokat veszítene a hatalmából." Chakotay elgondolkodva pillant Neelixre, aki a konyha felé veszi az irányt: "Folytassa az írást..." "Jó éjszakát." szól utána Chakotay, mire a talaxiai hátrapillant, majd eltunik a tálalópult mögött.

90. Living Witness - A múlt tanúja

A készenléti helyiséget csak az ablakokon át érkező csillagfény világítja meg. Janeway áll az ablakoknál, a helyiség többi részének háttal, és elszánt hangon így szól: "Ha a diplomácia kudarcot vall, az eroszak marad az egyetlen számításba vehető alternatíva. ... Így most kegyetlen eroszakot kell alkalmaznunk." Janeway ekkor megfordul, ám nem a megszokott kapitány áll az ablakban. Egyenruhájáról hiányzanak a rangjelzések és a kommunikátor, az egyenruha felső része alatt nem a szokásos szürke, hanem egy fekete magas nyakú ruhadarab van, a kapitány kezeit fekete borkesztyű takarja. Janeway haja katonásan rövidre van vágva, és egész lényéből valamilyen meg nem határozható fenyegetés árad, ahogyan kezeit maga előtt összekulcsolva a helyiség ajtajától nem messze álló fehér hajú, kávébarna ború magas humanoidra pillant. "A Csillagflotta így intézi a dolgokat." mondja Janeway széttárva karjait. "Akkor összhangban van a filozófiánk. Segít nekünk?" kérdezi a humanoid. "Arra kérek, hogy vívjuk meg a háborújukat, pusztítsuk el az ellenségeket..." "Arra kérem önöket, hogy a fejlett technológiájuk segítségével szorítsák sarokba a kyriaiakat. Segítsenek nekünk elfogni a vezetőjüket. Ez a hajó sokkal nagyobb tuzeróval rendelkezik. Nem fognak megkockáztatni egy ellentámadást." "Az életünket, és egészségünket kellene kockáztatnunk azért, hogy a maguk népe kyriai területeket foglalhasson el..." sétál el Janeway az idegen előtt, "A maguk számára nagyon jó üzlet volna. De mi mit kapunk?" "Mit szólna... Egy hazaútra szóló jegyhez?" "Maguk sokkal többet tudnak a Voyager-ról, mint amennyit hajlandók elárulni." állapítja meg Janeway. "A híruk futótüzként terjed szerte a kvadránsban. Éppen ezért kerestük fel önöket." "Rendben. Hallgatom." "Van egy időszakos wormhole, öt napi távolságra innen. Mi tudjuk, hol van, és éppenséggel stabilizálhatnánk..." Janeway csak ekkor fordul újra a férfi felé, szemében mohó vágy csillan fel. "Ha hazudik..." "Milyen messze is vannak még az otthonuktól? ... Hatvanezer... Fényév?" "Adjon meg minden taktikai adatot a maguk kis háborújáról. A kyriai védelmi állásokat, a maguk eroinek helyzetét... Mindent." "Egy órán belül mindent megkapnak." hajt fejet a férfi Janeway felé.

"Nyolc kyriai hadihajó közeledik." jelenti Neelix a muveleti tiszti konzol mögül, épp mikor egy nehézfézerrel felszerelt kazon biztonsági tiszt lép ki a hídra a liftből. Mind Neelix, mind a kazon, mind mindenki más a hídon, Janewayhez hasonló egyenruhát visel, kommunikátor és rangjelzések nélkül. "Indítsák a harci szondákat, általános tuzparancs." mondja Janeway unottan, "Hívják őket." "Csatorna nyitva." mondja Tuvok, akinek fülei mintha kissé hegyesebbek lennének a szokásosnál, egyfajta démoni jelleget kölcsönözve ezzel a vulcani komor arcának. "Itt Janeway kapitány, a Voyager csatahajóról. Hagyjanak fel a támadással, vagy megsemmisítjük magukat." üzeni Janeway a közeledő flottának, miközben megfontolt mozdulatokkal megszabadul a jobb kezén lévő kesztyűtől. "Nem válaszolnak." jelenti Tuvok, épp mikor Chakotay és az idegen férfi érkeznek a hídra. A Voyager a következő pillanatban megrándul, mire Janeway meglepetten kapja fel a fejét. "Viszonozzák a tüzet, a pajzs kitart." jelenti Paris. "Che'kotee..." pillant Janeway a tole nem messze megálló parancsnokra, "Sikerült már megtalálni a vezetőjüket?" "Még nem." feleli Chakotay, az arca teljes bal oldalát elborító tetoválás maszkja mögül, "Tedran bujkál valahol..." "Sejthető volt. Ideje elocsalogatni." mondja Janeway, mire Chakotay egyetértően bólint. "Mit javasolnak?" kérdezi az idegen. "Biogén fegyverek." mondja Janeway kioktató hangnemben, "Megfertozzuk a kyriai lakott terület nagyobb részét. ... A Doktor gyakorlatilag elkészült a fegyverrel." "Nekünk magával Tedrannal van bajunk, nem pedig a teljes népével. Az ártatlan." Janeway feláll, és a nála magasabb humanoid elé lépve így szól: "A legjobb mód egy vezér megbuktatására, ha szenvedést okozunk a népének." "Kapitány..." "Nem szeretem a félmunkát!" fojtja Janeway az idegenbe a szót, "Győzni akarnak, nem igaz? ... Akkor győzni fognak. ... Híd hívja a gyengélkedőt. Állapotjelentést!"

"Létrehoztam a kapcsolatot a neurális hálózatom, és a fézer-vezérlés között." hallatszik a Doktor szenvtelen hangja. A kissé fakó ború Doktor a félhomályos, barátságtalan kék fényekkel megvilágított helyiség közepén áll, a központi konzoltól egy hajlékony optikai kábel kígyózik tarkójához, ahol egy eltávolított takarólemez mögött optikai csatlakozók egész gyűjteménye, valamint a pozitronagy gyöngyházszürke külső burkolata látható. "Átprogramozom a sugarat úgy, hogy eljuttassa a bio-hatóanyagot a bolygó légkörébe." "Mikor lesz készen?" "Máris készen van." feleli a Doktor, kényszerűen íriszu szemeivel a pult kijelzéseire pillantva.

"A fézerek üzemkészek." jelenti Tuvok. "Vegye célba az első várost." mondja Janeway, majd leül a székebe, "És tüzeljen."

A Voyager parancsnoki egységének felső részén lévő nehézfézer-ütegek életre kelnek, és ontani kezdik az energiát egy bolygó légkörébe. A soron következő fézersugár hirtelen mozdulatlanra dermed, és egy férfihang szólal meg: "A Voyager csatahajó. Az akkori idők egyik legerősebb hajója. ... Fotontorpedókkal és részecskesugarakkal felfegyverezve ez a halált hozó hajó néhány óra alatt képes volt egy teljes civilizáció eltörlésére." A beszélő elfordul a széles monitortól, és a körülötte álló földi emberre emlékeztető humanoid hallgatósága felé fordul. "Ezen a bizonyos történelmi napon szerencsénk volt. A halottak száma sokkal nagyobb is lehetett volna. De mire a Voyager megcélozta a nagyobb városainkat, Tedran már rég elrendelte a kiűrésüket. Életek ezreit mentette meg ezzel, de... Sajnos ez csak a kezdete volt Janeway kapitány támadásának. ... Mint azt majd látni fogják..." pillant a beszélő a képernyő felé, "A tetteinek maradandó hatása volt a világunkra nézve. Még ma, hétszáz évvel később is, érezzük a Voyager-el történt találkozás hatását..." A beszélő kis szünet tart, majd a körülötte állók felé fordul: "Mielőtt folytatjuk a szimuláció megtekintését, örömmel válaszolok esetleges kérdéseikre. "Engem maga a Voyager érdekelne." lép előbbre egy fiatalember, "Hányan voltak a fedélzetén?" "Úgy véljük, a legénysége több mint háromszáz katonából állt." "Más világokat is megtámadtak?" "Nos, ebben nem vagyunk biztosak. A kvadránsunkon át megtett útjukról nem teljesek az ismereteink. De annyit bizony kijelenthetünk, hogy sok más nép életébe is beavatkoztak." "Meséljen valamit a hajón fogva tartott Borg dolgozóról..." "A Voyager sokféle fegyverrel rendelkezett, bizonyos értelemben ezek közé tartoztak az út közben asszimilált fajok is. Borg, talaxiai, kazon... Foglyul ejtették, és arra kényszerítették őket, hogy csatlakozzanak a Voyager katonai személyzetéhez. De most folytassuk a szimulációt, és akkor a saját szemükkel győződhetnek meg minderről." mondja az idősebb férfi a hallgatóságnak, majd visszatér a képernyő előtti kis vezérlophoz, és új képet ad a képernyőre. "Az első bombázás óta néhány óra telt el." mondja, mikor egy közelkép jelenik meg a hídon a székeben ülő Janewayról, "Janeway és az osztagvezetői a hídon vannak, a támadást koordinálják. ... Amit most látni fognak, nagyon plasztikus, és... Nyugtalanító."

"Helyzetjelentést." mondja a széke karfáján könyöklő Janeway, majd mivel nem kap azonnal választ, kissé emeltebb hangon megismétli, "Helyzetjelentést!" "Mintegy háromezer kyriai halt meg." jelenti Neelix. "Csak ennyi?" kérdezi Janeway csalódottan. "A biogén hatóanyag még terjed a légkörben. A halottak száma hamarosan háromszázezerre fog felszökni." mondja Tuvok. "Milyen hamar?" kérdezi Janeway türelmetlenül. "Valószínűleg... Egy órán belül." "Miért várat meg engem mindig ennyire, Tuvok?" nyafog Janeway, mire a vulcani arcán háborzongató félmosoly jelenik meg. "Bocsánatát kérem. Kilövék még egy adagot..." "Duplázza meg." szól Janeway. "Kapitány..." tiltakozik az idegen faj képviselője, "Nem gondolja, hogy egy kicsit túlzásba viszi?" "Rossz időt választott a lelkiismeret-furdalásra, nagykövet..." sóhajt fel Janeway. "Azt akartam, hogy legyőzze őket, de a fajirtás azért egy kicsit mégis sok." "Fajirtás, győzelem... Játék a szavakkal. Mire jó ez?" ingatja a fejét Janeway. "Ez nem volt benne a megállapodásunkban." mondja a nagykövet, mire Janeway felemelkedik a székeből: "Mi elintézzük a kyriaiakat, utána pedig maguk is azonnal teljesítik a megállapodásban foglaltakat!" A Voyager ekkor találatot kap, mire Janeway lemondó sóhajjal néz körül, majd az egyik kijárat közelében álló kazon biztonsági tisztre pillant: "Zászlós, dugja be az urat az egyik fogdacellularába. ... Azonnal szökök, a készen vagyunk..." nyugtatja meg Janeway a határozatlanul tiltakozó nagykövetet, akit a kazon gyorsan lekísér a hídról. "Három újabb kyriai hajó közeledik." jelenti Paris. "Kerüljük el őket." "Igenis, uram." Janeway visszaül a székebe, és futólag Tuvokra pillant, akinek gunyoros arckifejezése arról árulkodik, mennyire kicsinyesnek tartja ezt az egész háborúsdit.

Kim hatalmas pofont kever le a gyengélkedőben ülő férfinak, aki mintha abból a fajból való volna, mint a történelmi események lefolyását szimuláló berendezést kezelő idősebb férfi. Harry hátrébb lép, a helyét Chakotay veszi át, aki közelebb hajolva a fölöttébb megviseltnek látszó fogolyhoz, így szól: "A rejtekhelyét...!" "Ide hallgasson..." tér vissza Kim, a hajánál fogva megragadva a fogoly fejét, "Én szívesen folytatom ezt akár egész nap. Mondja meg a parancsnoknak, amit az tudni akar." A fogoly nem szól, így Kim megint megüti, majd fájdalmas arccal megrázza fekete kesztyűbe bújtatott kezét: "Hmm..."

Lehet, hogy mégsem olyan szívesen folytatom egész nap?" "Én békés ember vagyok." veszi át a szót újra Chakotay, "A népem felvilágosult, elveti az eroszakot. Csakúgy, mint a maguké. ... Nagyon szomorú vagyok, hogy most mégis ezt kell tennünk. De ha együttműködünk, talán gyorsan véget vethetnénk ennek az egésznek." "Menjen odébb, Che'kotee. Ütöm még egy darabig." mondja Kim, egy masszív szerkezetet véve kézbe. "Az a hiperkulcs elfogadhatatlan mértéku károsodást okozna." jegyzi meg a Kim háta mögött megálló Doktor, "Ne feledje el, hogy beszédképes állapotban kell maradnia." "Mit javasol helyette?" kérdezi Kim csalódott arccal, miközben a Doktor egy oltópisztollyal a kezében a fogolyhoz megy. "Ezt a neurális oldószert. Egy tiszta, és hatékony fájdalomkelto eszköz. Sokkal hatékonyabb, mint a maga maradi módszerei." A Doktor ezzel beadja a szert a fogolynak, majd így szól: "Gondolom, most bizsergést érez a szemei mögött. A vegyszer elkezdte feloldani a látóidegeit." "Újra megkérdezem: hol van Tedran?" kérdezi Chakotay, a fájdalommal küzdő fogolynak. "A fájdalom exponenciálisan fog növekedni, egészen addig, míg az agykérge folyósodni nem kezd. Meg tudom állítani a folyamatot... Ha parancsot kapok rá." mondja a Doktor, Chakotayra pillantva. "Én pedig nagyon szeretném kiadni a parancsot. Csak annyit kell hozzá elárulnia, hogy hol van Tedran."

"Ott rejtőzik." mutat Chakotay egy domborzati térkép részletére a hídon. "Feltéve, hogy a foglyunk igazat mondott magának." jegyzi meg a mellette álló Janeway. "Nekem elhiheti, a végén már nagyon segítőkész volt." "Neelix?" pillant a kapitány a muveleti tiszt konzol felé. "Egy megerősített bunkert észlelek egy egész hattized kilométerrel a felszín alatt." "Che'kotee... Maga és Tuvok egy-egy rohamosztaggal lemennek, és megkeresik Tedrant. És épségben felhozzák a Voyager-re." "Igenis, uram." bólint Chakotay. A Voyager ekkor megrázkódik, mire Janeway méltatlankodva néz körül: "Mi van már megint?!" "Behatolók." jelenti Paris, "Négy kyriai sugározott a gépházba." "Híd hívja a gépházat! ... Válaszoljanak!" "Erotereket állítottak fel, a katonáink nem tudnak bejutni." jelenti Neelix. "Nem hagynak nekem más lehetőséget..." ingatja meg a fejét Janeway sajnálkozva, "Számítógép, kérem a Borgok aktiválását." "Borgok aktiválva." nyugtázza a parancsot a számítógép férfihangja.

A kettes raktérben sorakozó regenerációs fülkék egyikében fény gyúl, és a beugróban álló nonemu Borg életre kel. "Híd hívja Seven of Nine-t." szólal meg Janeway hangja az interkomból. "Utasításokat kérek." mondja a teljesen Borg Seven. "A gépházban van pár kyriai. Állítsák meg őket." "Értettük." mondja Seven, ezzel kilép a fülkéből, és a nem messze álló Borg adatoszlophoz megy. Ujjai táncolnak egy darabig az oszlop felszínét borító szenzorokon, egy pillanattal később pedig három másik regenerációs fülke aktiválódik közvetlenül Sevené után. A fülkékből egy-egy Borg lép ki, és fordul vezérük felé.

A gépház elfoglalásán ügyködő kyriaiakat meglepetésként éri a Borg szállítószalagok felbukkanása, a négytagú Borg különítmény azonban habozás nélkül, maximális hatékonysággal lát neki a feladat végrehajtásnak. Szubtérpajzsaik gond nélkül semlegesítik a kyriaiak lövéseit, és néhány pillanattal később már egy sincs talpon a behatolók közül. Seven, miután visszahúzta nanoszonda-injektorait utolsó áldozata nyakából, körülnéz a csatateren: "Az ellenállás hasztalan."

"Seven of Nine a hídnak: a kyriai behatolók semlegesítve." "Értettem." üzeni Janeway elégedetten. "Két kyriai életben maradt. Mit tegyünk velük?" "Ha jól emlékszem, szerette volna növelni az osztaga létszámát... Asszimilálhatja őket."

"Értettük." üzeni Seven, a tole nem messze mozdulatlanul várakozó három másik Borg nevében is.

"Épp most kaptam üzenetet a felszíni osztagainktól." mondja a hídra besieto Kim, miután áthajolt Janeway székéhez a híd hátsó részét elkülönítő korlát alatt. "Jó hírek, hadnagy?" kérdezi a kesztyűjét igazgató Janeway. "Nagyon jók. Elfogták Tedrant, és egy tanácsadóját. Útban vannak fölfelé." "Vigyék őket a tizenkilences kamrába, és hozza oda a vaskai nagykövetet is. Szerintem a világért sem mulasztaná el ezt a beszélgetést." mondja Janeway, mire Kim sietve távozik.

A foglyokat rezzenéstelen arccal figyelő Doktor, és a vaskai nagykövet már a némiképp a kaszinóra hasonlító, ám teljesen bútorozatlan helyiségben vannak, mikor Janeway, Chakotay, Kim, és két biztonsági tiszt megérkezik. "Üdvözlöm önöket a fedélzeten." mondja Janeway az egymás mellett álló kyriai férfiak és nonek. "Nagya értékeljük a vendégszeretetét. Mindenki ilyen jól bánnak?" kérdezi a férfi, nyilvánvalóan Tedran. "Ah... Nem fogadunk minden nap ilyen nevezetes látogatókat. ... A nagy Tedran. A béke és bölcsesség követe... Népe szolgáloja. Hát, a népének most jobban szüksége van magára, mint

bármikor ezelőtt." "Nevezze meg a követeléseit." "A csapatainknak vissza kell vonulniuk. Akkor beszüntetjük a támadást." "Azt értem, mit akarnak a vaskaiak." pillant Tedran a nagykövetre, "Nagyobb területet a miénkből, több földet. ... De mit akarnak önök, kapitány? Milyen okból teszik ezt velünk?" "Ajánlottak egy módot a hazajutásra." "És azért, hogy elérje a maguk otthonát, elpusztítaná a miénket?" "Így van. Az én helyzetemben maga is megtenné ugyanezt." "Nem. Nem tenném." "Úgy beszél, mint egy igazi mártír." mondja Janeway elismerően, "Elképesztően felvilágosult. ... De van olyan büszke, hogy inkább hagyja elpusztulni a népét, ahelyett, hogy megalázkodjon?" A kapitány odabíccent az öröknek, akik térdre kényszerítik a foglyokat, és rájuk szegeznek fézerkarabélyákat. "Adjon parancsot a megadásra." mondja Janeway, mire Tedran utálkozó pillantást vet a vaskai nagykövetre. "Szégyenteljesen viselkedtek. Elintézhettük volna mindezt egymás között. Békésen... Ezek nélkül." "Adják meg magukat." ismétli Janeway. "Nem." Janeway erre elveszi a fézert az egyik ortól, és Tedran tanácsadója mögé sétál vele, majd rezzenéstelen arccal hátba lövi kyriai not. A vaskai nagykövet elfordítja a fejét, Tedran pedig így szól: "Gyozni fogunk." Janeway átlép mögé, majd Chakotay és Kim elégedett pillantásától kísérve kivégzi a másik kyriait is. "Most miért van így megdöbbenve, nagykövet?" pillant a vaskaira, "Maguk is pont ezt akarták, nem igaz?" a kapitány visszadobja a fézert a tulajdonosának, majd az örök élén elhagyja a helyiséget. Chakotay, Kim és a Doktor is követik, a vaskai nagykövet pedig hitetlenkedve mered a padlón heverő holttestekre. A helyiség urre nyíló ablakainak egyikén át a szimulátort kezelő kyriai, és a hallgatósága válik láthatóvá.

"Az ezt követő háború rövid, de kegyetlen volt." mondja az idosebb kyriai, a képernyőn zajló eseményeket figyelve, "Kétfélmillió kyriait mészároltak le." A szimuláció véget ér, a képernyő csillogó szürke lappá változik. "A Voyager csatahajó pedig egyszerűen folytatta útját, romokban heverve hagyva maga mögött a kyriai dinasztiát. A vaskaiak elfoglalták a bolygót, és elnyomásba kényszerítették a népünket. Évszázadokig tartott, míg leküzdöttük a Janeway kapitány által okozott károkat. És a kárpótlási folyamat még nem ért véget. ... Ez a szimuláció, és az egész múzeum ennek a harcnak állít emléket." mondja a tárlatvezető, miközben a hallgatóság soraiban levő vaskaiak komoran merednek maguk elé, "Remélem, hasznosnak találták ezt a kis előadást. Ha többen szeretnék megtudni a Voyager-nek a történelmünkben betöltött szerepéről, tekintsek meg a kiállítás többi részét is. Köszönöm szíves figyelmüket." A látogatók megtapsolják a tárlatvezetőt, majd lassan szétszélednek, hogy megtekintsék a hatalmas teremben kiállított tárgyakat. A szimulátor képernyőjétől nem messze épp egy torpedóburkolat áll egy állványon, és bár a fegyver burkolata erósen megkopott az évszázadok alatt, az oldalán levő felirat még jól olvasható: "U.S.S. Voyager"

Valamivel később a tárlatvezető lassan sétálgat a látogatók között, készen arra, hogy legjobb tudása szerint válaszoljon az esetleg felmerülő kérdésekre. Hamarosan egy fiatal kyriai fiúra lesz figyelmes, aki a fotontorpedó felnyitott szerviznyílásán át benyúlva a benti alkatrészeket tapogatja. "A helyében nem nyúlnék hozzá." áll meg mellette a tárlatvezető, "A Voyager egyik torpedója. Huszonöt izotonna rombolóerő. Néhány pillanat alatt romba tudná dönteni az egész várost. Bár már évszázadok óta inaktív, de sosem lehet tudni..." A fiú gyorsan elhúzódik a fegyvertől, mire a tárlatvezető elmosolyodva így szól: "Ne aggódjon, csak magára akartam ijeszteni. De kérem, legyen nagyon óvatos. Ha kárt tesz ezekben a tárgyakban, nem tudjuk kicserélni őket. Tiszteletben kell tartanunk a népünk történelmét." "Volna egy kérdésem ehhez a történelemhez..." mondja egy közelbe álló vaskai, mire a tárlatvezető segítőkészen siet oda hozzá. "Hogyan tudja bizonyítani, hogy mindez igaz?" "Hmm... Csak alaposabban körül kell néznie. Számos bizonyítékát láthatja itt mindennek." Poros maradványok, és egy szimuláció... Ez semmit sem bizonyít." "Én másként látom." "Önök mindig is a vaskaiakat próbálták felelőssé tenni a gondjaikért. ... Nekem semmi bajom a maguk népével, sok kyriai barátom van. De az rossz érzéssel tölt el, hogy a szimulációja gonosznak mutatja a mi népünket." mondja a vaskai, miközben mindkét fajba való látogatók kezdenek gyülekezni körülöttük, "Nem szeretném, hogy a gyerekeim ilyen történeteken nojenek fel." "Márpedig jobb, ha hozzászokik ennek gondolatához. Ugyanis épp nemrégiben bukkantunk egy olyan leletre, ami egyértelműen igazolni fogja mindazt, amiről itt szó volt. ... Három hete egy kutatócsoport kilenc méter mélyen Keshev romjai alatt, egy adattároló egységre bukkant. Megállapítottam, hogy a Voyager-ról származik." "Egy újabb maradvány..." von vállat a vaskai. "Az eszköz ép adatokat tartalmaz. Valószínűleg naplókat, talán még Janeway kapitány személyes bejegyzéseit is. ... Az elkövetkező napokban magától a Voyager személyzetétől hallhatjuk majd a történeteket." "És mi lesz, ha egy teljesen

más történetre derül fény? Mi lesz akkor?" "Akkor ennek megfelelően megváltoztatjuk az álláspontunkat." "Hát persze..." mondja a vaskai gúnyos felhanggal, majd faképnél hagyja a tárlatvezetőt. "Elnézésüket kérem..." fordul a férfi zavartan a köréje sereglett látogatók felé, "Kérem, élvezzék tovább a kiállítást..."

A kiállítóterem az éj leszálltával kiürült, a helyiséget félhomály uralja. Az idősebb kyriai férfi egy fekete tokkal a kezében siet át a termen a szimulátor vezérloputja felé, majd megáll elötte. "Szimulációt elindítani. A Voyager gépházát kérem." A képernyő hamarosan életre kel, és megjelenik rajta a gépház. A férfi egy ajtó felé indul, belép rajta, és egy másodperccel később megjelenik a képernyőn, ahogyan a keverokamra lágyan fénylo oszlopa felé tart.

A kyriai odabent letelepszik az egyik konzol mellé, és megérinti a ruháján lévő kis fémjelvényt, ami erre hangjelzést hallat. "Új bejegyzés. Megkezdem a munkát a ketto-hét-nyolcas leleten, a Voyager adattároló egységén. ... Úgy döntöttem, a vizsgálatokhoz megpróbálok a szimulációból származó eszközöket használni. Ha szerencsém van, ezek kompatibilisebbek." A férfi egy szerszámot vesz kézbe, és vizsgálni kezdi a fekete tokból elovett szerkezetet. "Hmm... Több adat van benne, mint amire számítottunk. ... Inkább valamiféle programnak tunik... Igen, ez egy optronikus adatfolyam. Egy hologram!" A kyriai feláll, és a szimulált helyiség egyik falában lévő, a szimulátorhoz tartozó vezérloputhoz sietve munkához lát rajta. Néhány méterrel odébb valami örvényleni kezd a levegőben, mintha egy emberi alak próbálna kibontakozni, de a jelenség szinte azonnal el is halványul. A kyriai próbálkozik még egy darabig, végül a rendszernek sikerül elindítania a hétszáz éve szunnyadó programot. "Kérem pontosítsa az orvosi vészhelyzet mibenlétét." mondja az alakot öltő Doktor. A kyriai elégedetten pillant az adattárolóra, és próbaképpen újraindítja a programot. "Kérem pontosítsa az orvosi vészhelyzet mibenlétét." ismétli engedelmesen a Doktor. "Maga... Maga a Voyager orvosa..." mondja a kyriai, miközben a hologram meglepetten néz körül: "Mit keresek én a gépházban?! ... És hol van a mobil emitterem?" "Maga nem android..." "Persze hogy nem. Mirol beszél egyáltalán?" fordul a Doktor a férfi felé. "Egy kyriai?! Doktor a hídnak: behatolási riadó! Biztonságiakat a gépházba!" A hologram a legközelebbi konzolhoz siet, és dolgozni kezd rajta. "Nem jut vele semmire, ez itt nem valóságos. Csak egy szimuláció." "Egy holodeck?" pillant fel a Doktor a konzolról. "Nem. Ön a Kyriai Nemzeti Múzeumban van." "Ellopták a programomat!" méltatlankodik a Doktor, "De hogyan?" "Kérem... Megpróbálok elmagyarázni..." "De gyorsan próbálja." "Maga... Maga egy hologram..." "Ezt magam is tudom." grimaszol a Doktor. "Ehm... Most találtam a programját ebben az adatmodulban..." "Az a VOH biztonsági másolata. Az egyik behatoló osztaguk vitte el a gyengélkedőből." "Tulajdonképpen Kessev romjai alatt találtuk meg. ... Tudom, nehéz lesz elfogadni, amit most mondok. De nagyon sok idő telt el azóta, hogy a Voyager találkozott a kyriaiakkal." "Mennyi idő?" "Hétszáz év. Plusz-mínusz egy évtized. Ennél pontosabban nem tudjuk behatárolni." "Ezt nem veszem be." jelenti ki a Doktor. "Gondoljon csak bele. Mikor a programja inaktív, egy másodperc és egy évezred ugyanannyi a maga számára." A Doktor ezen eltöpreng, majd elképedve néz körül az ismerős helyiségben. "Hétszáz év... Mi történt a hajómmal? A legénységgel?" "Senki sem tudja. Csak egy dolog biztos, hogy már hosszú ideje halottak." "Én pedig egyfajta... Oskövélet vagyok?" "Nem. Egyáltalán nem. Inkább egy szemtanú. A történelem élő tanúja. Olyan sok mindent nem tudunk még az akkori eseményekről. De maga látta, maga átélté azokat az idöket! Részt vett a történelem teremtésében. ... Doktor, ön valószínűleg a legnagyobb felfedezés, amit valaha tettünk!" "Nem. Ez teljesen lehetetlen! Nem hiszem el!" kiabálja a hologram kétségbeesetten, és kiviharzik a gépház ajtaján át. "Doktor..." próbálja megállítani a kyriai, de csak a kiállítóterembe vezető ajtónál éri utol, ahol a hologram, döbbsen bñmulja a kiállítási tárgyakat.

"Mi fog történni velem? Egyszerűen kiállítanak?" kérdezi a hologram valamivel később. A kyriai bekapcsolta a terem világítását, és most a szimulációs rendszer nagy képernyője előtt állnak, amin a Voyager sémája látható, "Mint holografikus Rip van Winkle-t?" "Még nem tudom." mondja a kyriai. "Szeretnék kapcsolatba lépni a Csillagflottával... Már ha létezik még ilyesmi." "Ezzel még várnia kell." "Mire kéne várnom?" "Vannak más, megoldandó problémák..." "Miféle problémák?" kérdezi a Doktor, miközben útnak indul a kiállítóteremben. "Maga a Voyager orvosa. Sok ember akar kérdéseket feltenni. ... A mi világunkban a mesterséges életformákat érző lényeknek tekintjük, és így a tetteikért is felelősséggel tartoznak. Valószínűleg vádat fognak emelni maga ellen." "Vádat emelnek?!" "Az elkövetett bűnei miatt. Kifejlesztett egy biológiai fegyvert, ami nyolcmillió kyriai halálát okozta." "Semmi ilyesmit nem tettem!"

"A mi bizonyítékaink alapján maga háborús bunös." "Miféle bizonyítékok?! ... Mint például az ott?!" néz a Doktor a Voyager-t mutató ábrára, "Háromszoros harci páncélzat, harminc torpedóvető-cso, huszonöt fézerüteg?! Ez még csak nem is hasonlít a Voyager-re!" "A Zyriai Óceánban talált tervrajz alapján rekonstruáltuk. A korrózió elég nagy kárt tett benne, lehet, hogy néhány részletet rosszul értelmeztünk..." "A Voyager nem csatahajó volt! Csak a világurt kutattuk." "Igen, tudom. Haza akartak jutni. A Marsra." "A Földre! ... Látja, hiszen még ezt sem jól tudja...! ... Ez kész rémálom. Mégis, mivel vádolnak? Mi fog történni belem?" "Arról a Bírák döntenek. De a büntetés valószínűleg súlyos lesz. Valószínűleg átdolgozzák majd a programját." "Hinni kell nekem. Magának ez csak antikvitás..." mondja a Doktor, felkapva egy elektronikus jegyzetfüzetet a kiállítási tárgyak közül, "De nekem csak tegnap volt. Maga élő szemtanúnak nevezett. Legalább tegye lehetővé, hogy segítsék kijavítani a hibákat. ... Mutassa meg, mit hisznek maguk valóságnak."

"Két fézermodult lottünk már üresre, és ez semmit se tudott eltalálni..." mered Paris vádlón Tuvokra a tanácssteremben, de az sem marad adós a válasszal: "Ha idonként a konzoljára is figyelne, nem csak a csinos zászlósokra, talán másképp látná a dolgot." "Romnak igaza van. Ezt a háborút már legalább öt perce meg kellett volna nyernünk." jelenti ki Kim. "Van valami jobb ötlete, hadnagy?" kérdezi Chakotay. "De még mennyire, hogy van. ... Harci siklók, földi támadás!" mondja Paris. Janeway az asztal elkeskenyedo végénél áll, és karba tett kézzel figyeli a fotisztek perlekedését. "Amit maga vezet?!" kérdezi Neelix gúnyosan, "Sok szerencsét hozzá." "Na csak vigyázzon, ne szemtelenkedjen...!" "Jó ötletet még nem hallottam eddig." jegyzi meg Chakotay. "És maga miért nem javasol valamit idorol idore, elo tiszt úr?! Csak hogy megmutassa, megérdemli a rangját?" kérdezi Paris, mire Chakotay nekiront. A többiek gyorsan két pártra szakadnak, a tisztok egyik fele Chakotay, a másik Paris oldalán veti bele magát a verekedésbe. Az adatmodulból felélesztett Doktor elképedve nézi a jelenetet, majd nagy szemeket mereszt a mellette álló kyriaira. "Uraim..." próbálkozik a szimulált Janeway, de ügyet sem vetnek rá, "Uraim!" A verekedők azonban továbbra is egymással vannak elfoglalva, így a kapitány bosszús arccal fézert húz elo, és szétlövi a tanácssterem fali monitorát. Erre végre felfigyelnek a többiek is, Janeway pedig végigmérve oket, így szól: "Ezt tartalékolják a holodeckekbe. ... Itt most háború folyik, vagy mi. ... Eddig csak a kyriaiak katonai létesítményeit támadtuk, ami mint kiderült hiba volt. Ki kell terjesztenünk a háborút a lakosságra is." "Nagyszerű ötlet, kapitány." mondja az android Doktor, "A kyriaiak szervezetének tanulmányozása során arra az eredményre jutottam, hogy nagyon érzékenyek a biológiai fegyverekre." "Mikorra tud elkészülni?" kérdezi Janeway. "Egy órán belül." jelenti ki a Doktor, kénsárga szemeivel végigmérve az iménti verekedéstől még mindig kifulladt többieket. "Lelépni." mondja végül Janeway. "Ez tiszta kitaláció. ... Egyenesen abszurd!" jelenti ki a valódi Doktor. "Szimulációt megállítani." szól a kyriai, majd a hologramra pillant, "Ez a történelmi feljegyzésekből készült lehető legpontosabb extrapoláció. ... De ha tiltakozni akar valamelyik részlet miatt..." "Valamelyik részlet miatt?! Azt se tudom, hol kezdjek bele! ... Elismerem, ez tényleg olyan, mint a tanácssterem. De azok a személyek, akiket én ismertem, soha nem viselkedtek így. Legalábbis... Mr. Parist kivéve... Nem estünk egymás torkának, nem arról vitatkoztunk, hogy lehet megsemmisíteni egy bolygót. Nagyon békés legénység voltunk." "Tagadja, hogy megtörténtek ezek az események?" kérdezi a kyriai hitetlenkedve. "Igen." "Azt is, hogy részük volt az én népem és a vaskaiak közötti háborúban?" "Igen! ... Vagyis nem, mert... Belekeveredtünk, de nem úgy, ahogy maguk hiszik." "Akkor meséljen..." "Tényleg volt egy tanácskozás ebben a helyiségben. De nem hadmozdulatokról, hanem egy... Dilemmáról, amivel szembekerültünk. ... Kereskedelmi egyezményt kötöttünk a vaskaiakkal, pontosabban a képviselőjükkel... Valamilyen nagykövettel..." "Dailith nagykövet." mondja a kyriai. "Dailith, így van. ... Minden a terveknek megfelelően zajlott, aztán... Megtámadtak minket. A maga népe, a kyriaiak. ... Ezt a pillanatot választották egy háború kirobbantására, mi meg ott találtuk magunkat a kellok közepén." "A kyriaiak robbantották ki a háborút? Na nem... Téved." jelenti ki a kyriai. "Janeway kapitány azért hívta össze a megbeszélést, hogy kitaláljuk, hogyan maradhatunk ki a háborúból úgy, hogy közben tarthatjuk magunkat a vaskaiakkal kötött megállapodáshoz. De nem álltunk az o oldalukon, és nem támadtuk meg magukat." "Tegye félre az ellenvetéseit addig, míg nem látott mindent. ... Folytassuk." mondja a kyriai, mire a Doktor nagyot sóhajt.

Következően a Tedran kivégzéséről készült szimulációt nézik meg, és miután a részlet véget ért, a valódi Doktor így szól: "Valahol... Remélhetőleg a galaxis másik végében... Janeway kapitány most forog a sírjában! Szörnyetegeknek állították be oket! ... A kapitány hidegvérű gyilkos, a legénység bunözök csúrhéje, én meg egyenesen tömeggyilkos vagyok?!" "Nyugodjon meg, kérem..." "Ugyan mitől legyek

nyugodt?! Mert fellógnak olyan bunök miatt, amiket nem is követtem el?!" "Akkor mondja el a maga verzióját a történetekről." A Doktor a földön fekvő holttestre pillant. "Emlékszem erre az emberre..." "Tedran. A népem szemében mártír volt." "Szép kis mártír." húzza el a száját a Doktor, "O vezette a kyriaiak támadását a Voyager ellen." "Hazudik!" "Ott voltam." pontosít a Doktor. "Csak magát akarja védeni!" "Ugyanúgy, ahogy maga." mutat rá a hologram, "Az igazság elöl. Nem érdekes, hogy a kyriaiakat végig a legjobb fényben igyekezzenek feltüntetni? Mártírok, hosók, a nép megmentői... Mindent alaposan átértelmeztek, hogy jobb kép alakulhasson ki magukról. ... Átdolgozott történelem... Nagyon kényelmes megoldás, nem igaz?" "Mi nem a kirobbantói voltunk a Nagy Háborúnak, sokkal inkább az áldozatai! ... Szerte ezen a világon ott vannak az erre utaló bizonyítékok. Még ma is elnyomják a kyriai népet." "A maguk társadalmi problémái engem cseppet sem zavar. Én csak azt mondhatom, amit hétszáz évvel ezelőtt a saját szememmel láttam!" "Nem hiszek magának. És senki más sem fog." mondja a kyriai, majd piszkálgatni kezdi a Doktor adatmodulját. "Mit csinál?" "Kikapcsolom." "Várjon, kérem... Be tudom bizonyítani, hogy igazam van! Az az orvosi trikorder, ami a kiállítási tárgyak között van. Ha megengedné, hogy..." A kyriai azonban kikapcsolja a Dokort és elképedve néz körül. "Hazugságok!"

"Új bejegyzés. Újra megvizsgáltam az adatmodult, és amennyire meg tudom ítélni, a Doktor igazat mondott. Legalábbis egy dologban. ... Valóban hologram, egy biztonsági másolat. Azt tudtuk, hogy mesterséges életforma volt, de androidnak tartottuk. ... És ha ebben a dologban tévedtünk... Azon tudom, hogy más dolgokat is rosszul értelmezhetünk. ... És még egy kérdés. Miért programoznának egy orvosi feladatokra készített hologramot arra, hogy ilyen rendíthetetlenül hazudjon? Azóta, hogy a Dokort aktiváltam, ragaszkodik az ártatlanságához. Eloszor nem hittem neki..." A kyriai még mintha mondani akarna valamit, de végül meggondolja magát, és megérintve a ruháján lévő jelvényt, így szól: "Bejegyzés vége."

A tárlatvezető másnap délelőtt gondterhelt arccal járkal a kiállítóteremben, kezében a Dokort tartalmazó adatmodullal. Végül annál a polcnál köt ki, ahol a Voyager-ról származó trikorder van kiállítva. Elgondolkodva nézegeti egy darabig a szerkezetet, majd tovább siet a szimulátor vezérloppultjához, és aktiválja azt. "Szimulációt elokészíteni. Az orvosi helyiséget kérem." A képernyő néhány pillanat múlva életre kel, a kyriai pedig besiet a szimulációs térbe. Odabent aktiválja az adatmodult, mire a Doktor hamarosan megjelenik. "Kérem pontosítsa az orvosi... Ah... Maga az." húzza el a száját a hologram. "Komolyan elgondolkodtatott." "Tényleg? Azt hittem, épp eleget hallott a... Hazugságaimból." "Túl gyorsan ítélek. Sajnálom." "Mitol változott meg a véleménye?" "A gondolkodással töltött időtől." "Csak hogy tudja... Nagyon nem értékelem, ha a mondat közepén kikapcsolnak. Ettől kellemetlen emlékek ébrednek bennem." "Nem fog újra előfordulni." nyugtatja meg a kyriai. "Helyes. Ugyanis nem vagyok hajlandó tovább együttműködni a vizsgálataiban, ha úgy kezel, mint valami másodosztályú hologramot. Inkább átalszom még pár eont abban az adatmodulban." "Nem azért jöttem, hogy magával vitatkozzak." "Jó. De akkor mit akar?" "Nem tudom... Beszélgetni, azt hiszem. Arról, hogy mi történt valójában hétszáz éve." "Tényleg hajlandó meghallgatni? Elvégre én csak egy tömeggyilkos vagyok..." morogja a hologram. "Hajlandó vagyok előítéletek nélkül hozzáállni a dologhoz. Ennél többet nem ígérhetek." A Doktor elégedetlenül pillant a kyriaira, mire az így folytatja: "Próbálja megérteni az én helyzetemet! Egész életemben azt hittem, tudom az igazságot. Soha nem volt kétségem efelől..." "Én sem akarom kétségbe vonni... A hitét. De nem tagadhatok olyasvalamit, amirol tudom, hogy igaz." "Ez időközben számomra is világossá vált. És meg akarom ismerni az igazságot. ... És a Bírának szintén meg kell tudniuk." "Akkor... A tábla már elkészült, de... Egy kicsit át kell faragnom a bábukat, és kicsit kiigazítani a lépéseiket. ... Meglehetősen tapasztalt vagyok holoprogramozás terén. Adjon hozzáférést a rendszerükhöz, és én készítek egy másik szimulációt. Bemutatom, mi történt." A kyriai rövid ideig töpreng, majd beleegyezően bólint. "Ne aggódjon, nagykövet." mondja Janeway, elfordulva a tanácsterem ablakaitól, a nem messze várakozó Dailith felé, "Elegendo mennyiségu orvosi felszereléssel rendelkezünk, örömmel osztjuk meg önökkel." "Akkor egyezünk meg. Cserébe annyi dilithiumot szállítunk, amennyire csak szükségük lehet." "Ez igazán nagylelku, nagykövet." "Azonnal megszervezem a tartályok felhozatalát. ... Önöknek is az érdekében állna, hogy minél előbb lebonyolítsuk ezt a cserét." "Miért?" "Feszült a helyzet a kyriaiakkal, egy szomszédos fajjal. Támadással fenyegettek meg minket, a háború napokon belül kitörhet. Már minden diplomáciai lehetőséggel megpróbálkoztunk, de a kyriaiak makacs, és eroszakos nép." "Ne aggódjon, van

elképzelésem arról, min mennek most keresztül..." sóhajt Janeway együtt érzon. "Bár meg tudnám nyerni önt diplomatának. Önnek talán nagyobb szerencséje volna a konfliktus elhárításában." "Más körülmények között örömmel. ... Janeway hívja a Doktort." "Itt a Doktor. Dailith nagykövet és én megállapodást kötöttünk. Állítsa össze az orvosi szállítmányt." "Már készen vagyunk, kapitány. A szállítmány az egyes raktérben várakozik szállításra készen." "Miután mindent lesugároztunk a felszínre, talán..." fordul Janeway Dailith-hez, ám a Voyager ekkor megrázkódik. "Vörös készültség. Janeway kapitányt kérem a hídra." szólal meg Tuvok hangja az interkomból.

"Három hajó támad minket." jelenti Tuvok, mikor Janeway és Dailith kilépnek a hídra. "A kyriaiak..." mondja Dailith kétségbeesetten. "Hívja oket!" szól Janeway. "Csatorna nyitva." "Itt Janeway kapitány a Voyager-ról. Nem vagyunk az ellenségük, szüntessék be a támadást." "Nincs válasz." mondja Tuvok. "Azt javaslom, vonuljanak vissza, kapitány." mondja Dailith. "Pajzsok nyolcvanhat százalékon." jelenti Kim egy újabb találat után. "Elhagyjuk az orbitális pályát." fordul Janeway Paris felé, "Távolodjunk el tőlük." "Igenis, asszonyom." Ekkor figyelmeztető jelzés szólal meg. "Négy behatoló a gépházban." jelenti Tuvok. "Janeway hívja a gépházat. B'Elanna, válaszoljon..." próbálkozik a kapitány, majd hogy nem érkezik válasz, odabíccent a biztonsági fonöknök: "Tuvok..."

"Szedjenek össze annyit az eszközeik közül, amennyit csak tudnak." mondja Tedran a gépházban nyüzsgő társainak. O maga Seven tartja sakkban egy kézfegyverrel. "Kudarcot fognak vallani." jelenti ki Seven. Egy pillanattal később Tuvok érkezik egy biztonsági osztag élén a fobejáraton át, mire Tedran maga elé rántja Seven, és társai is gyorsan túsók után néznek. "Fegyvereket eldobni." próbálkozik Tuvok, persze nem sok eredménnyel. "Tunjenek el innen." mondja Tedran, a nyomaték kedvéért Seven fejéhez szorítva a fegyvert. Tuvok odaint az osztag tagjainak, akik fészereiket leeresztve félreállnak az útból, a kyriaiak pedig túszaikat magukkal vonszolva távoznak.

"Tuvok hívja Janewayt." szólal meg a vulcani hangja a hídon. "Mondja!" "A kyriaiak megölték három gépészt. Seven of Nine-t, és egy sebesült legénységi tagot túszként magukkal vittek. Jelenleg a kettes szint harminckettes szektorban vannak." "Értettem." üzeni Janeway, majd a muveleti tiszti konzol mögött, Kim mellett álló Dailith felé fordul: "Emlékszik még arra az ajánlatára, hogy legyek a diplomatájuk? Úgy néz ki, nem maradt más választásom. ... Értesítsék a Doktort, hogy sebesültjeink vannak. Találkozunk a kettes szinten." Janeway és Dailith ezzel a lift felé indulnak.

Hamarosan már az orvosi készlettel felszerelkezett Doktorral kiegészülve lépnek ki egy folyosóra a liftből a kettes szinten. "Janeway hívja Tuvokot. A harmincegyes szektor felé közeledünk." "A kettes szint kiürítése befejeződött." hallatszik Tuvok hangja. "Küldjön be három osztagot a szintre, utána zárják le az egészet." "Értettem." "Milyen jellemző ez a kyriaiakra." mondja Dailith, akinél Janewayhez hasonlóan fegyver van. "Mire gondol?" kérdezi a Doktor. "Úgy harcolnak, ahogy élnek. Álnok módon." A folyosó másik végében ekkor Tedranék tunnek fel. A két csapat egy pillanatig meglepetten mered egymásra a folyosó két végéből, majd a kyriaiak továbbsietnek. "Janeway hívja Tuvokot." "Itt Tuvok." "A kyriaiak bevették magukat a kaszinóba. Bemegyünk." "A biztonságiak úton vannak." üzeni Tuvok. Janewayék megállnak a kaszinóba vezető ajtó előtt, majd a kapitány indulna befelé, de a Doktor megállítja. "Majd én eloremegyek, kapitány, és magamra vonom a tüzüket." "Nagyon hosies legénysége van, kapitány." állapítja meg Dailith. "Véletlenül immúnis vagyok a fézertuzre. De értékelem az elismerését." mondja a Doktor, "Kapitány?" "Induljon." A Doktor eloresiet, Dailith és Janeway pedig egy lépéssel lemaradva követik. A kyriaiak a helyiség közepén állnak az asztalok között. "Tedran, ez a mi kettonk ügye. Hagyjuk ki belőle ezeket az embereket." mondja Dailith. "Átlátok a trükkjeiken. Szövetséget akarnak kötni az idegenekkel." mondja a fegyverét Sevenre fogó Tedran. "Csak árucserét hajtottunk végre, semmi többet." mondja Janeway. "Azt gondolja, el is hiszem? Azt tervezik, hogy ennek a hajónak a segítségével pusztítanak el minket!" "Senki segítségére nem volna szükségünk, ha el akarnánk pusztítani magukat." nyugtatja meg Dailith Tedrant. "Semmit sem tudtunk a vaskaiakkal fennálló nézeteltérésükről, úgyhogy... Tegyük le a fegyvert, és nem esik bántódásuk." A kaszinó másik ajtaja ekkor kinyílik, és egy biztonsági osztag nyomul be rajta. A váratlan esemény megosztja a kyriaiak figyelmét, Seven pedig, kihasználva az alkalmat, lefegyverzi, és harcképtelenné teszi Tedrant. Dailith azonnal reagál, és mielőtt bárki megakadályozhatná, lelövi a kyriaiak vezetőjét. Janeway döbbszent pillantást vet rá, majd a Doktorral együtt a földön heverő Tedranhoz sietnek, de már nincs mit tenni. "Meghalt." állapítja meg a Doktor. "Számítógép, programot leállítani." mondja a másik Doktor, aki az idosebb kyriaival, egy fiatalabb novel, és két vaskai a konyháéből figyelték a szimuláció eseményeit, "Tragikus, értelmetlen halál. De mint

látják, nem a Voyager legénysége volt a felelos érte. Tedran halála után nem sokkal kilenc kyriai hajó támadta meg a Voyager-t, a programom kikapcsolódott. Valószínűleg akkor, mikor a biztonsági másolatot tartalmazó modul ellopották. ... A következő, amire emlékszem, hogy az itt jelenlévő úriember mellett állók." pillant a Doktor a tárlatvezetőre, "Hétszáz évvel később." "Nagyon szórakoztató." mondja a kyriai nő lekiicsinyolva. "Elismerem, a holotechnológiájuk új a számomra, és néhány helyen extrapolációt kellett végrehajtanom, de biztosíthatom, a szimuláció pontos." "Meglehet. De az is lehet, hogy mindez egy háborús bunós koholmánya, aki az életét próbálja menteni." mondja a kyriai nő. "Van valamilyen bizonyíték, amivel alá tudja támasztani az állításait?" kérdezi a két vaskai egyike, egy férfi. "Igen, van. Megállapítottam, hogy ez volt az a trikorder, amivel letapogattam Tedrant a halála pillanatában." veszi át a Doktor a megviselt orvosi muszert, "Ha hozzáférhetek a benne tárolt adatokhoz, azok bizonyítani fogják, hogy egy vaskai fegyver, nem pedig Janeway kapitány fézere okozta a halálát." "Kivitelezhető ez?" kérdezi a vaskai. "Évek óta próbálom már megfejtetni ennek a szerkezetnek a titkát. De ha a Doktor segít..." bólint a tárlatvezető. "Ez nem bizonyít semmit." jelenti ki a kyriai nő, "Tedran a Voyager-en halt meg, egy olyan összeesküvés során, amelynek célja a népünk elnyomása volt. Hogy ki sütötte el a gyilkos fegyvert, teljesen mellékes." "Tényleg létezett az az összeesküvés? Tényleg segített a Voyager a népemnek a Nagy Háború kirobantásában? ... Vagy valójában a kyriaiak voltak a támadók, mint ahogyan azt a népem már hosszú idő óta sejtí. ... Ami itt elhangzott, mindent kétségbe von." jelenti ki a vaskai férfi. "Az viszont tény, hogy a mi gyerekeink nem járhatnak ugyanazokra az akadémiákra, mint a magukéi, és az is, hogy mi nem lakhatunk a városok belső területein." vág vissza a kyriai. "Most nem a mai problémákról van szó, hanem a történelemről." "Figyeljenek, én nem tudom, ki kezdte a háborút, csak azt mondhatom, hogy nem a Voyager volt a felelos a kirobbanásáért." mondja a Doktor, mire a kyriai nő a tárlatvezető felé fordul: "Nem tudom elhinni, hogy maga együttműködik ezzel a hidegvérű gyilkossal! Éppen maga, ennek a múzeumnak a létrehozója..." "Úgy tunik, a tények sokkal összetettebbek, mint amire számítottam." mondja a tárlatvezető. "Nem adhatunk hitelt a hologram szavainak. Azt akarom, hogy tartóztassák le, és állítsák bíróság elé az általa elkövetett bűnök miatt!" mondja a kyriai. "Ennek eldöntése nem a maga feladata." mondja a vaskai férfi. "Mert hogy nem engedik, igaz? Csak azért vettél bele ebbe a bizottságba, hogy legyen benne egy kyriai is." "Kérem... Ez nem faji kérdés..." mondja a tárlatvezető. "Minden faji kérdés! ... Maguk minden lehetőséget kihasználnak, hogy hatalmon maradhassanak!" "Sajnálatos, ha így látja. Én úgy gondolom, kötelességünk meghallgatni a Doktor mondanivalóját." mondja a vaskai férfi, majd a tárlatvezetőre pillant: "Folytassák a kutatásaikat." "Így lesz, Bíró." bólint a tárlatvezető, és a kijárat felé indul. A Doktor a nyomába szegődne, de a kyriai nő hangja megállítja: "Meg fog fizetni a bűneiért!"

"Hétszáz év telte el... És még mindig itt vagyok a maguk kis konfliktusa kellos közepén..." méltatlankodik a Doktor, miközben a szimulált gyengélkedőben a trikorderet vallatja, "Ennyi idő alatt remélni lehetett volna egy kis szociális fejlődést..." "Nekünk soha nem ment könnyen a változás." "Hmm... Ez erószépítése a dolognak." "Bevittem a megadott értékeket." fordul el a kyriai a rendszer belső vezérlőkonzoljától. "Akkor tegyünk egy próbát." mondja a Doktor. A kyriai megérint egy szenzort a konzolon, mire egy szerszám jelenik meg a hologram mellett a pulton. "Ez elég lesz. Ezzel az eszközzel talán át tudom hidalni a kódolási algoritmusokat. ... Kár, hogy B'Elanna Torrest nem tudjuk szimulálni." "Torres... A transzporterkezelő fonőke..." "A fonémők." pillant a Doktor bosszankodva a kyriaira, "Ki kellene javítani a történelemkönyveikben." A Doktor munkához lát, a kyriai pedig megáll mellette. "És milyen volt... Torres? Valószínűleg az ő személyiségét is rosszul ítéltük meg." "Egyre inkább hisz nekem, hm?" "Hát... Mondjuk inkább úgy, igyekszem kívülről állóvá válni." B'Elanna Torres... Intelligens, nagyon csinos, és akkora személyiség, mint a Lófej-köd. ... Ugyanakkor volt benne valami... Sebezhetőség. Ez tette igazán szerethetnivalóvá." "Hiányzik önnek. És a többiek is." állapítja meg a kyriai. "Az én nézőpontomból csak néhány napja volt, hogy utoljára láttam őket. De valójában évszázadok teltek már el. ... És soha nem látom őket viszont. ... Hazajutottak vajon? ... Nagyon szeretném tudni..." mondja a Doktor, maga elé bámulva. "Ez a kérdés engem is foglalkoztatott... Mióta csak az eszemet tudom." "Tényleg?" kérdezi a Doktor meglepetten. "Kisgyerek voltam még, mikor eloször hallottam a Voyager nevet. De a fantáziám azonnal szárnyra kapott." "Annak ellenére, hogy mi voltunk a gonoszok?" "Akkor még nem számított. Túl fiatal voltam, hogy felismerjem az összefüggéseket. ... De a tény, hogy olyan messze voltak az otthonuktól, és beutazták az űrt... Nagyon hosies dolognak éreztem. Tulajdonképpen ez volt az oka, hogy szenvedélyemmé vált a történelem." "Talán örülni fog ennek... Jó tagja lett volna a legénységünknek." mondja a Doktor, mire a kyriai töprengő arccal pillant rá. A gyengélkedő ekkor

hatalmas detonáció rázza meg, mire a kyriai meglepetten néz körül. "Remélem, ez a szimulációhoz tartozik..." mondja a Doktor aggódalmasan. "Attól tartok, nem." állapítja meg a kyriai, a rendszerkonzolhoz sietve. Ekkor újabb robbanás hallatszik, ezúttal közelebből, majd porrá zúzódnó üvegtáblák hangja, és kiáltás. A tárlatvezető a kijárat felé indul, a Doktor pedig magához véve a trikordert, hamarosan követi.

Nem kell messzire menniük a szimulátor bejáratától, hogy lássák, mi történik. Méternyi, rúd alakú fegyverekkel felszerelt vaskaiak özönlének befelé a múzeumba, és pusztítják, amit érnek. Az épület tejüveg ablaktábláin át szembántó fényességu robbanások villanásai vonják fehér fénybe a helyiséget. A Doktor és a kyriai elképedve nézik a dühödt pusztítást, ahogy a kiállítás darabjai pillanatok alatt válnak semmivé a vandál kezek 'munkája' nyomán. "Ne... Hagyják abba!" próbálja menteni a tárlatvezető amit még lehet. "Tudunk a hologramról! Ez az egész múzeum egy nagy hazugság!" kiáltja egy fiatal vaskai férfi. "Nem. Kérem, hallgasson meg..." "Eleget hallgattunk már!" mondja a vaskai, és félrelökve a kyriait, csatlakozik a társaihoz. A Doktor odasiet a földre lökött tárlatvezetőhöz, és a trikordert reflexből letéve maga mellé, felsegíti. "Fotogránátjaik vannak... Fedezékbe kell húzódnunk." mondja a kyriai, "Arra..." A páros gyorsan félrehúzódnak a rombolók útjából, a trikorder pedig ott marad, ahová a Doktor tette.

Másnap délelőtt a Doktor és a kyriai a füstös levegoju, romokban hevero kiállítóteremben járkálnak, valahonnan kintrol robbanások, és energiafegyverek hangja hallatszik. "Mi történt? Fegyvereket hallok." mondja a Doktor. "Egyre rosszabb a helyzet. Zavargások, vandalizmus... Ketten meghaltak. ... Ne aggódjon, a múzeumot elszigeteltem, egyelőre biztonságban vagyunk." "Emiatt nem aggódom, de... Két halott, felkelések... Mindez miattam?" "Maga csak a katalizátor volt. Évek óta gyülemlett már fel ez a feszültség... Valaminek ki kellett robbantani a dolgot. Megtalálta már a trikordert?" "Nem, még nem." "Nagyon fontos, hogy megtaláljuk. A kyriaiak azt követelik, hogy vonják felelősségre a bunei miatt, a vaskaiak viszont újra hallani akarják a történelemnek azt a változatát, ahogy maga ismeri. Készek folytatni a vizsgálatokat." "Akkor... Mi lesz most?" "Nem tudom. A vaskaiak erősebbek, a kyriaiak viszont nagyon elszántak. Újabb háborúról beszélnek..." mondja a kyriai kétségbeesetten. "Akkor csak egy lehetőség maradt. Állítsa le a programomat. ... Én lettem ennek a krízisnek a szimbóluma, és amíg itt vagyok, a népek harcolni fognak. ... Megmutatom, hogy lehet visszafejteni a programomat. Mondja azt, hogy megsérültem a támadás során. Magát senki nem fogja felelősségre vonni miatta." "Nem tehetem ezt magával..." "Akkor majd én megteszem." "Nem!" "Orvosi hologram vagyok, arra programoztak, hogy soha nem ártsak. De most bolygónyi méretben okozok kárt! ... Amióta csak újraindított, a Voyager nevét próbálom tisztára mosni. De ez nem számít, mert most már sokkal több forog kockán!" "Néhány nappal ezelőtt még egyet is értettem volna önnel... De mi lesz a tényekkel?" "Pokolba a tényekkel! ... Nevek, dátumok, helyek... Minden vitatható! Ugyan, ki tudná megmondani, mi történt valójában? ... És egyébként is, mit számít a múlt? Az egyetlen, ami számít, az a ma. És a népek jövője." "De maga ott volt, Doktor. Nem tagadhatja, ami történt." "De igen. És meg is teszem. ... Tedran a maguk szemében mártír volt, egy hos. A szabadságharc vezére. ... Nincs jogom hétszáz év után besétálni, és mindezt elvenni maguktól." "Kihasználtuk a történelmet... Még mindig egymást próbáljuk felelőssé tenni a múlt miatt. ... Ha ma megtagadja a segítséget... Lehet hogy újabb hétszáz évig fog így folytatódni." A Doktor ezen eltöpreng, majd elszánt arccal néz körül: "Keressük meg azt a trikordert." Ezzel mindketten keresgélnek a romok között, mit sem sejtve arról, hogy a szimulációs térbe néző képernyő helyén nyíló ablakon át egy kis csoport vaskai és kyriai figyeli őket.

"Fordulópont volt ez a történelmünkben." mondja a megfigyelőablak túloldalán álló idősebb kyriai nő, majd megállítja a szimulációt, "A Doktor vallomása következtében végre lehetőség nyílt a népeink közötti párbeszédre. Megtanultuk tisztelni egymás különböző kultúráját, és hagyományait. Az olyanok erőfeszítései, mint Quarren és a Doktor, elokészítették az együttéléshez vezető utat. ... Quarren hat évvel később elhunyt, de ahhoz elég hosszú ideig élt, hogy lássa az együttélés kialakulásának kezdetét. A Doktor pedig..." mondja a kyriai, átsétálva a vezérlopuhól egy oszlopba ágyazott képernyőhöz, amin a gyengélkedőben karba tett kézzel, határozott pillantással a képfelvetőbe nézve álló hologram látható, "Hosszú évekig dolgozott még orvosi tanácsadóként. Míg végül úgy döntött, elhagy minket. Hajóra szállt, és az Alfa Kvadráns felé indult. ... Azt az utat követte, amin a Voyager haladt egykor. Azt mondta... Honvágya van. Hívja az otthon. ... Kövessenek, kérem."

91. Demon - S képmására megteremté...

Az impulzusmeghajtással haladó Voyager fénylo ablaksorai egymás után sötétednek el, hamarosan már csak a helyzetjelzők, a deflektoremitter, és a hajtómugondolák adnak még némi fényt. A hajó összes szintjén, a folyosókban és kabinokban mindenütt elhalványul a világítás, van, ahol csak a vészfények maradnak égve.

A gépházban Torres és Vorik csendben figyelik, ahogy a keverokamra kék fényörvényei lelassulnak, majd szinte teljesen mozdulatlaná dermednek.

"A hajó szürke, kapitány." jelenti Kim komor arccal a hídon, "A négyestol kilencesig terjedő szintek energiaellátása megszüntetve. Replikátorok, holodeckek, és minden más szükségtelen energiafogyasztó kikapcsolva. A többi hús százalékra csökkentett teljesítménnyel üzemel." "Tom..." áll fel Janeway a kapitányi székből, "Meddig maradunk még röpképesek?" "Ilyek kevés deutériummal... Még egynegyed impulzus mellett is kifogy belőlünk a szusz a hét közepére."

"Mindenki kettőzött meg az erőfeszítéseit, jelentsenek mindent, ami deutérium-forrásra utalhat. Tuvok, Chakotay, további takarékosági javaslatokat várok. ... Harry, mi ketten megyünk segíteni a geofizikusoknak. Talán tudunk valami alternatív hajtóanyagot szintetizálni. ... Addig marad a szürke üzemmód. Ha bárkinek új ötlete van, örömmel hallgatom." "Talán... Felállíthatunk a kaszinóban egy kerékpárt... Csatlakoztatunk hozzá egy generátort, és szépen hazatekerünk." mondja Paris faarccal. "Hogy erre miért nem gondoltam eddig..." csóválja meg a fejét Janeway vidáman. "Az első szolgálatra pedig önként kijelölöm Harryt." teszi még hozzá Paris, majd vigyorogva hátrafordul a zászlós felé.

"Az élettér nagyon korlátozott lesz, csak a feltétlenül szükséges holmikat hozzák magukkal." mondja az egy kis csoport élén haladó Tuvok az öt követeknek. Egy kereszteződésben a vulcani szó szerint beleszalad a keresztirányból mindenfelé megrakottan érkező Neelixbe, aki az ütközés következtében elszórja a holmiját a padlón. "Ah... Jó napot..." pillant fel Tuvokra, aki kíváncsian emel fel egy könyvet a padlóról, Neelix elpotyogtatott holmija közül. "Hadd kérdezzem meg... Ez micsoda?" "Az, Mr. Vulcani, Kurax válogatott művei." "Csak a legszükségesebbeket, Mr. Neelix..." emlékezteti Tuvok. "Ó, Kurax létfontosságú. Ő a legnagyobb talaxiai író! Soha nem alszok el addig, míg el nem olvastam egy-egy példabeszédét." "Ettől el kell tekintenie mindaddig, míg nem rendelkezünk újra elegendő energiával a kabinokhoz." "Hát... Éppenséggel megpróbálhatom." mondja Neelix boldogtalanul. "És... Ezek mik?" vesz el Tuvok két párnát Neelixtől. "Nekem... Nagyon megfájdul a nyakam, ha ezek nélkül alszom." "Írasson fel a Doktorral lokális fájdalomcsillapítót." Neelix ennek hallatán morgolódik egy darabig majd így szól: "Jó. Felolem... Úgyse akarnám magát ilyesmivel zavarni..." A talaxiai ezzel tovább indulna, de Tuvok megállítja: "Mr. Neelix... A takaró." Neelix lepillant a kezében tartott takaróra, majd kategorikusan kijelenti: "Nem. ... Eddig tartott a türelmem. Ezt az anyám szotte saját kezűleg. Gyerekkorom óta ezzel alszom." "Meg kell elégednie a szabvány ágyneművel..." mondja Tuvok, és kiveszi Neelix kezéből a takarót. "Kiütést kapok a Csillagflotta-takaróktól!" "Akkor keresse fel a Doktort..." "Allergia elleni szerért." morogja Neelix, "Ennyi erővel akár be is költözhetnék a gyengélkedőbe..." A talaxiai hirtelen megtorpan, majd felragyogó arccal pillant Tuvokra: "Köszönöm, Mr. Vulcani! Nagyszerű ötletet adott." Neelix ezzel elrohan, Tuvok pedig, kezében a talaxiaitól 'elkobzott' holmival, meglepetten néz utána.

"Maga meg mit csinál itt?" kérdezi Chakotay meglepetten, mikor ellenőrzőkörútja során benézve az asztrometriai laborba, Seven találja a működő konzolok között. "Dolgozom." "Egy órával ezelőtt kapta a parancsot, hogy zárja le a labort." bosszankodik Chakotay, "Erre már nem maradt energiánk." A no azonban nem is reagál a parancsnok szavaira, nyugodtan dolgozik tovább. "Seven, ez nem hatékony..." "A hatékonyság relatív. Ha lezárom az asztrometriát, nem tudok tovább kutatni új üzemanyagforrások után." "Értékelem a fáradozását, de meg kell elégednünk a hagyományos letapogatókkal..." A központi konzol felől ekkor hangjelzés hallatszik, mire Seven odasiet, Chakotayval a nyomában. "A hagyományos letapogatók ezt nem találták volna meg." jelenti ki a no. "Mit?" "Deutérium. Nagy koncentrációban." "Hol?" "Számítógép, a forrást a képernyőre." szól Seven, mire egy sárgászöld égítést jelenik meg a monitoron, keringéspálya-adatokkal, és egyéb jellemzőkkel egyetemben. "Egy kisbolygó, nulla egész négytized fényévre. Alig valamivel a felszín alatt nagy

mennyiségu deutérium észlelhető." "Lehet. De ez egy 'Démon' osztályú bolygó." jegyzi meg Chakotay, szemügyre véve az adatokat. "'Démon' osztály?" "A Csillagflottában csak így hívják. A hivatalos besorolása 'Y'. A légköre mérgező, termionikus sugárzással van átitatva, a felszíni hőmérséklete ötszáz kelvin fölött van. Még a szabvány orbitális pályára állás is felér egy öngyilkossággal." "A jelenlegi helyzetünk kilátástalan." mondja Seven. "Ez igaz." "Kilátástalan körülmények között... Alkalmazkodnunk kell." jelenti ki Seven, miközben megkezd a bolygó részletesebb letapogatását.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. Kiegészítés. Módosításokat rendeltem el a pajzsunkban, hogy az képes legyen elviselni a termionikus kitöréseket. Most pedig megpróbálunk felsugározni valamennyit a felszín alatt lévő deutériumból."

"Szukítse a gyurus mintavevo eroteret nulla egész negyvenhét század teraherzre." mondja Seven a transzporterügyeletesnek az egyik szállítóhídon, majd aktiválja kommunikátorát, "Készen állunk, kapitány."

"Készüljenek. ... Harry, vezessen annyi tartalékenergiát a szigetelomezobe, amennyit csak lehet." pillant Janeway Kimre, "A légköri gázok nem juthatnak fel a hajóra." "Igenis, kapitány." A Voyager ekkor különös szisszenés, és a terhelt pajzsok hangja kíséretében megrázkódik. "Termionikus kitörés érte az első pajzsot." jelenti Tuvok, "De még kitart." "Lássunk neki, mielőtt még valami más jelentenivalója is akad..." húzza el a száját Janeway, "Seven, gyerünk!"

"Energját." fordul el Seven az emelvényre állított speciális tartálytól az ügyeletes felé, aki erre munkához lát. "Sugárzás folyamatban." üzeni Seven, mikor a tartály átlátszó falán belül felfénylik a szállítószugár. A hajót ekkor újabb találat éri, amitől a szállítóhíd hátsó konzoljai szikrákat hányva felrobbannak.

"Átütötte a pajzsot." jelenti Tuvok. "Túlterhelés a mintapufferben." teszi hozzá Kim. "Sugárzást megszakítani!" üzeni Janeway.

"A vezérlés nem fogad el új parancsot." mondja erre Seven, aki a padlóra került ügyeletes helyét átvéve próbál valamit kezdeni a transzporterrel. "Azonnal kifelé onnan." rendelkezik Janeway. Seven otthagyja a konzolt, felsegíti az ügyeleteset, és a kijárat felé támogatja. Az utolsó métert a felrobbanó tartály keltette lökéshullám segítségével teszik meg, a bezáródó ajtó keskenyedo részén át nehéz füst dol ki utánuk. "Számítógép, a szállítóhidat lezárni, és egy tízes osztályú erotérrel körülvenni!" szól Seven, majd leereszkedik a folyosó falának támaszkodva a padlóra rogyott ügyeletes mellé.

"Szigetelomezo létrehozva." nyugtázza a számítógép az utasítást.

"A jó hír, hogy a Doktor már el is engedte Nosavart és Sevent az ellátásuk után." mondja a tanácssteremben járkáló Chakotay, "És a bolygó gázai is eltávolítottuk a szállítóhídról." "És mi a rossz hír?" érdeklődik Janeway. "A transzporterek legalább két napig üzemképtelenek lesznek." sóhajt Chakotay. "Nagyszeru..." morogja Janeway, "Elvesztegetjük a maradék energiánkat egy irányváltoztatáshoz, és mi lesz az eredménye? Egy újabb döglött fedélzeti rendszer. ... Szondákkal tudnánk gyujteni a deutériumból?" "A szondák az alsó légkörbe belépve pillanatok alatt elégnének." csóválja a fejét Tuvok. "Nem látok más lehetőséget... Tom, visszatérünk az eredeti útvonalra, egynegyed impulzussal." A tisztikar a kijáratok felé indulna, de Kim még szót kér: "Kapitány, én talán segíthetnék..." "Harry, az az ötlet a kerékpárral csak vicc volt..." jegyzi meg Paris vidáman. "Azt hiszem, hogy Tuvok módosított pajzsaival, és egy kissé átalakított urruhával le lehetne menni a felszínre, és begyujteni a deutériumot." mondja Kim. "Zászlós, emlékeztetnem kell, hogy nincs az 'Y' osztályúnál veszélyesebb környezet az ember számára." "Felesleges felemlegetnie, Tuvok. ... Milyen más lehetőségünk van még? Visszatérni az eredeti útvonalra, és tovább botorkálni egynegyed impulzussal annak reményében, hogy találunk üzemanyagot, mielőtt meghalunk? ... A deutérium itt van egy karnyújtásnyira, nem szabadna elvesztegetnünk ezt a lehetőséget anélkül, hogy legalább megpróbálnánk." "Teljesen igaza van." jegyzi meg Chakotay. "Nem tudnak kapcsolatba lépni velünk, ha probléma adódik..." mutat rá Janeway, "Nem működnek a transzporterek, úgyhogy nem tudjuk kihozni magukat." "Még az átalakított urruhák is korrodálódni kezdenének rövid időn belül." teszi hozzá Tuvok, "És abban a légkörben percek alatt meghalnának." "Ismerem a kockázatot." mondja Kim. "Még ha engedélyezem is, egyedül semmiképpen nem küldeném le." jelenti ki Janeway. "Ez

nem probléma. Az én jó Tom barátom úgyis önként jelentkezik, hogy velem tartson." pillant Kim Parisra, aki meglepetten kapja fel a fejét, majd elképedve néz végig a többiekben. Tuvok kérdon Janewayre pillant, aki erre halványan elmosolyodik.

"Nagyon határozott volt odabent." mondja Paris a folyosón mellette haladó Kimnek. "Na és?" "Na és...

Nem emlékszem, hogy ilyen aktív lett volna egyetlen megbeszélésen is... Úgy látom, eloléptetésre fáj a foga..." "Volt egy ötletem, hát eloadtam. Ez minden." "Ah... Nem, nem, nem... Ennél sokkal többrol van szó. Jól leégette Tuvokot, ráadásul mindenki szeme láttára..." "Már megint elragadtatta magát a saját bölcsessége miatt. És úgy tett, mintha én semmit sem tudnék a 'Démon' osztályú bolygókról..."

"Én nem kritizálni akartam. Nekem elhiheti, ha valaki idonként bemázol egyet a nagy vulcani mesternek, azt nálam jobban nem élvezi senki... Csak egy kicsit meglepett a dolog, ez minden."

"Ugyan miért?" kérdezi Kim meglepetten. "Nem jellemzo magára az ilyesmi." "Nagyszeru..." húzza el a száját Kim, miközben megállnak egy liftajtó előtt. Hamarosan megérkezik egy kabin, belépnek, és Kim megadja a célt: "Kettes raktér." "Talán változtatni készül makulátlan viselkedésén?" kérdezi Paris vidáman. "Tulajdonképpen nem." "Hát akkor...?" "Hogy is mondjam... Mikor a Voyager-re jöttem, eléggé zöldfülu voltam, igaz?" "Hmm... Eros, majdhogynem fluoreszcens-zöld, ha még jól emlékszem..." vigyorogja Paris. "Fiatal voltam, tapasztalatlan, és pontosan úgy is viselkedtem.

Túlságosan ideges a vélemény-nyilvánításhoz, nem mertem javaslatokat tenni... Így a legtöbbször csendben maradtam. És végül szokásommá vált a dolog. De... Sok minden történt az elmúlt négy év alatt. Harcoltam a Borggal, idegen lénné alakítottak, legyőztük a hirogeneket... Még halottaimból is feltámadtam!" "Hmm... Elég vad utazás volt." ismeri el Paris. "Csak mostanában ébredtem rá, hogy közben rengeteg tapasztalatot gyűjtöttem. Miért kellene félnem a kezdeményezéstől, attól, hogy javasoljak valamit?" "Jó magának, Harry..." mondja Paris, miközben a lift megérkezik velük a raktér szintjére, "De ha legközelebb brillírozni akar, engem hagyjon ki belőle. Utálom a meleget." "Csak semmi pánik. Majd vágunk néhány nyílást az urruhájára, a szellozés végett..." "Harry, ha már úgyis fejlődni akar... Ideje lenne csinálnia valamit a humorával." mondja erre Paris szenvedo arccal. "Az én humorom? ... És mi van a maga hülye viccével a bicikliről?" "Na... Nana, az kimondottan vicces volt!" jelenti ki Paris. "Frászt volt vicces." "De igenis, az volt..."

"Hát... Nem győzők hálálkodni magának, hogy magával hozott erre a küldetésre..." mondja Paris Kimnek egy sikló pilótaülésében, erosen ügyelve arra, hogy közben el ne harapja a nyelvét a rázkódástól. "Ezer örömmel." vigyorog Kim. "Ha legközelebb megint a hajtómuplazma-elosztókat kell kitakarítanom, tudom kit ajánljak magam helyett önként jelentkezzonek." "Ugyan, Tom. Ezért nem tartozik nekem semmivel." "Dehogynem..." kezdené Paris, de a sikló egy eros rándulása miatt gyorsan elhallgat. "Elvesztettük a magasság-stabilizációt." állapítja meg néhány pillanat múlva. "Akkor mutassa meg, mennyit ér pilótaként... Elboldogul vele?" kérdezi Kim. "Hogy én? ... Figyeljen erosen!" "Fogok is, ebben biztos lehet." nyugtatja meg Harry Parist, "Kézi irányításra kapcsolok." "Doljön hátra kényelmesen, és élvezze az utat." bólint Paris. "Beléptünk az alsóbb légkörbe, közeledünk a leszállási koordinátákhoz." jelenti Kim kisvártatva. "Rendben, akkor leszállunk..." mondja Paris. A sikló pár másodperccel később egy nagy zökkenéssel megállapodik, Paris pedig Kimre pillant: "Kiszállás." "Ezt direkt csinálta, mi?" kérdezi Harry rosszallóan, mire Paris elvigyorodik.

Kim és Paris valamivel később már urruhában haladnak előre a kisbolygó pokolbéli körülményei között. "Majdnem ötszáz kelvin a hőmérséklet..." néz körül Paris a csupán a vörös különböző árnyalatait ismerő tájban. "Ne aggódjon, a ruháink kibírják." nyugtatja meg a trikorderét tanulmányozó Kim. "De ha mégsem... Pecsényévé sülünk..." jegyzi meg Paris. "Deutérium-nyomokat észlelek." mondja Kim, mire Paris visszatér a közelébe, "Ötven méter... Arrafelé. Gyerünk." "Ne olyan gyorsan..." szól Paris az útnak induló Kim után. "Csak szépen, ráérosen..." szól vissza Harry. A páros hamarosan már egy barlangban jár. "Itt van bent..." állapítja meg Kim, majd megáll egy különös tócsa mellett, ami valami fémes szürke, suru anyagból áll. "Ez meg micsoda?" kérdezi Paris. "Valamilyen fémes massa. Folyékony, de nagyon suru. ... És ha a mért adatok helyesek, a hőmérséklete csak tizenkét fok." mondja Kim, letérdelve a tócsa mellé. "Ebben a környezetben?" kérdezi Paris meglepetten. "Bármilyen legyen is ez, tele van deutériummal." "Telitalálat!" lelkendezik Paris. "Van még pár ilyen húsz méterrel odébb. Nézze meg őket, én pedig mintát veszek ebből." "Rendben." indul a jelzett irányba Paris, "Nem is tudom, Harry... Néhány klubhotel, elegendo

napernyő, és persze valami tapasztok a vegyi égések ellen... És máris itt tölthetjük a következő szabadságunkat." Kimtól nem érkezik válasz, mire Paris méltatlankodva megjegyzi: "Ne mondja már, hogy egy kicsit sem volt vicces... Akkor mondjon maga valami jobbat." Válasz azonban továbbra sem érkezik, így Paris most már rosszat sejtve fordul vissza. "Harry...?" A fémes tócsa mellett, ahol a hadnagy Kimet hagyta, nincs senki, csak a szürke felület fodrozódik egyre gyengébben. "A mindenségit..." térdel le Paris a tócsa mellé, és egyik kezét a folyadékba dugva keresgélni kezd a szemmel láthatóan meglehetősen mély folyadékban. Hamarosan ráakad Kimre, és kirángatja a szürke anyagból, majd a lendülettől mindketten a földön kerülnek el valamivel odébb. "Elismerem, tényleg elég meleg van itt, Harry, de rossz pillanatot választott a fürdőzéshez..." mondja Paris. "Nem tudom, mi történt... Mintát akartam venni, és fölé hajoltam... Mintha magába rántott volna." "Figyelem! Kim zászlós, az urruha egyik zárja megsérült. A levegoje harminc másodpercre elegendő." jelenti be hirtelen Harry öltözködésének ellenőrzőrendszere. Paris gyorsan talpra segíti Harryt: "Támaszkodjon rám... Visszamegyünk a siklóhoz. ... Hé, meghízott, vagy mi?" "Egyszerűen csak nincs formában." feleli Kim, miközben a barlang kijárata felé botladoznak. "Figyelem! A levego húsz másodpercre elegendő." "Van egy javaslatom. Maga visszatartja a lélegzetét, amíg elérjük a siklót, én pedig megígérem, hogy minden nap edzeni fogok..." nyögi Paris, miközben úgy érzi, mintha legalább fél tucat Kimet vonszolna magával a vállát átkaroló egy helyett. "Mi lenne, ha kerékpárral kezdené?" javasolja Kim. "Nem mondtam, hogy tartsa vissza a levegot?!" "Figyelem! A levego öt másodpercre elegendő." mondja a ruha, épp mikor Paris kimerülten leereszti Kimet a földre, és maga is lerogy mellé. Kim ruhájának fehér felületén egy fémes színű folyadéksepp jelenik meg, ami egy pillanat múltán már Paris ruhájának karján van, ahol mintha beszívódna a védoöltözék anyagába. Tom megint felsegíti Kimet: "Kapaszkodjon... Megcsináljuk..." "Figyelem! Paris hadnagy, az urruha egyik zárja megsérült. A levegoje harminc másodpercre elegendő." jelenti be ekkor Tom öltözködése. "Remélem, ez csak valami vicc..." veszi szemügyre Paris a ruha bal ujjába épített rendszerkijelzőt, de az nem érrol tanúskodik. "Úgy látszik, engem is beültettek maga mellé a csónakba..." állapítja meg Tom, "De akkor is kiviszem innen." "Figyelem! A levego tizenöt másodpercre elegendő." "Igaza van..." rogy le Paris Kim mellé, "Tényleg gyorsan edzésbe kellene jönnöm..." "Figyelem! A levego öt másodpercre elegendő." mondja Paris ruhája, majd a másodpercek múlását jelző öt hangjelzés is elhangzik, de a földön heverő Paris és Kim már nem mozdulnak meg újra.

"Szó sem lehet róla!" mondja a Doktor a félhomályos gyengélkedőben az öt makacsul követő Neelixnek, aki után a legénység három másik tagja lépked. "Térjen már észhez, Doktor..." mondja Neelix. "Beszéljék ezt meg Chakotay parancsnokkal, úgyis éppen ide tart." "De csak néhány napról volna szó..." próbálkozik tovább Neelix, "Amíg vissza nem áll az energiaellátás a legénységi kabinokban." "Azt javaslom, táborozzanak le a kaszinóban." mondja a Doktor. "A kaszinó már dugig van! Hol kellene aludnunk?" "Bárhol, csak nem itt. Ez a gyengélkedő, nem hálószoba." "De... Üres ágyakat látok itt." "Azok diagnosztikai ágyak, betegeknek fenntartva." "Csakhogy most nincsenek betegek..." mutat rá Neelix. "De hamarosan lesznek, ha maga és a barátai..." pillant a Doktor a szócsatát nem messze figyelő három emberre, "Nem tunnek el innen gyorsan." Ekkor Chakotay érkezik az egyik bejárat felől: "Beszélni akart velem, Doktor..." "Ah... Épp időben érkezett." siet oda a hologram a parancsnokhoz, "Mr. Neelix szükséghálóként próbálja alacsonyítani a gyengélkedőmet!" "Ágyhiány van. Alkalmazkodnunk kell." von vállat Chakotay. "Aha!" mondja Neelix diadalmasan, mire a Doktor kétségbeesett pillantást vet Chakotayra: "De... Mi lesz, ha orvosi vészhelyzet áll elő?" "Akkor a többiek helyet csinálnak..." pillant Chakotay Neelix társaira. "Ez csak természetes." jelenti ki Neelix. "Azonkívül ez nem csak a gyengélkedő, hanem... Hanem a lakásom is." próbálkozik tovább a Doktor. "Mindannyiunk nevében megígérhetem, jól nevelt vendégekként fogunk viselkedni." mondja Neelix. "Többet nem is kívánhatna." állapítja meg Chakotay. "De... Megvannak a magam szokásai. Éjszakázni szoktam, és... Mi van, ha valamelyikük horkol, miközben én Puccinit hallgatok?!" "Ha tényleg ennyire nagy teher volna önnek, más lehetőséget kell keresnünk." mondja erre Chakotay. "Köszönöm, parancsnok." hálálkodik a hologram, diadalmasan Neelixre pillantva. "Például..." folytatja Chakotay, "Kikapcsolhatjuk a programját, mikor nincs rá szükségünk." A hologram arcáról lehervad a vigyor, és hitetlenkedve fordul vissza a parancsnok felé. "A kapitány arra kért, spóroljunk az energiával, és így önnek sem kellene mások horkolását hallgatni." "Chakotay parancsnok, jelentkezzem a hídon." szólal meg Janeway hangja az interkomból. "Máris megyek." indul a kijárat felé

a parancsnok. "Na de..." próbálja meg állítani a Doktor, de hiába. Neelix és három társa megkezdik a beköltözést, a hologram pedig boldogtalan ábrázattal figyelni oket irodája ajtajából. "Érezzék otthon magukat..."

"Próbáljon infravörösben keresni..." áll meg Janeway Tuvok mellett a taktikai konzolnál. "Túl sok a zavaró tényező." csóválja meg a fejét a vulcani. "Mi történt?" lép ki Chakotay a liftből. "Tom és Harry még mindig nem jöttek vissza." "Lemenjek egy siklóval megkeresni oket?" "Azzal azt kockáztatjuk, hogy maga is eltunik." mondja Janeway, "Vagy várunk, és szépen elfogy a deutériumunk, így itt ragadunk a bolygó körül, vagy..." "Vagy?" pillant Chakotay kérdőn Janewayre. "Vagy leszállunk." "Mint tudja, kapitány, a leszállási eljárás rengeteg energiát igényel. És ilyen gyenge pajzsok mellett nem biztos, hogy a hajó túléli a leereszkedést." mondja Tuvok. "Mi más lehetőségünk van? Mi itt vagyunk fent, a deutérium odalent, és nélküle nem mehetünk sehová. ... Eddig is megbirkóztunk mindennel... Janeway hívja a gépházat: kiereszteni a plazmát a hajtómugondolákból! Minden rendelkezésre álló energiát a légköri hajtóművekhez, és álljanak készen a leszállási eljárásra." "Értettem, kapitány." nyugtázza az üzenetet Torres. "Chakotay parancsnok, vegye át a kormányt." "Tom sajnálni fogja, hogy lemaradt róla..." jegyzi meg Chakotay a kormányospult felé indulva. "Kék állapot!" szól Janeway, mire Tuvok aktiválja a jelzést, és az interkom általános csatornáját: "Tuvok parancsnok a teljes legénységnek: kék készség! Jelentkezzenek a kék készségi állomáshelyeken." "Légköri vezérlés elokészítve, leszállótalpak készenlétben, tehetetlenségi tompítók maximumon." sorolja Chakotay. "Minden üzemelő szint készséget jelez." teszi hozzá Tuvok. "Tegyen le bennünket szép finoman, parancsnok." mondja Janeway a kapitányi szék felé indulva. A mindeddig magas orbitális pályán keringő Voyager a bolygó felé fordítja az orrát, és hamarosan alámerül a naracs-vörös felhőkbe.

"Ereszkedo sikló pályán vagyunk, magasság százötven kilométer." jelenti Chakotay, épp mielőtt a hajó megrázkódik. "Termionikus kitörés, pajzsok nyolcvanegy százalékon." mondja Tuvok. Hamarosan bekövetkezik a második találat. "Pajzs negyvenhárom százalékon." "Chakotay?" kérdezi Janeway. "Azt hiszem, a nagyját magunk mögött hagytuk." feleli a parancsnok, mire a Voyager megint megrázkódik, "Vagyis már majdnem..." "Pajzsok huszonkét százalékon, gyengülnek." jelenti Tuvok. "Után tudja tölteni oket?" kérdezi Janeway. "Negatív. Nem áll rendelkezésre több energia." "Kibocsátom a leszállótalpakat." mondja Chakotay, "Talajfogásra készülj!" A Voyager néhány másodperc múlva egy fémes dördülést követően megállapodik, mire Janeway felsóhajt. "Állapot?" pillant Tuvok felé. "Hosszan sorolhatnám a meghibásodott rendszereket. De elég ha annyit mondok, most hogy leértünk, egy darabig nem fogunk újra felszállni." "Osszák be a javítóosztagokat." rendelkezik Janeway felállva, majd a kormányospulthoz megy, és megveregeti Chakotay vállát: "Oszintén mondom, nagyon jól csinálta, parancsnok. ... Egy osztaggal keresse meg Harryt és Tomot." "Rendben." indul a parancsnok a lift felé, Janeway pedig letelepszik Chakotay helyére a kormányospulthoz.

"Chakotay..." szegődik Torres egy kereszteződésben a parancsnok nyomába, "Kimegy, és megkeresi oket, igaz?" "Így van." "Én is megyek." "Nem lehet, B'Elanna." csóválja a fejét Chakotay, "Önre itt van szükség, a javításoknál." "Arról már gondoskodtam. Vorik felügyeli a munkát. Én szeretnék segíteni a keresésben." "Figyeljen... Aggódik Tom és Harry miatt, mint mi mindannyian. De épen és egészségesen vissza fogom hozni oket." "Miért ilyen magabiztos? Ez egy nagyon veszélyes környezet, bajban lehetnek..." "Igaza van. Nem tudom, mi várhat ránk odakint, ezért megfontolt emberre van szükségem." Torres elképedve mered Chakotayra, majd kifakad: "És azt hiszi, én nem tudnék uralkodni magamon?!" "Azt hiszem, ez nagyon közelről érinti önt..." "És ebben piszkosul igaza van! Ha olyasvalaki tunne el ezen a bolygón akit maga szeret, maga volna az első, aki kimenne megkeresni, nem igaz?!" "B'Elanna, fogy az idő. Menjen a gépházba, végezze a munkáját. És hagyja, hogy én is végezzem az enyémet." zárja le a vitát Chakotay. "Megkérhetem egy szívességre?" kérdezi végül Torres. "Mi volna az?" "Vigye magával Seven of Nine-t." Chakotay gyanakodva méri végig Torrest: "Sevent javasolja? Maga?" "Azt mondta, megfontolt emberre van szüksége. Nála megfontoltabbat nem talál." Chakotay eltöpreng a dolgon, majd rábólint: "Ám legyen..." Ezzel tovább indul, de Torres még utána szól: "Hozza vissza oket egyben..." "Úgy lesz."

A Doktor vidáman dudorászva jár körbe a gyengélkedoben, egy kis kerek kocsira gyujtva az itt-ott fellelhető orvosi eszközöket. 'Vendégei' az ágyakon ülve fölöttébb bosszús arccal figyelik ténykedését, végül Neelix vállalja magára a szószóló szerepét. "Doktor, ha megbocsát..." "Igen, Neelix?" "Szeretnénk aludni, ha nincs ellenvetése." "Az égvilágon semmi. Helyezzék kényelembe magukat." "De úgy látom... Nagyon elfoglalt." "Velem ne tördjenek." legyint a Doktor, miközben a mutoasztal felé veszi az irányt, amin Neelix üldögél, "Csak egy kis rutinmunka. Aludjon nyugodtan." A Doktor újra dúdolni kezd, majd aktiválja a mutoasztal diagnosztikai paneljeit, amelyek összecsukódnak a hátradolgozó Neelix fölött. A hologram szemügyre veszi a csillogó fekete íveket, majd visszaparancsolja őket a mutoasztal szélébe. "És... Mi van a világítással?" kérdezi Neelix. "Mi volna vele?" "Nem lehetne kikapcsolni?" "Talán csak nem azt várja el tolem, hogy sötétben dolgozzam?" méltatlankodik a Doktor. "Nem, nem. De így képtelenség aludni!" "Ez már igazán nem az én problémám, nem igaz?" kérdezi a hologram, miközben a kocsit tolvaj elindul az iroda felé. Neelix, lekászálódva az ágyról, a nyomába ered. "Nekem holnap nagyon fárasztó napom lesz, és a szolgálatom alig négy óra múlva kezdődik." "Erre akkor kellett volna gondolnia, mikor kiválasztotta a szálláshelyét." jegyzi meg a Doktor. "Hát... Ha aludni nem tudunk, más időöltést kell találnunk." mondja Neelix, majd végigmérve a Dokort így folytatja: "Mi volna, ha mindannyian énekelnénk?" A talaxiai ezzel a társaihoz fordul: "Megtaníthatnák néhány talaxiai dalocskát... De ismerek egy vulcani temetési éneket is. Nem is beszélve a klingon opera klasszikusairól..." Neelix ezzel neki is lát az utóbbiak egyikének, mire a Doktor gyorsan meggondolja magát: "Jól van Mr. Neelix, maga nyert... Szép álmokat." Neelix elégedetten indul vissza a mutorészleg felé. "Számítógép, világítást kikapcsolni!" A gyengélkedő sötétbe borul, jótékonyan eltakarva a Doktor bosszús ábrázatát.

Chakotay és Seven óvatosan haladnak előre a kisbolygó pokolnak is beillő felszínén. Mikor egy épp elhagyott kürtobol gozfelho tör fel éles sziszegéssel, Seven összerezzenve fordul hátra. "Kicsit ijedosek vagyunk, nem?" jegyzi meg Chakotay. "Azt hittem, hallottam valamit." "Most már kezdheti sejteni, miért hívják ezt 'Démon' osztálynak..." "A 'démon' szó valamilyen jelenlétre utal... Ez a bolygó azonban lakatlan." mutat rá Seven. "Arrafelé van a sikló." állapítja meg Chakotay a trikorderét nézegetve, majd Sevennel a nyomába irányba fordulva útnak indul.

Hamarosan rá is bukkannak a bolygó vörös porában gubbasztó, nyitott ajtajú siklóra. "Senki sincs itthon." állapítja meg Chakotay, benézve az utastérbe. "Valószínűtlen, hogy az urruhák ilyen sokáig képesek lettek volna ellenállni a környezeti tényezőknek." mondja Seven. "Nagyon remélem, hogy téved..." mondja Chakotay, ezzel megint útnak indulnak.

Kevéssel utóbb egy sötét, nehéz füsttel telített barlangrendszerben járnak, részben trikordereiket, részben a környezetet figyelve. "Nyilvánvalóan jártak erre." állapítja meg Chakotay leguggolva. "A trikorderem nem jelez életjeleket. Miből jutott erre a megállapításra?" kérdezi Seven. "Lábnymok." irányítja Chakotay lámpája sugarát a porba, ahol egy pár csizma nyomain láthatók, "Ebből is látszik, hogy indián nyomkeresőket nem asszimiláltak..."

A páros végül megérkezik azokhoz a fémes tócsákhoz, amelyeket Paris és Kim vizsgált. "Deutérium, magas koncentrációban. ... Ebben a folyadékban észlelhető. Mintát veszek belőle." mondja Seven, letérdelve a közelebbi tócsa mellé. Chakotay azonban megérinti a vállát: "Elobb keressük meg Tomot és Harryt. A deutériumot utána is begyűjthetjük." "Ahogy óhajtja." mondja Seven, ezzel összepakolja a mintavevo felszerelést, és Chakotay után indul. "Talán idebent kerestek menedéket..." véli a parancsnok, miközben a labirintusszerű sziklafolyosókon bolyonganak. A talaj néhány lépés után váratlanul megindul Chakotay lába alatt, és a parancsnok néhány kodarab kíséretében meglódul egy mély verem aljára felé. Sikerül megkapaszkodnia a verem peremében, Seven pedig azonnal a segítségére siet, és megragadva Chakotay karját, megpróbálja felrángítani a veremből, melynek alján a fémes-szürke folyadék tócsája örvénylik. Egyedül azonban nem boldogul, ám hamarosan segítséget kap, egy fekete ruhaujjba bújtatott kéz képében. A kéz az urruha nélküli Parishoz tartozik, aki vidáman jegyzi meg, miközben segít felhúzni Chakotayt: "De jó látni magukat... Legyenek üdvözlő a Démon bolygón." Chakotay és Seven döbbenet bámolják Parist, aki szemmel láthatóan minden nehézség nélkül képes belelegezni a bolygó mérgező, korrozív légkörét, majd hitetlenkedve egymásra pillantanak.

"A ruhánk tönkrement, égett a tudonk, közel álltunk a fulladáshoz..." meséli Paris valamivel később, "Azt mondják, a halál előtt leperget az ember előtt az élete. Hát, úgy néz ki, igaz a dolog. Éppen a

serdülökör közepén járhattam, mikor elájultam. Nem tudom, meddig voltam eszméletlen, a következő amire emlékszem, hogy nehézség nélkül lélegzem! Harryre pillantottam, ő is rendesen lélegzett. Csak bámultuk egymást, aztán... Nevetésben törtünk ki. Tudom, hogy orülségnek hangzik, de akkor hatalmas megkönnyebbülés volt." "Az életjelei normálisak. Nyilvánvalóan alkalmazkodott." mondja Seven, aki eközben Parist vizsgálta trikorderével. "Azért jobb lesz, ha a Doktor is vet rá egy pillantást. ... Chakotay hívja a Voyager-t..." "Már próbáltam." vág közbe Paris, "A kommunikátor jelei nem jutnak ki a barlangrendszerből." "Akkor újra próbáljuk, amint kijutottunk innen." határoz a parancsnok. "Esküszöm, Chakotay... Igazán bámulatos élmény volt. Olyasmi, mint mikor egy gyerek, aki fél a víztől, hirtelen rájön, hogy tud úszni. ... Gyerünk, vegyék csak le a sisakjukat. Próbálják meg..." "Örülök, hogy jól érzi magát." mondja Chakotay, "De nem akarok kockáztatni, amíg nem tudjuk pontosan, mi folyik itt." "Egy magafajta kemény fickó csak nem fél egy kis mérgező légkörtől..." jegyzi meg Paris vidáman, de Chakotay nem hajlik a dologra. "Harry hol van." "Beljebb a barlangban. Találtunk egy hatalmas deutérium-forrást." "Megkeressük, utána visszavisszük mindkettejüket a hajóhoz." határoz Chakotay. "Ahogy akarja, fonók. De én akkor is azt mondom, örökké lélegezhetnénk ezt a levegot..."

"Hadnagy..." áll meg Vorik Torres mellett a gépházban. "Igen?" "A transzporterek egy óra múlva üzemkészek lesznek." "Nagyszeru. De vannak dolgok, amik jelen pillanatban kicsit több aggodalomra adnak okot. Mint például... Nem is tudom... Talán a létfenntartás?!" "Valóban. A számításaim szerint a környezetszabályozás két órán belül beszünteti a működését." mondja Vorik, mire Torres megjegyzi: "Ez pont úgy hangzott, mintha az időjárás-jelentést olvasná fel..." "A helyzet valóban fölöttébb húzós, de szerintem csak kello lazasággal kell kezelnünk..." "Lazasággal? Ezt meg hol szedte össze?" fordul Torres meglepetten a vulcani felé. "Mr. Paris mellett." Torres erre elmosolyodik, és megveregeti Vorik vállát: "Úgy látom, maga még nem teljesen reménytelen eset. ... Foleg, ha segít nekem egy kicsit." B'Elanna ezzel útnak indul, Vorik pedig a nyomába szegodik.

A Paris vezette Chakotay és Seven egy nagyobb barlangban bukkannak Kimre, aki a mennyezetet szemléli elmélyülten. "Harry..." szólítja meg Chakotay. "Parancsnok..." fordul feléjük Kim, "Hát nem hihetetlen?" "Én is erre próbálom rávezetni oket." jegyzi meg Paris. "Jól érzi magát, Harry?" kérdezi Chakotay. "Soha nem voltam jobban. ... Ha lehozunk ide pár mobil transzportert, annyi deutériumot gyűjthetünk össze, amivel elrepülhetünk az Alfa Kvadránsig, meg vissza." "Tom mondta, hogy húsz kilót már gyűjtöttek is. Annyi elég lesz az elsodleges rendszerek ellátásához. Menjünk vissza a hajóra, hogy a Doktor megvizsgálhassa magukat." mondja Chakotay. "Inkább itt maradnék, és folytatnám a munkát, ha megfelel önnek." "Nem felel meg." "De tényleg, parancsnok, jól vagyok... Inkább küldjön le még pár embert segíteni. Urruha sem kell..." "Értékelem a lelkesedését, de most visszatérünk a Voyager-re. Azonnal." szól Chakotay. "Ugyan már, Harry... A Doktor megvizsgál minket, megállapítja, hogy minden rendben, aztán visszajövünk, és folytatjuk a munkát." mondja Paris. "Helyzetjelentést, Mr. Tuvok." mondja Janeway a hídon, ahol csak a még üzemelő néhány konzol fény oszlatja valamelyest a sötétséget. "A létfenntartás az ötös és az egyes szint kivételével kikapcsolva. Ezzel megspórolunk még néhány órányi levegot." "Chakotay hívja a Voyager-t." jelentkezik be ekkor a parancsnok. "Itt Janeway." "Megtaláltuk Tomot és Harryt." "Ez az első jó hír ma. A deutériummal mi a helyzet?" "Van nálunk néhány kiló, megyünk vissza a Voyager-re." "Hol vannak most pontosan?" "Mintegy két kilométerre a Voyager-tól." "A transzporterek mindjárt üzemképesek lesznek, ebből a távolságból fel tudjuk sugározni magukat. De még kell pár perc." üzeni Janeway, miközben Tuvok közelebb hívja a taktikai konzolhoz. "Értesítsék a Doktort. Meg kellene vizsgálnia Tomot és Harryt..." mondja még Chakotay, mire Janeway aggodalmas arccal pillant Tuvokra.

A Doktor lendületes léptekkel siet ki az irodájából az alig-megvilágított kezelohelyiségbe, és fennhangon így szól: "Számítógép, fényt! Teljes megvilágítást!" A gyengélkedő világítása normál üzemre kapcsol, az itt éjszakázók pedig ásítózva hunyorognak a hirtelen támadt fényességbe. "Felkelni! ... Ki az ágyból, Mr. Neelix..." "Mi történt?" kérdezi a talaxiai két ásítás között. "Ideje kijelentkezni." "De... Nehogy már az éjszaka közepén..." "Az orvoslás nem ismer pihenot. Esetek érkeznek, így sajnos nincs többé hely a vendégházban." mondja a hologram, miközben ellenőrzéseket kezd futtatni a központi konzolon. "Esetek? ... Talán beteg lett valaki?" kérdezi Neelix. "Ezt még nem

tudhatom, ezért kell megvizsgálnom oket." "Kiket akar megvizsgálni?" "Kim zászlóst, és Paris hadnagyot." Neelix ennek hallatán felélénkül: "Lehetek bármiben a segítségére?" "Igen. Ön, és a barátai felszabadíthatnák a helyiséget." "Rendben..." bólogat Neelix, majd az épp visszaaludni próbáló többiek felé fordul: "Mozgás! Hallották a Doktort! Vész-kiürítést hajtunk végre! Igyekezni, gyorsan!" Neelix három társa a lehetőségekhez képest sietosen hagyják el a betegeknek fenntartott ágyakat, és takaróikat magukhoz ölelve elindulnak új alvóhelyet keresni. A hologram elégedett arccal nézi a többieket futólépésben a folyosóra hajszoló Neelixet, majd visszafordulna a diagnosztikai konzol felé. "Doktor..." lép vissza Neelix a gyengélkedobe. "Igen?" "Köszönjük a vendégszeretetét. Ha bármikor szüksége volna hálóhelyre, az ajtóm mindig nyitva áll ön előtt." Neelix ezzel elviharzik a többiek után, a Doktor pedig bizonytalan ábrázattal néz utána.

Janeway sietve érkezik az egyik szállítóhídra. "Átveszem." biccent oda az ügyeletesnek, mire a no hátramegy a rendszerellenőrző konzolokhoz, és onnan kíséri figyelemmel a sugárzást. Egy másodperc múltán felragyog a négy szállítószalag, melyek a kintrol visszatérőket hagyják maguk mögött. Mikor azonban Kim és Paris a sugárzás után eloször levegot vesznek, azonnal fulladozni kezdenek, és a padlóra rognak. "Sugározza át kettejüket a gyengélkedobe!" pillant Janeway az ügyeletesre, o maga pedig gyalog indul útnak.

Mikor Chakotayval és Sevennel megérkeznek, Tom és Harry már ott vannak, a Doktor épp légzéskönnnyítot ad nekik, de nem ér el túl sok eredményt. "Mi történt velük?!" pillant a hologram Janewayékre. "Fulladni kezdtek, miután felsugároztuk oket..." feleli Chakotay. "Számítógép, egy hetes fokozatú eroteret kérek az egyes és kettes ágyak köré." rendelkezik a Doktor. "Eroterek létrehozva." "Mit csinál?" érdeklődik Janeway. "Feltöltöm a lezárt területet a bolygó levegojével." mondja a hologram, majd az erotéren átsétálva trikordert ragad, és a máris könnyebben lélegező párost kezdi vizsgálni. "Próbáljanak normális tempóban lélegezni, különben hiperventillálnak... Szép lassan be, és ki... Be, és ki..."

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. Kiegészítés. A Doktor tovább vizsgálja Tomot és Harryt. Az állapotuk épp olyan komoly, mint amilyen különösnek tunik."

"Ez a vacak van a vérünkben?" kérdezi Paris hitetlenkedve, a Doktor kezében levo átlátszó falú tárolóhengerre pillantva, amiben fémes színu, suru folyadék van. "Attól tartok, igen. Amennyire meg tudom ítélni, önöket... Bio-formálták." "Bio-formáltak?" kérdezi Kim. "Körülbelül a terraformálás ellentétének lehet tekinteni. Ahogy mi a környezetet igazítjuk a magunk igényeihez, ez a bolygó önöket... Alakította át." "Ez meg hogy lehetséges?" kérdezi Paris. "Ez a folyadék valahogy bejutott a véráramukba, és sejtszinten változtatta meg a fizioiógiájukat. Még nem tudtam elemezni az anyagot, de remélem, hogy hamarosan válaszokra találok." "Magam is szeretnék néhány vizsgálatot végezni, ha megengedi." mondja Janeway az erotér túloldaláról. "Természetesen." bólint a hologram. "És... Hogy szól a prognózis, doki?" kérdezi Paris. "Annyi bizonyos, hogy semmi bajuk nem lesz... Mindaddig, míg a bolygó gázait lélegzik be." "Vagyis... Az eroterek mögött kell maradnunk?" kérdezi Kim aggódalmas arccal. "Ennél sokkal rosszabb. A bolygó légkörét nem lehet megbízhatóan replikálni." "Vagyis ez azt jelenti, hogy ha felszállunk, nem lesz mit lélegeznünk..." állapítja meg Paris. "Így van." bólint a Doktor, "Vagy sikerül kezelnünk a betegségüket... Vagy hátra kell hagynunk önöket." Janeway a második lehetőség hallatán komoran veszi szemügyre az eroterek foglyait, és ok maguk sem tunnek valami boldognak a fényes kilátások miatt.

"Vissza lehet fordítani a bio-formálási folyamatot?" kérdezi Janeway később, a fémszürke folyadékot tartalmazó hengert forgatva kezében. "Jelenleg úgy tunik, túl keveset tudok a folyamatról ahhoz, hogy sikerrel jár hassak." válaszolja a Doktor. "Visszaküldöm Chakotayt és Sevent a felszínre. A lehető legtöbb adatok kell összegyujteniük. B'Elanna és én pedig ezt vesszük alaposabb vizsgálat alá."

"Engedjen le engem is." mondja Kim, "Ismerem a terepet, a segítségükre lehetek." "Doktor?" "Jelen pillanatban sokkal jobb helyük van odakint, mint itt bent. De egyiküknek itt kell maradnia, hogy figyelemmel kísérhessem az állapotát." "Nem probléma. Tom önként jelentkezik kísérleti nyúltnak." jelenti ki Kim vidáman, mire Paris boldogtalan ábrázattal néz az elmosolyodó Janewayre, és a mellette álló Doktorra.

"Ennek a bolygónak minden újabb négyzetkilométere csak kevesebb adatot szolgáltat, mint az elozo..." mondja Seven elégedetlen hangon, miközben Chakotayval, és az urruhát nem viselo Kimmel a narancs-vörös tájban sétálnak. "Szerintem lélegzetelállító..." néz körül Kim, az egyébként bizonyos értelemben valóban különleges tájon. "Lélegzetelállító?" kérdezi Seven értetlenül. "Igen." "Azt hiszem, a közelmúlt eseményei hatással voltak az érzékszerveire." "Nem, nem hinném... Csak korábban nem láttam ezt." "Mit?" kérdezi Chakotay. "Ezt a hihetetlen szépséget." "Mondana esetleg erre egy példát?" kérdezi Seven. "Ott... Nézzék csak..." mutat Kim egy távoli hegyvonulat felé, ahol a rendszernap épp ezekben a percekben kúszik fel a bíborvöröstől világos-narancsig terjedő színskálájú, lassan tovavonuló felhoktól tarkított égre, "Mit látnak?" "Monokromatikus geológiai alakzatok, köd, por..." sorolja Seven. "És maga mit lát, Harry?" kérdezi Chakotay. "Én... Ezek az alakzatok tucatnyi árnyalatban pompáznak, a vöröstől az aranyig. A por... Ragyog. A felhok pedig mintha kiemelnék a színeket." mondja Kim, arcán áhítattal, "Sajnálom... Örültségeknek hangzik, de úgy érzem... Kapcsolatban állok ezzel a hellyel." "Kapcsolatban? Milyen értelemben?" kérdezi Chakotay, de Kimnek nincs alkalma válaszolni. "Emberi életjeleket észlelek." jelenti be Seven. "Helyzet?" "Száz méter, abban az irányban." mutat Seven balra-előre, így mindhárman arra felé indulnak.

"Nagyítást, tízes faktor." mondja Janeway Torresnek a Voyager egyik laborjában egy speciális mikroszkóp kijelzőjét figyelve. "Deutérium, hidrogén-szulfát, dikromátok..." sorolja Janeway az összetevőket. "Egy kis nátrium-klorid hozzáadásával egészen olyan lesz mint Neelix valamelyik levele." jegyzi meg Torres vidáman. "Micsoda véletlen..." mosolyodik el Janeway, "Na lám csak, ez meg mi? ... További nagyítást kérek, húszas faktor." Janeway tanulmányozza még egy darabig a nézőkében látható képet, Torres pedig az arkifejezését szemügyre véve megkérdi: "Kapitány...?" Janeway válasz helyett közelebb inti B'Elannát, aki belepillant a muszer nézőkéjébe. "Egészen olyan, mintha sejtek lennének..." állapítja meg Torres. "Határozottan szerves jellege van." bólint Janeway, "Most nézzük meg azt a mintát, amit reagenseknek tettünk ki..." Torres a tárgylemezhez nyúl, hogy kicserélje, de mikor felemelné a korongot, a rajta lévő cseppnyi fémes folyadék felsiklik az ujjára, és kicsit szétterül rajta. "Kapitány..." mondja Torres ijedten. "Menjünk a gyengélkedőre..." javasolja Janeway, de a folyadék a jelek szerint nem akar semmi rosszat, csak szelíden fodrozódik Torres hüvelykujján. "Várjon, talán nem szükséges..." mondja B'Elanna, ezzel visszaengedi a kezét a tárgylemezre, a folyadék pedig engedelmesen lecsusszan az ujjáról, elhelyezkedik a tárgylemez közepén, majd változni kezd, és néhány másodperc múlva Torres hüvelykujjának pontos másolatává alakul.

A felderítőket továbbra is Kim vezeti, idonként trikorderére pillantva kerülgeti a nagyobb sziklákat, hasadékokat, és gozkitöréseket. A trikorder jelzései egy barlang szájához vezetik őket, ahol Kim két urruhas alakot pillant a földön. "Parancsnok..." A felderítők a testekhez sietnek, és mikor Kim megfordítja az egyiket, saját magát látja a sisak arclemeze mögött.

A Voyager a bolygó egy viszonylag nagyobb kiterjedésű, némiképp kiszáradt tómederre emlékeztető síkságán áll, messze minden komolyabb természeti formációtól. A hajó hatalmas leszállóterületi stabilan nyugszanak a pikkelyesre száradt talajon, egészen addig, míg a földből el nem kezd szivárogni a fémes szürke folyadék. Egy darabig ugyan semmi sem történik, de mikor a hajó alatt már egy egészen tekintélyes, a Voyager árnyékával összemérhető méretű tócsa gyulik össze, az egyik láb süllyedni kezd, és a hajó megbillen.

"Janeway a hídnak: jelentést!" aktiválja kommunikátorát a kapitány a laborban, mikor a hajó megvonaglik. "Egy tó képződik a fémes anyagból a hajó alatt. Süllyedünk, kapitány." jelenti Tuvok. "Azonnal megyek." üzeni Janeway, majd Torresre pillant: "A lehető leggyorsabban aktiválják a hajtóművet, elhagyjuk a bolygót."

"Nem tudom, miért, de életben vannak." csóválja a fejét Chakotay az urruha merev nyakrészu sisakjában, a földön fekvő Parist és Kimet vizsgálva. "Inkább holtak, mint élok." jegyzi meg Seven. "Tuvok hívja Chakotayt." "Beszéljen." "A kapitány vészstarra adott parancsot. Azonnal vissza kell hoznunk önöket a hajóra." "Értettem. Öt személy sugárzásra." "Öt?" kérdezi Tuvok meglepetten. "Találtunk itt még egy... Parist és Kimet..."

"...Pontosabban nem tudom megmagyarázni." "Azt hiszem, én igen." mondja a hídra érkező Janeway, "Készüljenek a sugárzásra." "Közvetlenül a gyengélkedobe." kéri Chakotay.

"Nem... Én nem akarok visszamenni." mondja az urruha nélküli Kim kétségbeesetten. "A transzporterek jelenleg nem képesek egyéni befogásra." üzeni Janeway, "Széles sugárral kell befognunk önöket, és csoportban sugározni." "Értettem." nyugtázza az üzenetet Chakotay. "Az én világom itt van!" mondja Kim. "Meglehet. De amíg nem tudjuk, mi folyik itt, vissza kell ténnie velünk a hajóra." mondja Chakotay. Kim azonban más véleményen van, futásnak ered a barlang labirintusában, a sugárzásra váró Chakotay és Seven pedig nem szegodhet a nyomába. A szállítószalagok egy pillanattal később megérkeznek.

"Négyen megérkeztek a gyengélkedobe, az ötödiket próbálom újra bemérni." jelenti Tuvok a hídon, "Kim zászlós, az, vagyis a Kim zászlósok egyike." A Voyager ekkor megint megvonaglik. "A hajó tovább süllyed." mondja a vulcani. "Akkor nincs több időnk, Harryvel, vagy bárki legyen is, majd később foglalkozunk." mondja Janeway a kormányospulthoz sietve, "Aktiválják az antigravitációs hajtóművet." "Hajtómű üzemkész." "Tehtetlenségi tompítókát repülési konfigurációba." "Tompítókát állítva, minden állomás készséget jelentett." "Megkezdjük a felszállást. ... Több energiát kérek a hajtóműbe." mondja Janeway, mikor a hajó csak nem akar emelkedni. "Egy elektromágneses mezo visszatart minket." jelenti Tuvok. "Kiegyensúlyozni." "Nincs hatás. A tizenötös-tizenötös szintek elmerültek, és tovább süllyedünk. ... A hajtóművek túlterhelés következtében leálltak. A tizenhárom szint is elmerült. Ha nem emelkedünk fel hamarosan, a burkolat korrodálódni kezd." "Híd hívja a gépházat." üzeni Janeway. "Itt Vorik zászlós." "Újra kell indítani a hajtóműveket!" "Torres hadnagy már küldött egy csoportot a hajtómű-vezérlobo." "Mennyi időt fog igénybe venni?" "Még legalább fél órát." érkezik a válasz, mire Janeway nagyot sóhajt. "Még ha elkészülnek is a hajtóművel, nem sok hasznát vesszük, ha tovább süllyedünk." mutat rá Tuvok. "Kell hogy legyen valami mód ennek megakadályozására. ... Gerjesszen nadión-impluzust a fézeremitterekkel. Az talán legyengíti az anyag elektromágneses jellemzőit." "Igenis, kapitány." "Én megyek a gyengélkedobe, megnézem Tomot és Harryt."

"Hogy vannak?" kérdezi Janeway a Doktort, az ágyakon fekvő Parisra és Kimre pillantva.

"Szerencsénk volt. Az urruha biztonsági rendszerei fenntartották a legfontosabb életfunkcióikat. Eltart egy darabig, de rendbe fogbak jönni." "És o?" pillant Janeway a mutatószegre mögött járkáló másik Parisra. "O a bolygó légkörét lélegzi, de ettől eltekintve hibátlan másolata Mr. Parisnak. Nyilvánvalóan rendelkezik az emlékeivel, sőt... Még magával ragadó személyiségével is." húzza el a száját a Doktor. "B'Elanna és én felfedeztük, hogy a folyadék bio-mimetikus képességekkel rendelkezik. Valahogyan... Átvesszi a vele kapcsolatba lépő szervezet DNS-ét, és lemásolja."

"Érdekes..." mondja a Doktor, amire Janeway rábólint, majd a Paris-másolathoz megy: "Meg tudja mondani, ki maga?" "Kérem... Engedjen visszamenni." "Csak akkor, ha tudom, miért másolták le a legénységem két tagját." "Kapitány, hinnie kell nekem. Én sem tudok többet erről a dologról, mint ön. Mielőtt ok felbukkantak, azt hittem, én vagyok Tom Paris. Valamit talán megváltoztattak a bolygón szerzett tapasztalataim, de... Most már nem tudok ki, vagy mi vagyok! Csak azt tudom, hogy el kell hagynom a hajót, és vissza kell ténnem a felszínre." "Próbát tehetünk a nadión-impulzussal, parancsnok." jelenti ekkor Tuvok az interkomon keresztül. "Csinálja." A hajó megrázkódik, Paris pedig összegörnyed a fájdalomtól: "Mit csinálnak...?" "Kapitány, befutó hívás. Kim zászlóstól, a felszínről." "Beszélek vele." mondja Janeway. "Kapitány, kérem... Bármit csinálnak is, hagyják abba!" szólal meg Kim kétségbeesett hangja. "Ha valóban rendelkezik Harry emlékeivel, tudja, hogy mindent meg fogok tenni ahhoz, hogy visszajuttassam a hajót orbitális pályára." "Nem szabad megtenniük..." "Miért nem?" "Én... Magam sem értem pontosan..." "Akkor segítsen nekem, hogy kiderítsük. ... Mr. Tuvok, az egyes szállítóhídra megyek. Kérek egy tízes szintu eroteret az emelvény köré. Töltsék fel a bolygó légkörével, és sugározzák Mr. Kimet... Vagyis a másolatát a fedélzetre." "Igenis, kapitány." érkezik Tuvok válasza.

"Bemérte?" pillant Janeway az ügyelesterre, miután egy biztonsági tiszt kíséretében megérkezett az egyik szállítóhídra. "Energia." Kim hamarosan materializálódik az emelvényen, Janeway pedig közelebb lépve hozzá, ellentmondást nem tűrő hangon így szól: "Eressze el a hajómat!" "Nem tehetjük." "Tehtik?" "A bolygó és én... Valahogy kapcsolatban vagyunk. ... Képtelen vagyok elmagyarázni, de... Ezt abba kell hagyniuk." "Hajlandó vagyok rá, de megismétlem: eresszék el a

hajót." "Nem. Szükségünk van magukra." "Janeway hívja Tuvokot. Tuz." mondja erre Janeway nyugodtan. A Voyager rázkódni kezd, ahogy az azt fogva tartó elektromágneses mezo gyengül az impulzusok hatására, Kim pedig felnyögve összeroskad, majd miközben feláll, a testét alkotó anyag egy pillanatra részlegesen visszatér alapállapotába, fémesen csillogóvá téve a másolat-Harry testét. "Mi maga?" kérdezi Janeway. "Azonnal hagyja abba..." "Tovább fogunk lógni." "Megölnek minket..." "Nem hagynak más lehetőséget!" "Ez nem tisztességes... Nem tehetik!" "Janeway hívja Tuvokot..." "Ne!" kiált fel Kim, és Janewayre vetné magát, de beleütközik az emelvényt körülzáró erotérbe, "Ne, kérem... Hagyják abba..." "Felfüggeszteni a tüzelést, Tuvok." üzeni erre Janeway. "Kapitány, akkor tovább süllyedünk..." "Tüzet szüntess!" ismétli meg Janeway nyomatékosan. "Értettem." "Várom a válaszokat." pillant a kapitány Kim másolatára. "Én... Én is csak próbálom megérteni, nekem sem könnyű..." "Azt mondta, kapcsolatban áll a bolygóval. Úgy beszél róla, mintha élőlény volna." "Élőlény... Igen. De nem a bolygó. Az Ezüst Vér." "Az anyag, ami lemásolta Harry DNS-ét, és megalkotta... Magát." "Igen. De eddig nem volt tudata... És nem voltak érzései sem. Eddig a napig, míg nem lettem én, és a másik." "Tom Paris..." mondja Janeway. "Mi vagyunk az elsők. Hát nem érti? ... Maguk idejöttek, és mindezt megmutatták nekünk... Ahogy az anyag kapcsolatba lépett Tommal és Harryvel, először tapasztalta meg, mi az az öntudat. Azelőtt csak ösztönösen viselkedett... Reagált a zajra, fényre, hore. De ok ketten megmutatták nekünk... A gondolatokat!" "Azt hiszem, kezdem érteni..." lép közelebb Janeway az emelvényhez, "Az Ezüst vér megtapasztalta... Az érzéseket. És most még többet szeretne. Le akarja másolni a legénység többi tagját is, és benépesíteni velük a bolygót..." "Annyira igyekeznek elérni az otthonukat... De lehetne ez is az otthonuk." "Nekem nem. És a legénységemnek sem. Megérni, miért nem maradhatunk itt?" "Azt hiszem, igen." bólint Kim másolata. "Akkor engedjenek elmenni minket." "Inkább meghalunk, minthogy egyedül maradjunk." mondja a másolat keserűen, "Megérdemeljük az életet..." Janewaynek ekkor új ötlete támad: "Az Ezüst Vér, ami önt létrehozta... Lemásolta Harryt, de nem ártott neki. Nincs szükségük a testeinkre... Csak mintára a DNS-ünknek. ... Engedjék el a Voyager-t, én pedig beszélek a legénységgel. És ha beleegyeznek, lemásolhatják a többieket is." "Híd Janewaynek: megállapodtunk, kapitány, nem süllyedünk tovább." "Értettem. Hamarosan távozzunk innen, Tuvok. De előbb hívja össze a legénységet az egyes raktérbe, és mondja meg a Doktornak, hogy ő is menjen oda." "Kapitány...?" "Később majd elmagyarázom." üzeni Janeway, majd Kim másolatára pillant: "Bemutatom önt az új családjának..."

"Minden állomás felemelkedésre kész." jelenti Kim a hídon. "Kék állapot megerősítve." teszi hozzá Tuvok. "Emelje fel a hajót, Mr. Paris." rendelkezik Janeway. "Igenis, kapitány."

A Voyager légköri hajtóművei kavarzni kezdik a sárga port a hajótest alatt, a hajó körüli levegő vibrál a felszabaduló hótól. A Voyager lassan emelkedni kezd, majd támasztólábait behúzza a narancsvörös ég felé fordítja orrát. Távozását a leszállási helyet övező sziklák között számosan figyelik, a különböző színű egyenruhákat viselő emberi alakok egy része egymással beszélget, de a legtöbben mégis az egyre gyorsulva a csillagok felé emelkedő Voyager-t kísérik figyelemmel, egészen addig, míg az végleg el nem tűnik az aranyszín felhők között.

92. One - Csak te vagy

Seven a kaszinó közepén megállva körülnéz a jelenleg meglehetősen zsúfolt helyiségben, majd elszánva magát megindul egy asztal felé, ahol Torres és Kim esznek. "Hadnagy... Zászlós..." "Nocsak, Seven..." pillant fel Kim. "Vacsorázzon velünk. A burgonyasaláta nem is olyan rossz..." mondja Torres. "Jelenleg nincs szükségem táplálékra. ... Szeretnék beszélni önökkel." Kim és Torres ennek hallatán összenéznek, és vállat vonnak. "Rendben..." "Kim zászlós, mi a kiindulási pontja?" "Úgy érti, honnan származom? Hát, születni a..." "Torres hadnagy, hogyan csatlakozott a Maquishoz?" "Tulajdonképpen Chakotay ismertette meg velük. Akkor találkoztam... Vagyis inkább akkor mentette meg az életemet..." "Milyen sportokat kedvel leginkább?" fordul Seven Kim felé, mire Torres meglepetten hallgat el. "Lássuk csak, próbálkoztam már párral. Tenisz, parisses squares, de a leginkább a röplabdát kedvelem..." "Milyen ételeket talál a legízletesebbnek?" kérdezi Seven Torrestol, mire az értetlenül csóválja a fejét: "Seven, mi ez az egész?!" "Határozza meg a kapcsolatát Paris hadnaggyal." "Most már elég." jelenti ki Torres dühösen. "Számítógép, programot felfüggeszteni." lép közelebb a Doktor Sevenhez, miközben mindenki más mozdulatlanságba dermed körülöttük, "Meg tudná mondani, mit csinál?!" "Pontosan azt, amit maga mondott." "Márpedig nagyon nem úgy néz ki. Ezzel a programmal abban akartam segíteni, hogy jobban érezze magát társaságban... Nem szabadna így letámadnia az embereket." "Ön adott javaslatokat arra, hogyan kell folytat az ember társalgást." "Ez így van." "Azt mondta, hasznos, ha a beszélgetőtárs érzi, hogy érdekel minket, amit mond. És hogy ezt a leginkább úgy lehet elérni, ha elárasszjuk kérdésekkel." "De ez nem azt jelenti, hogy rendezzen nekik kihallgatást... Hagyja, hogy válaszoljanak, Hallgassa meg a mondanivalójukat, tegyen fel újabb kérdést a hallottakkal kapcsolatban, és ne siessen. ... Megpróbáljuk még egyszer?" "Azt hiszem, itt volna az ideje a heti orvosi ellenőrzésemnek. Menjünk a gyengélkedőre." indul Seven a kijárat felé, mire a Doktor meglepetten néz utána: "Seven, még nem fordult elo, hogy önként jelentkezett volna orvosi ellenőrzésre..." "Még mindig jobb, mint itt idozni." jelenti ki a no, mire a Doktor halványan elmosolyodva indul utána.

"Lám csak... Mit találtunk?" kérdezi Janeway, a fomonitronon látható, belső fénnel ragyogó lilás-vörös ködöt szemlélve. "Mutara-osztályú ködnek tunik, nyomokban olyan összetevőkkel, amelyek nem szerepelnek az adatbázisunkban." válaszolja Kim, "De csak elenyészo mennyiségben vannak jelen." "A köd óriási, kapitány. A mérete túlterjed a szenzorok hatótávolságán." jelenti Tuvok. "Akkor nem próbálkozunk a megkerülésével." határoz Janeway, "Tom, berepülünk fél impulzussal." "Igen, asszonyom." "Egy gyenge radioaktív mezot észlelek. Mintha... Ah..." Kimnek a jelentés közben elakad a szavam, mire Janeway és Paris kérdőn néznek rá. "Harry...?" "Semmi... Csak hirtelen olyan fejfájás tört rám..." "Menjen le a gyengélkedőre." javasolja Chakotay. "Lehet hogy tényleg jobb lesz..." bólint Kim a fejét fogva. "Kapitány..." nyög fel ekkor Paris, kezét a tarkójára szorítva, majd kifordul a székből. Tuvok a következő, aki bár vulcani önuralommal tur, de látszik rajta, hogy szenved. Kim megint felnyög, majd jobb kézfejeére mered, ami mintha hirtelen megégett volna. Chakotay és Janeway szinte egyszerre görnyednek össze a rájuk is lesújtó fájdalomtól, a parancsnok visszarogy a székébe, Janeway pedig ott roskad össze, ahol éppen állt. "Tom, forduljon meg... Vigyen ki innen minket..." mondja Janeway, a közeli korlátba kapaszkodva. Paris megpróbálja talpra küzdeni magát, de a fájdalom erősebbnek bizonyul. "Janeway hívja a gyengélkedőt..." "Igen, kapitány?" "Segítségre van szükségünk..."

"Mi történt? Tele lettünk sürgös esetekkel!" üzeni a Doktor a zsúfolásig megtelt gyengélkedőből. "Siessen..." "Seven, menjen a hídra, és lássa el az égéseket borregenerátorral." ad oda a Doktor egy muszert a nonek, aki szó nélkül elsiet.

Mivel Paris teljesen cselekvésképtelenné vált, végül Tuvok botorkál oda a kormányospulthoz, hogy megfordítsa a hajót. "Írány beállítva..." mondja erőtlen hangon. A hídon tartózkodók hamarosan fellélegezhetnek. "Elhagytuk a ködöt." állapítja meg Kim. Janeway elgyötört arccal néz körül, majd így szól: "Minden gépnek állj!" Seven ekkor érkezik a hídra, és a liftből kilépve majdnem megbotlik az ajtótól nem messze hevero biztonsági tiszt testében. Leguggol mellé, és megfordítja, majd hosszan bámulja a férfi felismerhetetlenségig összeégett arcát. Janeway és Chakotay nem különben. "Meghalt." mondja végül Seven, mire Janeway arcára mély fájdalom ül ki.

"A köd legalább száz tíz fényévnire terjed ki." mondja Seven az asztrometriai laborban, miközben a nagy monitoron a Voyager modellje lassan összezsugorodik, ahogy a leképező rendszer lecsökkenti a nagyítást, s a hajó hamarosan már csak észrevehetetlen pont a hatalmas méretű köd előtt. "Még lehet, még ennél is tovább." folytatja Seven. "Legalább egy jó hónap kellene ahhoz, hogy átkeljünk rajta..." állapítja meg Janeway, "És több mint egy év a megkerüléséhez." "A legénység néhány percre sem tudta elviselni a köd hatásait. Egy hónapot semmiképp nem élnének túl." jelenti ki Seven. "Megtettünk már tizenötezer fényévet, és se időanomáliák, se reaktor-robbanás, sem ellenséges erők nem tudtak feltartóztatni. Nem hagyom, hogy most ez az átkozott köd állítson meg minket! ... A gyengélkedőben leszek." indul Janeway a kijárat felé.

"Elemeztem a felhő gázaiból vett mintát..." mondja a Doktor Janewaynek a gyengélkedőben, "A sérüléseket egy szubnukleáris sugárzás okozta. Még a rövid besugárzás is káros a szerves anyag számára..." "Tud valamilyen védelmet kidolgozni ellene?" "Igen. Sztáziskamrákat. ... Független ellátórendszer minden egységnek..." mondja a hologram, egy monitorra kérve a tartály tervét. "Azt javasolja, hogy a teljes legénységet helyezzük tetszhalott állapotba?" "Igen. Én természetesen üzemben maradok, hogy felügyeljek mindenre." "Ez nagyon komoly lépés volna. Nincs más lehetőség? Pajzsmódosítás, védőoltás..." "Gondosan elemeztem a lehetőségeket, de ez az egyetlen járható út." Janeway gondterhelten járkálni kezd: "A felhőn való átkeléshez nem, elég csak a legénységet szemmel tartani. Figyelni kell a hajó rendszereit, pontosítani az irányt..." "Már bizonyítottam, hogy rendelkezem a repüléshez szükséges... Alapismeretekkel..." "Természetesen tisztában vagyok a képességeivel." bólint Janeway, "De szükségünk van még valakire. Nem tudhatjuk, milyen hatása lehet a köd sugárzásának a holomárixra. Mi van, ha meghibásodik?" "Rajtam kívül nyilvánvalóan csak egy valaki van még, akire nem volt hatással a köd..."

"Szeretném, ha megértené a jelentőségét ennek a feladatnak..." mondja a kettes raktérben, a rezzenéstelen arccal hallgató Seven előtt járkáló Janeway, "A teljes legénység életéért ön lesz felelős." "Kétségbe vonja, hogy képes vagyok végrehajtani a feladatot?" "Normál körülmények között nem kételkednék, de ez egy szokatlan helyzet. ... Miután elvált a kollektívától... Nagyon nehéz volt önnek beilleszkedni egy olyan hajóra, ahol csak mintegy százötvenen vannak. Hogy érezné magát, ha a Doktor volna az egyedüli társasága?" "Alkalmazkodnék." jelenti ki Seven. "A legtöbb ember nem különösebben jól viseli a túl hosszú egyedüllétet. A Borg dolgozóknak gondolom ez még sokkal nehezebb lehet." "Ahogy azt ön gyakran hangoztatja, én még nem vagyok ember, de már nem vagyok Borg. ... Bízom magamban, kapitány." "Rendben. ... Összeállítom a teendőinek listáját, de egy dologgal tisztában kell lennie: a Doktoré a parancsnokság. Ugyanúgy engedelmeskedik a parancsaimat, mintha én adtam volna azokat." "Egy hologram parancsait kellene végrehajtanom...?" "O a vezető orvosi tiszt. És tökéletesen ismeri a Csillagflotta-szabályzatot. O lesz a felettese." "Értettem." mondja Seven, mire Janeway elégedetten bólint, majd távozik.

"A Doktor az utolsó sztázis-egységeket készíti elő, tizenhét órára valószínűleg végez." néz végig Chakotay a tisztikaron a tanácssteremben. "És... Meddig fogunk bennük kuksolni?" kérdezi Paris némi aggodalommal a hangjában. "Nem tudjuk pontosan. Legalább egy hónapig, talán egy kicsit tovább." válaszolja Janeway, "Lehet, hogy a köd nagyobb, mint amilyennek becsültük." "Még nem voltam hosszabb ideig sztázisban. Várhatók mellékhatások?" kérdezi Torres. "A Doktor állítása szerint olyan lesz, mint egy hosszabb szunyókálás. Befekszünk a tartályokba, a légzésünk és keringésünk rendkívül lelassul, az idegi aktivitás lecsökken... És úgy ébredünk majd, mint egy kiadós alvás után." mondja Janeway. "Ööö... Azért van pár dolog, ami rosszul sült el. Legalábbis én így olvastam..." jegyzi meg Kim. "Seven és a Doktor gondosan ügyelni fog ránk. Naponta négyszer ellenorizik az életjeleinket, és gondoskodnak minden egyéb problémáról is." mondja Janeway. "Ehm... Gondolom... Minden egyéb lehetőséget megvizsgáltak..." jegyzi meg Paris boldogtalan ábrázattal. "Egyikünk sem érzi magát túl jól ettől a lehetőségtől." mondja erre Janeway, "És hazudnék, ha azt mondanám, nincsenek aggályaim. Azt hiszem, az zavar minket, hogy kicsúszik a kezünkbe az irányítás. Mindig jobban érezzük magunkat, ha úgy tudjuk, mi vagyunk irányítjuk az eseményeket. ... A sztázissal azonban elveszítjük ezt az irányítást... És ezt egyetlen flottatiszt sem teszi túl nagy örömmel. De voltak már legénységek egy hónapnál hosszabb ideig is sztázisban. Én úgy vélem, sikerülni fog. ... Rendben? ... Tizenhét óráig mindenki szabad, miután a Doktor elkészült, tájékoztatom a hajót. Lelépni." Chakotay kivételével

mindenki távozik, Janeway kérden fordul a parancsnok felé: "Van még valami?" "Mondja, hogy nem követünk el hibát." "Külön megerősítést igényel?" "Meglehet... Nem azért aggódom, hogy sztázisban leszünk, hanem azok miatt, akikre rábízunk magunkat." "Hmm... Seven miatt aggódik." állapítja meg Janeway. "Egy pillanatra képzelje magát az o helyébe. ... Azóta huzakodunk vele, hogy a fedélzetre került. Nem tiszteli a rangot, és nem hajtja végre a parancsokat, ha éppen nincs kedve hozzá." "És egy ilyen emberre bízom a teljes legénység életét." bólogat Janeway, "Talán biztosítanom kellene önt arról, hogy nem orültem meg?" "Kedves dolog volna..." bólint Chakotay vidáman, "Tudom, önnek olyan különleges a kapcsolata Sevennel, mint senki másnak közülünk. Olyan dolgokat látott meg benne, amit senki más. De talán segíthetne, hogy legalább egy részüket én is felismerjem..." "Nem hiszem, hogy sikerülne. Ez inkább... Ösztönös. Valami mélyen bennem azt mondja, vissza tudjuk változtatni! A gyakran elbátortalanító viselkedése ellenére is... Meg vagyok győződve róla, hogy van helye közöttünk." "Nekem ennyi elég." bólint Chakotay. "Helyes. Akkor tizenhét órákor találkozunk."

"Ha már úgyis aludnom kell... Ráadásul mindjárt egy teljes hónapot... Inkább a kabinomban tenném." panaszodik Paris kissé idegesen, miközben a Doktor nyomában járkal a sztázistartályok sorai között. "Mindenkit itt helyezünk el a tizennégyes szinten, így könnyebb felügyelni rájuk." jelenti ki a Doktor, mikor megállnak a Paris számára rendelt tartály mellett, "Na ugorjon be." Janeway is itt van, és Paris tartálya végében megállva nézelodik. A szomszédos egységbe épp Kim száll be, a félig zárt tartályból kinéz Parisra: "Gyerünk, Tom, ideje aludni..." "És mi van ha mondjuk... Gyorsan ki kell szállnunk...?" kérdezi Paris, miközben o is beszáll a tartályába. "Szükség esetén belülről is ki lehet nyitni, Tom." nyugtatja meg Janeway, és megmutatja hol van a nyitószenzor a tartály belső falán. "Csak nem klausztrofóbiát hallok a hangjában?" kérdezi a Doktor, mire Paris méltatlankodva mered rá: "Heh... Miért kellett pont olyanra csinálni ezeket a vacakokat, mint egy-egy koporsó?!" "Replikáljunk magának egy plüssmacit?" érdeklődik Kim, mire Paris gyilkos pillantást vet rá. "Szép álmokat." vet véget a Doktor az élcelődésnek, mire mindketten engedelmesen lefekszenek a tartályban, amelyeket a hologram hamarosan lezár. "Ne aggódjon, kapitány. Lefekszenek aludni, és mikor felébrednek, engem pillanatnak meg maguk fölé hajolni, amint azt mondom: átkeltünk a ködön." "A hajó jó kezekben van. Megbízom mindkettejükben." mondja Janeway, miközben leül a számára kijelölt tartály szélére, "Viszlát egy hónap múlva." A Doktor, és az idközben hozzá csatlakozott Seven bólintanak, mire Janeway is elhelyezkedik a tartályban, a hologram pedig rázárja az átlátszó fedelet. "Nos..." pillant a Doktor Sevenre, "Ketten maradtunk hát." A no nagyot sóhajtva néz körül a sztáziskamrákkal teli helyiségben.

"Seven of Nine magánnaplója. CsillagIdo 51929.3. A mai a tizedik napja a ködön át vezető utunknak. Kidolgoztam egy hatékony napi ellenőrzőkörutat."

Seven, megérkezve a sötét kaszinóba, nem kapcsolja be a világítást, így is megtalálja az egyik falba épített replikátort. "Negyven-B-hetes táplálékot." A nyílásban egy bögre jelenik meg, amit Seven magához vesz, és leül vele a legközelebbi asztalhoz. A helyiséget uraló súlyos csendben nagyon hangosnak tunik halk sóhaja, amivel hozzálát a folyékony tápanyag-koncentrátum kortyonkénti elfogyasztásához.

Seven következő állomáshelye a gépház, ahol legalább a berendezések halk zümmögése, és a keverokamra inkább érezhető, mint hallható moraja valamelyest eloszlatja a hajón mindenütt jelenlévő csendet. Seven elvégez néhány ellenőrzést a konzolokon, majd folytatja útját.

A hídra érkezve a kormányospulthoz megy, szemügyre veszi a pályaadatokat, majd módosítást diktál: "Számítógép, iránykorrekció: nulla egész háromhetvennégy fok jobbra." "Írány korrigálva." Seven rögzíti az új beállításokat a konzolon, és elhagyja a hidat.

Ezután a tizennégyes szintre vezet ellenőrző körútja, ahol egy folyamatosan kinyíló-becsukódó biztonsági ajtó jellegzetes hangja üti meg a fülét. Keresni kezdi a zaj forrását, végül a sztáziskamrákat tartalmazó helyiség ajtajánál köt ki, ahol Paris hever az ajtószárnyak között, amiket így a biztonsági rendszer nem enged becsukni. Seven leguggol a hadnagy mellé, ellenőrzi a pulzusát, majd aktiválja kommunikátorát: "Seven of Nine hívja a Doktort." "Mondja." "Paris hadnagy elhagyta a sztázistartályát, eszméletlen." "Azonnal ott vagyok."

"Úgy látom, hajlamosabb a klausztrofóbiára, mint hittem." csóválja a fejét a Doktor, miközben lezárja Paris tartályának fedelét a hadnagy fölött, "De legalább nem sérült meg." "Elofordulhat, hogy újra megtörténik?" kérdezi Seven. "Tulajdonképpen nem szokatlan, hogy valaki félig felébred a sztázisból, és járkálni kezd. De jellemző Mr. Parisra, hogy így is ugyanannyi gond van vele, mint ébren." "Ha tudta, hogy elofordulhat ilyesmi, miért panaszkodik?" "Ha kicsit több humorérzéke volna, rájött volna, hogy ez egy apró vicc volt." "Egy egészen kicsike." mondja Seven, mire a hologram elhúzza a száját. "Ellenorizze nekem az életjeleit... Kérem." nyom a hologram Seven kezébe egy orvosi trikort, miközben ő maga a tartályokat ellenőrző konzolok egyikéhez megy. "Pulzus negyvenketto, testhőmérséklet harminchat egész négytized fok, vérnyomás száz per ötven." "Jó..." "Folytatom az ellenőrző körutat." "Nem folytatja. Meglátogatjuk a holodecket." jelenti ki a Doktor. "Nincs idom ilyen haszontalan tevékenységekre." "Ez nem haszontalan, hanem szükséges. ... Napról napra egyre idegesebb, és kiállhatatlanabb lesz..." "Ön nem különben." mutat rá Seven. "De csak azért, mert magával kell vesződnöm. Itt az ideje feleleveníteni, hogyan kell boldogulni másokkal." "Nincs itt senki, akivel boldogulnom kellene..." "Én itt vagyok. ... És ez nem javaslat, vagy kérés, hanem parancs!" Seven erre szó nélkül faképnél hagyja a Dokort, aki elképedve néz utána.

Azonban a jelek szerint végül mégiscsak sikerül rávennie Seven a holodeck felkeresésére, mert valamivel később mindketten ott vannak, egy, a hajót és légénységét szimuláló programban. A helyszín a kaszinó, valamilyen összejövétel. Neelix egy tálcával sétál körbe, a rajta lévő nassolnivalót kínálgatva. Janeway és a Doktor egymással beszélgetnek, mikor Neelix megáll mellettük. "Lássuk csak, mi ez..." kóstol meg Janeway valamit a tányérról, majd a továbblépo Neelix után szól: "Finom..." "Tényleg ízlik önnek az az... Izé?" kérdezi a doktor meglepetten. Neelix hamarosan felfigyel Sevenre, aki az egyik sarokban álldogál, és számításokat végez egy jegyzetfüzet segítségével. A talaxiai leteszi a tálcát, és odasiet a nőhöz: "Ünnepeljen velünk, Seven... Semmi öröm nincs abban, ha egyedül ácsorog ott..." "Jelenleg nincs kedvem... Örülni." "Nincs?" "A görbületi mezot igyekszem átkalibrálni úgy, hogy elviselje a kód sugárzását. ... Úgy hallottam, valamennyire ön is ért a görbületimezo-elmélethez... Talán tudna segíteni?" kérdezi Seven, átnyújtva a jegyzetfüzetet Neelixnek. "Örömmel megpróbálok..." bólint a talaxiai, és a homlokát ráncolva tanulmányozni kezdi az adatokat, "Lássuk csak... A szubtérmezo mátrix szerintem rendben van..." Sevennek új ötlete támad, a nem messze még mindig a Doktorral beszélgeto Janeway felé fordul: "Kapitány..." "Bocsásson meg egy kicsit..." pillant a kapitány a hologramra, majd odasiet Sevenéhez. "Talán ön is tudna segíteni. ... Egy erősebb görbületi mezot eredményező beállítást igyekszünk kidolgozni." Janeway átveszi a jegyzetfüzetet Neelixtől, és immár hármasan kezdik tanulmányozni, miközben a Doktor helytelenítő pillantással figyelőket. "Ez érdekes... Ha változtatunk az EM-terhelési görbén, talán maga után húzza a görbületi mezo dinamikus összetevőjét..." véli Janeway. "Nagyszerű ötlet." jelenti ki Neelix, visszakérve a jegyzetfüzetet, és bevisz néhány új adatot, "És ha emellett újraszinkronizálnánk a görbületi tekercseket, megnövekedne a gondolák energia-felvételi hatékonysága." "Igen." ért egyet Janeway. "Van azonban még egy probléma." mondja Seven, "Egy szubtér-indukciós hatást is ki kell küszöbölünk a hajtóműben." A Doktor ekkor megelégedi a dolgot, és közelebb lép: "Bocsásson meg, kapitány... Mr. Neelix... Számítógép, programot felfüggeszteni." A szereplők megdermednek, a Doktor pedig karon fogva odébb húzza tőlük Seven. "Úgy látom, egyáltalán nem érti ennek a gyakorlatnak a lényegét. Vegyüljön el az emberek között, de... Semmi esetre se traktálja őket például muszaki problémákkal." "Elrendelte ugyan a részvételemet ebben a programban, de azt nem szabta meg, miről beszélgessek." "Szorszállhasogatás." grimaszol a Doktor, "Nagyon jól tudja, milyen célt szolgálna ez a program." "Szerintem a világon semmilyen célt nem szolgál." jelenti ki Seven. "Mert maga mindent szándékosan épp fordítva csinál, mint kellene!" csattan fel a Doktor. "A holodeckek egyáltalán nem szórakoztatnak, csak arra való, hogy valósággá változtassák az emberek fantáziavilágát. ... Én azonban nem igénylem ezt." "Amit maga igényel, az a önismeretnek egy magasabb szintje! Az azonnali visszavágás nem a viselkedés magasiskolája, van még számos dolog, amit megérne felfedezni." "Én csak unalmasnak találom a maga önismereti gyakorlatait." "Én viszont biztosan nem fogom elviselni ezt egy hónapon keresztül!" "Akkor állapodjunk meg abban, hogy elkerüljük egymást." "Ha ez ilyen egyszerű volna..." húzza el a száját a Doktor, csak hogy naponta négyszer tájékozódnom kell a légénység állapotáról." "Szorítkozhatunk csupán a legszükségesebbekre." mondja erre Seven ridegen. A hajóban ekkor mély hangú dörög morajlik

végig, majd a számítógép szólal meg: "Figyelem! Vészhelyzeti eljárás lép életbe." "Számítógép, milyen vészhelyzetről van szó?" kérdezi a Doktor. "Az antianyagtároló-tartályok átlukadnak." Seven és a Doktor egymásra pillant, majd sietosen elhagyják a holodecket.

A legközelebbi erre alkalmas fali terminálnál megállva Seven kapcsolatot létesít a gépházzal. "Egy láncreakció van kialakulóban... A görbületi tekercsek veszélyben vannak, a deutérium-tartályon repedések jelentek meg, és több plazmavezeték hamarosan felszakad..." "Ez szörnyű..." mondja a Doktor. "Ki kell vetnünk az antianyag-tartályokat." "Összhangban kell dolgoznunk. Ön megy a gépházba, én a hídra." határoz a Doktor.

"Doktor hívja Sevent." üzeni a hologram, mikor megérkezett a hídra. "Igen, Doktor?" "A helyzet rosszabb, mint gondoltuk. A gépházat plazma árasztotta el, nem mehet be!" "Azt hiszem, elég ideig életben tudok maradni ahhoz, hogy elvégezzem a kivetést." "Túl késő. A szenzorok szerint a hetes és tízenhármass szinten felrobbannak a plazmavezetékek..." "Meg tudom csinálni." jelenti ki Seven. Ekkor újabb vészjelzés szólal meg a hídon, a Doktor egy másik konzolhoz siet. "Seven, újabb plazmavezeték robbant fel a gépházban, átszakad a burkolat! Tunjön el onnan!"

Seven azonban rendíthetetlenül halad a gépház felé, majd belép az ajtón. "Seven?! Hall engem?"

"Minden rendben van, Doktor. Vaklárma volt." állapítja meg Seven összevont szemöldökkel, tekintve, hogy a gépházban nyomna sincs semmiféle katasztrófának.

"Ezt nézze meg..." mutat a Doktor a gépház egyik terminálján megjelenített szerkezeti rajzra, "Működési hibák egy egész sor gélcsomagban. Ennek következtében a szenzorok adatai eltorzultak, és vészjelzések keletkeztek, pedig valójában semmi sem történt." "Meg kell javítanunk őket." "Úgy látom, a théta kilences szegmensben vannak. Szükségünk lesz tartalék gélcsomagokra, és egy szerszám... Készletre." mondja a Doktor, miközben Seven a kezébe nyomja a szerszámkészletet, mielőtt a Doktor kérte volna.

Hamarosan már egy Jeffries-folyosóban kúsznak előre, miközben a Doktor, szokása szerint, panaszkodik: "Úgy látszik, ezeknek a folyosóknak a tervezése során nem foglalkoztak a kényelmi szempontokkal. A hajó építői tehettek volna ide olyan folyosókat, amiken felegyenesedve is lehet haladni..." "De nem tettek. És semmit sem segít, ha most panaszkodik emiatt." mutat rá Seven. "Arról panaszkodik, amiről akarok. Megvigasztal." jelenti ki a Doktor. "Innen hozzáférhetünk a théta kilences szegmenshez." áll meg Seven egy hálózati csomópontnál, amelyben három gélcsomag is található, melyek közül az egyik egészségtelen szürkészöld színu, a szokásos égszínké helyett. A Doktor trikordert vesz elő, Seven pedig elkezd lekapcsolni a 'beteg' gélcsomagot a hálózatról. "Különös. Ilyen neurális aktivitást még nem láttam gélcsomagnál..." mondja a Doktor. "Milyen jellegű?" kérdezi Seven, miközben odaadja a kiemelt gélcsomagot a hologramnak. "Véletlenszerű impulzussorozatok keringenek a neuronok között. Talán a kód különleges jellemzői okozzák valamilyen módon... Ezt magammal viszem a gyengélkedőre, további vizsgálatok céljából."

"Ideiglenesen kiváltom ezt a szegmenst, a vezérloprocesszor átprogramozásával." határoz Seven, majd munkához lát. "Ami azt illeti, izgalmaiban nem szukölködik ez az út. Unalomra igazán nem panaszkodhatunk." "Amennyiben ezt vigasztalónak találja, most kereshet valami mást, ami miatt panaszkodhat." jegyzi meg Seven. "Ez így van. Tudja, néha maga is kipróbálhatná..." vág vissza a Doktor, ám elhallgat, mikor alakja egy pillanatra vibrálni kezd. "Mi történt?" kérdezi Seven. "A... A programom bizonytalanra válik..." "A mobil emitter?" kérdezi Seven. "Nem tudom. Gyorsan vissza kell mennem a gyengélkedőbe!" Seven erre nyugodtan összehajolja a szerszámokat, mire a Doktor rászól: "Siessen már!" "Sietek, sietek..." morogja Seven. "Ha nem vagyok a gyengélkedőben, mikor leáll az emitterem, a programom helyrehozhatatlanul károsodhat!" "Ne pánikoljon. Rontja a hatékonyságot." "Maga könnyen beszél... Nem maga fog mindjárt decompilálódni." morogja a hologram. Hamarosan kiérnek egy szintközi átjáróba, ahol a Doktor megint, immár hosszabb időre széttöredezik. "Doktor...?" kérdezi Seven aggodalmas hangon. "Még egy ilyen, és nekem lottek." mondja a hologram, ezzel elstartol a gyengélkedő felé.

Egy jó fél perccel később megkönnyebbült sóhajjal esik be a gyengélkedő egyik ajtaján, Sevennel a nyomában. "Ahh... Sikerült, itthon vagyok. Nem hittem volna, hogy egyszer még ennyire örülni fogok ezeknek a falaknak..." "Adj ide a mobil emittert." nyújtja a kezét Seven, mire a hologram leveszi a karjáról, és odaadja neki a szerkezetet. "Az elektro-optikai modulátor károsodást szenvedett." állapítja meg Seven. "Teljesen használhatatlan. Itt ragadtam..." mondja a Doktor kétségbeesetten, mire Seven

nagyot sóhajt: "A köd az egész hajó rendszereire káros hatással van." "És még több heti út van előttünk... Mostantól egyedül kell felügyelnie a hajót, nem ragadhatunk ebben a ködben!" "Nem fogok csalódást okozni." mondja Seven, igyekeztén magabiztosabbnak látszani, mint amilyennek valójában érzi magát.

A végtelen hómezo érintetlenül, rideg pompájának teljességében terül el Seven körül, ameddig a szem ellát. Seven tanácstalanul nézelodik a kietlen, fehér tájban, egészen addig, míg egy szenvtelen noi hang nem szólal meg valahonnan: "Hat óra van. A regenerációs ciklus véget ért."

A regenerációs fülkében álló Seven szemei felpattannak, a no nagyot sóhajt, majd lecsatlakozik a Borg ellátórendszerrel. "Seven of Nine magánnaplójába. CsillagIdo 51932.4. Huszonkilenc napja vagyunk a Mutara-ködben. Azt hiszem, egy ideje érzem a hosszan tartó elszigetelődés hatását. Az álmaim... Nagyon érthetetlenek voltak. De eltökélt szándékom, hogy megfelelek ennek a kihívásnak. ... Mivel a Doktor nem hagyhatja el a gyengélkedőt, további feladatok maradtak rám. A hajó rendszerei folyamatos karbantartást igényelnek, az esetleges katasztrófát elkerülendő. Holnap el kell végeznem a segéd-plazmabeömlök tisztítását. Bejegyzés vége." diktálja Seven a naplóba, majd elhagyja a kettes rakteret.

Valamivel később a hídon van, hogy ellenorizze a hajó haladási irányát a kormányospultnál.

"Számítógép, iránykorrekció: nulla egész harmincegy fok balra." mondja, de nem kap megerosítést.

"Számítógép, választ! ... Számítógép, iránykorrekció: nulla egész harmincegy fok balra!" "Kísérlet történik az iránykorrekció végrehajtására. Kérem várjon." érkezik végül a válasz, de nem a számítógép szokásos, szépen modulált noi hangján, hanem annak az érthetőség határáig eltorzult, mesterséges zengésű változatán. "Parancs nem végrehajtható." mondja a hang néhány másodperc múlva. "Kézi vezérlést kérek." mondja erre Seven, majd mikor a kormányospult felszabadul, maga állítja be az iránykorrekció mértékét. "Számítógép, négyes szintu rendszerellenorzést kérek a központi rendszerben!" "Ellenorzés folyamatban." mondja a számítógép, miközben Seven belép a liftbe.

"Asztrometria!" adja meg az irányt Seven. "Ellenorzés lezárva." "Az eredményeket." "A gélcsomagok harminchárom százalékaiban megbetegedések észlelhetők." "A működő csomópontokat átirányítani a kái egy-négyes alprocesszoron keresztül." "Átirányítás megtörtént. A hibás elemek áthidalva." jelenti a számítógép, immár a megszokott hangján.

"Kérem a Voyager jelenlegi helyzetét a ködön belül." mondja Seven, miután megállt az asztrometriai labor fő konzolja előtt. A foképernyőn megjelenik a köd kérdéses részlete, és a még hátralevo útvonal.

"Mikor fejeződik be az átkelés a ködön?" "Hat nap öt óra múlva." "Hat nap..." ismétli meg Seven, ezzel elhagyja a helyiséget.

Seven a tizennégyes szinten haladva mintha Paris hangját hallaná: "Seven... Segítsen..." Ám mikor a sztáziskamrákat orzó helyiségbe ér, ott mindent rendben levőnek talál, Paris a többiekkel együtt a tartályában fekszik. Seven a rend kedvéért ellenorzi a tartály rendszereit, de nem talál semmi különöset. "Közelségi riasztás." jelenti be ekkor a számítógép, "Egy hajó közeledik. Hívójelet sugároz." "Csatornát nyitni." szól Seven a kijárat felé indulva. "Csatorna megnyitva." "Itt a Voyager Szövetségi csillaghajó. Azonosítsa magát." "Itt Trajis Lo-Tarik beszél. Sürgösen szükségem volna egy mikrofúziós tartályra. Vólna lehetőség csereüzletre?" "Miért van a ködben?" "Igyekszem átkelni rajta. Mint ahogy gondolom önök is." "Van folyékony héliuma?" kérdezi Seven. "Szerencsájuk van, elég nagy mennyiséget hoztam magammal." "Átsugárzom önt a rakterünkbe." határoz Seven.

"Seven of Nine... Különös név." mondja Lo-Tarik, kíváncsian méregetve a raktérben levo konténerek között keresgélő Sevent. A magas termetű, eroteljes testfelépítésű humanoid, annak ellenére hogy csak alapvető vonásaiban emlékeztet egy földi emberre, tipikus kalandor benyomását kelti. Sima szálú barna haját hosszú lófarokba összefogva hordja, sötét öltözeke mind stílusban, mind szabásban jól illik hozzá. "Ez volt a Borg azonosító." "Borg...? Soha nem hallottam felőlük." von vállat Lo-Tarik, "Egyedül van ezen a hajón?" "Nem, a teljes legénység itt van, sztázisban. És a hajóorvosunk, a gyengélkedőben." "Én egy személyben vagyok pilótája, és legénysége is a hajómnak. Szerencsés módon ellenállónak bizonyultam a köd hatásaival szemben." "És mi a helyzet a berendezéseivel? A sugárzás a mieinket alaposan megviseli." "Eddig már kétszer kellett újjáépítenem a hajtóművem. ... Ha tényleg már három hete vannak a ködben, igazán jól bírják..." "Remélem, hogy a hajtóművünk kibírja a hátralevo hat napot." "Meg kell mondjam, nagyon meglepődtem, mikor észrevette, hogy egy

másik hajó közeledik felém. Eddig még senkinek sem sikerült átkelnie a ködön." "Ha nem volna elkerülhetetlen, mi sem próbálkoznánk vele." mondja Seven. "Én saját akaratomból vagyok itt. Eltökéltem: én leszek az első, aki átjut! Már ötször próbáltam meg, de még mindig kudarcot vallottam." "De ezúttal biztos vagyok benne, hogy sikerülni fog. Látni akarom, mi van a túloldalon!" "Semmi figyelemre méltó." jelenti ki Seven. "De akkor is én leszek az első a népemből, aki láthatja. ... Mondja csak... Hogy boldogul az egyedülálléttel?" Seven erre abbahagyja a keresgélést, és Lo-Tarikra mered: "Mire gondol?" "Nagyon jól tudja. Még akkor is, ha nem meri beismerni. Teljesen egyedül van itt..." Seven ekkor a soron következő ládában rábukkan a kért alkatrészre, amit kivesz, és odanyújt Lo-Tariknak: "A mikrofúziós tartály, amit kért." "Úgy hallottam, a dolgozók nehezen viselik az egyedülálléttel. Maga a Kollektívához van szokva." mondja Lo-Tarik. "Honnan tud erről?" kérdezi Seven meglepetten. "Tehát így van, igaz?" kérdezi a férfi elégedett arccal. "Azt mondta, még nem hallott a Borgról." "Ne sértodjon meg rögtön... Nincs velük semmi bajom." "Megkapta, amit akart. Ha volna szíves most távozni..." "Úgy gondoltam, társaságot nyújthatnánk egymásnak egy darabig. ... Például ehetnénk valamit..." "Szó sem lehet róla." "És ha hosszabban el akarok időzni itt?" kérdezi Lo-Tarik, mire Seven benyúl a ládába, és egy fézert varázsolt elő belőle, amit az idegenre fog: "Ezen a hajón nincs hely a maga számára." Seven ezután a kijárat felé int a fézerrel, mire Lo-Tarik kellenlenül megindul arrafelé.

"Elteheti a fegyvert, nem akarok ártani magának." mondja az egyik folyosón, kezében az alkatrészszel Seven előtt ballagó Lo-Tarik, "Egy kicsit paranoiás, nem? A magány okozza... Jobban érezné magát, ha eltöltene egy kis időt velem. Megismernék egymást..." "Hallgasson." szól rá Seven, de a következő pillanatban megtorpan, mert Paris hangja éri utól hátulról: "Seven, segítsen... Seven...!" Seven hátrapillant, de nem talál ott senkit, és mire visszafordul, Lo-Tarik is felszívódik. Seven futva indul a közeli folyosókanyarulat felé, ahonnan még éppen látja az azt követő kereszteződésben beforduló Lo-Tarik hátát. "Seven of Nine a Doktornak: behatoló van a fedélzeten." aktiválja Seven a kommunikátorát.

"Biztosan álcázója van." állapítja meg a Doktor homlokráncolva, miközben a gyengélkedő központi konzolját vallatja, "A szenzorok nem észlelnék idegen élőlényt, de még a hajóját sem. ... Dolgozom a mobil emitteremen. Haladatok, de még mindig nem hagyhatom el a gyengélkedőt. Egyedül kell megtalálnia... Fegyverkezzen fel, és legyen nagyon óvatos." "Figyelem! A deutérium-tartály töltöttsége meghaladta a biztonsági határt." jelenti be a számítógép, ismét eltorzult hangon. "A számítógép úgy hangzott, mintha ráférne egy kis lelkesítés..." húzza el a száját a hologram. "Néhány jeltovábbító meghibásodása gyötri. Nem hajtottam végre a karbantartást." "Tegyen meg minden szükségeset, de készüljön fel az idegen felbukkanására. Nagyon úgy néz ki, hogy semmi jóra nem számíthatunk tőle." jelenti ki a Doktor, mire Seven hosszan rámered. "Seven... Talán fél?" "Borg vagyok." jelenti ki a nő összeszedve magát, majd gyorsan elhagyja a gyengélkedőt.

Valamivel később már egy fézerekarabéllyal felfegyverkezve járja a Voyager félhomályos folyosóit. Arcán elszántság, és félelem keveréke tükröződik, minden vélt, vagy valós zajra ijedten torpan meg, és pásztáz körbe az aktivált célkeresője fegyverrel. "Seven, segítsen... Seven..." visszhangzik végig Lo-Tarik erotlen hangja a folyosón. "Haldoklom, Seven. Ne hagyjon meghalni!" könyörög Neelix. "Maga felel a teljes légénység életéért." emlékezteti Janeway. Ezután a hangok kórusa egyesülve könyörögnek segítségért, és egészen addig kísérik Sevent, míg be nem lép a sztázistartályok helyiségébe, ahol természetesen minden tartály foglalt, és néma csendben teszi a dolgát. Seven nagyot sóhajtva lefuttat néhány gyors ellenőrzést, majd elhagyja a helyiséget.

"Seven of Nine... Milyen szokatlan név..." hallatszik az interkomból Lo-Tarik hangja, mikor Seven épp befordul a következő folyosóra, "Hogyan kapta? ... Nem akar válaszolni nekem? Na mindegy, nem számít. Tudom, hogy ma nem egészen ön maga... De talán érdekelné, mit csinálók épp... Tudom, hogy a szenzorai nem képesek felfedezni. Így ha meg akarja tudni, hol vagyok, meg kell kérdeznie." Seven sietős léptekkel járkal folyosóról folyosóra, remélve, talán belebotlik az idegenbe.

"Makacskodik? ... Ez nagy hiba, ami nagyon kellemetlen balesetekhez vezethet... Hogy bebizonyítsam, tisztelem az esélyegyenlőséget, megkérdelem: mi történne, ha megszüntetném a szerkezeti védomezot a görbületi tekercsek körül? Nem sok ideje maradna megakadályozni az összeroppanást..." Seven ennek hallatán futva indul meg a gépház felé.

Ott azonban nem talál senkit, és egy gyors vizsgálatot követően a rendszerek is sértetlennek bizonyulnak. "Nem tudtam rászánni magam a hajója elpusztítására..." szólal meg újra Lo-Tarik hangja az interkomból, miközben kialszik a gépház világítása, "Remélem, nem fél a sötétben..." "Hol van?" kérdezi végül Seven. "Na végre, de örülök, hogy válaszolt. Sokkal izgalmasabb lesz, ha együtt játszunk ezt a játékot." "Adja meg a helyzetét!" "Nagyon messze vagyok magától, a hídon. ... Legalábbis gondolom, hogy ez a hajójuk parancsnoki központja. Innen bármit megtehetek." "Seven... Segítsen!" hallatszik ekkor Paris hangja valahonnan föntrol, és mikor Seven felnéz, Kimet és Parist pillantja meg a felső szintet övező korlátba kapaszkodni. Gyorsan felmászik a galériára a legközelebbi létrán, de mire felé, Kim és Paris már a padlón hevernek, és Seven szeme láttára kapnak lángra mindketten. A lángok hirtelen kialszanak, és Seven nagy levegőt véve néz körül, majd hátramegy a fomérnök munkahelyéhez. "Seven hívja Trajist: ott van még?" "Persze. Gondolja, hogy elmennék, éppen most?" "Kezd megtetszeni ez a játék. Mi a következő feladat?" "Így már sokkal jobb. ... Na lássuk. Képzeld el, hogy az egyik fotontorpedó élesítésre kerül, ám elfelejtik kilöni." mondja Lo-Tarik, miközben Seven a fomérnök konzoljánál dolgozik. "Akkor gyorsan a torpedóhelyiségbe kellene mennem." feleli Seven. "Még akkor is lehet, hogy túl későn érkezne, de meg kell próbálnia." "Játsszunk inkább valami mást. ... Képzeld el, hogy lecsökkent a híd levegojének oxigénszintje..." "Mi?!" "Vajon mi lehet ennek a következménye...?" kérdezi Seven nyugodtan, miközben Lo-Tarik fulladozni kezd a csatorna túlsó végén. "Számítógép, lezárni a hidat egy hármass osztályú erotérrel!" "A híd lezárva." "Seven of Nine hívja a Doktort." "Hallgatom." "Ártalmatlanná tettem az idegent. Nem fog több bajt keverni." "Szép munka volt. Időközben megjavítottam a mobil emittert. Hol van most?" "A gépházban." "Mindjárt ott leszek. Érdekes újdonságaim vannak a gélcsomagokkal kapcsolatban." "Értettem." nyugtázza az üzenetet Seven, majd visszatér a gépház alapszintjére. Magához veszi a fézert, és az épp ekkor kinyíló ajtó felé fordul. Azon át azonban Lo-Tarik lép be: "A szíve mélyén remélte, hogy még viszontláthat..." Seven habázás nélkül rálo, de az idegen nehézség nélkül állja a sugarat. "Nem tud legyozni, ahhoz már túl gyenge." csóválja meg a fejét az idegen, és megindul Seven felé. "Jobb, ha nem jön közelebb." "Nem bírta tovább egyedül, nem igaz? Sérülékenynek érezte magát... És félni kezdett. Mert tudja, mi maga." "Állj!" "Eloszor azt hitte, emberibb tudna lenni, de most már tudja, hogy ez lehetetlen, igaz? Maga Borg! Ez a sorsa." jelenti ki az idegen, miközben a keverokamra kék fényei zöldekké változnak, "Egynek lenni a sok közül. De a hatalma napjai elmúltak, és most teljesen egyedül van itt. Gyenge. Szánalomra méltó." "Ne jöjjön közelebb, különben lelövöm!" fenyegetozik Seven. A Doktor ekkor érkezik a gépházba, és meglepetten veszi szemügyre: "Seven...?" "Vigyázzon, Doktor, veszélyes!" A hologram alaposan megsemmisíti azt a pontot, ahová Seven a karabéllyal céloz, de nem lát ott senkit. "Kihez beszél?" "Hová lett...?" néz körül Seven zavartan. "Nincs itt senki más." "Itt volt! Pontosan ott állt, és..." "Seven, maga hallucinál..." ragadja meg a Doktor a no vállait. "Nem, itt állt elottem!" "Senki más nem volt ebben a helyiségben." mondja a Doktor, miközben kiveszi Seven kezéből a fézert. A no kétségbeesett pillantást vet rá: "Vagyis azt mondja... Csak képzeltem...?" "Igen." "Hallottam Paris hadnagyot segítségért könyörögni. Láttam, ugyanúgy, ahogy a többiek... Oket is csak képzeltem?" "Azt hiszem. A gélcsomagok vizsgálata során rájöttem, hogy a sugárzás legyengíti a szinapszisok közötti kapcsolatot. Valószínű, hogy a Borg beültetéseit sem kímélte a dolog. ... A sugárzás befolyásolja a neurotransmitter-szintet az érzékelő központjában, ami megmagyarázza, miért hallott hangokat, látott képeket..." "De olyan... Valóságosnak tuntek." "A hallucinációk ilyenek. Ettől olyan ijesztok." bólint a Doktor. Seven egy darabig kétségbeesve mered maga elé, majd a Doktorra illant: "Egyszer... Még mikor dolgozó voltam... Két órára elszakadtam a Kollektívától. Pánikot éreztem... És rettegést. ... Most is így érzek." "Megteszek mindent, hogy segíthessek." mondja a Doktor átkarolva, és a kijárat felé terelgetve Sevent, "Menjünk a gyengélkedőbe, egy pszichózis elleni szer talán használ. Legalább addig, míg kiderítem, milyen idegi funkcióit éri a káros hatás." A gépház távoli végéből ekkor vakító villanás érkezik, majd a számítógép hangja szólal meg: "Figyelem! Az elsődleges EPS hálózat túlterhelődött." Szinte ugyanebben a pillanatban a Doktor körvonalai megremegnek, mire a hologram kétségbeesetten néz végig magán: "A mobil emittert az EPS hálózatról tápláltam meg..." Seven a központi konzolhoz siet: "Számítógép, hozzáférést az EPS hálózathoz!" "Parancs nem végrehajtható." "Kezd szétesni a programom!" "Nem...!" pillant a doktorra Seven. "Figyelem! Az elsődleges EPS hálózat túlterhelődött. A másodlagos rendszert leállás fenyegeti." "Seven, ki kell tartania! Javítsa meg az EPS hálózatot, ez most tényleg magán múlik!" "Egyedül nem tudok működni..." "Dehogy nem!

Maga az egyetlen, aki túlélte..." A Doktor ebben a pillanatban eltunik, a mobil emitter halk koppanással esik a padlóra. "Ne...!" kiált fel Seven kétségbeesve.

"Kérem a Voyager jelenlegi helyzetét a ködön belül." utasítja Seven az asztrometriai labor egyik konzolját. "Nem számít. Úgyse fog sikerülni." jegyzi meg Kim lemondó hangon. "Számítógép, mikor hagyja el a Voyager a ködöt?" "Tizenhét perc tizenegy másodperc múlva." "Ez maga az örökkévalóság..." mondja az összeégett arcú Kim. "Tunjön el." szól rá Seven. "Megpróbálhat kizárni, de nem fog sikerülni." lép közelebb Kim Sevenhez. "Figyelem! A meghajtórendszer leáll." Seven ennek hallatán nagy sóhajjal indul a kijárat felé.

A folyosók, amerre elhalad, zöldes ködben úsznak, szenvedo emberek hangjai visszhangoznak a falak között, de Seven igyekszik nem tudomást venni róluk. Az egy kanyar után elébe toppanó Borg dolgozót azonban nem tudja nem észrevenni. "Nulla-egyes unimátrix kilenc negyedleges alkotója közül a hetedik..." mondja a Borg Seven 'teljes nevét', "Elhagyta a kollektívát. Ez önfeju döntés volt. Most egyedül van. Elvesztette a sokaságot. Immár csak egy. Emberré vált. Gyenge. Szánalmas." Seven menekülni kezd a Borg elöl, aki nyugodt léptekkel halad a nyomában, majd egyszer csak elotte bukkan fel újra. "Az emberekből hiányzik a mi eronk. Nem tökéletesek. És most már maga sem tökéletes." Seven visszafordul arra, amerrel jött, és megpróbál tudomást sem venni a mögötte lépkező Borgról. "Nem marad életben. A Kollektíva nélkül nem maradhat életben." "Alkalmazkodni fogok." bizonygatja magának Seven. "Gyengébb lesz, kevésbé tökéletes." "Be fogok illeszkedni, mint önálló egyéniség." "Egy, egyedül. Egy Borg nem lehet egy." "Eroseebb leszek." "Egy Borg nem akarhat egy lenni. Egyként meghal." A Borg lemarad Seven mögött, majd valamivel odébb elébe toppan egy kinyíló ajtó mögül, mire Seven ijedten torpan meg. "Gyenge. Egyedüli. Elszigetelt A Borg egyként nem életképes." "Egyéniség vagyok. Életben maradok egyedül is." jelenti ki Seven, majd megpróbál átcsusszanni a Borg mellett, de az útját állja: "Nem. Gyenge." mondja a Borg, majd útjára engedi Sevent, de követi egészen a legközelebbi turbóliftig. Seven bemenekül a kabinba, a Borg pedig szenvtelen hangon utána szól: "Egyedül fog meghalni." "Igaza van." mondja Lo-Tarik Seven mellett, "Mennyire gyötrodik... Segíthetek?" "A hídra!" "Kérnie sem kell... Még csak szólnia sem kell róla... Csak el kell szánnia magát." mondja az idegen. "Életben maradok egyedül is!" A lift megáll, az ajtó kinyílik, mögötte pedig egy Borg kocka végtelennek tuno fém belseje válik láthatóvá. "Ez a maga valódi világa." mondja Lo-Tarik. "Nem..." nyöszörög Seven. "Ami véget vet a gyötremnek. Egyszeruen csak át kell lépnie azon az ajtón, és többé soha nem lesz egyedül..." "Ez nem valóságos..." "Seven of Nine. Az ellenállás hasztalan." hangzik fel a Borg kórus. "A hídra!" szól Seven, mire az ajtó becsukódik, és már Trajis sincs sehol.

Seven kilépve a hídra, döbenten torpan meg. A tisztikar tagjai fordulnak felé, mindannyiukon égési sebek láthatók. "Seven of Nine... Kicsit kimerültnek tunik." mondja Janeway. "Nem is tudtam, hogy egyáltalán még a hajón van." jegyzi meg Kim. "Én kezdettől fogva nem akartam, hogy itt legyen!" jelenti ki Chakotay. "Nem is marad már sokáig. Egyedül nem maradhat életben." mondja Tuvok. "Ki akar fogadni, meddig bírja még?" kérdezi Paris vidáman. "Szerintem összeomlik, mielőtt kiérünk a ködből." mondja Chakotay. "És akkor mindenki meghal a hajón." bólint Kim. "Én vagyok a hibás, megbíztam benne..." mondja Janeway elgondolkodva, "Pedig tudhattam volna..." "Figyelem! A meghajtórendszer leáll." jelenti be a számítógép, mire Seven a mérnöki konzolhoz siet. "Most meg mit akarhat?" kérdezi Tuvok. "Megpróbálja üzemben tartani a hajtóművet..." mondja Chakotay. "Kérem a tétet. Ki fogad arra, hogy sikerül neki?" kérdezi Paris. "Én arra fogadok, hogy nem sikerül." mondja erre Kim. "Számítógép, mennyi idő múlva hagyja el a hajó a ködöt?" "Negyvenegy perc." "Túl sok, addig nem bírja ki." jelenti ki Janeway. "Az maga az örökkévalóság." kontrázik rá Kim. "Számítógép, minden energiát a hajtóműbe irányítani a fegyverekből, szenzorokból, és a környezetszabályzásból." "Figyelem! A meghajtórendszer leáll." "Az összes energiát átirányítani a hajtóműbe!" "Figyelem! A meghajtórendszer leállt. Minden hajtómű kikapcsolva." "Most aztán tényleg bajban van." jegyzi meg Kim gúnyosan. "Úgy is lehet mondani." ért egyet Chakotay, "Elvonta az energiát mindenhonnan, ahonnan csak lehet, de mégsem elég." "Csakhogy ha nem sikerül mozgásba hoznia a hajót, mindenki meghal a fedélzeten." mutat rá Tuvok. "Most vajon mit fog csinálni?" kérdezi Paris. "Én sejtem, mire gondol." mondja Janeway, "Azon gondolkodik, ha sikerülne egy időre energiát elvonnia a sztázistartályokból, talán újra működésbe tudná hozni a hajtóművet." "Vagyis fel kellene áldoznia a legénység egy részét." mondja Kim. "Szerintem ez nem zavaránál különösebben." mondja Chakotay.

"Sevennek csak a hatékonyság számít." bólint Tuvok, "És néhányat feláldozni a többi megmentéséért egy hatékony terv." "Áldozott o fel már milliókat is, ez a néhány ugyan mit számítana?" kérdezi Janeway gúnyosan. "Számítógép, az első tíz sztázistartály energiáját átirányítani a ajtómba." szól Seven. "A hajtómu újra üzemel." jelenti be a számítógép. "Tovább a kijelölt útvonalon." "No nézzenek oda, csak sikerült neki..." álmélkodik Kim. "De azok, akiket leválasztott, meg fognak halni." mondja Janeway. "Én nyertem." jelenti ki Paris, "Tudtam, hogy neki aztán ugyan mindegy." Seven otthagya a rajta gúnyolódó látomásokat, és sietve indul a tizennegyedik szintre.

Janeway a sztázistartályokat tartalmazó helyiség nyitott ajtajában várja. "Idejött, hogy lássa a halálukat?" kérdezi gúnyosan. Seven besiet a helyiségbe, ahol a bejáráshoz legközelebbi tartályban épp Paris vívja haláltusáját. "Figyelem! A sztázistartályok energiaellátása megszüntetve." jelenti a számítógép. "Számítógép, mikor hagyjuk el a ködöt?" "Tizenegy perc múlva." "Addig nem bírják ki." pillant le Janeway a tartályban vergődő Parisra, "Most mihez kezd, Seven? Minden magán múlik!" "Számítógép... A létfenntartást minden szinten leállítani, a felszabaduló energiát átirányítani a sztázistartályokba!" "Ez oket életben tartja..." mondja Janeway, "De magával mi lesz?" "Levego nélkül, futás nélkül... Viszlát, Seven." mondja Janeway gúnyosan, majd eltávolodik a rémült Seventől, aki egy sarokba húzódva lassan a földre rogy. "Seven of Nine vagyok... Egyedül maradtam, de... Alkalmazkodni fogok... Túl fogom..." A gyorsan hulo levegőből kiváló pára lassan fehér felhőbe burkolja Sevent, aki a fehér lepel mögött alámerül az öntudatlanság ködébe.

"Magához tér..." állapítja meg a Doktor, mire Chakotay és Janeway egyetértően bólintanak. A mutoasztalon fekvő Seven lassan kinyitja szemeit, és felül, mire a Doktor önkéntelenül megtámasztja a hátát: "Csak ne olyan hevesen... Még megszédül..." "A legénység..." mered maga elé Seven. "Mind magának köszönhetjük, hogy egyben átértünk a ködön." mondja Janeway. "De magát majdnem elvesztettük." Miután kiértünk a ködből, a Doktor bekapcsolódott, és öntudatlanul talált magára. Beindította a létfenntartást, és felébresztette a legénységet." mondja Chakotay. "Azt mondta, igazán kalandos útjuk volt." teszi hozzá Janeway. "Valóban... Érdekes volt." hagyja annyiban Seven. "Amint kipihente magát, mesélhetne róla egy kicsit, hm?" mondja Janeway vidáman, majd Chakotayval együtt elhagyják a gyengélkedőt. "Büszke vagyok önre, Seven. Nagyszerűen helytállt." mondja a Doktor. "Örülök... Hogy segíthettem..." pillant rá Seven bizonytalanul.

"Neelix... Ez a leves finom." állapítja meg Kim meglepetten, mikor Neelix megáll az asztal mellett a kaszinóban, ahol o, Torres és Paris esznek, "Mi ez?" "A titkos receptem. Senkinek nem árultam el, mi van benne." büszkélkedik Neelix, miközben Seven lép be az egyik ajtón, és veszi szemügyre Parisékat. "Miért lettem ettől hirtelen ilyen nyugtalan?!" kapja fel a fejét Paris a talaxiai válasza hallatán. "Ugyan már, Tom, hol marad a kalandvágy?" kérdezi Torres vidáman. "A gyomromban csak semmi kaland. A titkolózás, és az evés valahogy nem fér össze. Legalább azt szeretem tudni, hogy mit eszem..." "Gyáva nyúl." mondja Torres. Seven odasétál az asztalhoz, és megáll mellette: "Paris és Torres hadnagy, Kim zászlós..." "Seven... Meglep, hogy itt látom." mondja Kim. "Szabadna... Leülnök?" Az asztalnál ülök egy pillanatig meglepettnek tunnek, majd Paris az egyik üres szék felé int: "Persze, foglaljon csak helyet..." "Egy kis levest?" kérdezi Torres, "Egész eheto..." "Jelen pillanatban nincs szükségem tápanyag felvételére." mondja Seven, miközben leül Torres mellé, Parissal és Kimmal szemközt, "Inkább... Társaságra vágytam." Ezt a kijelentés még az elozónál is nagyobb meglepetést vált ki, majd Paris szólal meg: "Nos, ezt egy, a Doktorral eltöltött hónap után nem is csodálom." "Na igen..." bólint Kim, "Egyébként hogy boldogultak, csak maguk ketten?" "A Doktor nagyon segítőkész volt. Nem panaszkodhatom." "Tartozunk magának." jelenti ki Torres. "Igen. Gondoljon csak bele. Meg is halhattunk volna azokban a koporsókban..." bólint Paris. "Azt hiszem, ön kimászott volna belole, mielőtt ez bekövetkezik, hadnagy." jegyzi meg Seven, mire Kim kérden pillant rá: "Ezt hogy érti?" "Paris hadnagy hevesen tiltakozott a bezártság ellen. A Doktornak és nekem összesen négyszer kellett visszadugnunk ot a sztázistartályába." Torres vidáman pillant Parisra, Kim pedig vigyorogva kérdezi: "Kiskorában talán bedugták valami sötét helyre, vagy mi?" "Egyszerűen nem szeretem a bezártságot... Soha nem is szerettem, nem tudom, miért..." von vállat Paris vidáman. "Talán, mert fenyegetőnek érzi az egyedüllétet..." mondja Seven, miközben arcán egy pillanatra az átélt lidércnyomás árnyéka kísért.

93. Hope and Fear - Remény és kétség

A nagyjából tizenöt centiméter átméروju, piros fénnel izzó peremu korong dühösen zümmögve ront rá a könnyu sportruhát viselo Janewayre a holodeckben. A kapitány fordulásból lo a kezében tartott fézerrel, a találattól a korong pereme kék színre vált, és Seven felé röppen. Seven lebukik a pont a feje felé tartó korong elol, majd utána lo, mire a szerkezet újra pirosba vált, és éles szögben elfordulva megint Janeway felé iramodik. A kapitány és Seven felváltva lövöldöznek a szeszélyesen repkedo, a falakról visszapattanó céltárgyra. A szerkezet egyszer két gyors visszapattanás után épp Janeway felé száguld, aki hátrébb ugrik kezd, hogy megfelelo helyzetbe kerülhessen. Azonban eközben beleütközik a holodeck falába, és egyensúlyát elvesztve a padlóra zuhan. A célkorong egy pillanattal késobb ott csapódik a falnak, ahol az elobb még Janeway feje volt, majd stabilizálja repülését, megkerüli Sevent, és újra rohamra indul a kissé szédelegve a földön hevero Janeway ellen. A kapitánynak az utolsó pillanatban sikerül hanyatt gördülnie, és így éppen le tudja loni az egyre gyorsabban felé száguldó korongot, mire az többször megpördülve megint irányt változtat, és Seven már hiába ereszkedik térdre elotte, nem tudja elkerülni a korongot, ami néhány centiméterrel azelott hogy megérintené, semmivé foszlik. "Telitalálat. A kör Janewayé, a játszma Janewayé." jelenti be a számítógép. "Szép játék volt." mondja Janeway, felpattanva a padlóról. "Magának." bosszankodik Seven. "Ah, ugyan már Seven... Tíz körbol négyet maga nyert, semmi oka szégyenkezni." "Épp ellenkezőleg," jelenti ki az ide-oda járkáló Seven, "Jobb a szem-kéz koordinációm, és az állóképességem is. Nekem kellett volna megnyernem minden kört." "A Velocityben nem csak az eronlét a fontos, hanem az ész is." "Maga nagyon idegesítő ellenfél." jelenti ki Seven, megtorpanva Janeway elott, "Mikor utolsó körben elesett, sokáig nem is látta a célpontot, mégis képes volt kapásból eltalálni." "Megérzés..." von vállat Janeway. "A megérzés csak egy emberi hiedelem abban, hogy előre lehet látni a véletleneket." "Ah, a hithez ennek semmi köze. ... Félig meddig nem is tudatos szinten számos tényezot regisztrálunk folyamatosan. A céltárgy pályáját, miután én a falnak ütöztem, a korong visszapattanásának hangját, és az árnyékot, amit utána vetett a szemközti falon..." "Érdekes, de nem hiheto." jelenti ki Seven. "Mégis nyertem, nem? ... Köszönöm a játékot." mondja Janeway, ezzel a kijárat felé indul. "Játszani akarok még egyet." mondja Seven. "Ma már nem." rázza meg a fejét Janeway. "Fáradt, és attól tart, másodjára legyozném." szól utána Seven, mire Janeway visszapillant: "Tényleg fáradt vagyok, de aggódni nem aggódom." "Számítógép, kezdodik az első kör!" szól Seven. "Parancs visszavonva." mondja Janeway, majd Sevenre nézve hozzát teszi: "Tanuljon meg veszteni is. A játéknak vége." A kapitány ezzel elhagyja a holodecket, Seven pedig a fejét csóválva néz utána.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. CsillagIdo 51978.2. Ot hónap telt már el azóta, hogy megkaptuk a kódolt üzenetet az Alfa Kvadránsból. Azt tudjuk, hogy az adás a Csillagflotta Foparancsnokságtól érkezett, de még mindig nem sikerült visszafejtenünk. B'Elanna szerint reménytelen a dolog, mert az adatfolyamnak túl nagy része szenvedett károsodást. Én azonban még nem adtam fel, és továbbra is reménykedem abban, hogy valami új ötlet a segítségünkre lehet."

Janeway az üres kaszinó egyik asztalánál ül, a helyiségben csak a konyhában muködo világítás fénye oszlatja a sötétséget. Janeway elott egy termosz, néhány jegyzetfüzet, és egy asztali terminál van. Az egyik ajtó kinyílik, és Chakotay érkezik a helyiségbe. Elobb kíváncsian a konyha felé pillant, majd hogy ott nem lát senkit, Janeway felé indul. "Jó reggelt." áll meg az asztal mellett. "Mennyi az ido?" pillant fel Janeway meglepetten. "Hajnali öt." "Akkor tényleg jó reggelt..." "Neelix és Tom épp az imént jelentkeztek be, most indulnak haza a kereskedoteleprol." "Szerencsével jártak?" "Úgy megtömték a siklót ellátmánnyal, hogy jó, ha fél impulzussal haza tudnak döcögni vele." feleli Chakotay vidáman, "Neelix szeretne a fedélzetre hozni egy ott megismert embert, aki sokat segített nekik, és Neelix hálából felajánlotta, elvisszük a szomszédos rendszerbe." "Engedélyezem." bólint Janeway. "Nem akar még lefeküdni? Holnap nagy nap lesz." mondja Chakotay. "Hamarosan..." sóhajt Janeway. "Még mindig az elveszett kincses ládát keresi?" "A láda már megvan, csak a lakatot nem tudom feltörni... Több mint ötven dekódolási algoritmust próbáltam ki, de ha egy adatblokkból sikerül is kihámoznom valamit, tíz másik biztos hogy értelmetlen zagyasággá változik. Mégis, mit küldtek

ezek nekünk?! Térképet? Egy wormhole helyzetét...? Lehet, hogy ha ma vissza tudnám fejteni, holnap már otthon is lennénk... Persze az is lehet, hogy Chapman admirális egyik gyümölcstorta-receptje van benne... Minden reményüknek ezt az üzenetet tekintetem, de lassan kezdek kételkedni." "Akárhogy is, ki kell derítenünk. Beszélék B'Elannával. Talán Seven of Nine tudna segíteni." "Biztos van még pár Borg algoritmus a tarsolyában. Persze ha éppen kedve van segíteni..." "Gondok vannak vele?" kérdezi Chakotay. "Nem is tusom. Vagy o ideges, vagy velem nincs rendben valami. Mostanában gyakrabban vitatkozunk, mint szoktunk. Mindent amit mondok, megkérdőjelez..." "Sokat tanult öntől az eltelt év során. Talán a tanítvány kezd a mestere fölé noni..." "Lehet. ... Hanem tudja mit?" pillant Janeway kiürült kávésbögréjébe, "Ez a 'mester' szívesen inná még egy kávé. Beszáll?" "Hát persze." bólint Chakotay vidáman.

"Ezeket a gépházba... Azt ott a gyengélkedobe..." igazítja el Paris a beszerzett holmik terítését végző legénységi tagokat a siklóhangárban, "Ezek pedig mind a raktérbe." Chakotay kerül elő a tartályok közül, kezében egy furá valamivel, ami leginkább egy muanyagmedúzára emlékeztet: "Remélem, ez nem a konyhába kerül..." "Nem emlékszem, ez vajon mi lehet." veszi szemügyre Paris homlokráncolva a holmit, majd bekiabál a ládák és tartályok közé: "Neelix...!?" A talaxiai azonban épp Janewayjel, és egy magas, hosszúkás koponyájú humanoid férfival beszélget: "Kapitány, ez az ember egyszerűen zseni. ... Épp egy xenon alapú élőlénnel tárgyaltam, mikor a tolmácsgépem bedöglött. Arturis ekkor odalépett hozzánk, és hibátlanul tolmácsolni kezdett, pedig előtte nem is hallotta egyikünk nyelvét sem." "Nagyon egyszerű nyelvek voltak." von vállat az Arturisnak nevezett humanoid, majd gyorsan Neelix felé fordul: "Nem sértésnek szántam..." "Neelix...!!!" hallatszik megint Paris egyre türelmetlenebb hangja, mire a talaxiai visszakibál neki: "Megyek már! ... Ha megbocsátanak..." Neelix ezzel elsiet, Janeway pedig Arturis felé fordul: "Nos... Üdvözlöm a Voyager-en. Lehet, hogy nyelvi téren eléggé egyszerű népek vagyunk, de örömmel magunkkal visszük egy darabon. Jöjjön, megnézzük, tudunk-e keríteni önnek egy megfelelő szálláshelyet..." "Neelix igazat mondott. A Voyager nagyon barátságos hely." állapítja meg Arturis, miközben Janeway kikíséri a folyosóra. "Igyekszünk..." bólint Janeway vidáman. "Soha nem találkoztam még élő 'univerzális tolmácsgéppel'." mondja Janeway valamivel odébb. "Az én népemnek különleges nyelvérzéke van, én magam több mint négyezer nyelvet és dialektust beszélek." "Én meg..." sóhajt Janeway, "Még mindig csak a klingonnal küszködök... Neelixtól biztosan nem hallhatott néhány mondatnál többet." "Többre nem is igen van szükség. Ennyi alapján meg tudom alkotni a nyelvtani modellt, és kifejezőmódot." "Lenyugözo." "Egyáltalán nem. Csupán természetes adottság. Egyes fajok, különleges fizikai képességekkel születnek, mások pedig..." Arturis itt meghajol Janeway felé, "A nagylelkűség nemes képességével. ... Az én népem gyakran ott is meglátja a rendszert, ahol mások számára csak a káosz uralkodik." Janeway ennek hallatán elgondolkodva torpan meg, mire Arturis kérden felé fordul: "Valami baj van?" "Nem. Mondja csak... A számítógépes nyelvekhez ért valamit? Kódolási algoritmusok, program-szintaxis..." "Számomra minden kommunikációs forma ugyanolyan." von vállat Arturis. "Azon tudom, megkérhetnénk-e még egy szívességre..."

"Nem túlzott, kapitány. Ez az adatfolyam valóban komolyan károsodott." mondja Arturis az asztrometriai laborban, mikor Seven egy monitorra adja a hirogen hálózaton át fogott üzenetet. "Megnézhetném még egyszer előlrol az egészet?" pillant Arturis Sevenre, aki kérden Janeway felé fordul. A kapitány bólint, Seven pedig visszaugrik az adatfolyam elejére. "Maga... Borg?" kérdezi közben az idegen. "Igen." "Ami azt illeti, ön sokkal vonzóbb, mint az átlagos dolgozók." jegyzi meg Arturis. "Már nem vagyok a Kollektíva része." "Értem... Nos, azt hiszem, látom már a problémát." mondja Arturis, majd kinyúlna a billentyűzet felé, de gyorsan visszafogja magát, és Janewayre pillant: "Szabad?" "Csak tessék." mondja Janeway, mire Seven félreáll, hogy az idegen munkához láthasson. "Találkozott már a népükkel?" kérdezi Janeway halkán Seventől, miközben Arturis neki lát egy dekódoló algoritmus elkészítésének. "116-os faj." Szóval így neveznek minket?" kérdezi Arturis. "Igen. A Borgnak nem sikerült asszimilálnia oket. Egyelőre." "Seven..." püsszegi le Janeway, de Arturis így szól: "Semmi baj, a Borg Kollektíva olyan, mint egy természeti jelenség. Az ember nem haragszik a horizonton gyülekező viharfelhőkre. Csak elkerüli oket. ... Ah, meg is van az üzenet. Csak az ikonometrikus elemeket kellett kiemelni elsoként, és alapvektorként használni oket egy rekurzív

mátrixhoz." "Erre én is gondolhattam volna..." csóválja a fejét Janeway. "Hatalmas mennyiségű adat van itt, kapitány. Használhatnánk esetleg a többi monitort is?" kérdezi Arturis, mire Janeway odavezeti a központi konzolhoz. Seven kissé mellozótnak érezve magát, lassan követi oket, kíváncsian fordulva a nagy monitor felé. "Íme." mondja Arturis, és a következő pillanatban a fóképernyőn egy admirálsi rangjelzést viselő flottatiszt jelenik meg. Az üzenet még elég töredékes, de legalább már látszik belőle valami. "Megcsinálta..." pillant Janeway Arturisra. "Még nem egészen. Bár több mint hatvannyolc kiloquad adatot sikerült rekonstruálnom, az üzenet nagy része még nem hozzáférhető." "Mi a helyzet a B40-es adatblokkal?" kérdezi Janeway. "Az a rész túlságosan megsérült, nem lehetséges a helyreállítása." rázza meg a fejét Arturis. Seven, aki eközben a fomonitorra adott, egymással párhuzamosan futó képsorokat figyeli, most így szól: "Kapitány, az imént láttam egy csillagtérkép-részletet." Janeway és Arturis felsietnek Seven mellé a labor emelt elülso részére, és azt a képsort kezdik figyelni, amit Seven is szemmel tart. A térképészlet hamarosan megint felbukkan. "Egy olyan területet jelöltek meg, ami alig tíz fényévnnyire van innen." állapítja meg Janeway. "A Csillagflotta talán azt várja, hogy menjünk oda." véli Seven. "Lehetséges. De csak egy módon deríthetjük ki." mondja Janeway, ezzel a kijárat felé indul.

"Közeledünk a koordinátákhoz." pillant hátra Paris a hídra érkező Janeway és Arturis felé. "Lassítsunk le a görbületrol, és tapogassák le a környéket." rendelkezik Janeway. "Egy hajót észlelek." jelenti Tuvok. "Képernyőre." lép a kormányospult mellé Janeway. A fomonitoron megjelenő hajó egyszerre ismerős, és idegen, parancsnoki egysége nyílhegy alakú, lefelé görbülő hátsó csúcsokkal, melyekben az impulzushajtóművek helyezkednek el, a nyílhegy hátsó részének aljához hosszú, 'V' alakban elnyúló deflektoremittert tartalmazó rész csatlakozik, ennek a részének a vége pedig egy-egy hajtóműgondolába alakul át. "Azonosítást." szól Chakotay. "Ha nem tévedek, kapitány... A görbületi mintázata Csillagflotta-hajóra utal." mondja Tuvok. "Ez szinte hihetetlen..." bámulja a hajót Paris, "Elértek minket." "Tuvok...?" "Hívom oket." bólint a vulcani, "Nincs válasz." "Életjelek?" kérdezi Chakotay. "Nem észlelhető szerves élőlény a fedélzeten." mondja Seven. "A burkolaton nincs nyoma sérülésnek." állapítja meg Kim, "A hajó rendszerei, a létfenntartást is beleértve, üzemelnek. Valami történhetett a légénységgel..." "A válasz valahol ott van a Csillagflotta üzenetében. Teljesen dekódolnunk kell." mondja Janeway, majd Arturis felé fordul: "Hagyatkozhatnánk a továbbiakban is a tehetségére?" "Természetesen." hajol meg az idegen. Janeway ezután Chakotayhoz fordul: "Vigyen egy felderítőosztagot, és biztosítsák a hajót." "Tom, Tuvok..." indul a parancsnok a lift felé. Arturis eközben Janewayhez lép, és így szól: "Kapitány... Bár nem ismerem túl jól, de azért meglep, hogy nem mutat ennél sokkal nagyobb lelkesedést a felfedezés miatt..." "Megtanultam remény és óvatosság között egyensúlyozni. Semmivé vált már az orrunk előtt néhány hasonló lehetőség. De elismerem, ezúttal valamivel jobban reménykedem, mint általában."

A hatalmas, ellipszis alapterületű híd elülso részében három szállítószugár jelenik meg, és a felderítőket hagyják maguk mögött. Chakotay főleg a trikorderre összpontosít, Paris azonban leesett állal néz körül a törtfehér falú helyiségben: "Huha..." "Valóban huha." jelenti ki Tuvok is, Parisnál sokkal kisebb átéléssel, majd mindketten útnak indulnak a helyiségben. Az első mérések befejezése után Chakotay is utánuk ered, és hamarosan megáll a hajó szerkezetét bemutató sémarajz mellett, melynek jobb felső részén olvasható a hajó sok mindenre magyarázatot ad regisztrációs száma: 'NX-01A' "Nem láttam még ilyen hajótörzs-szerkezetet..." csóválja a fejét Chakotay, "Úgy látszik, teljesen új utakra tértek az urhajótervezésben." "USS Dauntless. Regisztrációs szám: NX-01A. Szolgálatba állítva: 51472-kor." olvassa Tuvok az egyik oldalsó konzolsorra kért adatokat. "Hatvanezer fényév három hónap alatt?" kérdezi Chakotay meglepetten. "Megpróbáltam hozzáférni a légénységi naplókhoz, de egyet sem találtam." mondja Tuvok. "Azt hiszem, itt soha nem volt légénység." mondja a kormányospultot vallató Paris, "A kormánymu automatikus navigációra van állítva, ezzel a végcéllal." "Tehát a Csillagflotta... Küldött nekünk egy új hajót..." néz körül Tuvok. "Azért jobb, ha még nem kezdünk csomagolni." jegyzi meg Chakotay, "Előbb jó lenne megtudni, hogyan..." Valahonnan a hajóból ekkor tompa dörej hallatszik, és az egész hajó megremeg. "Energiaingadozást észlelek a hajtóműmagban... Már ha az egyáltalán a hajtóműmag..." mondja Paris, "Ez a hajtómű-felépítés teljesen ismeretlen." eközben további dörejek hallatszanak, amelyekhez halk visítás társul, és a hajó finoman remegni kezd. "Nézzünk utána." határoz Chakotay a hátul lévő turbólift felé indulva.

A gépház, egy halványkék fénnel megvilágított helyiség közepén egy kör alakú emelvény által körülfogva egy összetett szerkezet látható, ami azonban nem különösebben hasonlít egy szabvány keverokamrára. "Azt hiszem, megvan a hajtóműmag..." véli Paris. A hármas fellép az emelvényre, és Chakotay a trikorderét vallatva megkérdi: "Valami újfajta görbületi hajtómű?" "Antianyag nincs benne. Ez..." Paris meglepetten elhallgat, majd tanácstalanul megrázza a fejét: "Nem tudom, mi ez." Az emelvény közepén levo berendezés fölött a plafonban ekkor egy kör alakú sugárzó eros fehér fénnel pulzálni kezd, és ezzel összhangban ismét felhangzanak a dörrenések. Paris és Chakotay egy nagyobb konzolhoz sietnek, hátha ott megtudhatnak valamit. "Itt ezt az izét kvantum-szalagsúszda hajtóműnek nevezik..." állapítja meg Paris. "Kvantum-szalagsúszda..." visszhangozza Tuvok. "Ilyesmirol még nem olvastam egyetlen szakkönyvben sem." jelenti ki Chakotay. "A hajó aktiválja a hajtóművet. Az automatikus navigáció újra bekapcsol..." állapítja meg Paris.

"Híd hívja Janewayt: a hajó magas impulzussebességgel elindult. Nem tudom visszahozni a felderítőket." üzeni Kim a hídról.

"Kövessük oket, zászlós." rendelkezik Janeway az asztrometriai laborból, majd a hídra indul.

"Nem tudom kikapcsolni a hajtóművet!" mondja Paris, mire Chakotay átsiet egy másik konzolhoz.

"Számítógép, hajtóművet leállítani!" "Parancs nem végrehajtható." érkezik a számítógép válasza.

"Kapaszkodni!" szól Paris figyelmeztetően.

A Dauntless 'V' alakú, több sávból álló deflektora felfénylik, és néhány pillanat múlva mintha valami élénk kék színű folyadék kezdene áramlani a hajó hasi részén az orr felől a tat irányába. A hajtóműgondolák néhány pillanat múlva felvillannak, és a Dauntless egy kékes fénycsíkot hagyva maga után, egy pillanat alatt belevész a csillagok közötti feketeségbe.

"Híd Janewaynek: elmentek..." üzeni Kim, döbbsen bámulva a Dauntless hult helyét.

"Nézze csak..." hívja vissza Paris Chakotay ahhoz a konzolhoz, amit ő tart szemmel, "A kvantumhajtómű energiáját átirányítják a deflektorba." "Az hozza létre a csúszdát?" kérdezi Chakotay.

"Nekem úgy tunik." bólint Paris. "Érdekes. Ki tudja kapcsolni?" kérdezi Tuvok. "Megpróbálok hozzáférni a kormányműhöz..." bólint Paris.

A Dauntless egyszer csak kibukkan egy kék fényfoltból, valahol a csillagok között, miközben a hasa alatt hátrafelé áramló fényjelenség lassan elhalványul.

"Visszatértünk a normál térbe." állapítja meg Paris. "Keresse meg a Voyager-t." fordul Chakotay Tuvok felé. "Nyomát sem látni a környéken." rázza meg a fejét a vulcani, majd Chakotayra pillant:

"Parancsnok... Több mint tizenöt fényévet tettünk meg." Chakotay ennek hallatán hitetlenkedve mered elobb Tuvokra, majd a mellékük lépo Parisra.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. Kiegészítés. Két napnyi, magas görbületi sebességgel megtett út után végül beértük a Dauntless-t. Arturis segített a Csillagflotta üzenetének nagyobb részét rekonstruálni, és a kirakós darabjai végre összeállnak..."

"A kvantum-szalagsúszda technológia kísérleti jellegű, és nagyon kockázatos." mondja az üzenettöredékben korábban már látott admirális, a tanácsterem fali monitorán, a teljes tisztikar jelenlétében, beleértve Neelixet is, "De nagy eredményeket értünk már el vele. Negyvenhét sikeres tesztrepülést végeztünk, de egyikük sem tartott öt napnál tovább. A Föld eléréséhez viszont mintegy három hónapot kellene megtenniük teljes meghajtással. Hogy túlélheti-e ezt a legénységük? Úgy hisszük, igen. És arra bátorítjuk önöket, hogy kíséreljék meg. A Dauntless-en mindent megtalálnak, amire az úton szükségük lesz. Energiatelepeket, élelmiszert, szálláshelyeket. ... Jó utat kívánok. Remélem, hamarosan látjuk egymást." a felvétel ezzel véget ér, Janeway pedig a megilletodve álló többiek felé fordul: "Hayes admirális. Jó ember, és kiváló tiszt. De kicsit szórakozott..." A megjegyzés halk kuncogást vált ki a jelenlevők nagyobb részéből. "De halljuk a tényeket. Doktor?" pillant Janeway a hologramra. "Megvizsgáltam a felderítőosztag tagjait, és sem sejtkárosodást, sem jelentősebb fiziológiás stresszre utaló jelet nem találtam. Ez a kis csúszdázás a legcsekélyebb mértékben sem ártott nekik." "Hosszú távú hatások?" "Még folynak az orvosi elorevetítések, de az eredmények mindeddig biztatók." "És a Dauntless maga?" kérdezi Janeway. "Meglehetősen jó állapotban van." jelenti ki Chakotay. "Ellenoriztem az elsodleges rendszereket. CONN, OPS, taktikai munkahely, minden hasonlít a Voyager-éhez. De eléggé hiányos a hajó. Nincsenek siklók, egyetlen transzportere van, se holodeckek, se replikátorok." sorolja Torres. "Ez a feladat mintha csak magára

várna, Mr. Neelix." pillant Janeway a talaxiaira. "Mindenre készen állok, kapitány." húzza ki magát Neelix. "Akkor hát, mire várunk?" kérdezi Kim vidáman. "A lelkesedése kissé korai még. A Voyager egy tökéletesen üzemelő hajó, könnyelműség volna csak így itt hagyni." jegyzi meg Seven. "Ugyan már, hol a Borg mentalitás? Majd alkalmazkodunk..." pillant Kim Sevenre. "A Borg mentalitás olyan objektivitással ruház fel, ami önből nyilvánvalóan hiányzik." mondja erre Seven rosszállóan. "Jó ellenérv." ismeri el Tuvok, "Mindez azt jelentené, hogy hátra kell hagynunk a Voyager-t." "Át lehetne alakítani a Voyager-t, úgy, hogy létre tudja hozni a saját szalagsúszdáját?" kérdezi Chakotay. "Elvileg igen... De attól tartok, a hajótest nem bírná sokáig a kvantumeroket." válaszolja Paris. "Próbálkozzanak meg az átalakításokkal. Nekem is jobban tetszene, ha a Voyager-t tudnánk használni erre az utazásra. ... Harry, B'Elanna, egy csoporttal átmennék a Dauntless-re. Dolgozzanak ki egy módszert a szalagsúszda-hajtómu mindenkori leállítására." "Igenis, kapitány." "Amint megvannak az átalakítások, megkezdjük a repülési próbákat. Azt szeretném, hogy a teljes legénység ismerkedjen meg azzal a hajóval. Gondoskodjanak róla. ... Lelépni." a tisztikar útnak indul, de Janeway Tuvokot megállítja: "Tuvok... Micsoda nap." "Valóban." "A hazavezető út. Erre vártunk már mióta... De akkor miért nem vagyunk lelkesebbek?" "Talán az én fegyelmezettségem most kezdett hatást gyakorolni önökre is." mondja Tuvok, mire Janeway felnevet. "Még az is lehet. Szóval, mit gondol a mi kis csodánkról?" "Aggódok a legénység biztonsága miatt. Minden óvintézkedést meg kell tennünk." "Valahogy nem hiszem, hogy néhány szabvány-ellenőrzéstől, és biztonsági eljárástól nagyobb biztonságban fogom érezni magam..." mondja Janeway, kibámulva a tanácsterem középső ablakán. "Kapitány...?" "Ez az egész valahogy egy kicsit... Túl tökéletes. Egy zseniális idegen, aki hirtelen előáll a válaszokkal a legfontosabb kérdéseinkre... A Csillagflotta üzenete, ami pontosan arról szól, amiről szeretnénk... És egy hajó, ami egészen a lakásajtóig visz bennünket. Kíváncsiak lennénk-e ennél többet? Még az ágyak is meg vannak vetve. Már csak egy kis nassolnivaló hiányzik az éjjeliszekrényről..." "Mindez egy kicsit valóban... Mesterkéltnek tunik." ért egyet Tuvok. "Bizonyítékom ugyan nincs... De egyre inkább olyan érzésem van, mintha valami nem volna egészen rendben." "Minden Arturisnak a Voyager-re érkezésével kezdődött." mutat rá Tuvok. "Pontosan. ... Folytatjuk a terv szerint. De maga átvizsgálja azt a hajót, az orrtól a tatig. És tartsa szemmel a vendégeinket. Próbáljon meg többet kideríteni róla." "Értettem." "Azért remélem, hogy csak a jó öreg paranoia gyötör minket. ... Folyamatosan tájékoztasson." mondja Janeway, miközben a kijárat felé veszik az irányt.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. Kiegészítés. A legénység mindeddig nem talált semmi olyasmit, ami megerősítené a vendégeinkkel szemben támadt gyanúmat. Mindenesetre arra utasítottam őket, hogy keresgéljenek tovább, és az optimizmusukat egyelőre tartsák féken. Persze nem várhatom el igazán, hogy ez utóbbi parancsomat is kövessék..."

"Seven of Nine magánnaplójába. CsillagIdő 51981.6. Elemeztem a Dauntless kvantum-szalagsúszda hajtóművét. A Borg által használt transwarp meghajtásra emlékeztet, ezért az ismereteim a küldetés sikerességéhez döntő fontosságúak lehetnek. A Voyager legénysége számít erre a sikerre, nekem azonban felemás érzéseim vannak. Ezzel véleményem szerint..."

"Minden gyanúm ellenére mégsem tudom megállni, hogy ne gondolkozzam azon, mit csinálok majd három hónap múlva. Még mindig a Voyager-t fogom irányítani a Gamma Kvadránsban, a hazavezető utat keresve, vagy épp a barátaimat látogatom meg Indianában..."

"Amennyiben valóban visszatérünk a nulla-nulla-egy-es szektorba, alkalmazkodnom kell az emberi civilizációhoz. Egyetlen Borgként, milliárdnyi önálló személyiség között..."

"A parancsomra megkezdjük a vészleállítást." szól oda Torres Kimnek, miközben felkapaszkodik a Dauntless hajtóműmagját övező emelvényre. Miután elhelyezkedett az emelvényen lévő három konzol egyikénél, előbb Sevenre, majd Kimre pillant: "Most." "A kvantummezo erőssége kilencven százalékon." jelenti Kim, "Nyolcvan százalék. ... Hetvenötönmegállt a csökkenés." "A mezót legalább ötven százalékgig el kell fojtatnunk." mondja Seven. "Próbálja meg megfordítani a kvantummezo polaritását." javasolja Torres. Kim dolgozik egy darabig, majd így szól: "Hetven százalék. ... Ötvenöt... Negyvenkilenc százalék!" "Megcsináltuk." siet oda Torres a lefojtott hajtóműmaghoz, "Most már megvan a védoháló." "Megint egy lépéssel közelebb az otthonhoz." mondja Kim. "Tuvok azt szeretné, hogy végezzük el a folyosók metallurgiai analízisét, és keressünk

szokatlan dolgokat." szól ekkor Seven. "Köszönöm." bólint Torres, "Maguk ketten megcsinálják az analízist, én pedig megyek a hídra, beszélek ezzel az Arturissal. Zseniális barátunk segíteni akar kideríteni, hogyan kell kezelni a parancsszervezőt." "Hadnagy, úgy látom, nagyon hajtja a becsvágy, hogy visszatérhessen a földre." jegyzi meg Seven. "Becsvágy? Azt azért nem mondanám..." "Ön a Maquis tagja volt. A Csillagflotta Foparancsnokság bíróság elé fogja állítani számos buntett miatt. Nem sok jó várja majd a Földön." "Ezt másképp is fel lehet fogni. Például így: inkább vállalom azt a cirkuszt odahaza, mint hogy a Delta Kvadránsban töltsöm le a hátralevo életemet." Seven erre nem szól semmit, így most Torresen a kérdés sora: "És magával mi a helyzet? Örül annak, hogy láthatja a Földet?" "Nem." "Ez nem lep meg. Maga úgy gondolja, nem nagyon fognak örülni odahaza egy volt Maquisnak. Mit gondol, mit szólnak majd egy volt Borghoz? ... Mindketten kitaszítottak leszünk." jelenti ki Torres, mire Seven kissé döbbenet mered rá. "Csak vicc volt, Seven." mondja Torres gyorsan, "Csak egy kis vicc. ... Javítson még a humorérzékén, és akkor gyorsan talál majd barátokat a Földön." Torres ezzel elsiet, Seven pedig kissé zavartan bámul utána, mindaddig, míg meg nem hallja Kim hangját valahonnan az emelvény alól: "Seven... Tudna nekem segíteni egy kicsit?" A no leereszkedik az emelvény alá, ahol Kim a homlokát ráncolva vallatja trikorderét: "Észleltem valahol egy rendellenes energia-impulzust..." Seven is eloveszi trikorderét, és szintén vizsgálódni kezd. "Ebben a részben nem haladnak energiavezetékek." állapítja meg kisvártatva, majd a muszer jelzéseit követve útnak indul. "Nekem elhiheti, Seven... Egyetlen pillantás arra a nagy kék gömbre, és máris beleszeretett. Mindenféle éghajlatot találhat, amit csak el tud képzelni, és több mint száz humanoid faj él ott. Vulcaniak, boliaiak, ktariaiak..." sorolja Kim lelkesen, de Seven komor pillantására hirtelen elfogy belőle a lendület, "Már ha kedveli a ktariaiakat... És vannak persze más bolygók is, amelyek közt válogathat." "Ha most megbocsát... Beszélnem kell a kapitánnyal." mondja Seven a kijárat felé indulva. "Seven..." szól utána Kim, mire a no visszafordul, "Ha szinte akarok lenni... Maga nélkül nem is lenne olyan igazi." Seven ennek hallatán kedvesen elmosolyodik, majd elhagyja a Dauntless gépházát. Kim ezután újra a trikorderre kezd összpontosítani, és végül megáll egy fali terminál, és az alatta levo szerviznyílás mellett. Leveszi a nyílás fedelét, és a mögötte levo rendszereket kezdi vizsgálgatni. A trikorder hirtelen felvilljog, a nyílásban levo egyik chipfoglatból szikrák csapnak ki, majd a falon levo összes terminál, és berendezés vibrálni kezd néhány másodpercre, valahogy úgy, mintha csak holografikus díszletek volnának. Ám a jelenség olyan rövid ideig tart, hogy Kim egy pillanat múlva már nem is lehet biztos benne, tényleg látta-e. "Kim hívja Tuvokot." aktiválja végül a zászlós a kommunikátorát. "Itt Tuvok." "A Dauntless-en vagyok, a gépházban. És találtam, valamit, amit szokatlannak lehetne mondani..." "Azonnal ott vagyok."

Janeway álmodozva nézi az asztrometriai labor nagy képernyőjén látható képet, a Föld valóságú szimulációját. "Számítógép, nagyítást a B40-es adatblokkról, a kiegészítésekkel együtt." mondja végül, majd az egyik oldalsó terminálhoz fordul. Seven ekkor lép be a helyiségbe. "Seven... Elkelné a segítsége... A Csillagflotta üzenetének utolsó darabját igyekszem rekonstruálni." "Arturis szerint helyrehozhatatlanul károsodott." mondja Seven közelebb lépve. "Tudom, de szerintem valahogy túl gyorsan feladta." "Megérzés...?" "Akkor lesz megérzés, ha kiderül: igazam volt. Mindenesetre van egy új dekódoló algoritmusom. Próbáljuk ki..." mondja Janeway munka közben. "Kapitány... Én nem tartok önökkel az Alfa Kvadránsba." mondja Seven, mire Janeway kezei megállnak a konzol fölött, majd a kapitány lassan Seven felé fordul, és alaposan megnézi magának. "Megértem az ellenérzéseit. Már az is elég nehéz volt, hogy százötven egyéni emberrel boldoguljon, ehhez képest egy egész bolygó, tele emberekkel, egyenesen ijesztő." "Én nem félek tőle. Egyszerűen csak nem kívánok emberek között élni." "Akár tetszik, akár nem, ön egy közülünk. Mára már alig maradt önben valami abból a dolgozóból, ami úgy kilenc hónapja kilépett abból a Borg regenerációs kamrából. Ne forduljon el az emberiségtől. Főleg, mikor már épp a legnagyobb jelentőségű lépést tenné meg. A Föld... A maga otthona." "Lehet, hogy eltávolodtam már attól a dolgozótól. De nem abba az irányba, amerre maga gondolja. ... Megpróbálta befolyásolni a fejlődésemet, kitett kultúrájuk, és ideáljaik hatásainak. Tette mindezt abban a reményben, hogy saját képére formálhat engem. De kudarcot vallott. ... Bizonytalán észrevette már, hogy hajlamosak vagyunk ellentmondani egymásnak." "Ezt nem lehet nem észrevenni." ismeri el Janeway komoran. "Akkor azt is be kell látnia, hogy a maguk értékrendszere idegen tolem. A maguk urkutatási módszerei nem hatékonyak, a családi kötelékek utáni vágyuk gyengeség, az e bolygó iránt érzett rajongásuk..." pillant Seven a fóképernyőn látható Földre,

"Irracionális." "Nem vitatom, hogy a fejlődése más irányt vett, mint amit terveztem. És hogy gyakran ellenkeznek a nézeteink. Azonban jelen pillanatban... Van valami, ami ennél sokkal fontosabb. A legénységnek szüksége van a szaktudására. Ha megtagadja, rontja a legénység hazajutási esélyeit." "Lényegtelen." vágja rá Seven. "Nem, nem az. Mi nagyon sokat tettünk magáért, Seven. Itt az ideje, hogy visszaadjon belőle valamennyit." "Az már rég megtörtént, mégpedig többszörösen, ha jobban belegondol. ... Így többre nem vagyok hajlandó." Janeway erre nagyot sóhajt, járkál egy darabig, majd Sevennek szegezi a kérdést: "Talán vissza akar térni a Kollektívához?" "Ezt... Még nem tudom." "Akkor mihez akar kezdeni magával?" "Még ezt sem tudom..." "Látja, pontosan erről van szó. Azt akarja, hogy magára hagyjuk, segítség nélkül, a Delta Kvadránsban. Ezt a kérést a legénység egyetlen tagjának sem teljesíteném, egyszerűen azért, mert túl veszélyes." "Életben fogok maradni." "És mégis hogyan?! A Borg tökéletesség segítségével?" kérdezi Janeway csíposen. "Pontosan fogalmazott." jelenti ki Seven. "Ezt nem hiszem. ... Nem a függetlenségéről van itt szó, és nem is a felsőbbrendűségéről." mondja Janeway, miközben megáll Seven előtt, és mélyen a szemébe néz: "Hanem a félelméről! Nem azért akarja ezt a döntést hozni, mert nem érzi magát felkészültnek az emberi életre. Azt hiszem, fél visszatérni a Földre." Seven erre nem tud mit mondani, csak nagyot nyel, Janeway pedig az ekkor jelezni kezdő központi konzol felé fordul. "Működik az algoritmus. Megkezdte az adatblokk helyreállítását." állapítja meg Janeway, majd egy másik konzolhoz átsietve a fő képernyőre adja az eddig kinyert adatokat. "Különös... Azt hittem, az üzenetnek ezt a részét már helyreállítottuk." mondja a kapitány, mikor Hayes admirális válik kivehetővé az egyelőre még nagyon hiányos adatfolyamból. "Talán az admirális utóirata. Hiszen ön mondta, hogy nagyon feledékeny." "Nem hinném... Az adatindex valahogy nem illeszkedik. Mintha ez az üzenet teljesen máshonnan való volna..." Janeway igyekszik több adatot kikényszeríteni az algoritmusból, és a jelfolyam ki is tisztul annyira, hogy kivehetővé válnak Hayes szavai: "...bocsánatot a teljes Foparancsnokság nevében. Az embereink megállás nélkül dolgoztak, hogy találjunk egy megfelelő wormhole-t, vagy sikerüljön kidolgoznunk egy új meghajtórendszert, hogy hazahozhassuk önöket. ... De minden igyekezetünk ellenére... Tudom, ennél azért többet vártak volna. Elküldünk minden új adatot, amit idoközben sikerült összegyűjtenünk a Delta Kvadránról. Talán egy részét használni tudják valamire, esetleg egy kis szerencsével annyira elég lesz, hogy néhány évvel lerövidíthetik a hazautat. ... Jó utat. Remélem, hamarosan találkozhatunk." Janeway komoran bólint, majd felsóhajt: "Na igen..." "A megérzése helyes volt." állapítja meg Seven. "Sajnos." "Arturis nyilvánvalóan egy hamis üzenetet mutatott nekünk." állapítja meg Seven. "Nekem is ez a benyomásom. ... Janeway hívja Tuvokot." "Igen, kapitány?" "A gyanúm az imént... Beigazolódott." üzeni Janeway, miközben Sevennel a nyomában elhagyja a labort, "Arturis meghamisította a Csillagflotta üzenetét. A Dauntless nem az, aminek látszik." "Igaza van. Egy fedél mögött a gépházban idegen technológiára bukkantunk." üzeni Tuvok, a Kim által felfedezett, különösen viselkedő szerviznyílás mellől, "Nem tudjuk azonosítani a származását." "Hol van most Arturis?" "A Dauntless hídján. Torres hadnagynak segít." "Menjen a hídra, de vigyázzon, nehogy észrevegyen valamit. Hamarosan én is ott leszek egy biztonsági osztaggal." "Értettem." nyugtázza a parancsot, Tuvok, ezzel a kijárat felé indul. "Ideje felfegyverkezni." pillant hátra Janeway az ott követő Sevenre, majd mindketten megsziporázzák lépteiket. Arturis, miután meggyőződött arról, hogy jelenleg épp mindenki túl elfoglalt a hídon ahhoz, hogy rá figyeljen, lassan odasétál a Dauntless kormányospultjához, és nekikészül, hogy parancsokat vigyen a rendszerbe. Torres azonban ebben a pillanatban fordul felé, és rászól: "Ne nyúljon hozzá... Majdnem aktiválta a hajtóművet..." "Ah... Azt pedig semmiképp nem akartam..." mondja gyorsan Arturis, majd klingonul kér bocsánatot Torrestól, akit kicsit meglep a dolog. "Semmi baj. ... Beszél klingonul?" "Most már." bólint az idegen, "A kapitány volt olyan kedves, és hozzáférést biztosított a nyelvészeti adatbankjukhoz." mondja Arturis, miközben Tuvok lép ki a hídra a liftből. "Pedig én magam is csak pár mondatot beszélek..." "Sajnálhatja. Nagyon lendületes nyelv." "Nekem azt hiszem egy kissé túlságosan is az." jegyzi meg erre Torres vidáman. A következő pillanatban szállító sugarak ragyognak fel mögöttük, melyekből Janeway, Seven, és két biztonsági tiszt materializálódik. "Vonják vissza a technikuscsoportokat." rendelkezik Janeway. "Kapitány...?" fordul felé Torres értetlenül. "Csinálja!" szól rá a kapitány, majd Arturishoz fordul: "Magyarázatot követelek!" "Nem tudom... Pontosan mire gondol." játssza az az ártatlant. "A hamisított Csillagflotta-üzenetre. Sikerült helyreállítanom az eredeti

üzenetet, ami pedig állítólag kijavíthatatlanul megsérült..." "Ez képtelenség..." "Nem a Csillagflotta küldte ezt a hajót, és maga nem segíteni akar nekünk. A magáé ez a hajó?" "Kérem, ne izgassa fel magát. Biztosan van valami ésszerű magyarázat..." próbálkozik Arturis. "Megpróbáltam figyelmen kívül hagyni a gyanakvásomat, mert a hazajutás lehetősége fellelkesített. Maga pedig épp erre számított. Kihasználta a reményünket, és most már csak azt akarom tudni: miért?" "Én... Azt hiszem... Valóban veszély fenyeget. De nem én vagyok az. Nem gondoltam volna, hogy pont nekem kell majd vádaskodni, de... Láttam, mikor o két nappal ezelőtt alapvetően megváltoztatott több alapvető algoritmust!" mutat Arturis Sevenre, "Az asztrometriai laborban. Egyértelmű, hogy o hamisította meg a Csillagflotta üzenetét!" "Hazudik." mondja Seven. "O szabotálta a Föld elérésére irányuló erőfeszítéseiket! ... Nem kell hinnie nekem, kapitány. Megtalál minden erre utaló bizonyítékot az o személyes adatai között..." "Amiket maga helyezett el oda saját kezűleg." bólint Janeway, "Arra az esetre, ha elkapnák... Vigyék a Voyager fogdájába." A biztonságiak Arturis felé indulnak, aki erre gyorsan megfordul, és felnyitja a kormányospult egyik konzolját, ami alól egy nagyméretű kapcsoló kerül elő. Az első biztonsági ekkor éri be, akit az idegen egy gyors ütéssel a padlóra küld. Ennek láttán Janeway odabólint Tuvoknak, aki fézert ránt, miközben Arturis elintézi a másik ort is. Tuvok lövése célba talál ugyan, de a lövés nincs nagyobb hatással az idegenre, jóformán csak a ruháját pörköli meg egy kicsit. Az orok gyorsan összeszedik magukat, és közös erővel igyekeznek megakadályozni, hogy Arturis elérje a mindaddig a konzol mélyén rejtő kapcsolót, de az idegennek sikerül megrántania azt, mielőtt elrángatná a pult közeléből. A következő pillanatban a Csillagflotta-díszlet szertefoszlik, és egy idegen hajó hídja kerül elő mögüle. Arturis megint lerázza magáról a biztonságiakat, és gyorsan eróteret von maga, és a kormányospult köré. "Janeway hívja a Voyager-t: sugározzanak át minket!" "Megpróbálja eltéríteni a transzportersugarat, álljanak készenlétben." érkezik Kim válasza. Elsonek Tuvok tunik el, ot a két biztonsági tiszt követi, végül Janeway és Seven sugara is megérkezik. Ám a lebontási ciklus nem ér véget teljesen, a kapitány és Seven újramaterializálódnak az iménti helyükön. "Seven és a kapitány kivételével mindenki megvan. Az o sugaraikat sikerült blokkolnia..." mondja Kim. "A hajó szalagszúszda-üzemmódra vált." jelenti Paris. "Üldözopálya!" szól Chakotay. A Dauntless néhány másodperc alatt aktiválja különleges hajtóművét, és eltunik a Voyager orra elöl. "Elvesztettük, parancsnok." mondja Paris. Tuvok eközben megérkezik a hídra, és átveszi a taktikai ügyeletet. Chakotay töpreng egy darabig, majd nagyot sóhajtván így szól: "Tom, aktiválja a hajtómű-módosításokat." "Uram? Még egyetlen próbarepülést sem végeztünk..." "Akkor épp itt lesz az ideje..." mondja erre Chakotay a széke felé indulva.

"Hová visz minket?" kérdezi Seven a kormányospultnál, nekik háttal álló Arturist. "Haza." "Hogyan hozta létre a Csillagflotta-hidat? Hologramokkal?" érdeklődik Janeway. "Részecskeszintézissel. Meghaladja az ismereteiket." "A népe kedvenc szórakozása, hogy ártatlan hajókat szednek rá?" "Ártatlan?! Ez nagyon jellemző Janeway kapitányra. Önigazolás..." Janeway ennek hallatán elképedve pillant Sevenre, majd visszafordul Arturis felé: "Ha megsértettük önt, vagy a népét, mondja el, mivel." "Diplomácia, kapitány?" fordul Arturis Janeway felé, "A maguk diplomáciája pusztította el a világot!" "Tessék? Ezt meg hogy értsem?" "Maga megállapodást kötött... A Borg kollektívával! ... Biztonságos áthaladás a területükön, cserébe maguk segítenek legyőzni az egyik ellenségüket..." "A 8472-es fajt." mondja Seven. "A maguk változatos nyelvén így hívják őket, igen. A 8472-es faj. ... Az egy pillanatra sem jutott eszükbe, hogy a Delta Kvadráns néhány lakójának érdeke fuzodhatott ehhez a háborúhoz?! A győzelmük a Borg pusztulását jelentette volna! De maguk nem láttak tovább a hajójuk orránál!" "Az én meglátásom szerint a 8472-es faj nagyobb fenyegetést jelentett, mint a Borg." mondja Janeway. "Ki maga, hogy ilyen döntést mer hozni?! Csak egy idegen ebben a kvadránsban!" "Nem volt idők közvélemény-kutatást tartani, gyorsan kellett döntenünk." "A népem évszázadokon át el tudta kerülni a találkozást a Borggal. Kicseleztük őket, egy lépéssel mindig előttük jártunk. De a múlt évben megindultak felénk. A védelmünk meggyengült, a 8472-es faj volt az utolsó reményünk a legyőzésükre... És maguk megfosztottak minket ettől a lehetőségtől! ... Elsoként a legtávolabbi kolóniák estek el... Huszonhárom, mindössze néhány óra leforgása alatt. Az orhajóinkat megsemmisítették, nem volt már esélyünk a viharral szemben... És mire a naprendszerünket kockák százai árasztották el, már rég megadtuk magunkat saját halálfélelmünknek. ... Néhányan mégis túléltek. Tíz-, talán húszezren. Nekem nagy szerencsém volt, sikerült megszöknöm egy hajóval... Egyedül, de legalább élve." mondja Arturis kétségbeesetten, majd Sevenre mutat: "Őket nem hibáztatom. Csak dolgozók, akiket kollektív ösztöneik vezetnek. ... De maga... Magának lehetősége

volt választani..." "Sajnálom a népe pusztulását, de be kell látnia: ezt semmiképp nem tudhattam."
"Hónapokig tartott, míg megtaláltam magukat, és kiterveltem, hogyan fizetek meg mindezért többszörösen. Tudtam, hogy üzenetet kaptak a Csillagflottától, és a hazajutást mindenek fölé helyezo önzésük megint erore fog kapni. Biztos voltam benne, hogy át tudom csalni magukat erre a hajóra, és gondoskodhatok arról, hogy mindannyiukat asszimilálják! És így örök életükben Borgként kell eltölteniük! ... Azt reméltem, sikerül csapdába csalnóm a teljes legénységet. De magukkal is megelégszem." mondja Arturis, majd visszafordul a kormányospult felé, "Néhány óra múlva ez a hajó visszatér az anyabolygóhoz. ... A Borg terület szívébe..." "Ha ez bekövetkezik, magát is asszimilálják." mutat rá Seven. "Ez... Lényegtelen. Hiszen maga ezt akarta egész idő alatt, nem igaz?! Visszatérni a Kollektívához. ... Inkább hálásnak kellene lennie."

Az egyelőre normál meghajtással haladó Voyager hasi részén halványkék fényjelenség áramlik lassan a tat irányába, a deflektor eros fénnel izzik.

"Jelentést!" szól Chakotay a rázkódó hídon. "Teljes impulzusmeghajtással haladunk, de valamiért nem tudjuk áttörni a kvantumhatárt." mondja Paris. "Nehéz pontosan irányítani a mezoparamétereket. Több energiára van szükségem a deflektorhoz." szól Tuvok. "Híd hívja Torrest..."

"Már dolgozunk rajta, parancsnok, várjanak." üzeni a munkahelytől munkahelyig siető B'Elanna, "Irányítsák a tartalékenergiát a deflektorvezérlobo. ... Gondoskodni róla, hogy a kvantum-görbületi mezo stabil maradjon." "Igenis." mondja a legközelebbi technikus, miközben Torres szemügre veszi az átalakított keverokamrát.

"Deflektor maximális energián." jelenti Tuvok, "Fókuszálom a kvantummezot." "Igyekezzen, a burkolati homérséklet elérte a kritikus határt." mondja Kim. A fomonitoron ekkor kék fényfoszlányok látszanak megindulni a Voyager felé, majd egy villanás következik, végül egy halvány fényalagút alakul ki, amiben a hajó nekilódul. "Rajta vagyunk a kvantumcsúszdán." jelenti Paris. "A szerkezeti integritás kilenc százalékot esett. Kevesebb mint egy óra múlva a burkolat deformálódni kezd." jelenti Kim. "Megtaláltam a szalagcsúszdájukat, hozzáigazítom a miénket." mondja Paris, "Mindjárt mögöttük vagyunk." "Mennyivel mögöttük?" kérdezi Chakotay. "Legfeljebb néhány perccel." "Van valamilyen mód a sebesség növelésére?" kérdezi Tuvok. "Nincs. Ez a maximum." válaszolja Paris. "Maradjon irányon. Ahogy a kapitányt ismerem, már kiterveltek valamit." mondja Chakotay.

Janeway óvatosan maga elé nyújtja a kezét, majd gyorsan visszakapja, mikor a biztonsági erotér felszikkázik előtte. "Valami ötlet?" fordul Seven felé, akivel megosztani kénytelen az idegen hajó fogdájának egyik celláját. "Jelen pillanatban semmi." "Pedig jobb, ha eszünkbe jut valami, mert egy szuk óra múlva találkozunk egykori családjával, márpedig attól szeretnék eltekinteni. Hacsak maga nem örül a Kollektívába való visszatérés mihamarabbi lehetőségének..." "Azt hiszem, ez nincs így." mondja erre Seven. "Valamivel határozottabb válasza számítottam, de ezt is elfogadom." sóhajt Janeway, majd újra szemügre veszi a cella emitterkapuját. "Egy dolgozó simán átsétálna ezen az erotéren... Maradt még elég Borg technológia a testében ahhoz, hogy alkalmazkodni tudjon hozzá?" "A szükséges nanoszondák felébresztése után meg tudom változtatni a testem bioelektromos mezejét." válaszolja Seven, "De ehhez át kellene állítani a koponya-implantomat." "Egy mikrohuzal elég lenne hozzá?" "Elképzelhető." "Akkor kerítünk egyet." mondja Janeway, ezzel leveszi ruhájáról a kommunikátort, felnyitja, és szemügre veszi a benne lévő alkatrészeket. "Amint sikerült kijutnia, menjen ahhoz a vezérlopulthoz, és kapcsolja ki az eroteret. Utána megpróbáljuk elérni a gépházat." "És használjuk a vészleállítót." fejezi be a gondolatsort Seven. Janewaynek rövid munkával sikerül kitermelnie egy vékony fémszálat a kommunikátorból, a zsákmányt odamutatja Sevennek. "Az elegendo lesz." bólint a nő, ezzel közelebb lép Janewayhez, "A harmadik, és hatodik csomópontokon kell dolgoznia." A kapitány oldalt fordítja Sevent, és a huzalt ujjai közé csippentve a szemöldökcsontba ágyazott implant felé közelít a kezével, mire Seven megborzong, és elhúzódik. Janeway gyorsan visszahúzza a kezét, és hagy egy kis időt Sevennek, hogy megbarátkozzon a beavatkozás gondolatával. Az nagyot sóhajt, majd kicsit oldalra billenti a fejét, hogy Janeway elérhesse, így a kapitány munkához lát. "Deja vu..." mondja Janeway. "Kapitány...?" "Ha jól emlékszem, valahogy így kezdődött a kapcsolatunk..." "Egy cellában, kilenc hónappal ezelőtt. Elválasztottam a Kollektívától, aminek maga nem, örült különösebben..." mondja Janeway lassan, a munkára koncentrálna. "Valóban nem örültem." "Talán ez az utolsó lehetőség arra, hogy megmondjam... Tusom, néha túl kemény voltam magához. De soha nem haragudtam. Egy pillanatig

sem bántam, hogy a fedélzetre vettük. ... A kapitánya vagyok. Ez pedig azt jelenti, nem lehetek mindig a barátja. Megérti ezt?" "Nem. De miután asszimiláltak bennünket, közösek lesznek a gondolataink. És akkor tökéletesen érteni fogom." mondja Seven, mire Janeway döbbenten mered rá egy pillanatra. "Vicc volt, kapitány." fordul felé Seven, "Hiszen ön is mondta több alkalommal, hogy igyekezzek javítani a humoromon." Janeway erre elmosolyodik, és folytatva a munkát, így szól: "Jó, hogy legalább némelyik tanácsomat megfogadja..." "Igaza van, kapitány." mondja Seven kicsivel később. "Hm?" "Azt a vágyamat, hogy a Delta Kvadránsban maradjak, a félelmem okozta. ... Nem vagyok már Borg, de az a lehetőség, hogy ember legyek... Elképzelhetetlennek tunik. ... Nem tudom, hová tartozom." "Természetesen közénk." mondja erre Janeway, nem definiálva pontosabban a dolgot. "A beállítások megfelelőek." húzza el a fejét Seven, majd az erotérhez sétál. Megérinti, hogy néhány másodpercet a szervezetének az adaptálódásra, majd simán átlép az erotéren, és nekilát kikapcsolni azt. Janeway hamarosan kiszabadul, és elégedetten pillant Sevenre: "Sínen vagyunk..." Hamarosan már a gépházban vannak, és elfoglalják helyüket az itt még mindig Csillagflotta-berendezésnek álcázott konzolok mellett. "Nem tudom megindítani a vészleállítást." mondja Seven. "A parancsainkat a hídról blokkolják. Észrevett minket." állapítja meg Janeway. A hajó megremeg, majd Seven így szól: "A hajó sebessége megnőtt. Így alig tizenkét perc múlva elérjük a Borg területet." "Az energia-elosztóhoz van még hozzáférésünk?" kérdezi Janeway. "Igen." "Akkor ha fékezni nem tudunk, megrángatjuk a kormányt. Egy energia-impulzust a jobb oldali navigációs hajtóműbe." "A fordulásnál fellepo ero széttépi a hajót." ellenkezik Seven. "Ha nem, akkor meg a Borg szedi darabokra. Csinálja. ... Ha túléljük, megpróbáljuk átvenni a teljes kormányművet. ... Megyek a hídra. ... Holnapra megbeszéltünk egy Velocity meccset az egyes holodeckben. Pontos legyen ám..." "Igenis, kapitány." bólint Seven a távozó Janeway után, majd munkához lát. A kívülről még mindig Dauntless-nek látszó hajó egyik helyzetigazító hajtóműve úgy egy másodpercre felfénylik, amitől a hajó az orrára dölve bukdácsolni kezd a szalagcsúszda fényalagútjában.

A hirtelen irányváltoztatástól Arturis lába alól kiszalad a padló, a lénynek másodpercekbe telik, mire nagy nehezen vissza tud kapaszkodni a kormányospulthoz, és stabilizálja a hajót. Alig valamivel később Janeway lép a hídra: "Bocsásson meg a rázós út miatt..." "Lelassíthatják a hajót, de megállítani nem tudják! Négy perc múlva Janeway kapitány megszunik, és egy új dolgozó születik." "Ebben én nem volnék ilyen biztos." mondja erre Janeway, miközben a hajó megint megvonaglik, "Seven of Nine kapcsolatba lépett a navigációs alrendszerrel. Túl jól megtanította nekünk, hogy kell bánni ezzel a hajóval. ... Nem állíthatom, hogy átérezhetem, mekkora veszteség érte. De próbálja meg egy kicsit elnyomni a bosszúszomját..." "A bosszú az egyetlen, ami megmaradt nekem." "Ez nem így van. Amíg csak él, van remény. A népe ismeretei, a hatalmas teljesítményeik, az örökségük... Ön által túlélhetnek! Fordítsa jóra a dolgot..." mondja Janeway, lassan egyre közelebb araszolva Arturishoz. Az elgondolkodva mered maga elé, majd határozottan megérint néhány szenzort.

Seven a gépházban alig gyo z félreugrálni a felrobbanó konzolok elol.

"Elpusztítottam a navigációs rendszert. Most már senki sem tudja megállítani a hajót. Még én sem. ... Két perc a Borg területig." A hajó ekkor újra megrándul, ezúttal sokkal hevesebben, mint korábban. Ez nem is csoda, tekintve, hogy a pajzsára folyamatosan záporoznak a Voyager fotontorpedói. A legtöbbjük csak érinti a Dauntless-t védo eroteret, de némelyik azért talál, és jócskán megdobja a földinek álcázott idegen hajót.

"Közvetlen találát. A hajó pajzsai kisültek. Transzporterek készenlétben." jelenti Tuvok. "Bemérni az embereinket!" rendelkezik Chakotay.

A találatok nincsenek túl jó hatással az idegen hajó hídjára, az ottani konzolok sorra válnak roncsalmazzá, egy-egy szikraeso kíséretében. "A Voyager..." állapítja meg Arturis, az egyik épen maradt oldalsó pultnál. "Jöjjön velünk! Még nem késő..." próbálkozik Janeway. "Magának már igen!" fordul felé Arturis, egy fegyverrel a kezében. Ám ekkorra Janeway már csak halvány szellemként látszik a szállítószugárban, az idegen lövése hatástalanul hatol át a sugár maradékán.

"Megvannak, parancsnok, a kettes szállítóhídon." jelenti Kim. "Fordítsa el a szalagcsúszdát, erosen jobbra. Térjünk vissza az eredeti útírányba." fordul Chakotay Paris felé.

A halványan örvénylo fényalagút valamivel a Dauntless mögött kettéhasad, egy új járat válik le róla, a Voyager abban folytatja útját.

Az idegen hajó hajtóműve hamarosan leáll, és a Dauntless visszalép a normál térbe. Érkezési helyétől nem messze három Borg kocka lebeg csendesen a semmiben, majd egy negyedik is csatlakozik hozzájuk, és prédájukra rontó vadállatokként körülveszik a mellettük eltörpülő Dauntless-t. Arturis nyugodt arccal ül a hídon, a kapitány székében. És a hajó csendjében felhangzik a Kórus: "Itt a Borg. Asszimilálásra fog kerülni. Az ellenállás hasztalan..."

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. Kiegészítés. Egy órán át tudtunk a kvantum-szalagcsúszdában maradni, mielőtt végképp összeomlott. A vizsgálataink alapján arra a következtetésre jutottunk, nem kockáztatjuk meg ennek a módszernek az újbóli alkalmazását. De így is sikerült háromszáz fényévvel közelebb kerülni az otthonunkhoz."

A dühösen zümmögő korong Janeway sikeres lövése után Sevenre ront, akinek már nem marad ideje félreugrani előle. "Telitalálat. A kör Janewayé, a játszma Janewayé." jelenti be a számítógép. "Jó játék volt, majdnem megfogott." mondja Janeway. "Majdnem." morogja Seven. "Még egy játszmát?" "Az asztrometriára kell mennem. Vár a munka." feleli Seven. "Munka?! A legénység szigorú parancsot kapott, hogy néhány napot pihenjen. Ez magára is vonatkozik." "Vannak dolgok, amik nem turnek halasztást. Olyan megoldást keresek, amivel a Voyager használhatná a szalagcsúszdát anélkül, hogy károsodást szenvedne közben." "Azt hittem, ez lehetetlen." "A 'lehetetlen' egy olyan szó, amit az emberek túl gyakran használnak." jelenti ki Seven, "Szeretném folytatni a kutatómunkát." "Néhány nappal ezelőtt még el akart hagyni minket... Most pedig teljes sebességgel a Föld felé veszi az irányt..." "Miközben a Borg terület felé közeledtünk... Újraértékeltem az életem. ... A lehetőség, hogy újra dolgozó legyek, nagyon... Elképzelhetetlennek tunt." "Az embernek néha vissza kell tekintenie, hogy előre jusson." bólint Janeway, "Mindenesetre kezdem úgy látni, lassan elfogadja ember mivoltát." "Nem. ... De mint az imént mondtam... Semmi sem lehetetlen." jelenti ki Seven talányos arccal. Janeway ennek láttán elmosolyodik, majd így szól: "Számítógép, új játszma kezdődik!" A holodeckben halk gépi sípjelek szólalnak meg, ahogy a számítógép visszaszámol a kezdéshez, Janeway és Seven pedig loállásba helyezkednek. A kis korong hamarosan megjelenik a levegőben kettejük között, egy darabig váltogatja a fényét, majd felvillantja a kék, Seven színét...